

PAYELL

"Toprak olsa bile sever bu adam seni."

GİDEMEZSİN

Parola
yayınları

“Keşke,” dedi içinden, yıkılmış yüz ifadesiyle baktı sevdiği kadına. “Keşke tüm dünyayı yaksaydım da seni göndermeseydim. Keşke tüm insanlığı yok etseydim de kimse sana zarar vermeseydi. Keşke ben seni hiç bırakmasaydım. Sana bu sözleri söyleteceğime ölseydim. Ve sen beni bu kadar sevmeseydin, ben dünyayı yakamadım ama sen benim yüreğimi yaktın, Nazlı’m. Affet beni, en çok sen sevmişsin. Bu aşkta mağlup ben, galip sensin.”

Belki başka türlü olsaydık seninle... Başka bir iklimde, başka bir takvimde karşılaşsaydık. Mesela, sadece senin ve benim olduğum bir dünya olsaydı, bir kısa öykü olsaydın bana sonu mutlu biten. Sen bana can olsaydın, ben sana canan. Adımızın yan yana yazıldığı bir yer olsaydı, ben giderken sana kalsaydı. İhtilal gibiyiz seninle, sürekli darbedeyiz.

Eksik olan yapbozlar gibiyiz. Şimdi yapboz bozuldu. Eksik çoğaldı. İçimdeki kasırgaya karıştı. Bir İstanbul sabahı gibisin içimde hem karışık hem vazgeçilmez. Artık kavuşmak kavramı yok. Karahan... Unutma beni...

GİDEM EZSİN

PAYELL

ISBN: 978-625-7031

twitter.com/parolayayinlari

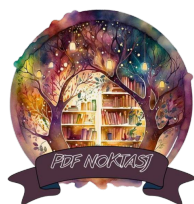

facebook.com/ParolaYayinevi

instagram.com/parolayayinlari

GİDEMEZSİN

Payelll

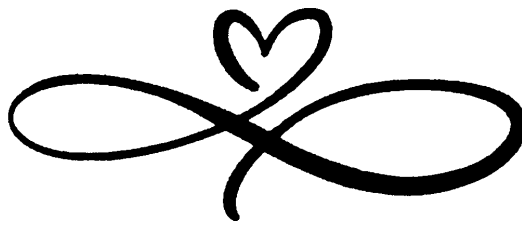
*Aşkı yazıyorsam öğreten biri var... Sevgili eşime tüm kal-
bimle teşekkür ederim... İyi ki sensin!*

Gel nazlı yâr...
Çok zor olmasa gerek gelişin.
Cam parçaları dolu yoldan geçeceksen bile gel.
Kolay mı? Aşk bu!
Narında yan da gel.
Kül ol da gel,
Rüzgârda savrul,
Saçlarımı okşa, tenime dokun,
Âşıksın ya,
Sevdiğine savrul da gel.

“Hadi Asya, bu gece benim için çal. Uzun boylu, kara kaşlı, kara gözlü, yağız bir delikanlı, kalbi kendinden esmer¹...” Gözleri dolarken mırıldandı. “Kandırmacaymış meğer.”

Karanlık bir köşeden izlendiğini bilmiyordu kadın. Kara kaşlı, kara gözlü adamın onu nasıl özlediğini bilmiyordu ama Karahan biliyordu, bu şarkının sözleri kendisininindi. Acıttı sözler. “*Yalandı...*” dedi kalbi. “*Ne dediysen hepsi yalandı.*” Gözlerini kapatan adamın yanağına bir damla yaş süzülüp geçip gitti, yıllar gibi. “*Kandırma-dım.*”

¹ Söz ve bestesi Sıla Gençoğlu’na ait “Esmer” adlı parça.

1. BÖLÜM

En son odasına baktı genç kız. Uzun yıllardır bu odada yaşıyordu. Ama bugünden sonra öyle olmayacaktı. Elini çantasının üzerine koydu. İçinde kimliği, pasaportu ve birkaç parça kıyafet vardı.

Küçük bir sırt çantasıydı. Kimsenin evden gittiğini anlamasını istemiyordu. Özellikle annesinin... Üzgün müydü? Elbette üzgündü. Belki onu hiçbir zaman affetmeyeceklerdi. Belki bir daha yüzünü bile görmek istemeyeceklerdi. Ailesini seviyordu ama ona âşıktı. Ömrünü yoluna serecek, onunla her yola girebilecek kadar seviyordu. Onun da kendini sevdiğini biliyordu. Giderken ortalığı ateşe verecekti kız. Ama aşkla gidecekti. Aşka gidecek, kendi yangınıyla kavrulacaktı.

Hayatınızda yapacağınız en büyük hatalardan biri ağabeyinizin arkadaşına âşık olmaktır. Nazlı o hatanın dibine vurmuştu. *Bunu hata olarak gören insanlar, hiç âşık olmamış insanlar olsa gerek* diye düşünüyordu. Eğer bugün bu evden gidiyorsa bunun sebebi ikiz kardeşi Aras, ağabeyi Yiğit ve annesi Neriman Sultan'dan başkası değildi. Nazlı'ya ve aşkına saygı duymuyorlardı. İkisini ayırmak için ellerinden ne geliyorsa arkalarına koymamışlardı. Yine de ailesini çok seviyordu. Ama üzgündü ve yapmak zorundaydı. Karahansız bir hayat hayal bile edemiyordu. Nereye, nasıl gideceklerini bilmiyordu. Karahan yanında olsun, gerisi hiç önemli değildi Nazlı için. Şansına evde kimse yoktu. Çantasını sırtına taktı. Arabasını almak yerine taksi çağırdı. Buluşacakları yere gitmek için can atıyordu. Yaptığı, yüreğine her ne kadar dokunuyor olsa da aşktan yana şanslı

olduğunu biliyor ve kendini çok sevecek, hiç üzmeyecek birine gidiyordu. Yirmi yaşındaydı. Nasıl böyle körü körüne inandığını veya güvendiğini tahlil dahi edemiyordu.

Dipsiz bir kuyu bile olsa o kuyuya inecek, başına ne geleceğini görecekti. Buna kendini hazırlamıştı. Adı Nazlı'ydı ama nazdan anlamazdı. Dik, inatçı, söz dinlemez bir ruha sahipti. Önünde eğildiği tek şey ise aşk ve âşık olduğu adamdı.

Taksi deniz kenarında durdu. Üsküdar sahilinde buluşacaklardı. Ücreti verip çantasını sırtına attı. Her adım, ona her adım aşka gidiyordu. Geride bıraktıklarını düşünmek istemiyordu. Düşünürse ona giden her adım, geriye dönecekti. Nazlı Karahansız, Karahan Nazlısız bir hayat yaşayacaktı.

Banklar boştu. Sırayla dizilmiş banklarda birkaç kişi oturuyordu. Mevsim kış olduğu için tek tük insan vardı. Gelmemiş olması çok garipti. Banka oturup telefonunu çıkardı cebinden. Tuşlara basıp onun "*kara aşk*" yazan numarasını bulup bastı tuşa. Açmıyordu. Ne zaman arasa sesine aşkı sığdırıp hemen telefonu açan adam şimdi açmıyordu. Defalarca aradığı hâlde açmadı. Yoksa başına bir şey mi gelmişti? Onun sevdiği, onu yarı yolda bırakmazdı. Soğuk içine işleyene, kanını dondurana kadar bekledi kız adamı. Her geçen saniye umudu tükeniyordu. Gözlerinden yaşlar onu dinlemeden iniyordu. Buz tutan elleriyle siliyordu gözyaşlarını ama ardından yine ve yine iniyordu yanaklarına. Denizi kaç saat izlediğini bilmiyordu. Ya da o bankta ne kadar oturduğunu... Nazlı evden çıktığında saat öğlen üzeri üçtü. Hava ne zaman kararmıştı? Saat kaç olmuştu? Bir yerden sonra saate bakmayı bırakmıştı.

Gelmemişti. Gelmeyecekti. Kızı böylece bırakmıştı. Ona soracak milyonlarca sorusu vardı. Onu bulabilirdi. Ona nedenini sorabilirdi ama içinden onu görmek dahi gelmiyordu. Nazlı'yı tek başına bırakmıştı. Umursamadan... Ne hâle geleceğini bilmeden...

İç i hem kan ağlıyordu hem de nefretle harmanlanıyordu. Hangisi daha güçlüydü? Bunu çözmek için çok uzun yıllara ihtiyacı olacağını o gün anlamıştı. Telefonu durmadan çalıyordu. Aras, annesi

sürekli arıyordu. Merak etmiş olmalıydılar. Nazlı şu an Karahan'la çok uzaklarda olmalıydı, öyle olsaydı üzülecek, telefonu açacaktı ama şimdi başta Karahan olmak üzere hepsine öfkeliydi.

Nazlı'nın onu göremeyeceği bir köşede ayakta öylece durmuş, saatlerdir kızı izliyordu. Saatlerdir yerinden bir milim bile kımlıdamayan Nazlı'sına kan ağlıyordu. Bir adım atsa kendini onun yanında bulacaktı ve bu ikisinin de sonu olsun istemiyordu. En çok da Nazlı'nın sonu... Karahan artık yaşamıyordu. Nazlı onu orada, o bankın üzerinde öldürüyordu. Yüreğindeki Karahan'ı hem öldürüp hem de gömüyordu. Kendini asla affetmeyecekti Karahan. Nazlı onu asla affetmeyecekti. Gelecek hiçbir gün Nazlı'yı ona getirmeyecekti. Geçmiş, hiç geçmemiş olacaktı. Karahan'ın aşkı hiç bitmeyecek olandı. Nazlı'sı onu hiç olmamış sayacaktı. Acının en büyüğünü birlikte yaşayacaklardı çünkü o bankta aşkları ölüyordu ve Nazlı onu gömüyordu.

Aklı bile buz tutmuş olmalıydı ki, ona *Nazlı* diye seslenen Karahan'ın sesini duyuyordu. Oysa o gelmemişti ki, bu ses onun olamazdı. Saatlerdir beklediği ses bilinçaltından geliyor olmalıydı.

Ama ses yeniden duyuldu. Bu kez bildi gerçek olduğunu. Sesin sahibini saatlerdir bekliyordu ama bulmak için dahi kıpırdamadı. Gerçek olması saçma bir rüya olurdu belki de Nazlı için. Buz tutan omzuna değen dokunuşları hissetti. Gelmiş miydi? O gelmişti. Başını çevirip adamın gece karası gözlerine umutla ve aşkla baktı. *Karanlıktan bile daha karayım* diye bağıırıyordu gözleri. Akan göz yaşlarını sildi. Hızla ayağa kalkıp kendini ona sardı. "Geldin!" dedi genç kız.

Ama Karahan, Nazlı'sına bir milim bile gelmemişti. İki yanına düşen kolları bunu açıklıyordu. "Evine git Nazlı!" dedi genç adam. Ona her zaman *Aşk-ı Naz* diye seslenirdi. Nazlı da ona *Aşk-Kara'm* derdi. Ama *Aşk-ı Naz*'ına *Nazlı* diyordu. *Nazlı* demezdi ki aşk olmasa ona *Naz* derdi, *Nazlı'm* derdi ama *Nazlı* demişti. Öylesine bir *Nazlı* çıkmıştı dudaklarından.

Söylediği cümleyi beyninde çevirip durdu Nazlı. “*Evine git Nazlı!*” *Benim evim sen değil miydin? Bana öyle söyledin, demek istedi ama o, Nazlı’dan önce konuştu.*

“Evine git ve beni unut. Ailemi bırakıp gidemem. Babamın insafına bırakamam kardeşlerimi. Ailemi çok seviyorum. Senden daha çok seviyorum. Hatta seni sevdiğimden bile emin değilim, Nazlı,” dedi kızın kalbine indirmekten korkarak. Canından can kopararak, bir çırpıda nefesi tükenmeden...

Sesinde kararlılık ve sertlik vardı. Anlamaya çalışıyordu Nazlı. Ne demekti tüm bunlar? Neden şimdi söylüyordu bunları? *Nazlı’m* dediği kadına bunları söylemesi imkânsızdı. Nazlı onun karanlığındaki güneşti hani? Nefes almak için çaba sarf ediyordu. Göğsü ona dar geliyordu. Birkaç adım geri çekilmişti. Elini kalbinin üzerine koydu, ruhu can çekişiyordu. Gözlerindeki pusudan onu seçemiyordu. O ise öylece o katı yüzüyle Nazlı’ya bakıyordu. Bakışlarından hiçbir şey okunmuyordu.

“Bunu şimdi mi anladın?”

Karahan, nazlı sevdiğine içi parçalara ayrıla ayrıla küstahça güldü. “Sen neden anlamadın? Ben çok iyi bir âşık değilim. Hiç olmadım da. Sen küçük bir kız çocuğusun benim için. Senden daha iyilerini gördüm ben. Niyetim seninle biraz eğlenmekti. Ama sıkıldım,” dedi acıdan ölmesinden korkarcasına. Ve kendi kalbini öldürürcesine...

Benim için yaşa Nazlı...

Söyledikleri şaka olmalıydı. Birazdan kızı kollarına alacaktı. *Nazlı’m* diye öpecekti. Bekliyordu Nazlı, hem de çaresizce...

İçinden gülmek geldi. Buz kesen yüzünün buna izin verdiği kadar gülümsedi. Acı vermişti Nazlı’ya o gülüş. Hiç gülerken acı çeker miydi insan? Nazlı o an gülerken acı çekmişti.

O hâlâ en katı hâliyle karşısında duruyordu. İstediginde tam bir romantik, aşk dolu bir adam olabiliyordu. İstemediğinde kaya kadar sert, adı kadar kara da olabiliyordu.

Her bir kelimesinin anlamını arıyordu adamın yüzünde. Ama sert esen rüzgâr ve buzdan oluşan bedeninin onu bırakıp gitmek üzere olduğunu hissediyordu.

“Yalan söylüyorsun!” İnanmak istemiyordu kız çaresizce.

“Yalan değil. Seni istemiyorum. Seninle hiçbir yere gitmeyeceğim. Evine dön Nazlı!” Canı yanan adamın kendi acımasızlığı, kızın kalbini parçalara ayırıyordu. Nazlı’nın içindeki kırıklar canını öyle yakıyordu ki, o an acıdan başka hiçbir duygu kalmamıştı içinde.

Başını düşündü. Sonunu düşünemedi. Çok güzel bir başlangıçları olmuştu. Şimdi onunla bir sonunun olmayacağını ne aklı ne kalbi kabullenebiliyordu. Ağlamak istemiyordu. Her saniye daha da çoğalan öfkesi onu ele geçirmeye başlamıştı. Ama gözyaşları ondan izin almıyordu. Gözlerinden değildi inen o yaşlar. Kalbinden kan damlıyordu. Aşkı can çekişiyordu. Ona doğru attı adımlarını. Bedeninde sıcak tek bir yer kalmamıştı ama hâlâ ayaktaydı. Gücünün yettiği kadar ona vurmaya başladı. Ondan çok uzundu. Uzun adamıydı onun. Nazlı onun yanında bir altmış beş boyuyla ufacık kalıyordu. Nazlı’ya engel olmuyordu. Kendini tamamen kaybetmişti genç kız. Hem konuşuyor hem ona vuruyordu. O küçücük güçsüz yumruklar belki acıtamazdı adamın canını ama gözlerinden düşen her damla kalbini deliyordu.

“Seni asla affetmeyeceğim!” diye tekrar ediyordu. Az önce başlayan yağmurdan dolayı her yanı ıslanıyordu. Yağan yağmurun kalbinden taşıtığını hissediyordu kız. Çünkü ölesiye ağlıyordu kalbi.

“Duydun mu beni? Ölsem bile seni asla affetmeyeceğim. Sebebi ne olursa olsun, bu yaptığını da, seni de, söylediğin her kelimeyi de asla affetmeyeceğim, Karahan...” dediğini hatırlıyordu. Ruhu bedenini serbest bırakmıştı. Sesleri duyamıyordu. Ne yağmurun sesini ne denizin deli gibi şaha kalkan dalga seslerini...

Zihni, o gün Karahan’ın kollarına yığılan bedeninin yine onun güçlü kollarıyla havalandığını söylüyordu Nazlı’ya. Kızın tamamen kendinden geçerken mırıldandığı, “Seni asla affetmeyeceğim,” sözlerini ise bir tek Karahan hatırlıyordu. Gözlerini açtığında hastane

odasında olduğunu anlamıştı. Gün ışığı doldurmuştu odayı. Annesi yanı başında oturuyordu. Kapıdan giren ağabeyi Yiğit ve ikiz kardeşi Aras'ı gördü.

Birkaç saniye içinde beynine hücum eden düşünceler, Nazlı'yı yine o anlara götürdü. Gözleri dolmaya başlamıştı. O gitmişti. Sonsuza kadar yoktu. Gözünün önünde bile yaşlansa onun için artık yoktu. Ki o, Nazlı'yı sevmiyordu. Nazlı'nın içindeki aşk, ona yüz beden büyüktü. O, bu aşkı hak etmiyordu. Etmeyecekti.

“İyi misin?” diyen ağabeyine baktı. Üzgün görünüyordu Yiğit.

“Ne oldu bana?”

Aras cevapladı. “Zatürre olmuşsun. İki gündür uyuyorsun.”

Çok şaşırmıştı Nazlı. İki gün mü olmuştu Karahan'dan ayrılalı? İki koca gündür hayatında yok muydu? Bundan sonra da olmayacaktı. İçi yeniden kanamaya başlamıştı. Ağlamaya başladı. Elinde olan bir şey değildi ve kimse ona neden ağladığını sormuyordu. Çünkü hepsi nedenini biliyordu. Hepsine çok kızgındı Nazlı. Ama en çok da Karahan'a...

Elini tuttu Yiğit. “Gitmek ister misin?” diye sordu.

Yaşlı gözlerle baktı ağabeyine. Nereye gidersen git, ardında bıraktığın her şey seninle gelecekti. Ama yine de gidecekti. “Evet,” dedi genç kız. “Çok uzaklara...”

Oysa bu *eveti* nikâhta kullanacaktı Nazlı. Çok uzaklara da birlikte gideceklerdi. Şimdi ise ondan gitmek için kullanıyordu hakkını. Aşk acısının tam bir tarifi yoktu. Yaşamayan asla bilemezdi. Bilen de sevgisinin büyüklüğüne göre boyut değiştirebilirdi. Bu acının büyüklüğü müydü Nazlı'nın aşkına beden biçen? Yoksa genç kız çok gençti de cahillik mi yaşıyordu? Ama yıllar geçtikçe ve Nazlı her uzun boylu, esmer tenli, gece gözlü, kirli sakallı adamda onu aradı. İlk an hep ona benzetti.

Rüyalarında sevdi.

Rüyalarında kavuştu.

Rüyalarında ayrıldı.

Kısacası tam sekiz yıl onun hayaliyle yaşadı. Ölene kadar asla affetmeyeceğim ama ölene kadar da unutmayacağım dediği adamı, rüyalarında yaşattı. İlk günkü aşkından eksilmek yerine her an artan bir aşkla onu hep sevdi. Ama affetmedi. Çünkü içindeki yarayı saracak biri yoktu. Olmadı. Olamadı. Herhangi biri, bir Karahan olmadı.

Aras ve annesiyle Amerika'ya gitti. Orada Asya ile tanıştı. Asya'sı onun canı oldu. Olmayan kız kardeşi oldu... Can yoldaşı oldu. Dert ortağı oldu yıllarca. Hâlâ da öyleydi. Asya, yengesinin ikiz kardeşiydi. Onların da çok karışık bir hikâyesi vardı. Sekiz yıl Amerika'da kaldı. Yaz tatillerinde Aras ve annesi, İstanbul'a dönüyorlardı ama Nazlı dönmüyor, Asya ile birlikte kalıyordu. Dönemiyordu. Kalbi ona *dön* diye yalvarsa da aklı tam tersini söylüyordu. İstanbul, kalbinin attığı şehirdi. O şehirde bir yerlerde ne yaptığını bilmediği bir adam vardı. Ve onu görmeye hazır değildi.

Şimdi nerede miydi Nazlı? Şimdi sevgili yengesi Aslı'nın ona kurduğu tuzağın tam dibindeydi. Aslı'nın kendini nasıl gaza getirdiğini hatırlayınca yüzünü ateş basıyordu. Aslı bir çılgındı. Ama sevimli ve iyi niyetli bir çılgındı. Seviyordu yengesini, ağabeyinin çılgın karısını. Ailenin kanatsız meleğini... İllaki her şeye bir el atacaktı Aslı. Bu seferki hakkını Nazlı'dan yana kullanmıştı. Ağabeyini ve Karahan'ı nasıl ortak yaptı, hâlâ anlamış değildi. Aslı'ydı bu, kesin zeki bir plan yapmıştı Nazlı'ya göre.

Karahan'ın neden kabul ettiğini bilmiyordu. Ama Nazlı neden kabul ettiğini çok iyi biliyordu. Yılların intikamını söke söke alacaktı. Sekiz koca senenin hesabını soracaktı. Yarası geçmiyorsa yeniden kanatacaktı. Yarası kabuk bağlayana kadar uğraşacaktı.

Aslı'nın da gazıyla buna ant içmişti. Pişman mıydı? Şu an değildi, ilerisi için bir şey demiyordu. Hayat bu, belli olmazdı ve Karahan'ın onunla çalışmak istemesinin altında yatanları merak ediyordu. Ağabeyi ve Aslı hâlâ tatildeydi. Nazlı da artık sabahtan öğlene kadar Demirkan Holdingde, öğleden akşama kadar ortak oldukları Atabey otellerinde çalışacaktı. Ağabeyi dönünceye kadar, ondan sonra devamlı olarak otelde çalışacaktı. Ve Demirkan Holdingden

çıkıp arabasını otele doğru sürdü. Kalbi kabına dar geliyordu. *Heyecan ve korku muydu? Aşk ve Karahan mıydı? Yoksa hepsi miydi?* Akli karışlıyordu ama buna izin vermeyecekti. Derin bir nefes alıp arabadan indi. Valeye anahtarını verip kıyafetine göz attı. Üzerinde siyah kumaştan trençkotu vardı. Ama altında oldukça iddialı bir elbiseyle donanmıştı. Bu bir savaştı. Yıllar önce kaybettiğı savaşı kazanmak için gelmemişti buraya. Kaybettiğı savaşın acısını çıkar-maya gelmişti. Ve artık sekiz yıl önceki toy kız değildi. Yüzlerce insan tanımış, Amerika gibi bir yerde insanların her hâlini görmüştü. Akli başında meslek ve kariyer sahibi bir kadındı. En önemlisi artık herkese güvenmiyordu.

Beyaz tenine zıt siyah gözlerine çektiğı kalem güzelliğine gü-zellik katmıştı. Aşırı derecede makyaj yapan biri değildi ama göz makyajı olmazsa olmazıydı. Açık sarı saçlarını omuzlarına büyük bukleler hâlinde bırakmıştı. O öyle severdi. O da yalanmış oysa...

Yine de bir yalana tekrar ortak edecekti onu Nazlı. Onu sevme-yen bir adamın gözüne sokacak değilse de, bir kadın hem de güzel bir kadın olarak her erkeğı etkileyeceğine emindi.

İçeride bir toplantı vardı ve onu bekliyorlardı. Geç kalmıştı, bile isteye geç kalmıştı. O, bugünü çok beklemişti. Biraz da Karahan beklesindi. Otele girer girmez ısındı. Mevsim artık sonbahardı. Ke-merini çözüp trençkotunu çıkarttı. Siyah dar kesim, yanlardan yırt-maçlı eteğı ona cüretkâr bir hava katmıştı. Elbisenin üst kısmı da göğüslerini göze batıracak kadar dekolteliydi. Resepsiyondaki sopa yutmuş gibi dik duran, duvar kadar sert yüz hatlarına sahip olan kı-zın yanına yaklaştı.

“Karahan Atabey’le randevum var. Odası ne tarafta?”

Kız önce onu inceledi. Yüz hatlarında hiçbir değişiklik yoktu. “Bekleyin bir saniye, adınız?” Ahizeyi kaldırıp Nazlı’ya bakmıştı.

“Nazlı Doğan.”

Ve kız öylece kaldı. Ahizeyi indirip donmuş hâline bir son verdi ve gülümsedi. “Ah çok özür dilerim Nazlı Hanım, kusura bakma-yın. Sizi ilk defa görüyoruz, tanımamamız doğağ. Karahan Bey

sizi bekliyor.” Az önceki sert yüz şu an güneş gibi sıcak gelmişti Nazlı’ya. Ahizeyi tekrar kaldırıp birisine Nazlı’nın geldiğini haber verdi. Nazlı kendini Karahan karşılar diye bekliyordu. İçten içe onu görmek istiyordu kendine bile itiraf edemese de. *Olsun*, sıkıntı yok. Ölene kadar buradaydı. Dişe diş, göze göz!

Telefonu kapatıp Nazlı’ya döndü kız. “Sizi toplantı odasına götürmek için geliyorlar, efendim,” dediğinde kimin geldiğini söylemedi.

Nazlı da başını eğerek, “Tamam,” dedi. Gelecek olanı beklerken kızı tekrar inceledi. Yakasında yazan ismini okudu. Kızın adı Seçil’di.

Karşıdan gülümseyerek gelen yakışıklı genç bir adam dikkatini çekti. Kendini almaya gelen kişi o olmalıydı. Yanlış da düşünmemişti. Önünde durup elini uzattı genç adam. “Hoş geldiniz, Nazlı Hanım. Ben Fatih, Karahan Bey’in asistanıyım.”

Adamın elini sıkarken inceledi onu. Çok genç biriydi. Yirmi ya da en fazla yirmi iki yaşındaydı, daha büyük değildi. Ve bir erkekti. Karahan’ın asistanı bir erkekti. Bu neden hoşuna gidiyordu şimdi? “Hoş buldum.”

Eliyle Nazlı’yı yönlendirdi. “Buradan lütfen.” Aynı hizada yürümeye başladılar.

“Geç kaldım, üzgünüm,” diyerek ortamın havasını merak ettiğinden konuşmuştu. Yoksa üzgün falan değildi.

Genç, oldukça da yakışıklı olan Fatih gülümsedi. Kumral saçları, beyaz tene ve yeşil gözlere sahipti Fatih. Köşeli yüz hatları da genç adama çok çekici bir hava katmıştı. “Önemli olduğunu sanmıyorum ama Karahan Bey biraz gergin. Onu tanıdığınızı varsayıyorum.”

İçinden bir ses “*Gol bir,*” dedi. “*Demek gergin, bu çok iyi işte!*” “Evet, tanışıyoruz. Benim için çok önemli değil onun gergin olması.”

Fatih bir anda durdu. Öne doğru iki adım atmıştı Nazlı. Ardından gelmediğini anladığında Fatih'e döndü. "Ne oldu?" Genç adam şok geçiriyor gibiydi. "Fatih, iyi misin?"

Fatih kendine gelip yanına ulaştı. "Sanırım, çok iyi tanıyorsunuz. Ya da çok samimi olmalısınız. Yoksa Karahan Bey gergin olduğunda onunla kimsenin konuşmaya cesareti olmadığını söylemek istiyorum."

Çok da umurundaydı zaten...

"Önemli değil Fatih, geç kalıyoruz," dediğinde hemen kıpırdadı. Uzun bir koridordan geçtiler. Kalabalık otelin تنها köşesi gibiydi. Her yerden cam kapılar açılıyordu. Ondan geç, bundan geç, sonunda üç sekreter masasının olduğu geniş koridorda durdular. En uçtaki kapıydı. Nazlı, derin bir nefes alıp duruşunu dikleştirdi. Fatih kapıyı açtığında Nazlı'ya önden geçmesi için yol verdi.

Büyük ferah bir odaydı. Gözleri masanın etrafında bulunan herkesi ışık hızıyla taradı. *O mu?* O, ışık gibiydi. Onu fark etmemek için kör olmak gerekirdi. Onu gören herkes ayağa kalktı. Karahan ile göz göze geldiklerinde kaşlarını çatmış hâlde Nazlı'ya bakıyordu. Bakışları başından ayağına gezindi. Ve o öpülesi kaşları daha çok çatıldı Karahan'ın. Öpülesi neydi? Nazlı kendine gel! *Evet, skor bir-bir, beni etkiledi.* Duruşunu dikleştirdi Nazlı. Kralı gelse göstermezdi içini. Yanına doğru geldikçe, ardına bakmadan kaçmak istedi Nazlı. Az önceki sözlerini hatırladı. Saçını geriye atıp çenesini kaldırdı.

Elini sıkacağına düşünerek elini uzattı Nazlı'ya. Çok yakındı. Kapıdan tarafa doğru olan yüzüne eğildiğinde fısıldadı. "Sen böyle giyinmeyi nerede öğrendin?" dedi Karahan.

Kan yüzüne hücum ediyordu. Beyaz tenli olmanın en kötü yanı buydu. Hiçbir şeyi gizleyemiyordu Nazlı. Geri çekildiğinde kendini tekrar topladı. Bu ve bunun gibi şeyler için kendini hazırlamıştı. Ama ilk dakikada beklemiyordu. Tek kaşını kaldırıp bakışlarını kara gözlere dikti. Ona ne anlattı, bilmiyordu ama hiç hoşuna gitmediği

kısılan gözlerden belliydi. Masada bulunanlara döndüler. Karahan tek tek tanıtmaya başladı.

Orta yaşlı, kel bir adamı işaret etti. “Personel müdürü Selçuk Bey,” dedikten sonra kat sorumlusu olan Sergen Bey’le, ondan sonra mutfaktan sorumlu olan Hayat Hanım’la ve en son müdür olan kadınla tanıştırdı. “Zehra Hanım otelimizin müdürü.” Nazlı, kadını baştan ayağa inceledi. Dev gibi bir şeydi. Başını kaldırıp baktı. Güzeldi. Esmer güzeliydi. Beyaz tenli, kömür karası saçları ve masmavi gözleri vardı. Bakışları Nazlı’dan hiç hoşlanmadığını bangır bangır bağırıyordu. Bu kadın, bu boyla Nazlı’nın öz güvenini yerle bir ederdi. Ama neyse ki devede de boy vardı. Önemli olan zekâydı ki onda da olma olasılığı vardı. Boşuna müdür olmuş olamazdı. Elini sıkıp kadının gönderdiği kötü bakışları aynen ona iade etti. Karahan tüm katılığıyla dikiliyordu yanında. Karahan eskiden gülerdi. Ama odaya girdiğinden bu yana dudaklarında kıpırdama bile olmamıştı. Oysa ortam gayet şendi. Elbette kahkaha atmasını beklemiyordu ama çalışanlara karşı bu şekilde davrandığını düşündü. Nazlı’ya yanındaki koltuğu gösterdi. Sessizce yerine geçip oturdu. Karahan da hemen yanına oturdu nazlı sevdiğinin. Kokusunu alabiliyordu.

Ona ait her şeyi özlemişti. Nazlı’nınki sadece bir histi. Ötesi yoktu. Buraya bir amaç için gelmişti ve o amaca ulaştığında gidecekti. Gidene kadar da alabildiği tüm anıları, cebine dolduracaktı. Hayatında kimse olacak mıydı? Geleceği göremezdi ama kalbi *hayır* diyordu. Sadece o. Sadece Karahan...

Kimin ne işle ilgilendiğini, hangi görevlerin onlara ait olduğunu Nazlı’ya uzun uzun anlattılar. Karahan, daha sonra Nazlı’ya vermesi için Fatih’e ara sıra not aldırıyordu.

Çok düşünceli bir adamdı...

Çoğunu anlamıştı Nazlı. Geri kalanını da yaşayarak anlayacaktı. Çalışmak onun işiydi. Ne olursa olsun, çalışmayı çok seviyordu. Zehra’nın bakışları, Nazlı’nın ve Karahan’ın üzerinde gidip geliyordu. Bu, Zehra ve Karahan arasında bir şey var olasılığı uyan-

dırıyordu Nazlı'da. En son bakışını Karahan'dan Nazlı'ya çevirince gözleri kesişti kadınların. Ama ne o çekti gözlerini ne de Nazlı.

Karahan, Nazlı'ya bir şey dediğinde ona döndü. Yoksa niyeti o çekince çekmekti gözlerini.

“Zehra Hanım sana bir asistan ayarladı,” dedi Karahan.

Önce Zehra'ya sonra Karahan'a baktı. “Asistanımı kendim seçmek istiyorum.”

Karahan bunu normal karşıladı. “Pek tabii seçebilirsin.” Zehra'ya baktığında sinirden kudurduğunu her hâlden anlıyordu Nazlı. Zekâ konusunda yanılıyor olabilirdi, Zehra o kadar zeki biri olmayabilirdi. Eğer öyle olsaydı, şu an karşısında sinirden kuduruyor olmazdı. Hislerini gizlerdi. Evet, Karahan ile arasında bir şeyler vardı. Buna emin oldu ya da öyle zannetmek istedi. Sırayla tüm sorumlu müdürlerle oteli baştan sona gezdi. Ona her şeyi ince ince anlattılar. Keyifli bir iş gibi görünmeye başlamıştı. En son mutfak ve garsonlarla tanışacağı için mutfaktan sorumlu Hayat Hanım'la oraya indiler. Nazlı'ya sevecen tavırlı biri gibi geldi. Sempatik biriydi. Sürekli gülümsüyordu ama herkes için sonra karar verecekti. Karahan yıllar önce ondan güven duygusunu da alıp gitmişti. Artık kimseye körü körüne güvenmiyordu.

Zemin kata indiler. Herkes bir koşuşturmaca içinde oradan oraya geçiyordu. Hayat Hanım elini birbirine vurdu. Bu onun sinyali olmalıydı ki herkes bir anda durdu ve Nazlı'ya bakmışlardı.

Gülümseyerek Nazlı'ya döndü. “Sizi otelimizin yeni ortağıyla tanıştırmak istiyorum: Nazlı Doğan.”

Herkes *hoş geldiniz, hayırlı olsun* gibi cümleler kurdu. Gülümseyerek teşekkür etti herkese. Garsonlar önlerinde dizilmişti. Aslında buna gerek yoktu, bunu sevmemişti ama burada işlerin ne şekilde yürüdüğünü bilemedi.

Hayat, Nazlı'ya dönüp, “Hepsi bu kadar değil. Gece vardiyasına kalanlar var. Yukarıda olanlar da var. Çoğu öğrencidir. Karahan Bey genelde öğrenci veya stajyer tercih ediyor. Bu onlar için önemliymiş, öyle söyler,” diyerek açıklamada bulundu.

Şaşırmıştı. *Tanıyorum* dediği adamı belki de hiç tanımıyordu. Onun bu konularla da ilgilenmesi ilginç gelmişti. Bunun için yeteri kadar müdürü vardı oysa. Önünde dizili olan garsonlara baktı. On sekizden başlayan yaşları en çok yirmi dörtte son buldukları netlik kazanmıştı. İsimlerini sırayla söylediler. Sonuncu kıza sıra gelmişti. Hoş birine benziyordu. Güzeldi, kumral güzeliydi. Ama yüzünde saf bir yapı onu ele veriyordu.

“Hoş geldiniz, benim adım Ela.”

Ela, Nazlı’yı kendine çekiyordu. Ondaki havayı sevmişti. Bakışları ürkek ceylan gibiydi. Kırılmayacak, kırılmaması gereken bir havası vardı. Nazlı’yı etkilemişti.

“Okuyor musun Ela?” diye sordu.

Ela, güzel ela gözlerini çevirdi. “Evet, efendim. Part time çalışıyorum. Son senem, turizm işletme okuyorum.”

“Güzel,” deyip Hayat Hanım’a döndü. “Sizinle işimiz bitti sayıyorum.”

“Evet,” dedi Hayat Hanım.

“Peki, teşekkür ederim.” Ela’ya döndü Nazlı. “Ela, benimle gelir misin?”

Ela’nın gözleri büyüdü, korkmuştu. Nazlı onu görmüş ve gülümsemişti. “Korkma, gel benimle.” Nazlı önde, Ela arkada asansöre bindiler. Ciddi manada tedirgindi Ela. Ellerini önünde bağlamıştı. Nazlı ona gülmek istiyordu ama kızı kıracağını düşünerek kendini tutuyordu. Beraber Karahan’ın odasına kadar yürüdüler. Sekreter, Nazlı’yı görünce ayağa kalktı.

“Karahana içeride mi?”

Kız, “Evet, habe...” sözlerini daha tamamlayamadan elini kaldırıp, “Gerek yok,” dedi Nazlı. Ona sinir olmaya başlayan ikinci kadındı. Çünkü Nazlı da onu sevmemişti.

Ela’ya döndü. “Ela gel.” Karahan’ın odasına girme fikri, ona daha ürkütücü gelmiş olmalıydı ki kızın rengi attı. Kapıyı bir kez tıklayıp açtı. Karahan’la göz göze geldi. Fatih ile beraber çalışıyor-

lardı. Önlerinde bir yığın dosya vardı. Yorgun görünüyordu. Ela'yı içeri alıp kapıyı kapattı. Karahan'a doğru yürüdü. O da arkasına yaslandı. Nazlı'yı delip geçen bakışları bir an üzerinden ayrılmıyordu. Nazlı, Fatih'e baktığında o da Ela'ya kilitlenmiş şekilde ona bakıyordu. Nazlı ardına bakınca Ela'nın kapının yanında öylece durduğunu gördü. Ve Fatih'e bakıyordu. *"Allah Allah..."* diye düşündü. Kendini delici bakışlarıyla ezen adama döndü. *"Asistanımı mutfakta buldum,"* dediğinde Fatih'in şaşkın bakışları Nazlı'ya döndü bu sefer.

Karahan'ın dudakları yukarı kıvrılır gibi oldu. Ama sonra vazgeçti. *"İsabet olmuş."* *Niye isabet olmuş ki?* Nazlı anlamamıştı. Ela'ya döndü. *"Ela, benim asistanım olur musun?"* diye sordu ama kız çoktan olayı kavramıştı zaten. Çünkü yüzü şaşkınlık içinde yüyüyordu.

Başını eğdi. *"Ben... Ben..."* Cümlesinin sonunu getiremedi.

Nazlı, kendinden emin bir tavırla, *"Bunu kabul sayıyorum Ela, lütfen başını kaldır ve kimse için de bir daha eğme!"* dedi. Kız başını kaldırıp daha şaşkın baktı.

"Ben bir süre öğleden sonra geleceğim. Sanıyorum, sen de öyle çalışıyorsun. Sonrasına bakarız, bugün izinlisin. Yarın bir buçukta benim odamda ol lütfen."

Karahan tek kaşını kaldırmış, nazlı güzeline bakıyordu. Karahan Atabey umurunda değildi ki Nazlı'nın. Nazlı bu otelin yarı sahibiydi. Kâğıt üzerinde belki değildi ama tüm diğer haklar ona yengesi tarafından verilmişti.

İstedigimi yaparım mesajını almış olacaktı ki, Karahan daha keyifli bakıyordu şimdi. Neden bu kadar keyif almıştı, bilemedi.

Karahan, Ela'ya bakıp, *"Fatih, Ela'yı dışarı çıkar. Bayılacak birazdan,"* dediğinde Ela'ya döndü Nazlı.

"Ela, git ve dediklerimi unutma." Fatih hızlı adımlarla Ela'nın yanına vardı ve onu dışarı çıkardı.

"Otur," dedi Karahan. Cidden feci yorulmuştu ve onunla kendine otur emri verdiği için dahi tartışmak gelmiyordu içinden.

“Olur,” demeden geçemedi. Kendini koltuğa yavaşça bıraktığında ayaklarının isyan diye bağırdığını bir tek Nazlı duyuyordu. Yüzüne yansıtmak istemiyordu ama yansımıştı.

“Yorulduğun sanırım.”

Ona bakmak istemiyordu artık. Gözlerini kapatıp başını koltuğun arkasına yasladı. “Biraz.”

“Hm...” *Hm nedir ya? Hm nedir? İnsanla alay etmeye yarayan yegâne anlamsız şey. Kelime bile değil. Alfabenin iki güzel harfini bir araya getirip “ya öyle mi, hadi canım, belli oluyor” gibi saçma ifadeler yansıtan hm.* Nazlı yüzünü buruşturdu.

“Ela,” dedi Karahan.

Nazlı ne başını kaldırdı ne de gözlerini açtı. Ona onun iki harfini sattı. “Hm, Ela.”

“Fatih’in sevgilisi.”

Nazlı başını kaldırıp gözlerini açtı. “Ne?” Şaşırmıştı ve belli etmişti. *“Allah, beni bildiği gibi yapsın! Hayır hayır, sakın gülme!”* diyen iç sesine kulak verdi.

Gülmedi.

“Evet, sevgilisi, aşkı, ailesi Ela... Fatih’in her şeyi... O kadar insanın içinden onu nasıl seçtin?”

Başını koltuğa geri koyup gözlerini de kapattı. “Allah mesut bahtiyar etsin.” *Cidden nasıl bir seçim yapmışım!* “Âmin,” dedi Karahan.

Çalmaya başlayan telefon ona tanıdık geliyordu. Bu, onun en sevdiği melodiydi.

Telefon...

O çalan onun telefonuydu. Çantasını ve üzerini Fatih’e vermişti. Kaç saattir buradaydı telefon? Hem de Karahan’ın odasında. Kalkıp etrafa baktı. Çanta kenardaki konsolun üzerinde duruyordu. Hemen açıp baktı ama telefon yoktu. Etrafa bakındı. Kendine dik dik bakan Karahan’la göz göze geldi.

“Nerede telefonum?”

Telefon sustu o esnada. Karahan'ın yüzü iyice kararmaya başlamıştı. Nazlı, çantasından telefonunu Karahan'ın neden aldığını ona sormak istiyordu.

Karahan, cevap vermiyordu Nazlı'ya.

“Nerede?”

Adamdaki rahatlık, Nazlı'nın kasılmasına neden oluyordu. O yakışıklı hatta çok yakışıklı suratına bir tane patlatma isteği uyandırıyordu genç kızda. Gayet rahat bir tavırla ceketinin iç cebinden Nazlı'nın telefonunu çıkardı. Kaşları yukarı kalktı ve aniden çatıldı. “Ne işi var sende? Çantamı mı karıştırdın? Yetmedi, bir de cebine mi koydun?” Hiç hoşuna gitmemişti. Ne hakla yapmıştı bunu? Hangi sıfatla?

“Hayır, çok fazla çaldı. Önemli olacağını düşünüp çıkardım. Ama önemsiz biri olduğu için sana haber vermedim.”

Nazlı kendi için önemli ya da önemsiz olduğu kişiyi Karahan'ın nasıl anladığını düşündü ama bulamadı. Sonra bunu düşündüğü için kendine kızdı. Ona ne oluyordu ki onun için karar veriyordu? “Ver telefonumu! Önemli ya da önemsiz, benim sorunum. Bunu açıklamak sana kalmadı. Kendini ne zannediyorsun sen?”

Karahan, “Almak ister misin?” derken iki parmağının arasına sıkıştırdı telefonu.

Yok artık! Onunla alırım alamazsın oyunu mu oynayacağım?
“Karahan ver!” Sesi normalinden sert çıkmıştı.

“Gel al.”

Rövanşı var bunun! Birkaç adımda masanın etrafına dolandı. Elini telefona attı ve tabii ki o geri çekti. *Ve ne yapsa daha kötü?* Telefonu arkasına doğru iki parmağının arasından parlak taşların üzerine bıraktı. Nazlı şaşkınlıktan açılan gözleriyle parçalara ayrılan telefonuna bakarken Karahan da nazlısına baktı.

“Neden yaptın bunu?” Sesi artık normal değildi. Dişlerini sıktı. Sinirlenmişti. Bu adam delirmiş miydi? Yüzüne yaydığı küstah havayla, “Kaza oldu,” dedi. Çekmeceyi açıp, içinden bir kutu çıkarıp

masaya bıraktı. “Neyse ki her zaman yedek bir telefon bulundururum.”

Nazlı’ya bakıp, “Olası kazalar için,” dedi. Göz kırpmayı da ihmal etmemişti.

Nazlı, bu adamı parçalardı. Hem de kör testereyle parça parça ederdi.

Adamdaki rahatlık, ilk günden...

“Sen benimle kafa mı buluyorsun?”

İşte günün tek ve küçük gülüşü yayıldı adamın yüzüne. “Seninle kafayı bulmak...” Kızın gözlerinden yüreğine doğru iniyordu. İması hoşuna gitmemişti. Açık açık belden aşağı vuruyordu ama o artık terk ettiği utangaç kız değildi. O kız ölmüştü. Katili de Karahan’dı.

“Kes şunu! Senin telefonuna ihtiyacım yok!”

Kırılan telefonunu almak için masanın diğer yanına dolandı. Sadece sim kartını almak için eğildi, kırık telefondan kartını alıp kırıkları topladı. Koltuğunu Nazlı’ya çevirmişti Karahan. Nazlı doğrulup ayağa kalktı ve tüm öfkesi gözlerine dolmuştu kızın. Oradan çıkıp adamı delemek gibiydi. Kırıkları onun masasına bırakmak için ona yaklaştı. Bileklerinden yakalayıp, kızı kendine çekince parçalar etrafa saçıldı. Oturduğu yerde bile iri görünüyordu. Ki Nazlı ayaktaydı. Ona bu kadar yakın olmak... İlk günden olmaması gereken bir durumdu. Hayır, istemiyordu, yaşadığı onca acının bir gideri olmayıydı. Gözlerindeki öfkeli ateşi arttı kızın. Alev toplarını ona sabitledi. Karahan’ın kara lavları da en az Nazlı’nınki kadar öfkeliydi.

Ne hakla!

“Bırak!”

Katı bakışları yüzünün her yanında geziniyordu kızın. Bu ona hem acı hem de heyecan veriyordu. Ama kesinlikle belli etmeyecekti. “O dediğin bir kere olur.”

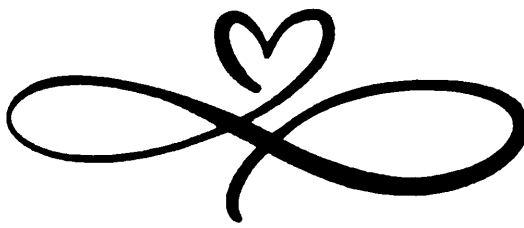
Kahkaha attı. Komikti. Nazlı’ya öyle geliyordu. Ama Nazlı gülerken bileklerinin daha bir sıkıldığını anladı. Ve iyice kendine yaklaştırdı Karahan onu. Bileklerindeki acıdan ve yaptığı aptallıktan

dolayı daha çok öfkeye kapılıyordu. “Karahan bırak! Bir kez değil, bin kez bırak! Umurumda bile değilsin.”

Ve Karahan’ın öfkesini üçe beşe katlamıştı sözleriyle. “Kalp kim?”

Kalp! Yağız mı? Yağız ne alaka? Şaşırdığını anladı. “Yağız kim?” Tekrar sorduğu soruda sesi oldukça yüksek çıkmıştı Karahan’ın.

Tabii ya arayan Yağız’dı. Telefonuna “Yağız ♥” olarak kaydetmişti. Çünkü o bir kalp cerrahıydı. Telefonu da o yüzden kırdı. Ona Yağız’ın arkadaşı olduğunu söyleyecek değildi. Eline bir koz geçmişti ve Nazlı sonuna kadar kullanacaktı. Gülümsedi. Tatlı bir kız, âşık bir kız gibi... Yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. Bu yakınlık onu feci etkiliyordu ama onda gram değişiklik yoktu. Kaya gibiydi. Adam öfkeyle pişmişti. Ve öfkesini harlamak için dudaklarını araladı Nazlı. “Sevgilim!”

2. BÖLÜM

“Sevgilim!”

Bileğini tutan iri eller birkaç saniye daha o şekilde sıkarsa elleri tahta oyuncaklar gibi iki yanına düşecekti Nazlı’nın. Aşırı şekilde canı yanıyordu. Beyaz tenin morarma ihtimali yüzde yüzdü. Gözleri kara kuyuları andırıyordu Karahan’ın. Söylediği hiç hoşuna gitmemişti. Nazlı’yı sevmeyen o değil miydi? Onu bırakan, hayatının sekiz yılını acılar içinde geçirmesine neden olan... Onun için hiçbir şeyini feda edemeyen adam, o değil miydi? Nazlı, Karahan’ın eski sevgilisiydi. Böyle adamlar, eski sevgililerini hâlâ çekici bulurlardı. Bir tek onlara ait olsun isterlerdi ki, Nazlı hiç ona ait olmamıştı.

Nazlı’nın acısı yüzüne yansımış olacaktı ki tatminkâr bir gülüş belirdi Karahan’ın yüzünde.

O gülen suratını dağıtmak istiyordu Nazlı.

“Sevgilin?” dedi Karahan.

Lanet olası yüzü, kıza hiçbir şey anlatmıyordu. Acısının izin verdiği kadar gülümsedi. “Sevgilim.”

Yağız’ın kalp işaretini görünce bu hâle geldiyse, Yağız’ı görse düşünmek istemiyordu Nazlı. Geriye çekti kendini ama o tekrar daha yakınlaştırdı kendine.

“Sen kimi kandırıyorsun? Senin benden başka sevgilin olmadı.”

Nereden biliyordu? Hayır, sadece Nazlı’yı yokluyordu. Laf almaya çalışıyordu. Nazlı usta bir yalancı değildi ama *istersem olabilirim* diye geçirdi aklından.

“Sen öyle zannet, senin bırakıp gittiğin kız yok karşında! Yirmi sekiz yaşında bir kadın var. Senin hayatından ne kadar kadın geçtiyse benim hayatımdan da o kadar erkek geçti.”

Gözleri kısıldı. Nazlı’nın gözlerinde doğruluk payı arıyordu. Buldu mu? Bilemiyordu ama hiç hoşuna gitmemişti.

“Kimdi o?” dedi dişlerini sıkarak adam.

“Yağız.”

“Yağız kim lan? Benim adımın yanına bir kez bile kalp koymadın! Kim o kim?”

“Sana ne! Sen kimdin ki ben senin adının yanına kalp koyayım? Bencil adamın tekjydin!”

Kızı aniden itti. Bileklerini de serbest bıraktı. Nazlı’nın eli istemsizce bir sağ bir sol bileğine gidip orayı ovuşturdu. Acıyordu. Kırmızıya dönmüştü. Kesin moraracaktı.

Öfkeyle baktı yüzüne Nazlı. Adam aynı öfkeli bakışlarla karşılık verdi. “Seninle iş ortağıyız, hayat ortağı değil. Bu şekilde bir konuşma bir daha istemiyorum. Ve bana yaklaşmanı da istemiyorum.”

Karahan, onu hiç takmamıştı. Sakince arkasına yaslandı ve yüzündeki alaycı ifade Nazlı’yı daha çok öfkeliendirdi. Bu odadan bir an önce çıkmalıydı. Çantasını ve ince montunu aldı. Kapının kolunu tuttu. Açamamıştı çünkü onun sesi durdurdu kızı.

“Sen kimsenin değilsin. Ve kimsenin olmadın. Yalan sana yakışmıyor.”

Dönüp suratına haykırmak istemişti. *Değilsem senin suçun! Değilsem hâlâ seni deli gibi sevdiğim için!* Ama bunu ölse bile yapamazdı. Omzunun üzerinden bakıp ona güldü. *Sen öyle zannetmeye devam et* havasıydı bu. Yedi yemedi bilemedi ama kapıyı çarparak çıktı.

İlk gün için fazlaydı. Çok fazlaydı. İçeride bırakamadığı nefesi odanın dışında bıraktı. Şaşkın bakan sekreteri fark etti. Eski hâline bürünüp, “Adın ne?” diye sordu. Küstah bakışlarına geri döndü sek-

reter. Anlaşılan sevilen patron olmayacaktı ama çalışanlar ona saygı duymayı öğreneceklerdi.

“Ece.”

Ece’nin gömleğinden az sonra dışarı fırlayacak iki çift balonu vardı. Evet, balon gibiydi. Estetik mucizesi olmalıydı. Güzel kızdı. Ama şişme bebek kadar güzeldi.

“Ben çıkıyorum Ece, Kara sorarsa söylersin.”

Nazlı’nın sözüne kız taş kesildi. Dudakları kımıldarken, “Peki, efendim,” diyebildi zorla. Gözlerini, kırparak aldı Nazlı’dan.

Ne demişti ki Nazlı, kız canavar görmüş gibi bakıyordu? Daha fazla burada kalmak istemiyordu. Eve gidip yeğenlerini mıncıkla-mak için deli oluyordu. Çıkışa doğru yürüdüğünde onu tanımaya başlayan otel çalışanları başıyla selam veriyordu. Dış görünüşü etra-fına kibirli, kendini beğenmiş, kimseyle konuşmaya tenezzül etme-yen biri izlenimi veriyordu. Aslında öyle biri değildi Nazlı.

Lobide yan yana oturan Ela ve Fatih’i görünce, onların yanına yürüyüp karşılırlarına geçti. “Ela, neden gitmedin?”

Kız başını kaldırıncı ağlamış olduğunu fark etti Nazlı. Gözleri kızarmıştı. Kaşlarını çatarak daha dikkatli baktı. “Ne oldu, neden ağlıyorsun?”

Fatih elini sıkı sıkı tutmuştu. O da üzgün gibiydi.

“Şey, biraz konuşabilir miyiz Nazlı Hanım?” dedi Ela.

“Tabii ki konuşabiliriz, tatlım.”

Ela, Fatih’e dönüp, “Bizi yalnız bırakır mısın?” dedi.

Fatih zaten ayaktaydı. Nazlı’yı görür görmez ayağa kalkmıştı. “Tamam,” diyerek Nazlı’ya başıyla selam verdi. Sonra da hızla lobi-nin iç kısmına doğru ilerledi.

Ela’ya oturmasını söyleyip o da yanına oturdu. Ela’nın ne söy-leyeceğini, neden üzgün olduğunu merak ediyordu Nazlı. “Evet, Ela sorun ne?”

Ela utana sıkıla, “Şey, ben sizin asistanınız olamam,” deyiverdi.

Nazlı'nın kaşları istem dışı çatıldı. "Neden? Bence gayet uygunsun."

"Ben... Ben varlıklı biri değilim. Yanınıza yakışmam, Nazlı Hanım."

Nazlı ne demek istediğini anlamak için birkaç saniye kızın yüzüne baktı. "Sen kıyafet, giyim tarzını mı demek istiyorsun?"

Bakışlarını kaçırdı Ela. Kızın bu kadar masum görünmesine inanamadı. Bir insanın, okumuş meslek sahibi bir kadının bu denli kendini geri çeken hâlini yadırgamıştı.

"Ela, yüzüme bakar mısın?"

Ela ürkek bakışlarını çevirdi. "Evet, ben garson maaşımınla anca geçiniyorum. Yani sizin yanınızda pek hoş durmayabilirim."

"Annen baban yardımcı olmuyor mu?"

Daha da üzüldü Ela. O güzel gözleri bulutlandı. "Benim annem babam yok..."Nazlı, kızın üzerinde gezdirdi gözlerini. "Hayatta değiller demek, üzüldüm."

"Bilmiyorum ki. Ben yetimhanede büyüdüm, kimsem yok. Fatih'ten başka..." derken yine utandı Ela.

"Bu kızla işimiz var," diye iç geçirdi Nazlı. Önce biraz cesaret lazımdı Ela'ya. Ve yüksek ölçekli de öz güven.

"Anlıyorum," diye mırıldandı Nazlı. Onu anlaması imkânsızdı aslında. Nazlı, babasız olmasına rağmen rahat ve mutlu büyümüştü. Ama ona bunu söylemesinin gereği yoktu.

"Nerede kalıyorsun?"

"Yurtta kalıyorum. Okulum bitince evleneceğiz."

Bu kızı daha çok sevmişti. Aşka olan inancını, hayata olan tutumunu, dürüstlüğünü... Ela, Nazlı'nın gözüne girmişti.

"Kalk bakalım, Ela. Dert ettiğin şeye bak! Ben bundan sonra senin hem patronun hem de ablanım."

Ayağa kalktılar birlikte. Ela gözlerini birkaç kez kırptı. "Nereye Nazlı Hanım?"

“Senin gibi asistanı bulmuşum, kaybeder miyim? Ela, soru sorma, ne diyorsam onu yapacaksın.”Ela yine önüne baktı. “Peki,” derken yine ürkekti. Üzülmüştü hâline, bayağı bayağı işi vardı bu kızla. Yetimhanede insanlara nasıl davranıldığını bilmiyordu. Ama emir verildiğinde onu koşulsuz kabul etmesi gerekiyormuş gibi bir hâli vardı kızın.

Bir adım attılar ki, bir ses durdurdu ikisini de. “Ela?” diye seslenen sevgili iri hatun Zehra olduğunu gördü Nazlı. Ela hazır ol vaziyetine geçtiğinde, Nazlı kaşlarını çatarak Ela’ya dönmüştü.

Topuklarını vura vura diplerine kadar gelip durdu Zehra. “Ela, mesai saatin bitmedi. İşinin başına dön!”

Ela’ya baktığında kızın adım attığını gören Nazlı eliyle durdurdu Ela’yı. “Dur Ela!”

Zehra tek kaşını kaldırmış, Nazlı’ya küstah bakışlar atıyordu. “Ela, bir garson ve işi bitmedi, Nazlı Hanım.”

Kendinden emin bir tavırla çenesini kaldırdı. Atabey otellerinin kadın çalışanları hep bir değişik gelmişti ona. “Ela artık garson değil, benim asistanım.”

Kadının gözleri Nazlı’ya nefretle baktı. Ama Nazlı çok zevk almıştı onun o bakışlarından. “Var mı bir sorun?” dedi tek kaşını kaldırarak.

“Yok, tabii ki. Bilmiyordum, sadece şaşırdım,” dedi Zehra.

Ela’yı da alıp dışarı çıktı. Bugün için güzel bir kapanış olmuştu Nazlı için. *Ya nasip diğer günlere...* Önce Ela’yı bir mağazaya götürüp ona istemediği kadar kıyafet aldı. Çok güzel kızdı. Ne giyse yakışmıştı. En son giydiği pudra pembesi elbiseyle kendini aynada incelediğinde, “Fatih beni böyle görse ne der?” diye sormuştu kendine gülümseyen Nazlı’ya.

Gülümsemişti. O da genç bir kızdı. Yirmi sekiz yaş ideal bir yaşı. Ela gibi düşüncelere sahip değildi belki... Karahan ondan giderken çok şey götürmüştü. Hayalleri bile yoktu. Aslı geldi aklına. “Yaşamıyorsun Nazlı, yok gibisin,” demişti ona. Çok haklıydı. Öylesine bir hayat sürüyordu ve tek amacı çalışmak, çalışmaktı. Onan

başka bir gayesi yoktu. Hâlâ da yoktu. Kara atlı prensini beklemiyordu. Onunki cellat olmuş, canını alıp gitmişti.

Ela tüm aldıklarının parasını maaşından kesilmesini şart koşmuştu. Nazlı da onu rencide etmemek adına kabul etmişti. Ona vereceği maaşla daha rahat bir hayatı olacaktı. Ve her dakika bu kız, Nazlı'yı kendine bağlıyordu. Güvendi, Ela'nın onun üzerinde bıraktığı etki güvenden ibaretti.

Onu yurduna bırakıp eve geçti. Asya ilk dakikadan yakasına yapışmıştı. Kısa bir özet yetmemişti, ne varsa anlattı Nazlı. Temiz kalpli, saf arkadaşı yatağa uzanıp hayal kurmaya başladı.

“Sen kör müsün Nazlı? Adam sana yürüyor. Telefonunu kırmasını söylemiyorum bile...”

Yeni aldığı telefonunu açtı ve açar açmaz, Yağız'ın aradığını görünce, hemen açıp kulağına götürdü.

“Nazlı, neredesin?” diye çıkıştı Yağız. Haklıydı. Uzun saatlerdir kıza ulaşmaya çalışıyordu.

“Sakin ol, Yağız! Telefonum kırıldı, yenisini almak da zamanımı aldı. Öncesinde oteli geziyordum.”

Soluğunu bıraktı. “Nasıl geçti?” diye sordu.

Asya'ya anlattığı hiçbir şeyi ona anlatmadı Nazlı.

“Karahan ile nasıl geçti?” diye tekrar sordu Yağız.

“İyiymiş. Sorun yok. Bildiğim Karahan.”

Biraz daha konuşup kapattı telefonu. Asya çokbilmiş sesiyle, “Seni seviyor,” dedi.

“Hayır, sevdiğini sanıyor.”

İşler tam da Nazlı'nın dediği gibiydi. Yağız, Nazlı'dan etkileniyordu ama ikisi için de bu etki dostluktan öteye geçemiyordu. Nazlı oldukları durumdan memnundu ama Yağız onu sevmek istiyordu. İstemekle olmadığını da biliyor, durumu akışına bırakmaya çalışıyordu.

Nazlı seven adamı tanırdı.

Gerçekten tanır mıydı?

Ağabeyinden, Aras'tan hatta Fırat'tan tanırdı. Ama Karahan'dan değil. O, sevgi nedir bilmeyen biriydi Nazlı için.

Asya'ya göz kırptı. "O hâlde Fırat da seni seviyor olmalı."

Hemen pembe hülyalara daldı Asya. "Ya ben de boş değilim. Nazlı, bizden bir halt olur mu?"

"Haltı bilmem, canım ama güzel âşık olur sizden." Parmaklarını birbirine sürttü Nazlı. "Anlarsın ya sen güzel, o yakışıklı."

"Nazlı," diyen Asya, başının altındaki yastığı kıza fırlattı. Kahkaha atarak yastığı alan Nazlı da Asya'ya fırlattı ve derken odanın içinde her şey dağıldı. Yorgun düşene kadar birbirlerini kovaladılar. İki de nefesi tükenmiş hâlde yere çöktüler.

"Eskisinden daha çekici, Asya." Nazlı içindekileri birine aktarmak istiyordu. Kelimeleri dışarı çıkarmak istiyordu. Artık ağlamak yerine konuşmak istiyordu.

"Ve sen hâlâ seviyorsun."

Kabul etmek Nazlı'yı yaralıyordu. *Evet* kelimesi ona çok zor, çok ağır geliyordu.

"Kokusu bile aynı, değişen hiçbir şey yok. Benim içimdeki nefretten başka."

"Nefret edemezsin, Nazlı. Ona hissettiğin eskimeyen duyguya kızılıyorsun sen."

"Neden eskimiyor? Neden gitmiyor?"

"Bunu bilemiyorum. Ama bildiğim bir şey var: Karahan senden gitmeyecek."

"O zaman ben ondan giderim. Zaten gittim de. Ben onda yokum. O bende olsa kaç yazar?"

Sabah yine holdingde işlerini topladı. Öğlen Ela'yı okulundan aldı. Ela ile yolda sohbet ettiler. Ela, Fatih ile olan geçmişinden bahsetti. İkisi de aynı yetimhanede büyümüşü. Fatih, ondan dört yaş büyük olduğu için erken ayrılmıştı ama Ela'yı hiç bırakmamıştı. Şanslı âşıklardı Nazlı'ya göre. *"Kavuşmak güzel olmalı..."* diye düşündü.

Nazlı, Fatih ile Karahan'ın nasıl tanıştığını sormuştu. Ela da Fatih'in garson olarak işe girdiğini, sonradan da Karahan'ın onu asistanı yaptığını söylemişti.

Karahan'ın hemen yanındaki oda Nazlı'nındı. Ece onu görünce ayağa kalktı. *"Hoş geldiniz,"* dediğinde Karahan'ın kapısı açıldı. Karahan ve Fatih çıktı.

Fatih gözlerini Ela'dan alamıyordu. Dün o çok beğendiği pudra pembesi elbiseyi giymişti Ela. Nazlı, Karahan'la bakışırken onlar da birbirini süzüyordu. Karahan kızın kalbine hep zarardı hep ziyan. Öyle bakmasaydı keşke, Nazlı'nın içine işliyordu. Bakışlara son vermek adına yerinde kıpırdayıp adım atarken, *"Ela,"* diye seslendi Nazlı.

Ela dünyada değildi.

Karahan da, *"Fatih,"* dedi. Fatih de dünyada değildi. Karahan, Nazlı'ya bakıp sert sesiyle, *"Fatih!"* dediğinde Fatih uyanır gibi, *"Efendim abi?"* dedi.

Ağabey mi? Karahan'a ağabey mi diyordu?

Ela da Nazlı'ya dönüp, *"Efendim Nazlı abla?"* deyince Nazlı gülmek istedi. Değişik bir döngünün içinde hissetti kendini. Kendini tutamayarak küçücük bir kahkaha attı. Karahan'ın anında kendine gülen gözlerini gördü kız. Ama Nazlı keyfini bozmasına izin veremeyecekti. Onun gülüşü, Nazlı'nın canını yakıyordu çünkü.

"Karahan, asistanına söyle, mesai saatleri içinde asistanımı süzmesin," dediğinde eğlenir gibi bir hâli vardı Nazlı'nın. Fatih ve Ela utanmışlardı. Karahan ve Nazlı gayet eğleniyordu. Ama Karahan'ın sadece gözleri gülüyordu. Yüzü bir kayadan ibaretti.

Ela, Nazlı'nın ardından giderken Karahan tekrar, "Fatih," deyince durdu Nazlı. Arkasına döndüğünde Ela'nın Fatih'e öpücük atıyor olduğunu gördü. Kendini tutamayıp tekrar güldü. Bu seferki şiddetliydi. Karahan'ın durup onun gülüşünü izleyeceği kadar sesli ve neşeliydi.

İki saf âşıkla işleri vardı.

Bütün gün boğuştığı dosyaları toplayıp bilgisayarıyla çantasına koydu. Bilgisayarı ve Nazlı ayrılmaz bir bütündü. Nazlı neredeyse bilgisayar oradaydı ayrılmaz bir parçası gibi. Ne holdingde ne de otelde bırakabilirdi. Bilgisayarın içinde kendi vardı. Her yıl yenilerdi ama bilgileri hep içinde olurdu. Şifreliydi ve şifreyi de hiç kimse bilemezdi. Şifre bir hayalden ibaretti çünkü.

Ela çıktığı için elindeki dosyaları bizzat Karahan'a kendi verecekti. Bugün onu hiç görmemişti. Öğlenki seremoniden sonra tabii... Burada olup olmadığını bile bilmiyordu. Sekreteri de yoktu yerinde. Saatine baktığında akşam yedi olduğunu gördü. Kendini nasıl kaptırmışsa saatin geç olduğunu fark edememişti. Otel her daim hareketliydi. Ama bulundukları bölüme ses bile ulaşmıyordu. Kapıyı vursa mı, vurmada mı girse tereddütte kalmıştı. Belki gitmiş bile olabilirdi. Yine de kapıyı bir kez tıklatıp açtı. Girin falan bekleyecek değildi. Odaya göz attı, ses yoktu. *Dosyaları bırakıp çıkayım* diye düşündü. Ama içeri girdiğinde onu uzun koltukta uyurken gördü. Uyuyor olmalıydı. Uyurken bile ihtişamından ödün vermiyordu adam.

Çok sinir bozucu bir durumdu Nazlı için. Ona hiçbir şey hissetmemesi gerekiyordu. Oysa biraz çekilmez, çirkin nefret edilesi bir görüntüsü olsa her şey çok kolay olurdu. O zaman da sever miydi kalbi... Topukları ses çıkarmasın diye ayak uçlarında masaya ulaştı. Dosyaları bıraktı ve aynı sessizlikle kapıya yöneldi. Kapı koluna

elini attığında, “Çok ayıp, odama sessizce giriyorsun,” diyen sesle durup Karahan’a döndü. Gözleri hâlâ kapalıydı. Kımıldamıyordu.

“Üzgünüm, bando mızıka ekibimi unutmuşum.”

Dudaklarının yukarı kıvrıldığını gördü Nazlı. Gülmedi Karahan, gülecek gibi göründü ve kayboldu. İyi ki de gülmedi. Nazlı en çok o gülüşü sevmiştir. Ona yenilmişti. İçine giren eski, hatta yerleşik alan yapan duyguları gün yüzüne çıkarmamalıydı. Karahan gülmemeliydi...

“Dosyaları getirdim ve gidiyorum.”

“Başım ağrıyor, Nazlı,” diyen tarazlı sesle yine eli kapıda kaldı.

Nazlı’nın içinde birkaç parça yerinden oynadı. *Neydi oynayan? Merhamet mi? İlgi mi? Anlayış mı? Sevgi mi? Aşk değil! Aşk olmazdı, o üç harfe saklandığı yerden çıkış yoktu.*

“İlaç gönderirim sana.”

“İlaç istemiyorum.”

“Olur, zehir gönderirim, kökten çözüm olur.”

“Ölürsem çok mu mutlu olursun?”

Ve kadını dipsiz bir kuyuya itti. O ölürse Nazlı da ölmez miydi? Karahan yoksa Nazlı’nın varlığının kime faydası olurdu? Adam şimdi kadının değildi. Belki hiç olmayacaktı. Ama yaşardı. Adam yaşardı, kadın yaşamış gibi yapardı.

“Ölmeden bilemem.”

Dilinin ayarı her geçen gün bozuluyordu. Nazlı böyle biri değildi ama onun yanında gardını alan asker gibi eğilmiyor ve bükül-müyordu. İçindeki öfkeyle bilemişti dilini, attığı kesik sadece Karahan’ı kanatmıyordu.

“Beni öldürmek için can atıyorsun.”

“Katil olmak senin işin, öyle bir niyetim yok.”

Hâlâ öylece duruyordu. Kollarını göğsünde bağlamıştı. Gözleri kapalıydı. Hiçbir cevap vermedi. En iyisi gitmekti.

“Benim çıkmam gerekiyor,” deyip arkasını dönerek kapıyı tekrar açmaya yeltendi. Bugün bu kapı neden açılmıyordu? Nazlı o kapıdan çıkmak istiyordu. Bu oda ikisi için fazla dardı. Aşkları dünyaya sığamamış, ahirete taşınmıştı. Oda ikisini içinde tutmamalıydı.

“Başıma masaj yapar mısın Nazlı?”

“Hayır!” dedi hiddetle.

“Korkuyorsun,” dedi Karahan yorgun bir sesle.

“Neden korkacakmışım?” Kaşları çatılan Nazlı, adama bakıyordu ama o bakmıyordu.

“Bana dokunmaktan korkuyorsun.”

Bilmişti, küstah ve zeki adam. Ona dokunmak Nazlı’yı uzağa, çok uzağa götürecekti. Ama kaçarsa da onun dediği gibi olacaktı. Hâlâ ondan fazlasıyla etkilendiğini anlayacaktı.

“Peki.”

Elindeki çantaları ve kabanını hemen yanındaki konsolun üzerine bıraktı. Umdu ki elleri titremesin, bu onun için zordu. Dokunmak, bunca yıldan sonra ona ne hissettirecek bilemiyordu. Belki bu, Nazlı için de iyi olabilirdi. Belki o, kız için bir hastalıktı, takıntıydı, dokunsa geçerdi. Belki onu aklında bir oyun hâline getirmişti, oynasa hevesi kaçırdı. Ama neden bedeni bunun tersini iddia ediyordu? Parmakları karıncaların istilasına uğramış gibiydi. Ellerini sıkıp bıraktı. Karahan’ın başına doğru ilerledi. Koltuğun kenar kısmına geçip eğildi. *Yapmayın, beni dinleyin, titremeyin* diye ellerine yalvarıyordu içinden. Yakınına geldiğini hissettiğinde uzandığı yerden bile kasıldığını görebiliyordu Karahan’ın. O bir erkekti, Nazlı bir kadın. Bunun olması normaldi. Amerika’da tanıdığı binlerce insanda buna benzer etkileşimler görmüştü. Parmakları ileri geri gitmeye başladı. Dokunmaya cesaret edemiyordu. Parmaklarını yöneten düşünceleriydi ve buna isyan ediyorlardı. Kurduğu setleri yıkmamasını söylüyordu aklı.

“Korkma!” dedi şefkat tınısı eklenmiş bir sesle.

Nazlı'nın içini okuyordu. Hep böyle biriydi, Nazlı'sını kendinden iyi tanıyan adamdı.

"Tam olarak neresi ağrıyor? Oraya yapayım masajı," diyerek korkmadığını göstermek istedi Nazlı. Bağlı olan kollarını çözdü Karahan. Gözleri hâlâ kapalıydı. Elini uzatarak sevdiği kadının incecik elini buldu. Nasıl yaptığını merak etti Nazlı. Bir milim bile sekmeden elini kavramıştı. Parmaklarına değen sert parmaklardan yayılan yüksek akıma kapılıyordu Nazlı. Kesinlikle hissediyordu.

Karahan hâlâ kalbinde atıyordu...

Nefesi kesildi, hem de bir dokunuşla. Parmaklarından tutup çekti ve iki kaşının ortasına bıraktı. "Önce burayı iyileştir," dedi, sonraları varmış gibi...

"Emir mi veriyorsun?"

"Hayır."

"Elini çek o zaman."

Elini çekti. Nazlı iki kaşı ortasına bıraktığı yerlere uyguladığı masajdan dolayı kara adamın yüzü gevşemeye başlamıştı. Elini tekrar uzattı ve elini tuttu. Dokunmak yeteri kadar zordu Nazlı için ve sürekli temas kendini kötü hissettiriyordu. Elini tutunca dizleri boşanıyordu Nazlı'nın. Şu anki hâli içler acısıydı.

Şakağına götürdüğü eline baskı uyguladı. "Şimdi burası," dedi Karahan.

"Beni masör falan zannettin sanırım?"

Karahan cevap vermedi. Sessiz kalışıyla şakağına da bir dakika kadar masaj yaptı. "Yeterli sanırım." Bir an önce çıkmalıydı buradan. Ardına bakmadan kaçmalıydı hatta. Elini çekmek için hareket eden kadını parmaklarından yakaladı. Yavaşça kalbinin üzerine koydu. Nazlı ne yaptığını idrak edene kadar eli çoktan istikametine ulaşmıştı. Elinin altında atan kalp, Nazlı'ya kalp krizi geçirmecek kadar hızlı atıyordu. Karahan'ın kalbi miydi hızlı atan yoksa Nazlı'nınki miydi? Seçmesi imkânsızdı. Ateşti, canını yakan bir ateş. Saçmaydı. Çok saçmaydı. Onu sevmeyen, terk eden bir adamın kalbinde ne işi

vardı? Zihni ona *eskiye dön Nazlı* diye komutlar veriyordu. Ama eski Nazlı öleli sekiz yıl olmuştu.

“Amacın ne?” dedi gözlerini açıp. Nazlı’yı kendine doğru çektiği için fazlasıyla yakınlardı.

“Sen.”

Komikti işte, gülmek serbestti. Nazlı da güldü. “Çok yazık, elimizde Nazlı adında bir amaç kalmadı. Lütfen geçmişe göz atın,” dedi ve elini çekip kurtarmak istedi en sevdiği yerden.

Bıraktı mı peki? Hayır.

Bileğinden yakaladığı kız aynı anda acıyla eğildi. Nazlı’nın bileğini bırakmadan kalktı. Kızı da çekerek karşısına geçirdi. Dün sıkıdığı bilekleri içler acısıydı. Morarmaya geçmiş, artık sarı bir hâle dönmüştü ve feci acıyordu. Kimse görmesin diye kadife uzun kollu bir elbise giymişti. Bilekleri tamamen kapalıydı. Tekrar elinde tuttuğu bileğini sıkı. Öyle acımişti ki gözlerini kapatıp başını arkaya atmıştı Nazlı.

“Bıraksan diyorum.”

Ve tekrar çekti ama öyle sıkı tutuyordu ki yine canı yanmıştı.

Hiçbir şey söylemeden elbisenin bilek kısmını sıyırdı. Gördüğü morluklar onun eseri idi. Üzgün görünüyordu. Gözleri, Nazlı’ya üzgün olduğunu söylüyordu.

“Sen yaptın!” dedi Nazlı suçlar gibi.

Diğer elini de eline aldı. Onun da bilek kısmını sıyırdı. O da aynı acınası hâldeydi.

“Özür dilerim...” Kara bir yorgan gibiydi bakışları. Alınıp sarılınası, içinde ısınılması...

Vazgeç gönlüm diye çığlık attı. Kendinden başka kimse duymadı.

Karahan’dan gelecek hiçbir özrün Nazlı’da yeri yoktu. Kabulü imkânsızdı. Karahan’ın onda açtığı yaraların yanında morluklar hiç önemli değildi. Ellerini kurtarıp bileklerini kapattı. Öylece Nazlı’yı izliyordu adam. Öyle bakmasaydı keşke. Keşke...

“Ben gitmeliyim.” Gitmeliydi. Her güne yeni bir anı sıkışıyordu. Bu istediği bir şey olsa da acı vermesi kaçınılmazdı. Nazlı artık acıdan korkuyordu. Sonunda ulaştığı kapıyı açıp, ardına bakmadan çıktı otelden. Hayır, ağlamıyordu. Çok istiyordu ama ağlamıyordu. İlk düşen damlayı saymamıştı...

O günün üzerinden bir hafta geçmişti. Artık Karahan’ın odasına adımını dahi atmıyordu. Gerekecekti onuyla konuşmuyor, görüşmüyordu. Ela ve Fatih, ikisi yerine pek çok iletişimi kuruyor ve uyguluyorlardı. Ela işine ve Nazlı’ya alışmıştı, Nazlı da ona. Artık konuşmalar daha samimi, daha akıcı olmuştu. Ela, patronunu anlayacağı dili çözmüştü, Nazlı da ona kendini nasıl anlatacağını. Birkaç kelimedede Nazlı’yı anlıyor, ortadan kayboluyordu. İşini tam anlamıyla yapıyor, patronunu şaşırtmıyordu. Fatih ile aralarındaki ilişkiye gıptayla bakıyordu Nazlı. İş çıkışı Fatih’i bekliyordu. Eğer gelmeyecekse gidiyordu. Ama çoğu zaman Fatih onu bekliyor ama almadan gitmiyordu. Onları bu şekilde görmek Nazlı’ya çok iyi geliyordu. Sevip de sahip çıkılmak ve ikisinde de aynı hissi görmek, ister istemez Nazlı’yı yine bir “neden” sorusuna götürüyordu.

Otel de Nazlı’ya alışmıştı. Zehra ile çok az muhatap oluyordu. Ne Nazlı onu ne de o Nazlı’yı seviyordu. Zorunda da değillerdi. Genelde işleri Karahan’la yürütüyordu Nazlı. Bu hoşuna gitmiyordu. Ona yakın olmak bünyesini zorluyordu. Karahan’ın sert tutumu otelde herkes tarafından ve Nazlı tarafından biliniyordu. Hiç gülümüyordu. Kimseyle birkaç kelimedenden fazla konuşmuyordu. Hayır, henüz Zehra ile basmamıştı Nazlı. Nazlı ise Karahan’ın tam tersi insanlarla gülümseyerek konuşuyordu. İnce ince ilgileniyor, onlara gerekli olanları yine gülümseyerek izah ediyordu.

Ela az önce kapıdan girmiş, karşısında ona yapacaklarını anlatıyordu. “Yarın saat onda Muğla’ya uçak biletiniz alındı, Nazlı abla,” dediğinde Nazlı anlamamıştı.

“Ne Muğla’sı, ne bileti?”

“Karahan Bey yarın Muğla’ya gidiyor. Oradaki otelle ilgilenmeye, ayda birkaç kez gidiyor zaten. Yarın sen de onunla gidiyorsun. Ve tabii ben ve Fatih de. Yani Karahan Bey öyle söyledi.”

“Bunu neden şimdi söylüyor? Daha önce neden bahsetmedi? Ne bu şimdi? O emir veriyor, ben de onun peşine mi takılıyorum?”

Ela’nın ürkek bakışları Nazlı üzerinde gezindi. “Benim de az önce haberim oldu, Nazlı abla gerçekten.”

“Tamam, sana bir şey demiyorum.” Yerinden kalkıp kapıya yürüdü. “Ben ona diyeceğim!”

Koridor toplantısı mı? Selçuk Bey, Hayat Hanım ve Zehra aralarında konuşuyorlardı. Karahan onlara son bir şey söyledi. Fatih’i ardına takıp yürüdü.

“Karahen!” diye seslendi Nazlı.

Onunla beraber tüm başlar Nazlı’ya döndü. Arkasındaki ürkek kız, “Bey, Nazlı abla bey! Unuttun,” diye fısıldadı.

Bilerek söylemişti Nazlı. Karahan, çalışanların önünde hep *Bey* diye anılıyordu.

On metre mesafeden Nazlı’ya delici bakışlarıyla, “Evet?” dedi Karahan.

“Konuşabilir miyiz?”

Birkaç saniye baktı öyle kara kara... Nazlı’yı yaka yaka...

“Acil çıkmam gerekiyor, sonra konuşalım.” Arkasını döndü.

Nazlı’nın onu göndermeye niyeti yoktu. “Kara!” diye seslendi. Bunu yaptığı için büyük pişmanlık hissedecekti belki. Belki Karahan için kapıyı aralamış olacaktı ama bu kadar insanın önünde onu bu şekilde umursanmaz göstermesine izin veremezdi. Etraflarındaki herkes şaşkıındı. Ve hepsinin bakışlarında bir arayış, bir tedirginlik kol geziyordu. Zehra da dâhildi. Sol yanında duran Ece’nin gözleri büyümüşü.

İlginçti. Ne olmuştu ki? O patronsa Nazlı da patrondur. *Kara* demişse ne olmuştu? İyi bile olmuştu belki. *Karahan*'ın attığı adım havada kaldı. *Fatih*'in *kaç buradan* der gibi bakışlarına anlam veremedi Nazlı.

“*Nerede gaf yaptım?*” diye düşünüyordu. *Karahan*, Nazlı'ya döndüğünde anladı. O bakışlar, o güzel siyah bakışlar... Nazlı'ya o günleri hatırlattı. İçinde deprem etkisi yapan derin siyahlar Nazlı'ya, “*Naz,*” dedi.

Naz... Bunca sene bu adama kimse *Kara* dememiş miydi? Bu insanların ürkek bakışları bu yüzden miydi? Korkmak değildi Nazlı'nın, aksine cesaretti.

Ona, *Naz* diyen, sonra da onu öpen adam değildi şimdi karşısında duran. Ama ona *Naz* diyen adam, Nazlı'nın sevmekten vazgeçemediği adamdı. Ve aynı ses tonu, yıllar geçmesine rağmen yıpranmamıştı.

“*Konuşalım,*” dedi Nazlı.

“*Peki,*” dedi *Karahan*.

İşte bu! Adam ondan iri ve uzundu, Nazlı'dan güçlüydü. Ve böyle bir adama kafa tutan bir tek Nazlı'ydı.

Nazlı'nın önünden geçip, kendi odasına girerken, peşinden Nazlı da girip kapıyı kapattı.

Kara'sına döndü...

“*Ne dedin sen bana?*”

“*Ne dediğim değil, ne diyeceğim önemli,*” dedi geçiştirmek istercesine.

“*Hayır, ne dediğin önemli! Tekrar söyle!*” Kollarını göğsünde bağladı.

Derin bir nefes aldı Nazlı. “*Neden Muğla'ya gidileceğinden benim haberim yok, Kara?*”

Gözlerini kısıp baktı *Karahan*. Göz bebeklerindeki ışıltı dışarı çıkmak için deli oluyordu. “*Var işte.*”

“Öyle değil. Bunu daha önce söylemeliydin. Senden duymalıydım, Ela’dan değil. Nereye gideceğim, gideceğimiz ya da ben gidecek miyim? Önceden bunu konuşabiliriz.”

Karahan, bağladığı kollarını çözüp ellerini cebine soktu. Karşısında dev gibi duruyordu. Nazlı onun yanında ufacıktı. Fiziken ona uygun değildi. Kalbinin de uygun olmadığını artık biliyordu.

“Benden kaçırıyorsun. Ben de sana haber yolladım.”

Nazlı bağladı kollarını bu sefer. “Bunu nereden çıkardın? Belki sen benden kaçırıyorsundur?”

Nadir gülüşünü sundu Karahan. Kadının yüreğini yerinden oynatan, ruhuna takla attıran gülüş...

“Senden kaçıyor olsaydım, bu otelde benimle aynı konumu paylaşıyor olmazdın.”

“Senden kaçıyor olsaydım, kendi hakkını da versen bu otelde olmazdım,” dedi Nazlı.

“Peki, o zaman, benimle Muğla’ya geliyorsun.”

Omuz silkti Nazlı. Sarı saçlarını elinin tersiyle itti.

“Zaten gelecektim. Sadece neden haberim olmadığını sordum.”

“Güzel, pazar akşamı dönmüş oluruz,” derken Nazlı’nın dibine kadar gelip durdu. Parmağını burnuna dokundurup çekti. “Orada sana bir sürprizim var,” dedi Karahan.

Adamın elini iterek uzaklaştı ama şaşkındı da. “Ne sürprizi? Sen bana bir şey yapma! İsteyen mi oldu?” Kapıyı açıp çıktı Nazlı. Kapının önündeki asistanları ve sekreter merakla bakıyordu. Nazlı kızgındı. Suratı da olsa olsa beş karıştı. Ama Nazlı’nın arkasından odadan çıkan adamın gülüşü her geçen saniye büyüyordu.

Uçakta Ela ile oturmak istese de onu aşkından ayrı düşürmeye gönlü el vermedi. İlk uçak yolculuğu olduğunu söylemişti. Yanında

kendisi değil, Fatih olursa onun için daha iyi olacağını düşündü Nazlı.

Nazlı'nın yanında o vardı. Kara kaplı eski defteri... Nazlı'ya sürprizi olduğunu söylemişti. Ona ilgisiz gibi görünüyordu ama deli gibi de merak ediyordu. Ne olduğunu tabii ki soramayacaktı ama yine de çok merak ediyordu. Bilgisayarını dizine koyup açtı. Onunla konuşmak istemiyordu. Fırsattan istifade Demirkan Holdingin dosyalarını incelemeye başladı. Kendini kaptırmıştı ve Karahan'ın kendine seslenişini duymamıştı. Kulağının dibine kadar girmişti, o an fark etti. "Sen..." dedi Karahan. Vücudundaki tüm tüyler ayağa kalkarken titrediğini hissetti ve Karahan'ın bunu anlamamış olmasını umdu.

Anlamıştı. Gülüşünden belliydi.

Nazlı aniden başını çevirince onunla burun buruna geldi.

Bilerek yapıyordu. Nazlı'yı test ediyordu. Ve her seferinde testten sıfır alıyordu Nazlı. Tüm sorular yanlış olup çıkıyordu önüne. Tüm kan yüzüne çıkmış olmalıydı çünkü ateş basmıştı Nazlı'yı. Önüne döndü hızlıca. Baktığı hiçbir dosyadan hiçbir kelime beynine girmemeye başladı. Ekranda *Karahan* yazısı vardı sanki ve o ona bakıyordu.

"Ben, evet."

Gülüyordu. Bir erkek, bir kadını etkilediğinde egosu onu böyle güldürüyordu.

"Çok inatsın, önceden böyle değildin." Ona bakmak istemiyordu. Önündeki tuşlara dokundu. Öylesine... "Haklısın, bir katil geldi. İçimdeki cici kızı katledip gitti. Ondan bu yana böyleyim."

"Ben katilsem sen nesin?"

İşte bu çok sinir bozucu bir cümleydi. Bu sefer sinirden kırmızıya dönmeye başlamıştı. Ateş saçan gözleriyle ona döndü ama adam hâlâ çok yakın duruyordu.

"Ben mi? Ben o katile inanan aptal kızım!"

Öfkesinden bile keyif alıyordu Karahan. “Cık cık cık, hiç yakışmıyor ağzına,” dediğinde gözleriyle de ayıplarcasına bakıyordu.

“Uçakta olmasaydık, ben sana neyin yakıştığını gösterirdim, Karahan! Önüne döner misin?”

O dönmedi ama Nazlı döndü. Karahan, Nazlı’nın saçları arasından kulağına sokuldu. Nazlı dondu. Nazlı nefes alamadı. Nazlı özledi ve kavruldu. Kokusunu aldı ve burnunun ucu sızladı.

“Uçakta değil de yerde olsaydık, öper miydin?”

Nazlı’nın tepesi atmıştı. Tüm kablolar yanıyordu. Devre dışı kalması an meselesiydi. *Onu öpmek!* Nazlı’nın unuttuğu bir şeydi. Unutmak için en çok çaba sarf ettiği şeydi. Bilgisayarını kapatıp ona döndü.

“Artık kurbağa öpmüyorum. İçinden prens çıkıp beni terk ediyor. Ben artık prensleri öpüyorum.”

Yüzü anbean değişti Karahan’ın. Bu, Nazlı’ya vahşi bir zevk vermişti. Tek kaşını kaldırıp baktı ona. İllaki bir atak gelecekti.

“Bu sözünü unutma, prenses! Kurbağa nasıl öpülür, ben sana hatırlatacağım.”

Önüne dönüp laptopunu yeniden açtı Nazlı. Uçak ininceye kadar tek kurtuluşu buydu.

“Öyle bir şansın olmayacak.”

“Hı hı,” dediğini duydu. *Hı hı...*

Havaalanında onları karşılamaya gelen arabaya doğru ilerliyorlardı. İstanbul sonbahar, Muğla yaz mevsimini giyinmiş ve hiç çıkarmamış gibiydi. Üzerindeki elbise neyse ki uygundu. Güneş gözlüğünü taktı. Karahan da taktı. Gözlük ona mı yakışıyordu? Yoksa o mu gözlüğe yakışıyordu? Allah, bu kulunu yaratırken kadınlara hiç acımamıştı. Nazlı kendine acımaya başlayacaktı... Telefonu kapatıp döndü. Tam bir şey diyecekken adını duydu Nazlı. Ve istem dışı arkasına döndü

“Nazlı!”

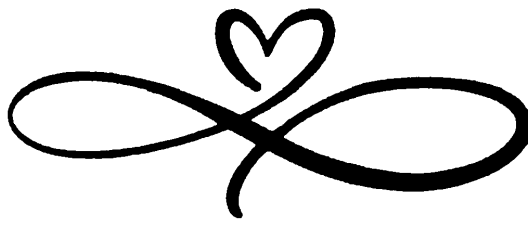
Ah o ses...

Yanlış görüyor olabilir miydi? Gözlüğü çıkarıp eline aldı. Kim olduğunu idrak eden aklı bile şaşkıındı. Çünkü gözlerine inanamıyordu.

“Nihat!” dedi Nazlı.

Karahan kulağına doğru eğilip, “Sürprizim...” dedi ve geri çekildi. O kadar şaşkın ve o kadar mutluydu ki, ne yapsa bilemiyordu. Nihat, İstanbul’daki fakülteden arkadaşıydı. Can arkadaşıydı. Yüzüne kocaman gülümseme yayıldı. Bakışları bir Karahan bir Nihat arasında gidip geldi. İkisi de ona gülümsüyordu. Hızlı adımlarla yanına gidip Nihat’ın kollarına kendini bıraktı. Nihat’ın onu sardığı sıcaklıkla sardı Nazlı. Ne güzel bir dosttu o.

Ardında kalan Karahan’ın homurdanmaları şu an keyfini bozamazdı.

3. BÖLÜM

Ela, Fatih'e doğru eğildi. "Kim bu, sevgilisi mi?" diye sordu. Karahan'ın öldürücü bakışlarına yakalandığında Fatih'in arkasına geçti. "Ben yanlış bir şey mi dedim?" diye mırıldandı sevdiği genç adama ama Fatih'ten *sus* işareti alarak ağzına fermuar çekti.

Birbirlerine sıkıca sarılmış olan Nihat ve Nazlı'ya baktı Karahan. Nihat'ı boğabilir, öldürebilirdi. Aklından geçen tüm işkenceleri onun üzerinde test edebilirdi. Başını çekil anlamında salladı Nihat'a.

Nihat, Nazlı'nın duyabileceği bir sesle, "Seninki delirmeden az uzaklaşsan iyi edersin. Daha çok gencim," dedi.

Nazlı aniden Nihat'tan ayrılıp arkasına baktı. Gözleri karanlık kuyuları andıran adam ona daha karanlık bakıyordu. Nazlı ise Nihat'ı görmenin mutluluğuyla dolup taşıyordu.

Birazdan yapacağı hareket için muhtemelen sonra pişman olacaktı. Nihat'tan ellerini çekerek adamı bıraktığı gibi kendini Karahan'ın kollarına attı. Karahan onu kendine sarmasaydı, Nazlı ona ancak sarılabilirdi. Ama şu an Karahan'ın boynuna kollarını dolamıştı. "Teşekkür ederim!"

Sımsıkı sarmıştı Nazlı'yı. Gözlerini kapatıp bedenine dolanan kollarla geçmişe dönmüştü. Aşkın coşkuyula yaşandığı, Nazlı'nın onu her gördüğünde aşkla ona koştuğu yıllara... Karahan, içinden Aslı'ya dualar gönderdi. O olmasaydı, onun çılgın kişiliği ve akla zarar fikirleri olmasaydı, Nazlı'nın yanından bile geçemezdi. Geçmek için delirdiği ama ufacık bir aralıktan bile sızamayacağını bi-

liyordu. Kızı bıraktığı zaman tüm köprüleri istemeden de olsa yıkmıştı.

Kimin boynuna sarıldığını anlık heyecanın geçmesiyle kavradı Nazlı. Kollarını çözüp Karahan'dan ayrıldı. Aslında kollarında müebbet bile yiyebilirdi. Ama olmazdı. Olamazdı. İçindeki seven hatta çok seven kadına rağmen olmazdı.

Yine de gülümsedi Nazlı. Arkasındaki Nihat'a döndü. "Seni görmek aklıma gelecek son şeydi."

Nihat yakışıklı suratına daha da cazibe katmıştı. "Sen... Sana ne olmuş böyle, Nazlı?"

İki elini beline yerleştirdi Nazlı. "Ne olmuş bana? Kötü mü görünüyorum?" dedi muzip bir ifadeyle.

"Ne alaka, sen çok güzel bir kadına dönüşmüşsün."

Karahan'ın yüksek perdeden çıkan sesi, Nazlı'nın tatlı sert si-temine engel oldu.

"Nihat!" diye gürledi.

Nazlı gözlerini kısıp, sinirle bakıp Nihat'a döndü. "Bu adamla mı çalışıyorsun?" diye sordu.

Nihat, Karahan'a bakıp yüzünü buruşturur gibi yaptı. "Maalesef... Sen de öyle yapıyorsun."

Nazlı dudaklarını büküp konuştu. "Maalesef."

"Araba nerede?" Katı sesini yine ortama yaydı Karahan. Nihat'ın arkadaşı olması kıskanmaması için bir neden değildi.

Öğlen üzeri yapılan toplantıya katıldıktan sonra bugünkü işleri bitmişti. Nazlı ve Karahan hariç... Bir aylık bir denetleme yapılacaktı ve bunu ikisi yapacaktı. Asistanlar da belli bir süre yardım edeceklerdi. Akşam yemeğinden sonra başlayacaklardı. Çünkü Nazlı öyle istemişti. Nazlı bir şey istemişse Karahan onu emir sayardı. Nazlı'ya giden yolda ne isterse yapacağına yemin etmişti. Elinden

geldiği kadar zorlayacaktı, evet ama bu ikisinin geleceğini yeniden şekillendirmekten başka bir şey için değildi. Suçluydu. Hatalıydı. Ama bazen hataların geri dönüşleri vardı ve tüm geri dönüşler, pişmanlıklar Nazlı içindi. Buna en çok şaşırana da Fatih ile Ela'ydı. Oturdıkları masada patronlarını bekleyen iki sevgili, tatlı bir muhabbete dalmışlardı.

“Aşkım, sen de fark ettin mi?”

Fatih, Ela'nın ela gözlerine dalmıştı. “Neyi, canım?”

“Patronlarımız çok tuhaf davranıyor. Sanki ikisi arasında yüksek gerilim hattı varmış gibi. Sen bir şeyler biliyor musun?”

Fatih boğazını temizleyip önüne döndü. “Ela lütfen. Bu bizim sorunumuz değil.”

Ela gözlerini kısıp baktı. “Sen bir şey biliyorsun?”

“Ela lütfen,” diyerek geçiştirmek istedi Fatih.

“Ela!” diyen sesle yerinden fırladı genç kız.

“Efendim!”

“Ela, patronun nerede?” dedi Karahan.

“Ne istiyorsun, Karahan? Sesine de biraz ayar ver, asistanımı korkutuyorsun,” diyerek, geçip masadaki yerini aldı Nazlı.

Karahan da Nazlı'nın karşısına geçerken, “Dili biraz uzun, sen mi kesersin, ben mi?” dedi Karahan.

Nazlı, Ela'ya baktı. Ela'nın öyle bir huyu olduğunu sanmıyordu. Kızın utangaç hâline de hâlâ çözüm bulmuş değildi. Nazlı her hâlükârda güçlü görünen kadınlar olsun istiyordu etrafında.

“İşine bak, Karahan!”

Fatih, Karahan'a baş tutan kadına gülümsemişti. Aralarında üç yaş vardı. Ama ona abla demek çok keyifliydi. Abla gibiydi. Karahan ona uzun uzun anlatmıştı Nazlı'yı ama Fatih'in aklında canlanan kesinlikle bu kadın değildi. Yemek boyunca havadan sudan konular konuşmuşlardı. Ela ile Fatih arasındaki her bakışma kaçamağını yakalıyordu Nazlı. Ve her seferinde kendini gülümserken buluyordu.

“Fatih,” dedi Nazlı. Merak ettiği bir konu vardı.

“Efendim abla?” Fatih’in yeşil gözleri ıslıl ıslıldı.

“Siz hiç tartışma, kavga falan etmiyor musunuz?”

“Yooo etmiyoruz,” dedi Ela.

“Nasıl yani tüm huylarınız ortak mı?” Karahan sormuştu bunu. Nazlı sorduğunda dikkatini çekmişti. Daha önce ikisini yan yana bile az görürdü.

“Pek sayılmaz. Ama bu tartışmak için bir neden değil sanıyorum,” dedi Fatih.

“O zaman siz barışma nedir onu da bilmiyorsunuz,” dedi Nazlı.

Ela ile Fatih göz göze geldiklerinde aynı anda, “Yok, bilmiyoruz,” dediler.

Nazlı gülümsedi. “Ne tesadüf, ben de bilmiyorum. Sanırım, karşıma hep anlayışlı adamlar çıktı.”

Karahan, elindeki çatalı tabağına bırakıp Nazlı’ya döndü. Kıs-kanmak için tam vaktiydi. Nazlı onu yok yere öfkeliendirmekten zevk alıyordu. Karahan biliyordu ki hayatında kimse olmamıştı, yine de kendine engel olamıyordu. “Senin karşına çıkacak adamlar daha doğmadı, Nazlı!” Yüzündeki katılık yine gelmiş, çöreklenmişti.

Nazlı, Karahan’a döndü. Zevk alıyordu. Neden almasındı ki? Kudurmuş bir Karahan her şeye değerdi. “Yapma ya, senden izin mi bekliyorlar?”

Karahan gözlerini kısıp Nazlı’ya doğru eğildi. “Beni delirtmeye çalışıyorsun!”

“Bunun için bir nedenim yok bildiğim kadarıyla.”

“Hâlâ yapıyorsun!” dedi Karahan.

Fatih ve Ela dikkatle onları izliyorlardı. Anlamsızdı onlara göre, çözmeye çalışıyorlardı.

Dişlerini sıktı Nazlı. “Aynı şeyi sen yapıyorsun. İş yapıyoruz. Ortağız, bitti.”

Nihat uzaktan izlediği çiftin yanlarına gelmişti. “Kırmızı bir şeyler getireyim mi?” dedi Karahan’a bakarak.

“Ne saçmalıyorsun sen?” diye kükredi Karahan. Nazlı önüne döndü. Sürekli bir şeyler ima etmesi çok sinir bozucuydu.

“Kızgın boğa gibisin de,” dedi Nihat. Nazlı’ya komik gelmişti. Nazlı gülünce Ela da güldü.

“Sen hiç değişmemişsin, Nihat,” deyip yerinden kalktı Nazlı. “Hadi bana kahve ısmarla, seninle biraz muhabbet edelim.”

Nihat kolunu uzattı. “Buyurun Nazlı Hanım, kahve sizin köleniz olsun. Nasıl şanslıyım! Böyle güzel bir kadınla kahve içmek benim için onurdur.”

Karahan yerinden kalktı. Burnundan soluyordu. “Fatih!” diye bağırdı. Oysa Fatih karşısında duruyordu. Bu ses tonu asla Fatih’e değildi.

Genç çocuk ayağa fırladı. “Efendim abi?”

Karahan elindeki peçeteyi masaya fırlattı. “Odama gidiyoruz. Ne de olsa buraya çalışmaya geldik.”

Nazlı içinden kendine alkış tutuyordu. Bunu biraz da Nihat’a borçluydu. Gülmemek için alt dudaklarını ısırırdı.

Karahan ile Fatih gidince Ela da kalktı. “Ben ne yapayım, Nazlı abla?”

“Canım, sen de onlarla git. Ben yarım saate geliyorum.”

Ela gidenlerin peşine düştü.

Nihat onu sakın bir köşeye oturtmuştu. Kahveler gelmişti. Havadan sudan birkaç muhabbetin ardından sordu Nazlı. “Burada çalıştığını bana neden söylemedin? Oysa ben seni ara sıra da olsa arıyordum,” derken sesi sitem doluydu.

“Söylememi istemedi. Sen de sormadın ki Nazlı!”

Evet, çalıştığı yerin adını sormak aklına gelmemiştir. “Haklısın. Peki, neden Muğla? Sen İstanbul için deli divane olurdun. Nasıl koptun o şehirden?”

Nihat elindeki fincanı tabağına bıraktı. “Senin başına gelen benim başıma da geldi. Ve çareyi gitmekte buldum.”

İşte bu ilginç gelmişti Nazlı’ya. “Nasıl yani?”

“Arkadaşımın kardeşine âşık oldum.”

Genç adamın yüzüne yayılan üzüntü Nazlı’yı da üzmüştü. “Anlaşılan hâlâ âşıksın.”

Nihat, Nazlı’nın yüzüne baktı. Kızın kara gözlerinde şefkatle gezindi. “Sen unuttun mu?” diye sorduğunda Nazlı gözlerini kaçırdı. “Konu ben değilim.”

“Peki. Evet, hâlâ seviyorum. Zaten iki yıldır buradayım. Ama onu çok özledim. Ben kendimi affedemiyorum. Onun karşısına çıkıp söylemeliydim. Dört yıl boyunca gizli kaçamak yaşadık. Yaşayamadık yani. O gitmemi, onu unutmamı, bana bir şey olmasını istemediğini söyledi. Kendince bitirmişti.”

Nazlı, kaşlarını çatıp baktı. “Kim?”

Nihat gülümsedi. “Nil.”

Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı Nazlı’nın. “Karahana’nın kız kardeşi Nil mi?”

Arkasına yaslandı Nihat. “Ta kendisi.”

Şaşkınlığını üzerinden atan Nazlı, “Karahana biliyor mu?” diye sordu.

“Hayır, bilmiyor. Bilseydi burada olmazdım herhâlde. Muhtemelen beni öldürür, bir yere gömerdi.”

“Kalpsiz! Kesin yapardı. Beni bir enkaza çevirdiğini hesaba katarsak...”

“Senin ne işin var burada, Nazlı?”

“Ne işim var?” diye düşündü Nazlı. İçinden geçen aşk gerçeğini bir kenara atıp *intikam* fikrine ikna etti kendini. Aklına Ash

gelince gülümsedi Nazlı. “Benim çılgın bir yengem var. Yiğit’in karısı. Karahan’ı başıma sardı. Şimdi kendisi tatilde. Aslında seni onunla tanıştırmalıyım. İki günde aranızı yapar. Üçüncü gün de düğününüzü...”

“Hadi canım! Nasıl oluyor o?”

“Vallahi o Aslı’ya has bir durum. Karahan’ı ve abimi aynı masaya oturtup anlaşma imzalattıysa sizinki çocuk oyuncağı onun için.”

“Beni kesin tanıştır o zaman.”

Nihat’tan ayrıldıktan sonra Karahan’ın odasına girdi. Herkes bir köşede kâğıtlarla savaşı veriyordu. *Nereye otursam* diye bakındı. Karahan yanındaki koltuğu işaret ederek, “Burası,” dedi. Ama Nazlı’ya göz ucuyla bile bakmadı. Kıskançlıktan tavır yapan adamın hâli, bir çocuğun küsmüş hâli kadar sevimli gelmişti Nazlı’ya. İçinden geçenleri kenara itti Nazlı. Onlar raftaydı artık. Toz duman içinde...

Geçip yerine oturdu. “Ne yaptınız?” İyi bir başlangıçtı.

Karahan önündeki dosyaları Nazlı’nın önüne bıraktı. “Sen güzel vakit geçirirken biz çalıştık.”

Nazlı öfkeyle başını yana çevirdi. “Fesuphanallah,” deyip dosyaları eline aldı. “Ağızına ayar çek, Karahan!”

Bir önündeki kâğıda bir patronlarına bakan ikili, en son göz göze geliyorlardı. İkisi de, hayır sadece Ela bunlara anlam veremiyordu. Fatih hikâyenin bir kısmına vâkıftı.

Nazlı’ya öfkeyle bakan Karahan, “Ben bilmiyorum ağza ayar çekmeyi! Sen yapmak ister misin?” diyerek uçtaki öpücük muhabbetini kastetti.

Ela önüne döndü. Bu konuşma acayip yerlere gidiyordu. Nazlı utanmadı. Yanlarındaki gençler artık onların pek çok hâline şahit

oluyorlardı. “İşine bak. Ben tornacı değilim,” deyip Karahan’a yedek parça muamelesi yaptı.

Karahan elindeki kalemi masaya fırlattı. “Çıkın dışarı!” dediğinde Ela ve Fatih ayağa kalktı. Kovulmayı bekliyorlarmış gibi ayaklandılar.

“Otur Ela!” dedi Nazlı.

Ela şaşkındı ve her söylenene uyuyordu. Oturmaya yeltenince, “Çık dışarı Ela!” diye bağırdı Karahan.

Gözlerini devirdi Nazlı. Yazıktı bu gençlere. “Tamam, çıkın.” *Nazlı, Karahan’ın gazabına uğrayacak! Çıkın tabii...*

Fatih ile Ela alelacele dışarı attılar kendilerini. Savaştan kaçan asker misali.

Karahan, Nazlı’nın koltuğunu kendine çevirdi. “Sabrıyla oynuyorsun, Nazlı!”

Nazlı hiç istifini bozmadan, “O zaman oynattırma. Senin derdin ne? Sen ne sanıyorsun, ben seni anlamıyorum,” dedi.

Anlamazdı elbette. O şimdi kendine kök söktürmekle meşguldü. Ne bilsindi? Karahan onu koca sekiz seneye rağmen hâlâ deli gibi seviyordu.

“Senin dilin çok uzamış!” Sinirle konuşuyordu.

“Kesmek haddin değil. Laf olsun diye konuşma!”

Nazlı’nın koltuğunu kendine çekti. Dip dibeydiler. Öfke kol geziyordu. Aştan ölecek gibi değil, birbirlerini öldürecek gibiydiler.

“Nazlı’m... İleri gitme!” dedi dişlerinin arasından.

Ne demişti o? Nazlı’m mı?

“Nazlı’m deme bana, benim adım Nazlı. Bana Nazlı’m diyecek yerde artık değilsin. Sen ileri gitme, ben kendimi tutarım.”

Burun kemerini sıktı Karahan. Zordu bu kadın, çok zordu. Dili yıllar içinde acıyla, öfkeyle bilenmiş, bıçak gibi olmuştu. Ve her bir kelimesi, Karahan’ın kalbine çizik atıyordu. Sanki acıyı, özlemi bir tek Nazlı çekmişti. Başını kaldırıp kendisine öfkeyle bakan kadının

yüzünü inceledi. Güzeldi, çok güzeldi. Yıllar ona daha bir güzellik katmıştı. Güneş gibiydi. Gülüşü bile ahenkliydi. Nazlı'nın yanında gökkuşağının renklerinin başladığı yerde duruyordu. Hani o kimse- nin ulaşamadığı, gitsen gitsen bulamadığın renkler... Hani gittikçe uzaklaşır, bir türlü ulaşamazsın ya...

Ama Karahan o renklere Nazlı'nın yanında ulaşıyordu.

“Bu kadar zor olmamalı,” dedi kısık ve çaresiz bir sesle.

Kaşlarını çattı Nazlı. “Ne?” Onun aklındaki ile Karahan'ın aklındakiler tamamen zıttı.

“Hiç,” diyerek koltuğunu masaya çevirdi. Telefonu alıp Fatih'i aradı. “Siz gidip dinlenin, biz Nazlı ile halledeceğiz,” deyip kapattı.

Dakika geçmiyordu ki Nazlı'yı sinir edecek bir şey yapmasın. Şimdi ağzını açacak olsa yine kavga kaçınılmaz olacaktı. İçinden *ya sabır* diyerek, dosyalarını alıp ayağa kalktı. Odadaki uzun koltuğa oturdu. Ayakkabılarını çıkarıp koltuğa uzattı bacaklarını. Dosyaları kucağına bıraktı. Mesafe şarttı. Dip dibe olunca olmuyordu.

Başını sağa sola sallayıp güldü Karahan. “Çok zorsun çok. Ama hak ettim.”

Cevap vermedi Nazlı. Her laf başka yöne gidiyordu. Saatler sonra biten son kâğıtları da diğerleriyle buluşturdu Nazlı. Sırtı tutulmuştu. Oturduğu yerleri bile ağrıyordu. Uykusu gelmişti. Yerinden doğrulup Karahan'a baktı. Başını koltuğa bırakmıştı. Gözleri kapalıydı. “Olur, uyu sen, ben çalışırım,” diye mırıldandı.

Ayakkabısını giymeden masaya yaklaştı. Elindeki bir top kâğıdı masaya güm diye bıraktı. Kirpikleri bile kıılmıdamadı adamın. “Adama bak, oteli yıksalar duymayacak!”

Karahan, “İki dakika sus!” deyince boş bulunan Nazlı yerinden sıçradı. Gözlerini yavaşça açıp gökkuşağına baktı Karahan. Yorgun ve uykusuz olduğu için yüzü masumane bir hâl almıştı. Ve çok tatlı gözüküyordu. Elinde olmadan güldü. Nazlı'sı böyle karşısında yıllarca dursa yıllarca bıkmadan izlerdi.

“Git dinlen, yorgun görünüyorsun.”

Nazlı ayakkabılarını giydi. “Olur, iznini de aldım. Gidip deli gibi uyuyayım. Yarın işimiz yok. Tüm dosyalar bitti. En kısa zamanda bilgisayarımda istiyorum.”

“Olur, emrini verdin. Git artık.”

Git artık, git artık! Bu iki kelime her ne amaçla söylenirse söylensin, Karahan’dan gelince ağır bir yüke dönüşüyordu. İçine oturan yıllanmış acının bir ilacı olmalıydı.

“Gittim ben uzun zaman önce, bana bu kelimeyi söyleme!”

Karahan, Nazlı’nın ne demek istediğini anladığında, yerinde doğrulup kara gözlerine hüznü oturttu. “Nazlı, dinlenmen için söyledim.” Nazlı’nın yüzünde oluşan mahzun ifade yüreğine dokunmuştu.

“İyi geceler,” diyerek çıktı odadan. Her kelime bir çıkmaza sürükleniyordu. Nazlı’yı da karanlıklar prensine...

Gitme demek vardı. Sıkıca sarılmak... “*Sen benden gittin ama ben senden gidemedim. Hayalin yetmiyor, gel beraber olalım!*” Di-yemiyordu... Ama bunlar on günde çözülecek şeyler değildi. Yine de zor geliyordu. Yanı başındaki güneşe dokunamamak... *Bir doksan boyunda adamı ne yıkar* diye sorsalar, Karahan’ın vereceği cevap *yürek acısı* olurdu. Yürek acısı...

Nazlı, sabahın bu saatinde çalan telefona en kötü beddualarını göndererek açtı. “Nazo!” diye cırlayan sevgili Aslı’dan başkası değildi.

“Aslı, işin yok mu senin? Git sahil, kum, güneş falan bir şeyler yap.”

“Ovv! Bu ne asabiyet? Merak ettim seni, nasıl gidiyor?”

Yengesi gelişmeleri öğrenmek için aramıştı.

“Hayır, evlenmiyorum. Hayır, affetmedim. Ve hayır, affetmeyeceğim.”

Aslı'nın kahkahası kulaklarını delip geçmişti. "Ah tatlım, edeceksin. Hem de sürüne sürüne. *Aslı bana yardım et* diyeceksin."

Aslı'daki öz güven kimsede yoktu. Bu kızın bu hâlleri akıllara zarardı. "Aslı, çok uyukum var. Sabaha kadar çalıştım. Azat et beni," derken bile gözleri kapanıyordu.

"Tatlım, orada saat şu anda öğlen bir, kalk artık. Git ve Karahan'ı bikinili kızlardan koru. Annem söyledi Muğla'da olduğunuzu."

Bikinili kızlar!

Karahan! Ve ikisi bir arada!

Aklına dolan kötü düşünceler; Karahan, esmer güzeli bir çıtır la havuz başında meyve yiyor, beraber havuza giriyorlardı.

"Nazlı, orada mısın?" diyen Aslı ile kendine geldi.

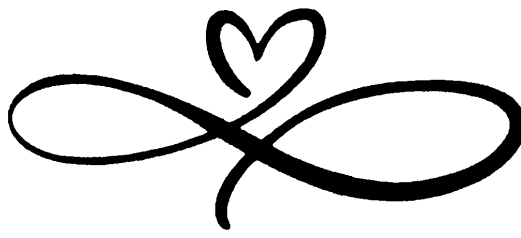
Yüzüstü yatıyorken sırtüstü döndü. "Kapatıyorum Aslı, abime selam!"

Aslı'nın kahkahası duyuluyordu son tuşa basmadan hemen önce. *Bu nasıl kadın yahu? Kocanla tatile çık. Ara görümceni, canını sık. Ah bikinili kızlar...* Hemen hızla yerinden kalkıp geniş balkondan aşağı baktı. Havuz başı kalabalık sayılırdı. Bikinili kızlar var mıydı? Tabii ki vardı. Hem de sürüsüne bereket.

"Sana ne kızım, sana ne! Ah Aslı, yaptın yine yapacağını!" Sesli düşündü. Akı lı çorba oldu. Nazlı bikini falan giyemezdi. Güneşe alerjisi vardı bu bir, bir de Neriman Sultan gibi bir annesi.

Gözleri aşağıdaki tanıdık görüntüye odaklandı. *O ne, o? Karahan değil mi? Yanındaki kim? Hem de yarı çıplak, hem de bikinili.* Balkon demirini sıktı.

"Ah Aslı ah, hepsi senin şom ağzın, hepsi!"

4. BÖLÜM

Üzerine lacivert bilekten bir pantolon giydi. Eline ilk o gelmişti. Aşağıdaki görüntü hâlâ gözlerinin önündeydi. Beyaz dantelli salaş bluzu da giyip, aynanın karşısında saçlarını ve göz makyajını da yapınca hazırdı. O yarı çıplak hatunun Karahan’a dokunan ellerini kırmaya gidiyordu. Giydikleri askeri kamuflaj, makyaj için sürdükleri savaş boyasıydı hayalinde. Terk edilmişti. Yıllardır acısını yaşıyordu ama şimdi buradaydı ve kıskanıyordu. Çünkü hâlâ deli gibi âşıktı.

Acısı geçmemişti ama aşkı hiç bitmemişti. Yapabileceği ne varsa elinden geleni ardına koymayacağı da bir gerçektir. Sonları belirsizdi ama an şimdiden ibaretti. İçinden geliyordu ve yapacaktı. Bunu ona çaktırmadan *nasil yaparım acaba* diye kafa yoruyordu. Eğer Karahan’a çaktırırsa manyaklar gibi kıskandığı şak diye gün yüzüne çıkardı. Telefonu ve oda kartını arka cebine tıktı.

Saçını geri savurdu. Topuklu yerine şık babetlerini de giydi. “Umarım, o el hâlâ Kara’nın üzerindedir. Yoksa bu hırs geçmez,” deyip dışarı çıktı. Havuz başına doğru giderken telefonu alıp Ela’yı aradı.

“Neredesin, Ela?”

“Lobideyim Nazlı abla, seni bekliyorum.”

“Geliyorum,” diyerek adımlarını ters istikamet lobiye çevirdi.

Ela, Nazlı’yı görünce ayağa kalktı. “Nasılsın, Nazlı abla?”

Nazlı’nın dün Karahan’la büyük tartışma içerisinde olduğunu düşünmüştü.

“İyiym tatlım, neden sordun?”

“Şey... Dün Karahan Bey...” diyebilirdi.

Nazlı kahkaha attı. “Merak etme, o bana hiçbir şey yapamaz.”Ela da güldü. “İlginç ama öyle görünüyor.”

“İlginç olan ne?” dedi Nazlı.

“Ben Karahan Bey’i uzun zamandır tanıyorum. Ve sana gösterdiği müsamahayı başka kimseye gösterdiğini görmedim. Hele ki bir kadına...”

Kadın... Ah, havuz kenarındaki kadın... Karahan geldi aklına. “Boş ver şimdi... Karahan nerede, Fatih nerede?”

“Fatih otelde değil. Karahan Bey onu bir yere gönderdi. Karahan Bey de havuz başındaydı en son.”

Nazlı öfkesini belli etmese de içinden savaş nidaları atıyordu. “İyi, hadi biz de gidelim.” Çoktan yönünü çevirmişti. Ela ona yeti-şemiyordu. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, ayaklarına kıskançlık gücü gelmiş olmalıydı. Gözlüğünü saçından alıp gözüne taktı ve çaktırmadan etrafı taramaya başladı. Karahan’ı bulan gözleri hedefe kilitlenmiş füze gibiydi. Hâlâ aynı yerde, aynı kadınla konuşuyordu. Eski hızlı adımlarını yavaş adımlara dönüştürdü. Yapacak bir şey yoktu. Oraya gidilecekti. İçindeki kıskanç kadın hiç terk edilmemiş gibiydi. Onu susturamıyorsa konuşmasına izin verecekti. Ve füzeyi ateşledi.

Karahan eski tanıdığı olan Burcu ile bir süredir muhabbet ediyordu. Çoktan sıkılmıştı ama kabalık etmek istemediği için devam ediyordu. Tepesinde dikilen kadına döndüğünde güneşin yeni doğduğu hissine kapıldı.

“Karahan,” dedi Nazlı. Güneş gözlüğü gözünde olan Karahan daha mı karizmatik duruyordu yoksa Nazlı’nın kalbi mi öyle söylüyordu...

“Nazlı.”

“Fatih nerede?” Aklına bu gelmişti. Daha iyi bir bahane bulur muydu? “Şey, küpemi senin odanda mı düşürdüm acaba? *Bulamıyorum da...*” diyemezdi ki.

“Gelir birazdan, neden sordun?” Karahan bir şey anlamış gibi durmuyordu.

“Hiç, sadece bugün işimiz yok. Etrafı gezmek için Fatih’ten rica edecektim.” Yanındaki kıza göz attı Nazlı. Kız güzeldi. Taş gibi hatundu ve kendisine kısık gözlerle bakıyordu. Gözlüğün altındaki Nazlı’nın bakışlarını görse ateşinde yanar, sönmek için de havuza atlardı. Karahan ayağa kalktı. *Kim demişti topuksuz ayakkabı giy diye?* Boy farkı oluştu aralarında. Kompleks sahibi olacaktı. Adam haddinden fazla uzundu. Tüm uyumsuzluklarına rağmen tek sevdiği ve sevmekten vazgeçmediği adamdı. Karahan hâlâ Nazlı’nın emelinden bihaberdi. Erkeklerin akli kadınların zekâsı yanında pek işe yaramıyordu sanki.

“Birazdan gelir,” derken Ela’ya baktı. “Ama ben bugün Ela ile Fatih’i beraber gezecekler diye biliyorum.”

Şapa oturdu Nazlı. Ela’ya dönerek, “Ela, bana söylemedin?” dedi.

Ela gözlerini kaçırdı. “Söyleyecektim Nazlı abla, fırsat olmadı.”

“E iyi o zaman, ben kendim giderim.”

O sırada ayağa kalkan Burcu, Karahan’ın yanına gelip kolundan tuttu. “Beni tanıştırmak gibi bir niyetin yok mu Karahan?”- Yoktu. Karahan, Burcu’yu unutmuştu. Kara’sının koluna girdi. Hem de Nazlı’sının yanında! O eli kırmaz mıydı? İçindeki amazon kılıcını çekti, gardını aldı ve Nazlı, Burcu’ya doğru bir milim oynadı ve akli başına gelince olduğu yerde kaldı. Nazlı’nın sinirle birbirine kilitlenen dudaklarını fark eden Karahan, olayın aslını anlamaya başlamıştı. “*Karşıdaki kadın seni kıskanıyor! Sarılsana...*” diyordu içindeki ses. Kaşları havalanırken, kendini Burcu’ya bakarken buldu. “Ortağım Nazlı.”

Nazlı’nın içindeki amazon, elindeki kılıcı bu sefer Karahan’a doğrulttu. *Ne dedi, ne dedi? Ortağım mı, sadece ortağım mı?*

Az sonra küçük, yok büyük çaplı bir katliam gerçekleşecekti. Mezara giden belli, mahpusa giden belli olacaktı Mezara Burcu ve Karahan, mahpusa Nazlı gidecekti.

Burcu elini uzatarak, “Memnun oldum, ben Burcu,” dedi.

Nazlı hafifçe güldü. Kızın ince parmakları tam dişine göreydi. Elini kızın eline sardı. “Memnun oldum, Burcu.” Kızın elini öyle güzel sıktı ki birkaç saniye daha sıkarsa Burcu alçıyla gezebilirdi. Burcu elini çekiyor ama Nazlı bırakmıyordu. Kızın yüzü bukalemun gibi renk değiştirmeye başlamıştı. Karahan’ın keyfine diyecek yoktu. Ama kızı kurtarması şart olmuştu.

“Naz,” dediğinde Nazlı, Karahan’a göz attı. *Sıra sana gelecek* bakışları vardı. Ama gözlükten anlaşılmıyordu. “*Naz mı? Ortağıma ne oldu?*” diyen iç sesi, şu an ateşin altına odun atmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Sonra bir anda bıraktı kızın elini. “Ah, çok affedersin. Bende biraz deli gücü var da. Hastalık, biliyor musun? Bir anda asabiyetle kasılabiliyorum da.”

Karahan gülmemek için alt dudağını ısırıldı. Bu kadın, her hâliyle bambaşkaydı ve onu seviyordu. Ama zor seviyordu. Zoru alnının akıyla almıştı Karahan. Arkada kıkırdayan Ela’ya döndü Nazlı. Ela anında hazır ola geçti.

Burcu elini diğer eliyle ovuşturdu. “Önemli değil. Bayağı güçlü birisiniz.”

“Ya öyleyimdir. Ela söyle, bana bir araba hazırlasınlar,” dedi genç kıza dönüp.

Ela yerinden ok gibi fırladı. “Hemen!”

Karahan, “Ela, dur ben hallederim,” deyince Ela durdu ve Nazlı’ya baktı.

“Sen niye hallediyorsun? Ela’nın işi bu.”

“Önemli değil. Ben sana bir de şoför bulurum. Buraları bilmiyorsun sonuçta,” deyip Burcu’yu bıraktı. “Görüşürüz, Burcu.”

Kız daha ağzını açamadan Karahan gitti. Nazlı, şoför işini kabul etmeyecekti. Ama şu an Karahan’ın ortadan kaybolması çok iyi bir şeye sebep olacaktı. Karahan’ın ardından çektiği bakışlarını Bur-

cu'ya çevirdi. Gözlüğü çıkarıp Ela'ya uzattı. Ela gözlüğü alıp seyre başladı. Hiç iyi şeyler olacak gibi gelmemişti Ela'ya.

Kızın kolundan tutup sıkı Nazlı. Acıyla ve şaşkınlıkla eğildi Burcu. “Ne oluyor? Bırak!”

“Gel bakayım sen şöyle!” diyerek kızı havuzun dibine getirdi. Kızın gözlerinin içine baka baka tane tane konuştu. “Seni Karahan’ın on metre yakınında görürsem elini değil, tüm kemiklerini kırarım.”

Acısı ve şaşkınlığı geçen Burcu, “Sen kimsin, sana ne?” dediğinde Nazlı dişlerini sıkarak, “Ya sabır... Kızım, dediğimi yap yoksa o silikonlarını patlatırım!” deyip göğüslerini işaret etti.

“Aaa yeter ama!” diyerek kolunu çekti Burcu ama Nazlı daha sıkı kavrayıp sıkı. Burcu acıyla inledi.

“Diyorum ki Karahan’dan uzak duracaksın! Beyninde de mi silikon var?”

“Karahana benim eski sevgilim. Ne zaman istersem yine benim olur, tamam mı?” Burcu canına susamıştı. Karahan onun eski sevgilisi falan değildi. Nazlı’yı kızdırmak için özellikle söylemişti. Ya da gerçek olmasını umduğu hayalleriyle konuşmuştu. Nazlı kolunu arkaya kıvırdı. Etrafta kimseler görünmüyordu, Allah’tan herkes yemeğe gitmiş olmalıydı. Birden kahvaltı yapmadığını hatırladı. Acıktı mı ne? Ama önce Burcu’yu yiyecekti.

“Ne demiştim ben? Tekrar et!”

Pes eden Burcu, “Tamam, uzak duracağım!” deyince Nazlı sin-sice güldü. “Aferin akıllı silikon ama bunu yapmak istiyorum, her zaman aklında kalsın diye,” dedi ve Burcu’yu tek hamlede havuza itti. Pareosuyla havuzla buluşan Burcu, yuttuğu suyun da etkisiyle telaşla çırpındı havuzda. Kızı o hâliyle bırakıp, Ela’ya dönerek elini uzattı. “Gözlüğüm, Ela!”

Şaşkınlıktan şok geçiren Ela öylece duruyordu. “Ela!” dedi tekrar. Ela uyanır gibi uzattı gözlüğü.

“Hadi ama Ela, çok acıktım.”

Ela'yı ardında bıraktı. Şaşkın ve ürkekti. Daha öğrenecek çok fazla şeyi olduğunu anlamıştı. Karahan'ın onu izlediğini bilseydi, Burcu'ya daha kibar davranırdı. Karahan'ın keyfi hiç bu kadar iyi olmamıştı yıllardır. Nazlı onu kıskanmıştı ve hâlâ deli gibi seviyordu.

“Babamın gelini,” dedi Karahan. *Babamın gelini...*

Bir saat sonra beklediği yerde kök salmak üzereydi. Ela, Fatih ile gitmişti. Karahan'ı en son havuz başında, Burcu'yu suyla buluşturmadan hemen önce görmüştü. Kendi kendine kahkaha attı. *Bu ben değilim!* Kendine ne olduğunu bile bilemiyordu. Kıskançlıktan gözlerinin önüne perde çekilmiş gibiydi. Ve siyah bir arabanın önünde durmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Başını eğip bakınca hiç şaşırmadı. “Hayırdır, sen...”

“Hayır olayım ben,” diye yanıtladı Karahan.

Nazlı gözlerini devirdi. “Sana benden en güzel *hayır* o zaman. Benim arabam nerede?”

“Bin, seni tek gönderecek değilim.”

Arabaya binmesi için masum masum bakan Karahan'a, “Eh sen kaşındın,” dedi ve bindi.

“Kaşınmak derken?” diye sordu Karahan.

Nazlı omuz silkti. “Hiç canım, öylesine işte...”

Arabayı ana yola çıkardı Karahan. Nazlı etrafını inceliyordu. “Nereye gidiyoruz?”

“Bana gitmeye ne dersin?”

Nazlı kocaman açılmış gözlerle baktı Karahan'a. “Sana derken?”

“Benim evim var burada. Görmek istemez misin?”

“Tabii ki hayır! Ne işim var senin evinde?”

Karahan'ın dudakları yukarı kıvrılır gibi oldu. "Yapacak bır şeyler buluruz." Sabah yaşananların verdiği keyif üzerindeydi hâlâ.

"İndir beni!"

"Tamam, sakin ol, sadece şakaydı. Ama evim var. Ayrıca görsen bayılırsın. Küçük bir köyde, küçük bir ev."

"İstemez!" derken kollarını göğsünde bağladı Nazlı.

"Peki, sen bilirsin."

"Evet, ben bilirim."

"Nazlı'm, yine başlama lütfen."

"Sabah ortağımdı! Ne oldu da Nazlı olduk?" diye geçirdi içinden Nazlı. Nazlı ne zaman bitirmişti ki başlasın... "Daha başlama-dım Karahan, ayıp ediyorsun."

Derin bir nefes alıp verdi Karahan. Pandora gibiydi. Açılmıyor. Aksine daha bir yönü bulunmaz oluyordu. Yine de şu an yanında olması istediği bir şeydi. Saklı kente getirdi Nazlı'yı. Burayı seveceğini biliyordu. Nazlı küçük büyük akarsuları severdi. Denize tutkundu. Nazlı'ya ait hiçbir şeyi unutmuş değildi. Unutması mümkün bile değildi. Nazlı, Karahan'ın en eski ezberi ve ezber bozanıydı.

Nazlı ayakkabılarını çıkarıp pantolonunu yukarı kıvrırdı. Aynı-sını Karahan da yaptı. Burayı sevmişti. Çok güzel yerd. Gülümseyerek baktı. "Burası harika! Daha önce gelmeliydim."

Gülüştüne uzun süre gülümseyerek baktı. Nazlı ona gülümseyince Karahan'ın güneşi yeniden ve yeniden kalbine doğuyordu. "Beğenmene sevindim."

"Beğenilmeyecek gibi değil."

Ayaklarını suyun içine soktu. Müthiş bir şeydi. Su sanki seni de beraberinde götürüyordu. Rahatlatıyor, huzur veriyordu. Onun bu tatlı hâli Karahan'ı mutlu etmişti. Suyun tatlı akıntısına dalıp dilindeki bıçakları unutmuş gibiydi Nazlı.

Peşinden gitti. "Dikkat et, taşlar sivri olabilir," demeye kalmadan Nazlı'nın ayağını basmasıyla çekmesi bir oldu. Çok canı yanmamıştı. Ama dengesini kaybetmişti. Suyu öpecekken, Karahan ta-

rafından belinden yakalanıp sert bedene çarptı. Düşse daha iyiydi belki. Belki su daha ferahtı, bu adama dokunmak ateşe dokunmak gibiydi.

“Daha önce uyarmalıydın!” Saçmalıyordu. Çünkü olduğu yer rahat ise de yasaktı. Ona yasaktı. Olmaması gereken yerdı. Karahan’ın belindeki elleri ve bedenine dolanan kollarıyla beraber gerilmişti. Ona bu kadar yakın olmak kalbine ihanet etmekten başka neydi...

“Bıraksan diyorum!” Uzaktan bakan biri, ikisinin sevgili olduğu fikrine rahatça kapılabilirdi. Yalan değildi ama eskiydi.

“Tamam ama elini tutayım, düşmeni istemiyorum,” diyerek kollarını istemeyerek çözüp Nazlı’yı serbest bıraktı. Eskiden bu kollar onu itmez hatta koşarak sarılırdı her görüşünde.

“Hayır, gerek yok.” Elini de çekti Nazlı.

Nazlı’nın her kaçışı, Karahan’a *yanlış yoldasın, seni affetmeyecek* düşüncesi veriyordu. Kalbine oturan acının tarifi yoktu. Ama pes de etmeyecek kadar sürünmüştü kalbi.

“Tamam, buna da peki,” diyebilirdi sadece.

İlerideki kayalıklara varınca oturmak istedi Nazlı. Gözüne küçük bir kaya parçası kestirdi. Karahan da onun sağındaki kayaya oturdu.

“Çok sevdim ben burayı, bundan sonra her geldiğimde gelirim.” Nazlı’nın tekil konuşması bile Karahan’ı yaralıyordu. Ona affedilmeyeceğine dair sinyaller veriyordu. Nazlı onun şah damarını kesiyor, artık can bulamıyordu.

“Olur, geliriz,” dedi kırık bir umutla.

Karahan’a dönen Nazlı, “Ben kendim gelirim. Olmadı Nihat’la gelirim. Sen keyfine bakabilirsin,” dedi.

“Keyfim, ben bakayım?”

Soru sorar gibi söylediği kelimeler, Nazlı’yı düşündürdü. “Neden, sen keyfine bakmıyor musun?”

Bu sözün devamını getirmek yerine doğrudan konuya girdi Karahan. Yerinden kalkıp Nazlı'nın oturduğu kaya parçasının kenarına oturdu. Bir süre konuşmadı. Nereden başlaması gerekiyordu? Ne demeliydi? Nasıl af dilemesi gerekiyordu ve hangi af, Nazlı'yı ikna ederdi? Karahan'a göre hiçbiriydi. Ama konuşacaktı. Sustuğu sekiz yıl, acı ve özleminden başka ona bir şey vermemiştii.

“Affet beni!” dedi titrek bir sesle yalvarırcasına.

Nazlı, Karahan'ın ağzından çıkan cümleyi idrak edemiyordu. Hiç böyle bir cümle beklememiştii. En kötü günlerinde bile Karahan'ın bir gün gelip *beni affet* demesini hiç istememiştii. Aklına bile getirmemiştii. Ki eğer öyle bir gün olursa kalbine yenilmekten ölesiye korkardı. Ama şimdi bu adam *beni affet* diyordu.

“A-anlamadım?” Zorla söylemişti. Aklı karışmıştı. Neden affetsindi ki? Yıllar önce onu sevmeyen biri neden ondan af diliyordu?“Affet beni.” Gözlerinin içine baka baka, “Beni affet! Her şeyin bir telafisi olmalı, Nazlı!” dedi.

Aklı yerine gelmeye başlamıştı Nazlı'nın. Karahan'ın yüzünde bakışlarını gezdirirken burukça gülümsedi. “Neyin telafisi? Beni terk ettiğinin mi?”

“Yapmak zorundaydım.” Başını akıp giden suya çevirdi.

“Yüzüme bak!”

Nazlı'nın sesine döndü Karahan. Nazlı'nın sureti öfke doluydu. Ve kismaya hazırlanıyordu. Karahan onun tam tersi yalvarır gibi bakıyordu.

“Zorunda olduğun tek şey ben olmalıydım. Sana o lanet olasıca gün de söylemiştim. Bugün de söylüyorum: Seni asla affetmeyeceğim! Sebebi ne olursa olsun,” dedi ve hırsıyla ayağa kalktı. “Sen benden neyin affını istiyorsun?” diye sordu.

Ayağa kalktı Karahan. Ve artık eskisi kadar sakin değildi. Nazlı'nın bitmek bilmeyen öfkesi ona da bulaşıyordu. Açıklayamadıklarının, babasının, Yiğit'in ve tüm pişmanlıkların öfkesiyle Nazlı'ya döndü.

“Nazlı, geçti gitti. Yıllar önceydi. İkimiz de ha...” Söyleyeceği şey, Nazlı’nın ona vereceği daha sert tepkilere yol açacaktı. Sustu ve sertçe yutkundu.

Nazlı ellerini Karahan’ın göğsüne vurdu. Karahan’ın iri bedeni yerinden bile kıpırdamadı. “Ne ikimiz de hâlâ, ne? Ne sanıyorsun sen kendini, vazgeçilmez mi? Sen beni ne zaman sevdin ki, bugün seveceksin? O sevgi sadece benimdi. Hep benim. Ve artık yok. Sen gittiğin gün seninle öldü, öldürdün!”

Karahan, Nazlı’nın bileklerinden sıkıca tuttu. Aşkı ve öfkesi birbirine dolanmıştı. Ne dese kâr etmeyecekti. “Beni sevmiyorsun ama Burcu’yu kıskanıyorsun. Yetmiyor, kızı havuza atıyorsun. Nedeni ne peki beni sevmiyorsun da?”

Nazlı olduğu yerde çakılı kaldı. Görmüş müydü? Görmüştü. Kollarını çekti ama Karahan bırakmadı. “Sana ne, sana ne! Huy benim, suç benim! Sana ne! Kendine pay biçme!”

Başını gökyüzüne kaldırıp indirdi Karahan. “Bana, *sana ne* diyemezsin. Ben, sana ne diyebileceğin alelade biri değilim. Benim ben! Senin sevdiğin adam!” Nazlı’yı belinden yakalayıp kendine çekti. Nazlı kollarının arasında bir kaya kadar sertti. Bir kez kendini bıraksa asla toplayamazdı.

Nazlı derin bir nefes alıp verdi. “Bu şekilde hiçbir şey elde edemezsin.”

“Ne şekilde elde ederim, onu da söyle?” diyerek kızı kendi yüz hizasına kaldırdı.

“Hiçbir şekilde, hiçbir şey elde edemezsin. Ben senin bırakıp gittiğin kız değilim. Yapacağın hiçbir şey bunu değiştirmeyecek.”

Yüzleri birbirlerine çok yakındı, ruh hâlleri berbat... Kalpleri birbirine aitti. Ama kimse önden gitmeye niyetli değildi. Bir kez dokunsa o sıcacık tene, bir kez karşılık verse, Nazlı’yı Karahan’ın elinden kimse alamazdı. Şimdi de alamazdı. Ama beklemek zorunda olduğunu biliyordu. Nazlı’nın da dediği gibi bu şekilde bir şey elde edemezdi. Ama karşısında sivri dili bıçak vazifesi gören bu kadından uzak durmak mümkün değildi. Uzak durmayacak, Nazlı ona ne

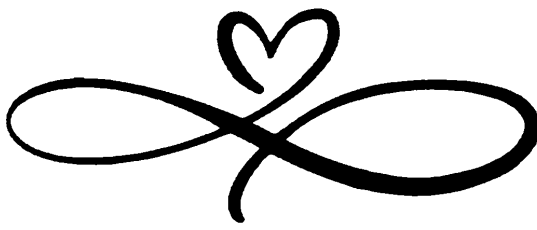
ceza keserse çekecek ama gitmesine asla izin vermeyecekti. Dudaklarını es geçip yanağına doğru eğildi. Nazlı kendini sıkıp gözlerini yumdu. Bu kollardan o bırakmadan kurtulması mümkün değildi. “Bırak!” dedi zorla, nefesi kendine yetmiyordu. Fısıldamıştı.

Nazlı’nın narin bedeni, Karahan için kuştan bile hafifti. Kendini sıktığını anlıyordu. Ama bu bile onu heyecanlandırıyordu. Korkuyordu Nazlı. Çok korkuyordu. Karahan’ın da aynı korkuyu yaşadığını, onu kaybetmekten korktuğunu bilseydi, bu şekilde olmak yerine ona sarılır, hiç bırakmazdı. Öpmedi, dokunamadı bile. Saçlarından koku aldı ciğerlerine, yeterliydi. Değildi ama ileri gitmesi ikisi için de zararlı olabilirdi. Karahan istemese de onu bıraktı ama olmamıştı, içine sinmemişti. Nazlı’nın arkasına geçince, Nazlı ellerini yüzüne kapattı. Derin bir soluk bıraktı. Ellerini çekip beline yerleştirdi. Ama Karahan hâlâ arkasındaydı. O dev cüsseyi hissetmemesi bunca yıllık hislerine ihanet olurdu.

Kulağının dibine girip fısıldayan adamın sesiyle gözlerini yumdu. Bedeninden gökyüzüne doğru yürüdü ruhu. “Seni bir kez daha bırakacağıma ölürüm daha iyi!” Karahan tatminkâr bir gülüşle önüne döndü. Yüksek sesle, “Önüme çıkanı da öldürürüm!” dedi.

Bedeni titreyen Nazlı, bunun ayaklarının altındaki soğuk sudan olmadığını biliyordu. Ellerini havaya açıp fısıldadı.

“Allah’ım, sana geliyorum...”

5. BÖLÜM

Muğla'dan döneli on beş koca gün olmuştu. Karahan, bu on beş gün içerisinde Ankara'daki oteli ziyaret etmişti. Oradan Antalya'ya geçmişti. Bugün döneceğini Ela'dan öğrenmişti Nazlı. Aralarında geçen telefon görüşmeleri sadece iş üzerine oluyordu. Karahan bir nefes alıp bekliyordu ama Nazlı telefonu kapatıyordu.

Beş güne kadar Aslı ve Yiğit geldiğinde Demirkan Holdinge artık uğramayacaktı. Ama yine finans işi elinin altında, kontrol hâlinde olacaktı. İki iş onu yormuyordu. Dahası iyi geliyordu. Çalışırken her şeyi bir süreliğine unutuyordu. Kendi kendine kaldığı zaman aklı kara sevdasından başka bir yere uğramıyordu. Kara sevdası çıkmaz sokak olup onu kalbini unuttuğu adama götürüyordu. Kalbi ondaydı, ne kadar inkâr etse, ne kadar öfkesiyle kapatmaya çalışsa da kalbi ne yazık ki hâlâ ondaydı. Ama Karahan olunca sanki daha mı kolay oluyordu bu iş? Oldukça yorulduğunu hissetmişti son günlerde. Yerinden kalkıp odadaki ikili koltuğa uzandı. Topuklu ayakkabı giymek ne kadar hoş olsa da ayakları tam tersini söylüyordu. Saatine baktı. Akşam sekiz olmuştu. “Of! Yine kaçırdım, ikizlerin uyku saati gelmiş. Hayatta yetişemem.”

Kararan havanın ve yorgunluğun verdiği ağırlığa daha fazla dayanamadı. Uykuya teslim oldu Nazlı. Alnına değen ateşle uyandı. Kesinlikle ateşten bir parçaydı. Ne olduğunu anlayamadı. Gözlerini aralayıp bakınca karşısında kara kaplı defterini gördü. Hani şu kattıkça rüzgârın savurup geri açtığı... Alnında hissettiği ateş... Öpmüş müydü? Evet, kesinlikle öpmüştü yoksa Nazlı'yı bu kadar ne

yakabilirdi ki?Öpüldüğünü yok saymak istedi. Tartışamayacak kadar uyku sersemiydi. Yine de, “Yapma şunu,” diyerek yattığı yerden doğruldu. Karahan onun kalktığı yere bıraktı kendini. “Neyi?” Sanki az önce masum güzelliğine dayanamayıp öpen o değilmiş gibi... On beş gündür görmediği kızı öyle özlemişti ki öpmese olmazdı. Ve Nazlı ona itiraz edecek hâlde bile değilse bu fırsatı asla kaçırmazdı. Elleriyle saçlarını düzeltti Nazlı. Bugün ensesinde güzel bir topuz yapmıştı. Kenarlardan firar eden bukleleri düzeltti. Uyurken bozulmuş olabilirdi. Şu an nasıl görünüyordu, biliyordu.

“Ne zaman geldin?” diye sorarak konuyu değiştirmek istedi Nazlı. Elini alnına koyan Karahan, “Yarım saat oluyor sanırım,” deyince Nazlı saatine baktı. Dokuz olmuştu saat. Bir saattir burada uyuyordu. Ne zamandır buradaydı peki? Karahan, onu mu izlemişti?

Telaşla ayağa kalktı. “Eve gitmeliyim,” derken çantasını toplamaya başladı. “Sen neden eve gitmedin? Burada işin yoktu,” diye sordu Karahan’a.

Karahan’dan cevap gelmeyince ona döndü. Gözleri kapalı, eli başında duruyordu. Pek iyi görünmüyordu. Çantasını bırakıp Karahan’a doğru yürüdü. “Karahan?” diye seslendi ama cevap vermedi. Endişelenmesi gerekiyor muydu? Evet, söz konusu Karahan ise gerekiyordu.

İyice yaklaşıp tekrar seslendi. “Karahan, iyi misin?”

“Uzak dur Nazlı, sanırım hastayım ve sana bulaşmasını istemiyorum.”

“Beni öperken aklın neredeydi? Çoktan bulaşmış olmasın!”

Gözlerini zorla açan Karahan, endişe ve merakla karşısında duran sarı saçlı güzele baktı. “Öptüm ama sen öyle güzel uyuyordun ki engel olamadım.” Ona karşılık vermeden gözlerini devirdi. Elini Karahan’ın alnına dayadı. Karahan onun soğuk elini sıcak teninde hissedince rahatlamayla başını arkaya doğru bıraktı.

“Sen yanıyorsun!”

“Evet, senin ateşinden oluyor hep bunlar.” Gerçekten yorgun hissediyordu, belki ateşle sayıklıyordu.

“Karahan, ateşin var ve sen şu an ateşten dolayı saçmalıyor-sun,” deyip elini çekti.

“Ama bu çok saçma, boyuna bosuna bak. Sana gülerler deve gibisin, seni birkaç mikrop yıkamaz. Beni kandırmıyorsun, değil mi? Gelirken tebeşir tozu falan içmedin ya?”

Karahan zorla gülümsedi. “Hiç aklıma gelmemişti.” Bedenini koltuğa tamamen uzattı. “Bir Ankara’nın kuru ayazı ve bir Antalya’nın sıcak havası derken bu hâle geldim sanırım,” diyerek üzerindeki kabana sıkıca sarıldı. Nazlı’nın aklına yatmıştı. Daha önce Karahan’ı öksürürken bile görmemişti. O yüzden inanması zordu. “*Ne yani sekiz senede yaşlandı mı bu adam?*” diye saçmalayan iç sesine “*Ne yaşanması! Daha bir...*” diye Karahan’ı övecekken tuttu kendini. Adam hastaydı, o ne düşünüyordu! “Eve neden gitmedin? Kızlar sana bakardı.”

“Duru ve Nil evde değil. Ruken de babasının yanında.”

Babası... Babasına baba demiyor muydu? Bunu sonra soracaktı. “Gidip otelin doktorunu bulayım,” diyerek çıktı odadan ama doktor çıkmıştı çoktan. Aklına gelen, Yağız’a ne kadar iyi gelecekti, bilemedi. Ondan yardım istemesi gerektiğini düşünerek aradı. Bu koca adamı hastaneye gitmeye ikna edemeyeceğini biliyordu ve doktor olan gelinlerin biri balayında, biri nöbetteydi. Şu an tek seçenek Yağız’dı.

“Söyle güzel kız,” diyerek açtı Yağız telefonu. Bu adama âşık olmayı isterdi. Dili bal gibiydi.

“Ne yapıyorsun, Yağız? Neredesin?”

“Evdeyim, bu gece nöbetim yoktu, kendimi eve attım.”

Kendi odasının kapısını aralayıp Karahan’a baktı. Hâlâ bıraktığı yerde ve şekilde duruyordu. Kapıyı usulca geri çekti.

“Yağız, ben oteldeyim, buraya gelebilir misin? Doktor çantanla birlikte.”

“Gelirim tabii ki, hayırdır?”

“Karahan sanırım grip olmuş. Ateşi de var,” derken kapıdan tekrar baktı. “Uyuyakaldı.” Bir an sessizlik oldu. Yağız ne diyeceğini bilemedi. “Tamam, canım geliyorum. Kalın giyinmesin.” Sonuçta o kızıdan hoşlanıyordu ve Karahan onun sevdiği adamdı.

Nazlı, telefonu kapatıp pantolonunun cebine soktu. Kapıyı açıp içeri girdi. Karahan’ın yanına doğru gidip önünde eğildi. Evet, hastaydı ve kötü görünüyordu. Onu hiç böyle görmemişti. İçinin ezildiğini hissetti. *Ah be Karahan! Sen bana nasıl yerleştin böyle? Ne gidiyorsun, ne geliyorsun... Ne saçmalıyorsun, Nazlı? Gelse kabul edeceksin sanki!* Kendi içinde verdiği savaşı, elini Karahan’ın saçlarında gezdirirken kaybetti. Aşkın engellenemez çekimiydi bu. Karahan da demişti, engel olunmuyordu. Aklın başka yöne, kalbin başka yöne gidişiydi. Ve kalp istediğini alıyordu. *Akıl mı? Kalp mi?* Kör soru, gün yüzüne çıkıyordu. Gözlerini açan Karahan, hasta olmasa bu durumu değerlendirerek aleyhine çevirebilirdi ama şu an kolunu bile kaldıramıyordu. Nazlı elini hemen çekti. “Hadi kalk, seni bir odaya çıkarayım. Doktor gelecek birazdan.” Elini tekrar alnına dayadı. Hâlâ ve daha fazla ateşi vardı.

“Benim odam var.”

Tek kaşı yukarı kalkan Nazlı, “Öyle mi, ne yapıyorsun sen burada ve o odada?” diye sorarken şu an hastalığı umurunda değildi. Kıskanç kadın; her yerde, her daim aklını adamına yoran kadındı.

Karahana’nın dudakları yukarı kıvrılır gibi oldu. “Tavana bakıp seni hayal ediyorum.”

Öperdi belki. Severdi bu adamı, hem de hasta hâliyle... “Evet evet, kesin öyledir. Hadi kalk bakalım. Kaderde sana annelik yapmak da varmış.” Karahan’ın elinden çekti. Zorla doğruldu Karahan. “Elimi bırakma.” Hasta da olsa ona elini her zaman uzatmıyordu Nazlı. Bu fırsat kaçmazdı.

“Tövbe estağfurullah! Karahan, sadece grip oldun. Kendine fırsat çıkarma.”

Odaya çıkardığı Karahan’ın yatağının örtüsünü açıp yatmasına yardım etti. Üzerindeki montu çıkardı Nazlı. Karahan hastaydı ama

Nazlı değildi. İçindeki ses ona *kaç buradan* diyordu. *Kaç, aynı acıları yaşama. Sevmiyor seni. Sevmedi. Sevebilir, sahip çıkabilirdi ama yapmadı.* Nazlı kendine seslendi. *Kaçmadım mı? Gitmedim mi? Hem de dünyanın öbür ucuna ama kaçamadığım tek yer bu adamın kalbi. Gidemediğim tek diyor, yine bu adamın taş kalbi. O beni sevmese kaç yazar... Ben onu çok sevdim. Hak etmediği kadar çok sevdim. Ölene kadar sürececek ilacı olmayan hastalık gibi sevdim.*

Kalbi kendiyle dalga geçiyordu. Kurulan setler bir bir yıkılıyor, yerini daha kalabalık bir enkaza çeviriyor, Nazlı o enkazın altında kalıyor ve daha acınası bir hâle geliyordu. Karahan'ın üzerini örttüğü esnada kapı çalındı. Yağız gelmiş olmalıydı. Hemen kapıyı açtı.

“Hoş geldin,” diyerek Yağız’ı içeri aldı.

Genç doktor, aklının ucundan bile geçmeyecek şeyi yaparak hoş duygular hissettiği kızın sevdiği adamı iyileştirmeye gelmişti. Yol boyunca gitmek istemediği yere sürmüştü arabasını. Nazlı onun için önemliydi. Bir kere kalbi güzeldi. Yüzü güzeldi. Yağız’a iyi geliyordu. *Âşığım* diyemese de Nazlı onun için önemliydi. O ne isterse yapardı.

“Eczaneye uğradım. Ona lazım olan ilaçları almam gerekiyordu. Üzgünüm, geç kaldım,” derken çantasını açıp içinden eşyalarını çıkardı.

Karahan gözlerini araladığında, karşısında Nazlı ile genç, sarışın ve yakışıklı doktoru görünce gözlerini daha fazla açtı. “Sen de kimsin?”

Yağız, Karahan’a baktı. Gergindi ama o bir doktordu. İşini bilen bir doktor. “Doktor Yağız. Karahan Bey, sizi muayene edeceğim.” İşini yapmaya başladı.

Yağız? Hangi Yağız? Bu hasta akli yerine gelmeye başlamıştı. Nazlı’nın telefonuna adının yanına kalp koyarak kaydettiği Yağız! Tüm yorgunluğuna rağmen öfkeli gözlerini Nazlı’ya dikti.

“Yağız benim arkadaşım, doktordur kendisi, seninle ilgilenecek,” dedi Nazlı. Adamın gözlerindeki soruyu görüyordu. O kalp işaretini, Yağız kalp cerrahı olduğu için eğlencesine koymuştu. Ama

Karahan'ın kıskançlığı telefonuna mal olmuştu. Bu inat adam, gözleriyle sorduğu sorunun cevabını almadan ölüyor olsa Yağız'a muayene için izin vermezdi. Kıskançlıktan süründürmek vardı ama yine de kıyamamış ve itiraf etmişti işte.

Karahan gözlerini kapatıp gülümsedi. "Biliyordum," diye mırıldandı.

"Kes sesini Karahan!"

Yağız ikisi arasındaki konuşmayı böldü. Zaten anlamıyordu ve burada olmak istemiyordu.

"Nazlı, müsaade eder misin?"

Kısaca *dışarı çık ya da ortadan kaybol* diyordu.

"Tamam."

Geç olmuştu ve Nazlı'nın evi araması gerekiyordu. Dışarı çıkıp Aras'ın numarasını çevirdi.

"Neredesin, Nazlı?"

"İyiyim Aras, sen nasılsın?"

"Neredesin?" diyerek lafının üzerine bastı Aras.

"Oteldeyim, işim bitmedi. Küçük bir sorun çıktı. Çok geç dönebilirim. Haber vermek için aradım. Ayrıca merak ediyorsan sen neden beni aramıyorsun?"

Arayamazdı çünkü Aslı ve Zeynep'ten kesin emir vardı. Nazlı rahat bırakılacaktı. Aranmayacaktı. Hiçbir şey sorulmayacak, kimse hiçbir işe karışmayacaktı.

"Tamam, gelmemi ister misin? Karahan dönmedi sanırım?" En azından ağız arayabilirdi.

"Hayır, gerek yok. Karahan döndü. Anneme söylersin. Zeynep'i telefona verir misin?"

Aras'a kalsa oteli basar, Nazlı'yı eve götürürdü. Ama telefonu karısına uzattı. Aras, Zeynepzede biriydi hatta Aslızede çifte afet... Zeynep anlamış gibi yerinden kalktı. Birkaç metre uzağa geçti. "Evet, tatlım?"

“Zeynep çaktırma lütfen.”

“Evet, canım ben de sana diyecektim. O kuaför, işini çok iyi yapıyor.”

Nazlı kakhaha attı. “Benim yengelerim birer dâhi de neyse ben oteldeyim. Bu gece dönmeyebilirim. Karahan hasta, Yağız içeride onu muayene ediyor. Aras’a ve anneme uyku ilacı falan verebilirsin.”

“Tamam, şekerim, dediğin gibi olsun. Yarın o kuaföre gidip bakalım. Sen kendine dikkat et. Hava soğuk, sıkı giyin. Üzerini sakın çıkarma.”

Gözleri büyüyen Nazlı, “Oha be kızım! Yok daha neler!” diye cırladı.

“Oldu canım, hadi kapatıyorum ben.”

Nazlı kapanan telefona baktı. Telefona bakarak gülen insanlar var ya onlardan biriydi şu an. “Bu kızlar kaçık. Ama akıllı ve tatlı kaçık.”

İçeri girip yanlarına geçti. Karahan gömleğini çıkarmıştı. Hemen Yağız’a döndü Nazlı. “Ateşi için iğne yaptım. Bütün gün bir şey yememiş. Tansiyonu çok düşük. Önce bir şeyler yesin,” diyerek kendine merakla bakan Nazlı’ya durumu anlattı Yağız. Elindeki ilaçları komodinin üzerine bıraktı. “Bu ilaçları alsın. Taze meyve suyu da içerse onun için iyi olur. Yarına daha iyi hisseder.”

Nazlı minnetle baktı. “Çok iyisin Yağız, teşekkür ederiz. Ben seni geçireyim.”

Yağız, Karahan’a bakıp, “Geçmiş olsun,” dedi ve kapıya yöneldi. Arkadaşıyla arkadaş olabiliirdi ama şimdilik, başını güçsüzce salladı ve teşekkür etti Karahan.

Bu adam böyle gözünün önünde çıplak mı yatacaktı? O kasları gözüne gözüne sokar gibi. Fazla çekiciydi? Evet, fazlasıyla öyleydi. Onun kollarında kendi değil de başka biri geldi gözünün önüne. Darmadağın yatakta başka bir kadınlar... Düşünceleri odanın ve yatağın üzerinde gezinmişti.

“Bakma öyle, bu adam senin.”

Kızın bakışları önce dikkatlice bedenini süzmüş, sonra beğeniyle patlamış ve sonra oda ve yatağa bakınca öfkeyle kısılmıştı Karahan. Nazlı’yı gözlerinden okurdu, kelimelere gerek yoktu. Başını çevirdi. Aklındakiler dilinden dökülmüş olamazdı. Hayır, dökülmemişti. Karahan’ın eski huyuydu. Nazlı’nın bir bakışından ne düşündüğünü anlardı.

“Ya ya kesin öyledir. Sen de rahiptin zaten.”

“Yorma beni güzelim, başım çok ağrıyor.” Güçsüz başını yastığa bıraktı. “Sanırım, uyum da geliyor.”

“Hayır, uyuma! Yemeğini ye, ilacını iç, sonra yat zıbar.” Karahan ne derse desin, Nazlı kolay ikna olmayacaktı.

“Ağzına biber süreceğim.”

“Senden korksaydım, burada olmazdım. Ayrıca bir teşekkür et. Sana bir doktorluğum eksikti, o da oldu.”

“Üşüyorum, Nazlı,” diyerek yatağın içine girdi.

Nazlı panikle hemen yanına gidip örtüyü açtı. “Hayır, örtme!” Karahan gözlerini kapatıp Nazlı’ya teslim oldu. Yemeğini yedikten ve ilacını aldıktan sonra iğnenin etkisiyle ateşi düşmüştü. Pek kendinde değildi. Elini alnına koydu Nazlı. “Ateşin düşmüş.”

“Emin misin, iyi bak? Benim ateşim var.”

Karahan’ı yatakta boylu boyunca yatarken görmek komikti. Gülümsedi.

“Çok vicdansız bir kadınsın.” Karahan elini başının altına alıp yan dönmüştü.

“Hadi oradan sen de... Ben tipine baktım da iri yarı adamsın ama birkaç mikroba devrildin.” Elini ağzına kapatıp güldü. “Çok affedersin.”

Karahan elini başına götürdü. “Başım ağrıyor, masaj yapar mısın?”

Nazlı’nın bu gece kaçacak yeri yoktu. Zaten kendi kaşınmıştı. Ayrıca bu adam her başı ağrıdığında masaj mı istiyordu? O burada

değilken kimler masaj yapmıştı? Bir an kıskançlıkla aklının kabardığını hissedince kendini frenledi. Ellerini havaya açtı. “Allah’ım, sen büyüksün! Kullan beni. Kullan vicdanımı.”

Sesli dile getirdiği sözlere gülümsedi Karahan.

Karahan’a doğru yürüyüp yatağın başlığına sırtını yasladı. Ortaya bir yastık koyarken, “Başını buraya koyarsan iyi olur,” dediğinde Karahan muzipçe baktı. Yastığı ortadan çekip başını Nazlı’nın dizlerine bıraktı. “Bence burası daha rahat,” diyerek bir de güzel yerleşti.

Şaşkınlıkla bakakalan Nazlı, “Fırsatçı,” dedi.

Gözlerini kapatıp bedenini gevşetti Karahan. “İstediyini söyleyebilirsin, güzelim. Hadi başla.”

Elinin altındaki adamı boğma ve sevmeye isteği birbirine karışan Nazlı, “Emrin olur!” dedi.

Karahan için eksik bir şey vardı. Uzun kolunu uzatıp Nazlı’nın saçındaki topuz çubuğunu çekti. Tokanın diğer parçasıyla beraber Nazlı’nın uzun saçları Karahan’ın alnına döküldü.

Derin bir soluk bıraktı Nazlı. “İleri gidiyorsun. Bu beni rahatsız ediyor. Ya rahat dur ya da ben giderim.”

“Olur, sen gidersen ben de Zehra’yı çağırırım. Eminim, benimle ilgilenmek isteyecektir.” Bunca sene bu kadın, var olan güzelliğine güzellik katarken, yanında var olan kıskançlığına da kıskançlık katmıştı. Karahan bunu kullanmaktan çekinmiyordu, ona göre aşk için her yol mübahtı.

Duydukları kanındaki sinir seviyesini artırmıştı. Karahan’ın başını iki eliyle kaldırıp bir saniye içinde yerinden kalktı. “Bana bak, sen beni ne ile tehdit ediyorsun? Olur, ben gideyim. Belki Zehra gelir de senin ateşini de düşürür!”

Nazlı çantasını almak için koltuğa doğru ilerledi. Karahan gülme isteğiyle baş ediyordu çünkü kıskanç bir Nazlı çok sevilesi oluyordu. Nazlı daha koltuğa varamadan Karahan iki adımda Nazlı’ya yetişti. Kolundan tutup kendine çevirdi.

“Nazlı, sadece şakaydı.”

Kolunu çekiyordu ama onun tutuşu çok sertti. “Şakalarını kendine sakla, bırak kolumu!”

“Özür dilerim. Bu kadar kızacağını tahmin edemedim. Sonuçta sen beni sevmiyorsun, değil mi?” dedi tek kaşını kaldırıp.

Nazlı’nın içinde kabaran bir öfke vardı. İçeri başka, dışarı başka vuruyordu. “Bak! Hastasın diye buradayım. Yoksa sana bayılmıyorum.” Parmağını Karahan’a salladı. “Ben senin eski sevgilinin ve bir kadının. Bir kadını bu şekilde kışkırtma! Yoksa olan sana olur.”

İki kaşı birden havaya kalktı Karahan’ın. “Ne olur bana?”

Karahan’a uzanabildiği kadar uzandı. Dibine girip adamın kara gözlerine dik dik baktı. “Yazık olur sana.”

O hırçın dilini koparmak, o minik dudakları ısırma vardı. O ufacık beden Karahan’a kara anlar yaşatıyordu. Nazlı bundan haberdar bile değildi.

“Bana yazık Nazlı, bak hastayım. Ama sen dilinle bile beni yoruyorsun.”

Kolunu çekti. Bu sefer kurtulmuştu Nazlı. “Karahan, ben gideyim. Sen dinlen, bu şekilde olmuyor. İkimizin olduğu yer toz duman. Ben Fatih’i ararım.” Çantasına yöneldi Nazlı.

“Hayır, gitme! Ve *giderim* kelimesini sana yasaklıyorum. *Gidemezsin!*”

Elindeki çantayı koltuğa fırlattı Nazlı. İçinde yükselen öfke artık taşıyordu. Karşısına geçip bir elini beline diğerini saçlarına daldırdı.

“Hep aynı yerdeyiz. Derdin ne senin? Sıkıldım artık. Niye görmek istemiyorsun?”

Yatağın uç kısmına oturdu Karahan. Başı cidden ağrıyordu. İri bir bedene sahip olabilirdi ama nihayetinde insandı ve hâlsiz kalmıştı. Şu an kesinlikle kavga etmek istemiyordu. Başını ellerinin arasına alıp ayak uçlarına baktı. “Başım diyorum, Nazlı. Beni böyle bırakma.”

Karşısındaki adamın çaresizliğine yüreği burkulmuştu. Az önce öfkesiyle küle çevireceği adam, sevdiği adamdı ve kıyamıyordu. Ölürüm de gitmem diyemiyordu. Bunu söyleyen sadece kalbiydi. *Seni ölürüm de bırakmam* diyebilse her şey biterdi ve acılar yeniden başlardı. Bu duygu değişimleri onu da yormuştu. Hiçbir acı, onun şu hâlini görmek gibi de değildi. Çaresizdi.

*Lanet olsun*u içimdeki Karahan sevgisine... Kendine söylediği şeye gülmek istiyordu. Ama şu an yeri değildi. Az önceki olanları yok sayıp koluna dokundu. Başını kaldırıp baktı Karahan. “Tamam, bu gecelik ateşkes ilan ediyorum. Hadi yerine geç, ben de şu kopmayasica başına bir şeyler yapayım,” dedi bıkkın bir ifadeyle. Karahan yerinden kalkıp yatağın sol tarafına uzandı. Gözleri isyan ediyordu artık. Yatağın diğer ucuna Nazlı oturdu. Annesi onu böyle görseydi, son on beş yıldır sakladığı terliği sandıktan çıkarır ve Allah yarattı demez, Nazlı’ya daldardı. Aklına gelince gülümsedi. Karahan’ın başı, Nazlı’nın dizlerindeydi. Tek gözünü açıp bakarak, “Hayırdır?” dedi Karahan.

Nazlı parmaklarını Karahan’ın alnında yavaş hareketlerle gezdiriyordu. “Annem beni böyle görse başıma ne gelir acaba diye düşünüyordum.” Gözünü geri kapatıp bedenini gevşetti. Burası Karahan’a bir ömür yeterdi. Hiç kimse de umurunda değildi. Neriman Hanım’ın görüşlerini az çok biliyordu.

“Merak etme, namusunu temizlerim, alırım seni.”

“Oldu, ben de sana varırım zaten... Bu kadar yeterli, başını yastığına koy ve uyu.” Karahan onu daha fazla zorlamak istemedi. Zaten feci hâlde uykusu vardı. Ama Nazlı onun odasındaiken nasıl uyuyacaktı?

Yataktan kalkmak için hamle yapan Nazlı’nın elini tuttu. Nazlı soru dolu bakışlarını çevirdi. “Ne?”

“Burada uyu.”

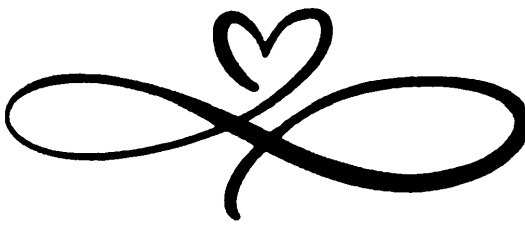
Elini hızla çekti Nazlı. “Yok, daha neler...”

Karahan, onu ve onun sivri dilini daha fazla çekmemek için Nazlı’yı tek çekişte kollarına aldı. Şok geçiren Nazlı, daha bir harf

bile çıkaramamıştı dudaklarından. Karahan sıkıca sarılırken Nazlı debeleniyordu. Ama Karahan'a gücü yetmeyeceği kesindi. Sonunda pes edip durdu. "Bu yaptığın yanlış, bırak beni!"

Karahan, Nazlı'nın güneş sarısı saçlarının üzerinden öptü. Özlemiştir, çok ama çok özlemiştir. Ona sarılmayı... Kokusunu ayrı... Bu kadın küçücük bedeniyle Karahan'ın feleğini şaşırtan tek kadındı ve hâlâ Karahan'ındı. Sekiz yılın ardından duyduğu sözlerle Karahan'ın kollarında cansız kalan bedenine can arıyordu. Ve yine her yol ona çıkıyordu.

"Bir yanlış kaç doğru eder, Aşk-ı Naz?"

6. BÖLÜM

Duyduğu son cümleyle kalan son gücü de gitmişti Nazlı'nın. Unutmadığı adamdan unutamadığı kelimeler, tüm geçmişi ve geleceği birbirine katmıştı. Kasırğa olup Nazlı'yı da içine çekmişti. Kalbi mi acıyordu? Bedenindeki bu ağrı tam olarak nereden başlıyor ve nereye gidiyordu? İçinden ağlamak geliyordu. O çok sevdiği sözler şimdi canını acıtıyordu. *Aşk-ı Naz...* Dolan gözlerini kapattı. Ağladığını görmesini istemiyordu. Karahan'ın çıplak teninden yayılan erkeksi kokusu da yüreğindeki yaraya tuz basıyor, daha fazla canını yakıyordu. Boğazına oturan yumruyu yutkunarak geçirmeye çalıştı. "Lütfen," diyebildi.

Karahan onun bir anda durulan hâlimden içinde savaş verdiğini tahmin ediyordu. Ama Nazlı'ya bırakırsa o savaşı kaybeder, yine Nazlı'nın öfkesi kazanırdı. Kollarını daha sıkı doladı. "Lütfen yok, gitmek dışında senin her söylediğin bana emirdir."

Suluk alıp verebilse Nazlı'nın akli çalışacaktı. Ama bulunduğu yer aşktan öte bir yerdi. Ciğerlerine dolan hava beynine başka sinyaller yolluyordu. "Peki, burada kalacağım. Ama beni bırak."

"Bırakayım da kaç."

"Şansını zorlama."

"Beni tehdit etme çünkü yeri değil."

Pes etmek Nazlı'ya yakışmazdı. Ama şu an bulunduğu yerde yakışmıyordu. "Karahan, lütfen beni zorlama."

“Uyusana Nazlı’m. Çok uykum geldi ve senin dırdırından uyuyamıyorum.”

“Geber emi!”

Karahan’ın derin, çok derin uykuya teslim olması bir saatini almıştı. Nazlı yanındayken uyumak istememesi çok normaldi. Ama ağrılar içindeki bedeni tam tersini söylüyordu.

Nazlı gözlerini bir kez olsun uykuya teslim etmemişti. Sabaha karşı çıktı Karahan’ın kollarından. İyi ki konuşması gereken bir durum yoktu. Çünkü konuşacak gücü yoktu. Özlemle karışık öfke kalbini dar etmişti ona. Sevdığı adamın yanında huzurun ta kendisi vardı. Ama ona onca derdi yaşatan da aynı kişiydi. Nazlı’nın içi karman çorman olmuştu. Usulca indi yataktan. Dolan gözlerini açtığında birkaç damla indi yanaklarından. Elinin tersiyle sildi. Karahan’ı uyandırmak en son istediği şeydi. Hafifçe burnunu çekti. Yatağın Karahan olan tarafına geçti. Elini yavaşça alnına dayadı. Ateşi yoktu. Elini çekti. Artık gitme vaktiydi. Koltuğun üzerinde duran eşyalarını eline aldı. Ayakkabılarını da eline alıp parmak uçlarında ayrıldı odadan.

Kapı kapandığında gözlerini açan Karahan, Nazlı’nın olmadığını fark etti. Yataktan kalktı. Peşinden gitse dert, kalsa yine dertti. Başını ellerinin arasına alıp yatağa oturdu. “Ne yapacağım ben seninle, Nazlı?”

Nazlı eve vardığında saat sabahın beş otuzuydu. Annesine yakalanmadan odasına varabilmek mucize olurdu. Namaza kalkmış olmalıydı annesi. Anahtarıyla açtığı kapıdan içeri girip parmak uçlarında odasına yöneldi. Merdiven basamağına attığı ilk adımda annesine yakalandı.

“Nazlı!”

Arkasını döndü. “Efendim anne?”

Neriman Hanım kızını baştan aşağı inceledi. Yüzü solgun, göz altları çökmüştü. Hâlsiz görünüyordu. Nerede olduğunu bildiği için sorma gereği duymadı. Yanına gitti.

“İyi misin kızım? Bir tuhaf duruyorsun.”

Elini alnına koyan Nazlı, “Uykusuzum, yorgunum... Anne, ben holdinge gitmeyeceğim bugün. Öğlen çağırır mısın beni? Uyumak istiyorum,” dedi.

“Tamam, annem, hadi git uyu.”

Nazlı rahat adımlarla odasına çıktı.

Neriman Hanım, bir anne evlatlarını ne kadar iyi tanırsa öyle tanıyordu. Küçükken *anne arkanda gözün mü var beni bakmadan görüyorsun* diyen kızıydı. Nazlı’nın bu hâlinin uykusuzluk ya da yorgunluk olmadığını biliyordu. Öte yanda kızının bir yanlışla düşmeyeceğini de umut ediyordu. Onu o şekilde yetiştirmişti. Ama söz konusu kızı olunca sadece ona güvenmek istemiyordu. Güvenmek istediği biri daha vardı: Karahan Atabey.

Nazlı gözlerini açmak istemiyordu. Ama üzerindeki örtüyü ısrarla çeken kişinin kim olduğunu da merak ediyordu. Asya olabiliirdi. Başını mı ağrıyordu? Üzerindeki ağırlık nedendi? “Kalksana kızım! Bak, ben geldim.”

Bu ses! Gözlerini sonuna kadar açıp yatakta doğruldu. “Aslı!”

Aslı karşısında gördüğü kızı iki saniye inceledi. Parmağını Nazlı’ya çevirdi. “Sakin bana yaklaşma, sen hastasın!”

Nazlı gözlerini devirdi. Aslı’dan ne bekleyebilirdi ki? “Hoş geldin, sevgili yengem,” deyip kendini yatağa geri bıraktı. “Başım ağrıyor. Olabilirim. İyi hissetmiyorum.”

“Hoş buldum, canım. Hm. Nereden bulaştı? Bana bak kız, öp-tün mü Karahan’ı yoksa?”

Başını kaldırabilse Aslı’ya çemkirecekti. Ama hâlsiz ve yorgun hissediyordu. “Aslı kes şunu!”

Aslı yanına oturdu. “Bakayım ateşin var mı?” Elini alnına koydu. “Biraz var, doktor şart sana. Sen yat, kalkma bugün.”

“Kalkmıyorum zaten. Telefonumu verir misin? Ela’yı aramalıyım.”

Aslı telefonu Nazlı’ya uzatırken sordu. “Ela kim?”

“Asistanım.”

Telefonu eline alınca ilk gözüne çarpan Karahan’dan dört çağrı, Ela’dan da beş çağrı olduğunu gördü. Saate bakınca öğle üzeri iki buçuk olmasına inanamadı. “Nasıl uyudum ben bu kadar?”

“Ben çıkıyorum, tatlım. Yine geleceğim,” dedi Aslı.

Aslı’ya başını sallayan Nazlı, arama tuşuna basmıştı bile.

“Nazlı abla, neredesin? İlk toplantı kaçtı!” dedi Ela telaşla.

“Ela, ben hastayım. Bugün otele gelmeyeceğim.”

“Neyin var, abla? Geleyim mi?”

“Yok, canım sağ ol, evde insan çok. Karahan nasıl?”

“O da biraz rahatsız sanki. Suratı da sirke satıyor. Sabahtan beri önüne geleni tersliyor.”

Nazlı kaşlarını çatı. Neden öyle davranıyor olabilirdi? Kesin yanından kalkıp gittiği içindi. *Ah Karahan... Ne yapacağım ben seninle?* Düşünceleriyle kendini yatağa geri bıraktı. Telefonu kapatıp komodinin üzerine gelişigüzel fırlattı. “Adamın koynuna girersen sana da bulaşır, aptal Nazlı!”

Aslı ulaşmak istediği numaraya dokunup kulağına götürdü telefonu. “Bunların bir halt edeceği yok, anacım,” diye de mırıldandı.

“Ne var, Aslı?”

“Ne oluyor yahu?”

Karahan öfkeli soluğunu bıraktı. “Bir şey yok. Ne istiyorsun?”

Aslı’nın antenler dönmeye başladı ve hiç iyi şeyler çekmiyordu. Az daha böyle devam ederse yayın karıncalanacak ve olan Kara-

han'a olacaktı. "Elinin körü, Karahan! Kızı hasta etmişsin. Hayır, nasıl bir mesafeyle yaklaştıysan artık?"

Karahan'ın aklına dün gece gelince hemen gülümser gibi oldu. Hem de yanından öylece çekip giden Nazlı'ya öfkesi alevlendi. İnatçı bir kadın sevmiştii...

"Ne yapabilirim?" diye sordu Karahan.

Aslı sırtını duvara dayadı. Saçlarından bir tutam alıp parmaklarının arasında çevirdi. "Yarım saat içinde buraya bir doktorla gelmezsen, daktır Yağız'ımı çağırmanı planlıyorum. Artık sen düşün. Sırtını mı dinler? Kalbini mi?"

Kulağındaki telefonda neden *dıt dıt* sesi geliyordu? Ekrana bakıp kahkaha attı. "Ah bu erkekler, ne alırlar ne verirler," deyip çocuklarının yanına gitti.

Karahan bu yaptığına inanamıyordu. Aslı'nın bir cümlesiyle soluğu Demirkan yalısında almıştı. "Ah Aslı ah, Yiğit'e acıyorum!" diye söylenmekten kendini alamamıştı. Getirdiği kadın doktor, on dakikadır yukarıdaydı. Karahan, Fatih ve Ela ile aşağıda doktorun inmesini bekliyordu.

Aslı, misafirlerine ikram ettiği çaylar içilirken Ela'ya baktı. "Hm. Sen Ela'sın demek."

Ela utanarak gülümsedi. "Evet, efendim."

Aslı kaşlarını çattı. "Efendim yok. Aslı de bana."

"Şey, yaşınızı bilmiyorum. Abla mı desem?" Ela renkten renge giriyordu.

Aslı gülmemek için dudaklarını ısırđı. Bu nasıl kızdı? Hiç böyle utangaç biriyle tanışmamıştı. İlginç gelmişti Aslı'ya.

"Yirmi yedi yaşındayım."

"Ben abla diyeyim, beş yaş büyüsunüz benden."

Asya cıvı cıvı sesiyle Aslı'nın boynuna sarıldı. "O benim ablam bir kere."

Ela, bir Aslı'ya bir Asya'ya bakakaldı. Ela'nın şaşkınlığına güldü kızlar. Fatih de Ela kadar şaşkındı.

"Göründüğü gibi ikiziz," dedi Aslı.

"Daha önce de ikiz gördüm ama bu benzerlik çok şaşırtıcı," dedi Fatih.

Ela şaşkınlığından sıyrıldı. "İkizseniz nasıl abla oluyorsunuz?"

Asya kahkaha attı. "Dakika farkı, şekerim." Kıza elini uzattı. "Ben Asya."

Ela hayatında çok zengin insanlar tanımamıştı. Onlar hep havalı, kendilerini beğenmiş olurlar diye düşünürdü. Ama bu aile bir garipti. Ela, kendini zengin hayal ediyordu bazen. Nasıl bir insan olacağını bile kestiremiyordu. Yaşamadan da bilemeyecek gibiydi. Doktor aşağı inince Karahan oturduğu yerden kalktı. "Nazlı nasıl, Seyhan?"

Seyhan montunu üzerine giydi. "İyi, canım. Bağışıklığı biraz düşük biri sanırım. Onu güçlendirecek şeyleri annesine söyledim. İlaçları da yazdım."

Karahan'a uzatılan reçeteyi Fatih havada yakaladı. "Onu ben alayım. Başka bir şey yoksa hemen alıp geliyorum."

Seyhan, "Yok, hepsi orada yazıyor. Beni de bırak Fatih," derken Karahan'a göz kırptı. O kırılan gözü Aslı yakalamıştı. Bir ara kullanırdı. Belki... Gerekirse.

Fatih, "Ela, hadi sen de gel," deyince Ela ayağa fırladı. Fatih, Karahan'a döndü. Gözleriyle bile izin alabilen bu tip, Aslı'nın dikkatinden kaçmamıştı. Lazım olursa bu çocuğu bir yerde kullanmak zekice olacak diye düşündü.

Neriman Hanım da aşağı inmişti. Misafirleri o yolcu etti. Asya, Aslı ve Karahan da Nazlı'nın odasına çıktılar. Evde Yiğit ve Aras'ın olmaması ne harikaydı.

Asya kapıyı açıp, içeri girerken arkasından da Aslı ve Karahan girdi. Nazlı zorla açtığı gözlerine inanamıyordu. Karahan onun oda-sındaydı. Ve Nazlı'nın hâli berbattı.

Asya, Nazlı'nın yanına oturmaya hazırlanırken Aslı kolundan yakaladı. "Nereye gidiyorsun? Sana da bulaşabilir."

Asya, "Ama... Ama..." diye bakındı arkadaşına.

"Doğru söylüyor Asya, fazla yaklaşıma."

Kendisine kızgın mı bakıyordu bu adam? Hâlâ siniri geçme-mişti anlaşılan. Ne hakla sinirlenmiş olduğunu bile düşünecek hâlde değildi. "Sen nasılsın?" Kendini düşüneceği yerde sevdiği adamın hâlini soruyordu.

Gözlerini Nazlı'dan çekmeden, "Bizi biraz yalnız bırakır mısı-nız?" dedi.

Nazlı gözlerini kapattı. Hiç çekecek hâlde de değildi.

Aslı, "Sen emret, enişte," deyip Asya'yı çekiştirdi.

Nazlı'nın zor çıkan sesinden, "Ne eniştesi, Aslı?" döküldü.

Odada yalnız kalan ikili birbirlerine baktılar. "Ne istiyorsun, Karahan? Hiç çekecek hâlde değilim."

Karahan yerinden bir milim bile kıımıdamadı. "Neden gittin, Nazlı?"

"Ben iyiyim Karahan, özür dilemene gerek yok. Senin yüzün-den hasta olmadım."

"Neden gittin?" Dişlerinin arasından söylemişti Karahan. Gi-dişi, kollarından çıkıp gidişi diğerleri gibi değildi. Karahan'a her geçen gün daha zor geliyordu.

Nazlı, başının dönmesini görmezden gelerek üzerindeki örtüyü hızla çekti. Yatağın ucundaki sabahlığını üzerine geçirip kemerini de bağladı. Ayağa kalkıp önünde durdu. "Bilmek mi istiyorsun? Önce sen bana söyle! Sen neden gittin?" Yüzünün her santiminde gözle-rini gezdirdi Nazlı. Bir iz, bir işaret, elinde tutabileceği bir şeyler arıyordu. Ama adamın suratı kaya parçası gibi sertti.

“Bırak artık geçmişi. Bırak, orada kalsın. Bugün var. Bak sen varsın. Ben varım. Daha ne kadar soracaksın bunu?”

“Neyi bırakayım? Sen neredesin? Ben neredeyim? Neyi unuttayım? Beni bırakıp gittiğini mi? Ben sana kaçmıştım, aptal adam! Her şeyimi arkamda bırakıp kaçmıştım. Sen ne yaptın? Beni öylece bıraktın!” Sesi çatallaşmıştı. Gözleri dolu doluydu. Her an akmaya hazırdı.

Karahan öfkeliydi. Ama öfkesi Nazlı’ya değil, kendineydi. Bıraktığı her güne lanet etmişti. Yiğit’in sözünü dinlediği güne geri dönse yumruğu suratına indirir, kendini etkilemesine asla izin vermezdi. Canını önüne serer ama Nazlı’yı yine de bırakmazdı. Kızın dolmuş ve akmaya hazır gözlerine, solgun teninde kırmızıya dönmüş burnuna baktı.

“Anla artık! O zaman öyle gerekiyordu. Bugün olsa asla bırakmazdım seni, sorgulama artık. Sana hiçbir şey anlatmayacağım. Sen beni seviyorsun! Bensiz, tıpkı benim olduğum gibi bir hiçsin. Biz birbirimizin olmadan hayat huzur bulmayacak.”

“Ölene kadar sorgulayacağım. Bana gerçeği söylemen bile hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Benim yaşadığım hiçbir acının geri dönüşümü yok.” Karahan’dan bir adım geriye çıktı. Hâli tükenmek üzereydi. Aklına her geldiğinde o güne geri dönüyordu. Bitmek tükenmek bilmeyen bu acıdan yorgun düşen yüreği daha çok kanıyordu.

İşaret parmağını Nazlı’nın yüzüne tuttu. Çok öfkeliydi. Nazlı’nın tükenen hâlini bile göremiyordu. “Sen bana mecbursun. Sen beni affet ya da etme umurumda bile değil. Sen benimdin, benimdin. Sana dokunacak her erkeğin canını alırım. Senin inadın inat mı benimkinin yanında? O dediğin acının âlâsını yaşadım ben. Bir tek sen yaşamadın.” Sabahlığını bağladığı düğümünden tutup Nazlı’yı kendine çekti. Nazlı’nın akan gözyaşları içine oturmuştu. Ama artık anlaması gerekiyordu. Ya Karahan ya Karahan’dı.

Burun buruna geldiler. İki de öfkeli, ikisi de âşıktı. Aşkın öfkeyle harmanlanmış hâliydiler. Nazlı’nın yüzüne fısıldadı. “Tek

bir sabah dünyaya gözlerimi seninle açmak istemiştim. Güneş, sen gittiğinden beri bana doğmuyor. Ve sen, bunu göremeyecek kadar körsün.”

Nazlı sertçe yutkundu. Diyeceği şeyler boğazında düğüm düğüm olmuştu. Kelimeler yerine gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Kalbine mi, aklına mı söz geçirecekti? Yoksa Karahan’a mı? Karahan tuttuğu kemeri hızla geri bıraktı. Nazlı bir adım geriye gitti. Kapıdan hızla çıkıp giden adamın arkasından baktı. Kapı çekilince olduğu yere çöktü. Tuttuğu hıçkırıklarını bırakıp ellerini yüzüne kapattı.

“Sadece sana mı güneş doğmuyor? Sen gittiğinden beri kara benim dünyam...”

Karahan odadan çıktığında hızla merdivenlerden indi. Evdeki kimseyi görmek istemiyordu. Çıkış kapısına çevirdi yönünü. Aslı onu görünce, “Karahan!” diye seslenmişti ama dönüp bakmadı.

Kapıyı açtığında, karşısında gördüğü Yiğit’in ona şaşkın bakışlarına o öfkeyle yanıt verdi.

Yiğit, “Karahan, hayırdır?” dediğinde Aslı yanlarında bitti. “Nazlı rahatsız da onu görmeye geldi, canım,” diye açıkladı.

Yiğit’in gözlerinde oluşan soruların muhatabı Karahan’dı. “Ne yaptın kardeşime?” dedi kızgınlıkla.

“O soru öyle değil, Yiğit Demirkan. O soru *yıllar önce sen bize ne yaptın da bugün böyleyiz?*” dedi ve sağ yumruğunu Yiğit’in yüzüne indirdi.

Aslı’nın attığı çılgık havada süzülürken Yiğit iki adım geriye sendeledi. Elini patlayan dudağına götürüp baktı. Kan vardı. Karşısında kızgın boğa misali duran adama baktı. Hak etmişti, sonuna kadar hak etmişti. Hiçbir şey yapmadı. Ne hakkı vardı ki? “Üzgünüm... Bilemezdim,” diyebildi sadece.

Var gücüyle bağırdı Karahan. “Sen üzgünsün ama biz ölüyoruz! Sen karınla mutlusun ama biz değiliz! Senin sözünü dinlediğim

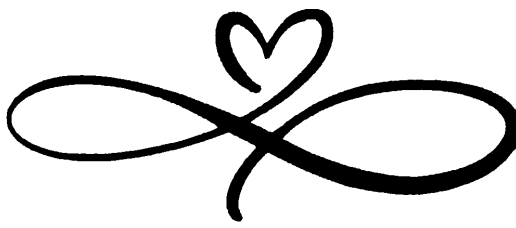
güne lanet olsun Yiğit, lanet olsun! Beni etkilediğin, inandırdığın güne lanet olsun!” Son sözlerini söyleyip, Yiğit’in yanından geçip gitmişti.

Aslı kocasına sokuldu. “Üzülme, olacak bu iş. Geçmişe döne-
meyiz ama geleceği kurtarabiliriz.”

“Umarım sevgilim, umarım.”

“Aşk olsun! Ben varım burada, ne umması? Olacak diyorsam
olacak. Azeri kardeşlerimiz ne diyordu?” Aslı düşündü birkaç sa-
niye. “Hah buldum!”

“O iş məndə və olacak!”

7. BÖLÜM

Karahan'ın açık seçik ilan ettiği inat savaşı tüm hızıyla devam ediyordu. Aradan geçen bir ayda iş dışında birbirlerini görmüyorlar, gördüklerinde ise sadece işten bahsediyorlardı. Karahan eskisi gibi Nazlı'ya yaklaşmıyordu. Nazlı da bunu canına minnet biliyordu. Ama içerlemiyor da değildi. Onca zaman Karahan'dan gelen her iğneli ama tatlı söze alışmıştı. Şimdi soğuk bir adama dönüşmesi canını sıkmaya yetiyordu. Bunu düşündüğü için bile kendine kızıyor ama yine de canını sıkıyordu. *Fazla naz âşık usandırır* lafına can veren Nazlı, yine de geri adım atmaya niyetli değildi. Ona göre bu iş asla ama asla olmayacaktı.

İnatmış... Ne inadı? Nazlı'nın inat falan değildi, korkmaktı. Kendini kaptırdığı ilk anda tekrar aynı acıları yaşamak istemeyişiydi. Güvenmiyordu. Hem de hiç... Güvenin olmadığı yerde Nazlı'nın ne işi vardı? İnsanlara olan güveni Karahan'la beraber gitmişti. Geri de dönmeye niyetli değildi.

Ela içeri girince düşüncelerini rafa kaldırdı.

"Nazlı abla, toplantı başlıyor."

Kalkıp saçına başına çekidüzen verdi. "Tamam, gidelim."

Ceketini de üzerine geçirdi. Minnacık eteğiyle Karahan'ı delirtmek istediğini kendine bile itiraf edemiyordu. Onu kızdırmak Nazlı için şerefti. Kırmızı mini eteğine siyah ceket çok uyumluydu. Saçlarını da büyük bukleler hâlinde beline kadar indirdi. Çalışırken topluyordu.

"Bugün çok şıksın, abla," diyerek gülümsedi Ela.

Öz güveni kendini bulan Nazlı, Ela'ya gülümsedi. "Teşekkür ederim, canım."

Beraber toplantı odasına girdiler. Fatih ve Karahan'dan başka kimse yoktu. Zaten genel bir toplantı değildi. Demirkan Holding iş birliği içinde yapılacak yeni otelin inşaatı hakkında bir toplantıydı.

Bakışlarını kapıya yönelten Karahan, önce normal sonra kısık bakışlarıyla süzdü Nazlı'yı. *Gel beni sev* diyordu bu kadın. *Gel beniöp. Hiç bırakma.* O eteğin de Allah belasını versindi. Onu tasarlayan tasarımcıyı bulup canına okumayı aklına not etti.

Nazlı, Karahan'ın delip geçen bakışlarını, bakmasa bile üzerinde hissediyordu. Kadınlık gururu şaha kalkıyordu. Hangi kadın sevdiği adam tarafından güzel bulununca kötü hissederdi? Muhtemelen hiçbir.

Karahan'ın yanındaki yerini aldı. Üzerindeki kadınsı kokuyu, Karahan'ın burnuna soka soka saçını eliyle Karahan tarafına topladı. O hareket ettikçe dağılan kokusunu adamın burnuna burnuna soktu. Karahan gözlerini kapatıp başını çevirdi. Dayanılmaz bir kadındı. Ve kahretsin, çok güzeldi! Yetmiyor, bir de tenini ve kokusunu yakınlarına sokuyordu. Ama *gel* deyince kaçıyordu. *Kaç Nazlı, kaç! Bakalım, nerede bitecek pilin?* Merakla bekliyordu Karahan.

Ortaya serilen dosyalar içinde geçen yarım saat boyunca, Nazlı ve Karahan sadece okuyor ve yanlış varsa düzeltiyorlardı. Şu ana kadar yanlış bir kelime yazılmamıştı. Bu asistanlardan herkese lazımdı.

Gördüğü ilk yanlış kelimeyi düzeltmek için masanın üzerinde duran kalem kutusundan kalem almak için elini uzattı Nazlı. Gözleri hâlâ dosyadaydı. Aynı anda Karahan'ın da elini uzatması parmaklarının birbirine dokunmasını sağladı. Elinin üzerinde hissettiği sıcak dokunuşların sahibini görmesi gerekmiyordu. Bir kadın, sevdiği adamı gözü kapalı bile bulabilirdi.

Aynı anda göz göze geldiler.

Fatih ile Ela artık onlara alışmıştı. Yadırgamıyorlardı. Ama her an bir kasırğa çıkma ihtimali söz konusuydu. Bakışlar, patronlar üzerinde gezindi.

“Kalem,” dedi Nazlı. Gerisi yoktu. Karahan’ın içini kemiren bakışları başka bir kelimeye izin vermemişti.

“Ne olmuş kaleme?”

Elini çekti Nazlı. Ne zaman dokunsa, aklı içindeki farklı Nazlı’yı tetikliyordu. Kalemlikten bir kalem çekti ve önüne döndü.

“İyiymiş, sana selamları var.”

“Benden de ona söyle! Ben de harikayım bu aralar,” diyerek Karahan da işine döndü.

“*Adama da bulaştırdın sivri dilini!*” diyen iç sesine dişlerini sıktı. “Olur, söylerim. Kalem de çok harika bu aralar. Hatta akşama randevusu varmış.”

Karahan’ın tuttuğu kalem kâğıtla buluşacağı anda havada kaldı. Ve kaskatı kesildi. Nazlı’ya döndü. “Kalem canına susamış. Ölmek için fazla genç oysa!” dedi öfkeyle.

Keyfi yerine gelen Nazlı, belli etmemek adına kâğıdına odaklandı. “Canına değil de aşka susamış. Ondan hep bunlar. Artık yoluna bakıyormuş, öyle söyledi.”

Fatih, Ela’ya baktı. Baş işaretiyle *kalk* diyordu. Fatih ayağa kalkıp, “Biz birer kahve alıp dönelim,” dedi ama ne Karahan’dan ne de Nazlı’dan çıt çıkıyordu.

Ela da kalktı. “Ben de sana yardım edeyim,” deyip hızlı adımlarla odadan çıktılar.

Önündeki kâğıtlara bakıyor olsalar da tek kelime okumadıklarını bir tek kendileri biliyordu.

“O etek...” dedi Karahan.

Kalemini dudaklarına götürüp kâğıdına baktı Nazlı. “Ne olmuş o eteğe?”

“Kimin tasarımı?”

“Azra’nın, neden sordun?”

“Çok beğendim. Kız arkadaşına almak istiyorum.”

Nazlı’nın kocaman açılan gözleri Karahan’a kaydı. Ah, çok iyi yerden vurmuştu. *Yalan olmalı. Lütfen yalan olsun!* “Hm. Yağız da senin gibi düşünecekse bu gece çok eğleneceğim desene...”

Elindeki kâğıtları masaya doğru saçtı Karahan. Nazlı’ya dönüp koltuğunu kendine çevirdikten sonra Nazlı’yı bacaklarının arasına çekti.

“Seni!” dedi ve parmağını gözüne sokarcasına Nazlı’ya yöneltti. “Seni o eğlencede boğarım, Nazlı. Beni zıvanadan çıkartma!”

Nazlı’nın bir aydır özlemini çektiği sahneydi. Keyif mi alıyordu? Hem de çok keyif alıyordu. “Beni rahat bırak, Kara!” diyerek koltuğunu hareket ettirmek istedi. Ama Karahan izin vermedi. Öne doğru kayarak bacaklarıyla Nazlı’nın bacaklarını sıkıştırdı.

“Sen şimdi bu etekle eğlenmeye mi gideceksin?” Koyu siyaha dönmüştü gözleri, her bir koyu ışıltı Nazlı’nın kalbini tekletiyordu. Bedeni *Karahan* diye âdeta inliyordu.

“Evet, öyle yapacağım.”

Karahan sinsice güldü. Nazlı onun ne yapacağını kestirmeye çalışırken, Karahan’ın elini bacağının üzerinde hissedince yerinde irkildi. Tek bir el darbesiyle karıncalanmaya başlamıştı bedeni. Bunu hesap etmemişti. Ne işi vardı o elin orada? İstem dışı gözlerini kapattı. “Çek elini!”

Karahan aldığı irkilmenin cevabı olan bir dokunuşunla *kendinden geçiriyorumu* algılamıştı. Dokunuş, Karahan’a kara terler döktürüyordu. O hisleri yok saymak istemiyordu. Ama az sonra yapacağı şeyden dolayı da hiç üzgün değildi. Zevkle harmanlandı elleri. Elinin altındaki beyaz teni şehvetle sıktı. Dudaklarıyla yapmak isterdi. Bir gün o da olacaktı. Şiddetle sevecekti nasıl olsa...

Nazlı acıyla başını geri attı. “Canımı yakıyorsun, bırak!” derken eli, Karahan’ın bileğine gitti. Amacı itmektir. Ama ona gücü yetmiyordu.

“Benim olduğunda bunu bir daha söylemeni istiyorum. O zaman daha kibar olabilirim,” dedi ve daha fazla sıktı. Kendi de gözlemini kapatmak, tende kaybolmak istiyordu.

Kısıldığı yerden ne kımıldayabiliyor ne de ona engel olabiliyordu. Bacağı feci şekilde acıyordu ama bu acının bir de karmaşık yönünü keşfediyordu.

Acı ve zevk...

Acıyla burulan yüzüyle cevap verdi. “O gün gelmeyecek.”

Karahan daha fazla sıkınca Nazlı çığlık attı. “O gün gelecek ve sen sadece benim olacaksın!” Nazlı’yı azat etti.

Beyaz bir tene sahip olduğu için bacağı birkaç saate morarmış olacaktı. Karahan bunu bildiği için doğru bir yer seçmişti. O lekeyle uzun bir süre mini etek giyemeyecekti.

Nazlı, elini bacağına götürüp ovalarken, “Sen bunu yaptığina pişman olmazsan ben de Nazlı değilim!” diyerek yerinden kalkıp odadan çıktı. Bacağı morarmadan bir çare bulmalıydı.

Ardından gülümseyerek bakan Karahan’ın dudaklarından kendine has sözler döküldü. “Ben de her açtığın yere mührümü basmazsam Karahan değilim!”

Azra’yı arayıp bol dekolte bir elbise istedi. Ama eteği uzun olsun diye de ekledi. Nedenini söylemedi. Azra’nın otele gönderdiği elbise gelmişti. Bordo diz altı boyunda straplez bir elbiseydi. Üzerine de bugünkü ceketini uygundu. Elbisenin yarlardan yırtmaçlı olduğunu da görünce kahkaha attı.

“Kızım, sen işini biliyorsun. Ellerinden öperim, Azra!” diyerek minnetle andı.

Tam da istediğini yapmıştı Karahan. Bacağının üst kısmında Karahan’ın sıktığı yedi santimlik bir yer morarmıştı. Aklına gelince gülümsedi. Anlam veremediği şeyler vardı. Üzerinde durmak istiyordu. Ya da istemiyordu. İçindeki karışık kadın ona *yanlış yapıyorsun* diye sesleniyordu.

“Sevmek suç mu iç sesim? Seviyorum. Onun ne düşündüğü umurumda bile değil. Kışkandığı ortada ama işte hep bir ama var. Su akar, yolunu bulur. Bulamazsa da ben yolumu çizdim zaten,” diyerek içindeki savaşa yeni galibiyet ve mağlubiyetler ekliyordu.

Yağız onu almaya gelecekti. Ama gidecekleri yer belliydi. Fırat’ın kulübü. Bu gece Asya, Duru ve Nil’in aylardır gizlediği performanslarını göreceklardı. Albüm aşaması sona gelmişti ve kızlar bir hafta sonra ilk albümleriyle medyada gündem olmak niyetindeydiler. Hepsisi de çok mutluydu. Fırat’ın artık Asya’ya bir şekilde açılmasını bekliyorlardı. Ama adam, kızı Mecnun’un Leyla’sına çevirmişti. Hâlâ tık yoktu. Sebebini kızlar olarak bilen yoktu. Aslı henüz bu konuya el atmış değildi. Biraz geride durup ne olacağını izliyordu.

Aslı zor anların insanıydı. Durduk yere kimseye karışmıyordu. Karışınca da bırakmıyordu. Yengesini hatta yengelerini seviyordu Nazlı. Onların kendi için gönderildiği fikrine bile kapılmıştı. Otelde çalışmaya başladığından bu yana ne Aras ne Yiğit, Nazlı’ya tek bir hesap dahi soruyorlardı. Odasından çıktığında Karahan’la karşılaştı. Karahan onu baştan ayağa süzdü. Gülümsedi. Amacına ulaştığını sanıyordu. Nazlı da ona haince güldü.

Yanlarına gelen Ela, “Nazlı abla, gidiyor muyuz?” dedi. Karahan’ın gülen yüzüne öfke hâkim oldu. Vahşi bir zevkti bu Nazlı için. İçini coşkuyla doldurmuştu.

“Gidiyoruz, Ela.” Karahan’ın yanından tek kelime etmeden geçip gitti.

Cebindeki telefon beynine işkence edercesine çalışıyordu. Nazlı’nın ardından bakarken açtı. “Söyle dostum?” Fırat arıyordu.

“Nasılsın, Karahan?”

“Nazlı benim aklımla oynamasa çok daha iyi olabilirdim.” Fırat’ın gülümsediğini anladı. “Sen kendine gülsen daha iyi olur,” dedi Karahan.

Bir anda ciddiye bindi Fırat’ın sesi. “Kes sesini!”

“Tamam, kestim. Neden aradın beni?”

“Akşama Asya ve kardeşlerinin albüm parçalarını dinleyeceğiz. Gelmek istersin sanırım.”

Karahan yüzünü buruşturdu. Nazlı ile kafayı bulmuştu ve unuttu. “Ben onu unuttum. Kızlar söylemişti.”

“Tahmin edebiliyorum. Nazlı fena zorluyor seni.”

Aklındaki şeyle Karahan gözlerini yumdu. “Nazlı da geliyor deme bana sakın!”

“Tabii ki gelecektir. Asya onun ailesi.”

Elini alnına götürüp ovaladı Karahan. Kızın bacağına boşuna morartmıştı. Oysa tüm gece kendisinin yanında olacaktı. Telefonu kapattı. Hâlâ kendine kızıyordu. Yine de çok eğlenmiş olduğuna gülmüsedti. Ona dokunmak güneşe dokunmaktı. Acıttığı canı için telafi olacaktı.

Üzerindeki siyah takım elbiseyle nasıl bir havası olduğunun farkındaydı Karahan. Özellikle Nazlı’nın yaptığı gibi kendini onun gözüne sokmak istiyordu. O, Yağız’la gidiyorsa Karahan da kadim dostlarından olan Seyhan’la giderdi. Kulübün kapısından girerken koluna giren güzel kadına baktı. “Seyhan, rolünü güzel oyna ve Nazlı’yı çileden çıkar,” dediğinde Seyhan kahkaha attı. “Sen hiç merak etme! Fakültede tiyatro kulübüne üyeydim.” Külliye yalandı ve Karahan da bunu biliyordu.

“Yandık desene...”

İçeri girdiklerinde her zamanki masalarında Ela ve Fatih de yerini almıştı.

Nazlı’nın arkası dönük olduğu için Karahan’ı göremiyordu. Ama Karahan o çıplak omuzları yüz metreden tanımıştı. O saçlar başka birinde yoktu. *Ben buradayım* diyordu.

Fatih, Karahan’ı görünce ayağa kalktı. Karahan ona eliyle oturmasını işaret etti. Her yerde her daim bu çocuk saygıdan ibaretti. Fa-

tih kalkınca Nazlı arkasına döndü. Önce boş sonra kısık bakışlarıyla kadını inceledi. Doktor Seyhan'dı. Güzel kadındı. Ama Karahan'a yakışmıyorsa bakışları atıp önüne döndü.

Seyhan fısıldadı. "Bence fazla bir şeye ihtiyacın yok. Şimdiden ifrit oldu."

Karahan gülümsedi. Seyhan'ı kolunun altına çekti.

Masadaki herkesle selamlaşmıştı. Yerine otururken Seyhan'ı da kendine yaklaştırdı. Karahan Yağız'ı, Yağız Karahan'ı kesti bir müddet. Nazlı, Karahan gibi yapıp Yağız'a sokulmadı. Öyle bir şey küçük çaplı katliama yol açabilirdi. Ama zor durumda kalırsa Nazlı onu yapardı. En son Aslı ve Yiğit gelmişti. Aslı'nın bakışları ikisi arasında mekik dokuyordu. "Hm. Aynı kulvarda top koşturuyorsunuz demek," diyerek yerine oturdu.

Nazlı gözlerini devirip yerinden kalkarak, "Ben kızlara bir bakayım," dedikten sonra salına salına kulübün diğer tarafına yöneldi.

Aslı, Karahan'a dönüp, "Çok zekice..." diyerek Seyhan'ı işaret etti.

Aslı, Yağız'a döndü bu sefer. "Doktorcuğum seni tanıştırayım, Doktor Seyhan." Seyhan'a dönüp, "Doktor Yağız, benim hayatımı kurtaran cerrah," dedi.

Yağız yakışıklı yüzüne yayılan çekici gülümsemeye tevazu etti. "Rica ederim Aslı, unut artık. Benim görevimdi."

Seyhan'ın dikkatini çekmişti. Elini uzattı. "Memnun oldum, Yağız Bey."

Yağız kızın elini sıktı. "Ben de memnun oldum. Branşınız nedir?" diye sordu Yağız.

"Genel cerrahi..." dedi Seyhan ve Aslı'ya döndü. "Neyiniz vardı, Aslı Hanım?" diye ciddiyetle sordu. Aslı o günleri hatırladı. "İkiz bebeklerime hamileyken yüksek tansiyondan kalp krizi geçirdim." Yağız'a dönüp, "Ama Yağız beni kurtardı," dedi.

Mütevazı gülüşüyle yanıt verdi Yağız. Seyhan adamın gülüşüne baktı. Ne güzel gülüyordu. "Kalp cerrahı mısınız?"

“Evet.”

Aslı ikisini rahat bırakmak adına ortadan kalktı. Bu iş tamamdı. Yiğit, Aras’la hummalı bir şey konuşuyordu. Ona hiç yaklaşmadı. Karahan’a baktı. Ortada görünmüyordu. Sinsice güldü. Nereye gittiğini tahmin etmek hiç de zor değildi.

Asya heyecandan yerinde duramıyordu. Nil ve Duru da öyleydi. Asya ve Nazlı konuşurken Fırat geldi yanlarına. Nazlı’yı görmemişti. “Hoş geldin.”

“Hoş buldum, Fırat.” Asya’nın mahcup hâline baktı Nazlı. “Asya nasıl, güzel olmuş, değil mi Fırat?”

Fırat gözlerini alamadığı kadına baktı. İçi gidiyordu. Her gördüğünde yüreği yerinden oynuyordu. “O zaten güzeldi. Bu kıyafetlere ihtiyacı yok.”

Asya’nın yanmaya başlayan yanakları ona ayrı bir hava veriyordu. Fırat, Aslı’dan farklı olan tek yönüyle Asya’nın en çok tatlı sevimli hâlini seviyordu. Nazlı tatminkâr bir gülüşle, “Oo havada kalpler mi uçuyor?” dediğinde Karahan’ın arkasında olduğunu hissetti. Ensesindeki tüyler bir tek o yaklaşıncaya ürperiyordu. Daha arkasına dönmeden Karahan önünde bitti. Genç kızı kolundan tutup, “Yürü!” diyerek çekti.

Asya şok geçirirken Fırat kahkaha attı. İlginç bir çift daha diyor Fırat. Fırat, Asya’ya bakarken Asya üzerinde gezinen bakışlara döndü. “Bu kıyafetler sana uygun değil, Asya. Bu senin tarzın değil.” İçinde uzun süredir tuttuğu bir gerçeği vuruyordu gün yüzüne.

Asya’nın üzerinde koyu yeşil, taşlı pullu, gösterişli mini bir elbise vardı. Asya alınmıştı. Yüzü düştü. “Neden Fırat?” Fırat elini Asya’nın yanağına koydu. Asya kaçmak istiyordu bu dokunuştan. Çünkü içinde volkan etkisi yapıyordu. Ama olduğu yere çivilenmiş gibiydi. Nefesi bile alıp verilmeyi kesmişti.

“Sen narinsin, hassassın, masumsun... Bu hâlinle sen değilsin Ben o şaşkın ve nahif olan kızı daha çok seviyorum.”

Asya'nın yüreğine demir atmıştı. Tahtını kendi eliyle kuruyordu bu adam. Üzerine de *seviyorum* diyerek oturmuştu. “Ben... Ben... Üzerimdeki şeyler beni değiştirmez ki, ben hep senin sevdiğin gibiyim,” dediğinde yüzünü çevirmişti. Çok utanıyordu ama söylemek istemişti.

Buruk bir gülümseme oldu Fırat'ın yüzünde. “Benim sevdiğim gibi demek...”

Asya arkasını döndü. Ona bakmaya hazır değildi. “Yani şey, sen öyle söyledin ya ondan şey ettim ben.” Elini saçlarına götürdü. “Ben kızlara bakayım en iyisi...” diyerek hızla uzaklaştı.

Derin bir nefes bıraktı Fırat. “Benim sevdiğim gibi,” diye mırıldandı. Dile ve kulağa bal gibi gelmişti. Başını sağa sola sallayıp güldü. Ama içi ağlıyordu.

Giyinme odalarından birine zorla soktu kızı. Elinden kim alacaktı bakalım Nazlı'yı?

“Çek pençelerini üzerimden! Deli misin, nesin be? Ne hakla böyle davranırsın?” diyerek öfkeyle adama baktı. Bu adamın bu cüretkâr hâlleri çekici olduğu kadar da sıkıcıydı.

Karşısına geçip ellerini cebine soktu Karahan. Şimdilik sakın görünüyordu. “Ben kim miyim? Dur bir düşünelim.” Hiç düşünmeden Nazlı'nın yüzüne haykırdı. “Ben Karahan Atabey, senin ait olduğun tek adam!”

Sinirleri tavan yapmıştı Nazlı'nın. Ellerini yumruk yaparak Karahan'ın geniş göğsüne vurmaya başladı. “Sen kimsin ki ben sana ait olacağım? Aptalsın sen! Ne zaman sana ait oldum ki şimdi olacağım?”

Sinek ısırsa daha fazla canı yanardı. Karahan hiç etkilenmiyordu. Nazlı'yı kollarından tutup durdurdu. “Bu, üzerindeki elbise mi? Ben kumaş parçası göremiyorum da.”

Sinirleri gevşemişti Nazlı'nın. Karahan'ın yüzüne gülümsedi. "Çok güzelim. Sen de deliriyorsun." Dişlerini sıkıp suratına öfkeyle baktı. "Beter ol!"

İçinden hem cici kız hem bir cadı çıkmak için yol arıyordu sanki. Karahan haince güldü. "İşte geliyor, *yine bir şey yapacak!*" diye düşündü Nazlı. Tek eliyle Nazlı'yı çevirip iki elini arkada birleştirdi. Yeterince gücü vardı. Nazlı zaten narin bir yapıya sahipti. Diğer elini Nazlı'nın boğazına götürdü. "Evet, çok güzelsin... Beni deli ediyorsun. Söyle bakalım, bu sefer nerene mührümü basayım?"

Nazlı çırpındı ama nafiye çabaydı. Severken, sevdiğine dokunurken, bu kadar da yakın mesafede dururken yeterince de direnemiyordu.

"Hiçbir yerime dokunma! Bu sefer intikamımı alırım, Karahan!"

Boğazındaki eli omzuna doğru kaydırdı. Her bir dokunuş yapbozun bir parçasını daha eksiltiyordu. Nazlı yarım kalıyor, Karahan'ın dokunup geçtiği yerlerin parçaları kayboluyordu. Çırpınmaya son verdi. Çünkü gücü yoktu. Bedeni cılız bir yaprak gibiydi. Bir kez öpse eskisinden daha fazla ateşe düşeceğini biliyordu.

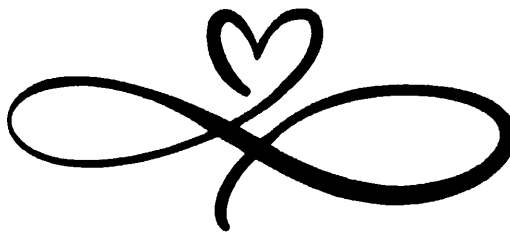
"Yapma." Güçsüz sesiyle mırıldandı.

Karahan'ın hâli Nazlı'dan betardi. Ellerin altında tuttuğu ten değil, ateşti. Nazlı ne kadar yanıyor, bilemiyordu ama Karahan az sonra alev alabilirdi.

Nazlı'yı yavaşça bıraktı. Bu yaptığına hem kendi hem de Nazlı şaşırmıştı. Nazlı üzerine çekidüzen verip kapıya yöneldi.

"Ateşle oynuyorsun, Karahan."

Karahan kısık gözlerini Nazlı'ya çevirdi. "Benim suçum yok, ateş olan sensin. Ben sana seve seve barut olurum."

8. BÖLÜM

Kapıyı kıracakmış gibi çekti Nazlı. Deli ediyordu bu adam onu. Ağzının ve elinin ayarı gitgide bozuluyordu. Bacağındaki morluğu gören olsa hayatta açıklayamazdı. Masaya döner dönmez ceketini üzerine giydi. Yağız'ı Seyhan'la muhabbet içinde buldu. Hiç şaşırmadı. Doktor doktorla evlenir, öğretmen öğretmenle diye bir gerçek vardı değil mi toplumda? Ya da memur kesinlikle memurla evlenirdi. Sevindi onun adına.

Aslı, Zeynep ve Azra baş başa vermişlerdi. Yine ne iş peşindegiler, Allah bilirdi.

Aslı, “Gelsene Nazlı!” diyerek elini koltuğa vurdu. “Zeynep, az yer aç kızım, sevgili görümcemize,” diyerek itekledi Zeynep'i.

Açılan yere oturan Nazlı burnundan soluyordu.

Zeynep, “Hayırdır, ne oldu?” diye sordu.

“Sence ne olabilir?”

Azra lafa girdi. “Karahana tabii ki.”

“Ya ben onu ittikçe adam bana sokulmak için deli oluyor. Hayır, ben nerede hata yapıyorum?” Aslı'ya dönüp gözlerini belertti. “Hepsi senin suçun, Aslı! Beni oyuna getirdin.”

Aslı hiç alınmış gibi değildi. “Fena mı oldu? Hayatına renk geldi!” dedi pis bir sırıtışla.

Nazlı kollarını göğsünde bağladı. “Hayatımı bilmem de bacağıma bayağı bir renk geldi.”

Kızların üçü de gözlerini kısıp baktı. Azra, “O ne demek?” diye sordu.

Nazlı etrafına göz atarken, kimsenin bakmadığını görünce eteğinin ucundan birkaç santim sıyırdı. Bembeyaz tende *ben burada-yım* diyen lekeyi gören kızlar elleriyle ağızlarını kapattılar. Nazlı eteğini indirdi.

“Ya bak, nasıl renk gelmiş, gördün mü?” diyerek Aslı’ya söylendi.

Aslı, “Ne yaptı böyle?” derken aklına gelen şeyle gözleri büyüdü. “Nazlı, yapmadım de bana! O kadar da değil!”

Nazlı gözlerini devirdi. “Saçmalama Aslı! Sabah Azra’nın tasarımı olan kırmızı mini eteği giymiştim. Yağız’la dışarı çıkacağımı öğrenince bacağımı tüm gücüyle sıkıttı hayvan.”

Kızlar boğazlarını temizleyip arkalarına yaslandılar. Zeynep, “Aslı, bu adamı hafife mi alıyoruz ne?” dedi.

Aslı parmağını dudaklarına götürüp düşündü. “Yok yahu öyle biri değil o. Hem kıskanmış işte, ondan yapmış.” Nazlı’ya döndü. “Aferin, böyle devam et. Azra sana tüm minileri yollasın.”

“Niye öyle bir şey yapıyorum, Aslı? Deli miyim ben? İçeride boynumu kıracaktı, son anda vazgeçti. Canıma susamadım.”

“Tatlım, hiçbir şey bilmiyorsun ama sen. Adamın aklını al. Sana hiçbir şey yapamaz. İntikamsa sana ulaşamaması en büyük intikam, daha ne olsun? Hem hiçbir halt edemez! O da nihayetinde bir erkek,” dedi Aslı ve Nazlı’nın aklını çelmeyi başardı.

“Aslı, sen benim aklıma zararsın! Ne intikamı be? Uzaktan bakmayla intikam alınsaydı, şimdiye kadar bin kez almıştım. İnatçı olabilirim ama bu onun üzerinde işe yaramıyor. Ben onu seviyorum NOKTA. Bu kadar kıskanıyordu da beni neden terk etti? Kim açıklayacak bana bunu? Ne var bu işin altında? Benim bilmediğim ne var? Bana *seni sevmiyorum* diyen adam değil bu karşımdaki. O günkü adam değil. Beni yanında tutabilmek için ortaklığı kabul etti. Aslı...” dedi ve kadına gözlerini kısarak baktı. “Beni intikam diye çok güzel oyuna getirdin...”

İnceğinden bir yudum alan Aslı, kızı duymazdan gelmeyi çok isterdi ama bir şeyler demesi gerekiyordu. “Nazlı, benim bildiğim ve gördüğüm tek bir şey var: Karahan seni seviyor,” diyerek kızın kara gözlerine dik dik baktı. “NOKTA!”

Nazlı yutkundu ve arkasına yaslandı. Konuya nokta konmuştu. Dahasını duymak istemiyordu.

Herkes yerini aldı. Kulüp bu gece oldukça kalabalıktı. Asya, Nil ve Duru’nun menajeri ve tüm albüm ekibi de yerlerini alınca kızlar sahneye çıktı. Aslı, kardeşinin güzelliğine hayran kaldı. Sesine, performansına, Nil’in keman çalışına, Duru’nun gitarına...

Asya başta olmak üzere kızların da arada şarkıya girmeleriyle müzik tam bir coşkuya dönüşmüştü. Herkes beğeniyle izliyordu. Karahan bu işten hiç hoşlanmasa da kabul etti. İyi iş çıkarmışlardı.

Fırat bir köşede sahnenin rengine kendi rengini veren kızı izliyordu. Sahneye çok yakıştığı bir gerçektir. Sesi, Fırat’ın ruhuna dokunuyordu. Asya’nın bu işten keyif aldığı ve işini severek yaptığı her hâlden belliydi. Fırat gözlerini gezdirdi salonda. Onu beğeniyle izleyen tek erkek kendisi değildi. Aras ya da Yiğit de değildi. Başkalıydı. Başka gözler... Yabancı, yalancı gözler... Bunu istemiyordu Fırat. Asya’nın şarkıcı olmasını asla istemiyordu. Ama ona engel olmak gibi bir lüksü yoktu. Öyle bir yerde bile değildi. Asya’nın hiç kimsesiydi. Olmak için Asya istesin, canını verirdi ama Asya’yı kendi istekleri için yolundan çeviremezdi.

Tebrikleri kabul eden kızlar, en son ailelerinin yanına geldiler. Asya, Aslı’ya sıkıca sarıldı. “Her şey senin sayende Aslı! İyi ki varsın!”

Aslı gülümsedi. “Sendeki bu ses Allah vergisi, ben ne yaptım, kardeşim?”

Karahan da iki kolunu açarak kız kardeşlerini kollarının arasına aldı. Her zamanki katı hâlinde değildi. “İtiraf ediyorum, bunu beklemiyordum.”

Nazlı’nın kıskanmayacağı kadınlardan ikisiydi. Onların o hâline tebessüm etti.

En son Fırat yanlarına gelerek önce Duru ve Nil’i tebrik etti. Asya’ya burukça gülümsedi. “Açıkçası bekliyordum ama beklentimin üzerinde oldu. Başarılar dilerim, kızlar.”

Asya’nın içindeki masum kız, bu adamın karşısında eriyip gidiyordu. Yanakları pembeye dönerken, “Teşekkür ederim,” diyebildi sadece.

Nazlı’nın niyeti Nil ile konuşmaktı ve uygun zamanı bekliyordu. Gözlerini etrafta gezdirdi. Nil biriyle konuşuyordu. Yerinden kalkıp yanına gitti. “Nil?”

Nil arkasına bakınca gülümsedi. Kavga gürültü tanışmışlardı ama sonradan sevmişti ve tabii ki Karahan’dan sıkı bir fırça yemişlerdi. Ayrıca hayallerine giden yolda Nazlı onların meşalesi gibi olmuştu.

“Efendim Nazlı abla?”

“Canım, biraz gelir misin? Seninle konuşmam gereken bir konu var.”

Nil anlamamıştı. “Tamam, konuşalım.”

Nil’i arka tarafta sakın bir yere götürdü. Gelen geçen de yoktu. Nil soru dolu bakışlarını çevirdi Nazlı’ya. “Ne konuşacağız? Bak, abimle ilgiliyse beni bulaştırma.”

“Yok.” Kızın gözlerinin içine dikti gözlerini. “Nihat’la ilgili...”

Nil’in yüzü anbean değişti. Birkaç saniye anlamlandırmaya çalıştı. Nazlı’nın *her şeyi biliyorum* bakışları Nil’i kendine getirdi. “Sen Nihat’ı nereden tanıyorsun?”

“Nihat benim fakülteden arkadaşım. Geçen ay Muğla’da karşılaştık. Bana senden bahsetti.”

Paniğe kapılan Nil yerinde kıpırdadı. “Abime söylemedin, değil mi?” Ellerini saçlarına götürdü. “Beni de onu da öldürür!”

“Hayır hayır, neden öyle bir şey yapayım? Tabii ki söylemedim. Ama neden bu kadar korkuyorsun Karahan’dan? Yani normal bir şey bu başınıza gelen, her insanın başına gelebilecek bir şey bu.”

Soluğunu bıraktı Nil. “Abimi tanımıyorsun. Yanımıza yaklaşan her erkeğin bir yerini kırdı o.”

Kollarını göğsünde bağladı Nazlı. “Nihat’a neden kızgınsın o zaman? Seni hâlâ çok seviyor. Ama onu affetmediğini söylüyor.”

Nil parmaklarıyla oynamaya başladı. “Ne deseydim? Abim onun canını almasa bile sakat bırakır, kariyerine de nokta koyardı.”

“Tamam, üzülmeye, bir yolu bulunur elbet.” Nil’in elini tuttu. Kendi aşkına sahip çıkamamıştı. Kardeşininkine ise balta vurmuştu. Öfkesi yeniden gün yüzüne çıkıyordu. Nasıl bir âşık olduğu ortadaydı. Ama nasıl bir ağabey olduğunu yeni öğreniyordu. Gaddar olduğu açıktı. Karahan, kızlarla gününü gün edecek ama kardeşlerine kimse dokunmayacaktı.

“Tamam, hadi gidelim, sonra yine konuşuruz.” Kızın omzuna elini koyarak yönlendirdi Nazlı.

Arkalarında hissettikleri tıkırtıya döndüler. Ama kimse yoktu. Nil ürkmüştü. “Abla, abim duymasın lütfen! Peşinden ayrılmıyor zaten.”

“Merak etme, benden laf çıkmaz. Hele Karahan’a çıksa çıksa diken çıkar.”

Nil gülümsedi. “Hakkından geliyorsun.”

Nazlı başını sağa sola sallayıp, “Umutsuz vaka senin abin, anlayamadı hâlâ,” dedi.

Üzerinde çalıştıkları yeni inşaat işleriyle haşır neşirdiler. Günler hızla geçiyordu. Mevsim artık tamamen kışa teslim olmuştu. Demir-

kan Holdingin gönderdiği dosyaları inceliyorlardı. Yan yana oturan Nazlı ve Karahan için şu anki ilgi alanları bilgisayar ekranına kilitlenmekten başka bir şey değildi.

Birbirlerini unutacak kadar dalmışlardı. İş konusunda Karahan ne ise Nazlı da oydu.

Karşılarında oturan sevgili artı sevgili asistanlarına kaydı Nazlı'nın gözü. Biten kahvenin yenisini Ela'dan isteyecekti. Fatih ile Ela'nın birbirlerine sırtlarını dönüp çalıştıklarını yeni fark etmişti. İşte bu ilkti. Kaşları çatık izledi Nazlı. Yanlış anlıyor olabilir miydi? Topuklu ayakkabısının ucuyla Karahan'ın ayağına dokundu. Bilgisayar ekranındaki halt etmişti. Nazlı bir dokunsa yeterdi. Hemen o an Nazlı'ya döndü Karahan. Soru dolu bakışlarıyla buluştu gözleri. Nazlı kaş göz işaretiyle karşılarında sırt sırta dönmüş âşıkları işaret etti. Karahan onlara dönünce Nazlı'nın anladığını o da anladı. Kaşları havaya kalktı. Arkasına yaslanırken kolunu koltuğun kenarına dayadı. Parmaklarını L şeklinde yüzüne yerleştirdi.

Nazlı da bilgisayarını kenara çekip arkasına yaslandı. "Ela?" diye seslenmesine rağmen Ela dünyada değildi ki cevap versindi. Nazlı, "Ela?" dedi sesini yükselterek.

Başını hızla kaldırdı. "Efendim abla?"

Fatih de göz ucuyla Ela'ya baktı.

"Problem nedir?" diye sordu Karahan.

Fatih önüne döndü. "Problem yok, abi."

Ela gözlerini devirdi. Nazlı sordu bu sefer. "Ela, sorun ne?"

Ela, elindeki kalemi masaya bırakıp kollarını göğsünde bağladı. "Ona sorar mısın abla?"

Karahan da Nazlı da şaşkındı. Uzun süredir yanlarında çalışan ikilinin ilk defa kavgalı küs hâllerine şahit oluyorlardı. Göz göze geldiklerinde Nazlı, Karahan'a *ne yapmalı* gibi bakındı.

"Fatih hemen açıkla!" dedi Karahan.

Fatih sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Abi, çok önemli bir sorun değil."

“İkinizi ilk defa böyle görüyoruz, Fatih. Belki yardım edebiliriz. Sen Karahan’a bakma, abla ve abi olarak gör bizi,” derken Fatih’e o şekilde yaklaştığı için Karahan’ı gözleriyle oydu.

“Fatih beni kırdı. Çok kırdı,” dedi Ela.

Fatih sıkıntılı bir nefes alıp verdi. “Ne yaptım Ela, açıklasana?”

“Benim tarafıma geçmeliydin.”

“Oldu! Öldür beni, göm oraya, anca o zaman o dediğin.”

Nazlı ve Karahan şaşkınlık içinde bakıyorlardı. Nazlı, “Durun biraz, ne bu taraf meselesi?” diye sordu.

Ela omzunu silkti. “Ona sor ablacığım, o sana açıklar.”

Gözler Fatih’e döndü. “Bakmayın öyle, benim suçum yok.”

Karahan tükenen sabrını sesiyle izah etti. “İki saniyen var, çabuk açıkla!”

Telaşa kapılan Fatih, “Ela ve ben ayrı takımları tutuyoruz,” dedi.

Nazlı’nın kaşları havaya kalktı. “Eee?” dedi alaylı sesiyle.

Karahan’ın da ilgisini çekmişti. “Bak sen... Başka? Devam et.”

“Abi, biliyorsun, ben Fenerbahçeliyim. Ela da Galatasaraylı. Dün geceki maça ona bilet alıp sürpriz yapayım dedim ama ömrümün hatasına imza attım,” deyip sıkıntıyla arkasına yaslandı.

Ela, Fatih’e döndü. “Hata mı? Ben mi? Sensin hata! Ne vardı cimbom tribününde otursan!”

Karahan şiddetle karşı çıktı. “Ela, saçmalama! Bir Fenerlinin cimbom tarafında ne işi var?”

Nazlı oturduğu yerden Karahan’a döndü. “Ne olmuş? Ne olmuş? Hatalısın Fatih, Ela’nın yanında olmalıydın.”

Ela gözlerini kocaman açıp, “Abla, sen Galatasaraylı mısın?” diye sordu.

Nazlı gülümseyerek omuzlarını dikleştirdi. “Başka takım mı var, Ela? Tabii ki Galatasaraylıyım!”

“Peki, hangi tribünde izlediniz maçı?” Karahan’ın merak ettiği buydu.

Fatih gerile gerile, “Tabii ki Fener tribününden!” dedi.

Ela, Fatih’e döndü. “Beni zorla götürdün ve az kalsın, senin yüzünden linç ediliyordum.”

“Aferin Fatih, tebrik ederim!” dedi Karahan.

Nazlı gözlerini kısıp sinirle baktı Karahan’a. “Sen neyi tebrik ediyorsun? Açtırma benim ağzımı! En son gittiğimiz maçı yuttururum sana!”

Karahan’ın yüzü gerildi. “Nazlı!” Başını eğmiş, hiddeti sesinden akıyordu. “Kes o sesini yoksa ben keserim!”

“Yok canım! Nasıl keseceksin sesimi?”

Hırsla bakan kadına imalı bir bakış attı Karahan. “Gittiğimiz son maçta nasıl kestiysen öyle keserim.”

Nazlı dişlerini sıkarak, gözlerini kapatıp açtı. Maçı alan Galatasaray’ın Nazlı’ya verdiği güçle açılan çenesine dayanamayan Karahan’ın yaptığı şey, nefesini kesene kadar öpmekti Nazlı’yı. Anımsamayla tenini teninde hissetti Nazlı.

“O eskidendi ve benim sesim artık daha gür çıkıyor. Sen ve senin yaptıkların beni kesmez.”

Sinirden sıktığı dişleri çenesindeki kasların gerilmesine neden olmuştu. Eğer bu odada baş başa olsalardı, ona çok güzel açıklardı Karahan.

“Dilini koparırım! Gür sesin gider, lal olursun.”

Nazlı kahkaha attı. “Güldürme beni...” Eski sinirli hâline döndü. “Ateş olsan düştüğün yeri bile yakamazsın sen!”

Karahan gözlerini Nazlı’nın üzerinden çekmeden, “Dışarı!” dedi.

Ama odada ses yoktu. İkisi de başlarını az önce karşılarında oturan kişilere çevirdiler ama koltuklar boştu. Göz göze geldiler. Nazlı kendini tutamayıp kahkaha atınca, Karahan da ona tebessümle karşılık verdi.

“Karahan, bence biz onlara çok kötü bir örneğiz.” Hâlâ gülüyordu.

Karahan koltuğunu Nazlı’ya çevirdi. O da gülümsüyordu. “Biz,” dedi tek kaşını kaldırıp. “Biz ikimiz... Sahi Nazlı, biz neyiz?”

Gülümsemesi yüzünde dondu Nazlı’nın. Kara gözlere değindi kara gözleri. “Ne bizi, biz kim, biz diye bir şey mi var? Bu soruyu genelde kadınlar sorar.”

“Senin soracağın yok, ben sorayım dedim. Ayrıca biz hep vardık. Hep de olacağız.”

“Eğer biz diye bir şey olsaydı, bugün sarılıp koklaşan çiftler olurduk. Didişen değil. Sen o treni kaçırdın, bayım.” Koltuğunu masaya çevirip kollarını iki yanına açtı. “Ben artık başka gemilere yelken açacağım.”

“Senin o yelkenlerini kırarım, alabora olur, boğulursun. Can yeleğin de ben olurum.” Karahan’ın sabrı tükenmek üzereydi.

“O hâlde yılana sarılırim. Sana değil.” Karahan’ın sesli çektiği, “La havle vela kuvvet” sözüne Nazlı içinden tam tam dansı ediyordu. Ah, ne zaman böyle biri olmuştu? Hatırladı! Karahan onu bırakıp gittiğinden beri.

“Sen beni yılandan daha mı kötü buluyorsun?”

Kırılmış gibi görünüyordu. Ses tonu onu ele vermişti. *Hayır ya ne kırılması? O Karahan, kırılmaz kırar! Nazlı, yanlış anlıyorsun.* Kendine metin diziordu. Önüne döndüğünde Karahan ilgisini bilgisayarına yöneltti.

Evet, kırılmış basbayağı, aman bana ne! Kalk, git kızım! Ne vardı ki bunda? Daha kötülerini söylemiş miydim? Bu şekilde bir hayvana benzettiğini hatırlamadı. Boynuna sarılıp *affet beni* diyecek hâli yoktu ya. Bu erkekler ne garip yaratıklar, neye alınacakları belli olmuyordu.

Bilgisayarını kapatıp kalktı. “Sonra görüşürüz,” dediğinde Karahan’dan cevap gelmedi. *Hayır Nazlı, vicdan azabı çekmiyorsun. Hayır hayır! Çekiyorum işte, çekiyorum.*

“Arkana bakma Nazlı!” diyerek çıktı odadan. Neydi konu, ne-reye gelmişti...

Karahan o günkü kırılganlığını tam bir haftadır sürdürüyordu. Nazlı ile konuşmuyor, tarafına bile bakmıyordu. Karşılaşacak olsa yolunu değiştiriyordu. Nazlı bunları gördükçe içerleniyor “*Ne var ya, ne dedim ben? Hiç de bir şey demedim!*” diye kendini dizginliyordu.

Deve gibi adam. Takıldığı yere bak. Kendi kendini iknaya gitse de eskiden de yüz kelimenin içinden birini bulup üzerine alındığını biliyordu. İlginçti ama öyleydi. Her insanın bir zayıf noktası vardı. Karahan’inki de buydu.

Paçaları tutuşan Nazlı ki, adam elden gidiyor tutuşması değildi bu, az buçuk vicdan muharebesiydi. Yiğit’in son gönderdiği otel inşaatı taslağını alıp onun odasına gitti. Sekreter ortada yoktu. Olsa da ona sormuyordu. Odanın kapısını vurmada açtı. Masanın hemen yanında duran o kadın kimdi? Ve Karahan onu bakışlarıyla mı yiyordu? Kıskançlık Nazlı’ya halüsinasyon mu gördürüyordu? Kapı açılınca ona dönen gözlerde gezdirdi gözlerini. Mutfaktan sorumlu olan Hayat Hanım’la mı kırıştırıyordu?

Hayat kendini toplayıp omuzlarını kaldırdı. Karahan da bilgisayarına bakarken, “Evet, Nazlı?” dedi. Günlerdir ettiği tek cümle evet Nazlı’ydı. Nazlı, Hayat üzerinde gezdirdi bakışlarını. Çık dışarı bakışları yolluyordu kadına. Karahan’ın Nazlı’ya verdiği değeri bu oteldeki temizlikçi bile biliyordu. Hayat bozulmuştu ama belli etmemek adına, “Soracağınız başka bir şey olursa ararsınız, Karahan Bey,” dedi.

Hayat, Nazlı’ya baş selamı verip odadan çıktı. Kapıyı çeker çekmez, Nazlı elindeki kalın ruloyu şak diye masaya vurarak bıraktı. Kara kuyuları andıran bakışlar anında yüzüne döndü.

“Derdin ne?” dedi Karahan.

Derdim de sen, dermanım da diyemedi. “Personelle mi kırıştırıyorsun?”

Karahan arkasına yaslanarak dirseğini koltuğun kenarına dayadı. “Umurunda mı?”

Yerinden kıpırdadı Nazlı. Karahan’ın üzerine uçacak gibi bir hâli vardı. Anında geri durdu. Öfkesi düşünmesine engel oluyordu.

“Umurumda, sen patronsun, bu hoş değil.” Kıvırabildiği kadar söylendi.

“Koynuma kimi alacağım beni ilgilendirir. Sen de çok istiyor-
san yılana sarılır, uyursun.” Lafı gedigine yerleştirdi.

Sinirden rengi değişen Nazlı, masanın etrafına dolandı. Karahan’ın koltuğunu kendine çevirdi. “Öyle mi? Yılandan vazgeçtim. Ben de gidip garsonlarla takılayım. Geçen gördüm, çok yakışıklı biri vardı içlerinde. Koynuma girmek için ölebilir,” diyerek ardına bir adım atarken, bileğinden yakaladı Karahan. Oturduğu yerden kalkmamıştı. Nazlı’yı kucağına çekince Karahan’ın kollarına düştü. Kucağına mı demeliydi? Öfkesi geçmiş değildi. Kurtulmak istiyordu. Şu an onu öldürebilir, üzerine basıp geçebilirdi. “Bırak beni, bırak! Hayvansın sen!”

Kollarını sıkıca kavramıştı Karahan. Nazlı kıpırdamaktan öteye gidemiyordu. Nazlı’nın öfkeli hâline tezat Karahan oldukça eğleniyordu. “Beni kıskanıyorsun,” deyince Nazlı durdu. Yüzleri birbirlerine çok yakındı.

“Senin neyini kıskanacağım... Yok öyle bir şey!”

Karahan’ın odak noktası kızın pembe rengini almış kadife yumuşaklığındaki dudaklarıydı. “Hı hı, benim için ölüyorsun, yalancı yârim. Senin rüyalarında bile bir tek ben varım.”

Nazlı gülümsedi. O gülümseyen dudaklara sahip olmak için can atıyordu Karahan. Yıllardır susadığı tene dokunmak, kanmak istiyordu. Bu kadın hırçındı. Ele alınmaz, alırsan vazgeçilmezdi. Onu bu kadar çekici kılan hırçınlığı ya da inadı değildi. Onu vazgeçilmez kılan, Karahan’ın kalbinde bitmek bilmeyen aşkıydı. Bu ufacık bedene ama karşı konulmaz ruhunun içindeki kendinden büyük kalbe

vurgundu Karahan. Bir erkeğin bir kadını istemesinden öteydi. Arzulamasından fazlasıydı. Karahan'ın yüreğinin bir adı vardı. Her attığında ona *Nazlı* diyordu.

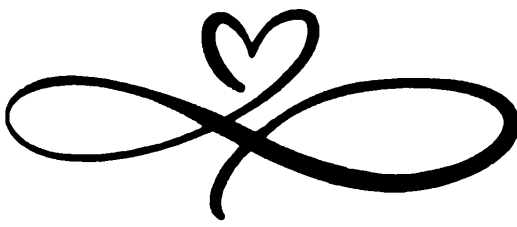
“Kendini çok önemsiyorsun. Ben Amerika’da yetişmiş biriyim. Tüm ırkların insanlarını tanıdım. Sen onların yanında hiçsin.” Buraya vicdanını rahatlatmaya, Karahan'ın az buçuk gönlünü almaya gelmişti.

Adama saydığı laflar, hâlini olduğundan daha beter yapıyordu. Gözlerini öfke bürüdü. Bu kızın diliyle bir sorunu vardı. Karahan bu dili ya kesecek ya da kesecekti. Söylediği hiçbir şeyin doğru olduğuna inanmıyordu. Ama bu canını sıkıması için bir neden değildi. Her başka bir erkek lafından kanında dolanan katil ruhu öldür gitsin diyordu. Nazlı'yı sertçe bırakınca kendini kurtaran Nazlı kollarını ovaladı.

“Git Nazlı! Elimden bir kaza çıkmadan git!”

Nazlı kedinin toplayıp diline gelenleri söyleyeceği esnada kapının ardından gürültü duydular. İkisi de hızla kapıya yöneldi. Aşk karışık ama iş değildi. İskolik âşık bir anda aynı safa geçebiliyorlardı. Kapının kolunu Karahan tuttuğu anda kendiliğinden açıldı. Karşısında gördüğü adam, Karahan'ın ömrü hayatı boyunca görmek istemediği kişiydi. Babası Turgut Kara...

“Ne işin var burada!”

9. BÖLÜM

Turgut Kara, kara gözlerini oğlunun ve Nazlı'nın üzerinde gezdirdi. Nazlı ile bakışları kesişti. Bu adamın gözleri, Karahan'ın gözleriyle aynı renkti. Bakışları bile aynıydı. "Ne işin var burada?" dedi Karahan. Nazlı, babasını tanıyordu. Yani bir kez görmüştü yıllar önce. Ama Karahan ve babası arasında olan hiçbir şeyden haberi yoktu. Onun babasına bu şekilde davranmasına anlam veremediği gibi, tavrı hoşuna da gitmemişti.

Turgut Kara, oğlu gibi bir fiziğe sahipti. Uzun ve iri bir beden ve aynı yüz hatlarıyla baba ve oğul olduğunu bakan herkes anlardı. "Hoş bulduk, oğlum," derken Karahan'ın sert çıkışını duymazdan geldi. Dişlerini sıkarak konuştu Karahan. "Burada ne işin var?"

Arkasında duran adamlara baktı. Gereksiz gürültüyü çıkaran bunlar olmalıydı. "At köpeklerini dışarı, sen de çık git!"

Turgut Kara, ardındaki adamları başıyla yönlendirdi. Adamlar gidince Turgut Kara kapıyı kapattı. Nazlı öylece bekliyordu. Baba oğulun bu hâline bir anlam verememişti.

Karahan'a bakıp, "Ben çıkayım," diyerek bir adım atınca Turgut Kara durdurdu. "Hayır, Nazlı! Ben ikinizi görmeye geldim. Lütfen çıkma."

Nazlı kaşlarını çatıp adama bakarak, "Neden? Anlamadım?" dedi.

Karahan sinirli hâliyle masasına oturdu. Koltuğunu ters çevirip otelin arka bahçesine odaklandı. Oğlunun oturması üzerine babasıyla karşısındaki koltuğa oturunca Nazlı da mecburen Turgut Ka-

ra'nın karşısına oturdu. Çok gergin bir hava hâkimdi ortama. Nazlı neyin içinde olduğunu bilmiyordu ama merak her yanını sarmıştı. “Ne konuşacaksınız?” diye sordu merakına yenik düşerek.

“Kaç aydır düğün haberi bekliyorum. Ama gelmedi. Gelip kendim sorayım dedim.”

Nazlı'nın anlamsız bakışları adamın yüzünde gezindi. Kimin düğünü olduğunu anlamamıştı. “Kimin düğünü?”

Turgut Kara, Nazlı'ya gülümsedi. “Tabii ki sizin,” deyince Nazlı'nın jetonu düştü. Oturduğu koltukta omuzlarını dikleştirdi. Ne diyeceğini seçmesi gerekiyordu. Ama aklına bir şey gelmiyordu. Kaldı ki karşısında oturan adam sevdiği adamın babasıydı. Karahan'ın tavrına anlam veremese de babasına karşı saygısızlık etmek istemezdi. “Biz ev...”

Sözünü daha tamamlayamadan, Karahan koltuğunu çevirip babasına kızgın ses tonuyla, “Sana ne! Seni ilgilendirmez!” dedi.

Nazlı şok olmuştu. Bu adam herkese mi katıydı? Ne gibi gerekçe babasına bu şekilde davranmasına neden oluyordu? Bilemedi. Onların arasına girmek istemiyordu. Ama Karahan, Nazlı'nın sabrını zorluyordu. Babasız biri için Karahan'ın yaptığı çok büyük hataydı. Ayıptı. Günahtı.

Babası oğluna kırgın gözlerle baktı. “Öyle konuşma, sen kabul etmiyor olabilirsin ama ben senin babanım.”

Karahan yumruğunu masaya vurdu. Nazlı yerinden sıçradı. Ama Turgut Kara gözünü bile kırpmamıştı. Sıkıdığı dişlerin az sonra avucuna döküleceğini hissediyordu Nazlı. Nasıl bir öfkeydi bu?

“Benim senin gibi babam yok!” Üzerine basa basa söylemişti Karahan. İçindeki öfkeyi hiçbir şekilde kusamıyordu.

“Karahan yeter!” Nazlı daha fazla kendini tutamamıştı. Nazlı'ya hiç bakmadı. Onun kendisini bu şekilde görmesini istemezdi ama görmüştü. Gizlemesi imkânsızdı. “Aranızda ne var, bilmiyorum ama ben gitsem iyi olacak.” Yerinden kalktı.

“O, benim annemi öldürdü.”

Karahan'ın cümlesiyle yerine mih gibi çakılı kaldı Nazlı. Karahan'a çevirdi başını. Karşısındaki adamı ilk kez böyle görüyordu, öfkesinin altında annesini özleyen bir evladın hüznü vardı.

“Ne?”

Turgut Kara'nın bakışları üzüntülü ama Karahan'ınki tam tersi öfkeliydi.

“Hayır, öyle bir şey olmadı. Konumuz da o değil.” Nazlı'ya baktı Turgut Kara. “Sen abini nasıl affettin, kızım?” Nazlı'nın aklı karışmıştı. Boş bakışları Turgut Kara'ya kızın hiçbir şeyden haberi olmadığını söylüyordu.

Karahan ayağa kalktı, bağırarak istemiyordu. Sesini sert ama kısık tuttu. “Git. Hemen!”

“Benim abimle ilgili olan nedir? Neden affetmem gerekiyor, anlamadım?” Nazlı çok şaşkıncı. Soracak, söyleyecek bir şey bulamıyordu. Karahan'ın annesiyle ilgili söylediği şeyin şokunu henüz atlatamamıştı. Ağabeyi ne alakaydı.

Turgut Kara ayağa kalktı. “Neyse ben gideyim. Nazlı... Sen bir gün affetmeyi öğrendiğinde bana gel, kızım.” Parmağıyla Karahan'ı işaret ederek, “Oğlumu da getir,” dedi.

Nazlı'nın şaşkın, Karahan'ın öfkeli bakışları içinde odadan çıkıp gitti. Birkaç saniye öylece kapıya baktılar. Karahan kendini koltuğuna sertçe bıraktı. Karışık, anlamsız ayrıca tutarsız geçen konuşmadan Nazlı hiçbir şey anlamamıştı. Aklına dolaşan binlerce karmaşık düşünce vardı. Biri bir diğerine geçerken önceki daha karmaşık hâl alıyordu. Düzgün düşünmesi şu an için söz konusu değildi.

“Ben hiçbir şey anlamadım,” dedi fısıltılı bir sesle, kendi kendine konuşur gibiydi.

Karahan başını ellerinin arasına aldı. “Yalnız kalmak istiyorum, Nazlı.”

Sesi bitik, yorgundu. Öfkesi yıkılmış, enkazın altından hüznün çıkmıştı. Nazlı, Karahan'ın ani bir çöküş yaşadığını yüzünden ve

beden dilinden anlamıştı. Önce Karahan'a doğru bir adım attı ama sonra vazgeçti. Gerisin geri çıktı odadan. Aklında milyon tane soru vardı. Cevaplayan olmadığı gibi, aklındaki her soru bir diğerini doğuruyordu. Karahan'ı odada öylece bırakmanın verdiği bir üzüntü de vardı içinde. Ama ne olduğunu bilmeden ona yardım edemezdi.

Saatlerdir odanın içinde öylece boşluğa bakıyordu. Boşluk falan yoktu aslında ama baktığı her yer içine düştüğü boşluğun yansıması gibi görünüyordu. Yanına gitmeye cesaret edemiyor, ne ile karşılaşacağını bilmiyordu. Ona sormak istediği soruları sıraya bile sokamamıştı. Kalbinin sıkıntısı onu boğuyordu. "*Abini affettin mi?*" Turgut Kara'nın sorusu beyninde çark gibi dönüyordu. Neden affetmeliydi? Ne yapmıştı Yiğit? Ve bunu neden Nazlı değil de Turgut Kara biliyordu? Kime sorması gerekiyordu? Ayrıca neyi sorması gerekiyordu? Evdekilere sorsa ne diyecekti? *Abim bana ne mi yaptı?* Akli, samanlığa atılan iğne gibi olmuştu. Bulamıyordu.

Karahan ve Yiğit eski dostlardı. Nazlı aralarının bozulmasını, Karahan ve kendi arasındaki gönül ilişkisine ve sonrasında Karahan'ın onu terk etmesi sonucu çektiği acılardan dolayı Yiğit'in Karahan'a kızgın olmasına bağlamıştı. Ona ne olduğunu söyleyecek tek kişinin Turgut Kara olduğuna karar verdi. Ama nerede oturur, nerede çalışır, hiçbir bilgisi yoktu. Bunları ona Karahan'ın söylemeyeceği çok açıktı. Öyleyse Duru ya da Nil listenin en başında yer alıyordu. Ama önce Karahan'ı görmesi şarttı. Her ne kadar canına okuyor olsa da onu seviyordu. Hem de hiç bitmeyen bir aşkla...

Karahan'ın kendisi için ne hissettiğini artık umursamıyordu. Kıskançlığını ve ona her fırsatta dokunma isteği bunu sorgulamasına engel oluyordu. Saat çok geç olmuştu. Uzun zamandır ailesinin onu boş bıraktığına kanaat getirmişti zaten. Yengeleri sağ olsun, arayan soran yoktu. Ela çikalı bir saat olmuştu. Ona Karahan'ı sorduğunda

odasından hiç çıkmadığını söylemişti. Hâlâ orada mıydı? Bunu öğrenmenin tek yolu odasına gitmekti. Siyah kabanını üzerine geçirip, bilgisayarını ve çantasını alarak çıktı. Hemen yanındaki kapının önünde durdu. İçeride olması gerekiyordu. Öyle olmalıydı. Yoksa bütün geceyi ya onu arayarak ya da düşünerek geçirecekti. Kendine verdiği gazla açtı kapıyı. Işık kapalıydı. Bedenini içeri soktu ama gitmiş olmalıydı. Emin olmak için ışığı açtı. Karahan yoktu. Umut-suzca çıktı odadan. Geç kalmıştı. Daha önce gelmeliydi. Belki de onu o hâlde hiç yalnız bırakmamalıydı. Hayıflanarak lobiye geçti. Resepsiyondaki sopa yutmuş gibi duran kıza soracaktı. Durumu iç-ler acısıydı. Onu merak ediyordu ve buna engel olamıyordu. Lanet olsundu içindeki Karahan sevgisine. Nazlı'yı görünce gülümsedi. Sopa gibi dik dursa da gülümsemeyi biliyordu.

“Karahane ne zaman çıktı?”

“Çıkmadı, efendim. Süitinde kalıyor kendisi.”

İşte buna sevinmişti. Adamın odasına da gidilmezdi ki... Gidilir miydi? Gidilirdi tabii ki, daha önce girmişti hatta ısrarla kalması da istenmişti. Kendine verdiği gazla odaya doğru ilerledi. Odasının kapısının önünde durdu. Kapıyı tıkladıma cesareti yoktu. Bir cesaret buraya kadar gelmişti ama şimdi o cesareti bulamıyordu. Neden bugün böyle olmuştu? Oysa onu üzen hiçbir şey olmamıştı. Meraklandırıcı çok şey vardı. Ama üzen tek şey kara sevdasının üzgün gözleriydi. Kalbindeki yaman çelişki bir gün ölümüne neden olacaktı. Buraya kadar gelip o kapıyı çalmadan gidemezdi. Çalışıyordu ama açmıyordu. Defalarca denedi. İçerideydi ve kapıyı açmıyordu. Kimseyi görmek istemiyordu, belki bir şey olmuştu. Aklına üşüşen deli düşünceler beynini yemek üzereydi. Gitgide içinde yükselen telaş engel olamıyordu. Telefonunu çıkarıp resepsiyonu aradı. Odanın kartını getirmelerini söyledi. Uzayan zaman dilimi ve açılmayan kapı kalbini yerinden söküyordu. Gürültüsünü duyduğu kalp atışları aklını tamamen dengesiz hâle getiriyordu.

Koşarak gelen görevlinin elinden kartı alıp gitmesini söyledi. Otelin dilindeydiler zaten. Köşebaşı, patronlarının aşk hayatını konuşan personelle doluydu. Şimdi de adam içerideyken odası-

nın kartını istemişti. Ama şu an son umursayacağı şey bile değildi o dedikodular. Tek derdi o kara gözleri görmektir. İçeri girdiğinde ışıklar yine kapalıydı. Işık düğmesi nerede bilmiyordu. Kapıyı kapattı. Şehrin ışıklarıyla yolunu bulmaya çalıştı. Büyüktü oda, nereye bakması gerektiğini bile bilmiyordu. Süitin ortasında öylece kaldı. Adını söylemeye korkuyordu. Nazlı, Karahan'ın adını söylemeye korkan Nazlı, bu ilkti. Nazlı onun adını kalbine yazmıştı. Ama şimdi ona cevap vermezse, onu istemediği bir hâlde bulursa... İşte bundan korkuyordu.

“Neden geldin?” dedi sessizliği yırtan sesi.

Yerinden sıçradı. Buradaydı. Hep buradaydı ama ona kapıyı açmamıştı. Tıpkı yüreği gibi... “Sadece merak diyelim.” *Seni merak ettim* cümlesini dili kendine uygun görmemişti. Elindekileri yere bıraktı. Ses odanın sonundaki koltuktan gelmişti sanki. İçgüdüsüne uyarak oraya yöneldi. Karanlığın verdiği asalet onun her yanını sarmıştı. Nazlı o karanlıkta boğulmak için can atıyordu. Başına gelip dikildi. “Hasta mısın?” Ne saçma bir girişti. Aklına başka bir şey gelmemişti. Cevap vermedi kıza ama Karahan böyle davranınca Nazlı öfkesine hâkim olamıyordu.

“Sana bir şey sordum!”

“Hayır, değilim. Yalnız kalmak istiyorum. Gitmelisin.” Karahan, Nazlı'nın onu bu hâlde görmesini istemiyordu. Bir yanı ise ona sıkıca sarılıp teselli bulmak için can atıyordu.

“Bana ne yapmam gerektiğini söyleyemezsin.”

“Bak, yeterince sinirliyim. Sen şu an kendi nefretinle beni daha fazla sinirlendiriyorsun.”

Aslında Nazlı'nın şu anki tavrına karşı hissettiği şey öfke değildi. Kırgınlıktı... Belki Karahan da tam bilmiyordu. Adam iyi yerden vurmuştu. Ne demesi gerekiyordu? Ona bu gece bu şekilde yaklaşamazdı. Bu gecelik gardını indirmeye karar verdi. Hem de iki saniyede. Bunu başka zaman yapabileceğine inanmıyordu.

Kabanını çıkarıp yere attı. “Tamam, bu gecelik sana senin istediğin gibi davranabilirim. Ama sen de bana yardımcı olmalısın.”

Bir dakikaya yakın sessizlik ortama hâkim olmuştu. Nazlı öylece başında bekliyordu. Onu bu hâlde bırakıp gitseydi... Gidemi-yordu, ilerisi gerisi yoktu. Yerinden kalkıp ağır hareketlerle geniş pencerenin önüne geçti. Şehir ayaklarının altındaydı. Ama sanki şehir onun üzerinde gibi omuzları çökmüş duruyordu. Yanına geçti. Nazlı da onun gibi İstanbul'u izlemeye başladı. "Güzel şehir. İnsana kendini iyi hissettiriyor. Buradan bakınca tek sahibi senmişsin gibi..."

Konuşmaya karar vermişti. Hâlâ çok gergindi. Onu bıraktığından daha fazlası vardı. "Şehri güzel yapan içindeki sevdiklerindir. Sevdiğin varsa o şehir sana kendini sunar. Yoksa sana mezar olur."

Haklıydı. Sekiz yıl Amerika'da yaşamıştı Nazlı. Ama hiç sevememişti. İçinde ona ait hiçbir şeyi yoktu. "Seni bu hâle getiren neyse bana anlat! Yardımım olmasa da ortak olabilirim." Bir kaşık suda boğduğu adamın derdine ortak olmak istiyordu. Kendine inanmıyordu. Öylece gelişen anlardan birini yaşıyordu. İstemişti ve gelmişti yanına.

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum," diyerek kestirip attı Karahan.

Nazlı, onun yarı karanlık yüzüne baktı. Bu yüz ona yakışmı-yordu. Annesi ile ilgili olduğunu tahmin etmek zor değildi. Ama onu bu derece üzen şeyi merak ediyordu. Fakat Karahan'dan bu konu hakkında tek kelime alamayacağı kesindi. "Olur. Hangi konuyu konuşmak istersin? Bak, ben güzel laf sokarım, bilirsin. Tam senlik laflarım var." Amacı onun aklını dağıtmaktı.

Karahan'da hiçbir değişiklik olmamıştı. Yönünü Nazlı'ya çevirdi. "Bana laf sokmak yerine sevmeyi denesen. Canımı yakmadan sev beni."

Bu sözleri içinde milyon tane iğneli lafları vardı. Kim kimin canını yakıyordu? Kim... Nazlı mı Karahan'ı sevmiyordu? Kimdi giden? Kimdi can yakan? Ağzından söz bir kere çıkmıştı. Ona bu gece iyi davranacaktı. Onun canı yanıyordu. Oysa onun içinde yanan Nazlı'nın canıydı.

“Canın yanıyor...” dedi Nazlı. Karanlıkta bile siyah bir inci gibi parlayan gözler birbirine kenetlendi. Karanlık, kızı ona çeken en önemli özelliği idi. Nazlı, bu karanlık adamın siyah bakışlarına vurgundu.

“Çok.”

Bunu söyleyeceği aklının ucundan geçmezdi. Onca yıl, onca acıdan ve nefretten sonra... Ama hep bir *ama* vardı. Nazlı için o ama aşktı. Kelimeler kızgın olan değil, âşık olan Nazlı’nın dilinden döküldü. “Sarılsam geçer mi?” *Hayır* derse buradan ve bu otelden arkasına bakmadan çekip gidecekti. Bir daha da geleceğini sanmıyordu. Dudakları aralanınca Nazlı onlara kilitli kaldı. Cebindeki ellerini çıkarırken tek elini Nazlı’ya uzattı. Kız uzatılan eli tutmak için hiç düşünmedi ama acele de etmedi. Yıllardır ilk defa tenleri birbirine isteyerek dokunuyordu. Karahan, Nazlı’yı zorlamadan, çekirtmeden, bile isteye... Elini onun büyük eline bıraktı. Parmaklarıyla parmaklarından tutup kızı usulca kendine çekti. İtiraz etmek mi? Aklının ucundan bile geçmiyordu Nazlı’nın. Aradaki yarım metreyi tek adımda bitirdiler. Ona doğru yaklaştığı her milim Nazlı’yı eskiye, çok eskiye götürüyordu. Koşulsuz şartsız ona yaklaştığı günlere... Başını onun geniş göğsüne yasladı. Başını yasladığı yer ölmek istediği yerdi. Kollarını ona sarıp, gözlerini yumduğunda onun o özlediği kokusu yine içine işlemiştir.

Karahan, Nazlı’nın hayatında olabilecek tek erkekti. Onun ne hissettiğini bilemiyordu ama Nazlı içinde patlayan volkanları hissediyordu. Her patlayan volkan, lavlarını dışarı püskürtüyordu. Lavlar canını yakmıyor, aksine önceden yanan yerlere ilaç oluyordu. Onun kolları sırtında yerini alınca bedeni ayaklarından saç teline kadar titremişti. Karahan bile hissetmişti. Bunu gülümseyen ses tonundan anlamıştı. Başka zaman olsa ona o gülüşü yuttururdu. Ama şimdi güldüğünde Nazlı’nın içini rahatlatmış için teşekkür bile edebilirdi. Gülümsemesiyle beraber daha sıkı sarmış ve derince bir nefes çekmişti saçlarından. Nazlı da bunu hissetmişti. Bulunduğu kollardan sonsuza kadar hiç çıkmamak, mümkünse orada ölmek Nazlı için ödül olurdu. Böylesi bir anın bir daha geleceğini sanmıyor, umut

bile etmiyordu. Saçlarının üzerine değen dudaklarla gözlerini daha sıkı yumdu. Bir miktar kendini sıktığını farkında değildi ama Karahan hissediyordu. “Rahat bırak içindeki Naz’ı,” dedi saçlarının arasından boynuna çarpan sıcak nefesiyle. Nazlı ondan komut bekliyormuş gibi kollarında gevşedi. Nefesini tuttuğunu da o an anladı. Kızın bedeni gevşeyince daha sıkı sardı Karahan.

“Keşke her zaman bu kadar uysal olsan!”

Bu, Nazlı’nın elinde olan bir şey değildi. Bunun tek suçlusu da yine Karahan’dı.

“Keşke beni bırakıp gitmeseydin. Belki de hiç böyle biri olmayacaktım.”

“Haklısın,” derken kızın saçlarından bir kez daha öpmüştü. Karahan da biliyordu, eski Nazlı böyle değildi. Yine inatçı, yine güçlü ama böyle hırçın değildi. Yeni çıkan sakallarını kızın saçlarına bastırdı. Eğilip kokusunu içine çekmişti.

Tenine değen her öpücük yüreğine dokunuyordu Nazlı’nın. Mantığı ortadan yok oluyordu. Aşkın; mantık, düşünce, akıl ve daha pek çok duyguyu öldürdüğüne *tek galip benim, boşuna uğraşmayın, ne dersiniz deyin, ben hepinizi alt ederim* dediğine yemin edebilirdi Nazlı. Çünkü şu anda içinde aşktan öte büyüttüğü tüm duyguların onu terk ettiğini biliyordu. Bu da Nazlı’ya şunu anlatıyordu: Benden öte aşktan ziyade... “Bana *bir daha git, beni yalnız bırak* dersin giderim. Hem de dönmeyesiye.”

Bedeninde dolaşan elleri hareketini kaybetti. Elleri kasılıyordu. Tenine baskı uyguluyordu. Canı yanmıyordu ama ne düşündüğünü merak ediyordu. Sonra anında eski hâline geri döndü.

“Bir daha *giderim* dersin gideceğin her yeri ateşe veririm. Hangi şehir seni kucağına alırsa alsın, yanar! Eğer yanmak istiyorsan, içinde olacağın tek şehir benim kalbim.”

Nazlı, Karahan’a yeniden âşık oldu. Onun kalbinde kızın bir şehri vardı. Ama o bilseydi, kızın kalbinde onun ülkesi var, Nazlı’ya hissettiklerinden utanırdı. Onun şehrini bilemezdi ama Nazlı’nın ülkesi yanıyordu. Sönmeye her yüz tuttuğunda Karahan’ın adı bile

ateşi körüklemeye yetiyordu. Usuldan yanan ateş bir anda her yerini kaplıyordu. “Gitmeliyim,” dedi Nazlı, kollarını çözerken. Ama gitmeye de bırakmaya da hiç niyeti yok gibiydi.

“Bu gece yanımda kal,” dedi Karahan sesinde bir idam mahkûmunun son dileği var gibiydi.

Ne kadar istese de bunu yapamazdı. Onunla dalınacak tek uyku kızı onun kölesi yapardı. Ölene dek zincire vururdu Nazlı’yı. Hatıralarına bunu eklemek istediğine emin değildi. Dünyaya bir sabah gözlerini onunla açarsa, gözlerinin bir daha uykuya teslim olmayacağını biliyordu. Her sabah onu görmediğinde gözleri dünyaya ışiksiz bakacak, kör gezecekti. Alışmaktan, inanmaktan ve hayaller kurmaktan korkuyordu çünkü kurduğu tüm hayaller üstüne yıkılmıştı.

“Buna hazır değilim. Olabileceğimi de sanmıyorum.”

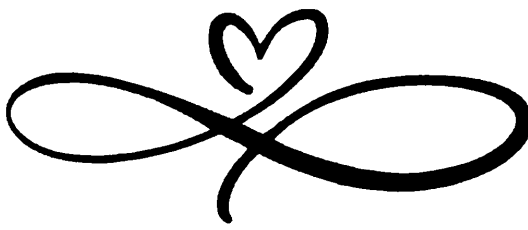
Nazlı’yı yanlış anlamış olacaktı ki, “Sadece uyu, bu gece benimle uyu! Başka bir şey istemiyorum,” dedi.

Karahan’la olabilecek ten teması aklına bile gelmemişti. “Evime gideyim. Yarın yine geleceğim.”

Nazlı’nın amacı, *hâlâ buradayım* demekti. Karahan, saçlarından son bir öpücük çaldı kızı bırakmadan. Bu gece ona ihtiyacı vardı. Nazlı’nın yanında ruhu dinleniyordu ama onu zorlayamazdı. Bu son öpücük onu bu gece idare ederdi.

Yüzüne bakmak istemiyordu Nazlı. Bakarsa ağlayacağını biliyordu. Ona hiç bakmadan yere attığı kabanını ve çantalarını aldı. Tek kelime bile etmeden çıktı. Arabasına nasıl geldiğini, bindiğini, eve odasına nasıl girdiğini soran olsa *hatırlamıyorum* demeye utanırdı. Ruhunun her bir yanı *Karahan* diyordu. Sadece Karahan. Bedeni gelmişti, evet ama ruhu onun yanında kalmıştı.

“Bırakma beni...”

10. BÖLÜM

Sabaha kadar sağa sola dönmekten uyuyamamıştı. Gözünü her kapadığında Karahan'a sarıldığı aklına geliyordu. İçi üşüyor, gözlerini pat diye açıyordu. Sabah ezanı okununca pelte hâline gelmiş bedenini yataktan kaldırdı. Neriman Sultan'ın kızı isen o namaz kılınacaktı. En iyisi annesi gelmeden kılmak ve işe gidene kadar bir miktar uyumaktı.

Neriman Hanım kızına, *"Ne giydiğinden ayrı, ne yaptığından ayrı hesap edileceksin. Giydiğin sana, kıldığın sana, bütün hesaplar ayrı kesilir,"* derdi ve kızını bu şekilde yetiştirmişti. Oğullarına da sözü geçebilseydi keşke...

Nazlı, abdestini alıp dolaptan namaz kıyafetini çıkardı. Üzerine giyip başını da kapatıp secdeye vardı. Bunca yıldır sığındığı kapı dua kapısıydı. Ellerini yüce Yaradan'a açıp, şükürünü eda edip duasını rica etti. Her zaman hakkında hayırlısını istemişti. "Allah'ım, gönlümdekini hakkımda hayırlı eyle," diyordu artık. Kapı açıldığında gelenin kim olduğunu biliyordu. Annesi...

"Kızım," diyerek içeri girdi. Genelde annesi kaldırıp giderdi. Ama bugün Nazlı kendisi kalkmıştı.

Seccadeyi katlayıp ayağa kalktı. "Efendim anne?"

Kızının yanına geldi Neriman Hanım. Yüzünü inceledi. Uyumadığı her hâlden belliydi. "Uyumamışsın."

Başındaki başörtüyü ve üzerindeki kıyafeti çıkardı. "Evet, uyumadım. Uyuyamadım."

Annesi yatağın ucuna oturdu. “Neden uyumadın, hasta mısın?”

Elleriyle yüzünü kapatıp açtı. “Kalbim ağrıyor,” dedi Nazlı.

Kızının bitmek bilmeyen derdini hatırladı kadın. Yanına oturup elini sırtına koydu kızının. “Neden kalbini kanatıyorsun, Nazlı? O adam seni seviyor.”

Üzgündü. Annesinin dilinden akıttığı sözlere neden kendi inanamıyordu? “Neden beni bıraktı, anne? Eskiden olsa bir neden aramıyordum. Sadece gitmişti. Beni terk etmişti. Sevmemişti, öyle dedi. Yoktu. Olmuştu ve bitmişti. Bir kez bile neden demedim. Ama artık bir neden arıyorum. Yıllarca beni sevmediğine inandım. Ama şimdi bana öyle güzel davranıyor ki, altında bir neden arıyorum. Hem sevmese bunca yıl sonra böyle davranır mı? Abimle ortak oldu, hem de işin başına benim geçmem şartıyla.” Günlerdir aklında olan şeylerdi. Annesine açılmıştı yüreği.

“Neden arama, kader diye bir şey var. Nasip... O zaman olamıyorsa şimdi olsun bırak.”

Olmuyordu. Öyle her şeyin üzerine bir sünger çekilmiyordu. Sekiz sene boş yere acı çekmiş olamazdı. Her geçen gün bin kez içinde filiz veren *neden* sorusuna engel olamıyordu. “Anne, abim benim onu affetmeyeceğim ne yapmış olabilir?” Turgut Kara içine şüphe tohumları ekmmişti.

Neriman Hanım, Nazlı’nın neyi sorduğunu tabii ki biliyordu. Ama bunu dile getirip çocuklarını birbirine düşürecek bir anne değildi. “Abin öyle bir şey yapmaz, kızım. Sen onun canısın. Yapmış olsa bile seni düşünmüştür. O senin saçının teline bile kıyamaz. Siz ona babadan yadigârsınız. O senin abin olabilir ama babasızlığını hafifleten de o.”

Ayağa kalktı Nazlı. Yeterdi bu kadar. Uyusa iyi olacaktı. Artık sağlıklı düşünemiyordu. “Haklısın, biraz uyusam iyi olacak. Beni kaldırırsın,” dedikten sonra yatağına girdi.

Bedenini çeke çeke aşağı indi. Kahvaltı yapmak istemiyordu ama annesinden kaçması da mümkün değildi. Masanın etrafını saran ailesi oldukça mutlu mesut hâlleriyle kahvaltı ediyorlardı. Birbirlerine şakalar yapıyorlardı. Nazlı'nın ruh hâli buna hiç müsait değildi. Yine de o masaya oturması gerekiyordu. Neriman Hanım kuralları diye bir şey vardı.

“Günaydın,” dediğinde beş ayrı günaydın aldı. Aslı ve Zeynep birbirlerine baktılar. Nazlı'nın hâli hâl değildi. Artık açık seçik belli oluyordu. Nazlı tabağına aldığı peyniri ağzına attığında, “İyi misin, hasta gibisin?” diye sordu Aslı.

“Değilim,” demeyi ne çok isterdi. Ama diline dökerse daha fazla kötüleceğini biliyordu. “Uykusuzum sadece.” Çayından bir yudum alıp ayağa kalktı. Bugün bir şey yemek ya da çalışmak istemiyordu. Kimseyi görmek de istemiyordu. “Acelemlerim var. Akşam görüşürüz,” deyip aynı hızla salonun kapısından çıktı.

Aslı masadaki kocası, Aras ve annesine hitaben konuştu. “Size verdiğim süre doldu. Bunca aydır size söz verdim diye onları kendi hâllerine bıraktım. Neden sizi dinlediğimi bile bilmiyorum. Bu ikisi bir halt beceremez.”

Yiğit, karısının kararlı yüz ifadesini süzdü. “Bu işler zorla olmaz Aslı, eğer ayrı olmuyorsa birleşmek kendi ellerinde.”

Çatalı kocasına doğru salladı. “Sana bizim de zorla evlendiğimizi hatırlatırım. Bazen bir bahane gerekir,” deyip göz kırptı.

Başını sağa sola sallayıp güldü Yiğit. Her zaman her lafın altından kalkabilen bir eşe sahip olmak herkese nasip olan bir durum değildi.

Aras gözlerini Zeynep ve Aslı üzerinde gezdirdi. “Ne yapmayı planlıyorsunuz?”

Aslı ne derece deli ise Zeynep de onu taçlandıran bir kaçıktı. Ama o kaçığa sıırıslıklam da âşıktı Aras. Bu iki kadın, ağabeyiyle onu körkütük âşık etmişti ama bu onlardan çekinmediği anlamına gelmiyordu.

Zeynep kocasını yan gözle kesti. “Bilmek dahi istemezsiniz. Zaten bilmeniz de gerekmiyor,” derken Aslı ile bakışıp haince gülümsediler.

Sessizliğini bozan Neriman Hanım, “Aslı, seninle konuştuğumuz konuyu unutma,” dediğinde Aslı ciddi bir tavırla kayınvalidesine döndü. “Hiç merak etme, anneciğim. Söz benim sözüm.”

Yiğit araya girdi. “Ne sözü? Annemi de kendinize benzettiniz.”

Neriman Hanım çayını eline alıp dudaklarıyla buluşturdu. “Sana mı benzeseydim, koca kazık?”

Zeynep ve Aslı kahkahayı patlattılar. Yüzünü buruşturdu Yiğit. Gelinlerini bu kadar çok seven ve oğullarını tepen kaç kayınvalide var, bilemedi. Ama annesi yüzyılın kayınvalidesi olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu.

Koltuğuna oturdu. Ela başında bugün yapacaklarını sayıyordu nefes bile almadan. Bunların hiçbirini yapmak istemiyordu Nazlı. Toplantılar, görüşmeler, holding, otel hiçbirini ilgisini çekmiyordu. “Hepsini iptal et,” deyince Ela şaşkınlıktan açılan ağzıyla baktı. “Neden ablacığım?”

Kendini koltuğa iyice yaydı Nazlı. “Canım istemiyor.” Sonra aklına gelen hatta oradan çıkmayan kişiyi sordu. “Karahan nerede?”

“Odasında ve senin tersine oldukça keyifli.”

Suratını buruşturdu Nazlı. Ağzının içinde birkaç şey geveledi ama anlamadı Ela. “Efendim abla?”

“Yok bir şey Ela, sadece bugün yorgun hissediyorum. Olabildiğince bana iş bırakma.”

Ela, Nazlı’yı inceledi bir müddet. Yorgun hatta bezgin bir hâli vardı Nazlı’nın. “Peki, anlaşıldı,” diyerek çıktı odadan. Onun hemen arkasından Karahan girdi içeri. Dün gecenin döngüsü vardı Karahan adına. Nazlı tabuları yıkmaya başlamıştı. Bu, Karahan’a umut

veriyordu. Kendi içinde umuda ihtiyacı olmasa da Nazlı'nın kendi isteğiyle gelmesi, ona sarılması bambaşka bir huzurdu. Nazlı'yı kol-tuğuna yığılmış hâlde bulunca gözlerini kısıp inceledi. "Neyin var?"

Nazlı gözlerini kapatıp nefes aldı. "Neyim yok Karahan, doğru soru bu?"

İlk anda anlamadı Karahan. Sonra aklına ilk gelen şey, *sen yoksun yani ben yokum* oldu. İri bedenini ağır adımlarla Nazlı'nın yanına ulaştırdı. Ellerini cebine sokup karşısında durdu. "Ben buradayım, Nazlı."

İçinden ağlamak geliyordu. Şöyle yıkıla yıkıla... Kendini pe-rişan ede ede... Onun gittiği ilk gün gibi dağıla dağıla... Hüzünlü yüzüne yayılan gülümsemeyle gözlerini devirdi. "Neredesin Karahan? Hayatımın neresindesin? Sen kimsin?" Boğazındaki yumruyu geri itmeye çalıştı.

Geldiğinden bu yana Nazlı'yı dişi bir panter, beynini yiyen bir akbaba hatta hiç susmayan bir papağana bile benzetmişti Karahan. Ama bu durgun hâline alışık değildi. Nazlı ona tırnaklarını batırıp kanattığında Karahan daha mutlu oluyordu. "Ben senin kalbinim. Hani şu ruhuna can veren, olmazsa olmaz olanım."

Karahan'ın sözlerine kendini tutamayıp kahkaha attı. Karahan onu öylece izliyordu. Bu kahkahanın ardından kopacak bir fırtına vardı. Onun tanıdığı Nazlı öyle yapardı. Ayağa kalkıp önünde durdu. Ufacık boyuyla adama başını kaldırıp baktı. Kızgın lavları Karahan'ın kara girdabına sürükledi. "Sen benim hiçbir şeyim değilsin! Olamazsın da." İçindeki zehrin tesiri geçmek yerine daha fazla hücrelerine yayılıyordu. Odaya girdiğinde keyfi yerinde olan Karahan'ın yerine buz dağına benzer biri gelmişti. Dişlerini sıktıkça seğiren çenesi buna en büyük kanıttı. Ellerini cebinden çıkarıp Nazlı'yı omuzlarından tuttu. Öfkesi ellerinden çıkıyor, kızı var gücüyle sıkıyordu. Bunun bilincinde bile değildi.

"İçinden çıkılmaz bir hâle getirme bizi. Dilinden dökülen hiçbir şeye inanmıyorum ama beni delirtiyor. Kendini bulunmaz mı sanıyorsun sen?"

Son cümleyle gözleri daha çok lav püskürten volkan gibi olmuştu Nazlı'nın. Suratını buruşturup ellerden kurtulmak istedi ama mümkün olmadı.

“Ben bulunmazım ama sen değilsin, öyle mi? Neden buradasın? Neden gidip bir kadının kollarında gününü gün edip beni de rahat bırakmıyorsun?” diye bağırırken bile dediği şeyin olma ihtimali canını yakıyordu. Karahan, Nazlı'yı sertçe itti. Elleri artık boşlukta kalmıştı. Nazlı kendini toplayıp yine o sivri dilini bilemeye başlamıştı. Karahan ondan önce davrandı.

“Öldür içindeki nefret dolu kadını, ben onu istemiyorum. Ben gözlerinin içi gülen, dilinden pamuklar dökülen kadını istiyorum. Bu sen değilsin!” Sesi, her kelimeye uygun ton tutuyordu Karahan'ın.

Nazlı dolan gözlerini kapattı. İçinde kırılmış dökülmüş ne varsa hepsi bir araya gelip tek rüzgârla yine etrafa saçılmıştı. Titreyen sesine nefretini katıp cevap verdi Nazlı. “O kadın tam iki bin dokuz yüz yirmi bir gün on altı saat önce bugün öldü.” Karahan'ın bir anda yumuşayan göz bebekleri, Nazlı'nın daha fazla öfkelenmesine yol açmıştı. Yanağından süzülen bir damla yaşı tüm acılarıyla birlikte silmek istemişti Karahan. Elini yanağına doğru uzatınca Nazlı bir adım geriledi.

“Hatırladın mı?” diye sordu Nazlı. Kendisi hiç unutmamıştı çünkü o günde esir kalmış gibiydi. Her yıl 19 Aralık günü kalbinden cenaze kaldırıyordu. Her yıl, o gün geldiğinde içine sığmayan, artan bir acıyla başa çıkıyordu. Çıkamıyordu. İnsan yüreğine ağırdı bu acı. Ölenin acısı bile geçiyordu. Ama gidenin acısı geçmiyordu. Karşısında öylece çaresiz duruyordu Karahan. Ne dese geçmiş siilemezdi. Ne yapsa Nazlı'ya ilaç olamıyordu. Karahan da unutmamıştı. Ne Nazlı'ya yaşattığı acıyı ne de ondan gidişini unutmuştu. Yıllardır içinde büyüttüğü aşkı ona sunmasına izin vermiyordu. Bir metre ötesinde dururken aslında bir gezegen kadar uzaktı. Güneşe dokunmak bile Karahan'a daha kolay geliyordu.

“Unut artık. Sen buradasın. Ben buradayım. Geçmişî geri çeviremem. Ama geleceğe yön verebiliriz.” Sözleri inceden dokunsa da aslında gözleri yalvarıyordu. *Affet beni...*

“Ben değil Karahan, seni yüreğim affetmiyor. Gittiğinden beri sana küs, sana kindar...”

Son kelime artık Nazlı’nın sesine kilit vurmasına neden olmuştu. Başını sağa sola sallayıp çantasını aldı. Karahan’ın üzgün bakışlarını üzerinde hissediyordu. Ama Nazlı kahroluyordu. Karahan, Nazlı’nın inadını haklı bulmasına rağmen bir şey yapamıyordu. Elinden bir şey gelmiyordu. Kapıdan çıkıp giderken ardına dahi bakmadı Nazlı. Eğer o üzgün gözlere bakarsa ihanetin üzerine bir dünya inşa etmesi gerekecekti. Çünkü gitmek istemiyordu. Hatta dün gece ona sığınan Karahan gibi yapmak, kendini onun kollarına bırakmak, onda teselli bulmak istiyordu.

Kaç saattir orada oturuyordu? Bir, iki, üç? Daha fazla olmalıydı. Hava kararmıştı. Gece bile olmuştu. Oturduğu bank yıllar içinde şekil değiştirmişti. Çok kızgındı o bankı değiştiren belediye başkanına. Ne istemişti ki onun hatırası olan tahta parçasından? *Üzerinde oturduğu bank bile değişmiş! Sen neden böylesin, Nazlı? O bile değişmiş, güzelleşmiş, kendine bir yer edinmiş. Sen neredesin, Nazlı? Senin yerin neresi? Sekiz yıl önce gittiğin yer mi? Yoksa kısa bir süre yüreğine misafir olduğun yer mi? Yirmi yıl yaşadığın bu şehir mi? Yoksa birkaç ayda ömrünü aşkıyla tüketen bir adamın mı? Yerin neresi Nazlı... Peki, hangi Nazlı? Bu banka, gitmeden önce oturan Nazlı mı? Yoksa o gittikten sonra oluşan Nazlı mı? Bir sevda insanın canını bu kadar yakar mı? Aşk bu kadar kötü mü? Oysa insan âşık olunca mutlu olması gerekmiyor mu? Neden içi yanıyor, etinden et koptu? Her zerresi Karahan diye inliyordu.*

Sekiz senedir kendine aynı soruları soruyor ve cevapsızlık girdabında boğuluyordu. Yıllar içinde değişmeyen tek şey mevsimdi.

Mevsim kış, soğuk... Yalnızlık mı bedenini buz kestiren yoksa soğuk mu, bilmiyordu! Kara gecesinde tek düşüncesi Karahan'dı Nazlı'nın. Geçmiyordu. Hastalıklı gibi hissetti. Bunun aşk değil de hastalık olduğunu bile düşünmüştü. Beynini harekete geçiren ses doğrudan kalbine nüfuz etmişti.

“Nazlı!” diye seslenen Karahan'dı.

Nazlı arkasını dönme zahmetine bile girmedi. “Ne istiyorsun?” Gözlerini karanlık ve hırçın denize çevirdi.

“Ne arıyorsun burada?”

Hâlâ arkasında duruyordu.

“Mezarımı ziyarete geldim. Anlaşılan sen de her katil gibi öldürdüğün insana bakmaya gelmişsin. Demek ki doğruymuş, her katil cinayet mahalline geri dönüyormuş!”

Ağır adımlarla Nazlı'nın yanına varıp oturdu Karahan. Otel-den çıktığından beri onu takip ediyordu. Saatlerdir onu izliyordu. Her sene o gelip tek başına otururdu bu banka. Her defasında daha pişman kalkardı ve bu sefer Nazlı gelmişti bu uğursuz yere. Onun gibi yaptı. Kollarını göğsünde bağlayıp bakışlarını karanlık boşluğa çevirdi.

“Niyetim seni yaşatmaktı. Senin olmadığın bir dünyada yaşamak değildi. Ne yaptıysam seni korumak için yaptım. Belki bilmiyorsun belki de hiç bilemeyecek ve anlayamayacaksın. Ama ben seni senin için bıraktım.” Üzeri kapalı da olsa bir şeyleri artık anlatmalıydı. Olaylar raydan çıkmıştı.

Karahan'ın zihninden geçip dudaklarında can bulan kelimeler, Nazlı'nın beynine şimşek etkisi bırakıyordu. Başını Karahan'a çevirdi. “Belki bilmiyorum, belki de bilemeyeceğim. Bildiğim; sen bana o lanet olası terk edilişi emanet bırakırken, aslında beni yaşarken öldürdüğün. Nazlı yaşamıyor artık. Bu artakalan da senin işine, benim de içime yaramaz.”

Karahan yüzünü Nazlı'ya çevirdi. “Hâlâ hayattayız ve ben şimdiki Nazlı'yı daha çekici buluyorum.” Amacı, konuşmanın yönünü değiştirmek ve daha fazla üzülmesine engel olmaktı.

Nazlı suratını buruşturdu. “Yeni Nazlı seni istemiyor.”

Karahan, uzun ve güçlü kollarıyla Nazlı’yı tek hamlede kolunun altına çekti. Fark ettiği anda direnmişti Nazlı. Ama ona güç yetirmek ne mümkündü. “Bak, senin yerin burası. Sen burayı seviyorsun.” Nazlı onun tam kalbinin üzerine yerleşmiş ve kalbinin sesini duyuyordu. Ellerini yumruk yapıp Karahan’ın göğsüne vurmaya başladı. “Senin gibi kütüğün yanına benim gibi pamuk yakışmaz. Sen vazgeç bu sevdadan.” Çıkmak istediği yer sonsuza kadar kalmak istediği yeri aslında. Önceden terk edilmesine üzüldü, *sevmedi* der geçerdi ama şu an sesini dinlediği kalp, ona aşkı fısıldıyor ve aklına kocaman bir *neden* sorusu nakşediyordu.

“Kütük mü? Senin ağzın da bozulmuş.”

“Karahan, bırak beni! Bak, son kez uyarıyorum!”

“Ufacık bedenle bana ne yapmayı planlıyorsun? Ben senin iki katınım. Bana bir şey yapamazsın.” Geldiğinde bulduğu Nazlı yavaştan yok olmaya başlamıştı.

“Ama benim dilim senin iki katın. Tek lafımla seni yere seririm.”

Kollarına daha sıkı doladı Karahan. Ona göre bu kollardan çıkış olsa bile yine bu kollara çıkardı her yol. Cevap vermek yerine bir müddet sustu Karahan. Bu deli kızı nasıl yola getireceğini bilmiyordu. Aklında olan birkaç fikir dışında hiçbir bildiği yoktu.

Sessizliğe bıçak darbesi attı Nazlı. “Neden beni bıraktın?” Bunu bir gün soracağını hayal bile etmemişti. Nedene sarılmamıştı. Sadece gidişine yanmıştı.

“Unut artık. Nedenler o günlerde kaldı. Artık bir neden yok.”

Karahan’ın bu sözleri, Nazlı’ya soğuk düş etkisi yapmıştı. Boşluktan istifade çıktı kollarından. Ayağa kalkıp karşısına geçti.

“Ben onca acıyı bir hiç uğruna çekmiş olamam. Eğer öyleyse yanarım. Senin aklına yanarım. Ama en çok kendime yanarım.”

Karahan da ayağa kalktı. “Hep aynı yerdeyiz. Hiç değişmiyor. Sana anlatıyorum ya da anlatmıyorum. Bak bana, ben varım. Bura-

dayım. Önceden yaptığım hiçbir şeyi değiştiremem. Kabullen ar-
tık.” Nazlı’nın neden diye sorması aslında umuda işaretledi, biliyordu
Karahana ama açıklamak istemiyordu.

Nazlı, bedenine hızla giriş yapan ince acının sebebini bilmi-
yordu. Eli istemsizce omzuna gitti. Suratını buruşturup Karahana’a
baktı. Saniyelik bir bakışla bir kelime edebildi. “Başım dö...”

Karahana’nın kollarına yığılıp kalmıştı. Karahana ne olduğunu an-
lamamış, Nazlı’yı yere düşecekken yakalamıştı. Akli başından git-
mişti. Az önce gayet sağlıklıydı. Nazlı’ya telaşla ismini söylüyordu.
Hemen yanlarındaki banka oturttu. Nazlı tamamen kendinden geç-
mişti. Tek bir tepki bile vermiyordu. Ona bir şey olması ihtimalin-
den, onu kaybetmekten ölesiye korkuyordu şu an. Hastaneye götür-
meliydi. Kızı kucağına alacakken belinde hissettiği hafif yakıcı bir
acıyla banka oturdu. Nazlı yanındaydı. Ama ne olmuştu? Elini tele-
fonu bulmak için paltosunun cebine attı. Akli karışıyordu. Tuşları
bulamıyor, elleri boşanıyordu. Gözlerinin feri kaçıyor ve kapanmak
için izin bile istemiyordu. Telaşla bir elini Nazlı’ya uzattı. Elinden
düşmek üzere olan telefonu yanından hızla geçip karşısına geçen
kişi iki parmağıyla çekti.

“Onu ben alayım. Sana lazım olmayacak.”

Karahana, gecenin ve kapanan gözlerinin arasından gördüğü
yüzün kime ait olduğunu biliyordu. Uykuya dalmadan hemen önce
adını fısıldadı.

“Aslı,” dedi ve sonra da kendini bıraktı.

Aslı, Zeynep’e döndü. “Ne verdin kızım bu adama? Bayılmak
bilmedi. Sana dedim değil mi birkaç tüp boşalt diye!”

Beresini kafasına geçiren Zeynep, ardından uyuşturucu taban-
casına bir kovboy edasıyla üfledi. “Mırıl Nezahat’ten aldım. Bir tüp
yeter dedi.”

Aslı şok olmuştu. “Oha kızım! O, veteriner değil mi?”

Azra kahkaha attı. “Nalet olsun. İnsanın iki doktor arkadaşı
olursa bu iş böyle olur.”

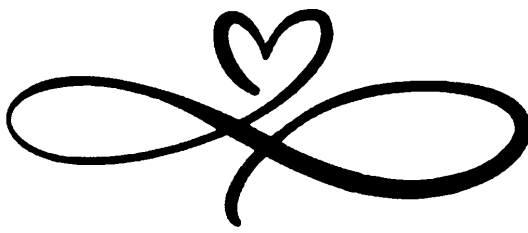
Zeynep omuz silkti. “Adamın cüssesini anlattım. Onu verdi. Öküzü bile devirmiş.”

Aslı gözlerini devirerek, “Allah’ım, aklımı koru!” deyince Zeynep ve Azra birlikte kahkaha attılar.

“Lan! Bizde akıl ne gezer? Allah’ım, kaçıklığımı koru olacaktı o!” dedi Azra.

Aslı da güldü. “He yerim ben sizi, kaçıklığımıza kurban. Bu iki keçiyi götürelim hemen.”

Karahan’ın kolundan çekmeye çalışarak kaldıramadığı bedene saydırmaya başladı Aslı. “Öküzden daha ağır olabilir mi?”

11. BÖLÜM

“Ah anam, belim çıktı! Hayır, anlamıyorum ki, anası bu adama öküz mü yedirdi? Bu ne ağırlık, arkadaş!” Aslı bir eli belinde söyleyerek geziyordu.

Adam kaçırma operasyonundan bıkan ama iş birlikçiliği üzerine yapışan Kenan, Karahan’ı yatağa bırakıp kendini yere attı. “Bittim ben. Mahvoldum. Genç yaşında sakat kalacağım.”

“Amma ağladın Kenan! Erkek adamsın sen, sana bir şey olmaz,” dedi Aslı.

On dokuz yaşında olan Kenan, başını yerden kaldırıp Aslı’ya tatlı sert bakış attı. “Aslı abla, ben çok gencim. Bak, önümde uzun yıllar var. Hilal ablamla bir olup başımı yakacaksınız en sonunda.” Kenan, aklına ağabeyi Kemal gelince başını yere geri bıraktı. “Abim duyarsa bu sefer beni öldürür!”

Zeynep ve Azra, Nazlı’yı getirip yatağın üzerine, Karahan’ın yanına bıraktılar.

“Ay, bu ilk ve son olsun, ne olur! Öldüm ben, bittim. Çıtı pıtı görünüyor ama taş gibi hatun,” dedi Zeynep.

Azra ağrıyan kaslarını esnetip, “Kızım, bu iş bize göre değilmiş. Erkeksiz olmuyor, keşke adamlara haber verseydik,” dedi.

Getirdikleri ev, Aslı’nın anne tarafından kuzeni Hilal ve Nergis’in Florya’daki eviydi. Hilal anahtarı bizzat kuzenine vermişti. Kayınbiraderi Kenan’ı da üzerine eşantıyon olarak hediye etmişti.

Kendisi de olaya katılmak istemişti. Ama bebekleri henüz çok küçüktü.

Aslı çantasından çıkardığı kâğıda bir şeyler yazdı. Kâğıdı bir kez katlayıp Karahan'ın gömlek cebine soktu. Eve doldurdukları yiyecek ve içeceği yerleştirme işini Kenan önceden halletmişti. Tüm panjurları kilitlemişlerdi. Anahtarını da belli bir yere bırakmıştı Aslı. Nazlı için getirdikleri birkaç parça kıyafeti de odanın birine bırakmışlardı. Tüm kapıları kilitleyip anahtarı diğer anahtarların yanına bırakmışlardı. Kombiyi açarak evin ısınmasını da sağladılar. Zaten bu iki inatçı âşık, bu soğukta deniz kenarında tartışırken epey üşümüş olmalıydı.

Saat gecenin biri olmuştu olmasına ama bunu önemseyecek kocaları yoktu. Çünkü onlar şu an mışıl mışıl uyuyorlardı. Çünkü uyku ilaçları insanlar uyusun diye vardı. Doktor olmanın avantajını ölesiye kullanan iki deli gelin ve bir adet delirme yolunda ilerleyen kayınvalide vardı ellerinde. Onların başını bekliyordu zavallı Neriman Hanım. Kaçık gelinleri, oğullarına bir şey olmayacağını sözünü vererek kadını ikna etmişlerdi. Çıkış kapısını da kilitleyip ikinci anahtarı üzerine aldı Aslı. Kapıya doğru baktı. Ardında Kenan ve kızlar vardı. “Bu da olmazsa B planı kesin tutar.”

Kenan, “Umarım, B serisinde ben yokumdur,” dediğinde, Zeynep ensesine bir tane patlatıp, “Sen artık suç ortağımızsın, biz nereye, sen oraya!” dedi. Kenan'ın, büyüyen ve korkak bakan gözlerine kızlar kahkaha attı.

Başında bir ağrı vardı. O muydu gözlerini açmasına engel olan? “*Hâlâ gece olmalı,*” diye düşündü Nazlı. Hava aydınlanmamıştı anlaşılan. Yine de sanki *artık uyanmalısın* diyen bedeni nasıl da dinlenmiş ve dinç geliyordu ona. Elbette, kaç gündür doğru düzgün uyumuyordu. Cidden uykusunu iyi aldığına kanaat getirip gözlerini açtı. Gördüğü tavan da kimindi? Nazlı'nın tavanı böyle değildi. Al-

çıdan yapılan güller yoktu tavanda. Tekrar kapatıp açtı gözünü. Ak-lına dolan düşünceler, beyninden şimşek gibi gelip geçmişti. Dün gece Karahan'la konuşuyordu. Sonra... Sonrası yoktu. Zaten dinlenmiş olan bedeni anında doğruldu. Arkasına bakmak aklına bile gelmiyordu. Yatakta oturup odayı inceledi. İçini saran korku anbean artıyordu. Güzel döşenmiş oda oldukça zengin duruyordu. Kaçırılsa böyle bir yere getirilmezdi diye düşündü. Karahan... Dün gece onun yanındaydı. Onu buraya o mu getirmişti?

“Öldüreceğim seni!” dedi sesli olarak.

“Önce ben seni seveyim,” diyen ses, Nazlı'nın kalp atışlarını saniyede bin beş yüze çıkarmıştı. Arkasına dönmeden Karahan onu kendine çekti. Nazlı ilk şokun etkisiyle hiçbir şey yapamadı.

Karahan, Nazlı'dan çok önce uyanmıştı. Nazlı'nın geçirdiği *bana ne oldu, ben neredeyim* faslını o da yaşamıştı. Dün gece gözlerini kapatmadan önce Aslı'yı gördüğünü hatırlaması ve yanında yatan güzeli görmesiyle rahatlamıştı. Nazlı'yı yanında görünce gülümsemiş ve o uyanana kadar onu izlemişti. Aslı'ya en güzel dualarını yollamayı da ihmal etmemişti. Nazlı'ya doğru dönmek için hareket edince gömleğinin cebindeki kâğıdı hissetmişti. Eline alıp baktığında aynen şöyle yazıyordu:

Sizden bir halt olmaz dedim ve olaya el koymaya karar verdim. Sizi kaçırıp bir eve kilitledim. İstanbul Florya'dasınız. Evin tüm panjurları kilitli. Sana tavsiyem, hiçbir kilide dokunma. Acil bir şey olacağı takdirde anahtarlar mutfakta, dolabın içindeki vazoda. Araban garajda, anahtarı ceketinin cebinde, telefonlarınız da arabada.

Karahan... Sana el değmemiş verdim. Öyle de isterim. Beni kayınvalidemle papaz etme sakın!

Sizin aniden şehir dışına çıktığınızı söyleyeceğiz. Otelini merak etme, ben yani Aslı ona el koydum, siz dönene kadar ben otelleri batırmadan barışın.

Aslı, Azra ve Zeynep

Kısaca AZA da diyebilirsiniz.

Karahan kâğıdı katlarken kahkaha atmamak için büyük çaba sarf etmişti. Aslı bambaşka biriydi. Eski dostu adına çok mutlu oluyordu. Yiğit'e kızgın olabilirdi. Ama o, onun en iyi dostuydu hâlâ... Kâğıdı katlayıp küçük parçalara ayırdı. Okunmayacak dereceye kadar ufaltıp paltosunun iç cebine soktu parçaları. Nazlı'yı, bakmaya doyamadığı kadını izlemeye başladı. Onunla doğan bir sabah güneşi vardı. Karanlık bir kış sabahı karanlık bir oda ama gönlüne doğan güneş vardı yanında. Aslı'ya bu çılgın fikri için minnettardı. Karahan tarafından kısıvrak yakalanıp resmen adamın koynuna çekilmişti Nazlı. Aklı hâlâ yerinde değildi. Başını kaldırıp Karahan'a baktı. "Ne yaptın, kaçırdın mı beni? Neresi burası?"

Karahan kendine dönen güzelliğe baktıkça aklı kalbiyle yer değiştiriyordu. Aklı *uzak dur*, kalbi *daha ne kadar uzak durabilirsin* diyordu. Duramazdı. Duramadı. Nazlı'nın burnunun ucuna öpücük bırakıp gözlerine baktı. "Keşke benim aklıma gelseydi." Soru dolu bakışlarını, Karahan'ın kara ısıltılı bakışlarıyla buluşturdu Nazlı. Gözleriyle cevap isteyen sevdiğine baktı Karahan. "Aslı!" Gözlerini kapatıp başını geri attı Nazlı. Bıkkın bir nefes verdi. "Hiç vazgeçmiyor." Gözlerini geri açıp kaşlarını çatı. "Bıraksan artık! Sen onunla birlikte mi planladın bunu yoksa?"

"Tabii ki hayır! O kadar aklıma kaçırmadım. Bize ne yaptılar, bilmiyorum. Ama senden sonra ben de bilincimi kaybediyordum ki, Aslı'yı gördüm. Elimden telefonumu aldı."

Nazlı'nın takıldığı ilk cümle oldu! "Beni kaçırmak! Senin aklını kaçırmaya mı neden olur? Yani ben o kadar değersizim. Beni kaçırmaya layık görmüyorsun, öyle mi? Tabii ya! Neden şaşıyorum ki? Sen kendine kaçmış kızı yüzüstü bırakmış adamsın!"

Duyduklarıyla küçük çaplı şok yaşayan Karahan, önce anlamsız bakışlar atmış, ardından da Nazlı'yı kollarının arasında daha sıkı sarmıştı. "Ne biçim konuşuyorsun sen? Ne demek değersiz?" Geçmiş için ettiği sitemi şu an yok saymayı seçmişti Karahan. Biliyordu ki o konuya girerlerse çıkamazlardı.

Nazlı yüzünü yana çevirip tribini attı. “Sen dedin, ben demedim.”

Karahan, Nazlı’nın boşlukta kalan beyaz teninden yayılan baş döndüren kokuyu eğilip içine çekti. O muhteşem kokunun kaynağı olan boynuna bir öpücük bıraktı. Adamın dudaklarının değdiği yerlerden kıvılcımlar çıkıyor ve Nazlı’ya *kora üfle* mesajı veriyordu. Kora üfleyecek olsa ortalık ateş alırdı. Bedeni yay gibi gerilmişti. Karahan daha çok kollarında taş tutuyormuş gibi hissediyordu. Sıcak nefesini Nazlı’nın boynuna üflerken kızın alnından dökülen terlerden habersizdi.

Zorla çıkan sesiyle, “Karahan bırak,” derken fısıltı gibiydi sesi.

Nazlı’nın sesi, Karahan’a aşkın sesi gibi geliyordu. Aslı’ya söz vermiş değildi. Aslı umurunda bile değildi. Ama Nazlı’yı bu kadar zaman bekledikten sonra ona böyle alelade bir zamanda bunu yapacak hiç değildi. Yanağından uzunca öptü. Yaprak gibi titreyen Nazlı, şu an olduğundan daha çekici, daha cezbedici geliyordu Karahan’a. Bıraktı kızı.

Karahan’ın kollarından kurtulan Nazlı hemen yataktan kalktı. Adamın üzerindeki etkisini görmesini istemiyordu. Elleriyle saçlarını düzeltti. “Muhakkak bir çıkış vardır. Burada seninle kalacak değilim. Hem annem! Ah annem, ölmüştür meraktan!” deyip paniğe kapıldı. Nazlı kendini odadan dışarı attı. Etrafa göz gezdirerek dolıştı odalarda. Kapalı panjurlar yüzünden zor görüyordu. Her gittiği yerde ışığı bulup açıyordu. Ama her gördüğü kapalı ve kilitli kapılar ve pencereler daha panik olmasına neden oluyordu. Üst kata çıktığında değişen pek bir şey olmamıştı. Her yer kapalı ve kilitliydi. Odalardan birinde bulduğu kendi küçük valizini alıp açtı. İçinden çıkan pantolon ve kazaklara bakıp dişlerini sıktı. “Senin aklın nasıl çalışıyor, kadın?” Aslı’ya bildiği tüm masum küfürleri saydı. “Allah’ım, makyaj malzemesi bile var! Normal değil bu kadın.”

Kendi yüzüyl uğraşsa bu kilitleri kıramazdı. Ama Karahan kırabilirdi. Hemen aşağı inip Karahan’ı aradı. Etrafta görünmüyordu. En son bıraktığı odaya girdi. “Adamdaki rahatlığa bak ya...” Kara-

han onun bıraktığı yerde hâlâ uyumakla meşguldü. “Karahan, kalk ve şu kilitleri kır!”

Karahan’ın bunu yapması için aklını kaybetmesi gerekirdi. Başının altına koyduğu elini, gözlerini hiç açmadan Nazlı’ya uzattı. “Gel, boş ver kilitleri...”

Sesi davetkârdı. Nazlı sinirlerine hâkim olmak istemiyordu, zaten istese de olamıyordu. Dişlerini sıkı sıkı, “Karahan Atabey, kalk ve kilitleri kır! Burada böyle kalacak değilim,” dedi.

Karahan yataktan kalkıp Nazlı’nın karşısında durdu. “Sabahları çekilmez mi oluyorsun? İlk defa uyandığında görüyorum seni. Hep böyleysen işimiz var seninle.” Karahan’ın en işe yarayan taktiği buydu: Nazlı’nın damarına basmak!

Duyduklarıyla şok yaşayan Nazlı, çabuk toparlanıp asiliğini takındı. “Sana ne, senin ne işin olur benimle?”

Ellerini cebine soktu Karahan. Hâlimden memnun görünüyordu. “Acıktım ben, sen kahvaltı hazırlasana, açken beynim de kollarım da çalışmıyor.”

Kaşları önce çatıldı kızın, sonra havalandı. Nazlı tırnaklarını inceleye inceleye, “Benim mutfakla aram çok kötü, aslında ben de açım. Sen hazırla, beraber yiyelim,” dedikten sonra gözlerini Karahan’a çevirip hırsla, “Sonra da bir çıkış kapısı bul, seninle aynı çatı altında kalamam ben!” diye ekledi. Külliye yalandı. Nazlı, Neriman Hanım’ın kızıydı. İçli köfteyi bile annesinden ince açardı. Ama bunu gizlemeyi uygun gördü. Karahan’ın dudakları yukarı kıvrılır gibi oldu. Kahretsin, Nazlı bu gülüşü çok seviyordu. Yüzünü yana çevirdi.

“Benden korkma, seni yemem. Hem ayrıca ben kahve yapmasını bile bilmeyen biriyim. Ama sen istiyorsan bir şeyler yapabilirim.”

Nazlı ona hiç bakmadan odadan çıkarken, “Bekliyorum. Emin yaparsın,” dedi.

Mutfak masasından bir sandalye çekip oturdu Nazlı. Eğlenceli olabilirdi, sonuçta o Karahan Atabey’di ve kendisine kahvaltı ha-

zırlayacaktı. Karahan'ın ne yapacağını çok merak ediyordu. Elini çenesine koyup baktı. Aklından bir an için evli oldukları ve Karahan'ın kendi evlerinde ona kahvaltı hazırladığı hayali geçti. Nazlı panikle aklındaki görüntüyü defedip tekrar Karahan'a odaklandı. Adam önce çayı ocağa koydu. Altını yakması bile onu uğraştırmıştı. Nasıl olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Nazlı gülmemek için dudaklarını ısıyor, yerinden kalkmamak için kendisiyle savaş veriyordu. Ocağı zar zor yakıp Nazlı'ya döndü. "Zor değilmiş," diyerek buzdolabının kapağını açtı. Oysa biliyordu ki berbat bir durumdaydı ama rezil olmayacaktı. "*Alt tarafı kahvaltı,*" diye geçirdi içinden.

"Aslı her şeyi düşünmüş." Dolabın içi bir hafta yetecek kadar yiyeceklerle doluydu. Üst raftan bulabildiği kahvaltılıkaları tezgâhın üzerine bıraktı. Şimdi ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Eline zeytin kavanozunu aldı. "Bunu böyle mi yiyoruz?"

Nazlı, karşısındaki adamın şaşkın ifadesine ve söylediği son cümleye artık dayanamamış, kahkahayı basmıştı. Gözlerinden yaş gelene kadar güldü. Bu kadın gülünce, güneş yeniden ve yeniden doğuyordu. Karahan'a öyle geliyordu. Sekiz yıldır buz tutmuştu içi, şimdi sıcacık olmuştu. Zeytin kavanozunu masaya bırakıp eline peynir kutusunu aldı. "Bunun da kapağını açsak yeterli."

Nazlı en son ne zaman bu kadar güldüğünü hatırlayamadı. "Olur, yumurtayı da kabuğuyla yeriz," dedi Nazlı.

Bu sefer hiç gülmeyen Karahan bile ufak bir gülüş sergiledi. "Ben yaparsam kesin yeriz."

Nazlı arkasına yaslandı. Gözlerini, içinde kaybolduğu kara kuyulara emanet eder gibi baktı. "Tabaklara yerleştir malzemeleri, yumurtayı da çok pişir ve kabuksuz olsun."

Bıkkın şekilde ellerini masaya dayayıp Nazlı'ya doğru eğildi. "Hadi Nazlı, sen bu işi biliyorsun. Ama bana eziyet etmek hoşuna gidiyor."

Nazlı gözlerini kısıp baktı. "Ne sandın, burada seninle evcilik oynayacağımı falan mı?"

“Evcilik oynamak yerine evlilik mi yapsak? Bak, ben sevdim seninle uyanmayı...” Karahan bunu tüm samimiyetiyle söylemişti.

“Bu bir teklif mi?”

“Ön giriş diyelim. Teklifimi kaçırıldığım ve kapatıldığım bir yerde yapamam. Bana ters, sana az.”

Tek kaşı yukarı kalkan Nazlı, parmaklarıyla masada ritim tutarken, “Karahan?” dedi ardından bir soru geleceği açık şekilde.

“Evet, güzelim?”

Güzelim lafı Nazlı’ya elektroşok etkisi yapmıştı. *Aşk-ı Naz...* Güzelim... Karahan kendisine adıyla seslenmezdi eskiden. Ya *Naz* derdi ya *güzelim*. Kalbi durmuştu. Sanki yeniden hızla atmaya başlamıştı. Kendini toparlayıp ıslıl ıslıl bakan adama yaklaştı.

“Sen benden ne istiyorsun? Fizik olarak bile denk değiliz. Ufacık tefecik biriyim ben, sense... Benden istediğin şeyi tahmin ediyorum. Ama onu sana verecek değilim.”

Karahan, Nazlı’nın yüzünün her yerinde gezdirdi gözlerini. Bunca zaman boyunca çözememiş miydi? Neyi ima ettiğini elbette anlamıştı. Karahan, Nazlı’ya tutkundu.

“Ufacık tefecik kadınlardan hoşlanıyorum.” Karahan bunu bilinçli olarak söylemişti. Nazlı’nın gerilen sinir hücrelerinden çıkan tek sinyal, kıskançlıktı.

“Ufacık tefeciğim demem, seni şu demlikte boğarım, Karahan! Damarıma damarıma basma!” Karahan’ı başka bir kadınla hayal etmek onu delicesine bir kıskançlığa sürüklüyordu. Girdiği hâle kendi bile şaşıırıyordu.

Yüzüne gayet ciddi bir hâl takındı Karahan. “Ölümüm senin elinden olacaksa, sorun yok. Ayrıca senden istediğim şey yine sensin. Ben seni her hâlinle istiyorum. Her şeyinle... Ufacık bedenim ama kocaman kalbinle beraber.” Karahan’ın dudaklarından dökülen her kelime, Nazlı’nın kalbine ilaç gibi geliyordu. İçinde bir anda kaban ama yine bir anda sönen alevler vardı. Karahan elindeki peynir kutusunu Nazlı’nın önüne bıraktı. “Şimdi güzelim, şu kah-

valtıyı hazırlarsan, sana köle bile olabilirim. Çünkü çok açım. Ama yok, kahvaltıyı es geçelim diyorsan, o bal dudaklarından başlayabilirim,” dediğinde Nazlı istem dışı elini ağzına kapattı. Yaptığının farkına varınca, ayağa kalkıp ellerini beline yerleştirdi. “Ağzın iyi laf yapıyor ama beceriksizlik kol geziyor. Çekil git lütfen! Hazır olunca gelirsin!”

Tezgâhın önüne geçerek kaynayan suyla çayı demledi. Birkaç dolap karıştırma işinden sonra aradığı tabakları bulmuştu. Kahvaltılıkaları tek tek yerleştirmeye başladı.

Karahan gitmek yerine Nazlı’nın boş bıraktığı yere oturup kollarını göğsünde bağladı. Nazlı’nın her hareketini dikkatle izledi. Toplamda on dakika bile sürmeyen zaman diliminde, Nazlı kahvaltılıkaları muntazam şekilde tabaklara yerleştirip masaya bıraktı. En son çayı bardaklara döktükten sonra, geçip Karahan’ın tam karşısına oturdu.

“Bu kadar basit işte.” İki elini yanlarına açıp masayı işaret etti. Çayına tek şeker atıp karıştırdıktan sonra bir yudum içti. Karahan hâlâ olduğu yerde ve şekilde Nazlı’yı izliyordu.

“Bir gün oğlum olursa ona bu işleri öğreteceğim. Her zaman yanında olamam. Başının çaresine bakmalı,” dedi Nazlı.

“Olur, oğlumuz olunca öğretirsin.”

Nazlı’nın ağzında olan peynir parçası boğazına kaçtı. Öksürüp çayından bir yudum aldı. Karahan karşısında keyif alıyor gibi duruyordu. Gözleri ıslık ıslık. Karahan’dan bir bebek düşüncesi çok uzaktı. Hatta ihtimal bile değildi Nazlı için. Ama neden içi bayram yeri gibi şendi? Gözlerinin önünde bir oğlan çocuğu belirdi. Kara gözleriyle, esmer teniyle ona, babasına, Karahan’a benzeyen bir çocuk... Gözlerini kapatıp, derin bir nefes alarak aklından savdı o görüntüyü. Çatalını tabağına bırakıp, kollarını masada birleştirerek karşısında zevk alan adama baktı. “Biz evlenmeyeceğiz. Ve bir çocuğumuz olmayacak. Pembe hayallerden vazgeç! Seni affetmek gibi bir düşüncem yok.”

Karahan'ın gözlerinin her saniye daha koyulaşmasının tek nedeni, Nazlı'nın diken dilinden dökülen sözlerden başka bir şey değildi. Oysa az önce *oğlumuz* deyince yüzünde oluşan ifadeyi görmüştü. Nazlı'yı en iyi Karahan okurdu, her mimiğini bilirdi ve az önceki ifade kesinlikle mutluluktan. Ama bu kadın inatçıydı ve inatlı her şeyi içinden çıkılmaz bir hâle sokuyordu. O da kollarını masada birleştirip Nazlı'ya doğru eğildi. "Biz evleneceğiz. Bir değil, birkaç çocuğumuz olacak. Çok önemli değil. İster affet, ister etme. Sana yalvaracağımı sanıyorsan yanılıyorsun." Sonra arkasına yaslandı. "Güzellikle olmuyorsa güzelim, ben zorla almasını da bilirim."

Nazlı kendinden çok emin bir tavırla arkasına yaslandı. Yüzünde, *yok ya* gülüşü duruyordu. "Allah Allah, al nasıl alıyorsan, görelim o zaman."

Karahan gözlerini kısıp çapkın gülümsemesiyle, "Sen istedin, benden günah gitti," diyerek yerinden kalktı. Onun seri hareketlerine daha gözlerini bile kırpamadan kendini Karahan'ın kollarında buldu. Ayakları yerden kesilmişti. Karahan'ın teninin kokusu bile Nazlı'nın bilinç kaybına sebepti. Bir de bu şekilde sarmalanmak başa çıkabileceği bir hâl değildi. Karahan'ın ilk durağı Nazlı'nın gözleri olmuştu. Bakışlarıyla bile Nazlı'nın içinde fırtınalar estirdiğini bilecek kadar iyi tanıyordu onu. Nazlı bilseydi, Karahan'a tırmak ucuyla bile değse adam baştan çıkıyordu, kaçabildiği kadar uzağa kaçardı. "Bu şekilde mi alacaksın beni? Zorla!"

Karahan dişlerinin arasından çıkardığı, *cık* sesine ekledi. "Zorla yok, aşkla var."

Nazlı'nın kadife yumuşaklığındaki dudaklarına sertçe sokuldu. Kollarının arasında taş dönen kızın az sonra yağ gibi olacağına yüzde yüz emindi. Tıpkı Nazlı'nın aşkından emin olduğu gibi...

En son onu öptüğü güne gitti zihni. Ayaklarının yerden kesildiği, bedeninin ruhuna dar geldiği anlara... Unutmuştu! Nasıl bir duygu olduğunu unutmuştu. Onu son öptüğünde, bu adama bu kadar âşık değildi. Değilmiş... Bu dokunuş farklıydı. İçinde barındırdığı

her şey farklıydı. Teni sahra çöllerinde susuz kalmıştı da her yanı kuraklıktan çatlamıştı. Şimdi o bir dokunuşuyla tüm çatlaklarına su serpiyordu. Özlemi, onun teninde vuslata eriyordu. Sadece öpmüştü ve Nazlı bu hâle gelmişti. “*Onun kadını olsam nasıl olur?*” diye düşündü. Aklına, hayaline bile sığdıramadı. Her şey toz bulutu gibi olmuştu. Bir rüzgâr gelip, her şeyi alıp götürmüştü. İçindeki nefreti kendine katmıştı. Uzağa savuruyor gibiydi. Nazlı’nın kalbinden uzağa...

Öpmeden önceki Nazlı ve sonraki aynı kişi değildi artık. Bir yanı *affet onu, çek süngeri, kurusun içindeki kanayan yaralar, gün bugün, öncesi yok, sonrası var* diyordu ama diğer yanı aynı acıları yaşamaktan ölesiye korkuyordu. Nefret diye düşündüğü duygu, aslında Nazlı’nın savunma kalkanından başka bir şey değildi. Biliyordu ki o kalkan olmasa bu adama direnemezdi. Ama çıkan rüzgâr kalkanını almış, savurmuştu. Şimdi bu adamın dudaklarında savunmasız duruyordu ve içinde bir yerde umut yeşeriyordu. Ama diğer yanı *o kadar acıyı boşuna çekmiş olamazsın, bir nedeni olmalı* diyordu. Evet, artık onu bırakıp gitmesine, sevmediğini söylemesine bir neden arıyordu. Çünkü kalbinde bir yer artık emindi, bu adam onu seviyordu. O neden her ne ise Nazlı onu bulacaktı. Altından ne çıkarsa çıksın, Karahan’a olan sevgisi eksilmeyecekti, biliyordu. Ama yıkılan güveni, yeni yeni can buluyorken tekrar ölebilirdi. İşte bu, Nazlı’yı korkutuyordu.

Tenini kızdan uzaklaştırdığında yine o çöllerde kaldığını hissetti. Gözlerini açıp ona bakamıyordu. Ama buna mecburdu. Nazlı dağılmıştı. Onun ne hâlde olduğunu görmesi gerekiyordu. Usulca araladı gözlerini. O siyahları hiç bu kadar koyu ve parlak tonda gördüğünü hatırlamıyordu. Bu neyin rengiydi? Ürkütücü değildi. Daha çok baştan çıkarıcı bakıyordu. Ama Nazlı baştan çıkarabileceği son kadındı.

“Bıraktığım gibisin,” dedi Karahan.

Buna gülmek istedi. Değildi. Olmasına da imkân yoktu. Köprünün altından akan sular onu bambaşka biri yapmıştı. “Ben, seni hatırlayamadım.” Öyleydi ama... Bu yaptığı, önceden bildiği yaşa-

dığı hiçbir şeye benzemiyordu. Nazlı, ona olan özlemini nefretiyle harmanlamıştı. Nefreti, güzel olan ne varsa silmişti zihninden.

Az önceki bakışlarının yerini hüznün aldı adamın. Unutulmak ona dokunmuştu. Yıllarca yaptığı hatanın verdiği pişmanlık ve acıyla yaşamıştı. Ona zarar gelmesin diye uzak durmayı seçmişti. O zamanlar şimdiki kadar güçlü değildi, sevdiğini koruyamazdı. Onu ne kadar yaraladığını biliyordu ve affedilmeyi umut etmemişti hiç. Ama unutmamıştı tek bir anı bile çünkü onunla aldığı tek nefes bile kutsalıydı. Oysa Nazlı kendisini unuttuğunu iddia ediyordu. Kırgınlığı her hâlden belli oluyordu. Bu, Nazlı'nın suçu olamazdı. Onu yine kırmıştı. Diline gelen ne varsa söylemekten çekinmiyor olabilirdi ama bazı sözcükler ona fazlasıyla dokunuyordu. O kırılınca hak etmese de vicdan yapıyordu. Aslında bu vicdan yapmak değildi, sevdiğine kıyamamaktı.

Kızı bıraktı. Olabildiğince yavaştı. Nazlı'yı bırakan kollara tutunacak değildi. O kızı bırakmıştı. Ama hâlâ santim farkıyla yanında duruyordu. Onun o kırgın yüzüne değil de yere bakıyordu Nazlı.

“Asla... Ama asla diyorum. Hayatta bırakmam seni. Ama bazen öyle şeyler söylüyorsun ki, boşa kürek çekmekten başka bir şey yapmadığımı düşünüyorum,” dedi Karahan. Elleri iki yanında duruyordu. Nazlı'ya bilerek temas etmiyordu. Hiçbir şey söylemedi. Ona boş ya da dolu kürek çekmesini Nazlı söylememişti. O, aklına kızı yeniden koymuştu. Her şey istediği gibi olsun istiyordu.

“Bana gerçeği söyle, sana güvenmiyorum. Beni kendine güvendir,” dedi Nazlı. Başını kaldırıp yüzüne baktı. Gözleri boşluğa bakıyordu. Hüznün her hâlini görmek mümkündü. Ne kadar nefret ederseniz edin, âşıkсанız onu siz bile üzmüş olsanız onun hüznüyle kahrolabiliyordu seven. Nazlı da tam olarak öyle hissediyordu.

Birden öfkesi kabardı Karahan'ın. Arkasını dönüp, elini ense-sine götürüp ovaladı. Sonra aynı öfkeyle kıza döndü. “Gerçek mi istiyorsun?” En sert sesiyle bağırdı.

Nazlı, bu ses tonunu ilk kez işitiyordu. Korkmuş muydu? Hayır. Ondan gelecek hiçbir şey Nazlı'yı korkutmuyordu.

“Evet!” En az onun kadar öfkeliydi. Canı yanmıştı ve bunun bir sebebi vardı. Ama kız onun ne olduğunu bilmiyordu. Sekiz sene ne için acı çektiğini bilmeye hakkı vardı.

“Gerçek, Nazlı... Tek gerçek ben seni seviyorum. Bitmeyen, tükenmeyen bir aşkla... O gün de seviyordum, bugün de seviyorum.”

Her harfî, her kelimeyi gözlerinin içine baka baka oradan kalbine iner gibi söylemişti. Gözleri dolmaya başlamıştı. Her an akabilirdi. Bu gerçek, beklediği bir şey değildi. Nazlı'ya *seni bıraktım ama şu sebepten dolayı* falan demesi gerekiyordu. Nazlı kendini buna hazırlamıştı. Şimdi onu sevdiğini söylüyordu. Bu nasıl sevgiydi?

“Neden gittin, lanet olası? Bana neden gittiğini söyle! Sevmiyorum dedin, hem de gözlerime baka baka! Seviyordun madem, neden sevdiğin kızı bıraktın?”

Hâlâ bağıırıyordu. “Öyle olması gerekti, öyle oldu. Gerçek yok. Gerçek diye bir şey yok. Sen aklını bir nedenle bozmuşsun. Hiç kader dedin mi?”

Hayır, dememişti. Gerçeği yaşamıştı. Ama bir kez bile *Allah öyle istedi, kaderimdi* dememişti. İnançlı biriydi. İsyan aklının ucundan bile geçmemişti. Ama kader demek yerine *beni terk etti, tek suçlu Karahan* demişti. Aksini bir kez dahi düşünmemişti.

“Hayır, demedim! Sana olan nefretim o kadar büyüktü ki aklıma gelmedi. Benim için sen suçlusun. Hayatımızın en güzel yıllarını heba ettin.”

Bıkkın bir şekilde vücudunu saldı Karahan. Yorgun ve hüzünlü gözleri kızın gözleriyle buluştu. “Sana seni sevdiğimi söylüyorum. Hep sevdiğimi ve hep seveceğimi ama sen bana bir adım bile gelmiyorsun.”

Sesi sakindi. İçindeki fırtınayı dışarı atmıştı. Şu anki hâli yıkık döküktü. İçini yakıyordu bu hâli. Söylediği sözler kalbinden geliyordu. Bunu anlayacak kadar dinmişti nefreti. Aslında onunla çalışmaya başladığından bu yana ondan hiç nefret edemediğini fark etmişti. Nazlı'nın kırıngılık ve kızgınlığın dağlanmış hâliydi.

Onu sakinleştirmesi gerekiyordu. Kendisi kızmış ya da kırılmış olduğunda, o bir şekilde sağından solundan geçip gönlünü alıyordu. Buna kızsda da kadın ruhu tam tersini itiraf ediyordu. İtirafı da *ne yaparsa yapsın, tek bakışıyla tüm kırıkları topluyor, kabul et* oluyordu. İkisi için de vazgeçilmeyen *ne seninle ne de sensiz* cümlesiydi. Bir adım attı. Hâlâ çok yakındı. Kollarını ona dolayıp ellerini onun geniş sırtına yerleştirdi. Bunu beklemediği çok netti. Önce kıza sarılmadı. Hâlâ kaskatıydı. Öfkesi ve kırgınlığı karman çorman olmuştu. Aklının Nazlı'nınki kadar karışık olduğu çok belliydi.

“Bana öyle bir şey söyle ki sana hep böyle sarılayım.”

Başını yasladığı yer onun geniş göğsüydü. Nazlı sözlerini sarf edince içine derin bir nefes çekti. Aynı hızla dışarı verdi. Kollarıyla kıızı sararken ellerini sırtına en sahiplenici şekilde yerleştirdi. Yorulmuştu, içindeki fırtına onu savurup duruyordu, artık sevdiğini alıp sakin bir koya sığınmaktı tek derdi. Anlatsa, anlatabilse her şeyi... Nazlı belki onu anlardı ama bu sefer sevdiğinde başka yaralar açılacaktı. Derin bir nefes daha çekti. Güneş saçlarını öptü. İçindeki çaresizlikle sevdiğinin kulağına dudaklarını dayayıp yalvardı.

“Ya sev ya öldür!”

Nazlı, bu adamı severken zaten ölüyordu. Onsuzluk ölmek gibiydi. Bir insan başka bir insana yüreğini nasıl bu şekilde kaptırırdı? Uzakta olduğu zaman daha fazla ölüyordu. Yakınında olunca bir nebze olsun can buluyordu. Kızdan bir cevap bekliyordu. Bedeni hâlâ kaskatıydı. Vereceği cevap onu ya pamuğa ya taşa çevirecekti. Hayatında Karahan yoksa Nazlı da yoktu. Ama körü körüne de gidemiyordu.

İçine Aslı'nın kaçtığını hissetti. O olsa bir şekilde kalıbına uydurur, yola sokardı. Ağabeyini bile yola sokmuştu sonuçta. Herkese ışık tutan bir yapısı vardı. Onun etrafında olan herkes mutlu olmaya mecburdu. O, bu şekilde mutlu oluyordu.

Nazlı gerçekleri öğrenene kadar kalkanlarını indirmeye karar vermişti. O bilmediği şeyde Karahan, ya suçsuz çıkacak, beraat edecekti ya da sonsuza kadar müebbet mahkûm olacak, Nazlı'yı da

mahkûm edecekti. Tekrar kopmak acı verecekti belki ama bilinmezlik olmayacaktı. Önü arkası sobe olacak, kızın gözleri ya hep kör kalacak ya hep görecekti. Nazlı grileri sevmezdi. Kollarını daha sıkı sardı sevdiği adama. Başını iyice yerleştirdi göğsüne, burası onun yeri idi. Ya başlangıcı ya sonu olacaktı. Sonu olması tercihiydi. Ama kader diye bir gerçek vardı. Asıl, onun Allah'tan çok istediği bir şey vardı. *Allah*'ım, içimdeki aşkı ya öldür ya da öldür!“Yüreğimdeki sen, bana çok ağır geliyor. Ama niyet ettim bir kere...” dedi Nazlı.

Kollarını sardığı iri ve taş gibi olan beden aniden gevşedi. Başını kaldırıp içinde kaybolduğu karanlığına baktı kız. Az da olsa huzur vardı bakışlarında. “Yalnız niyetimi bozarsan kıblem ters döner, yolunu bulamaz, bilmiş ol.”

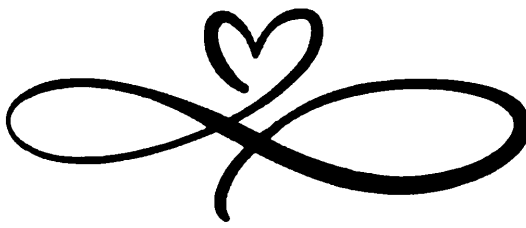
Gözlerinden bir karartı geçti. Daha çok korkar gibiydi Karahan. Ya da Nazlı'ya öyle gelmişti. O kadar dikkatli inceliyordu ki, söylemediği her şeyi gözlerinden okumak istiyordu Nazlı. Kızı biraz uzaklaştırdı kendinden, elleri omuzlarındaydı. Nazlı'nın işaret parmağını tutup kendi kalbinin üzerine koydu.

“Senin kıblen burası, yolun nereye düşerse düşsün, yöneleceğin yer sadece burası olur.”

Kararlıydı. Hiçbir şey ona engel değildi. Nazlı öyle düşünemese de ona göre her yol yine ona çıkıyordu. Kıza göre ise ona çıksa bile arkasını dönüp gidebilecek bir Nazlı vardı burada. Ölse katlanmaz, sevse katlanmazdı. Kendi işaret parmağını kızın kalbinin üzerine bastırdı. Gözlerinin içine baka baka kızı kendine tekrar tekrar âşık ede ede söyledi.

“Kıble için bir kâinat lazım. Benim kıblem senin kâinatında gizli, sen nereye gidersen git, kalbim iki gözü kapalı bulur kıblemi.”

Bu adam, bu lafları nereden öğrenmişti? Kalbine bastıracağı parmağı değil de aşkıydı. Gözlerinden inen yaşlar Nazlı'nın olmalıydı. Onun iki cümlesi kalbini böyle fethetmemeliydi. Dilinden akamayanların gözlerinden dökülmeye hakkı yoktu. Nazlı'yı kendine çekti. İtiraz etmek aklının en kuytu köşesinden bile geçmedi. Son isteği bile olamazdı şu an. Yazıktı onlara, çok yazık...

12. BÖLÜM

Aşırı derecede yorgundu. Klip çekimleri ve montajları bitmişti. Duru ve Nil de onun kadar yorgundu. Arabasını park edip eve girdi. Beden yorgunluğun verdiği ağırlık dinlenince geçerdi ama ya yüreğindeki yorgunluk nasıl geçecekti? Onu her gördüğünde kıpır kıpır olan kalbi, ona hiç tatmadığı duyguları hissettiriyordu. Bu hisler gün geçtikçe artmış, yerini daha ağır bir yüke çevirmişti. O yükün adı Fırat'tı. Onu görünce eli ayağına dolaşıyordu. Aklı karışıyor, zaten saf olan Asya aklını tamamen yitiriyordu. Ama Fırat'tan herhangi bir tepki alamıyordu. İlk olarak yeğenlerinin odasına uğradı. Aslı'yı çocuklarla oynarken bulduğunda ona gülümsedi. Minik Zeynep'e öpücük verip Mehmet Rasim'i kucağına aldı.

Aslı, kardeşinin yorgunluğunu daha ilk dakikada anlamıştı. "Neyin var, Asya?" Kimsenin üzülmesine dayanamazdı Aslı. Asya, ona anne ve babasından kalan tek şeydi.

"Çok yorgunum. Klip tamamlandı. Gece yayımlanmaya başlayacak."

Tek kaşını kaldırıp Asya'yı süzdü. "Hayır, bu başka, moralin yok sanki."

Mehmet Rasim'i kucağından indirdiğinde çoktan kendini oyuncaklara bırakmıştı küçük Rasim. Elleriyle saçlarını geriye attı Asya. O, kardeşiydi. Söylemekte elbette bir sakınca görmüyordu. Ama ilginç derecede utanıyordu.

Yerinden kalkıp Asya'nın yanına oturdu. Kolunu kardeşinin omzuna attı Aslı. "Hadi söyle ablana," dediğinde Asya gülmüştü. "Sen abla dememden hoşlanmıyorsun."

"Aksine hoşuma gidiyor ama çaktırmıyorum," diyerek göz kırptı Aslı.

"Ah Aslı, sen nasıl bir şeysin?"

"Böyle..." dedi ve Asya'yı dizlerine uzanması için yönlendirdi. Başını Aslı'nın dizlerine bıraktı Asya. Şu anki ruh hâline çok uygundu burası. Aslı nereden biliyor olabilirdi, Asya'nın ne zaman üzülse, sıkılsa annesinin dizlerine uzandığını... Biliyor olamazdı. Çünkü Asya annesiyle ilgili anıları Aslı'yı üzmemek adına hiç anlatmıyordu. Aslı, annesinden bahsedilmesinden hoşlanmıyordu. Asya bunu görebilecek kadar zekiydi. Ona kızmıyordu. Kendince haklı sebepleri vardı.

"Abla?"

Aslı, sesin soru gibi çıktığını anlamıştı. "Evet, ablası?"

"Sen Yiğit'e âşık olduğunu nasıl anladın?"

Cümleden çıkardığı sonuç, Aslı'ya göre tam olarak şuydu: *Ben Fırat'a âşık mıyım?* "Hmm, çok uzun hikâye ama kısa özeti hatta en kısa özeti Yiğit'i sevdiğimden bu yana gözümün ve gönlümün gördüğü tek erkek olması yeterli sanırım."

"Ne yani ben şimdi Fırat'tan başka birini sevmeyecek miyim?" Aklındaki buydu ama sesli söylediğini anladığında dilini ısırды Asya.

Aslı başka zaman olsa buna kahkahalarla gülerdi. Şimdi zamanı değildi. "Ovvv, çok hızlı oldu. Daha ben seni çözecektim ama..."

Aslı konuşurken, Asya yerinden doğrulup elleriyle yüzünü kapattı. "Söyledim, değil mi?"

Aslı küçük de olsa gülüşünü saklayamadı. "Hem de şak diye. Neden bu kadar durgunsun, bana onu anlat?"

Ellerini yüzünden çekip yerde oyuncaklarıyla oynayan Zeynep'e baktı. "Karşılığı olmayan bir aşk olabilir. Çünkü ondan hiçbir

tepki, bir söz, bir bakış, herhangi bir şey alamıyorum.” Kendi sözleri, kendi canını acıtmıştı.

Aslı da hemen hemen Asya gibi düşünüyordu. Fırat’tan Asya’ya uzatılan bir sevgi kırıntısı bile yoktu. İşte Aslı’nın yapamayacağı şey buydu. Kimsenin kalbine istemediği birini sokamazdı. Onun işi zaten bir olan kalplerdi.

“Yiğit ile konuşmamı ister misin? En azından bir fikrimiz olabilir.”

Asya yerinde doğruldu. “Hayır lütfen, beni istemiyorsa onun peşinden koşacak değilim. Hem ayrıca ne istediğimi bile bilmiyorum.”

“Tamam ama kendini çok fazla üzme! Kalpler Allah’ın elindedir. Kime kimin kalbini vereceğini bilir.”

Asya başını *evet* anlamında salladı. Konuya takla attırıp, “Nazlı nerede? Sabahtan beri arıyorum ama açmıyor telefonunu?” diye sordu.

Aslı yüzünde tatminkâr bir gülüşle, “Karahana ve Nazlı’yı bir eve kilitledim,” dediğinde Asya’nın şaşkınlıktan büyüyen gözleri hoşuna gitmiş olacaktı ki güldü.

“Sana inanamıyorum! Birbirlerini öldürmeseler bari!”

Odanın içinde alçak ama katı sesle adını duyan Aslı, arkasına dönmeden gözlerini kapatmıştı. Azra olsa ne derdi? *Şimdi sıçtı!* Aslı da bunu içinden söylemişti.

“Aslı!”

Başını yavaşça kapıya doğru çevirdi. Yiğit’in gözlerinden çıkan kurşunlar görünüyor olsaydı, kesinlikle ilk vuracağı kişi Aslı olurdu. Yüzünü buruşturup tatlı sevimli kocasına baktı. “Efendim aşkım?”

Kapının sonuna kadar açılmasıyla Yiğit’in arkasındaki Fırat, Murat ve Aras görüş alanlarına girmişti. Oysa tek dertleri, bebekleri sevmek için buraya kadar gelmiş olan beylerin gelip de açık kapıdan işittikleri cümleler, Murat ve Fırat’ın hiç umurunda olmamıştı. Ama Aras ve Yiğit’in gözlerinden kıvılcımlar çıkıyordu. Kapının önünde

iri yarı dört adamı ve içlerinden birinin Fırat olmasıyla iki kız kardeş birbirine *acaba ne duyduklar* bakışı atıp ayağa kalktı. Babasının ayaklarına dolanan ikizler biraz olsun Yiğit'in dikkatini dağıtmıştı. Aslı'nın içinden ettiği dualar vardı. Şimdi kim kurtaracak seni, *Aslı? Bu sefer boka battın, kızım! Adamın kız kardeşini elin devesiyle aynı eve kapatırsan adam da kalkar, senin cenaze namazında saf tutar!* Kendine söylene söylene yutkundu.

Yan yana dizilmiş dört kadın, suçlu ve güçlü şekilde Aras, Yiğit ve Murat'ın gazabından *nasıl kurtuluruz* hesabını yapıyorlardı. Neriman Hanım bile suçlu koltuğunda oturuyordu. Başları önlerinde, gelecek fırçalara hazırlıyorlardı kendilerini.

“Sen çıkırından çıktın, Aslı! Ne demek bir eve kilitledim?” diye bağırın kocasına ürkek gözlerle baktı Aslı.

“Ama sevgilim, biliyorsun ki her şey onlar için...”

Daha cümlesi bitmeden Aras girdi araya. “Zeynep ya sen! Senin de mi sınırların yok? Bu yaptığınız bizi katil eder!” deyip annesine döndü. “Anne, sen nasıl uyarsın bu kaçıklara?”

Altan alan Neriman Hanım, “Söyleme oğlum kızlarıma öyle kaçık kuçuk,” dedi.

Elini sinirle saçlarına daldırdı Yiğit. “Anne, biziz biz, sen bizi doğurdun! Biraz kaynanalık yapsana!” diye bağırdı. Sesten gözlerini kapatıp sustu Neriman Hanım.

“Azra, sana inanmıyorum! O deve gibi adamı nasıl kaçırdınız?” dedi Murat.

Azra aynen taklit etti. Elini kaldırıp tabanca tutar gibi yaptı. “Bak, uyuşturucu tabancasını nişan aldık,” derken parmağı doğru-
dan Murat'a çevriliydi. Murat gözünü kırpmadan ne yapmaya çalıştığını izliyordu. “Tak diye indirdik iğneyi böğrüne!” dediğinde Murat yerinden sıçradı. Aslı sinirden mi, Azra'nın anlatımından mı bilemedi ama öyle sesli bir kahkaha attı ki tüm gözler ona döndü. “Ay ama adam yıkılmadı!” Parmağıyla Zeynep'i işaret etti. “Bu, bizim Mırıl Nezahat'ten öküzü deviren uyuşturucu almış,” diyerek bir

kahkaha daha atınca, Zeynep de gülmeye başladı. Şok olan adamlar, deli görmüş gibiydiler.

Aras, “Mırıl Nezahat kim, kadın? Beni delirtme!” diye bağırdı.

Azra attığı kahkahayı kesip, “Bu iki deli doktorun veteriner arkadaşları,” deyince Neriman Hanım da dâhil hepsi gülmeye başlamıştı. Yiğit ve Aras hariç. Murat arkasını dönüp eliyle burun kemerini sıkıyor gibi yaptı. Çünkü kahkaha atmamak için direniyordu.

Yiğit’in yüksek perdeden çıkan sesiyle hepsi sustu. Karısının dibine varıp daha az bir sesle bağırdı Yiğit. “Aslı, kalk gidiyoruz! Nerede o ev? Hemen Nazlı’yı alacağım o evden!” deyince Aslı’nın kayışlar koptu. Ayağa kalkıp başını kocasına çevirdi. “Hayır, gitmiyoruz. O ikisi, o evden barışmış olarak çıkacak.”

Aras, yengesine sesini yükseltmek istemiyordu. Ama söz konusu kardeşi ve namusuydu. “Aslı, etme eyleme, kaçık yengem benim. Nazlı bizim namusumuz. Yaptığınız doğru değil.”

Yiğit, karısını gözleriyle boğuyordu. Ama Aslı ona meydan okuyordu.

Neriman Hanım ayağa kalktı. Esaret buraya kadardı. O, evlatlarından azar yiyecek bir anne değildi. “Size ne? Ben izin verdim! Kız, benim kızım! Yıllarca yaptığınız yetmedi mi?”

“Ne oluyor burada?” diyen sese döndüklerinde, Nazlı’yı görmeyi hiçbiri beklemiyordu. Hem de yanında Karahan ile birlikte.

Konunun kapanması ve ne olup da o evden çıktıklarını öğrenmek adına ilk Aslı girdi söze. “Neden geldiniz? Bana *kavga ettik* dersiniz andım olsun, sizi bir daha bayıltır, Kuzey Kutbu’na postalarım.” Yiğit’in sesiyle yerinden sıçradı Aslı.

“Aslı!”

“Bağırp durma sen de yeter! Al, kardeşin burada bak.”

Yiğit bu kadını öldürse yeriye. “Bunun hesabını vereceksin, Aslı,” dedi tek kaşını kaldırıp.

Aslı da onun gibi yaptı. “Ne zaman istersen, Yiğit!”

Zeynep meraktan kuduruyordu ama Aras'tan korkusuna bir şey de soramıyordu. *Aman battı balık yan gider* dedi içinden. "Size de bu görüntü barışmışlar gibi geliyor mu kızlar?" dedi kocasına hiç bakmadan.

Azra elini çenesine koyup baktı. Şaşkın bakan çift öylece duruyordu. "Çok şükür ya! Bir kez daha taşımak beni korkutuyordu. Ayıptır sorması Karahan öküz mü yedin sen? Yani ben hiç öküz taşımadım ama arkadaşım, sen çok ağırsın. Belim hâlâ ağrıyor da."

Karahan gülmemek için dudaklarını ısırды. Bu kızlar hayattı. Candı, bugünkü her şeyi bu delilere borçluydu. Onlara en yakın zamanda birer hediye almayı aklına not etti.

Murat öfkeden yerinde duramıyordu. "Beter ol Azra! Yok, hayır beni de bayıltın. Ama ellemeyin, beni Azra taşıyacak. Sen elin adamına ne dokunuyorsun, kızım? Beni katil mi edeceksin?"

Nazlı anlamıştı, her şey ortaya dökülmüştü. Karahan evden ayrılmadan önce Aslı'nın bıraktığı notu ona anlatmıştı. Sonra anahtarı eliyle koymuş gibi bulmasına da bayağı bir söylenmişti.

Ağabeyini ve Aras'ı dize getiren kadınlara baktı. Dehşet varlıkları olarak nitelendiriyordu onları. Kısa süreli de olsa Karahan ile barışmak onun da içine küçük bir huzur tanesi yerleşmesine neden olmuştu. Keyfi şu an yerindeydi. Salona girip ağabeyinin önünde durdu Nazlı. "Neden kıızıyorsun onlara?"

"Nedeni açık değil mi Nazlı? Sen benim kardeşimsin. Merak ettim," dedi Yiğit.

"Neyi merak ettin, abi? Alnıma leke sürerim diye mi bu korkun? Çünkü Karahan bana zarar verecek son insan bile değil," dedikten sonra kapı pervazına elleri cebinde yaslanmış keyifle onu izleyen Karahan'a kaydı Yiğit'in gözleri. "Bu şekilde düşünme! Sana güvenim sonsuz. Ama ben senin abin, bazen de babanı. Sence duyduğumda iyi olmuş desem memnun mu olurdu?"

Ağabeyini çok seviyordu Nazlı. Söylediği şeylerin doğruluk payını kabul de ediyordu. Kollarını ağabeyine doladı. Yiğit de ona sarıldı. "Haklısın abi, özür dilerim," dediğinde Nazlı'nın bir gün ge-

lip de *her şeyi sen mahvettin* demesi olasılığı canını yakmıştı. Her ne kadar kızgın olsa da gözleri Aslı'yı bulduğunda, Aslı onun içinden geçenleri okuyabiliyordu. Aslı'nın üzgün bakışları *hepsi geçecek* diyordu.

Aşağıdaki gürültüler kulaklarına gelse de bağışıklık kazanmışlardı artık. Kızların nasıl fırça yediğini görmektense burada yeğenleri ve Fırat ile beraber olmak çok cazipti Asya için.

Fırat'la karşılıklı yerde oturmuşlardı. Zeynep elindeki bebeği teyzesine bir veriyor, sonra vazgeçip geri alıyordu. Mehmet Rasim de Fırat'ı gözüne kestirmişti. Küçük de olsa erkekti, kiminle oynayacağını biliyordu. Arabalarını tek tek Fırat'ın önüne getirip atıyordu.

“Çocukları seviyorsun,” dedi Asya. Kendine dönen açık kahve gözler, kalbine işliyordu. Çok güzel bakıyordu bu adam. Asya içinden sayıklıyor ve iç geçiriyordu.

“Çok...” dedi Fırat.

“Neden hiç evlenmedin? Belki çocukların olurdu,” dediği anda pişman olmuştu Asya. Utanarak başını çevirdi. “Affedersin, özel oldu,” dedi fısıltıyla.

Küçük bir gülücük gelmişti Fırat'tan. “Evlendim...” dediğinde Asya yüreğine balyoz yediğini hissetti. Fırat evli miydi?

“Sen evli misin?”

“Hayır, uzun zaman önce ayrıldık. Çocuğum olmadığına seviyorum.”

İçi balon gibi şişen Asya anında geri söndü. “Anlıyorum da neden sevindin, onu anlayamadım.”

“Ayrıldık çünkü ben öyle bir yuva istemiyordum. Çocuğum ve eşimle beraber olmak isterdim. Annesinin ya da babasının yanında büyüyen bir çocuk için hayat zor olmalı.”

Fark etmeden Asya'nın yarasına dokunmuştu. Yüzü düşünce Fırat kırdığı potu fark etmişti. Yerinden kalkarak, iki adımda gelip Asya'nın önünde diz çöktü. "Özür dilerim, inan aklıma gelmedi. Yararı açmak istemezdim."

Asya kendini toplayacaktı ama kokusu burnuna dolan adamın etkisi, aklını etkisiz hâle getirmekten başka işe yaramıyordu.

"Önemli değil. Haklısın aslında. Zor bir durum. Her çocuğun hem anneye hem de babaya ihtiyacı var."

Kızın narin ruhu, Fırat'a huzur veriyordu. Asya saftı, temizdi. En önemlisi Asya aşktı. Bu kızı ilk gördüğü andan bu yana istiyordu. Ama şartlar onları buluşturmak yerine uzaklaştırıyordu. Yine de kendine engel olamadı. Uzanıp kızın kucağındaki narin elleri elinin içine aldı. Baştan aşağı elektriğe kapıldı Asya. Yanakları ısınıyordu ama kaçamak bir bakış attı Fırat'a.

"Onları özlüyor olmalısın."

Asya'nın içi kaynıyordu. Ailesine olan özlemi ve Fırat'a olan hisleri birbirine karışmıştı.

"Hem de çok özlüyorum."

Mehmet Rasim'in elindeki kırmızı arabayı Fırat'ın başına sert şekilde indirmesiyle tüm hava dağılmıştı. Fırat küçük de olsa acıyla gözlerini yumdu. Mehmet Rasim yaptığına gülerken keyfi yerinde görünüyordu.

"Ama teyzeciğim, oldu mu şimdi? Bak, amca ağlıyor!" Fırat'ın başına uzandı. Dizlerinin üzerindeydi. "Nereye vurdu? Ay, acıyor mu?"

Elini başına koymuş, vurduğu yeri arıyordu. Fırat çoktan acıyı unutmuştu. Asya'nın kendisine dokunan parmakları ona başka acılar tattırıyordu. Asya'nın bileklerinden tutup durdurdu. Bir bileklerine bir de Fırat'a baktı Asya. Sözler şaşar, sözler yanılır yanılıtır ama gözler asla yalan söylemez ve yanıltmazdı.

“Önemli değil. Küçük bir araba ne yapabilir bana?” Fırat bunu dediğine pişman olmuştu. Çünkü ikinci mavi demir araba darbesiyle canı yine yanmıştı.

Asya kahkaha attı. Fırat’ın kısık bakışlarıyla buluşunca sustu. “Affedersin ama tutamadım kendimi.”

Fırat başına araba indiren ama çok keyifli görünen çocuğa baktı. “Ne bekliyorum ki? Aslı’nın oğlu sonuçta...” Kendi bile gülüyordu.

Asya bir kahkaha daha atıp, “Aşağıda ses kesildi. Hadi Zeynep’i sen al, Mehmet’i ben alayım. İnelim de son raundu izleyelim.”

Çocukları kucaklayıp aşağı indiler. Hem konuşuyor hem de Fırat’ın kafasına aldığı darbelere kahkaha atıyordu Asya. Salona girdiklerinde Nazlı ve Karahan’ı görmeyi beklemiyordu Asya. Ama Nazlı’nın yüzüne bakılırsa işler yolunda gitmiş gibi gelmişti ona. “Ah Aslı ah, ne uşan ne kaçan kurtulur elinden!” diye geçirdi içinden.

Kardeşini mutlu gören Yiğit, karısını affetmişti. Ama Aslı onu pek affedecek gibi durmuyordu. Gizli kaçamak yolladığı öpücöklere Aslı başını çevirip trip atıyordu. Asya ve kızların ilk klibi yayımlanacağı için bunu kutlamak adına Fırat’ın yerine gitmeyi teklif etti Yiğit. Aslında karısının gönlünü almak birinci işiydi. Fırat’ın kulübündeki dev ekrandan keyifle izlemek de Aslı’nın işine gelmişti. Ayrıca kocasına vereceğı cezaları da düşünmesi gerekiyordu.

Saatler ilerledikçe heyecandan yerinde duramayan Nil ve Duru, Aslı’nın iki yanına oturup ona teşekkür ettiler. Her şey bir kazayla başlamıştı. Ama farklı ve güzel ilerlemişti. Karahan, Nazlı’nın yanından bir an olsun ayrılmıyordu. Nazlı’nın hemen teslim olmaya niyetinin olmadığını da biliyordu. Buna bile razıydı. Ama şimdilik, yakında Nazlı’nın tüm gemilerini yakmaya yeminliydi.

Dev ekranda oynamaya başladı klip. Kulüpteki müşterilerin ve tüm ailenin gözleri pürdikkat ekrana kilitlenmişti. Her dans sahnesinde Karahan’ın kaşları önce havaya kalkıyor, sonra çatılıyordu. Gözlerini ayırmıyordu. Hareketli olan parçada erkek dansçılar da

vardı. Koordine hâlinde dans ediyorlardı. Bu, Yiğit'in de hoşuna gitmemişti. Aras bile yüzünü buruşturmuştu. Fırat, ah Fırat o erkek dansçıyı bulursa tek eliyle bile boğabilirdi. Asya'nın üzerinde olan hatta olmayan kıyafeti sadece o değil, tüm ülke görüyordu. Kan bey-nine hücum ediyordu. Buna verebilecek tek bir tepkisi bile yoktu. Çünkü kendinde bu hakkı görmüyordu. Sonunda bittiğinde kızlar arkalarına yaslandı.

Aslı, "Aman Allah'ım, o neydi? Nasıl güzel dans ettiniz öyle!" dedi kızlara.

Nil, "Bir ay ders aldık," deyip gülümsedi.

Karahan ürkütücü sesiyle, "Bu, sizi bu hâlde gördüğüm son klip!" deyince Duru'nun gözleri büyüdü. Kızların korktuğunu herkes görüyordu. Karahan hiç çekinmiyordu.

Nil lafa girerek, "Ama abi, bunu biz seçmiyoruz!" dediğinde Yiğit söze dâhil olup, "Asya, Karahan'ın dedikleri senin için de geçerli. Biz size şarkı söyleyin dedik. Bu ne hâl?" deyince Asya oturduğu koltuğa sindi.

Fırat'ın yerine olaya el koyan ağabeyler vardı. Ama içi yangın yeri-ydi. Asya güzeldi. Aslı'ya bire bir benziyordu. Ama Asya, Fırat'a özeldi. Onun masum güzelliği en sevdiği yönüydü. Ortama bomba gibi düştü sesi. "Sen o adamın kucığında ne arıyordun, Asya?" diye bağırdığında Asya bayıldı bayılacak hâlde gelmişti. Ama Aslı'nın hafif gülüşü ve kalkan tek kaşı çok şeye açıklamaydı.

Fırat bunu içinden söyleseydi, Aslı ona o şekilde bakmazdı. Yalandığını anlayan Fırat, Asya'ya çevirdi bakışlarını. Asya renkten renge girmişti. Dudakları bir şey söylemek ister gibi kımlıdıyor, sonra vazgeçiyordu.

"Hayırdır, Fırat?" dedi Aslı.

Fırat'ın kendine olan öfkesi zaten başından duman çıkarıyordu. Aslı'nın sorusu da tuz biber olmuştu. "Ne var, Aslı?" dedi sertçe.

"Hiç canım, burada abisi var da sen neden öyle sordun?" dedi tek kaşı havada.

Cevap vermek yerine arkasını dönüp uzaklaştı Fırat. Aslı, Asya'ya eğilip, "Peşinden git!" dedi.

Asya şaşkın bir yüzle, "Ne diyeceğim?" diye sorunca Aslı gözlerini devirdi. "Neden öyle söylediğini sor, gerisi gelir."

Asya kalkıp Fırat'ın gittiği yolu takip etti. Nil sanki kimse duymuyormuş gibi, "İnanmıyorum! Fırat, Asya'yı kıskanıyor!" dediğinde tüm gözleri üzerine çektiği yetmemişti ki Duru bacağına çimdik atınca yerinden zıpladı.

Başını sağa sola sallayıp ayağa kalktı Karahan. "Çok ilginç bir gün. Eve gittiğimizde bunların hesabını ayrı alacağım." Duru ve Nil'i gözleriyle oydu doldurdu, odanın bir köşesine astı.

Yutkunarak ayağa kalktı kızlar. Nazlı'dan medet ummak şu an için en iyi fikirdi. Kızların kendine olan yalvarır bakışlarıyla ne istediklerini anlayan Nazlı, ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini ilikledi.

"Kızlara tek kelime edersen karşında beni bulursun. Onlar bu işi biliyor. Koca koca kadın olmuşlar. Geri dur, Karahan!"

Saçlarını arkasına atıp yan gözle Karahan'a baktı. Karahan teslim olmazdı. İstiyorsa yapardı. Nazlı'ya da teslim olmuş ya da *sen iste sultanım* diyecek değildi. Ama böyle bir günün üzerine onu kıracak da değildi. Yüzünde güller açan kızlar, Nazlı'ya minnetle baktı. Karahan gözlerini kısıp izledi onları.

"Sana tek kelime ederlerse dillerini koparırım."

Nazlı meydan okumakta, hele ki Karahan'a meydan okumakta çok usta olmuştu. "O zaman ben de kızları yalıya götürüyorum. Kopan tek şey kafan olmadan gidelim."

İkisi birçok göz tarafından izleniyordu. Ama en çok keyif alan Yiğit ve Aras'tı.

"Bence onu dinlemelisin. Amerika'da kendisine hakaret eden adamı zor aldılar elinden," dedi Aras.

Karahan, Nazlı'ya bakıp gülümsedi. "Şu İrlandalı olan mı?"

O günü hatırladı Karahan. Evet, ona bir şey olmasın diye bırakmıştı sevdiğini, gitmesine içi yana yana göz yummuştu ama hasretine çok fazla dayanamamıştı. Eski fotoğraflarla özlemini gidere-meyeceğini anladığında, uçağa atlayıp Amerika'da almıştı soluğu. Karşısına çıkamamış, gölge gibi takip etmekle yetinmişti. Tam beş ay geçmişti onu sahilde terk etmesinin üzerinden ve deli gibi özlemişti. Yaptığının affedilir tarafı yoktu ve hâlâ ona zarar vermekten korkuyordu. Beş ay sonra gördüğü kız, onun Nazlı'sına benzemiyordu. Her zaman ıslıl ıslıl parlayan gözlerinin ışığı sönmüş, kilo vermişti ve gülen yüzünden eser yoktu. Bunu ona kendinin yaptığını düşününce içi acımişti. Gidip sarılmak, tüm yaralarını sarmak istemişti ama yapamamıştı. Sonra her özlediğinde onu görmek için tekrar tekrar Amerika'da bulmuştu kendini. O İrlandalı, Nazlı'nın elinden kurtulmuştu ama Karahan'ın yumruklarından kurtulamamıştı.

Nazlı'nın ve diğerlerinin gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Zeynep parmağını şaklattı. “Ben biliyordum, kızım! Demiştım size bu adam, bu kızı kendi hâline bırakmış olamaz, demiştım.”

Yiğit ve Aras hepsinden daha şaşkındı. *Bunca yıl takip etmiş olamazdı, değil mi?* sorusuyla birbirlerine baktılar.

Nazlı, Karahan'ın dibine kadar girip diklendi. “Sen beni takip mi ettin?”

“Evet, sakıncası mı vardı? Öyle bırakacağımı düşünmüş olabilirsiniz ama o konu öyle değil. Adı Naz, kendi keçi!”

Yüzünden nasıl eğlendiği anlaşılıyordu Karahan'ın. Nazlı'nın öfkesi kabarmadan gitse iyi olacaktı. “Kızlara tek kelime edersen,” diyerek tehdit edercesine bakıp, “Bunun hesabını verirsın!” deyip arkasını dönüp gitti. Onun ardından diğerleri de ayaklandı. Ama Nazlı'nın giderken yüzünde oluşan gülümsemeyi kimse görememişti. Gün geçtikçe Karahan'a ve onun sevgisine güveni perçinleniyordu. *Sevmiyorum* diyerek onu terk etti diye yıllarca aşkının yanına nefreti katık etmişti Nazlı ama şimdi anlıyordu, bu adam onu sevmişti ve hâlâ seviyordu.

Karahan, kızlara kaşı gözü ile *yürüyün* diyordu. Kızlar yerlerinden kalkıp ağabeylerini takip ettiler.

Fırat'ın peşinden gitmek ne kadar akıllıcaydı, Asya bilemedi ama bir kez yola girmişti. Fırat'ın ardından girmek için attığı hızlı adımlar, adamın kırarcasına kapattığı kapının burnuna çarpmasıyla son buldu. Kızın attığı çılgılığı duyan Fırat, korkuyla kapıyı geri açtı. Elleri yüzünde gözleri kapalı can çekişen Asya düştü düşecekken Fırat hemen kollarından tuttu.

“Asya, iyi misin?” Yaptığı şey için kendine küfürler ediyordu. Asya gözlerini aralayıp Fırat'a baktı. Asya'nın yerinde Aslı olsaydı, muhtemelen Fırat'ı burada parçalar, üzerine de basıp geçerd. Ama onun o sakın ruhu buna gerek duymuyordu.

Daha ağzını açamadan, Asya'nın ellerinden süzülen kanı görünce Fırat'ın gözleri dehşetle açıldı. Ellerini çekip akan kana baktı Asya. Burnundan çenesine kanlar akıyordu. Karşısındaki adama bakıp, “Beni kan tutar...” derken yuvarlanan gözleri kapanmıştı. Fırat'ın kollarına yığılıp kalmıştı Asya. Ondan daha şaşkın ve daha fazla korkmuştu. Asya'yı kucağına aldığı gibi arka kapıdan çıkardı. Arabanın arkasına yatırıp Yiğit'i aradı. Onlar da henüz ayrılmak üzereydi. Arabaya bıraktığı kıza baka baka Yiğit'i arayıp haber verdi ve anında kulübün arka tarafına gelmişlerdi. Aslı, kardeşinin yanına oturduğunda Fırat direksiyona geçmişti.

Doktorun muayene ettiği Asya'nın yanında kimse yoktu şu an için. Hepsi hastanenin bir köşesinde sessiz sedasız bekliyordu. Fırat, Aslı'nın karşısına geçip mahcup mahcup baktı.

“Özür dilerim Aslı, gerçekten bilmiyordum arkamdan geldiğini.”

Kocasının omzundan başını kaldırıp gülümsedi Aslı. “Biliyorum Fırat, üzülme! Eminim, önemli bir şeyi yoktur.”

Aslı böyle söyleyince, Fırat'ın mahcubiyeti bir kat daha artmıştı. "Umarım..."

Doktor çıkınca hepsi birden başına birikti. Fırat önceliği kimseye vermeden sordu.

"İyi mi?"

Orta yaşlı Doktor Bey, hepsine hitaben konuşmaya başladı. "Merak etmeyin, burnunda kırık yok. Çarpmaya dayalı bir kanama oluşmuş. Kan tuttuğunu kendisi söyledi zaten. Birkaç gün şişme ve ağrı olabilir. İsterse çıkabilir." Teşekkür edip doktoru azat ettiler.

Fırat, Aslı'ya dönüp, "Asya'yı ben getiririm, siz eve dönün isterseniz," dediğinde Aslı hiç itiraz etmedi. Herkes gittikten sonra Asya'nın odasına giren Fırat hem mahcup hem de çok üzgündü. Asya'nın tepkisi de ayrı korkutuyordu. Sedyenin üzerinde oturan Asya, kapının açıldığını duyunca başını çevirmiş ve Fırat'ın üzgün yüzünü görmüştü.

Fırat hızlı adımlarla yanına geldi. "Asya, gerçekten çok üzgünüm! Ben senin arkamdan geldiğini fark edemedim," derken bile adam acı çekiyordu. Kızın burnu kızarmıştı. Kanaması kesilmişti ama elbette acıyor olmalıydı.

Asya her zamanki sevimliliğiyle gülümsedi. "İyiym ben, üzülme lütfen. Hata bende, sana seslenseydim, bunlar olmazdı."

Elinden tutup inmesine yardım etti Fırat. Nefes aldıkça sızlayan burnu sıkıntı veriyordu Asya'ya. Karşılıklı duran ikili birbirlerine baktılar. Fırat gerçekten çok üzgündü. Her hâliyle bunu belli ediyordu.

"Acıyor mu?"

Fırat böyle güzel bakarken ve böyle içten davranırken, Asya içinin kaynadığını hissediyordu. "Biraz... Nefes alınca sızlıyor."

Fırat, bu kızı alır, ömrünün üzerine koyardı. Asya yaşar, Fırat yaşardı. Narindi. Hisleri kırılmaz, dökülmez pamuklara sarmalanır cinstendi. Eğilip Asya'nın kırmızı burnuna dudaklarını değdirdi. Kızdan yayılan gül kokusu aklını başından alıyordu. Asya'nın aklın-

dan geçenler komedi gibiydi. *Keşke dudaklarım patlasaydı.* Utançtan yerinde kaskatı kesilmişti. Kendi düşüncesinden utanmış hatta yanakları kızarmıştı.

Fırat, geri çekilip minik bir tebessümle, “Geçti mi?” diye sorunca, Asya’nın farkında olmadan söylediği söz Fırat’a cesaret verdi. “Hâlâ biraz acıyor...”

Fırat’ın, dudaklarına kapanması kaçınılmaz olmuştu. Girdabın içine düştüğünü zanneden genç kızın aklından iki kelime geçti. *Gel de ölme!*

Nazlı’yı eve bırakma işini bizzat üstlenen Karahan, kardeşlerini arka koltuğa, Nazlı’yı yanına oturtmuştu. Duru kendi hâlinde telefonuyla meşguldü. Ama Nil’in aklı ağabeyi ve Nazlı’daydı. Kendini tutamayıp sordu.

“Sizi böyle görünce barıştığınızı düşündüm. Acaba düşüncelerimde ne kadar haklıyım?”

Karahan orta aynadan kardeşine bakıp gözlerini kıstı. Nil yerine sinerken Nazlı, “Yanlış düşündün!” deyiverdi. Aynı anda Karahan’ın da, “Doğru düşündün!” demesiyle çılgın ve gururlu âşıklar birbirlerine baktılar.

Nil anlamamıştı. “Nasıl yani, evet mi, hayır mı?” Tekrar sordu. Yine aynı anda konuşmamak için ikisi de birbirine izin vermişti.

“Sence abin için *hayır* bir cevap mı Nil?” Tüm küstahlığıyla sordu Karahan.

Nil elini kaldırıp salladı. “Tabii ki cevap değil. Sen olacak diyorsan olur.”

Nazlı, Nil’e döndü. “Sence oradan bakınca ben emir alacak birine mi benziyorum, Nil?”

Duru, Nil’in düştüğü duruma kahkaha attı. “Kim dedi sana sor diye?”

Arada kalan zavallı kız arkasına yaslandı. “Hayır, Nazlı abla sen emir almazsın. Ama yazık size! Ne gerek var ki ayrılığa? Aşk güzel şey, yaşamak lazım.” Yaptığı hatayı son lafında anladı. Geri çekmesi mümkün değildi. En az hasarla kurtulmayı diledi.

Karahan’ın öfkeli sesi yankılandı arabada. “Bak bak... Aşkı da biliyor! Eee Nil, başka tavsiyelerin var mı?” Orta aynadan bakmayı da ihmal etmiyordu Karahan. Duru, Nil’in ayağına ayakkabısının ucuyla vurdu. Nil sessizce koltuğuna yaslandı.

Nazlı, Karahan’a döndü. “Sana ne Karahan, sana ne? Kaç yaşında kız, aşkı da bilir, meşki de! Sana mı soracak? Ben de gideyim, bir abime sorayım istersen.”

Direksiyonu kıvrak hareketlerle kullanan Karahan, bir saniyeliliğine Nazlı’ya döndü. Kızdığında ayrı bir havası oluyordu. Limonlu dondurmaya çikolata dökmek gibi bir tadı vardı Nazlı’nın. Ekşi ve tatlı.

“Haklısın, Nazlı’m.”

Kızlar gözlerini şiddetle açıp birbirlerine bakmıştı. Nazlı sessizce önüne döndü. “Haklısın,” diyen ağabeylerine inanamayan kızlar, ağızları bir karış birbirlerine uzun süredir bakıyordu. Şımarıklığı üzerinde olan Nil hemen atladı. “Nazlı abla, bizimle yaşasana!” dedi yalvaran bir sesle.

Karahan ilk defa sesli kakhaha atmıştı. Nazlı buna yıllardır şahit değildi. Ne çok özlemişti! Karahan’a göstermeden sırtıttı ve Nil’in sorusunu da es geçmedi.

“Neden o, Nil?”

“Nedeni mi var, bak abim kılıbıklıkta emin adımlarla ilerliyor da ondan.”

Bu seferki kakhaha Nazlı’dan yükseldi.

Karahan suratını buruşturdu. “Hâlâ koparılacak bir dilin var, Nil. Bunu da yazdım.”

“Sustum, abi,” derken bir tarafta da eliyle dudaklarına fermuar çekiyordu.

Nazlı gülmesine uzun süre devam etti. Karahan'ı kılıbık olarak düşününce daha çok gülmek istiyordu ve gülüyordu da. Yolun geri kalanında Nil hiç konuşmadı. Karahan ise yol boyunca çatik kaşlarla araba kullanmaya devam etti.

Kılıbık Karahan...

Bir günde otel batacak değildi ama Aslı'nın yan etkileri sürüyordu. Karahan da Nazlı da geldiklerinden bu yana nefes almamıştı. Öğlen olmuştu ama müdürlerin biri gidiyor, diğeri geliyordu. Yemek listesini beğenmemiş, temizliğe kusur bulmuş, garsonlara kök söktürmüş, odaların eşya düzenine bile müdahale etmiş ve Zehra'yı da kovmakla tehdit etmişti. Son müdürü odasından resmen atan Karahan, sabahdan beri göremediği kalbinin güneşinin odasının önünde aldı soluğu. Kapıyı vurma gereği dahi duymadan içeri girdi. Nazlı'yı koltuğunda bitkin bir hâlde buldu. Masasına doğru ilerleyip karşısına geçerek sinirle baktı. "Abin bu kadına nasıl tahammül ediyor? Sabahdan bu yana laf anlatacağım diye helak oldum!"

"Abim onu çok seviyor. Olay bu kadar basit ama haklısın, ben de çok yoruldum. Lütfen bir daha bizi kaçırıp otelin başına geçmesin."

Karahan başını sağa sola sallayıp, "İflah olmaz biri..." dedi.

Nazlı gülümsedi. "Ama çok sevimli."

Karahan, genç kızın koltuğuna doğru eğilip kollarını koltuğun iki yanına sabitledi. Oldukça yakınında duruyordu kızın. Kara gözler birbirlerine aşkı ilan ediyordu. Ama bu keçiler, beyinleriyle hareket ediyordu. Gözlerini Nazlı'nın dudaklarında gezdirdi. "Seni bana getiren yegâne insan. Benim için kıymetli biri. İstesin, senden başka her şeyimi veririm."

Nazlı'nın çok hoşuna gidiyordu bu sözler. Hâlihazırda ona âşık olmasa bile ağzından çıkan her sözle yeniden âşık olurdu. Gülümse-

yip başını yukarı çevirdi Nazlı. “Benden başka...” diyerek tek kaşını kaldırdı.

Karahan da gülümserken kızın kaldırdığı tek kaşına baktı. “Evet, senden başka,” diyerek dudaklarını kalkan kaşın üzerine bastırıp öptü.

Nazlı gözlerini kapatıp dokunuşa teslim oldu. Başka şansı yoktu. *Sarıl, bırakma* diyen iç sesi dinlemiyor olsa da dokunuşa teslim olmaması imkânsızdı. Geri çekilip karşısındaki bitmek tükenmek bilmeyen aşka baktı. Huzurlu hâli çok hoşuna gidiyordu. Gerçek Nazlı buydu işte. Diğeri de çok çekiciydi. Hırçın ve öfkeli Nazlı, *al beni, sar beni, sev ama çok sev* diyordu farkında olmadan.

Elinden tutup kaldırdı. “Sana bir sürprizim var, güzelim.”

İtiraz etmeden peşine düştü Nazlı. “Ne?”

Elini bırakmadan, sekreterin şaşkın bakışları eşliğinde Karahan’ın odasına girdiler. Camdan dışarıyı izleyen adam onlara dönünce, Nazlı şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Karahan elini bırakmamıştı.

“Nihat!”

“Nazlı!”

Nihat gülüyordu. Nihat’ın gülümsemediği az görülürdü zaten. Mizacı gereği neşeli biri idi. Nazlı, Nihat’a sarılmak için adım atınca, Karahan’ın geri çekmesiyle kendini adamın göğsüne yaslanırken buldu.

“Sarılmak yok!”

Nihat iki elini teslim olur gibi kaldırdı. “Sorun yok,” derken bile gülüyordu.

Nazlı başını kaldırdı. Bir adam en fazla ne kadar kıskanç olabilir? “Deli misin sen? Arkadaşım o benim!”

Karahan’ın umurunda bile değildi. Umursamaz bir tavırla, “Olabilir, senin sarılabileceğin tek erkek benim, güzelim!” dedi.

Bıkkınlıkla nefes verdi Nazlı. “Tamam, bırak.” Karahan elini serbest bırakınca Nazlı, Nihat’a doğru yürüdü. “Hoş geldin. Hangi rüzgâr attı seni buraya?”

Karahan gelip Nazlı’yı kolunun altına çekti. Nihat ikisini mutlu gözlerle süzdü. “Sizin adınıza çok sevindim.”

Karahan kollarındaki kızı saçlarından öptü. Nazlı başını kaldırıp baktı. “Nihat’ı buraya ben çağırdım. Bundan sonra bu otelin bizden sonraki sorumlusu, biz kaçırılırsak Nihat buralarda olacak.”

Nazlı buna çok sevinmişti. Bir de *Nil duysa ne yapardı* diye düşünmekten kendini alamadı. “Çok iyi düşünmüşsün.” Nihat’a dönüp, “Hayırlı olsun,” dedi. Aynı zamanda Aslı’nın ortalığı karıştırarak sadece kendi aşklarına değil, bilmeden başka aşklara da fayda sağladığını düşünüyordu.

“Teşekkür ederim. Ben de anlamadım. İsteğim de yoktu aslında ama emir büyük yerden geldi.”

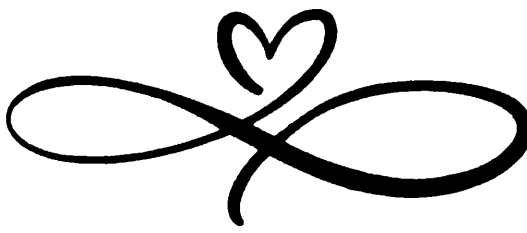
“Bir hoş geldin kahvesi içelim o zaman,” deyip göz kırptı Nazlı, Nihat’a.

“İçelim.”

Akşama kadar çalışıp, son işini de Ela’ya teslim edip çıkmayı planlıyordu. Emindi. Yapacaktı. Çıkmazda mı, değil mi bilmek zorundaydı. Karahan’ın aşkından emin oldukça içindeki *neden* sorusu büyüyordu.

Ela kapıyı vurup içeri girdi. “Evet, ablacığım.” Ela not tuttuğu kalın defteri açıp kalemını hazır etti.

“Yaz Ela, Turgut Kara nerede oturur ve nerede çalışır? Bana bul!”

13. BÖLÜM

Ela kalem elinde öylece kalmıştı. Ne yazabiliyor ne de elini kaldırılabiliyordu. Başını dahi kaldırmadan gözlerini Nazlı'ya çevirdi. Bakışlarda pek çok soru işareti, anlamsızlık vardı. Kızın gözlerinin dalgasından minik bir bulut geçti.

“Anlamadım, abla?”

“Anlamayacak bir şey yok. Turgut Kara'nın adresini istiyorum.”

“Karahana Bey'in babasından bahsediyoruz, değil mi?”

“Evet, ta kendisi.”

Ela, kalemi kâğıdı indirip öylece durdu karşısında. “Tamam da ablacığım, ben hiç anlamam ki, kim nerede, ne iş yapar... Kime soracağım?”

“Karahana'a sorma yeter. Fatih'e sor ama çaktırma. Karahana duymamalı.”

İlk iş olarak Ela en iyisiydi. Soracağı pek çok kişi vardı elbette ama kimseyi kuşkulandırmak istemiyordu. Ela bulamazsa Nil'e soracaktı.

Ela, “Tamam,” derken kendinden emin görünüyordu.

Nazlı da başıyla onayladı. “Yarına kadar öğren lütfen,” dediği anda Karahana, genç kızın ardından odaya girdi. Ela selam verip çıktığında, Nazlı da ayağa kalkıp montunu giydi. “Ne gündü ama... Eve gidince Aslı'ya soracağım bir günde oteli nasıl bu hâle getirdiğini!”

Karahan elleri cebinde yüzünde huzurlu bir gülümsemeyle sevdiği kadının her hâlini inceliyordu. Onu izlemek bile ayrı bir haz veriyordu. Varlığıyla bir adamın gördüğü görebileceği bir dünyaydı bu kadın. Evrende bir o vardı bir de Karahan. Dikkatlice izlendiğini fark eden Nazlı, saçlarını arkasına atıp çantasına uzandı.

“Ne bakıyorsun öyle kedinin ciğere bakması misali?”

“Bu durumda sen ciğer oluyorsun. Seni yemek benim için zevk olacak.”

Altındaki imayı anlamamak için sağır olması gerekirdi ki öyle bile olsa adamın yüzündeki ifadeden her şeyi anlardı. Bu tür sözleri Zeynep veya Aslı’dan duysa utanıyordu. Ama Karahan’dan gelince Nazlı kendini kadın gibi hissediyordu. Üzerini gurur kaplıyordu. Tabii bu sözü başka bir erkekten duysa midesi bulanabilirdi. Amerika’da bunun gibi pek çok şeyle karşılaşmıştı. “Beni yemek öyle kolay mı?” dedi çokbilmiş havasını takınıp.

“Zor mu?”

“Cık, imkânsız.”

“Beni gaza getirmek içinse bu sözlerin, inat etme, güzelim. Benim adım Karahan! Ben her türlü seni yerim!”

Karahan’ın yüzündeki gülümsemeye ölüncüydü. Nasıl çekici bir adamdı öyle! Tek bakışıyla bile istediği her kadını alabilirdi. Sahibi olabilirdi. İstese kendine harem bile açabilirdi. Ve biri çıkıp da “*Seni istemiyorum,*” diyemezdi. Aklından bunlar geçerken yüzü taş kesildi Nazlı’nın. Bir kadın... İki kadın... Harem... Kendi uydurduğu şeylere oracıkta kendi bile inanmaya başlamıştı.

Aklından hiç iyi şeyler geçmediğini buruşan ve sertleşen yüzünden anlayan Karahan yanına kadar sokuldu. Kollarını Nazlı’ya uzattı ama sarılmadı. Aralarındaki mesafeden biri geçebilirdi. “Ne oldu?”

Karahan’ın sorusuna başını kaldırıp baktı. “Ne olacak ki, senin o gülün suratına bir tane geçirmek istiyorum.”

Karahan kaşlarını çatıp dikkatle baktı. Anlamaya çalıştı. “Neden, ne yaptım ben?”

“Yaptığına değil de yapacağına sayarsın.”

Karahan hâlâ bir şey anlamamıştı. “Ne diyorsun, Nazlı? Anlamıyorum!”

Saçmaladığını o an anladı Nazlı. Gözlerini kapatıp başını geri attı. Kendi kendini, durup dururken doldurmuştu. Hiç alakası olmayan bir şeyi uydurup bir güzel de süslemişti. “Yok bir şey, hadi çıkalım. Eve gitmeliyim,” dedi kendini toparlayıp.

Karahan hiçbir şey anlamamıştı. Ne kadar düşünse de Nazlı’nın aklından geçeni anlamayacaktı. “*Ah bu kadınlar, kördüğümünden başka ne!*” diyerek Nazlı’yı takip etti. Otelin çıkışına gelince durup arabalarını beklemeye başladılar. “Senin araban kalsın. Benimle geliyorsun,” diyerek elini tutup kendi gideceği yöne götürüyordu.

Nazlı, elini geri çekti hemen. “Yavaş gel, adamım!”

Arkası dönük olan Karahan’ın dudakları yukarı kıvrıldı. Ne demişti? *Adamım mı?* Yine aynı gülümsemeye Nazlı’ya döndü. Ama bir keçi kadar inatçı kadın karşısında bir içim su, afeti devran misali duruyordu. Hem de iki eli belinde. “Adamım mı?”

Nazlı, Karahan’ın yüzündeki aptal ifadeyi görünce kahkaha atmak istemişti ama vazgeçti. Onu elinden tutup bir çocuk gibi istediği yere götüremezdi. “Ben senin çocuğun muyum? Beni öyle her istediğin yere sormadan elimden tutup götürüyorsun?”

Karahan yanlarına gelen valeden anahtarını aldı. “Nazlı Hanım’ın arabasını evine götürün,” dedi Nazlı’nın şaşkın bakışları eşliğinde. Vale hızla ayrıldı yanlarından. Ama Nazlı’nın ona uyacağı yok gibiydi. Elini tekrar tutup çekti. Adam bu sefer sıkı tutuyordu her ihtimale karşı.

“Karahan bırak! Delirdin mi sen, nereye? Ben de taksiye binirim! Zor mu yani?” Elini güç bela arabaya binmeden kurtardı.

Karahan, Nazlı'yı kolundan tutup kendine çekti. Gözleri birbirini bulan ikilinin bakışları ateş saçıyordu. "Bir kez de inat etme, kadını!"

Nazlı az sonra eriyip ayağının hemen yanındaki logar kapağından yer altına karışacaktı. İçinde bir şeyler yer değiştiriyordu. Bu hareketlenme neydi? Nefesini bırakıp devam etti. "İyi bari nereye gideceğiz, onu söyle?"

Kadınları kandırmanın en iyi yolunun onlara güzel sözler söylemekten geçtiğine bir kez daha şahit olan Karahan gülümsedi. "Benim evime."

Gözleri büyüdü kızın. Karahan'ın kollarından çıkmak için hamle yaptı. Ama ne gereksiz bir çaba olduğunu saniyede geri çekilince anladı.

"Oldu canım, başka? Aaa bir bakınız, Nil yok. Duru yok. Ruken yok. Evde kimse yok. Sen beni ne sanıyorsun ki acaba?"

Nazlı'nın sözleri bitince Karahan en güzel gülümsemesiyle onun yüzünü inceledi. "Aslında bu çok iyi bir fikir ama benim aklıma hiç gelmedi. Kızların hepsi evde, ayrıca Nihat da yemeğe gelecek."

Elini yumruk yapıp Karahan'ın göğsüne vurdu. "Nereden bileyim!"

Karahan o yumruk olan eli yakalayıp, dudaklarına götürüp öptü. "Üşümüştün, hadi bin." Arabanın kapısını açıp oturmasını bekledi. Nazlı, adamın öptüğünde buz gibi olan ama şimdi alev alev yanan eline baktı. Arabaya binen Karahan, kızın dikkatle neyi incelediğini merak etti.

"Hatırlat bana, sana bir yüzük alayım. Parmağın boş, hiç hoş değil."

Nazlı tek kaşını kaldırıp şaşkınlıkla baktı. "Hatırlatayım mı?"

"Evet."

"Sen gerçek bir odunsun!" Hırsla önüne döndü.

Elbette o kadar da değildi. Sadece onu kızdırmak için yapmıştı. Gülümseyip arabayı çalıştırdı.

Nazlı'nın aklı Nihat ve Nil'e gitmişti. Nil'in haberi var mıydı? Ya da Karahan neden böyle bir yemeğe gerek görmüştü? Ve kendisinin o yemekte ne işi vardı? Aklında deli dolu düşüncelerle arabanın durduğunu fark etti.

“Ne oldu, neden durdun?”

“Geldik,” dedi Karahan.

Nazlı başını kaldırıp eve baktığında kaşları havaya kalktı. Burası ev miydi? Daha çok şatoya falan benziyordu. Daha önce Karahan'ın evine gelmemişti, zaten o zaman daha çekingen bir kızdı. Evet, Nazlı da varlıklı biriydi. Ve bir yalıda yaşıyordu. Ama bu ev aklını başından almıştı. O nasıl bir görkemdi... Ev *ben buradayım* diye çığlık atıyordu. Devasa uzunlukta olan ve dört kat olarak görüldüğü, adına ev denen cansız varlığın her yanından ışıklar gökyüzüne uzuyordu. Uzunluğuyla birlikte genişliği de göz alıcıydı. “Çok güzel ama burası...”

Onun bu tatlı şaşkın hâline deli oluyordu Karahan. Ona hep eski Nazlı'yı hatırlatıyordu. İki Nazlı da aşkıydı. Ölene kadar da âşık kalacağını biliyordu. Kapısını açıp inince Nazlı da kendini dışarı attı. Gözleri hâlâ evdeydi. Her iki yandan evin girişine uzanan uzun ve beyaz merdivenler... Evin önündeki büyük havuz... Karahan, Nazlı'nın elinden tutup evin merdivenlerine doğru götürdü. Nazlı öylece Karahan'ı takip ediyordu. İçeriden hafif bir müzik sesi yükseliyordu. Nazlı çözmeye çalıştı ama bilemedi kimin söylediğini. Bir an sonra anımsadı. *Fikrimin ince gülü*² çalıyordu. Ama söyleyen bir türlü aklına gelmiyordu.

“Müzeyyen Senar... Kızlar bu şarkıları çok seviyor,” dedi Karahan.

“Pop söyleyen birileri için ilginç geldi. Ama güzel şarkı, ben de çok severim.” Kapıyı evin çalışanı açmıştı. Nazlı karşısında gördüğü yarı çıplak kıza baktı. Dar gömleğinden her an fırlayacak gibi 2 Bestesi Muâllim İsmail Hakkı Bey'e ait olan; Acem kürdi makamı, Semaî usulündeki şarkı.

duran göğüsler ve uzun açık bacaklar... İçine düşen kurt çoktan kemirmeye başlamıştı onu. *Bu kız ve Karahan aynı evde!* Kız nazik sesiyle ve hareketiyle, “Hoş geldiniz, efendim,” dedi.

Karahan çoktan paltosunu çıkarıp kıza vermişti. Ama Nazlı hâlâ kızı süzüyordu.

“Nazlı?”

Karahan ona seslenince öfkeli gözlerini Karahan’a çevirdi. “Paltonu versene,” dedi kızın düşüncelerinden habersiz. İçindeki öfkeyi paspas altı edip çıkardı. Kızın kucağına sertçe bırakırken Karahan o an anladı. Gülmemek için dudaklarını ısırды. Belki iyi gelir umuyla Nazlı’nın elinden tutup salona götürdü. Nazlı, kıza gözlerindeki füzeleri fırlatmıştı çoktan. Salonda kızlar kendi hâllerinde oturmuş, sohbet ediyorlardı. Ağabeyini ve onun gönül yarasını görünce üçü de ayağa kalktı. İlk koşan Ruken olmuştu. Nazlı’ya sarıldı. “Hoş geldin, Nazlı abla,” dedi tüm sevecenliğiyle. Ardından Nil ve Duru da sarılıp hoş geldin dedikten sonra herkes yerine oturdu.

Bu evin her yeri mükemmeldi. Devasa büyüklükteki salonda altın işlemeler... Duvarları süsleyen tablolar... En kaliteli mobilyalar... Üst kata çıkan paralel merdivenler... Nazlı bu eve gelin olurdu. Hem de öle öle! Ama şu çalışanı kovmak birinci vazifesi olacaktı. “Bugün çekiminiz vardı, nasıl geçti?” diye sordu Nazlı.

Nil tebessüm edip, “O, Asya burnunu şişirmeden önceydi. İptal oldu,” dedi.

Duru yüzünü buruşturup, “Sevil’den yemediğimiz fırça kalmadı. Fırat’ı bilse öldürebilir,” dedi.

Karahan, Sevil’in kim olduğunu bilmediğinden, “Sevil kim?” diye sordu.

Nazlı, Karahan’a döndü. Hemen dibinde oturuyordu zaten. “İnanmıyorum sana! Menajerlerini tanımıyor musun?”

Karahan arkasına yaslandı. Yaslanırken de Nazlı’yı beraberinde götürdü. “İyi bari kadınmiş. Öğrenmiş oldum.”

Nil kahkaha attı. “Yiğit abi sağ olsun, seni aratmıyor, abiciğim.”

Evi inleyen kapının zil sesi tüm malikânede yankılandı. Gelenin kim olduğunu bilen iki kişiden biri olan Nazlı'nın bile kalbi gümbür gümbür attı. Ama bu atış *Nil*, *Nihat*'ı gördüğünde ne olacak atışıydı.

Duru, “Kim gelecekti?” diye sordu ağabeyine hitaben.

Karahan ayağa kalkıp, “Bir dost...” diyerek salonun girişine yöneldi.

Nazlı da kalkınca hepsi ayaklandı. Nil'e baktığında oldukça şık görünüyordu. Mavi elbisesi gözleriyle uyum sağlamıştı. Dakika bile sürmeyen bekleyişin sonunda salona giriş yapan Karahan ve Nihat'ı görünce, Duru ve Nil'in korkuyla açılan gözleri kocaman oldu. Duru, Nil'e baktı. Ama Nil gözlerini Nihat'tan alamıyordu. O kadar şaşkındı ki eli ayağı birbirine girmişti. Ayakta durmak her geçen saniye güç hâle geliyordu. Nazlı bu havayı normale getirmek adına adım attı.

“Hoş geldin, Nihat.” *Sakin sarılma* bakışları atan Karahan'ı yok sayamadığı için tokalaştı Nihat'la.

Odaya ilk girdiğinde sevdiğini tek bakışta seçen Nihat'ın kalbi, bu denli hızlı atmaya uzun zaman olmuştu. Özlemişti, hem de çok. O istesin, şimdi kendini hiç düşünmeden ateşe atar, ağabeyine söylerdi. Ayrılık acısı ölüm acısından beterdi çünkü. Uzaklarda kalbinin atması diye bir gerçek vardı. Ölenin kalbi atmıyordu. Ama ayrılınca da atmıyordu. Yaşarken ölmek bu olsa gerekti. Onu bıraktığı güne lanet etti. Duru hareket edip Nihat'a elini uzattı. “Seni görmek bize sürpriz oldu. Hoş geldin.”

Nihat yakışıklı yüzüne yayılan gülümsemeyle kendisine kilitli kalan kıza baktı. “Hoş buldum. Bundan sonra buradayım. Artık görüşürüz...” dediğinde, Nil gözlerini kapatıp açtı. Kendini bıraksa oraya yığılıp kalırdı. Kendini toparlayıp elini uzatarak, “Hoş geldin,” diyebilirdi sadece.

“Hoş buldum, hem de çok.” Nihat, kızın gözlerinden girip kalbine ulaşma niyetindeydi. Karahan'ın sesiyle hepsi yönünü masaya çevirdi.

“Hadi yemeğe geçelim,” dediğinde Nazlı’nın elinden tutup başköşenin hemen yanına oturttu.

Sandalyesini çekmek mi? Ah, asla Kara’ya uyan bir şey değildi. Neyse ki Nazlı da bunu arayan biri değildi. Neriman Sultan’ın kızı olmak demek, Anadolu kadını olmak demekle aynı şeydi. Anadolu kadını kendi işini kendi yapardı. Bir sandalye mevzubahis bile olamazdı. Yemek servisi yapmaya başlayan ikinci yarı çıplak çalışanla Nazlı’nın tansiyonu her saniye yükseliyordu. Kızın karşı tarafta olmasını minnet bilip Karahan’a doğru eğildi. “Bu evde doğru düzgün bir çalışan yok mu?”

Karahan, kızı biraz da kışkırtmak adına butona bastı. “Eve bir kadın lazımdı. Ben de bunları aldım. Beğenmedin mi?”

Beğenmez olur muydu? Çok beğenmişti hatta bayılmıştı. Nazlı gözlerini kısıp sinirle baktı. “Ben sana kadın neymiş göstereceğim!” dedikten sonra masanın altından Karahan’a sivri uçlu ayakkabısıyla okkalı bir tekme attı. Karahan’ın acıyla buruşan yüzünü izlemek Nazlı için büyük zevk olmuştu. Acısını görmezden gelip kızın kulağına doğru eğildi. “Kadın neymiş göstereceğim dedin ya, o zamanı zevkle bekliyorum, haberin olsun.” Tam ağzını açıp lafı yapıştırmak üzereyken Nihat girdi araya. “Anlıyoruz tamam, birbirinizi seviyorsunuz ama olan var, olmayan var,” diyerek göz kırptı Nazlı’ya.

Karahan’ın buna sorusu hazırды. “Sahi Nihat, senin sevdiğin bir kadın yok mu? Evlendirelim artık seni.”

Nil kalbine yumruk yemiş gibi oldu. *Sevdiği, evlendirelim* kelimeleri beyrinde dönüp duruyordu.

Nihat bekliyormuş gibi hiç çekinmeden konuştu. “Var, olmaz mı? Nasipte varsa inşallah.”

Karahan önündeki tabağı Nihat’ın kafasına geçirmemek için kendiyle savaştı. Ve kazandı. O pabuç dile vereceği ceza ona yeterdi.

“Öyle mi? Kimmiş bu şanslı kız? Benim kardeşlerimden biri değildir umarım.”

Nil’in içtiği su boğazında kaldı. Masada gözler öksüren kıza döndü. Ağzını peçetyle silen Nil, “Affedersiniz,” dediğinde Nazlı

ile göz göze geldi. “*Bu kadar da belli edilmez ki!*” diye geçirdi içinden Nazlı. Nazlı, Karahan’a döndü. “Sana ne Karahan, kimse kim! İsteddiğini de sever ayrıca, öyle siparişle mi oluyor bu işler? Kardeşlerin de birilerini sevecek ve evlenecekler. Sen buna karışamazsın.”

Çorbasını dudaklarıyla buluşturdu Karahan. Gayet sakindi. Ateşli Nazlı ortaya çıkmıştı yine. “Hayır, güzelim, o iş öyle değil. Önce ben izin vereceğim, sonra onlar sevecek.”

Bu masadaki en masum kişi Ruken’di. O, en çok korkan taraftı. Çıtı bile çıkmıyordu.

Nazlı çorbasından bir kaşık alıp arkasına yaslandı. “Olur, ben de bir gidip abime sorayım, bakalım seni istiyor mu?” Bir kaşık daha aldı çorbasından.

“Olur sor, vermezse kaçırırım ama uyarmadı demeysin,” deyince Duru’dan çıkan küçük bir kahkaha ortama yayıldı. “Abi, seni kız kaçırırken hayal ettim de kendimi tutamadım,” diye savundu kendini.

Nihat kendine gelen cesaretle kararlı bakışlar attı. “Karahan, ama akıl mı bu şimdi? Ben de mi kaçırayım abisi vermezse?”

Nazlı, “Kaçır!” derken aynı anda Karahan, “Öldürürüm!” dedi. Göz göze gelen Nazlı ve Karahan, birbirlerinin üstüne çıkmaya çalışıyordu.

Ruken’in ürkek sesi böldü onları. “E şey... Ben evlenmeyi düşünmüyorum, sıkıntı etme, abiciğim.”

İlk gülen Nazlı olmuştu. Ardından da herkes başını sağa sola sallayıp kahkaha attı. Tatlı sert geçen yemeğin ardından içilen kahvelerle gitme vaktinin yaklaştığını anlayan Nazlı, Duru’ya sokuldu. “Ben abini oyalarken sen bu ikisini yalnız bırak.”

Duru başıyla onayladı. Nazlı ayağa kalktı. “Hadi bakalım, şu evini bana biraz gezdir de, sonra ben kendi evime gideyim.”

Karahan, Nihat’la konuşmasını kesip tek kaşı havada Nazlı’ya döndü. “Şu evini değil, şu evimizi olacak o cümle.”

Nazlı gözlerini devirdi. Bu adamla uğraşmak ne zordu. “*Lafını ağzına tıkardım da şu biçarelere dua et!*” dedi içinden. “Şu evimizi gezdir bana ben caymadan.”

Karahan’ın yüzündeki gülümsemeye Nazlı ömrünü bile verirdi. Ah, işte takıldığı yerler olmasaydı. İçindeki Nazlı’yı serbest bırakması için her şeyi bilmesi şarttı. Elinde olan bir şey değildi. Onca yılın bir hesabı olmalıydı. Karahan elinden tutup, onu yukarı doğru çıkartırken bile aklı *nedenlere* takılıydı.

Nihat, Duru’ya *nerede* anlamında göz işareti yaptı. “Havuzun yanında sanırım. Ama dikkat et, yakalanma! Duydun, öldürür.”

Nihat havuzun yanında buldu onu. Soğuk suya elini sokmuş, anlamsız şekiller çiziyordu Nil. Gelip kızın yanına eğildi dizlerinin üzerine. Soğuk suyun içindeki elini tuttu. Su gerçekten buz gibiydi. Ama Nil’in sıcaklığı sarmıştı onu. Elini tutan elin sahibine döndü Nil. Ağlamıştı. Gözleri öyle söylüyordu. Malikânenin ışıkları yüzlerini seçmekte çok yardımcı oluyordu.

“Üşümüştün, neden buradasın?”

Elini çekip önüne döndü. Ama eli hâlâ suyun içindeydi. “Sen neden buradasın?”

Nihat, kızın elini tekrar tuttu. “Senin için geldim.”

“Abimi duydun, ölmek mi istiyorsun?” deyip ayağa kalktı Nil. Nihat da onunla kalktı. Yüz yüze bakıyorlardı.

“Ölmek bile güzeldir seninle, eminim. Her gün senden ayrı yaşayarak ölmektense seninle el ele ölmeye razıyım.”

“Delirmişsin sen!” dedi Nil telaşla. “Ölmeni istemiyorum. İste-seydim, daha önce yapardım o dediğini.”

Nazlı daha yukarı çıkar çıkmaz Karahan’ın onu ilk soktuğu oda kendi odası olmuştu. “Ben sana evi gezdir dedim, odana getir demedim. Pul koleksiyonun da var mı Karahan?” İki eli belinde söylendi. Aslında bu eve girdiğinden beri en merak ettiği yer, sevdiğinin odası

ve o kızların bu odaya girip girmediydi. Elbette ki giriyorlardı. Ama o aksine inanmak istiyordu.

“Hayır güzelim, yok. Soracağını bilseydim, yapardım.” Bugün bu adamın yüzü ne çok gülmüştü.

“Dayanılmaz birisin. Eskiden de böyleydin de ben mi fark etmedim? Sen... Sen çok gıcık bir adam olmuştun.”

Karahan dibine kadar girip kollarıyla sardı kızı. Sımsıkı sarmıştı. Nazlı da kollarını istemsizce ona dolamıştı. “Dayanılmaz olan sensin Nazlı, ben sensizliğe dayanamıyorum.”

“*Nazlı çok dayanıyor sanki...*” diye olan düşüncesini kendine sakladı.

“O yüzden mi terk ettin beni?” Yine kaktüs dilini çıkarmıştı ortaya, en güzel anları mahvetmekte üzerine kadın tanımıyordu Nazlı.

Böyle bir soruyu beklemiyordu Karahan. Ama bu konuda Nazlı’ya sonsuz izin veriyordu. Hakkıydı ve anlıyordu. “Hatalar insanlar içindir. Benimki sadece bir hata. Bedelini ağır ödediğim bir hata.”

Karahan böyle konuşunca Nazlı’nın içindeki şüphe daha çok büyüyordu. Aklına binlerce şey geliyor, aynı hızla kayboluyordu. Ortamın havasını değiştirmek adına kollarından çıktı. Odaya göz gezdirdi. Odanın her yeri beyazdı. Karahan gibi bir adamın odasının beyaz olması ilginç gelmişti ona. “Senin daha çok koyu renkler tercih edeceğini düşünmüştüm. Oysa bu oda beyaz. Hem de fazlasıyla beyaz.”

Ellerini cebine soktu Karahan. “Sen gibi...”

Nazlı anlamamıştı. “Nasıl ben gibi?”

Nazlı’nın yanına gelip tek elini kızın açık omzundan aşağı yavaşça indirmeye başladı. “Tenin kadar beyaz. Sen benim beyaz tarafımsın.”

Baştan ayağa elektriğe tutulmuştu sanki. Teninin üzerinden içine yayılan bir akım vardı. Bu aklını karıştırıyordu. Hemen iki adım geri çekildi. Bu dokunuşlar ona iyi gelmiyordu. Hep daha fazlasını istemekten başka hiçbir işe yaramıyordu. Bu, Nazlı’nın son

isteği olabilirdi. Kızın kendinden kaçtığını anlayan Karahan gülümsemekle yetindi. Geniş camın önüne gidip manzarayı seyretti. Şehir muhteşem görünüyordu. Bu manzarayı sevmiştir. Olur da bir gün bu evde yaşarsa daha çok seveceğini biliyordu. “Manzara da evin de harika, çok sevdim.” Karahan’ın elini belinde hissetti. Camdan şehri izliyordu. “Evimiz diyeceksin.”

Nazlı, Karahan’ın bu inadına ve emrivaki sözlerine uyuz oluyordu. Ama bir yanı da deli gibi seviniyordu. Bu nasıl bir ikilemdi? Gözleri aşağı, havuzun başında konuşan Nil ve Nihat’a kaydı. Gözlerini kısıp baktı. “*Yanlış görüyor olabilirim,*” diye düşündü. Ama hayır, onlardı. Ölmek için çok gençlerdi oysa. O görmüştü de ya yanındaki adam? Nihat, Nil’in dudaklarına kapanınca, Nazlı hızla Karahan’a döndü. Karahan hâlâ şehrin ışıklarını seyrediyordu.

“*Bu adam kardeşini böyle görürse bu evi de yakar bizi de!*” diye düşündü. Sonuna kadar da haklıydı. “Karahan!” dediğinde sesi olduğundan yüksek çıkmıştı.

Karahan dikkat etseydi, telaşlı olduğunu her hâlden anlardı. Başını hızla çevirip gülümsedi. “Güzelim.” Ufak bir kaş çatışla kızın gergin yüz hatlarını inceledi.

Nazlı, ceketinin yakasından tutup sırtını cama çevirdi. Karahan onun bu hâline itiraz etmek zaten istemezdi ama anlam da verememiştir. Genelde bu çekiştirme işi kendi üzerine vazifeydi. Nazlı içinden, “*Yaktın beni Nil!*” deyip aradaki mesafeyi kapatmak için ceketin yakasından tutup Karahan’ı kendine çekti. Adama soru sorma ya da düşünme payı bırakmadan dudaklarına yapıştı.

Karahan şaşkınlık içinde kalmıştı. Ama çabuk atlatıp Nazlı’yı belinden yakaladığı gibi boy hizasına getirmek için kızın ayaklarını yerden kesti. Savaşın tutkuya dönmüş hâliydi. Nazlı’nın onu isteyerek arzuya öpmesi, Karahan için eşi benzeri olmayan bir duyguydu. Nazlı, Karahan’ın iki cihanda sevip sevebileceği tek kadındı. Cennete düşecek olsa bile yanına alabileceği tek huri Nazlı olacaktı.

Nil, havuzun başında hem de ağabeyinin yanı başında olduğunu hatırladığında Nihat'ı aniden itti. Bu yaptığı delilikten başka neydi? Hem öyle kolay mıydı bırakıp git, ilk gördüğünde öp?

“Abim evde!” demesiyle Nihat'ın havuza düşmesi bir anda gerçekleşti. Elini ağzına kapattı. Çığlık atmak şu an için yapabileceği en mantıksız şeydi. Sevdiği adamı havuzun buz gibi suyuna atmıştı.

Nihat tenine nüfuz eden soğuk suyla derin bir nefes aldı. “Yak-tın beni derdim ama sen resmen ateşimi söndürdün, Nil.”

Ama şu an kızgın görünüyordu. Nil gülmemek için iç savaş veriyordu. Yine de ağzından kaçan minicik gülüşe engel olamadı. Elini uzattı. “Üzgünüm... Bilerek olmadı. Kim dedi sana beni öp diye? Abim evde, sanki bilmiyorsun...”

Nihat, onu da bu suyun içine çekti ya dua etsindi ağabeyine. Kızın uzattığı eli tutmadan çıktı havuzdan. Üzerinden şakır şakır sular akıyordu. “Beni ne hâle getirdin, Nil?”

Nil suçlu suçlu baktıkça Nihat'ın yüreği sızlıyordu. “Üzgünüm, bilerek olmadı gerçekten.”

“Tamam üzülme, biliyorum.”

“Hadi gel, seni banyoya götüreyim. Üzerine abimden bir şeyler buluruz.” Her yerinden su akan Nihat'a eşlik etti.

Tek dokunuşla kendini kaybeden Nazlı'nın hâli de Nihat'tan farklı değildi. Tek farkı ıslak olmaması olabilirdi. Kollarını boynuna dolamıştı Karahan'ın. Bu adam güzel öpüyordu. “Sanki başka adam öpmüşlüğüm var da,” diye düzeltti kendini. Ayakları yerden kesilmişti. Karahan bıraksa yere yığılması işten bile değildi. Nefesi tükenince geri çekildi. Adamın onu bırakmaya hiç niyeti yoktu. Nazlı kıpırdayınca daha sıkı sarmıştı. “Allah Allah, bu öpücüğü neye borçluyuz acaba...” derken Nazlı'nın yanağına doğru eğildi. Resmen kıza işkence ediyordu. En çok da kendine...

Nihat'ın katili olmayasın diye öptüm diyemeyeceğine göre, “İçimden geldi. Öpemez miyim?” dedi.

Karahan geri çekilip sırtıttı, kesinlikle çok hoşuna gitmişti. Hem nazlı hem inatçı yâri geldiğinden beri ona kök söktürmüştü ama şimdi kendi isteğiyle ona geliyordu. “Umarım, içinden başka şeyler de geçiyordur. Eğer öyleyse serbestsin. Öpmek ne! Ne istiyorsan yap!”

O başka şeylerin ne olduğunu anlayınca gözlerini kısıp sinirle baktı Nazlı. Ayakkabısı sağ olsun, bu gece iyi iş çıkarmıştı. Ucunu kaldırıp isabet ettirdiği ilk yere tüm gücüyle vurdu. Canının yandığı her hâlinden belliydi adamın. Karahan'ın yüzü acıyla buruştu. Nazlı'yı serbest bırakırken eli diz kapağının hemen altına gitti.

“Bu iki etti. Nazlı, üçüncüde başına geleceklerden sorumlu değilim!”

Nazlı hemen camın önüne gidip aşağı baktı. Sessiz bir oh çekti. Ki tam o anda kapı tıklatıldı. Karahan, “Gir!” deyince açılan kapıdan Nil göründü. “E şey... Rahatsız ediyorum ama Nihat havuza düştü de, abiciğim.”

Yüzünde sakladığı muzipliği Nazlı da Karahan da fark etmişti. Elleri cebine soktu Karahan. “Ee abisi?”

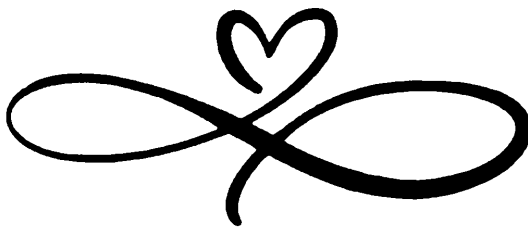
Nil'in yüzü aniden gerildi. Müstakbel yengesine baktı.

“E'si ne Karahan? Versene kıyafet!” diyerek yanına geldi. Karahan, Nazlı'ya imalı bir bakış atarken Nazlı da ona kaşını kaldırdı. Bu ikili bir garipti.

“Geç al,” dedi kardeşine. Gözlerini Nazlı'dan çekmemişti.

“Öyle bakacağına beni eve bırak,” diyerek kapıdan çıkıp gitti Nazlı.

Karahan başını kaldırdı. “Allah'ım, bana sabır ver,” diye mırıldandı. Az önce onu kendi isteğiyle öpen kız bu muydu? Nil'in kıkırdamasını da duymuştu.

14. BÖLÜM

“Abla, vallahi elimden geleni yaptım. Ama Fatih, Karahan Bey hakkında tek kelime bile ettirmedim. Bir de üzerine bana böyle şeyler sorma diye ant aldı,” dedi Ela. Mahcup olmuştu. Bir işi bile becerememişti. Kendine kızıp duruyordu.

Nazlı kızın üzgün hâline üzülmüştü. Kendi sorunlarıyla Ela’nın ne ilgisi vardı ki? Üzerine gitmemek ve bozulan moralini yerine getirmek için gülümsedi. “Sorun değil Ela, ben hallederim.”

Ama Ela cidden üzülmüştü. Kendini yetersiz hissetmişti. Anlamıyordu ki böyle antın kuntin işlerden. “Özür dilerim, ablacığım. Yerleri sil de, vallahi silerim. Ama ben bu işten hiç anlamıyorum.”

“Daha neler, Ela! Ben hallederim, sen çık hadi.”

Ela çıkarken, ilk yapması gereken şeyi yapıp arama motoruna Turgut Kara yazdı. Ama çıkanların hiçbirisi müstakbel kayınpederi değildi. Adama ait tek bir iz bile yoktu. Bu garipti. Zengin biriydi ama adı hiç geçmiyordu. Çaresizce Nil’i aradı.

“Efendim Nazlı abla?” diyerek telefonu açan Nil’in sesi hiç olmadığı kadar neşeliydi.

“Keyfin yerinde sanırım.” Nil’in gülümsemesini duyabiliyordu.

“Eh, sonunda mezara girmezsem şu an için iyiyim.”

“Girmezsin merak etme de siz aklınızı mı yediniz havuz başında öyle?”

Nil’in bir an sesi kesildi. “Nil, orada mısın?”

Nazlı'nın sesiyle kendine geldi. "Sen gördün mü? Ya abim? Abim gördü mü?"

"Abin görse şu an yoğun bakım ünitesinde yatıyor olurdu Nihat. Ama sapaşğlam, değil mi?"

"Desene kıl payı kurtardık."

"Sizin yüzünüzden dün gece abini öpmek zorunda kaldım. Bunun diyetini istiyorum, Nil."

Nil kahkaha attı. "Hoşuna gittiğine eminim. Abimi çok seviyosun. Dün gece çalışan kızlara nasıl baktığını gördüm. Ama ne diyeti, anlamadım."

Derin bir nefes alıp verdi Nazlı. "Babanın adresini istiyorum." Nil öylece kaldı. Bir süre ses veremedi. "Nil, hemen lütfen! Kimseye senden aldığımı söylemem. Sen vermezsen de ben yine bulurum. Ama söyle lütfen."

Nil de pek çok şeyi bilen kişilerden biriydi. Ama Karahan tek kelime bile etmelerine izin vermiyordu. Kaldı ki bunu Nazlı'ya söylemek ağabeyine ihanet olurdu. Ama bu kız dün gece ona iyilik yapmıştı. Hem de çok büyük bir iyilik... Ve ne kadar kavga gürültü tanışsalar da Nazlı'yı seviyordu.

"Ama abim duymasın. Seni de beni de vurur!"

Adresi not alıp telefonu kapattı. Neden ağabeyi vuruyordu? Ne vardı bu adamda gizli böyle? Nazlı'nın bilmemesi gereken çok önemli ne olabilirdi? *Karahan, ne çıkacak bu işin altından? Daha kaç kere öleceğiz...* Başını iki yana umutsuzca sallayıp kâğıdı çantasına sıkıştırdı. Kimseye görünmeden otelden ayrıldı. Kaybettiği yılların üzerine bir saniyeyi bile çok görüyordu artık. Olan biten ne ise bilmesi şarttı. Bilecekti, başka bir kadın mı var diye bile düşünmüştü. Ama bunun babasıyla ne ilgisi vardı? Düşünceler düşüncelerdi... Sonuç koca bir boşluktu. Arabasını park edip etrafına bakındı. Etrafına bakındı ama iş yeri gibi bir yer yoktu. Sıra sıra dizilmiş villalar vardı. Sessiz, çok sessiz bir yerdi. Adresi çıkarıp baktı. Evet, burasıydı. Ama burası neresiydi? Yani nereye düşmüş olabileceğini düşünüyordu. İçeri girmeden öğrenmesi mümkün gö-

rünmüyordu. Büyük siyah demir kapının etrafına bakındı. Zil ya da diyafon gibi bir şey olmalıydı. Buldu. Parmağını zile dokundururken titriyordu. Onu korkutan şey Turgut Kara değil, öğrenecekleri ve öğrendiklerinden sonra ne olacağıydı.

Masasında kurulu öylece boş duvarı izleyen Turgut Kara'nın tek derdi oğluydu. Ne zaman eskisi gibi olacaktı? Ya da eskisinden daha iyi, aklındaki tek düşüncesi buydu. Adamlarından biri içeri hızla giriş yapınca yerinde dikleşti Turgut Kara. "Ne oldu?"

İri yarı çalışanı en sadık adamı olan Halil, sert bir tavırla ve hiç gülmeyen suratıyla baktı adama. "Nazlı Doğan geldi, efendim. Dış kapının önünde." Patronuna, *alalım mı içeri* diye soruyordu gözle-riyle.

Hiç şaşırmadı Turgut Kara, o günden sonra bunu yapacağını tahmin ediyordu. "Al içeri..."

Halil hızla çıktı. Turgut Kara bilseydi, Halil, Karahan'ın babasının yanına soktuğu gözü kulağıydı, Halil'i öldürmese bile sakat bırakırdı. Kapı açılınca görüş alanına giren birden fazla siyah giyimli, çam yarması tipli adamları görünce ürkmeyi değil. Daha ağzını açmadan kapıyı açan adam, "Nazlı Hanım, patron sizi bekliyor," dedi. Şimdi biraz daha ürktü. Gözlerini etrafta gezdirdi. Tabii ya her yer kamera doluydu. Geldiğini çoktan görmüş olmalıydılar. Ne olursa olsun, buradan dönüş yoktu. Başını sallayıp adamı takip etti.

Her yerde adamlar vardı. Hiç kadın çalışan yoktu. *"Bu adam ne iş yapıyordu, Allah aşkına? Ben de nasıl sevgiliysem neden hiç sormadım daha önce! Ya da sordum da Karahan bana cevap mı vermemişti? Her neyse... Korkunun ecele faydası yok!"* diyerek adımlarını hızlandırıp başını kaldırdı. Büyük gösterişli bir kapının önüne gelince, adam kapı koluna uzanıp açtı. İçeriye girmekle oradan kaçmak arasında kalmıştı. Ama önünü görmesi için bu odaya girmesi şarttı.

Turgut Kara, Nazlı'yı kapıda görür görmez, ayağa kalkıp karşılamaya gelmişti bile. Elini uzatan adama nazikçe elini verdi. "Hoş geldin, kızım."

Kendisine *kızım* demişti. Tuhaf ama güzel gelmişti Nazlı'nın kulağına.

"Teşekkür ederim, hoş buldum."

Oturması için masanın hemen yanındaki koltuğu işaret etti pek sevgili müstakbel kayınpederi. Nazlı hiç üzerini çıkarmadan usulca oturdu. Turgut Bey de kendi yerine oturmuştu. Karahan'la bire bir benzeyen gözlere bakınca kendisini suçlu hissetmişti. *Dün gece adamı öp, bugün arkasından iş çevir!* Düşüncelerinden sıyrılıp karşındaki adama baktı. O da kendisine bakıyordu.

"Neden geldiğimi biliyor olmalısınız." Konuya bodoslama daldı çünkü çıkıp gitmek için can atıyordu. Öyle ya buraya onunla, oğlunun aşk hayatını konuşmaya gelmemişi. Bu adam bir şeyler biliyordu. Ve Nazlı'ya söyleyeceği de garanti değildi.

"Tahmin ediyorum. Ama yanlış yerdesin," dedi Turgut Kara.

"Aksine en doğru yerde olduğumu düşünüyorum. Benim bilmem gereken bir şey var. Ama bugüne kadar kimse söylemedi."

Turgut Kara, elini masanın üzerine bıraktı. Parmaklarıyla masada anlamsız şekiller çiziyordu. Nazlı da onu gözleriyle takip ediyordu. Adam başını kaldırıp çok sevdiği gelin adayına baktı. Oğlunun kara sevdasına...

"Bak kızım, sana kızım diyorum çünkü sen benim oğlumun sevdiği tek kadınsın. Oğlum beni görmek bile istemiyor olabilir ama ben oğlumu çok seviyorum."

Sen benim oğlumun sevdiği tek kadınsın bu sözü sevdiği adamın babasından duymak eşsiz bir güzellikti. Karahan'dan pek çok güzel söz duymuştu. Bu biraz farklı olmuştu. Nazlı kıvranan adamın sözünü kesti. "Yani..."

İki kolunu masada birleştirip ellerini de birbirine bağladı Turgut Bey. “Yanisi güzel gelinim, her ne duymak istiyorsan onu söyleyecek son kişi benim.”

Buraya kadar boşuna gelmemiştir. Neyse duymak, bilmek, yoluna bakmak istiyordu Nazlı. Karahan’ı seviyordu ve onunla bir olma şansı varken daha fazla soru ve şüphe istemiyordu. Karahan’a bir ümit vermişti, bu onu da çok mutlu etmişti. Ama o *neden* sorusu içini kemirirken huzur bulamayacağını biliyordu. Turgut Kara’nın susması hiç hoşuna gitmemiştir. Sesinin ayanı kaçmıştı. Çünkü vücudu adrenalin salgıliyordu. “Bak ihtiyar, Karahan’la barıştık. Ama bu demek değil ki onunla evleneceğim, her şeyi unutacağım. Ya bana gerçeği söyle ya da gerçeği söyle!”

Nazlı’dan aldığı sert yanıt ve bu öfkeli hâli hoşuna gitmişti. Gelini cesurdu, güçlüydü. Oğluna uyan tek kadındı. Bunu biliyordu Turgut Kara. “Bırak artık. Neyse ne. Mutlu olmaya bak. Oğlum gerçekten seni çok seviyor. Bunca zaman hep seni bekledi. Onu o kadar iyi tanıyorum ki, her geçen gün kahroldu senin yokluğunla.”

Nazlı hızla ayağa kalkıp, masadaki kalem kutusunda gözüne kestirdiği zarf açacağını hızlı bir hareketle eline geçirdi. *Oğlu o kadar çok seviyordu da neden sekiz yıl sonra hayatına yeniden girmişti? Neden o kadar zaman sonra?* Bunların öylesine bir açıklaması bile olamazdı kız için. Geçerli bir nedeni olmalıydı. Kendisine yakın duran adamın ceketinin yakasından tutup bıçağı adamın boğazına dayadı. Adamın başı arkasına giderken gözleri kızın kara gözlerini buldu. Turgut Kara korkmak bir yana, Nazlı’nın bu hâline hem gururla hem de sevgiyle bakıyordu. Bu bakışı, Nazlı fark etmişti. Ama bu daha çok sinirlenmesine yol açmıştı. Masadan düşenlerin sesine odanın kapısı ardına kadar açılmıştı. Hem de büyük bir gürültüyle ama Nazlı’nın hiç umurunda değildi. Bıçağı bir santim daha yaklaştırdı. Ağzını açıp *konus* diyeceği sırada o çok bilindik ses doldu kulaklarına. “Hiç acıma, güzelim. Suçu üstlenecek adam çok!” dedi Karahan.

Nazlı dişlerini sıktı. *Al oğlunu, vur babasına!* Arkasına bakma gereği bile duymadı Nazlı. Çok da umurunda değildi. Kendisine

hayran hayran bakan şirin kayınpederinin yakasını tuttuğu hızla bıraktı. Bıçağı da ulu orta savurdu.

“Benim gelinim olmaya senin kadar yakışacak birini daha düşünemiyorum, Nazlı,” deyip arkasına yaslandı Turgut Kara.

Eğer babasına bu denli öfkeli olmasaydı, bu cümleye mutlu bile olabilirdi Karahan. Dudaklarını birbirine bastırdı.

Nazlı avazının çıktığı kadar bağırdı. “Yok gelin, yok!” Parmağını kaldırıp bir Karahan’a bir de babasına doğrulttu. “Siz! İkinizin de canı cehenneme! Bana gerçeği söyleyeceksiniz!” İki adamdan da ses çıkmayınca çantasını alıp dışarı attı kendini. Bu kadar zor olan neydi? Her geçen dakika daha çok çıkmaza giriyordu. Basit bir şey değildi bu gizlenen. Önemliydi. Ellerini yüzüne kapattı. İşte tam bu noktada anladı ki, Karahan onu basit bir şey için terk etmemişti. Neydi lanet olası bu şey, neydi? Ayağındaki topuklu ayakkabıyla arabanın tekerine tekme attı. Hırsı geçmiyordu. O kadar çok acı-mıştı ki, ayağının koptuğunu düşündü. Beden acısı ve yürek acısı birbirine karışmıştı. Karahan onu görmüş ama yetişemedi ayağına olanlar olmuştu. Nazlı arabasına yaslanıp elini sağ ayak bileğine götürdü. Ayağı mı daha çok acıyordu yoksa kalbi mi? Gözlerinden dökülen yaşlar hangisi içindi? Her ikisi de olabilirdi. Hırsı, öfkesi, aşkı, sevgisi birbirine girmiş; Nazlı’yı bir girdaba sürüklüyordu.

Bitkindi. Hem de çok. Ayağının acısı bahaneydi. Canı ağlamak istiyordu. Hiç bitmeyecek miydi? Gerçekten hiç mutlu olmayacak mıydı? Elini yüzüne kapatıp sessizce ağlamaya başladı. Gözyaşı dışarı akıyor olabilirdi ama içine kan damlıyordu. Sıcak, kaynar kaynar içini yakan kavuran türden...

Yerden havalandığını hissedince, başını kaldırıp baktığında Karahan’ın kollarındaydı. Kendisine üzgün bakan adamı daha fazla üz-mek istiyordu. İçindeki yangının tek sorumlusu bu adamdı.

“Yetmedi mi? Artık bilmek istiyorum! Anlat bana! Eğer başkasından duyarsam senin de benim de sonum olacak, bilmiyorsun.”

Başını Karahan’ın omzuna yasladı. Karahan, güneşin rengini aratmayan kadının saçlarından öptü. Belki bir damla gözyaşına dün-

yayı ateşe veremezdi. Belki onu üzeni de öldüremezdi. Ama daha çok sevebilirdi. Daha, daha çok sevebilir, kendini affettirebilirdi. Yaraya tuz değil, merhem olabilirdi. İyileştirip izini bile yok edebilirdi. İnsanda bitmeyen bir sevda can bulmuşsa onu besleyip büyütebilirdi. Ve ona ait tek dünya olabilir, işte o dünyada ona dokunanı yakabilirdi. Karahan için aşk, eşittir Nazlı'ydı.

“Duyacakların hoşuna gitmeyecek.”

“Duymadıklarım da gitmiyor.”

“Canın yanar.”

“Canım zaten yanıyor.”

“Seni tekrar kaybetmek istemiyorum.”

“Ben hâlâ kayıbım, bulmuş değilsin.”

“Kayıp bile olsan yanımda, benim dünyamdasın. İzin vermem gitmene!”

Nazlı sona yaklaştığını hissediyordu. Ama bilseydi, daha en başında aklını kaçırırdı. Delirirdi. Artık duyacağı her ne ise basit cümlelerden oluşmadığına emindi. “Bilirsem kaybolduğum dünya cehenneme ya da cennete dönecek. Cennetinde beraber olmak istesem de gerçeği bilmek için cehenneme girmeye razıyım.”

Uzandığı yatakta elini alnına koymuştu Nazlı. Ayağını o şekilde sallarken aklı neredeydi, bilemedi. Öylesi kötü bir hırsla kapıldığını hiç hatırlamadı. Gözlerinin döndüğüne, düşünme yetisinin onu terk ettiğine kanaat getirdi. Karahan'ın onu zorla getirdiği hastane odasında doktorun gelip *koşarak gidebilirsin* demesini bekliyordu. Karahan hiç konuşmadan öylece camdan dışarıyı izliyordu. “Çok sıkıldım, çağır şu doktoru artık.”

Nazlı oyalanıp duruyordu. Karahan aslında o kapatıldıkları evde Nazlı teslim olurken aklında sadece bir süre, gerçekleri duyana kadar kabullendiğini yeni anlıyordu. *Zor* demişti ama *kabullenir* de

demmişti. Nazlı onu oyalamaktan başka bir şey yapmamıştı. Yalan dı-yemezdi. Nazlı ne kadar inatçı olsa da kendisini seviyor olduğunu biliyordu. Biliyordu lakin onu durduramıyordu. Nazlı bilmediği ne varsa hepsini öğrenmeden rahat etmeyecekti. Buna hakkı vardı el-bette ama onlara getirisi olmayacak şeyleri duymasını istemiyordu Karahan. En çok içerlediği ise kendini *barıştık* diyerek kandırmış ol-masıydı. Güven zaten çok yoktu. Yine de söylenen yalanlar da boy-larını aşmıyordu. Bildiğinde ona hiçbir şey kazandırmayacağı gibi kaybı da büyük olacaktı. Kimin kimi kaybedeceği bile karışmıştı. Yönünü hiç Nazlı'ya dönmeden konuştu. "Gelir birazdan." Aklı hâlâ nasıl kandırıldığında idi. Nazlı'nın haklılık payı olsa bile kırıl-mıştı Karahan. Karahan'ın kızmış hâli de kırılmış hâli de bambaş-kaydı. O da bir gün Nazlı'sını bu şekilde kandırmamış mıydı? Onun ne hissettiğini ilk defa iliklerine kadar hissetti. Yaşayarak öğrendi.

Nazlı, Karahan'a bakışlarını çevirerek çözmeye çalışıyordu. Kendisinin kızmış olması gerekirken, bu adamın hâli neydi şimdi? Başını yastığa geri koydu Nazlı. Çözmek mümkün müydü? Doktor içeri girince toparlanıp oturdu. Karahan da onlara doğru yaklaştı. Doktor orta yaşlarda, sevimli bir yüze sahipti.

"Evet Nazlı Hanım, çok ciddi bir şeyiniz yok. Sadece incinme mevcut, o da bir iki gün üzerine basmazsanız ve vereceğim kremleri bir de sargı bandını iyi bir şekilde kullanırsanız eski hâline çabuk döner."

Doktorun bir çırpıda anlattığı şeylere başını salladı Nazlı. "Araba kullanabilir miyim peki?"

Doktor gülümsedi. "Kullanmazsanız hem trafik canavarı olmaz hem de canınızı tehlikeye atmazsınız. Sağ ayağınız malum."

Doktorun yazdığı reçeteyi aldı Karahan. Teşekkür edip doktoru gönderdiler. "Peki, ben evdekilere ne diyeceğim şimdi?" Nazlı şaş-kın şaşkın sordu. Annesi öğrenmeden peşini bırakmazdı.

"Canım, Karahan'ı kandırmak istedi. Onu kandırayım derken hafiyelik de yapayım dedim ama işler umduğum gibi gitmedi. Ben de kendimi bu hâle getirdim dersin."

Nazlı kısık gözlerini karşısındakine dikti. Ama Karahan, Nazlı'nın tarafına bile bakmıyordu.

“Bu mu senin derdin? Kandırılmak mı yani?”

“Başka ne olmasını isterdin? Belki ölmemi de isterdin sen! Başından büyük bir bela gitmiş olurdu. Sonuçta ben senin oynadığın biriyim. Ama güzel oynuyorsun, kabul ediyorum. Ödeşiyoruz. Keşke sen de zamanında bana inanmayıp böyle benim yaptığım gibi açık açık konuşsaydın. Ben senin beni affettiğine inandım, evet. Keşke sen de benim seni sevmediğime inanmasaydın. Seni öyle seven bir adamın o günkü hâline kanmasaydın da benim şimdi yaptığım gibi bana hesap sorsaydın.”

Karahan'ın öfkesi büyüyor, büyüdükçe de dilinden dışarı akıyordu. Evden çıktıklarındaki umudu üstüne çökmüş, Karahan altında kalmış ve yüreği ağır yaralıydı. Tıpkı Nazlı'ya açtığı yara gibi...

Nazlı, ayaklarını yataktan aşağı sarkıtıp oturdu. Adamın dudaklarından dökülen her kelime, onu ne kadar kırdığını gösteriyordu. Hayatta istemeyeceği tek şey onun ölmesi olurdu. Bu adam nasıl sevildiğini bilmiyordu.

“Kes şunu! Ben seni kandırmadım.”

Karahan yükselen ses tonuyla Nazlı'ya döndü. “O zaman oyaladın! Kendine vakit kazandın. Babamın bir şey bildiğini anladın. Ama yanıldın, güzelim. Sana yardım edecek son kişiyi seçtin.”

Gözleri dolmuştu Nazlı'nın. Onun için, onun önünde ağlamak istemiyordu. Başını yana çevirdi. Saçları yüzünü kaplıyordu. Karahan'ın onu böyle görmesini istemiyordu. “Git buradan.”

Elleri iki yanına düştü Karahan'ın. Oysa beklediği başka kelimelerdi. *Hayır, öyle değil. Ben söylediğin hiçbir şeyi yapmadım,* demesi gerekiyordu. Ama Nazlı bu sözüyle kendini ele veriyordu.

“Git öyle mi? Nereye gideyim? Ne yapayım? İçim sen, dışım sen ama ben gideyim, öyle mi? Sana defalarca söyledim. Unut dedim. Bırak dedim. Sen varsın, ben varım, bugün varız dedim. Seni dedim. Öyle gerekti dedim. Ama sen bana şimdi git diyorsun, öyle mi?” Yetmiyordu. Ne dese az geliyormuş gibiydi. Can acısı

hiçbir şeye benzemiyordu. Aşk böyle olmamalıydı. Nazlı gözlerini sıkı sıkı kapatmıştı. Her kelime kalbine inen ağır bir darbeydi. Ve her vurulduğunda nefesi kesiliyordu. “Ben gittim de ne oldu, Nazlı? Sen kaldın mı? Sen de beni bırakıp gitmedin mi? O gece bana söylediğin kelimelerin içinde ‘neden’ var mıydı? ‘Beni bırakma’ var mıydı? Ben git dedim, sen de gittin. O hastane kapısında iki gün uyanmanı bekledim. Uyandığında, Yiğit sana gitmek ister misin dediğinde ‘olmaz gidemem’ dedin mi? Bir neden aradın mı?” Nefesi tükenen Karahan durdu. Sakin bir sesle kıza bakarak devam etti. “Aramadın. Gittin. Ben vazgeçtim senden, kolay olmadı. Ama senin gitmen çok kolay oldu. Ben senden senin için vazgeçtim,” diyerek sözünü bitirdi.

Uzun süre önce gözlerini serbest bırakmıştı Nazlı. Hâlâ Karahan’a bakmıyordu. Haklıydı. Bu sefer çok haklıydı. Söyleyecek sözü varsa bile konuşacak gücü yoktu. İçindeki acının tarifi yoktu. Ayak tırnağından saç tellerine kadar vücudu diken olmuş, her yerine batıyordu. *Senin için senden vazgeçtim*, demişti. Son cümle her şeye değmişti. Ama ucu açıktı.

“Git.” Konuşacak hâli yoktu. Haklıyken haksız duruma düşmüştü. Şimdi zanlı sandalyesinde kendi oturuyordu. Çarpılan kapı sesiyle gözlerini sıkıca kapattı. Daha çok ağlamak istemiyordu. Bu ağlamaların bir sonu yoktu. Ardından hep daha fazlası geliyordu. Karahan’ın çarptığı kapıdan giren Aras’ın gözlerinde bile hüznü bir yorgunluk vardı.

Odasına çıkarsa sürekli ağlamak zorunda kalacağını biliyordu. Karahan gitmişse Nazlı ağlardı. Hem de çok ağlardı. Geçmişe, geleceğe, içindeki kara sevdaya, kırgınlığına, yüreğinde bitmek bilmez aşkına ağlardı. Şimdi bir de kırılmış bir Karahan vardı karşısında. Kırıldığında nasıl suratsız biri olduğunu biliyordu. Adamın kızgınlığıyla kırgınlığı arasında uçurum vardı. Uçuruma set olacak, boşluğu

dolduracak tek kişinin de kendisi olduğunu biliyordu Nazlı. Karahan ona asla dayanamazdı. Salonda koltuğa uzattığı ayağına bakıyordu. Ayağını gördüğü söylenemezdi. Aklı Karahan'da kalmıştı. Şu an kendini bir yere kapatıp sessizce üzüldüğüne adı gibi emindi. Ona istediği şeyi söyleyebilir, istediğini yapabilirdi. Asla ses etmez, güler geçebilirdi. Fakat kırık bir Karahan da kızgınlığında olduğunun aksine durgun bir deniz gibiydi. Fırtına öncesi sessizlik gibi...

“Anlat?” Tepesine dikilmiş manalı gözlerle soru soran Aslı'ya baktı.

“Ayağımı incit...”

Aslı sözünü kesti. “Ne oldu, Nazlı? Onu anlat!”

Nazlı sessizce önüne dönüp kollarını göğsünde bağladı. Aslı da geçip ayakucuna oturdu. Omuzlarının düşmesi Nazlı'nın pes ettiğini gösteriyordu. “Onu kırdım.”

“Nasıl kırdın onu?”

“Senin bizi kapattığın evde onunla barışmış gibi davrandım. O da bunu fark etti.” Sıkıntılı bir nefes saldı dışarı. Başını koltuğa yasladı. “Bana kırılmaya ne hakkı var, Aslı?”

Duydukları hiç hoşuna gitmemişti Aslı'nın. O kaçırma için ne çok uğraşmıştı. Üzerine bir de kocasından azar işitmişti. Sevgili inat kraliçesi görümcesinin olayı getirdiği yer kırık döküktü.

“Sen aşta hak hukuk mu arıyorsun, Nazlı? O hâlde benim de kocamı boşamam gerekiyordu. Neden yaptın bunu? Onu sevmiyor musun?”

Nazlı başını kaldırıp Aslı'nın yeşil gözlerindeki hayal kırıklıklarını izledi bir süre. “Benden bir şey saklıyor. Onu öğrenmek zorundayım. Babası biliyor. Ben de Turgut Kara'ya bunu sormaya gittim.”

“Ben sana onu sevip sevmediğini sordum,” dedi Aslı, üzerine basa basa.

“Şüpheni mi var, Aslı?”

“Benim değil hayatım, ama senin şüpheni var. Ne saklıyor olabilir? Çocuğu mu var? Karısı mı var? Seni aldattı mı? Nedir ne?”

Bilmediği gerçeklerden daha gerçek olabilecek dünya ile karşılaştırdı Nazlı'yı.

“Saçmalama Aslı! O öyle biri değil.”

Aslı gözlerini devirdi. Bunlara inanmıyordu. Ama bilmediği şeyleri de merak ediyordu. Aslı'nın tutumu haksız olduğundan değildi, her ayrıntıyı irdeliyor, içinden çıkamıyor oluşuydu. Nazlı'ya kızdığı konu buydu. “Nasıl biri, Nazlı? Neden her şeyi olurlarına bırakmıyorsun? Her şeyi bilmek sana ne kazandıracak? Ama ya kaybettirirse bunu hiç düşündün mü? Bir sekiz yıl daha ya da bir ömür onsuz kalabilir misin?”

“Düşündüm. Önüme bakarım. Yolumu bulurum. Ama yanlış, ama doğru...” Yalan söylüyordu. İkisi de sekiz yıl önceki kişiler değildi. Aşkları bile büyümüşü. Nazlı, Karahan'ı hiçbir şekilde bırakmayacaktı. Bu işe ilk adım attığı kadın değildi artık.

“Aptal olma! Ne önü, ne yolu? Sence ben, abin benden ailemi gizlediğinde ve ben öğrendiğimde onu terk edip boşasaydım, bugün nerede olurduk, Nazlı? Ne hâlde olurduk?” Gözlerini Nazlı'nın gözlerine dikti. Net bir cevap arıyordu. Nazlı'nın göz bebekleri, içindeki ruh hâli gibi titriyordu. Nazlı'nın korktuğunu kendi de biliyordu. Aynı şeyleri yaşamaktan çok korkuyordu. Mutlu olmak istiyordu.

“Sen öğrendin ama affettin. Ben neyi affedeceğimi bilmiyorum...”

“Hayır, biliyorsun. Ne olursa olsun, onu affedeceksin çünkü tatlım, Karahan yoksa sen bir hiçsin.” Katakulli ile olmuyorsa lafla olurdu. O da olmuyorsa daha iyi planı her daim vardı Aslı'nın. Başını koltuğun yastığına bıraktı Nazlı. Yorgundu. Çok fazla yorgun. Ama Aslı'nın susmaya niyeti yoktu.

“Tamam, bırak! Otele gitme, başka birini yollarız. Çıkar hayatından, yokmuş gibi davran. Ama Karahan koluna ve yüreğine başkasını alırsa da hiç şaşırma. Fazla naz âşık usandırır. Ve her erkeğin tahammül sınırları var. Yorulduğu yerde bırakır. Ardına bile bakmaz. Aşk naz ile usandırmadan bence sen ona aşkın Nazlı hâlini göster, yaşanmış ve bitmiş şeylerin peşini de bırak.”

Önce *hırak gitsin* deyip ardına da *aşkını göster* sözünü art arda ekleyebilen tek canlı Aslı'ydı. İki zıt cümleyi virgülle birbirine bağlamıştı.

"Aklımı karıştırıyorsun." Şu an cidden karışmış durumdaydı. Aslı'nın ağzından çıkan her sözle Karahan'ı nasıl kışkırdığını daha iyi anlıyordu. Bu da vicdanına ağır gelmeye başlıyordu.

"Ben aklını topluyorum şu an." Ayağa kalktı Aslı. "Sen düşün biraz. Haklı olma payım çok yüksek," deyip ayrıldı salondan.

Yüzünde hain gülüş falan da yoktu. Hem sinirliydi hem de üzgündü Aslı. Bu kadar zor olan neydi? Tabii ki Nazlı! Bütün gün evde boş boş oturmak, Nazlı gibi hayatını çalışarak geçirmiş biri için oldukça zor olmuştu. İki gündür evdeydi. Allah'tan ev kalabalıktı. Karahan iki gündür ne aramıştı ne de görmeye gelmişti. Nazlı'nın iç hesaplaşması hâlâ devam ediyordu. Bunun yanında da her gün görmeye alışmış olduğu adamı özlemişti. Ela'yı arayıp sorduğunda otele hiç gelmediğini öğrenmişti. Ne Ela ne de Fatih nerede olduğunu biliyordu. Nazlı, Nihat'a da sormuştu ama o da bilmiyordu. Tepesinde beklediği Asya'yı Fırat'ı aratıp öğrenmek için tüm gazlamasıyla kızın telefon konuşmasının bitmesini bekliyordu.

Fırat, Asya'yı öptüğünden beri Asya, Leyla gibiydi. Fırat zaten Mecnun olalı yıl olmuştu. Asya'yı kırmayacağını biliyordu Nazlı.

"Fırat," dedi Asya saçının bir tutamını elinde evirip çevirirken.

"Söyle bebeğim," diyen Fırat, Asya'nın hâlihazırda olan aklını çoktan alıp götürmüştü. Telefonun başında resmen eriyordu kız.

Nazlı gözlerini devirdi. "Bırak oynaşmayı da sor!"

"Asya, ne oluyor?" diyen Fırat'a cevap verdi Asya. "Canım, senden bir şey istemek mecburiyetinde kaldım da... Karahan nerede biliyor musun?" Tek seferde sordu. Nazlı nefesini tutmuş, gelecek cevabı bekliyordu.

"Nazlı istiyor sanırım."

"Evet, adamın kalbini fındık kıracağı gibi parçalamış da başımda bekliyor. Biliyorsan söyler misin?"

“Biliyorum ama söyleyemem.”

Asya yerinde doğruldu. *Ne demek söyleyememdi? Asya istiyor ama Fırat yapmıyordu, öyle mi?*

“Ne demek söyleyemem?” Sonra Asya arkasına geri yaslandı ve sakin sesiyle devam etti. “Benim de boş vaktim çoktu, bugün seninle bir şeyler yaparız diyordum. Hm, sen söylemiyorsun, ben de vaktimi doldurayım bari.”

Nazlı elini ağzına kapatıp gülmeye başladı. “Aslı’nın kardeşinden başka ne beklenirdi ki!” dedi fısıltılı sesiyle.

“Hm, tehdit seziyorum.”

Fırat’ın gülümsemesini duyabiliyordu Asya. “Yok canım, ne tehdidi... Konuş Fırat, ben de evden çıkıp sana geleyim. Bak vallahi Azra, Zeynep ve Aslı’ya takılırım. Sonra başınıza gelecekleri sen düşün.”

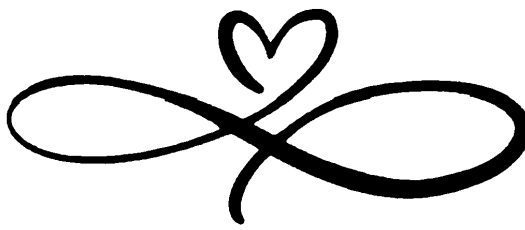
Fırat derin bir nefes aldı. “Burada, İstanbul’da çiftlik evinde. Açık adresi Nazlı’ya yollarım. Ve yarım saat içinde yanımda olmazsan Karahan’ı arayıp kaçmasını söylerim.”

Ayağa fırlayan Asya, dolabın önüne geçip kıyafet aramaya başladı. “Bekle geliyorum!” Kapattığı telefonu yatağın üzerine fırlattı. Kendisine cevap arayan gözlerle bakan arkadaşına gülümsedi. “Çiftlik evi mi ne varmış. Fırat sana atacak adresi.”

Nazlı, Asya’nın iki yanağından öptü. Ve ışık hızıyla odadan çıkmak üzereyken durdu. “Az değilmişsin hani,” deyip göz kırptı.

Asya renkten renge girmişti. “Senin için, bebeğim.” Sonra Fırat’ın ona *bebeğim* dediğini hatırladı. “Ne güzel bebeğim diyor ya...”

Nazlı kahkaha atarak çıktı odadan. “Aşk kimsede akıl bırakmadı. Herkes ayrı bir deli!” diyerek evden ayrıldı.

15. BÖLÜM

Navigasyona yüklediği adrese doğru gidiyordu. Adresteki adama ne diyeceğini bile bilmiyordu. *Affet beni!* Hayatta olmaz! *Ne yaptım ki ben? Yaptım bir hata...* Hayır, bu da olmaz. Elini direksiyona vurdu. “Aman ya neyse ne! Ben ona dayanamıyorsam o da bana dayanamıyor. Zor olacağını sanmıyorum.” Hava karamaya başlamıştı. İstanbul trafiğinden çıkmak bir saatini almıştı. Şimdi bir de çiftlik yolunu katetmesi gerekiyordu. Gece kaçta döneceğini bilmiyordu. Bunu idare edebilecek tek kişiyi aradı.

“Evet, görümcelerin keçisi?”

“Ben Karahan’ın yanına gidiyorum. Ve daha varamadım bile, ne zaman döneceğimi bilmiyorum.”

“Aman dönme, şekerim.”

“Ne yapayım Aslı, gitmişken nikâhına mı gireyim?”

“Hiç fena olmazdı. Neyse o iş bende, tamam. Göster ama elletme kriterini çiğneyebilirsin bu arada,” deyip kahkaha attı Aslı.

“Aslı...”

“Ne Aslı ne? Yazık be adama! Seni bekleyecek diye tohuma kaçtı. Ver artık ver!”

Aslı’nın söyledikleri Nazlı’nın da gülümsemesine neden olmuştu. Başını sağa sola salladı. “Kızım, sen delisin ama ben de o yolda ilerliyorum.”

“Aklın aşkla ne işi olur? Hadi sana iyi eğlenceler. Dediklerimi unutma! İstiyorsa ver gitsin.”

“Tövbe estağfurullah!” dedi içinden Nazlı. Aklıyla oynuyordu bu kız. “Kızım, sen neyine güvenip de gidiyorsun adamın evine? Seni seviyor olması aynı zamanda da seni istiyor olmasıyla eş değer değil mi? Hatta diğeri ağır bile basabilir.” Kendi söyleyip yine kendi yanıtlıyordu.

“Vallahi zarar, billahi zarar bu kız. Resmen ayarlarımla oynuyor.”

İki gündür bu evde gereğinden fazla düşünmüştü Karahan. Şöminenin bitmek üzere olan ateşine birkaç odun daha attı. Kıvılcımlar eşliğinde tutuşan odunlar gibiydi. Yanıp kül olmaktan başka bir şey hissetmiyordu. Yakan da aynı, kül eden de aynı ateşti. Kandırılmış olmasını hâlâ içinden atamamıştı. Düşünmüş, düşünmüş ve sonunda onu daha nasıl, ne kadar seveceğine kendi bile inanmamıştı. Bugüne kadar gördüğü hiçbir kadına benzemiyordu Nazlı. Bu kadar karşı çıkmak ve bu arayış kızın da kendini çok seviyor olduğunu gösteriyordu. Düzmece bir barışma sahnesinde yaşadığı mutlu birkaç günün hüznünü taşıyordu kalbi. Bunları düşündükçe canı daha fazla yanıyordu. Nazlı olmadan bir hayat zordu. Gelecekte bir gün mutlu olmayı deli gibi arzuluyordu. Şöminenin önündeki oturma yastıklarına uzandı. Ellerini başının altına koyup gözlerini kapattı. İki gündür uyumuyor denecek kadar az uyuyordu. İçinde huzursuz düşüncelerle uykuya daldı.

Arabasını çiftliğin dışına bıraktı. Ona kapıyı açacak biri de görünmüyordu. Hava kararmıştı. Umarım, yanlış ev değildir ve umarım, köpekleri yoktur diye dualar etti. Ağır demir kapıyı yavaşça açıp içeri girdikten sonra kapattı. Etrafına göz attı. Kimseler yoktu. Eve baktı. Karanlıktı. Ama ışık sızan bir oda vardı. Adımlarını hızlandırıp kapının önüne kadar geldi. Zile basacağı sırada kapının dışarı-

dan da açılan bir kolu olduğunu fark edince doğrudan kola yöneldi. “Allah’ım, ne olur bir kadınla yakalamayayım yoksa katil olurum!”

Sıcacık bir evdi. Uzun koridorda loş bir ışık sızıntısı vardı. Üzerindeki kalın mantoyu çıkarıp hemen yanındaki askıya çanta-sıyla beraber astı. “*Rahatlığa bak, sanki kendi evine giriyorsun,*” diye içinden de geçirmeden edemedi. Ayağındaki ayakkabıları da çıkarıp yumuşacık ve sıcak halının üzerine bastı. Yerden ısıtma olduğunu fark ettiği evin içinde huzurlu bir sıcak hâkimdi. Işığı takip etmeye başladı. İki metre sonundaki ilk kapıdan bakınca gördüğü görüntüyle mest oldu. Defalarca âşık olunuyorsa Nazlı sayısını bile unutmuştu. Şöminenin önünde boylu boyunca kolları başının altında yatan adamın hiç bu kadar çekici göründüğünü hatırlayamadı.

“*Dediklerimi unutma!*” diyen Aslı’nın sesi yankılandı bey-ninde, anında geri kovdu. Karahan çikolatalı pastadan bile daha çekiciydi. Ayakuçlarında ilerleyip önünde durdu. Dizlerini yere ko-yarak eğildi. Uyurken ne kadar çekici olduğuna karar verdiği adamı seyretmeye başladı. İçindeki hırçın kadın bile bas bas bağıırıyordu. *Sen bu adamı seviyorsun!* Koltuğun üzerinden aldığı yastığı Kara-han’ın yanına koydu. Kendi de oraya uzandı. Dokunup uyandırmak istemiyordu. Uyanınca nasıl biri olacağını ve neler söyleyeceğini kestiremiyordu. Kırılmış bir kalp, kızgın bir kalpten daha tehlike-liydi.

Gözlerini araladığında içerisi hâlâ sıcaktı. Attığı odunlar hâlâ sönmemişti. Burnuna dolan kokuyu alınca, istemsizce gözlerini tek-rar kapattı Karahan. Nereden gelmişti bu koku şimdi burnuna? Kesin hayal ürünü olmalıydı. O çiçek karışımı kokuyu unutması mümkün değildi zaten. Özlediğini hissetti. Gözlerini açıp, uyuşan kollarıyla destek alıp doğrulduğunda, yanında yatan kadını görmesiyle gözleri kısıldı. “Bu hayal ürünü olamayacak kadar gerçek!” Nazlı ne zaman gelmişti? Yanında uyuyordu. Bir an gerçek mi diye kontrol etmek geldi içinden. Aklını kaçırmaya az kalmıştı sanki.

Hayır, kanlı canlı yanında yatıyordu. “*Burayı nasıl bulmuş olabilir?*” diye düşündü. Neden gelmişti? Dokunmaya cesaret edemiyordu. Gerçek olmayacak kadar güzeldi. Sarı saçları gecenin karanlığında bile güneş gibiydi. Gürültü yapmadan kalkıp şöminenin ateşine birkaç odun daha attı. Kalktığı yere yüzünü Nazlı’ya dönecek şekilde tekrar uzandı. Dili dikendi. Kalbi kaya misali, zeki olması tartışılmazdı bile ve nerede olması gerektiğini de biliyor, diye düşündü. Yarım saate yakın gözlerini hiç ayırmadan izledi sevdiğini, kalbinin tek derdini.

Nazlı gözlerini aralayıp, karşısında kendisini izleyen adamı görünce, “İşte başlıyoruz!” diye içinden geçirdi.

“Ne işin var burada?” İkisi de hiç kımıldamadı yerinden. Odanın şömine ışığında parlayan göz bebekleri buluştu. İkisi de yorgun, özlem doluydu.

“Adamın biri benden kaçıyor da gidip onu bulayım, bu kadar trip erkeğe yakışmıyor da haddini bildireyim dedim.” Tam da beklediği soruydu. Hiçbir şey olmamış gibi kollarına almasını beklemiyordu.

“Kaçmıyorum, trip de atmıyorum. Sadece başımı dinliyorum.”

İçindeki kırıklık dilinden zehir akıtıyordu adamın. Nazlı sırtüstü döndü. Kendisi Karahan’a dikenlerini batırırken de onun canı bu kadar yanıyor muydu? “*Eğer öyleyse hemen vazgeçmeliyim,*” diye düşündü. Tavana bakıp konuştu. “Yani ben önemsiz biriyim ve senin başını ağrıtırıyorum.” Sözler bıçaktan daha keskindi. Acısı bile daha derindi. Eteğinden geriye kalan beyaz teninin, Karahan’a mesaj vardı: Ya al ya bırak!

“Saçmalama ve hayır, sadece aklımı toplamaya çalışıyorum,” dedi gözlerini Nazlı’nın kar beyazı teninden çekerek.

Bu konuşmanın iyi bir yere gitmeyeceğini anlayan Nazlı yerinde doğruldu. “En iyisi ben gideyim. Bu konuşma iyi sonuç vermeyecek,” derken sesi titremeye başlamıştı.

“Neden geldiğini söyle önce, istersen sonra git.”

Adamın her sözü Nazlı'ya ağır geliyordu. Ayağa kalktığında Karahan hâlâ yerde uzanıyordu.

“Gelmek istedim ve geldim. Şimdi gitmek istiyorum ve gidiyorum.” Ağlamaya ramak kalmıştı. Odanın kapısına ulaşmadan ince beline sıkıca dolanan kolların çekimiyle durdu.

“Cevabını beğenmedim. Hem bu havada gidemezsin.” Onu hiçbir yere göndermeye niyeti yoktu. Hiçbir yere, hiçbir zaman...

Nazlı belindeki kola baktı. Yaslandığı geniş göğsü aklından çıkardı hemen. İnsan neden sevildiğine hiç tereddüt etmeden, düşünmeden ışık hızıyla çekiliyordu? Kesinlikle akıl işi değildi.

“Ne varmış havada? Giderim ben, bırak!” Bu adam dikenli dil seviyordu. Nazlı da hiç *canım*, *balım* diyecek biri değildi.

“Nazlı sus!” Karahan zaten öfkeliydi. Nazlı da ona hiç yardımcı olmuyordu.

“Neden? İğneleme sırası sana geldi diye mi?”

Hazırcevaptan ibaretti Nazlı. Bileğinden tutup şöminenin önüne getirdi. “Otur!”

Nazlı gözlerini kapatıp nefes aldı. “Ben senin kuklan mıyım? Konuş, sus, otur!”

Karahan oturup Nazlı'yı da minderin üzerine çekti. Oflayıp oturdu Nazlı. Kollarını göğsünde bağlayıp başını şöminenin alevlerine çevirdi. Adamın konuşmaya niyeti olmadığını anlayınca ona döndü. Gözlerini Nazlı'nın siyahlarına dikti Karahan. Soru sormadan cevap istiyordu. Gözlerini kaçırdı Nazlı. “Özür dilemeye gelmiştim. Ama sen mahvettin.” İçi burkulmuştu.

“Neyin özrü bu, Nazlı? Beni kandırmanın mı? Yoksa sevmediğin birine seviyormuş gibi yapıp kırdığın için sızlayan vicdanının mı?” Karahan'ın sesi sert ve tehditkârdı.

Nazlı içinde bir yerlerin feci hâlde kırıldığını hissetti. Ne demekti sevmediğin birine seviyormuş gibi davranmak? Amacı bu değildi. Öyle bir görüntü mü vermişti? Karahan sonuç olarak bunu mu çıkarmıştı?

“Seni kandırmak istemedim. Niyetim bu değildi. Ayrıca ben öyle biri miyim?” Kırılmış ses tonuyla adama kaçak bakışlar attı.

“Beni oyaladın. Bilmek, öğrenmek için deli olurken beni oyaladın. Ne yapacaktın? Sonra beni terk mi edecektin? Ya da bana sıkı sıkıya mı bağlanacaktın? Beni sevmek için neden mi arıyorsun, Nazlı?” Karahan’ın gitgide yükselen ses tonu, Nazlı’nın içini parçalıyordu. Gözlerini sıkıca yumdu.

“Bağırmayı kes!” Eğer Nazlı da bağırmaya başlarsa bu iş olduğundan daha kötü olacaktı.

Karahan derin bir nefes alıp başını ellerinin arasına aldı. Sonra Nazlı’ya baktı. “Beni sevmiyorsun. Ben sende saplantı, bağıllık gibi duygular uyandırıyorum.”

Nazlı önüne eğip kaldıramadığı sözlere başını sağa sola salladı. “Öyle olsa geçerdi. Biterdi.” Titreyen sesi onu ele veriyordu. “Ben sana geldim!”

“Bir adım bile gelmiyorsun kadın sen, bir adım. Geberiyorum senin için. Can çekişiyorum, Nazlı. Ne yapabilirim daha? Sana kendimi affettirecek ne yapabilirim?”

Başını kaldırıp dolu bakışlarını Karahan’ın kara girdabına dokundurdu. “Ya ben? Beni hiç düşünüyor musun? Tam sekiz yıldır kan akıyor kalbimden. Ben... Sen varken de yokken de can çekişiyorum. Benim yerimde sen olsan ne yapardın? Ben seni terk etseydim ve sen bana sebebini sorsaydın da ben sana söylemeseydim, sen ne yapardın?” Sesi sertti. Burada Karahan’dan alacağı cevap çok önemliydi.

“Sen beni terk edemezdin. Neden biliyor musun? Çünkü ben buna izin vermezdim.” Sesi net, bakışları hiç olmadığı kadar kararlıydı. Acıttı Nazlı’yı. Yaraladı. Terk eden Karahan’dı ama giden Nazlı olmuştu şimdi...

“Peki, neden kendine izin verdin? Neden yaptın? Beni, benim için terk ederken aklın neredeydi? Benim sensiz ne kadar yaşayabileceğimi sandın? Şimdi kalkmış, bana *terk etmezdim* diyorsun. *Beni sevmedin* diyorsun. Buna ne hakkın var?”

“Sen de benden vazgeçtin. Hiç sorgulamadan hem de. Sen uyandığında bir kez beni görmek isteseydin, bir kez neden deseydin... Demedin, diyeceğini düşünüyordum. Ama sen yapmadın. Yapsaydın, dünya tersine bile dönmeye başlasa ben seni bırakmazdım. Sen o gece kollarımda bayıldığında ben çoktan vazgeçmiştim.”

İki keçi bir ipte ya biri düşecek aşağı, diğeri geçecekti ya da beraber aynı yoldan ilerleyecekti. Ardına bakan yanacak, önüne bakan aşkı bulacaktı. “Lanet olsun, söyle de bitsin artık!” diye haykırdı Nazlı.

“Hayır, ben ne zaman istersem o zaman öğreneceksin. Ya beni bu şekilde kabul edeceksin ya da ikimiz de yanacağız,” dedi Karahan. Tek soru, tek cevaptı istediği. Ama kalbi avaz avaz bağınıyordu. *Kabul et beni!*

Sessizce bekledi. Gözlerine baktı Karahan’ın. “Ya beni aldatmışsan?” Gözlerini dahi kırpmadan adamın gözlerine odaklandı.

“Ben o kadar haysiyetsiz biri miyim? Ben senden önce olanı bile dilime alamazken seni aldatmış olduğumu nasıl düşünürsün?” Yine kırılmıştı. Bu, yavaşlayan ses tonundan belli oluyordu.

“Aklıma geleni söylüyorum. Yaptın demedim.”

“Beni, benim seni sevdiğim kadar sevmiyorsun, Nazlı. Boşa kürek çekiyoruz biz.” Başını iki yana salladı.

“Nereden biliyorsun bunu?”

“Neyi? Boşa kürek çekmem açık değil mi?”

“Hayır, seni sevmediğimi ya da senin beni sevdiğin gibi sevmediğimi nereden biliyorsun?”

“Açık değil mi? İçinde hep bir şüpheyile yaşayacaksın.”

“Değil! Açık değil. Kendi kurduğuna kendin inanıyorsun. Şüphelerimi gider o zaman.”

“Önce sen beni sevdiğine inandır,” deyip ateşi körükledi Karahan.

Nazlı bıkkın bir nefes verdi. Bedeni olduğu yere çökmüştü âdeta. “Bunca yılıma tek bir adam bile sokmadım. Kimsenin göz-

lerine sana baktığım gibi bakmadım. Ben hayallerime seni bile sokamadım. Başka birini nasıl düşüneyim... Yeterince açık değil mi?"

Nazlı konuştuğu Karahan'ın içine serpilen serin sulardan nasibini alıyordu kalbi. Nazlı'nın daha fazla soru sormasına fırsat vermeden, Karahan onu kendine çekip dudaklarına kapandı. Bir anda kendini Karahan'ın kucağında buldu. Tenine değen dudaklarla aklında ne varsa uçup gitmişti. Kollarını Karahan'ın boynuna doladı. Şaşkın hâline son verip, ilk defa kendisini kasmadan karşılık verdi sevdiği adama. Sertti. İstiyordu, alıyordu. Kurumuş bir toprağın suyu emmesi gibi öpüyordu. Yavaşladı. Aşkla, şefkatle, umutla, tüm kalbiyle eski Nazlı'sını içine çeke çeke ruhunu teslim alıyordu Karahan. Bu ruh bedenden çıkana kadar Karahan'a aitti. Onun ellerine veriyordu Nazlı.

Geri çekilen Nazlı oldu. Ellerini özgürce gezdirdiği kömür karası saçlara baktı. Kendisine ıslıl ıslıl bakan adamın gözlerinde oyalandı.

"Seviyorsun beni," dedi Karahan.

Nazlı başını geri atıp güldü. "Bak ya hâlâ neler söylüyorsun..."

Açıktaki kalan beyaz boynuna uzandı Karahan. Küçük ama masum olmayan dokunuşlar bırakıyordu. Alınan sinyaller Nazlı'ya ecel terleri döktürüyordu. Bu dokunuşların sonunun biteceği yerde olmak istiyordu. Karahan'ın olmak istiyordu. Karahan onun olsun istiyordu.

"Ama ben senden şüpheliyim tabii..." dedi Nazlı.

Karahan tek hamlede Nazlı'yı minderlerin üzerine yatırdı. Nazlı'nın kalbinin sesini Karahan bile duyuyordu. "Şüphelerini gidermek için neler yaparım sana, tahmin bile edemezsin!" Dişlerini sıkarak konuşan adamın gözleri, kızın beyaz gerdanından yüzünü ilk kez görüyormuş gibi keşfe çıktı.

"Hem çok ayıp, sana kim dedi bu saatte bekâr bir adamın evine gelmeni?"

Nazlı aklına gelen konuşmalara kahkaha attı. "Sence kim demiş olabilir?"

Kaşlarını çatıp baktı Karahan. “Aslı!”

Aslı’nın daha söylediği pek çok şeyi duysa Karahan, Aslı’ya plaket bile verebilirdi.

Nazlı tekrar güldü. “Aslı tabii ya...”

İnce ve kırmızı kazağın üzerinden dokundu Nazlı’ya. Beline... Oradan göğüslerine dolandı. Boyun çukurundan geçip sarı saçlara daldırdı elini. Kızın dudaklarına küçük ve kesik öpüşler bırakıyordu. Nazlı gözlerini kapatmış, içinde filizlenen duyguların tadını alıyordu. “Başka ne dedi Aslı?” Nazlı’dan ses çıkmadı. Ama Karahan onun yüzünden her şeyi okuyabiliyordu. “Şimdi seni elimden kim alacak?”

Nazlı kollarını Karahan’ın boynuna dolayıp ellerini saçlarında gezdirmeye başladı. Ellerinin altındaki teni seviyordu. Dokunmak bambaşkaydı. Seve seve, bile isteye özgürce parmaklarını gezdirmek... Eşsiz bir duyguydu.

“Beni senin elinden alacak kişiyi öldür.”

“Hiç acımam.” Tekrar Nazlı’nın teninde kendini bulmak için dudaklarına ulaştı. Kızın alt dudağını dişleriyle sıkıştırdığında, Nazlı’nın sesinden kopan inlemeyle aklını kaçırmış gibi kapandı dudaklara. Nefesi kesilene, dudaklar başka yerlere keşfe çıkmak isteyinceye kadar öptü kızı. Geri çekildiğinde gözleri keşişti.

“Seni sevmenin adı yok, Nazlı’m.”

“Seni sevmenin tarifi yok, Kara’m.”

Karahan’ın yıllardır duyamadığı kelimeyle çöle dönen yüreği suyuna kavuşmuştu âdeta. Gözlerinin rengi artık zifirî karanlıktı.

“Şimdi beni durdurmazsan yanarsın.” Elini çoktan Nazlı’nın beyaz teninde gezdirmeye başlamıştı. Yukarı sıyrılarak açılan eteğin boşluğunu elleriyle dolduruyordu. Ona ilk defa dokunuyordu. O, o kadar özel bir kadındı ki, Karahan için dünyanın en gizemli madenlerinden çıkartılan mücevher kadar değerliydi. Bakmaya doyamıyor, her an fazlası için fokur fokur kaynıyordu. Dişleri birbirine kenetli, gözleri alabora olmuş gibi nereye odaklanacağını seçemiyordu.

Her yerini görmek istiyordu. Dokunmak, öpmek istiyordu. Nazlı'yı başka bir âleme kendiyle götürmek istiyordu. Birlikte çok uzaklara gidip geri dönmek, tekrar ve tekrar onunla tutuşmak için ölmeye bile hazırdı. İçindeki kaynayan adamı Nazlı'dan başkası söndüremezdi. Durursa ölürdü. Nazlı'nın tek cevabı vardı. Sonrasını bilmiyordu. Korkuları vardı. Günahları da. Günahına af istemek yeterli olmayacaktı. İçindeki yetiştirdiği kız bu değildi. En büyük günahı bu adamı severken işlemiştı. Şimdiki de sevap olmayacaktı. Ama Karahan'dan gerisi yoktu. Olmayacaktı.

“Seninle yanacağız. Cehennem kalabalık, beni orada da bırakma.”

“Cehennemin ateşi bile az bize... Yanalım!”

Mindere dağılmış altın sarısı saçlar aklını başından alıyordu. Ne elleri ne gözleri kızın üzerinden bir salise dahi ayrılıyordu. Bu anı o kadar çok hayal etmişti ki, bu hayallere sığmayacak kadar özel ve güzeldi. Başkaydı. Bambaşkaydı. Kadının her yeri bangır bangır kendi adını söylüyordu. Bunun bir rüya olma ihtimaline dahi kapıldı bir an. Gerçek üzeriydi. Yıllarını önüne serdiği kadın kollarının arasındaydı. Kendi ne kadar yanıyorsa, Nazlı da o kadar alev alevdi. Gerçek bir aşkın verdiği tutkuyla dokundu. Bembeyaz, akıl kurcalayan parlaklıktaki tenin göz alıcılığıyla düşünceleri darmaduman oldu. Elleri, eteğin kapatamadığı uzun bacaklardan yukarı tırmandı. Dudaklarıyla yapacağı eziyetlerine adım adım ilerledi. Delirtecek kadar haz verici tarafı, dayanılmayacak kadar ağırdı.

Nazlı, yelken açtığı yeni duygularla kendini anlatmaya çalışıyordu. Hayalinin çok ötesindeydi yaşadığı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Beyaz vadiden geçip sur duvarlarına çarpa çarpa ilerledi. Her bir nanosaniyede aklının ucundan bile geçmeyen zevk onu Nazlı'ya götürüyordu. Onu Nazlı'nın mabedine götürüyordu. Kendinin olana ve olacak kalana... Son duvarı yıkarak geçtiğinde havalanan bedene sarıldı. Canını yakan tiz çılgılığı ağzıyla kapatıp nefesinde yok etti. Karahan'ın dokunduğu her yerden kıvılcım çıkıyor, Nazlı'nın içinde patlamaya neden oluyordu. Bir kadının sevdiği erkeğe tümüyle teslim oluşuydu bu. Bu kadarını tahmin edemezdi. “Şüphe-

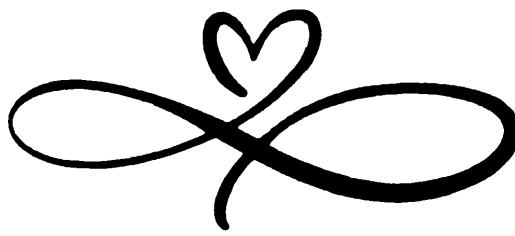
lerini gidermek için sana öyle şeyler yaparım ki tahmin bile edemezsin!” diyen adam sözünü sonuna kadar tutuyordu. Adamın üzerinde kurduğu hâkimiyete sorgusuz sualsiz teslim ediyordu kendini. Ayrı geçen yılların acısını çıkaramıyordu Karahan. Yetmiyordu. Yetecek gibi de değildi. Onun gitmesine izin verdiği güne ve kendine bir kez daha lanet etti. Göğsüne yatırdığı kadının minik bedeni, dağılan saçları onu tekrar ve tekrar arzulamasına neden oluyordu. Başını mindere yasladı. Bugünün geleceğini hayal etmişti. Defalarca kez... Hissedeceği şeyleri tahmin edememişti Karahan. “Yaşanması lazım-mış.” dedi içinden üzerindeki kadının sıkıca sararken. Onun gibi birini, minicik bir kadın ne hâle getirmişti kendisini. Karahan, Nazlı’nın kölesi bile olabilirdi. Aşkın önünde durabilecek hiçbir şeyin olmadığına kanaat getirdi Karahan. Yüreğiyle sevenler için kadınlar birer hazineydi. Karahan, Nazlı’yı yüreğiyle seviyordu. Akli bu kadını almazdı. Nazlı ona kendini sunmuştu aşkıyla birlikte. Ama Karahan ona ömrünü sunacaktı başıyla beraber. Nazlı’yı ondan kimse alamazdı.

“Kadınım,” diye fısıldadı, hakkını vere vere.

Sessizce uzanan Nazlı’nın kalp atışını çıplak teninden hissediyordu. Elini uzun sarı saçlarda gezdirdi. Bu bile ömrüne bedeldi.

“Beklenen bir gün olduğunu sen de biliyordun, senin olacağımdan hiç şüphe etmedin.” Yaşadığı anlardan bunu çıkarmıştı Nazlı. Karahan’ın özlemle harmanlanan her bir dokunuşu ve öpüşü sabır gibiydi. Sabrının şerbetini en tatlısından içermiş gibiydi. Başını kaldırıp kızı alnından öptü. Gözleri kapalıydı kadının. Yorgundu, biliyordu.

“Sen her zaman benimdin.”

16. BÖLÜM

Yanağına konulan öpücükle gözlerini açtı. Karahan'ın mutlu bakan gözlerine zıt, Nazlı'nın gözleri farklı bakıyordu. Mutluydu, pişman da değildi. Hayatı boyunca sevdiği ve beklediği tek erkekti. Onu suçlamaya hakkı yoktu. Ama kendini fazlasıyla suçlu hissediyordu. Annesine, en çok annesine karşı... Aldığı eğitime ve annesinin öğrettiği her şeye ihanet etmişti. Günahtı. En büyük günahın bilerek yapılan günah olduğunu biliyordu. Şimdi kendisine meraklı gözlerle bakan adama ne diyecekti? "İyi misin?" diye sordu Karahan. Nazlı'nın gözlerinden geçen hüznün bulutunu görebiliyordu.

"İyiyim."

Dikkatle inceledi Nazlı'yı, gözleri yalan söylüyordu. İçinde bulunduğu durumu anlamaya çalıştı. Pişman mıydı, mutsuz muydu? Oysa Karahan kendini bulutların üstünde hissediyordu. Elinden tutup doğrulttu kadını. Alnından öptü. Ellerini çıplak olan omuzlara bırakıp yavaşça parmaklarıyla okşadı.

"Güzelim, sen kimi kandırıyorsun? Ne geçiyor aklından? Bana pişman olduğunu söyleme ne olur!"

Omzundaki ellerden sol tarafındakine uzanıp aldı Nazlı. Parmaklarını birbirine kenetlediler. "Pişmanlığım sen değilsin."

"Ne o zaman?"

"Suçlu hissediyorum. Rahatsız hissettiriyor olanlar. Evdekilerin yüzüne nasıl bakacağım? Özellikle de annemin... Bir de evlenmeden başıma geleceğini hiç düşünmemiştim," derken utançtan kıpkırmızı olmuştu.

“Tek derdin bu olsun, kadını.” Tekrar alnından öperek ayağa kalktı Karahan. “Şimdi gitmemiz gerekiyor. Aşağıda seni bekliyorum.” Sevdığının içinde bulunduğu durumun farkındaydı. Bir bakışından Nazlı’yı okuyandı o. Onu daha fazla utandırmamak için odadan çıktı.

Nazlı eve gitmek istemediği için otele geçtiler. Hiçbir şey olmamış gibi odalarına geçip çalışmaya çalıştılar. Oysa ikisinin aklı da birbirindeydi. Dün gece yaşanan olağanüstü anlarda ve daha sıkı sıkıya bağlanan aşklarında. Ela odaya girdiğinde elinde not defteri ve kalemiyle hâlihazırda okumaya başladı.

“Ablacığım, bugün saat bir buçukta bir toplantı var. Sonra ote-
limizde yapılacak düğün için organizasyon şirketi gelecek. Sen il-
gilenmek istersin diye düşündüm, malum erkekler anlamıyor. Saat
dörtte müdürlerle bir toplantı daha var. Sonrası boşsun.”

Nazlı birazını duymuş, birazını duymamıştı. Aklı dalgındı. “Ta-
mam, Ela.”

“İyi misin abla? Rengin solmuş.”

“İyiyim, tatlım. Bir şeyim yok,” diyerek kızı oyalamak istedi.

Nihat’ın odaya girmesiyle Ela, baş selamı verip çıktı.

“Patron, nasılsın? Ayağın düzeldi mi?” Neşeli sesiyle geçip kar-
şısına oturdu Nihat.

“İyi iyi, mükemmel. Doktor, maratona bile katılabileceğimi
söyledi.” Nihat gülümseyip asıl konuya girdi. “Nil beni görmek iste-
miyor, Nazlı. Bir şeyler yap!”

“Yapma ya, oysa o gece havuz başında gayet iyi gibiydiniz.”
Nihat’ın şaşırın yüz ifadesine tek kaşını kaldırıp baktı.

Nihat’ın gözleri dehşetle açılmıştı. “Karahan gördü mü?”

“Görse şu an mezarda olurdun! Bu nasıl soru?”

“Haklısın ama bana yardım etmelisin, Nazlı. Neden beni gör-
mek istemiyor?” Umutla sordu Nihat.

“Açık değil mi Nihat? Karahan’dan korkuyor.” Kendi derdi dağ olmuşken Nihat onun ele alacağı bir sorun değildi. Telefonu eline alıp Nihat’a baktı. “Bak, şimdi seni bu konuda uzman birine bağlayacağım,” diyerek Aslı’nın numarasına bastı.

“Efendim?” dedi Aslı.

“Aslı, burada bir derbeder var. Kendisi Nil’in kara sevdası olur. Benim de üniversiteden arkadaşım. Nil bunu görmek istemiyormuş. Sebebini sen tahmin edersin.”

“He Karahan engeli olmalı. Ben ne edeceğim ayıptır sorması?”

“Sen işini bilirsin gelin hanım, telefonu ona veriyorum,” dedikten sonra telefonu Nihat’ın eline tutuşturdu.

“Alo?” diyebildi Nihat. Tanımıyordu ve özelini anlatacaktı. Bu biraz garipti.

“Adın ne, onu de hele?” deyince Nihat’ın gözleri büyüdü. “Nihat.”

“Memnun oldum, ben de Aslı. Namıdiğer kaçık Aslı. Şimdi canım, sen bu kızı çok mu seviyorsun?”

Nihat şaşkındı. *Güzin Ablâ³ diye biri var mıydı gerçekten? Yoksa o Aslı Ablâ mıydı?* “Evet, seviyorum.”

“Hah iyi, o seni seviyor mu peki?” diye sordu Aslı.

Nazlı, Nihat’ın şaşkın hâline bakıp gülüyordu.

“Seviyor.”

“Ooo tamam, oldu bu iş, sen bana Nazlı’yı versene...” dediğinde telefonu Nazlı’ya uzattı Nihat. Genç adam yaşadığı şoktan olsa gerek itiraz etmeden denileni yapıyordu.

“Evet, Aslı?”

“Canım, sen beni niye yoruyorsun ki? Karahan’ı öpüp koklasan bile kabul eder zaten.”

3 Güzin Sayar, Güzin Ablâ isimli köşesi ile ünlü olmuş köşe yazarı. Gazeteciliğe ilk olarak 1952 yılında Yeni İstanbul Gazetesi’nde mütercim olarak başladı. Havadis, Son Havadis, Akşam, İstanbul Ekspres, Ekspres, Haber, Günaydın ve Hürriyet gazetelerinde çalıştı.

Öpmek... Koklamak... Dün gece aklına gelince gerildi Nazlı.
“Aslı, bu işler senin uzmanlık alanın bence. Sen beni yorma.”

“Tamam, ben biraz düşünüyüm o hâlde. Sen ne yaptın bu arada?
Barıştınız diye umut ediyorum!”

*Hem de ne barışma! Aslı bilsen beni bir kaşık suda boğarsın!
Niye boğsun ki, o değil miydi “ver gitsin” diyen? “Evet, hallettik
gibi...”*

“İyi, sevindim.”

Nazlı telefonu kapatıp masanın üzerine bıraktı. Nihat şaşkıındı.
“Bu kadın gerçek mi?”

Nazlı kahkaha attı. “Hem de benim yengem!”

*Bu kadınlar şaka gibi! Zehra’yı mı önce öldürsem yoksa Ha-
yat’ı mı? Adamımı kese kese bir hâl oldular. Öldürmek az bunlara
bence, ben işkence edeyim. Ya da olmadı, ben bunları kovayım.
Delirme Nazlı! İyice kafayı yedin! Nazlı’nın içinden geçen işkence
planları yüzüne yansımıştı.*

“Toplantı bitmiştir, çıkabilirsiniz.”

Karahan’ın sesiyle ona döndü. Ama o, önündeki dosyalara ba-
kıyordu. “*Bu adam benim...*” dedi içinden. Sonra da onu bir saattir
gözleriyle yiyen kadınlara döndü. *Bu adam benim* bakışlarını yol-
ladı. *Yetmez ama size, durun bekleyin!* Koltuğunu Karahan’ın koltu-
ğuna iyice yaklaştırdı. Adamın dibine kadar girip elindeki kâğıtları
ona gösterdi. “Canım, burada bir kelime hatası mı var, bakar mısın?”

Karahan olaydan bihaberdi. Gözü güneşinden başka kimseyi
görmediği için kimsenin bakışlarını da görmüyordu. “Bakayım, ne
demek,” derken hanımlar arkalarına baka baka odadan çıktılar. Oda
boşalmıştı şimdi.

“Nerede Nazlı, göremiyorum?” Karahan ciddi ciddi hata arı-
yordu.

Elindeki kâğıdı çekip aldı Nazlı. “Ver, hata falan yok. Ben öyle
söyledim.”

Karahan iki kaşı havada baktı. “Neden?”

“Bak, ben bu Zehra’yı da Hayat’ı da kovarım. Bana engel olamazsın.”

Elini çenesine koyup Nazlı’ya döndü. “Ne istiyorsun kadınlardan?”

Gözleri kocaman açılan Nazlı kızgınlıkla baktı. “Bir saattir gözleriyle seni yiyip bitirdiler. Bir de ne istiyorsun diyorsun!”

“Nasıl yani dün gece senin beni bitirdiğin gibi mi?” Karahan vurdu, kale direğine çarptı. Gol olmadı.

Kısılan gözlerini adamına dikip işaret parmağını da Karahan’ın göğsüne bastırdı. “Senin bitip başlayacağın tek yer benim. Onlar veya başkası, sana dokunanı da sokulanı da bakanı da oyarım!” Nazlı vurdu, gol oldu. Ceza sahasında dolanıyor, haberi yok.

“Ama sen çok kıskançsın, Nazlı! Yazık kadınlara, ben de bakılmayacak adam değilim ki,” dedi sırtarak. Öfkelenince gerilen dudakları öpmek çok tatlı olacaktı Karahan için. Zemin hazırlığı yapıyordu.

“Öyle mi? Hani ben de hiç fena değilim. Bana da bakarlar. İsterler.” Karahan’ın değişen yüzü Nazlı’ya keyif veriyordu.

“Nazlı!” diye bağırdı Karahan.

Nazlı göz ucuyla baktı. “Ne bağıırıyorsun, Kara’m? Sen yakışıklıysan ben de güzelim.”

“Bana böyle şakalar yapma, bu bir emirdir! Ama *Kara’m* diyebilirsin.” Uzanarak hızlıca öptü kadını.

“Olur, senin için de geçerli ama bu.” Elini uzattı Nazlı. “Anlaştık mı?” Karahan elinden tutup kaldırdı. Çok sakın görünüyordu. Hareketleri de yavaştı. Kendi de ayağa kalktı.

“Anlaşmak mı? Senin isteklerin bana emirdir.” Karşısındaki kadının ne hâle geldiğini görüyordu. Sevmekten ve sevmekten yorulmayan bir kadın vardı. Gözlerindeki ışık buna en güzel örnekti.

“Tek isteğim mutlu olmak. Bunun emri olmaz. Mutlu et beni, edeyim seni,” deyip güldü Nazlı.

Karahan muzipçe gülümsedi. “Ben seni dün gece mutlu ettiğimi hatırlıyorum. Ama tabii öyle bir gece yetmez diyorsan o başka!” Gü-lüşü büyürken kıza göz kırpmayı da ihmal etmemişti.

Nazlı gözlerini kıstı. *Arsız!* “Yok daha neler! Sen ne edepsiz bir şey çıktın. Aklın başka türlü çalışmıyor mu senin?”

Karahan attığı kahkahayla odanın içini doldururken, Nazlı’yı kendine çekip sarıldı. “Senin varlığın yeter, Nazlı’m.” Ne güzel çı-kiyordu bu kelime onun dudaklarından. Özene bezene söylüyordu sanki.

“Eve git ve dinlen, akşam seninle işimiz var,” dedi Karahan.

Nazlı geri çekilip ona baktı. “Ne işimiz var?”

“Akşama görürsün.” Nazlı’yı bırakıp, masadaki dosyaları hi-zaya sokup eline aldı. Nazlı şaşkınca öylece bakıyordu ona ama daha fazla soru da sormadı.

Nazlı eve girer girmez, annesiyle karşılaşınca durdu. Utanı-yordu. Ve utancı öyle böyle değildi onun için. “Neredesin kızım sen? Dün gece yoktun.”

Neriman Hanım’ın endişeli yüzüne bakmak bile öldürücü bir vicdan azabı çekmesine neden oluyordu. “İşim vardı, anne...” Ya-lanın böylesi... Annesi yüzünden anlamadan ortadan kaybolsa iyi olacaktı.

“Aslı dedi ki yıl sonu olduğu için sayım yapıyormuşsunuz.”

Önce kaşlarını çatıp baktı annesine. Kahkaha atması işten bile değildi. *Sayım nedir? Ne sayabiliriz ki otelde? Çatal, kaşık, bıçak takımlarını falan mı? Ulan Aslı, atıyorsun, bari destekli at da al-tında kalmayalım!* Nazlı yüzünü değiştirip gülümsedi. “Ona benzer bir şeyler, anneciğim. Odama gidip dinleneyim. Akşam Karahan’la dışarı çıkacağım,” derken yüzünü çevirdi.

“Aranız iyi galiba?” dedi annesi.

Nazlı gülümseyip annesine döndü. Aşk gizlenilen bir duygu değildi. Gizlenilmesi mümkün bile değildi. Annesinin boynuna sarıldı. “Hiç olmadığı kadar...”

Aslı’nın sesi ayırdı anne kızı. “Hey! O benim annem, çekil kenara. El olup gideceksin. O bize kalacak.” Kızını bırakan Neriman Hanım’ın omzuna kolunu doladı.

“Ah Aslı, senin şu güzel yüreğin olmasa gerçek bir görümce olurum sana ya neyse...” Nazlı, annesini kıskanıyordu. Gelinleriyle bu kadar iyi anlaşılan kaç kayınvalide vardı? Belki de annesi tekti.

Aslı tüm samimiyetiyle gülümsedi. “Kıskanma canım. Seni de seviyorum.”

Nazlı tebessüm etti. “Neyse, akşam işim var, odama çıkıyorum.” Arkasını dönmeden durdu.

“Hı bizim de. Fırat’ın yerine gidiyoruz.”

Nazlı tekrar basamağa yöneldi. “İyi eğlenceler.”

Aslı arkasından öyle bir bakış attı ki, Nazlı görse bülbül gibi öterdi.

Nazlı odasının kapısını kapattığında kapı tekrar açıldı. Aslı kendini odaya atıp, Nazlı’nın şaşkın bakışları eşliğinde kollarını göğsünde bağladı. “Düşündüğüm şeyi yapmadığını söyle!”

Nazlı gözlerini devirdi. “Ne gibi Aslı, anlamadım?” Arkasını dönüp kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

“Nazlı, sen beni kandırabilir misin?”

Hayır ya, anlamış olamaz ki! Alnımda mı yazıyor? Sadece ağzımı arıyor. O kadar zeki olamaz. Hayır, olabilir, o Aslı! “Ne istiyorsun, Aslı?” dedi bıkkın sesiyle. Bu kadından kaçmak zordu. Kınılmayacak kadar güzel bir kalbi vardı. Nazlı yatağın ucuna oturunca Aslı da gelip yanına oturdu. “Gerçeği, tatlım. Bana güvenmiyor musun? Bak, böyle saçma bir cümle bile kurdum, bekliyorum.”

Ellerini yüzüne kapattı. “Çok mu belli oluyor?”

Aslı kahkaha attı. “Yok canım, hiç belli olmuyor. Çok iyi oynuyorsun. Ben sadece tahmin yürütmüştüm.”

Nazlı hızla Aslı’ya döndü. Kocaman açılan gözlerini dikti yengesine. Aslı gülümsedi. Yeşil gözlerinin içinde kocaman kocaman yaramaz hareler geziyordu. “Evet, ben bir dâhiyim. Ama merak etme, seni çok seviyorum, sevgili keçi görümcem. O yüzden bende saklısın.”

“Vallahi çekilecek gibi değilsin kızım sen. Acıyorum ben abime.” Nazlı için sıkıntı olan biri değildi. Kaldı ki, utanması gereken annesinden ve kardeşlerinden çok, bir Allah vardı. Nefsine uyarak günahın boyuna çıkmasına izin vermişti.

“Ya sen boş ver şimdi o kısmı, olan olmuş. Nikâh ne zaman?”

“Ne nikâhı?” Aslı’nın akıl hızına yetişmek ne mümkündü.

“Ha diyorsan yok, biz biraz beraber yaşayıp anlaşıyor muyuz, bakalım... Unut onu, kocamı seviyorum, mahpusa atlet don taşıyamam. Daha görececek çok günümüz var.”

Nazlı dehşetle seyrediyordu. Bir insan bu denli çılgın olabilir miydi? Bu fikirler o beyine nasıl giriyordu? “Ne yaşaması, ne mahpusu? Kızım, sen deli misin? Bazen gerçek bir deli olduğunu düşünmeme neden oluyorsun, Aslı.”

“Haklısın, dâhiler hep biraz deli oluyordu zaten.” Ciddi tavrını giyinip Nazlı’ya döndü. “Yaptığına kılıf uyduramam. Ama seni suçlamaya da hakkım yok. Siz bunca yılı devirmişken hem de iki ayrı yerde tek yürek olarak, ben buna karışamam. İyi yaptın ya da hata yaptın deme gibi lüksüm de yok. Ama kimse bilmeyecek, onu biliyorsun.” Güven verircesine göz kırptı.

Gel de sevmeye bu kadını. “Biliyorum, şüphem yok. Abimden korkmuyorum. Ama annemden daha doğrusu onun vereceği tepkiden çok korkuyorum.”

Telefonuna gelen mesaj sesiyle çantasından çıkardı telefonu Nazlı. Mesaj Karahan’dandı.

Güzelim, ben geç kalacağım. Acil bir işim çıktı. Sen abinlerle geçersin Fırat'ın yerine...

Ağzı içinde geveledi sorularını. *Biz oraya mı gidecektik? Sürpriz dediği bu muydu?* Hiç hoşuna gitmemişti.

“Ne oldu?” diyen Aslı'ya baktı. “Ben de sizinle geliyorum. Geliyormuşum. Ya biz oraya mı gidecektik? Aslı bunun amacı ne?”

Aslı gülmemek için yanağının içini ısırdı. “Ne amacı olacak canım, hep beraber güzel bir gece geçireceğiz. Kalkıp Yiğit'e senin kardeşin benim oldu diyecek değil ya!”

Nazlı'nın gözleri büyüdü. “Hayır, öyle biri değil o!”

“Tabii ki değil. Hadi sen dinlen, sekiz gibi çıkarız,” deyip çıktı odadan.

Ardında bıraktığı Nazlı tam keyiflikti. Ama bu kadarı yeterliydi.

Herkesin olduğu yerde o yoktu. Aslı'nın kuzeni Hilal ve eşi Kemal dahi gelmişti. Ela ve Fatih bile vardı. Ama Karahan yoktu. Herkes birbirleriyle sohbet muhabbet içinde güzel vakit geçirirken, Nazlı gözü kapıda bekliyordu. Onu görmeyi her daim isterdi zaten. Orada sıkıntı yoktu. Ama geçirdikleri güzel zamanlardan sonra nedense artık onu hep yanında istiyordu. *Hiç ayrılmayın, hep yanımda dursun* diyordu. Korkuysa dibine kadar hissediyordu. Ama bu diğerlerine benzemiyordu. Bu korku başka bir korkuydu. Bu yoldan dönenin sonu mezardı. Biri ölür, diğeri öldürürdü. Saatine baktığında tam dokuz olduğunu gördü. Üzerine giydiği bordo diz altı dar kesim ama hiçbir dekoltesi olmayan fakir kol elbiseyi özenle seçmişti. Şu bir gerçektir ki, Nazlı bordo rengi çok seviyordu. Tenine uyan en iyi renkti. Birkaç kez mesaj atmıştı. Ama yanıt gelmemişti. Hafiften kızmaya başlıyordu. Gelince bunun acısını çıkaracaktı. Ah, kimi kandırıyordu ki? Gelmesi kâfiydi.

Yanına sokulan Zeynep gülümsedi. “Ne bu surat, Nazlı?”

“Yok bir şeyim, yorgunum sadece.” Sığınılacak en iyi yalandı. Zeynep bunu yer miydi? Yemezdi.

“Gelecek tatlım, merak etme. Gevşec biraz,” deyip göz kıırttı.

Nazlı, etrafına göz attı. Nihat bile burada, Nil’in peşinde pervane gibi dönüyordu. Asya, Azra, Ela, Duru, Hilal ve olmazsa olmaz Aslı... Ve onların eşleri. Sap gibi kalmış durumdaydı. Neyse ki Duru da onun gibiydi. Sahi ya bu kızın hiç sevgilisi falan yok muydu?

“Zeynep, kocanın yanına gitsene, bak şu soldaki hatun kesip duruyor ikizimi.”

Zeynep hemen soluna dönüp bakındı ama kız falan göremedi. “Nerede?” derken yüzü çoktan *kıskanç Zeynep parçalar, çekilin* moduna girmişti. Nazlı elinde olmadan kahkaha attı. Zeynep, Nazlı’yı delici bakışlarıyla ezerken Nazlı ağzına fermuar işareti yaptı ve sustu. İşaret verilmiş gibi herkes yerine oturdu. Fırat sahneye doğru ilerledi. Eline gitarını alıp ayarlarını kontrol etmeye başladı. Bir anda herkes suspus olmuştu. Aslı bile dikkat kesilmişti. Genelde en çok konuşan kendisiyken hem de. Nazlı etrafına şaşkın şaşkın bakınıyordu. *Sürpriz* dedi. Kaşları çatıldı. Altından ne çıkacağını merak etmeye başladı. Acaba kendi mi uyduruyordu? Arkasına yaslanıp izlemeye karar verdi. Ne çıkarsa bahtınaydı artık. Sahne ışıkları Fırat’ın üzerine vurmaktan hemen önce tüm ışıklar sönmüştü. Sahnede sadece Fırat görünüyordu.

Fırat, Nazlı’ya bakıp gülümsedi. “Nazlı, bu şarkı senin için.”

Nazlı tüm kanın yüzüne çekildiğini hissetti. Vücudu yanıyor, kulakları uğulduyordu. Bu çok hoştu. Kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Özel hissetmişti. Burada, bu kadar insanın içinde *Nazlı, bu şarkı senin için* denmesi... Sağ tarafında Aslı, onun yanında ağabeyi vardı. Bu onu daha çok heyecanla korku, biraz da utanma arasında bırakmıştı. Sağına soluna göz attı. Kimseden çıt çıkmıyordu. Lanet olsun, Karahan da yoktu. Nefesini salıp koltuğuna iyice gömüldü. Şarkı neydi ki?

*Bende kaybolanı sende bulmak güzel
Yitip unutulmanı sende görmek güzel
Güzel demek yetmez muhteşem olmalıyız.
Bakir bir yere seninle varmalıyız...*

*Bir umut göğüslediğim yıllardır beklediğim,
Kalbimin sahibisin sen.
Çırpınıyor yüreğim ferman buyur ölürüm.
Ömrümün sahibisin sen...*

Kulaklarından giren ses, sözleriyle kalbinin en ücra köşesine iniyor, orada kendine yeni bir ev inşa ediyordu. Demirden, yıkılmayan türden. Ağlamak belki de en çok bugüne yakışıyordu. Etrafındaki insanları hissetmiyordu. Aklının bir köşesinde bile hatırlamıyordu. Fırat'ın üzerinden sönen sahne ışığı hemen yanında tekrar yandığında sahneyi tek bir bedenle dolduran adam vardı karşısında. Nazlı ağlıyordu. Ama aynı gözler gülüyordu da. Kendisine bakıyordu. Siyah takım elbisesinin içinde uzun boyuna gölge düşürmemiş, aksine daha ulaşılmaz bir hava vermişti. Elleri cebinde yüzünde çok nadir gösterdiği gülümsemesiyle kalbinin attığı yerdeydi gözleri. Ardından gelen şarkının sözleriyle Nazlı'nın gözyaşları akmak için doğru zamanı seçmişti.

Duy şu kalbimin vurduğu sesi!

Elini ceketinin iç cebine atıp tel bir kırmızı gül çıkardı. Bu kalbinin sesiydi. Nazlı gülümsedi.

*Dilerim bitmesin bu tutku sevgi.
Kulak verdiğimden dökülen sözlere,
Bir söz bile met bana versene...
Evlenir misin benimle?⁴*

Daha önce bu şarkıyı duymamıştı. Duymuş olsa bu denli şaşkın olmazdı.

Evlenir misin benimle? Konuşmuyorlardı. Sadece bakışlarla anlatıyorlardı. Anlaşıyorlardı. *Kaç kez, hangisi kurmuştu bu hayali? Hayal miydi? Gerçek mi?* Hayal olacak kadar güzel, gerçek olmayacak kadar hayaldi. Bir rüya olabilir miydi? Birazdan uyanacak ve Karahansız bir güne yeniden başlayacaktı. Hayır. Rüya değildi.

Gözlerini kapatıp tekrar açtı. Hâlâ elinde bir gül ile kendisine aşkla bakan adam oradaydı... Dünya üzerinde sevip sevebileceği tek erkek. Şarkı bitmiyordu. Nazlı'ya mı öyle geliyordu? Ağır adımlarla kendisine gelmeye başlayan sevgili, kendiyile beraber arkasında aşk kümesini de beraberinde getiriyordu. Karahan seviyorsa hep daha fazlası vardı. Eksilmez, artardı. Nazlı bunu görüyordu onda. Yoksa daha önce daha mı az seviyordu? Kafası karışmıştı. Aslı kulağına eğildi. "Ayağa kalksan? Sana geliyor, al onu sakla! O hep senindi!"

Aslı'ya dolup boşalan gözlerle baktı Nazlı. Aslı bile ağlamışsa Karahan bu işi biliyordu. Başını sağa sola sallayıp gülümsedi. Kendisine bir adım kalan adamın gülünü alıp, karşılığında ömrünü vermek için ayağa kalktı. Karahan'ın uzattığı gülü, gözlerine bakıp tuttu. Bu siyah gözleri hiç bu kadar güzel bakarken hatırlamıyordu. Ama Karahan gülü vermiyordu. Gelmeyen güle çevirdi bakışlarını, sonra gülün sahibine. Karahan daha ne kadar Nazlı'nın içine işleyebilirdi? Bu bakışlar ilkti. Nazlı'nın hiç kimsesi yoktu. Karahan birdi, tekti ve onundu. Nazlı'nın gideceği ve sığınacağı tek yer Karahan'dı, ondan başka kimsesi yoktu. Ailesi hep yanındaydı, evet ama sekiz sene içindeki boşluğu hiçbir sevgi dolduramamıştı.

"Dinledin mi kalbimin sesini?"

İnci taneleri gibi aşağı inen yaşlar kimin umurundaydı! Onlar mutluluktan akmak için izinliydi.

"Dinledim."

Gözleri hafif kısıldı Karahan'ın. "Ne dedi sana?"

Bunca yılını kaybetmişti. Onca acıyı çekmişti. Tek başınaydı. Yanında olan insanlar boşluğa tuğla olamamıştı. Bugün onların

önünde ve seyrinde bunu söylemek hiç zor değildi. Fırat ısrarla yeniden ve yeniden çalışıyordu. Anlaşılan oydu ki Nazlı *evet* diyene kadar da susmayacaktı. Gözlerini bir an olsun ayırmadığı adam, ondan bir yanıt bekliyordu. Dudaklarını araladı. Konuşmak zor muydu? Değildi. “Beni seviyor.”

Karahan’ın kısılan gözleri gülerek açıldı. “Bunu *evet* olarak kabul ediyorum.” Gözleri değildi akan, yüreğinden geliyordu. Hıçkırarak başını *evet* anlamında salladı. Karahan, gülü serbest bıraktı. O artık Nazlı’nın, Nazlı ise Karahan’ındı. Cebinden çıkardığı yüzük kutusunu açıp yüzüğü eline aldı. “Bu,” dedi ve gözlerini Nazlı’sına dikti. “Ölünce bile çıkmayacak!” Yüzüğü parmağına takıp gözlerine baktı. “Anlaşıldı mı?”

Gözleriyle aldığı cevaptan sonra Nazlı’yı kendine çekip sarıldı. Başına bıraktığı öpücüğün ardından yanan tüm ışıkların altında kaldılar. Fırat gitarı yardımcısına bırakıp yanlarına ilerledi. Fonda aynı müzik devam ediyordu. Onlarca insandan aynı anda gelen alkış sesleriyle Nazlı daha sıkı gömüldü olduğu yere. Aslı kocasına döndü. “Bak bak, gözün teklif görsün. Adam tarih yazdı,” diyerek saçlarını savurup tribini de esirgemedi.

Yiğit ellerini havaya açtı. “Bak ya bana neden sarıyorsun, Aslı’m?”

Aslı hızını alamamıştı. “Sus Yiğit, bana Aslı’m deme! Sen bana evlenme teklifi bile etmedin.”

Karahan ve Nazlı, onları gülerek izliyordu. Ayağa kalkan dostları tebrik etti ikisini de. Azra’nın da yarasına tuz basılmıştı. “Herkes evleniyor. Ben de evleneceğim, karar verdim.” Murat’ı işaret edip, “Ama bu kendini beğenmişle değil,” dedi.

Murat şok olmuştu. Karahan’a baktı. “Ne ayaksın sen? Sayende gömüldük oğlum biz.”

Karahan tek kaşını kaldırdı. “Haklılar, yürüyün kızlar!” deyip gaz verdi. “Ya da durun, yürümeyin.” Nazlı’yı bıraktı. Önce sol cebinden bir adet, sağ cebinden iki adet kadife yüzük kutusu çıkardı.

Sağ cebinden çıkardığı iki kutudan birini Azra'ya uzattı. "Bu senin için."

Azra ağzı açık yavaşça kutuya uzanıp aldı. Açınca gözleri büyüdü. "Oha! Bu çok, çok servet değerinde... Teşekkür ederim!" Büyük yakut taşlı bir yüzüktü.

Diğer kutuyu da Zeynep'e uzattı. "Bu da senin için..."

Zeynep heyecanla alıp açtı. Kocaman gülümsedi. "Safir... Karahan, battın ama teşekkürler!" Gözlerinden taşın ısıltıları geçiyordu.

Karahan, elinde tek kalan kutuya baktıktan sonra güzel yürekli Aslı'ya döndü. "Her zaman bir bahane lazımdır. Ayrılığa ya da kavuşmaya. Ayrılığımıza bahane olmadın ama kavuşmamızdaki en büyük bahane sensin, Aslı. Boynum sana kıldan ince."

Aslı'nın gözleri dolmuştu. Az önce tersleyip durduğu adamın kollarındaydı.

"Gerek yoktu, Karahan. Ben sizi sevdiğim için yaptım ne yaptysam."

Kutuyu Aslı'ya uzattı. "Lütfen."

Aslı alıp açtı, diğer iki yüzükle aynı modeldi. Ama bu pırlantaydı. "Çok güzel de neden üçümüzün yüzüğü aynı model?" Özel yapım olduğu apaçık ortadaydı. Üç kadın figürü vardı yüzüklerde.

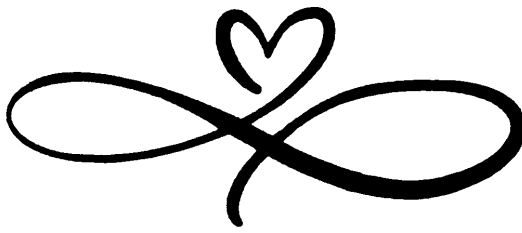
Karahan, Nazlı'yı kolunun altına çekti. "Düşündüm de bir daha bir operasyona giderken bu yüzükleri takarsınız."

Asya kahkaha attı. Fırat'ın kolunda bayağıdır izliyordu. Herkes ona dönünce daha çok güldü. "Kaldırın kızlar elleri havaya! Yüzüklerin hatunları geliyor!" Fırat, Asya'yı belinden çekip kendine yasladı. Kolunu Asya'nın boynuna doladı. "Bak sen, neler de biliyor!"

Asya dudaklarını birbirine bastırdı. Henüz utangaçlığını üzerinden atmış değildi. Hiçbir şey diyemedi. Aslı kardeşine bakıp gülümsedi. Sonra etrafına bakındı. Duru, Nihat ve Nil'i gördü. Gözlerinin içine bakan Nihat'tan gözlerini çekip Zeynep ve Azra'ya çevirdi.

“Kaldırın, kızlar! Yeni operasyonumuzun adı, Ni...” Nazlı ile göz göze geldi. Ardından Karahan’ın çatık kaşlarına baktı. Gözlerini çıkaran Azra ve Zeynep’e baktı.

“...kâh masası!”

17. BÖLÜM

Güzel bir geceydi. Orada olan hiç kimse bu geceyi unutmayacak, yıllar sonra birbirlerine anlatarak anıları tazeleyeceklerdi. Karahan, Nazlı'yı başka bir eve gönderecek olmanın sıkıntısı içindeydi. Aralarında geçenlerden sonra onun yeri artık her zaman yanıydı. Yıllardır sol yanında taşıdığını artık göğsünün solunda uyutmak istiyordu. Ama bunun mümkün olmadığını biliyordu. Bunu bilmek hiç hoşuna gitmiyordu. Herkes çıkışa doğru ilerledi. Nazlı da onları takip etmek için adım attığında elinden tutup durdurdu Karahan. Ardına bakan Nazlı, *ne* dercesine gözlerini kısıtı. Kızı elinden çekip karşısına getirdi.

“Bu böyle olmaz Nazlı, iki haftan var. Yanımdan kalkıp başka bir eve gitmeni istemiyorum.”

“İki hafta mı? Delirmişsin sen!” Kaşları havada şaşkınlıkla sordu.

“Evet, delirdim. Hatta boş ver, yarın evlenelim.”

“Oldu, canım. Abim de her şeyi anlasın. Sen mezara, ben mezara! Onca yıl geçmiş, birkaç ayın lafı mı olur?”

Karahan şaşırmıştı bu kez. “Birkaç ay mı? Unut bunu, asla ama asla olmaz!” Bir günün hesabını yapan adamdı o. Nazlı kalkmış, birkaç ay diyordu. Ömründen giden sekiz yıla yazık ederken değil birkaç ay, bir gün bile beklemezdi ona kalsa.

“Yürü Karahan yürü...” deyip gülümsedi. Önden yürümeye başladı. Aklında Nazlı'yı nasıl ikna edebileceğine dair planlar yaparken, sıkıntılı bir nefes alıp ardından yürümeye devam etti Karahan.

Arabalarını beklemeye başladılar. Herkes eşinin yanında duruyordu Fırat'ın da Asya'dan ayrılması olmadığı için kızı kendine dolamıştı.

Yiğit, "Nerede kaldı araba?" demesiyle sokağın on beş yirmi metre uzağında bir mağazanın önündeki tartışmanın sesini duyunca o yöne döndü hepsi.

"Ne oluyor?" dedi Azra.

Aslı gözlerini kısıp, "Allah'ım, o ne? Kadını mı dövüyor! Ben mi yanlış görüyorum?" dedi.

"Yanlış görmüyorsun, resmen dövüyor!" dedi Zeynep.

Yiğit ve Karahan öne doğru bir adım attığında, Aslı ikisini de durdurup öne geçti. "Burada biz varken size ne oluyor? Onun derisini vermek bize düşer!"

"Aslı!" demişti Yiğit ama Aslı onu dinlemiyordu. Adımları sokağın başına doğru çoktan ilerlemeye başlamıştı.

Hilal de peşine düştü. "Biz de yardım edelim madem öyle." Kemal daha ağzını açmadan Hilal, Aslı'nın peşine düşmüştü.

"Edelim hem de ne edelim! Yürüyün!" dedi Zeynep.

Zeynep'i tutmanın hiç âlemi olmadığını düşünüyordu Aras. Kollarını göğsünde bağladı. Başıyla *git* işaretini alan Zeynep ellerini ovuşturdu. Azra, Murat'ı takmıyordu bile. Nazlı öne atıldı. "Ben de varım ve geliyorum." Karahan neler yapacağını görmek istiyordu. Hiç sesini çıkarmadı. Bütün kızlar yürümeye başladı. Hilal'in gözleri bayram görmüş çocuklar gibiydi. Çocukları olalı aksiyona hasret kalmıştı. Asya, Nil, Ela ve Duru da katıldı kızlara.

"Muhtemelen iyi dayak yiyecek, bize gerek yok," dedi Aras.

Karahan çenesini sıvazladı. "Kızlar yarım bırakırsa biz devralabiliriz."

Murat kakhaha attı. "Onların elinden sağ çıkarsa diye dua edelim de ceza almasınlar."

Diğer yanda insan kılığına bürünmüş hayvan, kendisinden fizik gücü az olan kadını öldüresiye dövüyordu. Tokatla yere serdiği kadına, kaldırıp yeniden ve yeniden vuruyordu. Ağzından burnundan

yüzünün ve vücudunun çeşitli bölgelerinden sızan kanlar, kadının içler acısı hâlini gösteriyordu. Kadın uzun zaman önce direnmeyi bırakmıştı. Gücü bir erkeğin tekmelerine ve tokatlarına yetemezdi. Çünkü kadının gücü kalbindeydi.

Karahan ellerini cebine soktu. Keskin bakışlarla kızların hamlesini izliyordu. “Başlangıç olarak ne yaparlar?” diye sordu. Operasyona ilk kez şahit oluyordu.

Yiğit, “Tahmin etmek mümkün değil, görelim bakalım,” diye yanıtladı.

“Hey sen!” dedi Azra. Elleri bellerinde bekliyorlardı.

Kadını saçından tutup yere fırlatan adam kızlara döndü. Çap olarak iri ve uzun boylu kalıbı insan duruşu canavardı. O canavar hızını alamamıştı. “Ne var, siz de mi istiyorsunuz?” diyerek pis kahkahasıyla gecenin karanlığını yarıdı.

Nazlı, adamın pişkinliğine dayanamadı. “İstiyoruz, denesene!”

Adam öne doğru bir adım attı. Aslı bağırdı. “Çıkarın sivripleri!” dediğinde Ela safça kaşlarını çattı. Sivrinin ne olduğunu anlamak için kızlara baktı. Herkesin eli ayakkabısına gidince o da çıkardı. Ayakkabılarını havaya kaldırdı kızlar. “Ateş!” diyen Aslı’nın sesinden sonrası, adamın kendini korumak için yere çömelmesi aynı ana denkti. Azra, adamın saçlarına yapıştı. Deli gibi çekiyordu. Zeynep tek ayakkabısıyla adamın sırtına çıkmıştı. Tek topuğunu adamın sırtına öyle bir bastırıyordu ki ayakkabı numarası olsa kesin çıkardı adamın üzerine. Belki topuğun sivri ucuyla sırtına bir delik açmış olabilirdi. Aslı, adamın özel bölgelerine tek ayağıyla unutamayacağı izler bırakıyordu. Nazlı tekme tokat Allah ne verdiyse sallıyordu. Nil alt üst baldırlara çimdikler atıp geçiyor, ondan boşalan yerleri Duru dolduruyordu. Hilal bileğindeki fuları çıkarmış ve adamın boğazına geçirmişti. “Nasıl, iyi mi? Dur, biraz daha sıkayım!” deyip fuları uçlarından çekiştirdi. Adam acılar içinde bağııyordu. Bir kadına gücü yetmişti. Ama bu kadar kadına yetmezdi.

“Bırakın lan beni!” diye bağırmaya çalıştıkça kızlar daha çok vuruyordu.

Aslı, “Sen bıraktın mı hayvan, nasıl elin kalktı lan kadına?” deyip yüzüstü çevirdikleri adamın hayalarına topuğunu bastırdı. Adam öyle acıyla inledi ki ortama yayılan acı ses, tatlı bir melodi gibi geldi kızlara.

Karahan’ın anbean değişen yüzü çok komik görünüyordu. “Aslı çok tehlikeli!”

Yiğit gurur verici gülümsemesiyle, “Hı hı tehlikeli, güzel ve benim,” dedi.

Karahan’ın dudakları yukarı kıvrıldı. Yan tarafta ağlayan kadının sesi kesilmişti. Gerçek bir şok yaşıyordu. Burası İstanbul’du. Burada kimse kimseye sahip çıkmazdı. Bunlar kimdi? Aklı durmuştu ve her yerinden kan akıyordu. Hayvan desen hayvana hakaret olacak varlığın her yeri, kızların attığı tırnak izleriyle dolmuştu. Artık onun da yüzü gözü kan içindeydi. Aslı topuğunu tekrar bastırdı. “Adam mısın lan sen? Erkek dediğin kadına el kaldırmaz! Yarın ortalarda dolaşırken adamım mı diyeceksin!”

Adam acıyla bağırdı. “Yardım edin!”

Nazlı, “O da yardım istiyordu! Sen bıraktın mı?” derken tek ayakkabılı ayağıyla adamın boşluğuna tekme attı.

Ela kenarda izlemekle meşguldü. Korktuğu bir gerçektir. Ama asıl bu kızlardan korkması gerekiyordu. Zengin ve asilzade diye nitelendirdiği kadınları bu hâlde görmenin şokunu yaşıyordu. Asya’nın zaten içinde gizlediği bir leopar vardı. Bütün hünerlerini gereksiz varlığın üzerinde test ediyordu.

“Yeter öldürmeden alalım kızları, ben daha evleneceğim,” dedi Murat.

“Bekle sen daha, almayacak kız seni, o zaman göreceksin,” dedi Fırat.

Murat kahkaha attı. “Hadi len oradan! O bana âşık, tek lafıma bakar.”

Karahan çoktan yola düşmüştü bile, ardından da diğerleri yürüdü. Nazlı’yı belinden tutup ayaklarını yerden kesti. Oysa Nazlı

daha son tekmesini atacaktı. “Ne tutuyorsun beni? Bırak! Daha bitmedi!”

Karahan kulağına eğilip sessizce fısıldadı. “Bu panterliğini özel bir zamana sakla, güzelim.”

Nazlı çivi gibi kaldı. Ellerini yüzüne kapattı. Panterlik neydi ya? Nerede, ne işe yarardı? “*Tövbe estağfurullah,*” diye içinden geçirip ayaklarını yere bastı. Karahan’a da imalı bir bakış atmayı ihmal etmemişti. Adamın ona kırptığı göze öfkeyle baktı.

Kızları adamdan ayırmaya çalışan beyler yerdeki enkaza baktılar.

Aras, “Yazık oldu ama şerefsize...” deyip ağabeyine döndü. “Abi, iki de biz mi çaksaydık? Bu kızlar bize hava atacak, gör bak!”

Polis aracının acı veren siren sesleriyle bir anda ortalık karıştı. Türk milleti kavgadan kaçır ama Alo 155’e itina ile ulaşırdı. Kızların ne ilk kavgasıydı ne de ilk defa nezarete düşeceklerdi.

Ceren Komiser, odanın içini dolduranlara baktı. Sonra dövülen, kalbi güçlü, bedeni zayıf kadına... Her yeri morluk içindeydi. Dişlerini sıktı. Kadını döven haysiyetsize baktı. Gülmemek için dudaklarını evirip çevirdi. Bu kızlardan ülkenin belli yerlerine yerleştirmiş olsalar, ülkede kadına şiddet diye bir şey kalmazdı.

“Ceren,” diyen Hilal’e dönüp gözlerini büyüttü. Burada Ceren Komiser’di. Hilal bakışlardan anlatılanı hemen kavradı.

“Ceren Başkomiserim,” diye düzeltti Hilal. Huyunu biliyordu. Ağzından kaçmıştı.

“Söyle...”

“Biz bu gereksiz döl israfından,” derken Kemal boğazını temizledi. Kemal’i yok saydı Hilal. “Şikâyetçiyiz.”

Ceren gülmemek için kıvranıyordu. Derin bir nefes aldı. “Öyle mi?” Bu gece nöbete kalırken Şahin’den ötürü akıllı karman çorlandı. Ama şimdi keyfi yerine gelmişti.

Dayak yiyen adam atıldı. “Ben şikâyetçiyim, Başkomiserim! Beni bu hâle getirdiler!”

“Kes sesini, seni gereksiz döl!” Ağzı ister istemez bozuktu Ceren’in. Polis olmak zor işti. “Kadını getirdiğin hâle bak! Bir de şikâyetçiymiş!” Adama böceğe bakar gibi bakıyordu. Yüzü iğrentiyle buruşmuştu.

Adamın susmaya niyeti yoktu. “Onlar da beni dövdü.”

“Yok artık, içinde tutmalısın, Ceren!” dedi kendi kendine. Adam bir yönden haklıydı. Şikâyetçi olmak hakkıydı.

Karahan boğazını temizledi. “Başkomiserim, müsaade var mı? Şu gereksiz döl ile dışarıda bir dakika konuşmak istiyorum da.”

Ceren eliyle işaret etti. “Eti sizin, kemiği benim.”

Karahan, adamın başına gelip durunca adam sertçe yutkundu. Elini adamın ensesine şak diye indirdi Karahan. “Kalk lan!” Adam ayağa fırladı resmen. Ensesinden tuttuğu adamı dışarı fırlatıp kapıyı da ardından çekti. Ceren tuttuğu kahkahasını bıraktı. Odanın içindeki on yedi kişi ona kaşları havada bakıyordu.

“Ah ha! Bu da normal değil,” dedi Aslı. Yiğit, Aslı’nın kolundan tutup kendine çekti. Bu bir sus işaretiydi.

“Adamı ne hâle getirmişsiniz,” diyerek daha çok güldü. Gözünü kızların ayaklarına çevirdi. Her birinin ayakkabısının renkleri farklı farklıydı, renk renk. Hilal’in bir ayağı siyah bir ayağı kremdi. Daha çok güldü. “Ayakkabılarınız,” deyip tekrar güldü. Kızlar ayaklarına bakınca hepsi birden gülmeye başladılar.

Nazlı, “Bu kimin? Dar, ben de diyorum, neden sıkıyor?” dedi ayaklara bakarken.

Azra güldü. “Sen de ha ufacak tefeciksin, ayağın çocuk mezan gibi, kızım! Ver o benim. Bendeki kimin ama?” Kızların ayaklarını kolağan ediyordu. Daha doğrusu herkes birbirinin ayağına bakıyordu. Polis onları toplarken onlar da ne bulmuşlarsa giymişlerdi. Anlaşılan ufak bir karışıklık olmuştu.

Kapı açılınca başlar kapıdan girene döndü. Ceren yüzünü asıp çevirdi. Hilal, Asya ve Aslı gelene gülümsediler. Ve hemen yanına varıp sarıldılar. Hilal çakmak çakmak yanan mavi gözleriyle Şahin ağabeyine baktı.

“Neredesin sen, Şahin abi Başkomiserim?” dedi Hilal.

Şahin, Hilal’in halasının oğlu, Asya ve Aslı’nın da teyzesinin oğlu olup üçünün de ortak kuzenleriydi. Eski yüzbaşı, yeni başkomiser Şahin’di. Aslı ve Asya da kısa zamanda ağabeylerini benimsemiş ve çok sevmişlerdi.

“Ben buralardayım, abilerinin güzelleri de tüm şube sizi konuşuyor. Ne iş?” Bakışları Kemal ve Yiğit’i buldu.

Kemal ve Yiğit, ellerini havaya kaldırdı. Kemal, “Abi, sen yapma bari, tanımıyorsun sanki,” deyip karısını gözleriyle işaret etti.

Yiğit, “Karadeniz’den kız alırsan üç ayda bir polis şubeyi ziyaret edersin,” dedi göz devirip. Hoş, kızın bir tarafının Karadeniz’den olduğunu bilmeden almıştı ama...

Şahin, Ceren’e baktı. “Yani diyorsun ki Karadeniz kızı hırçındır. Ama vazgeçilmezdir.” Ceren’le göz göze geldi.

Ceren masasına yaklaşp tek eliyle ritim tuttu. “Karadeniz adamları da bildiğin öküzdür. Ve çekilmez.”

Sorunu bilen birkaç kişiden ziyade hepsi film izler gibi bakıyordu.

“Öküz?” dedi Şahin tek kaşını kaldırıp.

“Evet, öküz,” deyip tek kaşı kalkmış şekilde cevap verdi Ceren.

Hilal olayın ters istikamete gittiğini anlayınca, “Ya ben de ne zamandır diyorum, abim bana ne zaman yemeğe gelecek?” deyiverdi.

Karahan içeri girince konu kendiliğinden kapandı. Az önce hôt hôt eden gereksiz döl, süt dökmüş kedi gibiydi. Karahan adamı öne doğru itti. “Sizindir, Başkomiserim!”

Ceren adamın hâline acıdı bir an. Sonra vazgeçip sert yüzünü takındı. Sesini de sertleştirdi. “Şikâyetçi misin?”

Adam başı önünde, “Değilim Başkomiserim, bırakın gideyim,” dedi. Bu gece başına aldığı belayı az önce anlamıştı.

“Yok yahu nereye? Daha kahve içip fal bakacağız!” Adama var gücüyle bağırdı. “Lan sen nereye? Bakalım, bu kadın seni şikâyet etmekten vazgeçti mi?” Parmağıyla yüzü gözü şiş kadını işaret etti. Gencecik bir kızdı. Herkes annesinin karnından şanslı doğmuyordu. O da belli ki şanssız doğanlardandı.

Adam, kadına bakıp dişlerini sıktı. Kız korkudan başını önüne çevirdi.

Karahan yanına gelip tüm sakinliğiyle konuştu. “Özür dile hanımefendiden!”

Eceli gelen köpek cami duvarına işermiş. “Ben o orospudan özür dilemem!” Karahan dişlerini sıktı. “Üzgünüm Başkomiserim, cezası neyse çekerim,” deyip adamın ensesinden tutmasıyla sağ dizini midesine geçirdi. Adama ilk müdahaleyi kızların yapmasına ses etmemişti ama içinde kalmıştı. “Karahan!” diyen Nazlı’nın bağırmasıyla korktuğunu anladı. Adamın başını iki eliyle kaldırıp alnına hiç unutmayacağı kafa darbesini geçirdi. “Bu da benim kadınımlı korkuttuğun için!” Bu gece evlenme teklifi etmişti! Karakolda ne işleri vardı? Düşündükçe sinirleniyordu. Adam iki büküm yere serildi. Ama hâlâ kendindeydi. *Başım* diye inliyordu. Nazlı’nın nefesi içine kaçmıştı. Ağabeyine baktı. Kesinlikle tekin durmuyordu.

“Yavaş gel Atabey, o hâlâ bir Doğan,” dedi Yiğit. Yiğit cümle içinde geçen *kadınım* kelimesine odaklanmıştı.

Alnında hissettiği ince sızıdan değildi Karahan’ın gözlerini yumması. “Kes sesini Demirkan! Bu geceden itibaren o bir Atabey!”

“Bu korku sana müstahak, Nazlı!” diyerek tuttuğu nefesi bıraktı Nazlı.

Aras ve Yiğit, bu sözün üzerine bir şey aramadılar. Karahan’la baş etmek zordu.

Şahin, adamı saçlarından tutup kaldırdı. Ve ölesiye dövülen kızın önüne getirdi. “Hadi koçum, ne diyecektin, de bakayım! Bak, benim de soyadım Balta, hani bil diye söylüyorum.”

Kadını dövdüğüne döveceğine katrilyon kere pişman olan gereksiz döl, zorla açtığı gözlerini kıza çevirdi. Kız hâlâ ondan çok korkuyordu.

“Özür dilerim, Sibel,” dedikten sonra da bayıldı. Olduğu yere bıraktı Şahin. İki polis gelip kollarından sürüye sürüye götürdüler. Bir daha ömrü boyunca bir kadına el kaldırmayacağını bayılmadan önce anlamıştı.

Hilal, “Biz artık gidelim, bebeklerim evde. Annem var yanında ama sabah olacak neredeyse,” deyince Aslı da ona katıldı. “Ya benim kuzularım kırkuncu uykularında.”

Hepsi ayaklanmış, gitmeye hazırlanıyordu. İçeri giren genç polis memuruna gereksiz yere bakıp durdular. Genç memur, komiserlerini selamladı.

“Ceren Başkomiserim, Şahin Başkomiserim, sabah yol kenarında tanınmaz hâlde olan maktulün raporu.” Ceren’in masasına bıraktı.

“Tamam, bakacağım,” deyip ayağa kalktı. Hepsi tekrar kapıya hücum etti. Ceren onları dışarı çıkarıp masasına döndü. İlginç bir cinayet değildi. Ama bu onun işiydi. Tek tek kâğıtları okumaya başladı. Kapıda son konuşmalarını yapıyorlardı. Şahin kız kardeşlerine *iyi geceler* diliyordu.

“Fena hâlde yorulдум. Bu geceyi hafızamı kaybetsem bile untabileceğimi sanmıyorum,” dedi Nazlı.

Aslı elindeki yüzüğe baktı. “Ya Karahan, bu yüzüklerde özel güçler falan mı var? Dakika bir gol bir oldu da.” Kendisi de etrafındakileri gülümsetmeyi başarmıştı. Bedenleri sert havayı hissedince montlarına iyice sarıldılar. Arabalarına binmek üzere merdivenleri iniyorlardı. Ceren’in sesiyle aynı anda hepsi tekrar arkasına döndü. “Bekleyin!” derken koşarak gelmiş gibiydi. Ceren Başkomiser’in yüzü beton gibi olmuştu. Ama ne anlama geldiğini kimse bilmiyordu.

Hilal, “Ne oldu?” diye sordu.

Ceren'in göz hapsine aldığı tek kişi vardı. Ama o bile anlam yükleyemiyordu.

“Nazlı Doğan, gözaltına alınıyorsun!” derken üzüntüden sesi yavaşlamıştı Ceren'in. Herkes donup kalmıştı. Kimse *neden* bile diyemiyordu. Ne demektir gözaltı? Cesarete gelip kendini toplayan Karahan oldu. Ve oldukça da öfkeliydi. Bir anda vücuduna saplanan binlerce ok varmış gibi hissetti.

“Şaka mı bu?” diye bağırdı Karahan.

Şahin, Ceren'i kolundan çekip kendine çevirdi. “Ne saçmalıyorsun sen?”

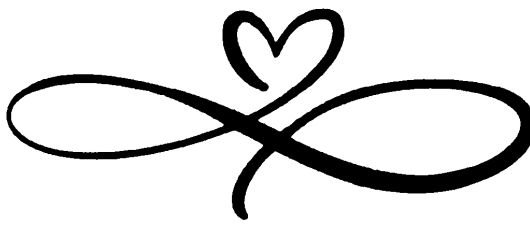
“Dosya... Cinayet aletinin üzerinde parmak izleri var. Ve ölen kız, Atabey otelinde garsonmuş.”

Ceren'in bir çırpıda anlattığı şeyler korkunç bir masal gibiydi. Nazlı yerinde çivi misali kalmış, karşısındaki insanların konuşmasını duyuyor ama zihninde yer edindiremiyordu. Dudaklarını zorla araladı. “Anlamıyorum ben sizi?” Gerçekten de anlamıyordu. Bu, Aslı'nın şakalarından biri olabilir miydi? Olamazdı. Aslı bunu yapmazdı. Hem de böyle bir günde...

Karahan öfkeyle bağırdı. “Ne saçmalıyorsunuz?”

Ceren, Nazlı'ya döndü. Kapıda konuşulacak bir konu değildi. Ama bu şekilde gelişmişti. Etrafını saran memurlar herkesi daha fazla korkutmaya başlamıştı.

“Geçen gece neredeydin, Nazlı?”

18. BÖLÜM

Başını masaya iki kolunun üzerine koymuştu Nazlı. Tek kelime bile edemeden karanlık bir odaya almışlardı. Tek başına kör bir ışık vardı tepesinde sadece. Karahan, Aras ve Yiğit'in çıkardığı karmaşa bir daha görmek isteyeceği türden bir şey değildi. Ortalığı ayağa kaldırmışlardı. Ceren ve Şahin kelepçeye gerek görmedikleri için onlara minnettardı. Gözlerinden tek bir damla yaş dahi düşmemişti. Neden ağlayacaktı ki? Hiçbir suçu yoktu. Zaten ruhen hâlâ şoktaydı. Kendi kendine, “Ben suçsuzum,” diyordu. Elbette bir yanlış anlaşılma olması gerekiyordu. Başka açıklaması yoktu. Karıncayı belki ezebilirdi. Ama bir insanın canına son vermek yapabileceği bir şey değildi. Kapı açılınca, başını kaldırıp gelenlere baktı. “İşte başlıyoruz...” diye düşündü. Filmlerde hep böyle olmuyor muydu? Ceren ve Şahin yan yana karşısına oturdu. Nazlı, kollarını göğsünde bağlayıp karşısındaki başkomiserlere baktı.

“Üzgünüz, Nazlı ama yapmak zorundayız,” dedi Şahin.

“Sizi anlıyorum ama olanları anlayamıyorum. Anlatın da artık ben de bileyim.” Nazlı'nın aklı karman çormandı. Ölen kişinin kim olduğunu bile biliyordu daha.

Ceren elindeki dosyayı açıp içinden çıkarttığı fotoğrafları önüne serdi. “Bu öldürülen kız. Bu da cinayet aleti. Sen de bize bildiğini söylersen sana yardımcı oluruz.”

Kızı tanıyordu. Part olarak hem okuyan hem çalışan genç bir kızdı. “Nevin Aktaş.”

“Patron olarak isim, soy isim biliyorsun,” dedi Şahin.

“Evet, her gün defalarca gördüğüm bir yüz. Ayrıca yakalarında isim kartları taşıyorlar.”

Diğer fotoğrafa baktığında, cinayet aletini görünce gözlerine inanamadı. “Bu mektup açacağı...”

“Evet ve üzerinde senin parmak izlerin var.” Ceren’in en çok merak ettiği konuydu.

“Odamda buna benzer bir iki tane var. Benim parmak izlerim olması normal bir şey olurdu. Ama bu benim değil.”

Şahin, “Kimin o zaman?” diye sordu.

Nazlı bu açacağı nerede gördüğünü anımsamaya çalıştı. Gözlerini kapatıp birkaç saniye düşündü. Tabii ya Karahan’ın babasının ofisindeki açacaktı bu. Gözlerini hızla açıp ikisi arasında gezdirdi. “Turgut Kara’nın ofisindeki açacak bu.”

Şahin tanımadığı için, “Turgut Kara kim?” diye sordu.

Ceren arkasına yaslanıp, “Müstakbel kayınpederi,” dedi. Turgut Kara’nın kara kaplı defteri kabarıktı. Ceren de bunu iyi bilen biriydi. “Oradaki bıçağın üzerinde neden parmak izin var peki?”

“Yaklaşık beş gün önce ofisine gitmiştim.” Adamın boğazına saplamak üzere olduğunu atladı. Anlatmak ona bir şey kazandırmayacaktı. Ama o bıçağın şimdi önünde cinayet aleti olarak bulunmasının hiçbir açıklaması beynine sığmıyordu.

“Dokundun yani bıçağa?” diye sordu Şahin.

Nazlı başını sallayıp, “Evet... Ama ben öldürmedim! Ben bu vahşeti işleyemem! Bana inanmak zorundasınız!” dedi. Korku bedenini esir almaya başlamıştı.

“Tekrar soruyorum Nazlı, belli ki bir kumpasın içindesin. O gece neredeydin?”

Ceren’in sorusuna ne diyeceğini bilemiyordu. Söylemek istemiyordu. Söylediği anda duyulacak, herkes her şeyi öğrenmese bile önüne ardına düşecekti. Binlerce soru önüne dökülecekti. Ve kimseye cevap verecek yüzü de niyeti de yoktu. Sessizliğe bıraktı kendini.

“Evde miydin?”

Ceren’in sorusuna başını *hayır* anlamında salladı. Bakışları kucagındaki ellerindeydi.

“Otelde miydin?”

“Hayır, otelde değildim.”

“Neredeysin peki?”

Ellerini yüzüne kapattı. “Üzgünüm, ben öldürmedim ama söyleyemem. Nerede olduğumu kimsenin bilmesini istemiyorum.”

“Bu yaptığın seni zanlı gösterir! Biz sana yardım etmek istiyoruz. Şu an bu konuşma sessiz ve hakaretsiz şekilde oluyorsa inan bana senin şansın. İstersen zorlama!” diyen Şahin’in sesi sert ve tehditkârdı.

“Biliyorum, teşekkür ediyorum. Ama elbette çıkar ortaya. Yine de söyleyemem.” Ölüm bile gelse bu konuda kimseye tek söz edemezdi. Gerçeği söylemek özgürlüğü kazandırırdı. Ama ailesini kaybettirirdi. Bunu göze alamıyordu.

Ayağa kalktı komiserler. Ceren bıkkın bir nefes bıraktı. “Bak Nazlı, her neredeyse hep orada ol. Hapishane filmlerde gördüklerine benzemez.”

Sabaha karşı üç otuz olmuştu saat. Yiğit, annesine haber vermeden, basın olayı duymadan Nazlı’yı evine götürebilmek için şubenin koridorlarını arşınılıyordu. Sıkıntıdan yüzü kireç gibi olmuştu. Aslı bile sakinleştiremiyordu. Aras’ın da ondan farklı bir yanı yoktu. Kollarını dizlerine dayamış, diziyle kesintisiz ritim tutuyordu. Aslı ve Zeynep dışında herkesi göndermişlerdi. Onları da gönderirse annesinin anında bir şey olduğunu anlayacağını biliyordu Yiğit. Karahan başını duvara dayamıştı. Aklından her şey geçiyor ama Nazlı’nın bir cana kıyacağı asla geçmiyordu. *Kim, neden Nazlı’yı zan*

altında bıraktı düşüncesi beynini kemiriyordu. Omzuna dokunanı hissedince başını kaldırıp çevirdi.

“Abi, topla kendini lütfen!” diyen Duru üzgün bakışlarıyla az da olsa gülümsemeye çalıştı. “Kurtulacak, bunu sen de biliyorsun.”

Sırtını duvara yaslayan Karahan, “Bilmek yetmiyor. Onun burada bu şekilde olmaması gerekiyordu,” diyerek kardeşine baktı. “Eğer altından baban çıkarsa bu sefer acımam Duru, sen bile durduramazsın.”

Duru başını sağa sola salladı. “İmkânsız! Babam, Nazlı’yı çok seviyor. Onun gelini olması için ne kadar zamandır beklediğini biliyorsun.”

Kahretsin ki doğruyu söylüyordu. Ama bu işin altından babasının çıkacağına dair bir hisse kapılmıştı Karahan. Bastığı yerleri sesiyle ve görüntüsüyle dolduran adam karşılarında durdu. Duru’ya kaçamak bir bakış attıktan sonra Karahan’a odaklandı.

“Karahan, üzgünüm! Anca gelebildim,” dedi Avukat Kerem.

Karahan, Kerem’in gırtlığına sarılmak için kendiyile savaştı. “Nerede olduğunu tahmin etmek istemiyorum, Kerem. Git, ne oluyor öğren!”

Başını sallayıp yönünü Nazlı’nın bulunduğu yere çevirdi. Aslı ve Zeynep oturdukları yerde sessizce bekliyorlardı. Huyları değildi elbette ama yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Kocaları kızgın birer boğayı andırıyordu. Kızlar bu görüntüyle ilk kez karşılaşıyorlardı. Bir sürelik bekleyişin ardından Kerem, Ceren ve Şahin ile birlikte geldi. Şahin’in odasına geçtiler. Ayakta bekliyorlardı. Kimsenin oturmak gibi bir niyeti yoktu. Nazlı’yı alıp gitmek istiyorlardı.

Ceren masanın üzerine Nazlı’ya gösterdiği fotoğrafları dizdi. “Karahan, senin çalışanın.”

Karahan fotoğrafı eline aldı. “Nevin Aktaş.”

“Evet, Nazlı da öyle söyledi. Part çalışıyormuş. Üniversite öğrencisiymiş.” Karahan bildiği için başını salladı. İkinci fotoğrafı işaret etti. “Cinayet aleti üzerinde Nazlı’nın parmak izleri var.”

Yiğit ve Aras da yaklaşmış baktı. “Bu her patronun masasında bulunan bir şey. Nazlı’nın odasından alınmış olabilir.”

Şahin *evet* anlamında başını salladı. “Evet ama Nazlı onun olmadığını söyledi.”

Yiğit, “Kiminmiş peki?” diye sordu.

Ceren adamlara göz atıp, “Turgut Kara’nın,” dedi.

Yiğit ve Aras’ın öldürücü bakışları, Karahan’ın üzerinde yoğunlaştı. Ama Karahan onları görmeyecek kadar öfkeliydi. Sesini olabildiği en sert şekle getirdi Yiğit. “Karahana, bu ne demek?”

“Beş gün önce Nazlı, Turgut Kara’nın ofisine gittiğini, bu bıçağa da dokunduğunu söyledi,” dedi Şahin.

Dişlerini sıktıkça Karahan’ın seğiren çenesi az sonra kırılacaktı. “Biliyorum, oradaydım. Ama o bıçağı bıraktı Nazlı. Sonra da beraber çıktık ofisten.”

Kerem aldığı notlardan başını kaldırıp, “Tek mi ayrıldı Nazlı?” diye sordu.

“Hayır, ayağını incittiği için onu hastaneye ben götürdüm.”

Avukat Kerem, komiserlere dönerek, “Bunlar onu içeri almanıza yetmez. Şahit var, o bıçağı bıraktığını ve oradan ayrıldığını biliyoruz,” dedi.

“Size öyle görünüyor olabilir ama bu bıçakta parmak izleri var. Ve iki gece önce Nevin Aktaş’ın ölüm saatinde nerede olduğunu söylemesi hatta şahidi olması şart. Ama Nazlı nerede olduğunu söylemek istemiyor,” dedi Ceren.

Aynı şeyleri Kerem de biliyordu. Nazlı ona da söylememişti.

Yiğit, “Ne demek söylemiyor?” dedi ve o geceyi anımsamaya çalıştı. “O gece oteldeydi. Buna birden fazla şahit bulabiliriz.”

Şahin karışık bir iş olduğunu anlamıştı. “Nazlı o gece otelde değilmiş. Bunu kendisi söyledi.”

Aras ve Yiğit’in yüzü, her geçen saniye ton ve şekil değiştiriyordu. *Otelde değilse neredeydi* sorusu, ikisinin de beynini istila etmeye başlamıştı. Karahan, Nazlı’nın ne yapmak istediğini biliyordu.

Kendisinin bunu neden açıklamadığını da biliyordu. İki arada bır derede kalmıştı. Aslı ve Zeynep çıt bile çıkarmıyorlardı. Bu iş onların da başına patlayacaktı.

“Eğer içinizden biri nerede olduğunu biliyorsa hemen söylesin. Yoksa bu iş çok zor,” dedi Şahin.

“Bana da söylemedi. Israrla saklıyor. Sebebini bile söylemedi. Karahan, üzgünüm ama söylemek zorunda!” dedi Kerem.

“Benimle birlikteydi.” Kendi adına zerre korkusu yoktu. Tek korkusu, Nazlı’nın üzülmesi idi. Ama bunu gizleyerek ona iyilik yapamazdı.

Gözlerini kısıp dişlerini sıktı Yiğit. Aralarındaki bir metrelik mesafeyi bir çırpıda kapatıp Karahan’ın yakasına yapıştı. “Nasıl seninleydi lan nasıl?”

İçindeki öfkeyi uzun süredir bastırıyordu Karahan. Ağabeyi bile olsa buna izin veremezdi. Yiğit’in ellerini yakasından çekti. “Benimleydi, Yiğit! Var mı itirazın? Sana hesap mı vereceğiz?”

Aras, Yiğit’ten önce davranıp Karahan’ı hazırlıksız yakaladı. Yumruğu çenesine geçirdi. “Öldürürüm lan seni! Ne işi var kardeşimin seninle tüm gece? Çabuk açıkla!”

Karahan’ın başı yana devrildi. Erkek kardeşi, ağabeydi. Kendi kardeşleri de vardı. Bunu hak ettiğini biliyordu. Başka zaman olsa *eyvallah* bile derdi.

Elini çenesine götürüp ovaladı Karahan. Bir tane de Yiğit’ten geliyordu ki Şahin’in sesi durdurdu. “Bunun Nazlı’ya bir faydası yok. Kesin şunu!”

Ceren tekrar konuya döndü. “Evet, madem sizinleydi, nerede olduğunuzu da söyle ve lütfen orada size ait bir şey olsun. Bir kamera kaydı, sizi gören başka biri, herhangi bir şey yani...”

Karahan derin bir nefes aldı. “Silivri’de çiftlik evim var. Oradaydık. Nazlı yanıma saat yedi gibi geldi. Ben zaten oradaydım. Tüm gece de yanımdaydı. Sabah evden beraber ayrıldık. Yani bu geçtiğimiz sabah oluyor.”

Karahan bunu söylemeye mecburdu. Yiğit'in, suratına indirdiği yumruk artık sabrını taşıran son damla olmuştu.

“Öldüreceğim seni, Karahan! Sana güvenmekle hata ettim. Şu geldiğimiz yer sana yıllar önce anlatmak istediğim yer. Neden beni yanıltmadın?” Kolundan tutan karısına baktı Yiğit. Aynı öfkeli gözleri Aslı'ya çevirdi. “Sen de biliyordun. Bunun hesabını vereceksin, Aslı!”

Aslı sertçe yutkundu. “Yiğit, lütfen burası yeri değil.”

“Kendine gel, Demirkan! Sabrımı taşıрма!” diyen Karahan dışlerini sıktı.

Ceren sesini yükseltti. “Beyler, burada Nazlı'nın geleceğini konuşuyoruz. Kendinize gelin!” Karahan'a döndü. “Çiftliğinde çalışan biri var mı? Varsa bu iyi yoksa tüm mobese kameralarını taramak zorunda kalırız. Bu da zaman kaybı.”

“Bu arada Karahan, babanı da alıyoruz,” dedi Şahin.

Çok da umurundaydı Karahan'ın. Umursamadan cevap vermek istedi ama vermedi. Babasıyla ilgili tek kelime bile etmedi. “Var! Evimin hemen yanında küçük müştemilatta karı koca kalıyor.”

Kâğıt uzattı Şahin. “Yaz adresi, onları buraya getireceğiz. Eğer öyleyse nöbetçi mahkemede serbest kalır, şüpheniz olmasın.”

Karahan adresi yazıp dışarı çıktı. Kardeşi kurtulacaktı. Mahkûm olmayacaktı. Peki, Yiğit'in elinden nasıl kurtulacaktı? Hem Aras hem Yiğit kendi kendini yiyordu. Aslı ve Zeynep, şu an için tek kelime bile etmiyorlardı. Ama bu sonrası için geçerli değildi.

Gün ışığına kavuşmaya başlamıştı. Ve tabii ki Neriman Hanım çoktan uyanmıştı. Nazlı'nın odasına namaz için girdiğinde orada olmadığını fark etmişti. *Eğer gelmeyecek olsa haber verirdi* düşüncesiyle Yiğit'in odasının önüne gelip defalarca vurmuş ama açan olmayınca içeri girmişti. Onları da bulamayınca kendini Aras'ın odasına atmış ama onları da bulamamıştı.

Yiğit, yorgun bedenini oturduğu yerde dinlendirmek için elinden geleni yapıyordu. İşe yaramıyordu. Yiğit'in içi kaynıyordu. Karşısındaki adamı öldürmek istiyordu. Çalan telefona bakıp yüzünü buruşturdu. "Efendim anne?" Hepsi başını kaldırıp Yiğit'e baktı.

"Evet, anne hep beraberiz. Merak etme, hepimiz iyiyiz. İşimiz çıktı. Bir saate gelmiş oluruz," diyerek kapattı telefonu.

Duru elindeki kahveyi evirip çevirip düşünüyordu. Babasının yapacağına ihtimal vermiyordu. Ama işaret edilen yer ve kişi babasından başkası değildi.

"Nasılsın, Duru?"

Yanına ne zaman oturduğunu bile fark etmemişti. "Seni görene kadar mükemmeldim, Kerem," deyip kahvesine bakıp çevirmeye devam etti.

"Ben de seni gördüm, mükemmel oldum."

"Git başımdan Kerem!" Ayağa kalkıp kahvesini çöpe attı. Aslı ile göz göze geldiğinde kadının gözlerinde çakan şimşekleri bakışlarıyla geri püskürttü. Aslı dudaklarını birbirine bastırıp kaşlarını çatı.

Kerem gelen telefonla ayağa kalktı. "Tamam," diyerek kapattı. "Turgut Kara ve şu çalışan şahıslar gelmiş," deyip hızlı adımlarla geçip gitti yanlarından. Karahan da sorguya alınmıştı. Söyleyeceği her şeyi söylemişti. Ama prosedür gereği tekrar anlatacaktı. Sorgudan çıktığında babasıyla burun buruna geldi. Yakasından tutup fırlatmamak için üstün bir çaba içerisindeydi.

"Benim ilgim yok!" dedi babası bir çırpıda.

Karahan'ın ona inanmaya hiç niyeti yoktu. "Olursa sonun olur, Turgut Kara!" Yanından koşar adım uzaklaştı Karahan.

Sabah ışıkları kendini iyiden iyiye göstermişti. Artık kimsenin sabrı kalmamıştı. Uykusuzluk ve stres birleşmişti. Birbirlerini öl-

dürmek isteyen üç adamın birbirlerinden uzak durmaları olay çık-maması içindi. Azra, Murat, Nil, Nihat, Asya ve Fırat tekrar gel-mişlerdi. Asya, Neriman'ı birçok sözle geçiştirmeye çalışmıştı ama kadının ne kadarına inandığını bilememişti. Sessizce bekliyorlardı. Herkesin içinde korku vardı. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Kerem'in hızlı adımlarla yanlarına gelmesiyle hepsi ayaklanıp Ke-rem'in etrafında toplandılar.

“Anlat!” dedi Karahan. Artık tahammülü kalmamıştı. Tüm gece boyunca Nazlı'yı bir kez bile görememişti.

“Turgut Bey, Nazlı'nın o gün geldiğini, o bıçağa dokunduğunu ama sonra geri bıraktığını söyledi. Çiftliğin çalışanı olan karı koca-nın söylediği de karanlıkta gelenin kim olduğunu görmedikleri ama sabah evden çıkarken gördüklerini söylediler. Nazlı'yı tanımadıkları için Nazlı'yı gösterdiler onlara, arabayı da tabii ki. Araba tüm gece çiftlik evinde kalmış. Sabah Nazlı'yı görmüşler. Arabayı zaten ça-lışan bırakmış otele, Nazlı senin arabana binmiş,” dedi Karahan'a hitaben.

Karahan başını salladı. “Evet, bu doğru! Peki sonuç?”

“Olay biraz karışık ama Nazlı'yı şartlı salacaklar.”

Hepsinin dudaklarından dökülen *çok şükür* oldu.

Karahan için bundan daha iyi haber olamazdı. “Ne zaman?” diye sordu Kerem'e.

Saatine baktı Kerem. “Yarım saate işlemler biter.”

Geçen yarım saatte Karahan'ın aklında sadece, gerçeği söyle-diği için Nazlı'nın çok kızacağı vardı. Karahan için çok önemli bir mevzu olmasa da Nazlı için fazlasıyla önemliydi. Karahan da bunu biliyordu. Duvarın dibinde başını duvara dayamıştı. Tam her şey dü-zeliyor derken başka sorunlar patlak veriyordu. Yıllardır yaşadık-ları yetmemişti anlaşılan. Ayak seslerini duyunca başını duvardan

kaldırdı. Karanlıkta bile olsa hatta kör bile baksa Nazlı'yı tanırdı. Kokusundan, ortama yaydığı havadan... Yorgun ve üzgün hâliyle olduğu yerde bekliyordu. Elbette Karahan'la bir gece geçirdiğini herkes öğrenmişti. Ama her şeyi bilmeleri gerekmiyordu. Nazlı kızgındı. Ama en çok üzgündü. Karahan'a hak verse de kızmadan geçemiyordu. Karşısında duran adama sarılmakla ağabeyine ulaşmak arasında kalmıştı. Ama Karahan'ın yanından öylece geçemezdi. O en çok ama en çok sevdiydi. Usulca tek adımda yaklaştığında Karahan kollarının arasına çekti nazlı sevdiğini. Gözlerini kapatıp içinden şükretti.

“Oradan hiç çıkmayacaksın sandım!”

“Ben de,” diyerek sıkıntısını nefesinden dışarı atmak istedi. Geri çekilip Karahan'dan ayrıldı. Ağabeyi kendisine doğru geliyordu. Nazlı tek adım atınca kendini ağabeyinin kollarında buldu. Aşk ya da aşkı yaşatan farklıydı. Ama ağabeyi de farklıydı. O da güven veriyordu, bu da. “Abi, ben hiçbir şey yapmadım, inan bana!” Tüm gece tek bir gözyaşı bile dökmemişti. Şimdi ağlamak istiyordu.

“Biliyorum, yorma kendini.” Aras'a da sarıldı. Kızlar da ona gülümseyip elini tuttular. “Gidelim artık.”

Yiğit'in sesi, Karahan'a acı veriyordu. Nazlı'yı alıp gidecekti. Bunu nedense kendine yediremiyordu. Nazlı'yı düşünmek önceliği idi.

“Abi, beni Karahan bırakır, ben onunla gitmek istiyorum.”

Yiğit'in gözlerinden çıkan kıvılcımlar hayra alamet değildi. Bu kadar zor bir gecenin üzerine daha fazla zorlamak istemedi. “Peşimden ayrılmayın! Annem deliye döndü!”

Polis şubeyi terk etmek için kapıya çıktıklarında, basın ordusunun kapıda beklediğini görünce büyük şaşkınlık içerisinde girdiler. Nasıl haber aldıklarına şaşırılmamak gerekiyordu. O kadar da önlem almışlardı oysa. Karahan, Nazlı'yı kollarının arasında hızla gazetecilerin arasından geçirdi. Habercilerin hepsi bir köşeye dağılmıştı. Kimi Aras'ın kimi Yiğit'in peşinden koşuyordu. Arabaya zorla bindiler. Kapıyı çekip arabayı çalıştırdığı gibi gaza bastı Karahan.

Araba ana caddeye çıkar çıkmaz Nazlı, Karahan'a döndü. "Nasıl söylersin geceyi seninle geçirdiğimi?"

Bu soruyu bekliyordu Karahan. Nazlı'ya bir saniyelik bakıp önüne döndü. "Ne yapmamı tercih ederdin? Söylemeyip suçun olmayan bir cinayetin üstüne kalmasına müsaade edeceğimi falan mı sanıyordun?"

"Hapisten kurtardın. Peki, evdekilerden nasıl kurtaracaksın? Yaktın beni Karahan!"

"Seni ortada bırakmışım gibi konuşuyorsun."

"O değil sorun." Ellerini yüzüne kapattı Nazlı. Adamın ne günahı vardı ki? Yanlışsa Karahan'dan daha suçluydu. Ellerini yüzünden indirdi. "Allah bana yardım etsin!"

Arabayı yalının girişine park ettikten sonra Nazlı'ya döndü. Nazlı az sonra tırnaklarını yemeye başlayacak gibi duruyordu. "Seninle gelmemi ister misin?"

Karahan'ın sorusuyla ona döndü. "Hayır." Kemerini çözerken, "Akşam ararım seni. Öldürülen kızın ailesine ulaş lütfen!" dedi.

Karahan tek eli direksiyonda, yönü Nazlı'ya dönüktü. "Tamam, akşam seni görmek için geleceğim."

"Gelmesen... Önce ben biraz azar, fırça Allah ne verdiyse bir yiyeyim. Yarın otelde görüşürüz."

"İn, git ve uyu... Sana bir şey diyeni de bana bırak. Ve akşam geleceğim."

Karahan'ın kendinden emin ses tonu, Nazlı'ya işlerin daha çok karışacağını işaret etmişti. Nazlı'dan önce Yiğit gelip Nazlı'nın kapısını açtı. Ağabeyiyle göz göze gelmeden indi. Yiğit, Karahan'a tek kelime bile etmeden kapıyı kırarcasına kapattı. Dişlerini sıkı sıkı yakında dişsiz kalacaktı Karahan. "Soracağım ben sana, Demirkan!"

“Şu nikâhı bir kıyayım!” Arabayı çalıştırıp otelin yolunu tuttu. Daha öğrenecek çok şeyi vardı.

Salonda koltuklara *oturun* diye emir veren Yiğit’in sözünü kimse ikiletmemişti. Neriman Hanım anlam vermeye çalışıyordu. Tek fikri *acaba çılgın gelinleri yine ne yapmış* olabilirdi. Nazlı, Aslı ve Zeynep yan yana oturdular. Suçlu gibi hâlleri hiç yoktu. Çünkü ölesiye yorgundular. Yiğit kardeşine baktı. “Bize yalan söyledin, Nazlı. Bu ikisi de sana yardım etti.”

Nazlı başını kaldırıp ağabeyine baktı. “Özür dilerim abi, Karahan’la biraz tartışmıştım...”

Sözünü tamamlamasına izin vermeyen Yiğit, “Onun için mi tüm geceyi onun evinde geçirdin?” diye hesap sorarken, Neriman Hanım kalbine balyoz yemiş gibi irkildi.

Annesini fark eden Aras, “Bize kızını savunuyordun, anne! Bak, ne halt etmiş!” diye çıkıştı.

Annesiyle Nazlı’nın bakışları kesişti. Hemen gözlerini kaçırdı.

“İki gün boyunca ortadan kayboldu. Ben de merak ettim. Evin o kadar uzak olduğunu bilmiyordum. Gittiğimde hava çoktan karar-mıştı. Karahan da tek başıma dönmeme izin vermedi.” Konuştuğu her kelime tamı tamına doğrudu. Eksikler vardı ama yalan yoktu.

Annesi kırılmış gözlerle baktı kızına. “Bana bunu söyleyebilirdin, Nazlı! Ben sana anneden çok, arkadaşlık ettim. Bu olmadı, kızım.”

“Özür dilerim anne, yanlış anlarsın diye düşündüm.”

“Sen!” diyen Yiğit, karısına işaret parmağını uzattı.

Aslı’nın ona pabuç bırakacak hâli yoktu. Ölene kadar kıvrır Aslı *modu* her daim iş başındaydı. “Evet ben! Yedin bitirdin beni kaç saattir! Senin kardeşin de benim düşmanım mı? Bana rica etti. Geç dönebileceğini söyleyince ben de tamam dedim. Bak, kardeşin burada kanlı canlı ve sapasağlam. Sanki Karahan vampir de geceleri kan emiyor.” Uykusuz bir Aslı, tehlikeli bir Aslı’ya denkti.

Gitgide kızaran Yiğit öfkeyle bağırdı. “Dalga mı geçiyorsun benimle, kadın? Kardeşim bir adamla tüm geceyi beraber geçirdi. Laf mı söyledigin?”

Aslı dişlerini sıkıp ayağa kalktı. “Yeter be! Ne bağırıp duruyorsun? Adam dediğin adam, dün gece evlenme teklifi etti. Nazlı artık o adamın sözlüsü, nişanlısı, müstakbel karısı. Sekiz senedir yetmedi mi ettiğiniz? Ne bu böyle? Gel Nazlı, git Nazlı! Neredesin, Nazlı? Kiminlesin, Nazlı? Kardeşinse kardeşin! Seviyor, seviliyor! Bir düşün artık yakalarından!”

Neriman Hanım’ın kaşları havaya kalktı. Yüzündeki gülümseme kayıtlara geçmeliydi. “Evlenme mi teklif etti?” diye sorarken kızına baktı.

Nazlı kırık bir tebessümle baktı. “Evet.”

“Kabul ettin mi?” diye sordu annesi.

Zeynep de ayağa kalktı. “Etti anneciğim, etti. Hem de adam öyle bir sürpriz hazırlamıştı ki kızın mutluluktan ağladı.”

Neriman Hanım şimdi daha mutlu olmuştu. Oğullarına döndü. “Sizin derdiniz ne peki dana gibi böğürüp duruyorsunuz? Kardeşiniz evleniyor işte.”

Aslı, kadına nasıl gelinlik ediyorsa ağzındaki laflar bile kadına geçmişti. Zeynep kollarını göğsünde bağladı. “Neden olacak, anneciğim? Kişi herkesi kendi gibi bilirmiş!”

Aras’ın gözleri dehşetle açıldı. “Zeynep!” dedi hırsla.

“Evden işe, işten eve bundan sonra, Nazlı! Bitti geç gelmeler. Bitti gelmemeler,” dediğinde Yiğit, Nazlı gözlerini devirdi.

“Oldu, ayağına da bir zincir tak istersen!” Aslı, kocasına çakmak çakmak gözlerle söylendi.

Ağabeyi, Aras ve yengelerinin aralarını açtığı için kendini suçlu hissediyordu Nazlı.

“Peki, sabaha kadar neredeydiniz?” diye soran Neriman Hanım’ın esas konuya dokunmasıyla herkes dut yemiş bülbül gibi olmuştu. Kalktıkları yere geri oturdu kızlar. Yiğit, annesine her şeyi

anlatınca Neriman Hanım olduğu yere yığıldı. Kızının evliliğine seviniyorken dünya başına yıkılmıştı. Kadına kızının suçsuz olduğunun anlaşıldığını anlatana kadar hepsi akla karayı seçmişti.

“Ne buldun?” İki gözü kapalı, koltuğunda yarı uyur vaziyette Fatih’e sordu Karahan.

“Annesiyle birlikte yaşıyormuş. Kendi hâllerinde insanlar. Kız, son altı aydır burada çalışıyormuş, bunu biliyoruz zaten. Part çalıştığı için geç çıkmış. Evine yakın bir yerde öldürölmüş. Üzerinde kimliği olmadığı için kim olduğunun anlaşılmaması zaman almış. Bir de tüm yüzü kesik içinde.” Fatih bir çırpıda anlattı.

“Neden bu otel, Fatih? Neden benim çalışanım? Neden Nazlı? Ve neden bu işte babamın parmağı var?” Aslında kendine soruyordu bu soruları.

“Belli başlı düşmanlarımız yok değil, abi ama bu şekilde hareket etmeyecek kadar akıllı düşmanlar. Bu yol en saçma yol. Kaldı ki sen de biliyorsun, bunu yapan ya da yapanlar Nazlı’nın serbest kalacağını aslında biliyordu. Mide bulandırmak için gencecik bir kızı öldürdüler.”

“Kızın annesine maddi destek sağla, ben de Nazlı ile yanına gideceğim yarın.”

“Tamam, abi,” deyip dışarı çıktı Fatih.

Düşünüyor ama kimseyi bulamıyordu. *Neden Nazlı* sorusu daha etkili aklında. İş dünyası karmaşık ve tehlikeliydi. Rakipleri çoktu. Ters düştüğü insanlar da vardı. Yine de bunu kimin neden yaptığını akıl erdiremiyordu. Ya da erdirmek istemiyordu. Bu neyin gözdağıydı? Sonrası da var mıydı? *Ya Nazlı’ya bir şey yaparlarsa* düşüncesi kan akışını durdurmuştu. Kaskatı kesilmişti. Başını sağa sola salladı. “Olmaz! Bu sefer olmaz!”

Diğer yönden babası içerideydi. Birinci derece suçlu olarak içç-rideydi hem de. İsteseydi, Nazlı'yı tek sözüyle mahvedebilirdi. Ama yapmamıştı. Minnettar falan da değildi. Doğru olanı yapmıştı. Oğlu oldu olalı, otuz dört yılda bir kez doğru olanı yapmıştı Turgut Kara.

Nazlı, çalan telefona bakmak için başını gömdüğü yastıktan zorla kaldırdı. Karahan'dan başka kim olabilirdi? "Güzelim," diyen sesinden aşk akıyordu adamın. Karahan'ın sesiyle iyice mayıştı Nazlı.

"Kara'm," diye yanıtladı. Karahan'ın yüzündeki gülümsemeyi görmesine gerek yoktu. Ezberiydi.

"Yukarı gelirim kendini o yataktan hiç çıkaramazsın."

Gözleri kapalı hâlde yatakta iki seksen yatan Nazlı ayağa fırladı. "Ne? Burada mısın sen? Sakın gelme! Abim... Abim nerede?"

Karahan'ın gülüşüyle kendine geldi Nazlı. "Sakin ol, sadece şaka!"

Derin bir nefes verdi. Sıkıntılı bir nefesti. "Yüreğime indiriyordun."

"Yüreğine ineli çok oldu, güzelim."

Bu adam her yerden bir laf uydurup söyleyebiliyordu. "*Nasıl bir Karahan'la karşı karşıyayım...*" diye düşündü. Yatağa kendini bıraktı Nazlı.

"Uykum var, Karahan. Saat kaç?"

"Saat akşamüzeri beş."

O kadar uyuduğuna inanamadı Nazlı. "Gelişme var mı?"

"Sen söyle, evde durumlar nasıl?"

"Çok kötü bir durum yok."

"Annen beni çağırdı, Nazlı."

"Neden?" derken yatakta tekrar doğruldu.

“Bilmiyorum.”

Nazlı’nın kapısı açıldı. Annesi içeri girip kapıyı kapattı.

“Sonra ararım, Karahan.” Adama söz hakkı vermeden, telefonu kapatıp annesine baktı. Kadın gözlerinden içeri girecek gibi bakıyordu. “Anne?”

Annesi yatağın ucuna oturdu. “Kızım... Bana anlatacağın bir şey var mı?” Kadın pat diye girmişti konuya.

Nazlı yutkundu. Yalan söylemek hiç âdeti olmamıştı. Âdetten midir yoksa hiç gerek görmediğinden miydi, bilemedi. “Ne gibi?” Aslında bal gibi de biliyordu sorunun nereye gittiğini.

“Nazlı, Karahan’ın yanında kalıyorsun ve bize yalan söylüyorsun. Şimdi karşıma geçmiş, ne gibi diye soruyorsun!”

Hafif sert sesiyle Nazlı’nın yüreği ağzına gelmişti. Yirmi sekiz yılda bir yalan söylemişti, o da yüzüne gözüne bulaşmıştı. Üzgünce baktı annesine. “Özür dilerim. Vallahi dönecektim. Ama yollar tehlikeli olabilir diye göndermedi beni.”

“Nazlı!” diye sessizce bağırdı Neriman Hanım.

Nazlı korkuyla gözlerini yumdu. O bir anneydi. İyi, hatta mükemmel bir anneydi. Genç yaşında dul kalmış ama kendini çocuklarına adanmış bir anneydi. Ellerini yüzüne kapattı Nazlı. *Utanç!* Hissettiği utançtı. Bütün bedenini yakıp kavuran utançla ağlamaya başladı.

Kızının bu hâlimden her şeyi anlayan Neriman Hanım ayağa kalktı. “Tek bir söz bile söyleme! Anneyim ben, yüz sopa yemene razı gelemem.” Sesini kısıp söylemişti. İnanılmaz üzgündü. “Sakin diline dolama o şeyleri. Sana öğrettiğim ne varsa ihanet ettin. Bana değil kızım, sen kendine yazık ettin. Benden neden utanıyorsun? Allah’tan utan!”

Nazlı daha şiddetli ağlamaya başladı. Biliyordu, gerçekleri söylerse günahları katbekat artacaktı. Başını salladı usulca, başka diyecek sözü de yoktu. Hiç bakmadı annesinin yüzüne, bakamıyordu.

“Karahan’ı ara, gelmesin. Yarın sen ve ben bir yere gideceğiz. O da gelecek!”

Neriman Hanım kapının kolunu tuttuğunda yüzündeki gergin ve üzüntülü hâli bir anda sildi. Yüzüne yarı sahte yarı gerçek bir gülüş yerleştirerek kapıyı açıp çıktı. Kapının önünde volta atan Yiğit’i görünce hiç şaşırmadı. Yiğit hemen annesinin yanına gelerek, “Ne dedi?” dedi fısıltıyla.

“Yok, oğlum. Kardeşinin hakkına girdik. O benim kızım. Hiç yapar mı? Allah muhafaza!”

Yiğit’in gergin hâli balon gibi sönmüştü. Gözlerini kapatıp dün gecedan beri içinde olan sıkıntılardan kurtuldu. Farklı olsaydı da durum berbat sayılmazdı. Yiğit bu konuda annesi gibi değildi. Daha rahattı. Ama işte ağabeylikti onunki. “Bu böyle olmaz anne, ateş ve barut gibiler. Evlendirelim bunları, hepimiz rahat edelim.”

“Evlendirelim oğlum, çok haklısın. Ben halledeceğim o işi. Bir tuzlu kahvemizi içer artık Karahan Bey,” deyip gülümsedi. *Allah’ım beni affet* diye yalvarıyordu Neriman Hanım. Oğluna yalan söylüyordu. Ama gerçeği söyleyip hem kızını hem oğullarını hem de gelinlerini karmaşanın içine sokmak istemiyordu. Olan olmuştu. Çaresi tekti.

Yanlarına gelen Aslı, kocasına ters ters baktı. “Ne oldu, vicdan mı yapıyorsunuz, Yiğit Bey?”

Bu kadından korkulurdu. Bu denli çamuru seven bir kadın daha var mıydı? Karısına gözlerini kısıp baktı Yiğit. “Soracağım ben sana daha bana yalan söylemeyi, tribin batsın kadın!”

Neriman Hanım ikisini yalnız bırakıp aşağıya indi. Annesinin gidişini fırsat bilen Yiğit, Aslı’yı kolundan tuttuğu gibi odalarına sürükleli. Kapıyı kapatıp kendisine horoz gibi diklenen karısına baktı. “Bana yalan söyledin!”

“Ben sana yalan söylemedim. Sadece *beni idare et, geç döneceğim* dedi. Ben nereden bileyim dönmeyeceğini?” Aslı haksız bir sinirle söylendi.

“Ne fark eder, Aslı? Güvenimle oynadın!”

“Ay ne deseydim, *kardeşin Karahan’ın yanına gidiyor Yızu* geç dönecek mi deseydim?”

“Deseydin!” diye gürledi Yiğit.

“Oldu. Sonra sen git, Karahan’ı öldür! Karahan da seni öldürsün, ben de dul kalayım, değil mi?”

“Kal Aslı kal, dul kal,” dedi bıkkınlıkla.

Yiğit’in söylediği sözle gözleri doldu Aslı’nın. Az önceki sınır harbi kendini sele bırakmıştı. Karısının gözlerinin dolduğunu gördü Yiğit. Titrek bir sesle, “Olur, bir dahaki sefere sana gerçeği söylerim. Sen de ölür, benden kurtulursun!” diyerek kapıya doğru iki adım atınca, Yiğit kolundan tutup kendine çekti.

Kocasının kollarından çıkmak için kıpırdadı. “Bırak, Allah’ın kalası!”

Bu kadın nasıl beceriyordu konuyu saniyede kendi aleyhine çevirmeyi? “Kalasım ama seviyorsun...” diyerek göz kırptı.

“He evet, ben marangozum, bayılırim odunlara, kalaslara.”

Yiğit dün gecedен bu yana ilk defa kahkaha atmıştı. “Oysana beni Aslı, ince ince işlesene, ben senin ellerinde ölmeye bile razıyım.” Tüm yakışıklılığıyla gülümsedi.

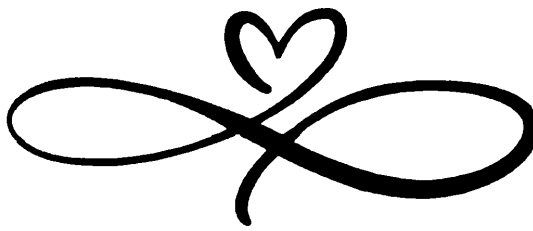
Ah lanet kalas, böyle bakıp gülünce Aslı’nın dengesi bozuluyordu. “Diyorsun... İyi, aklımda,” deyip göz kırptı kocasına.

“Ama bu sana vereceğim cezaya engel değil. Kocayı kandırmanın cezası ağır olacak.” Dudaklarından balını alıp Aslı’yı şok bir hâlde bıraktı.

“Ne cezası, çocuk muyum ben?”

“Ah Aslı ah! İçindeki kız çocuğunu büyütemedim gitti.” Hayali bir öpücük atıp odadan çıktı.

“Senden korkan senin gibi olsun! Hışır sen de!” diye bağırdı Aslı.

19. BÖLÜM

Sabah ezanında hazır şekilde annesini bekliyordu Nazlı. Abdes-tini almış, üzerini de son derece kapalı giyinmişti. Nereye gideceklerini biliyordu. Annesini akşam yemeğinden sonra hiç görmemişti. Sessizce kapısı aralanınca, çantasını alıp annesinin peşine düştü. Basın, soğuk kış nedeniyle gece kapının önünü terk etmişti. Evdeki hiç kimse basının ne düşündüğünü umursamıyordu. Arabayı çalıştırırken annesi de yanına bindi. Ve istikamet Emirgan Cami'ydi. Sahil kenarına park etti arabayı. Karahan çoktan gelmişti. Soğuk demeden arabasına yaslanmış, denizi izliyordu.

Gelenleri fark edince onlara dönüp yanlarına yaklaştı. Nazlı'nın solgun, uykusuz ve üzgün yüzünü görünce kaşlarını çatı. Neriman Hanım da yanlarına gelmişti. Karahan elini Nazlı'nın koluna dokunmak için uzattığında, "Dokunma kızıma!" diyen Neriman Hanım'ın sesiyle eli havada kaldı. Nazlı başını yere eğdi.

Karahan şaşkın bakışlarını kayınvalidesine çevirdi. "Ne oldu, neden?" Bu çıkışa anlam verememişti.

Kadın cevap vermedi. "İçeri girelim," dedi sadece.

Caminin içine girince içerideki misk kokusunu içine çekti Neriman Hanım. Onun için huzur buydu. Nazlı ile beraber namazlarını kıldılar. Karahan buraya hâlâ neden geldiğini bilmiyordu. Nazlı gelmişti, o da gelmişti. Nazlı istesin, ölüme bile giderdi. Yan yana secdeye durmuşlardı.

Annesi kızına döndü. “Ben ilerideyim. Ne yapacağını biliyorsun,” deyip kalktı yanından. Ellerini semaya açıp af diledi. Üzgündü. O zaman da üzgündü, şimdi de üzgündü. Pişmanlıklar Karahan’a değildi. Kendisineydi. O istemese Karahan’ın ona parmağını bile sürmeyeceğini biliyordu. Tüm kalbiyle Allah’tan af diledi. Kabul edileceğini biliyordu. Bir daha böyle bir günaha düşmektense ölmeyi yeğlerdi. Düşmeyecekti. Gözlerindeki damlaları sildi. Af dileye dileye yerinden kalktı. Karahan’la göz göze gelince onun yanına doğru ilerledi. Bu Nazlı’yı eşarpla ilk görüşüydü. Bu kadın her hâliyle güzeldi. Hatta ikna edebilirse *ileride neden olmasın* diye düşündü. Güneş sarısı saçlarını bir tek kendi görsündü.

“Nazlı, ne oluyor? Söyle artık! Ne bu hâlin?” Yarı kızgın bir ifadeyle sordu Karahan. Daha çok merak içerisindeydi.

Nazlı daha ağzını bile açamamıştı. Neriman Hanım yanlarına gelince ikisinin arasında göz gezdirdi. “Ne mi oluyor? Oğlum bak, ben diyeyim sana, ikiniz bir halt ettiniz, şimdi onu temizleyeceğiz.”

Karşısındaki kendisinden oldukça büyük bir kadındı. Yaptığından utanmıyordu ama Neriman Hanım bu şekilde söyleyince bakışlarını caminin halılarına çevirdi.

“Kızımı nikâhına alacaksın!”

Duyduğu sözlerle gözleri yuvalarından çıkacak şekilde büyüdü. Şaşkındı. Bunu cidden beklemiyordu. İçinden sevinç naraları atıyordu. *Nazlı benim karım olacak*. Elbette bir gün olacaktı. Bu kadar erken beklemiyordu. Bu şekilde hiç beklemiyordu. Başını kaldırıp Neriman Hanım’a baktı. “Benim için onurdur,” dediğinde kadının gözlerinden saniyelik geçen sevinç ışıltılarına şahit oldu. Arkasını dönüp giden kadını izledi Karahan. Bakışları Nazlı’yı bulunca, sevdiği kadının gözlerindeki bulut içinin yanmasına neden oldu. “Karım olmak istemiyor musun?” İlk düşüncesi olmuştu. Erkeklerin aklı farklı çalışıyordu.

“Tabii ki istiyorum ama bu şekilde olması hoşuma gitmedi.”

Karahan güven verircesine gülümsedi. “Nasip hatun, nasip...”

Nazlı gülümseyerek önden yürürken Karahan da ardından geliyordu. Bugün Karahan'dan mutlusu olamazdı.

İmamın elindeki beyaz kâğıda ne yazdığına bakıyorlardı. Ad, soyad yazmıştı. İmam, Nazlı'ya döndü. "Mehir olarak ne istersin, kızım?" Ellili yaşlarda, sevimli biriydi imam.

"Basit bir şeyler yazın, hocam," dedi Nazlı. Karahan'dan başka bir istediği yoktu.

İmam tanımadığı insanlara baktı. Bu soruyla ilk defa karşılaşılıyordu. Altınından parasından, evinden, arabasına kadar isteyen çok kişi hatırlıyordu.

Karahan, imamın kafasının karıştığını anlamıştı. "Elli milyon dolar yazın, hocam."

İmam gözlerini kırıp baktı. Küçük dilini yutabilirdi. "O nasıl yazılır, oğlum?" dedi imam.

Neriman Hanım gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Kendi de bilmiyordu.

"Daha neler, Karahan!" dedi Nazlı.

Karahan gülümsedi. "Az bile, yüz olsun istemiyorsan sus!"

Neriman Hanım gururla omuzlarını dikleştirdi. Hata vardı. Ama damat da on numara adamdı. Nazlı, gözlerini devirirken bir şeyler mırıldandı ama kimse duymadı. Sabah namazına gelen iki adamı şahit olarak yanlarında oturtmuşlardı. Neriman Hanım az daha uğraşsa Aslı'yı cebinden bile çıkarabilirdi.

"Al oğlum, sen yaz. Ben bilmem kaç sıfır yazılır," diyen imamın uzattığı kâğıdı alıp dizine koydu. Yazıp geri verdi Karahan. Karahan'a *Nazlı'yı aldım* demek eşi benzeri olmayan bir duygu vermişti. Otuz dört yaşında bir adam olarak, kalbi böyle garip atmamıştı. İçine girdiği aura eşsizdi. Bu caminin onda artık bir hatırası vardı. Her şey bitip dışarı çıktıklarında Karahan, Neriman Hanım'a baktı. Bir şeyler söyleyeceği belliydi kadının. Nazlı başındaki şalı çıkarıp katladı. Karahan'ın tek kaşını havaya kalktı. "Çıkarmasaydın."

Nazlı da ona tek kaşını kaldırdı. "O niye?"

Neriman Hanım pürdikkat damadının ne diyeceğine odaklanmıştı. “Saçlarını kimse görmese daha iyi sanki...”

Neriman Hanım’ın çok hoşuna gitmişti. Kızına yıllardır öğretmediğini belki kocası öğretir diye düşündü.

“İşine bak, Karahan,” deyip şalı çantasına tıktı.

Karahan, annesinin yanında başka bir şey söylemek istemedi.

“Akşam istemeye geliyorsun. Ben anlamam Atabey kutabey, o kahve içilecek, damat!” Son sözünü de söyleyip arabaya bindi Neriman Hanım. Camı açtı. “Bu iş biraz tersine oldu. Ama kızı istemeden alamazsın. Benim bir tane kızım var. Babanı getirmeyi unutma!” diyerek kapattı camı.

Karahan derin bir nefes aldı. Eziyet eziyet...

“Ya canım, ne suratını astın? Hiç yakışmıyor sana!” Asya’nın şu anki işi şundan ibaretti: Bir saattir Fırat’ın bozulan yüzünü düzeltmek için yapmadığı şey kalmamıştı. Asya’nın konser için şehir dışına gideceğini öğrendiğinden bu yana Fırat’ın morali sıfıra inmişti.

“Ne yakışıyor bana, Asya?”

“Gülmek çok yakışıyor, hayatım.” Kocaman gülümsedi Asya. Bu kızın neşesi bile bulaşıcıydı. Fırat da gülümsedi.

“Hah şöyle...”

Elinden tutup, Asya’yı göğsüne yaslayarak sıkıca sarıldı. “Bir adım bile gitme Asya!” Saçlarından öptü.

Fırat’ın kokusunda hayat bulan Asya’nın aklı uçmuştu yine. “Bu benim işim Fırat, mecburum.”

Aldığı derin nefesi sıkıntıyla dışarı verdi Fırat. “Biliyorum, üzgünüm ama elimden başka türlü gelmiyor. Senin sahneye çıkmanı istemiyorum. İlla çıkacaksan kendi kulübümü üzerine yapayım, orada çık.”

Asya geri çekilip kaşlarını havalandırdı. “O niye, ne farkı varmış?”

Nasıl anlatsındı şimdi? Tanımadığı, bilmediği insanların içinde dans etmesini istemediğini, kimsenin onu beğenmemesini, sevmemesini...

“Bilmiyorum, aklıma öyle geldi.” Daha kaç gün olmuştu ki? Kızın üzerinde hak iddia etmeye çalışması ona göre bir davranış değildi. Daha sevdiğini bile söylememişken hem de.

Asya da Fırat’ın aklındakini kurcalamak istemedi. “Neyse Aslı aradı. Akşam Karahan kız istemeye geliyormuş. Sen de gel!”

Asya’nın alnına dudaklarını bastırdı. “Kaçırmayı düşünmüyorum.” Karahan’ın tuzlu kahve içmesini hayal ederken kakhaha attı. Gülene gülünür ya Asya da ona güldü.

“Ne?”

“Karahana’nın kahveyi nasıl içeceği aklıma geldi.” Asya da kakhaha attı. “Ama âdettir, o kahve içilecek. Sen olsan içmez misin?”

“Kimi istediğime göre değişir, kahveye degecek biri olmalı.”

Asya içinde anlayamadığı bir kırıklık hissederken bu, yüzüne de yansımıştı. “Demek öyle?”

“Demek neyle, bebeğim?” dedi muzipçe gülümseyerek.

“Bir tuzlu kahve kadar değerimiz yok Fırat Bey, bunu söylediğin iyi oldu.” Gerçekten bozulmuştu Asya. Arkasına döndü. Zaten ağlak bir şeydi, *ağlamadan gideyim bari* diye düşündü. Elinden çekilip soluğu Fırat’ın kollarında aldı. Başını kaldırmadı. Buğulu gözlerini görmesini istemiyordu.

“Sen benim kahveme karabiber de koy iyisi mi...” Şaşkın bakışlarını Fırat’a çevirdi ama bir şey diyemedi. Kızın dudaklarına doğru yol aldı Fırat. “Çok âcizim Asya, elim kolum bağlı sana.” Asya’nın nefesini kesip kısa süreli dünyadan ayrılmasına neden oldu. Asya’nın içi çığlık atıyordu. *Eriyorum...*

Açtığı arabanın kapısı, arkasından uzanan ellerle tekrar kapandı. Arkasına döner dönmez araba ile kollarının arasına sıkıştırdı Nihat. Nihat'ı görünce feleği şaşırان Nil'in kalp atışları hem de bu kadar yakınına sokulup, kokusunu alınca ve öyle çılgın âşık gibi bakınca, maratona katılsa daha az çarpar, çırpınırdı.

“Ne yapıyorsun sen acaba?” Yutkunarak toparlandı ve diklendi Nil. Evinin önündeydi. Ağabeyi de her an eve gelebilirdi. Düşünmek bile tüylerinin ürpermesine neden oldu.

Kızı iyice arabayla arasına sıkıştırıp Nil'e doğru eğildi. “Akşam diyorum, ben de seni mi istesem?”

Önce korkuyla açılan gözlerle baktı, ardından kahkaha attı Nil. “Yazık ya daha çok gençsin!” Gülmekten geriye düşen başını arabaya yasladı Nil. Boşalan beyaz tene hiç tereddütsüz dudaklarını dokundurup öptü Nihat. Bunu beklemeyen Nil, olduğu şekilden kımıldayamadı. Nefesi ciğerlerine gönderebilirse belki aklı başına gelebilirdi.

“Yanıyorum, kızım! Sensiz gençliğim de bir işe yaramıyor.”

Çenesine doğru ilerledi dudakları. Nihat, Nil'e dokunmadan duramıyorken, Nil kaçacak delik arıyordu. İstemediğinden değildi elbette. Nihat'ı daha çok seveceğini bildiğindendi. Çok sevmek, sonunda kavuşmak olmadığı için çok acı çekmekti.

“Ben oradan su kuyusuna falan mı benziyorum?” İki elini Nihat'ın göğsüne bastırıp itti.

Nihat'ın çapkın ve tekin olmayan bakışları, Nil'in yüzünde ve bedeninde geziniyordu. En son gözleriyle buluştu. “Ah... Buradan baktığımda neler gördüğümü bir bilsen...”

Nil, Nihat'ın karşısında sanki çıplak kaldığını hissetti. “Kes şunu! Vallahi gözlerini oyarım!”

Nihat'ın dudakları yukarı kıvrıldı. “Oy, sen oy gözlerimi...” Kızı tekrar araba ile arasına hapsetti. “Ama bu yangını söndür!”

“Senin canın yine havuz istiyor galiba!” Karnına yumruğu ge-
çirdi Nil. Nihat’ın bu hâlleri çok hoşuna gidiyordu. Ama *ne zaman-
dır bir Tazmanyaya Canavarı’na dönüştü bu adam* diye düşünmeden
edemedi.

Karnını tutarak yüzünü buruşturdu Nihat. “Karahana’nın kız kar-
deşi olduğunu belli etmesen olmazdı.”

“Olmaz tabii ki! Hem senin ne işin var burada? Abim gelecek
birazdan.”

“O çağırdı zaten. Konuşmamız gereken bir konu varmış.”

“İyi, benim az işim var. Rukem evde, dönerim birazdan,” deyip
arabaya bindi.

Nihat, kendisini takmadan arabaya binen kıza bakakaldı. “Ke-
narına bak bezini al, abisine bak kardeşini al!” diye homurdandı.
Karahana’nı beklemek için eve doğru yürüdü.

“Anlasana Kara’m, annem babanın da bu gecede bulunmasını
istiyor. Hem beni sen mi isteyeceksin? Daha neler, Karahana? Ken-
dine gel!” Bir saattir telefonda dil döküyordu Nazlı. Karahana *olmaz*,
Nazlı da *olacak* diyordu.

“Ne istemesi ne? İnsan karısını abisinden ister mi? Ah Nazlı’m,
beni kız isterken düşünebiliyor musun?” Karahana soğuk terler dökü-
yordu. Ama Nazlı kahkaha attı. “Senin o gülen ağzını öperim. Ama
gülme!” diye gürlledi Karahana.

“Ama sen öyle söyleyince çok komik göründü gözüme, hem
daha bunun tuzlu kahvesi var.” Kendini yatağa bıraktı Nazlı.

“İçmeyeceğim, iç-me-ye-ce-ğim!”

5 Tazmanyaya Canavarı ya da Taz, Warner Bros.’un Looney Tunes serisinde yer alan
hayali bir çizgi film karakteridir. Yaratıcısı Robert McKimson’dur. Çok hızlıdır ve
sınır tanımaz iştahıyla istediği her şeyi yer. 1990’lı yıllarda çok popüler olmuştur.
Şu anda da Looney Tunes’in en popüler karakterlerinden biridir.

Nazlı yataktan geri doğruldu. “Ne demek içmeyeceğim? Ne bu öz güven, nereden geliyor? Koynuna aldın diye ise geç onu!”

Karahan derin bir nefes verdi. “Nasıl geçeyim güzelim, nasıl geçeyim? Aklımdan çıkmıyor.”

Haince gülümsedi Nazlı. Karahan utanmazın önde gideniydi. “Kes! Aklın fikrin orada, o kahve içilecek, Damat Bey! Babanı da affeder misin yoksa affetmeden mi getirirsin bilmem, annemi biliyorsun.”

“Yapma güzelim! Bak, acısı çok fena çıkar senden!” Babasını götürmek istemiyordu.

“Ah Karahan, onca yılımı bir tekeye adadığıma inandırma beni.”

“Teke mi? Yandın sen Nazlı, yaz bunu!”

Dişlerini sıktı Nazlı. “Ay yaza yaza bir hâl oldum! Ne yapacaksın bana?”

Karahan gülümsedi. “Mümkünse daha çok seveceğim.”

Nazlı’nın gülümsemesi yüreğine kazındı. Ağzı kulaklarına vardı, tabiri caizse can buldu. “Sen!”

“Evet ben!” Sesini sertleştirip, “Ama o kahveyi içmeyeceğim!” dedi.

“Ya içersin ya da beni ancak rüyada görürsün.”

“Rüyalar yetmez! Bu saatten sonra ben seni istiyorum ve alacağım, kızım! Bunu da yaz. Hadi akşam görüşürüz.”

Tak diye kapattı telefonu Karahan. Nazlı ağzı bir karış açık baktı telefona. “Ben de sana o kahveyi içirmezsem Nazlı değilim!” Ayağını yere vurdu.

“Söyle!” dedi Karahan. Kerem’den son bilgileri alıyordu. Telefonun ucundaki adamın ne kadar yorgun olduğunu sesinden anlamıştı.

“Şu an itibarıyla babanız serbest. Ofisin tüm kameraları tek tek incelendi. Babanız zaten çalıştığı yerin üst katındaki odada kalıyormuş. Yatak odasında bile kamera var. Tüm gece evdeymiş. Tüm korumaların parmak izi dokusu incelendi. Ayrıca Karahan, Nazlı’nın o bıçağı babanın boğazına saplamak üzere olduğunu söylemedin!”

“Yapmadı sonuçta, bıçağı bıraktığını da görmüş olmalısın.”

“Dayanılmaz birisin... Her neyse, ölen kızın otopsi raporu da geldi.”

“Bizimle ilgili bir durum var mı peki?”

“Kızın el parmakları arasında saç teli bulundu. Kendi saçı değilmiş. Kendini korumak için boğuştuğu anlaşıldı.”

“Saç teli kime aitmiş?”

“Kimin olduğu bilinmiyor. Ama bir kadına ait olduğu netlik kazandı.”

“Kadın mı?” Elinin altındaki direksiyonu iyice kavradı Karahan.

“Bana Nazlı’nın demeyeceksin... Dersen seni vururum!” *Bıçağı bulan, saç telini de bulabilir* diye düşündü Karahan.

“Evet, kadın. DNA’sı için Nazlı’nın yarın şubeye gitmesi şart! Ama renk olarak Nazlı değil. Diğer türlü de olması imkânsız.”

“Ne renk saç teli?” Gitgide ilginçleşmeye başlamıştı.

“Bilmiyorum tam olarak. Ama sarı değil. Hele Nazlı’nın saç rengi hiç değilmiş. Görmedim. Ceren Başkomiser açıkladı. Çok yorgunum Karahan, rahat bırak beni!”

“Son bir şey...”

“Söyle!”

“Bıçağı ofisten alan neden görünmüyor kameralarda?” İşte en çok merak edilen konu herkes için buydu.

“Turgut Bey sizin hemen arkanızdan ofisten ayrılmış. O çıktıktan sonraki beş dakika boyunca tüm kameralara bir çeşit görüntü verilmiş. O yüzden içeriden de biri olabilir. Dışarıdan biri de girmiş olabilir.”

Evin önüne gelen Karahan arabayı durdurdu. “Git uyu Kerem!”

“Hiç demeyeceksin sandım!”

Karahan’ın kulağında kısa dıt sesleri çınladı.

Nihat ve Ruken’i sohbet ederken buldu Karahan. “Odama gel Nihat!” diye emretti.

Karahan çalışma odasına gittiğinde, Nihat da odaya girip kapıyı kapattı.

“İstemiyorum, Duru!” dedi Karahan. Az önce Nihat’la konuşmasını bitirmiş ve onu göndermişti.

“Ne olacak peki sen söyle?” Duru, ağabeyine en yakın kişiydi. Karahan, Duru ile ağabeyden çok arkadaşlık ederdi.

“Bilmiyorum...” diyerek kestirip attı Karahan. İstemiyordu. Nefretini kazanmış bir babanın kendisine kız istemesini istemiyordu.

“Bak! Babam yıllardır bugünü bekliyor. Onu bundan mahrum etme! Öldüğünde vicdan azabı çekmeni istemiyorum.”

Bakışlarını kararmaya yüz tutmuş gökyüzüne çevirdi Karahan. “Onu nasıl affedebiliyorsun?”

Sakinleşen Duru, ağabeyinin omzuna başını koydu. “O, bizim babamız. Onu değiştiremeyiz. Affediyorum çünkü annem hayatta olsaydı, bize çok kızardı. Onu nasıl sevdiğini en iyi sen ve ben biliyoruz,” dedi sakın ama titreyen sesiyle.

Koskoca adamın yürek yarasıydı annesi. Nazlı artık onundu. Onun yarası yerini güzelliklere bırakmıştı. Ama annesi yoktu.

“Annem de bugün burada olmak isterdi, Duru.” Acısı yüzünden okunuyordu Karahan’ın.

“Kader. Ölüm ve yaşam bizim elimizde olan bir şey değil. Bunu anlayan lazım artık. Lütfen abi, babamı bu zevkten mahrum etme!”

Karşısına geçti ağabeyinin. “Konuşmazsın, görmezden gelirsin. Yokmuş gibi davranırsın.” Dilinden çok, gözleri yalvarıyordu.

Kardeşini alnından öptü. “Sen annemden daha iyi anne olacaksın. Ama benim seni kolay kolay vermeye niyetim yok.” Arkasını dönüp yürümeye başladı Karahan. “Ara, saat sekizde Demirkan ya-lısının önünde olsun. Ve o develerini getirmesin!” Geri dönüp kardeşine baktı. “Ve benden uzak dursun!” diyerek odasına çıktı.

Duru ellerini yumruk yapıp sevinçle aşağı çekti kolunu. “Yes! Emrin olur, Karahan Ağam!”

Aynada kendini süzdü Nazlı. Bu sefer yeşil tercih etmişti. Odaya doğrudan dalış yapan Asya, Aslı, Zeynep ve Azra’ya gülümsedi. “Hoş geldiniz, kızlar!”

“Vay canına! Kızım, harika olmuşsun!” Azra imrenerek baktı. Aniden yüzü düştü. Aslı kolunu Azra’nın omzuna atıp kendine çekti.

“Ya Azra, terzi kendi söküğünü dikemez lafı çok geçmiş. Seninkini hâlâ yola getiremedik. Ama üzülme, onun için de bir şeyler yapacağız.”

Azra omuz silkti. “Ben istemem! Ne o öyle zorla mı evleneceğim adamla? Kendi bilir, az kaldı, tekme-yi basacağım!”

“Erkekler, Azra! Malum...” dedi Nazlı ve Aslı’ya baktı. “Kahve işini kim üstleniyor?”

Aslı burun kıvrıp, “Bir iş üstlendim ama kahveyi bilemiyorum,” dedi ve Zeynep’e döndü. “Sen üstlen, tuzu bol olsun.” Ardından Nazlı’ya baktı göz ucuyla. “Tatlıyı önden aldı nasılsa...”

Nazlı hızla başını çevirdi. İnanılmaz bir zekâya sahipti bu kadın. Akli bir anda ters takla atıyordu. Zeynep gözlerini kocaman açıp, “Ne tatlısı o?” diyerek Nazlı’ya döndü. “Nazlı, ne yaptın sen?”

Asya tahmin yürütmeden şaşkınlıkla kızlara baktı. “Ne yapmış ki?”

Payelll

Azra gözlerini devirdi. “Bu kız Aslı’nın kardeşi...”

“Ya ben yine neyi anlamadım acaba?” Gözlerini kızların üzerinde gezdirdi. Nazlı’nın ne korkusu ne de günahı vardı artık. Saçlarını havalı bir eda ile arkasına attı. “Ah, ne erkek ama hem de benim!”

Nazlı’dan böyle bir çıkış beklemiyorlardı. Hep bir ağızdan, “Oha!” dedi kızlar.

“Ağzınızı sıkı tutun. Tabii dul kalmak istemiyorsanız,” deyip aheste aheste odadan çıktı.

Kaşları havaya kalkan kızlar ardından yarım ağız bakakaldı. “Bunun gazını fazla verdik biz,” dedi Azra.

Zeynep de başını aşağı yukarı salladı. “Ne bekliyorduk ki? Sekiz yıl yanmaktan ziyade dibine tutmuştur lan bunların!”

Aslı kahkahayı patlattı. “Zehir zekâlarım benim. Gurur duyuyorum sizinle.” Göz ucuyla kardeşine baktı Aslı. Asya ağzı bir karış açık onları izliyordu. “Yok, vallahi annemle babam bunu yapamamış. Aynı karında seninle dokuz ay yaşadık kızım, suyumdan da mı içmedin?”

“Of Aslı ya! Nece konuşuyorsun? Aşk olsun ama! Ne demek olmamış?” Yalancı bir küslükle kollarını göğsünde bağladı Asya.

Aslı, kardeşinin omzuna kolunu doladı. “Kız saftirik, söylesene Fırat seni böyle mi seviyor?”

“Bilmem.”

“Nasıl bilmem?”

“Daha sevdiğini hiç söylemedi ki.”

Asya’nın söylediği son cümleye bıkkın bir hâlde üç kadın da gözlerini devirdi.

“Hepsi mal, yeminle mal!” diyen Azra’nın sözlerine hepsi güldü.

Aşağı, ağabeyinin ve annesinin yanına indi Nazlı. Yiğit, kardeşini giyinmiş istenmeye hazır vaziyette görünce hem mutlu olmuş hem de kırık bir üzüntü boy göstermişti içinde.

“Eteğin Nazlı, az daha uzun olsaydı ya kızım!” Neriman Hanım hiçbir zaman vazgeçmeyecekti. Bir gün Nazlı tam manasıyla onun istediği gibi olacaktı.

“Boyu iyi anneciğim, sağ ol,” deyip ağabeyinin yanına oturdu. “Abi, Turgut Kara gelecek ama Asya ve Aslı bundan etkilenir mi?”

“Yok, bacım. Bence beş dakika baş başa bıraksak Turgut Kara seni bile istemeden kaçır gider, emin ol.”

Nazlı küçük bir kahkaha attı. “Kesinlikle haklısın.”

Aras ve Murat da olay geceye şahitlik etmek için hazırıldılar. Turgut Kara’nın yüzündeki mutluluk ne yazılır ne anlatılırdı. Ömrü boyunca böyle bir anı olmamıştı. Kendi eşiyle kaçarak gizlice evlenmişlerdi. Rahmetli eşi aklına gelince burnunun direği sızlamıştı. Çabucak toparlandı. Hemen yanında Ruken vardı. O, babasına âşık bir genç kızdı. “Babacığım, seni hiç böyle heyecanlı görmemiştim.”

Kızına gülümsedi Turgut Kara. “Daha önce hiç kız istemedim ki, kızım.” Hemen ileride Duru ve Nil, ağabeyiyle hunharca tartışıyordu.

“Abi, bu çiçeği sen tutacaksın işte o kadar!” dedi Duru.

Karahan burun kemerini sıktı. “O neden? Sen tut, ben tutmam!” diye hırladı.

“Sen damatsın! Sen taşıyacak, sonra da Nazlı’ya vereceksin işte o kadar!” dedi Nil.

Elini kızlara doğru savurdu. “Lan beni delirtmeyin! Ben tutmam diyorum size. Ne o öyle on dokuz yaşında delikanlı mıyım ben? Ben Karahan Atabey’im. Çiçek miçek taşımam!”

Ama Nil ile Duru’nun geri adım atmayacağı bir gerçektir. “Senin gibi biri beni istemeye gelsin, kapıdan kovarım, o çiçek tutulacak!” dedi Duru.

Karahan gülümsedi. “Aferin kardeşim, kov.” Ardından dişlerini sıkarak, “Tutmayacağım, yürüyün!” diyerek öne bir adım attı.

Nil, “Ama ya, Nazlı çok üzülür! Onun da mı hatırı yok?” dediğinde Karahan’ın adımı havada asılı kaldı. Geri dönüp parmağını kızlara salladı. “Siz birer cadısiniz! Üzülürse ben onu mutlu ederim,” deyip devam etti.

Nil’in elinde çikolata, Duru’nun elinde çiçek ağızları bir karış açık baktılar.

“Yok böyle biri!” dedi Nil.

Duru da ona katıldı. “Varsa da bize denk gelmesin lütfen.”

Babasının gerisinde zile basışını izledi Karahan. Çok garip bir gündü. İçine girdiği hiçbir olay ona tanıdık değildi. Ucunda Nazlı olmasa ardına bakmadan kaçardı. İçinde uyuz bir adam varsa bu onun suçu muydu?

Kızlar kapıya dizildiler. Bu beklenen bir gündü. Hem de çok uzun zamandır. Hiçbir anı kaçırmak istemiyorlardı. İlk giren Turgut Kara ve Ruken olmuştu. Aslı ve Yiğit öne geçip Turgut Kara’yı en önden salona götürdü. Ruken arkada kalmıştı. Yiğit elini uzatıp selamladı. Vakti zamanında karısını ve baldızını kaçırıp insanların yüreğini ağzına getiren adam, şimdi kaçırdığı kişinin kocasından kız alacaktı. Ama Turgut Kara oldukça neşeliydi.

Aslı adama elini uzatıp sıktı. “Turgut Bey, hoş geldiniz.”

Adam, “Hoş bulduk,” dedi ama Aslı adamın elini bırakmadı. Göz göze geldiklerinde Aslı temkinli bakışlarını soru arayan gözlere dikti. “Sizin için bodrumu hazırlattım. Bu gece benim dediklerimin dışına çıkmak yok. Yoksa...” Boşta kalan elinin işaret parmağını çenesine koydu. “Bir söz vardı. Hah hatırladım! Kapatayım mı seni bodruma, alayım mı aklını? Ne yapacaksın? İstemeyecek misin kızı?”

Yiğit keyifle izliyordu karısını. Bu seferki olaya bizzat dâhil olmak istemişti. Turgut Kara ne olduğunu anlayamadı. Karahan’ın onu korumayacağını gayet de biliyordu. Korkmuş muydu? Olabilir. Tek bir adamını bile getirmemişti. Ve bu deli kadının methini

Ruken'den çokça dinlemişti. "Senden korkulur, kızım. Dediğin her neyse Nazlı'yı vereceksen sorun yok."

Adamın elini bırakan Aslı gülümsedi. "Hah şöyle, merak etme ve olaya iyi yaklaş, amcacığım."

Kapıdan teker teker içeri girenlere *hoş geldin* faslı devam ediyordu. Karahan görüş alanına giriş yapınca Nazlı gözlerini kıstı. "Hani benim çiçeğim?"

Karahan yarım metre geriye kaydı. "Burada, güzelim." Duru'yu işaret etti. Duru gözlerini devirip çiçeği uzattı. "Allah sana sabır versin! Sevecek adam mı yoktu âlemde?" deyip çiçeği Nazlı'nın kucağına bıraktı ve içeri girdi.

"Evde soracağım sana, Duru!" diye fısıldadı Karahan.

Kızlar gülmemek için dudaklarını ısırды. Nazlı sinirli bakışlarını Karahan'ın küstah bakışlarına dikti. "Alacağın olsun, Kara'm!"

Kapı kapanmadan, Fırat ve Nihat da gelince tam takım hazırдыlar. Demirkan yalısı her zamankinden daha kalabalıktı bu gece. Nihat, Karahan'ın yanına oturdu. Karahan da babasıyla arasına Nihat'ı almıştı. Kızlar birbirlerinin kulaklarına fısıldaşıp duruyordu. Ve bu, Karahan'ın hiç hoşuna gitmiyordu. Havadan sudan muhabbetler Karahan'ı gerdikçe geriyordu. *Tutup kaçırmak varken, burada ne işin var Karahan senin* nidaları beynini istila ediyordu. Neriman Hanım'ın kaş işaretiyle kızların hepsi salondan çıktı. *Bittin sen Karahan!*

Nazlı'nın heyecandan elleri titriyordu, o yüzden bir köşede öylece bekliyordu. Kızların kimi tepsilere fincanları yerleştiriyor, kimi de gümüş tabaklara küçük lokumlar diziyordu. Küçük kahve bardaklarına sular dolduruluyordu. Aralarında geçen konuşmalar ortamı tatlı bir hâle getiriyordu.

Tuz kavanozunu eline aldı Zeynep. "Ah, hiç üzgün değilim, Nazlıcan kusura bakma!" Beş parmağını da tuza daldırdı. Kızlara arkasını dönüp bu zevki tek başına taşıdı. Aslı'nın ısrarı üzerine iki tepsiden birini Nil almıştı. Sırayla servis edilmeye başlandı kahve-

ler. Nihat kendisine kahve uzatan Nil'in gözlerine baktı. Karahan'ın onu çalışma odasında neler söylediğini hatırladı.

"Sen benim yerime içeceksin o kahveyi!" demişti Karahan.

Nihat kaşlarını havalandırmıştı. "Yapma ya o niye? Kızı sen istiyorsun, ben değil."

Karahan dişlerini sıkarak, "Ya içersin ya da Nil seksen yaşına gelsin, sana vermem! Kucağında çocuğu bile olsa yine vermem. Kaçarsanız bulur, kaçtığınız yeri tepenize yıkarım. Kardeşimi alır, buraya dizimin dibine getiririm!" demişti.

Nihat, Karahan'ın ağzından çıkan her söze şok olmuştu. "Sen biliyordun."

"Ne sandın? İçeceksin o lanet şeyi!"

"İçersem verecek misin Nil'i?" Kollarını göğsünde bağlamıştı Nihat. Dişe diş, göze göz olmuşlardı. Aştan kaçmak, hele Karahan'dan kaçmak bu saatten sonra imkânsızdı.

"Bilmiyorum, belki veririm. Belki de vermem!" Karahan da kollarını göğsünde bağlamıştı.

Nihat tek kaşını kaldırmıştı. "Kabul, içeceğim!"

Karahan rahatlamıştı. "İyi, akşam yanıma otur. Fincanları takas edeceğiz."

Nihat asker selamı vermişti. "Emret kayınço!" dediğinde Karahan her şeyden vazgeçip, Nihat'ı orada öldürmeyi bile düşünmüştü.

Kahveyi kızın gözlerine baka baka alıp önündeki antika sehpanın üzerine bıraktı. Nazlı da Karahan'ın kahvesini ona uzatınca Karahan, Nazlı'ya göz kırptı. Nazlı da gülümseyerek, kahveyi bırakıp yerine oturdu. Nihat ve Karahan kahvelerinden bir yudum aldıktan sonra tabaklarına bırakmak yerine sehpanın üzerine koymuştu. Ama aslında Karahan kahveyi sadece dudaklarına dokundurup çekmişti. Gözler, Karahan üzerinde gidip geliyordu. Karahan'ın dudakları yukarı kıvrıldı. Nihat, can alan darbesini yaptı.

“Çok şanslısın Nazlı, Aslı ve Zeynep gibi yengelere sahipsin.” Gözler, Aslı ve Zeynep üzerine yoğunlaştınca, Nihat ve Karahan kahveleri takas ettiler. Turgut Kara boğazını temizledi. Bakışları, Yiğit ve Neriman Hanım’ın üzerinde gidip geldi.

“Malumunuz, efendim. Geç oldu ama güzel oldu.”

Yiğit başını olumlu anlamda salladı. “Doğrudur, Turgut Bey.”

Turgut Kara gülümsedi. “Ben kendi adıma çok mutluyum. Allah’ın emr...”

Turgut Kara’nın sözünü Aslı kesti. Kayınvalidesinin hemen yanında oturuyordu. Muzipçe gülümserken işaret parmağı bir havada tur attı. “Efendim, benim sizden iki isteğim var. Önce ben konuşmak istiyorum.”

Karahan’ın gözleri dehşetle açılıp doğrudan Aslı’yı hedef aldı. Aslı da Karahan’a kısa bir bakış atıp Turgut Kara’ya döndü.

“Dinliyorum,” dedi Turgut Kara. O da bu çılgın kadının dilinden ne dökülecek, merak ediyordu.

“Efendim, yarın akşam müsaitseniz biz de size hayırlı bir iş için gelmek istiyoruz.” Aslı, tek kaşını havaya kaldırıp Karahan’a baktı. Turgut Kara anlamamıştı, Karahan hiç anlamamıştı. Duru ve Nil birbirlerine baktılar. Ama onlar da hiçbir şey anlamamıştı.

“Ne demek bu, Aslı?” dedi Karahan. Zaten gergindi. Aslı onu kalpten götürmeyi planlamış olmalıydı.

Aslı, Karahan’ı es geçip Turgut Kara’ya döndü. “Turgut amcacığım, oğlumuz Nihat ile Nil sevmişler birbirlerini ama sizden korkularına bir şey diyememişler. Yarın kız istemeye size gelmek istiyoruz. Büyük olarak el atmak istedik.” Kocasına kısa bir an baktığında, Yiğit’in de en az kendi kadar eğlendiğini görünce daha keyiflendi Aslı.

Turgut Kara’nın şokla açılan gözleri önce Nil’i aradı. Az önce buradaydı ama şimdi Nil’i göremedi. Onu geçip eğildi. Nihat’a baktı. Başını öne eğmişti Nihat. Turgut Kara, Aslı ve Yiğit’e döne-

rek, “Benim haberim yoktu,” diye mırıldandı. Aslı’nın geldiğinde ne demek istediğini şimdi anlamıştı. “Onlar istiyorsa buyurun gelin.”

Nihat bıyık altından gülümsedi. Ama Karahan’a bakmak şu an için tehlikeliydi. Nazlı’nın oturduğu antika sandalyenin arkasına saklanan Nil’e kızlar kakhaha atmamak için üstün bir çaba içerisindeydiler. Karahan’ın sıkıldığı dişler az sonra eline dökülecekti. *Oyun’* Nazlı’ya baktı. Nazlı başını *ben bilmiyordum* gibi oynattı. Bakışları Aslı’ya kaydı. Tek kaşı havada bakan Aslı’yı şu an öldürebilirdi. Ya yanındaki adamı ne yapacaktı? Nihat başını biraz kaldırıp, Karahan’a baktığında canlandı zihni. Atabey malikânesinden çıktığında ilk iş olarak Aslı’yı aramıştı.

“Hayırdır?” diyen Aslı’ya, Karahan’ın ona anlattığı her şeyi anlatmıştı. Aslı nedense hiç şaşırmamıştı. Ağır ağabey formatı vardı adamın üzerinde. Tuzlu kahveye dil uzatacağını tahmin ediyordu. Yine de şaşırdığı nokta, kardeşinin ilişkisini bile bile susmuş olmasıydı.

Bildiği vardır diye düşünerek, “O ne dediyse yap, gerisini bana bırak!” demişti Nihat’a.

Nihat bunu tahmin dahi edemezdi. İşine gelmişti. Bir gün olacak işi, yokuşa sürmeden *tak* diye sunmuştu Aslı önlerine. *Büyük-sün, Aslı! Hep var ol!*

Karahan Atabey oyuna geldin! Kendine itiraf etti. “Gelin tabii,” diyerek başını salladı. Hiç tekin görünmüyordu.

“İkinci isteğin ne, kızım?” diye sordu Turgut Bey.

Aslı gülümsedi. “Malum damat kahvesidir. Karahan, kahveyi sonuna kadar içer misin?”

Kahveye baktı Karahan. Her şey bir tuzaktı. Kahvede tuz vardı, biliyordu. Nazlı’nın kara gözlerine baktı. Nazlı için dünyada yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Teninde, ruhunda kendini bulduğu kadındı o. Nazlı için aşk üzerine kurulmuş tüm sözler kifayetsizdi.

Direnişini kırıp ıslıl ıslıl bakan kadının gözleri önünde kahveyi tek dikişte midesine indirdi. Fincanı yerine bıraktı ama boğazı yanmamıştı. Midesi de bulanmamıştı. Sade kahveydi bu. Aslı küçük bir kakhaha attı. Karahan ona döndü.

“Kahvelerde tuz yok, zorlamayalım seni dedik.”

“Kıyamadık sana enişte, biricik görümcemizin hayatına mutluluk verensin,” dedi Zeynep.

Karahan’ın dudakları yukarı kıvrıldı. Nazlı gibi birini sevmek, onunla ömür tüketmek yaşarken cenneti kazanmaktı. Ya bu aile neydi? Eşi benzeri bulunmazdı.

İsteme faslı bitmişti. Nil hâlâ ağabeyinden köşe bucak saklanıyordu. Nihat’ı eline tek geçirdiğinde yapacağını biliyordu. O yanan yerlerine... Karahan ve Nazlı dışarı çıktılar. Az sonra yalıdan ayrılacaklardı. Beş dakika konuşmak için karşı karşıya geldiler.

“İki hafta, Nazlı!” diyerek Nazlı’yı kollarına aldı. Nazlı da kollarını Karahan’a dolamıştı.

“Annemle baban ne konuştu, bilmiyorum.”

Karahan geri çekildi. “Ben bilmem ne konuşmuşlar. Annene sen anlat bir zahmet.” Aklına geleni Nazlı’nın kulağına fısıldadı. Düşüncesi dahi yüreğini sevgiden daraltıyordu.

“Bebek gelmeden güzelim, evlenelim!”

“Ne?” diye bağırdı Nazlı.

Karahan, kapıdan çıkmak üzere olan büyük aileyi fark edince Nazlı’nın ağzını eliyle kapadı. “Bağırma!” Uzak ve karanlık olduğu için tam görünmüyorlardı.

Karahan’ın elini itti Nazlı. “Ne diyorsun sen, aklını mı kaçırdın? Yok öyle bir şey!” dedi fısıltıyla. Evlenmeden başına gelebilecek en korkunç şey olurdu. Ağabeyinin yüzüne nasıl bakardı? Başını iki yana salladı. “Olmasın lütfen!”

Karahan kendinden emin tavrıyla, “Nereden biliyorsun? Hem neden olmasın?” diye sordu.

Nazlı derin nefesi sıkıntıyla dışarı verdi. “Olabilir mi? Hayır, olmamalı!”

Önden yürüyen Turgut Kara arabasına doğru ilerlerken, Yiğit ve Aras da ona eşlik ediyordu. Misafir misafirdi; bu, Asya ve Aslı’yı kaçırان adam bile olsa... Nihat, Nil’in kolunu tutup durdurdu. Etrafında bütün kızlar onlara bakıyordu. Murat ve Fırat da dâhildi. “Sen gitme!” dediğinde Nil kolunu hızla çekti.

“Sana bunun hesabını soracağım, Nihat! Sen kime sordun? Bir de kalkmış, kızları alet etmişsin!”

“Abin zaten biliyormuş dersem? Bana kendisi söyledi.”

Arkasına dönen Nil’in adımı havada asılı kaldı. Duru ellerini ağzına kapattı. Gözleri dehşetle açılmıştı. Buna imkân veremezlerdi.

Yavaşça arkasına döndü Nil. “Nasıl?”

“Nasıl bilmiyorum ama biliyormuş.” Kızın korkmuş gözlerine kendi cesur bakışlarını ilettiler Nihat.

Şaşkınlığını ve korkusunu içine sakladı Nil. Saçlarını arkasına attı. “Ne değişir? Ben seninle evlenmem!”

Sinirlenen Nihat’ın sesi sertleşmişti. “O niye lan?”

Azra, omzundaki Murat’ı silkeledi. “Evlenme Nil! Emrivaki yapıyor. Teklifi bile yok,” deyip Murat’ın kafasına taş değil, meteor fırlattı.

Murat, “Lan oğlum, bıktım sizden, mantar gibisiniz! Her yerden fırlıyor, benim başımı da derde sokuyorsunuz!” derken Azra’ya gülümsedi. “Aşkım, sen onlara ne bakıyorsun?” dedi ama Azra daha çok öfkelenildi. “Murat, onlar sıçtı, sen sıvadın, sus bari!”

Nil sıkılmıştı. “Ben gidiyorum Nihat, aklını başına al.”

Ardından bakakaldı Nihat. Asya içeriden koşarak getirdiği elindeki Nazlı’nın buketini Nihat’a uzattı.

Nihat anlamsız bakarken, “Bu ne?” diye sordu.

“Kırk yılda bir aklıma bir şey geldi. Yere çök, evlenme teklifi et!” Asya, Asya olalı yaptığı takdire şayandı.

Nihat'ın gözleri parladı. Herkes Asya'dan gelen bu tepkiye şok olmuştu. Nihat çiçeği kaptığı gibi iki adım gidip yere çöktü. "Nil!" diye bağırdı.

Nazlı ve Karahan da sese döndü. Turgut Kara, Yiğit ve Aras da dönmüştü. Geri dönüp baktı Nil. İçindeki utanç ve korku birbirine girmişti. Ağabeyi ve babası yanındaydı. Ne yapıyordu bu adam, Allah aşkına?Çiçeği havaya kaldırdı Nihat. "Evlen kızım benimle! Ölürüm ben senin için!"

Turgut Kara bu gece çok mutluydu. Hafifçe gülümsedi. Keşke anneleri de bu güzel günü görebilseydi...

Nazlı da gülmüştü. "Çok hoşlar, değil mi?"

Karahan burnundan soluyordu. "Ne demezsin!"

Nazlı, Karahan'a döndü. "Evlensinler kocam, ne olacak? Sonra daha evlenmeden verir yeğeni kucağına, aklın başına gelir."

Karahan kocaman gülümsedi. "Ne ne?"

"Ne ne? Duydun işte!"

"Sen bana *kocam* dedin."

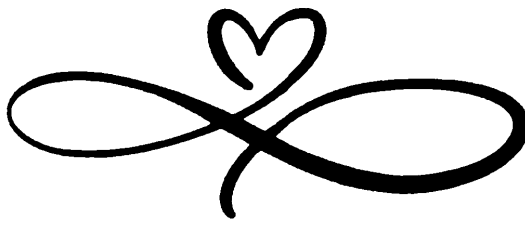
Nazlı boş bulunup söylemişti. Ama Karahan'ın böyle şaşıracağını hiç düşünmemişti. "Dedim."

Karahan etrafına göz attı. Ardına kadar açık olan giriş kapısının hemen yanındaki duvara doğru çekti Nazlı'yı. Sessizce ama korkuyla fısıldadı Nazlı. "Karahan!" Ne yapmak istediğini anlamıştı çünkü. Nazlı'yı belinden tutup kendine sardı.

Dudaklarına sokulmadan önce, "Tekrar söyle!" dedi.

Nazlı kollarını Karahan'ın boynuna doladı. Karahan'ın eşi olarak dokunması bile başkaydı. "Kocam..."

Karısının nefesine doğru gülümsedi. "Öleyim ben, Nazlı!"

20. BÖLÜM

Arabanın kapısını açıp oturdu. Kendisine aşkla bakan adama gülümsedi. “Günaydın,” diyerek minicik bir öpücük bıraktı Karahan’ın dudaklarına.

Karahan mest olmuştu. “Bunu sevdim. Önümüzdeki seksen yıl boyunca her günaydında öpülmek istiyorum.”

“Seksen yıl daha yaşamayız bence. Nereye gidiyoruz, onu söyle sen!”

Karahan sıkıntıyla önüne bakıp arabayı hareket ettirdi. “Emniyete gidiyoruz.”

Nazlı şaşırılmıştı, hem de korkmuştu. “Neden?”

“Ölen kızın parmak aralarında saç teli bulunmuş. Senin saç örneğini alacaklar,” dediğinde içi sıkıntıyla dolmuştu.

Nazlı önüne döndü. O da daralmıştı. “Neden ben, Karahan?”

“Bilsem Nazlı’m, bilsem...”

Ceren ve Şahin’in karşısında oturuyorlardı. Ceren telefonu eline aldı. Kısa bir görüşme yaparak odasına gelmesini söyledi. “Ceren Başkomiserim, benim değil. Olmamalı o saç!” dedi Nazlı.

Şahin, korkmuş Nazlı’yı rahatlatmak için birkaç söz söylemek istedi. “Nazlı korkma! Biz de biliyoruz ama prosedür böyle.”

Ceren, “Bu iş benim aklımı karıştırıyor. Bunu her kim ya da kimler yapmışsa tek amaçları seni ürkütmek olduğu açık,” dediğinde Şahin de Ceren gibi düşünüyordu.

“Bence de ve aslında seni öldürmek istiyor olma ihtimali söz konusu.”

Karahan gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. O da aynı fikirdeydi. Ceren, Şahin’in ayağına vurdu. Kendine dönen adama dişlerini sıktı. “Korkutmasana kızı!”

Şahin’in işi buydu. Korkmanın bir kurtuluşu yoktu. İçeri giren memur selam verdi.

“Geç Sinan, Nazlı Doğan’ın saç örneğini al,” dedi Şahin.

Nazlı’ya doğru yürüyen genç memur, Karahan’ın sesiyle durdu. “Sen dur, ben alırım.”

Ceren gülmek istiyordu, hem de katıla katıla. “*Ne kıskanç erkekler var!*” diye düşündü.

Şahin bıyık altından gülümsedi. “Al tabii.”

Güneş sarısı saçlarına başka bir erkeğin eli değemezdi. Karahan buna gözleri önünde müsaade etmezdi. Nazlı utanmıştı. “Saçmalama Karahan! Olduğun yerde kal, ben kendim veririm.”

Ellerini havaya kaldırdı. “Boş değil mi?” diye komiserlere gösterdi. İki eliyle saçlarını toplayıp aşağı kadar çekti. Beline kadar uzun olan saçlardan dökülen birçok saç teli vardı. Ucuna kadar çekip bıraktı saçını. Ellerini komiserlere gösterdi. Dokuz on adet saç teli gelmişti eline zaten. “Yeterli mi?”

“Çok bile,” diyen Ceren, genç memura baş işaretiyle *al* dedi. Genç memur getirildiği küçük şeffaf poşete bıraktı. Selam verip çıktı.

“Senin saç renginle bile uyuşmuyor. Bence aklın kalmasın,” diyen Şahin, bilmeden az önce korkuttuğu kızı rahatlatmak istedi.

“Ne renk belli mi?” diye sordu Karahan.

Bu soruya Ceren yanıt verdi. “Koyu kestane siyaha yakın. Tek saç teli olduğu için anca anlaşılmış. Ama tabii önemli olan dokular.”

“Peki, biz gidelim artık. İlgiyenmemiz gereken bir düğünümüz var,” dedi Karahan.

Şahin göz ucuyla Ceren'e baktı. "Demek evleniyorsunuz, tebrik ederim."

Nazlı tebessümle teşekkür etti. "Siz ikiniz evli misiniz? Buradan bakınca öyle görünüyor da." Aslında evli olmadıklarını biliyordu. Aslı'dan dinlemişti az çok.

Gözlerini kocaman açtı Ceren. "Kim, biz mi? Daha neler! Dünyada adam mı kalmadı?"

Şahin kızgın yüzünü Ceren'e çevirdi. "Kalmadı Ceren, hepsi tükendi! Seni de anca ben alırım!"

Ceren elindeki dosyayı masaya sertçe bıraktı. "Dünya üzerinde bir sen kal, ben yine de seni almam!"

Nazlı kendini tutamayıp kahkaha attı. Karahan onu kolunun altına aldı. O da gülerek izliyordu.

"Çok tanıdık geliyor, güzelim."

"Hem de nasıl..."

Ceren ve Şahin kendilerine gülen çifte bakıyorlardı. İnsanların önünde bu şekilde ilk defa tartışıyorlardı. Bu hiç hoş olmamıştı.

"Biz tam sekiz yıl sonra barıştık. Size de tavsiye ederiz," dedi Nazlı.

Ceren kollarını göğsünde bağlayıp yüzünü çevirdi. Komiser de olsa kadındı nihayetinde.

"Sekiz yıl ne ki? Ben çocukluğumdan beridir..." diye homurdandı Şahin. Gerisini getirmede.

"Sizi Aslı'ya yönlendirmeli," dedi Karahan. "Bizi o barıştırdı. Bence o bir dâhi."

Hepsi gülmeye başlamıştı. Kendi yoksa bile adı vardı. Aslı, yüreğine dokunduğu hiç kimse tarafından unutulmazdı.

Eve döndüğünden bu yana ağabeyinden köşe bucak kaçan bir adet Nil mevcuttu. Dün gece de sessizce odasına çıkmış, bir daha da ağabeyiyle hiç karşılaşmamıştı. Evet, kaçmıştı. Ne diyeceğini bil-

miyordu. Ağabeyi ona bir şey sorar diye ödü kopuyordu. Ne cevap vereceğini bilse belki biraz rahatlardı ama Karahan faktörü öyle karşısına geçip de *seviyoruz abi* denilecek biri değildi. Ulu orta yerde Nihat'tan aldığı evlenme teklifi çok ama çok hoşuna gitmişti. Bir o kadar da utanmıştı. Özellikle babasından utanmış ve ağabeyinden de korkmuştu. Ama Nazlı, ağabeyine ilaç olan tek kadın olarak onu nasıl yumuşattığı herkes tarafından biliniyordu. Aksi Karahan ölüyordu ve bu herkes için bir nimetti. Nil de bunun farkındaydı. Yıllarca ağabeyinin acısına şahit olurken, Nazlı'ya gönderdiği beddualardan şu an aşırı derecede utanıyordu. İyi ki tutmamıştı hiçbirini... Beddua etmeyi bilmediğine şükretti. Üzerine giydiği mavi elbiseyi çektiştirirken, "Kısa mı oldu?" diye sordu kendi kendine.

"Evet, kısa olmuş!"

Tok ve sert sesle yerinden yarım metre sıçradı. Odada yalnız değil miydi? Gözleri korkuyla açılmıştı. "Abi?" Sesi bile korktuğunu belli ediyordu. Titreyerek çıkan sesin sahibi Nil olsa da titreten Karahan'dan başkası olamazdı.

Karahan son üç dakikadır kapıda durmuş, şaşkın şaşkın uğraşan kardeşine bakıyordu. "Nil," dedi tek kaşı havada. Nil başını önüne eğdi. *Ne diyecek* düşünceleri istila etti aklını. "Otur!" dedi Karahan. Yerinden ok gibi fırlayıp yatağın ucuna ışık hızıyla oturdu Nil. Ellerini birleştirip onlara odaklandı. Karahan iki elini arkasında birleştirip Nil'in önünde bir sağa bir sola gitmeye başladı. "Neden bana daha önce söylemedin?" Kendisi en başından biliyordu. Aşka cesaret edemeyene verecek kız yoktu onda. Vaktinde gelip söyleseydi Nihat, bunca zamanı ayrı geçirmezlerdi. Yine edeceği zulmü ederdi Nihat'a ama sonra verirdi. Hepsi bu iki şaşkının suçuydu. Bunda kendinden korkmalarını anlayamıyordu. Nil'i bir nebze anlardı. Ya Nihat!

Nil yutkundu. Çıkabilen sesine hayret etti. "Korktum."

"Aferin, iyi yapmışsın. Peki, neden korktun?"

Nil'in aklına lise yılları gelmişti. "Şey abi... Lise sonda bana takılan Cihan'ın bir kolunu, bir de bacağına kırmıştın ya ondan şey

ettim. Öncekileri ve sonrakileri demiyorum, bak.” Ürkekçe başını kaldırıp ağabeyine baktı.

Karahan da kardeşine bakıyordu. “Onlar sana layık değildi, ben de ondan şey etmiştim.” Karahan, kardeşinin hâline gülmemek için bayağı bir çaba sarf ediyordu.

“Özür dilerim, abiciğim. Vallahi ben yanlış bir şey yapmadım.” Ağlamak üzereydi Nil.

Karahan ağzını burnunu sağa sola oynattı. “Eminim, şüphem yok. Olsaydı ölürdün!” Nil yerinde sıçrayıp gözlerini kapattı.

“Yok ya!” diyen sese döndü ikisi de. Nazlı kapıda ağabey kardeşin konuşmasına şahitlik ediyordu. Bir ara kahkaha atmayı bile düşünmüştü. Ama şu son söylediği beynine darbe gibi inmişti. Ağabey de bir yere kadardı. Bu adam despottu. *Gıcıktı. Uyuzdu. Huysuzdu.*

“Ne yok ya?” diye tekrar etti Karahan.

Nazlı, Karahan’ın yanına gelip, yumruk yaptığı eliyle göğsüne vurup kara gözlerini kıstı. “Yanlış nedir, Karahan? Yedirtme şimdi sana yanlış!”

Kaş göz işareti yapmıştı. Nil’e söylediği sadece kuru bir tehditti. Ama kızlar üzerinde oldukça işe yarıyordu.

Nazlı’yı pas geçip Nil’e döndü Karahan. “Her neyse izin veriyorum. Benden kaçıp durma. Önce söyleseydiniz de izin verirdim. Nihat tam bir ukala hatta zıpır ve hatta fazla uyanık ama iyi biri. Kardeşime layık.”

Nil ağzı bir karış açık hâlde ağabeyini dinledi. Döverken sevmek böylesi bir şeydi sanki.

“Çık şimdi!”

Kendi odasından kovulan Nil, ardına bile bakmadan çıktı odadan. Sinirle bakan karısına döndü Karahan. Bu kadının her hâli dayanılmazdı. *Sev beni! Öp beni! Sar, bırakma beni! Allah seni bildiği gibi yapsın! Nasıl bıraktın bu kızı?* Karısına bakarken içinden geçenler bitecek gibi değildi. “Nazlı, anlasana psikolojik şiddet uyguluyorum.”

“Ben anlamam, kızlara öyle söylüyorsun, kendin Allah ne ver-diye... Kendimi basit hissettiriyor. Vazgeç bundan!” deyip yüzünü çevirdi Nazlı.

Kızları korkutayım derken Nazlı’nın kalbini kıran Karahan kendini kötü hissetmişti. Ama Nazlı daha kötü hissediyor olmalıydı. “Sen basit değilsin, Nazlı! Bunu nasıl söylersin?”

“Of Karahan, abimler gelecek, aşağı inelim,” dedikten sonra Karahan’a bakmadan kapıya doğru yürüdü.

Elinden tutup durdurdu Karahan. “Nazlı!”

Kırgınlık, Nazlı’nın yüzünden okunuyordu. “Ne?” derken elini çekti Karahan’ın elinden.

“Çok ciddiym, sadece korkutmak için öyle söyledim.”

Nazlı kollarını göğsünde bağladı. “Ha yani bir hataya düşseler bir şey yapmazsın?”

Karahan sıkıntıyla ensesine dokundu. “Öldürmem ama sakat bırakırım.”

“İyi, abim gelince sakat kalmaya hazırla kendini.”

Gereksiz yere çıkan bu gereksiz tartışmayı sonlandırmak adına kadına doğru bir adım attı. Önüne düşen saçlarını eliyle arkasına attı Karahan. “Sorun değil. Sen benimsin ya, ben ölmeye bile razıyım!”

“Sen ölme bence de, ben seni yavaş yavaş öldüreceğim. Bu ego sana fazla, zamanla bir bakacaksın, eski Karahan ölmüş! Yerine pamuk Karahan doğmuş.”

Karahan yüzünü buruşturdu. “Pamuk nedir? Ben demirim.” Nazlı gözlerini devirdi. Zordu bu adam, hem de çok zor. Karahan onu kendine çekip kollarına hapsetti. Yanağından kulağına doğru dudaklarıyla yol çizdi. Kulağına gelince fısıldadı. “Ama senin ateşinde şekil alabilirim. Beni yak ve değiştir.”

Az önce diklenen Nazlı şu an ortalarda görünmüyordu. Karahan’ın ateşiyle yanıyordu. “İyi madem, öyle yaparız. İlk olarak söz ver.”

Karahan geri çekilip sevdiğinin kara gözlerine baktı. “Ne sözü?”

Nazlı, Karahan'ın ceketinin yakalarını düzeltir gibi yaparak, "Nil'i rahat bırak. Nihat'ı da öyle, en ufak bir taşkınlık istemiyorum," diyerek göz kırpıp yükseldi ve dudaklarına öpücüğünü verip odanın çıkışına yöneldi.

Karahan kaşlarını çatıp ellerini cebine soktu. Nazlı'nın ardından bakarken başını sağa sola salladı. "Bir kadınla uğraşmak mı, tövbeler olsun! Bende dört tane... Bittin sen Karahan," dedi kendi kendine. "Bittin!"

Aradan geçen bir haftadan sonra düğün hazırlıkları olarak halledilecek hiçbir şey olmayınca, Nazlı'ya sadece gelinlik seçmek kalmıştı. Ev vardı. Eşya fazlasıyla vardı. Düğün organizasyonu zaten kendi otellerinde olacaktı. Karahan *yalıda, sarayda yapalım* diye Nazlı'ya yalvarmıştı ama Nazlı karşı çıkmıştı. Dünyada o kadar açık insan varken, gereksiz yere para harcamanın lüzumsuz olduğunu söyleyerek ikna etmişti Karahan'ı. Nil'i kazasız belasız verdiklerinde ve Karahan'ın hiçbir olaya müdahale etmemesine herkes özellikle de Nil oldukça şaşırılmıştı. Bunun tek açıklaması da Nazlı'nın Karahan'ı değiştiriyor oluşuydu. Belki de ihtiyacı olan tek şey Nazlı'ydı. Onu bu kadar kasan şey onun olmayışydı.

Nazlı'nın üzerine yıkılmaya çalışılan cinayet hâlâ olduğu gibi duruyordu. Verilen saç örneği elbette Nazlı'ya ait çıkmamıştı. Katil her kimse elini kolunu sallayarak dışarıda veya etraflarında geziyordu. Karahan gitmesi gereken diğer otellerine gitmiyor, yerine Nihat'ı gönderiyordu. Nazlı'nın etrafından bir saniye bile ayrılmıyordu.

Nazlı odasından çıkıp hemen yan odadaki Karahan'ın odasına girdi. Bugün öldürülen kızın annesini taziyeye gideceklerdi. Odada Hayat Hanım'ı görünce kaşlarını çattı Nazlı. Oysa kadın sadece işini yapıyordu. Elindeki raporları Karahan ile değerlendiriyordu. Hayat,

Nazlı'yı görünce toparlandı. "Neyse, siz bakarsınız, Karahan Bey. Benim işlerim var," dedikten sonra odadan çıktı.

"Senden korkuyorlar!" dedi Karahan.

Az buçuk kibirle dolanan Nazlı saçlarını eliyle arkasına attı. "Memnun olurum. Ne zaman arkamı dönsem bir yerden çıkıyorlar."

Karahan karşısındaki kıskanç kadını deli gibi arzuluyordu. Kıskançlık, kadınları neden bu kadar çekici yapıyordu ki? Erkek aklına zarardı.

"Çantamı alayım, çıkalım." Karahan'ın odasından çıkıp kendi odasına girmek üzereyken kapı kendiliğinden açıldı. Karşısında Zehra Hanım'ı gören Nazlı kaşlarını tekrar çatı.

"Ah Nazlı Hanım, ben de sizi arıyordum," dedi gayet rahat bir tavırla.

"Neden arıyordunuz beni, Zehra Hanım?" diyerek odaya girdi. Etrafı kolaçan etti gözleriyle. İyice paranoyak olmuştu.

Zehra da arkasından girdi odaya. "Düğün organizasyonu için özel bir şirket tavsiye edecek misiniz?"

Üzerini giyinmeye başladı Nazlı. Çantasını eline aldığı anda açık olan bilgisayarı dikkatini çekti. Bilgisayarı kapatarak çantasına koyup eline aldı.

"Yok. Her zamanki şirket kâfi," dedikten sonra odadan çıkarken Zehra da arkasından çıktı.

Genç kızın annesi iki gözü iki çeşme durmadan ağlıyordu. Nazlı, kadının hâline dayanamayıp ağlamaya başlamıştı. Kadına her şeyi anlatıp kendisinin suçsuz olduğunu söylemişti. "Ne isterler benim yavrumdan, Karahan Bey? Kendi hâlinde insanlarız biz. Düşmanımız yoktur. Daha yirmi bir yaşındaydı." Gözlerini siliyordu ama gerisin geri akıyordu yaşlar.

Sıkıntı ve üzüntüyle cevap verdi Karahan. “İnanın, biz de bilmiyoruz. Ama her kimse bulunup cezasını çekecek.” Kadını teselli etmek istedi ama ne dese yetmeyeceğini biliyordu Karahan.

Nazlı’nın aklına takılan çok fazla şey vardı. Nevin’in öldürülmesi ona çok saçma geliyordu. Nazlı’ya zarar vermek isteyen biri ya da birileri hiç tanımadığı birini öldürmek yerine yakınından birini öldürse zarar vermiş olurdu. Ama bu yapılan Nazlı’ya sinek ısırığı kadar bile zarar vermemişti.

“İzin verirsiniz kızınızın odasına göz atmak istiyoruz. Belki işimize yarayan bir ipucu bulabiliriz,” dedi Nazlı.

“Tabii ki. Polisler incelediği için dağınık. Odaya girmeye henüz yüreğim el vermiyor, hiçbir şeyine kıyamam ben onun. Kendimi iyi hissedince hepsini toplayacağım.” Gözlerini silip ayağa kalkarak yol gösterdi. Karahan ve Nazlı, kadını takip etti. Koridorun en sonundaki oda Nevin’in odasıydı. Kadın kapıyı açıp kenara çekildi. Kadın gözlerini silerken derin bir soluk bıraktı. “Ben sizi salonda beklerim.”

Nazlı, kadının hâline tekrar ve tekrar üzüldü. Bir anne için evladını kaybetmek çok zor olmalıydı. Yıllarca tüm zorluklara göğüs gerecek büyüttüğü yavrusunu gizli bir elin gelip dünyadan ve sevdiklerinden koparması içler acısıydı. Odaya girdiklerinde hiç de düzenli olmayan bir odayla karşı karşıya geldiler. Ciddi anlamda dağılmıştı oda. Çalışma masasının üzeri yapışkan not kâğıtlarıyla doluydu. Kitaplar üst üste dizilmişti. Nazlı gözlerini odanın her yerinde gezdiriyordu. İnce ince süzüyordu. Boş yere ölmüş olamazdı Nevin. Çantasında duran deri eldivenleri çıkarıp eline geçirdi. Onu ilgiyle izleyen Karahan’a baktı. “Parmak izim meşhur oldu. Burada bari kalmasın,” dediğinde Karahan gülümsedi. “Zekâ sende can bulmuş, kadını.”

Eline geçirdiği tüm kitap defter ne varsa hepsini tek tek açıp sayfaları kontrol etti. Yorulduğunu anlayınca kolları iki yanına düştü.

“Boşu boşuna ölmüş olamaz, Karahan. Bu odada bir şey olmalı.” Notlara göz gezdirdi. Geneli ders notuydu. Arada buluşma saatleri yazıyordu. Kiminle olduğu yazmıyordu. Sevgilisi olabile-

ceğini düşündü Nazlı. Kimdi acaba? Karışık bir not ilgisini çekti en son. Çalışma masasının üst kitap rafında duruyordu. Çekip aldı.

“TWO,” diye sesli okudu Nazlı.

Karahan, Nazlı’ya bakıp ne olduğunu çözmek istedi. Ama anlamayınca yanına geldi. “O nedir?”

“TWO yazıyor.” Nazlı’nın gözleri kocaman açıldı. “Bu bir virüs programı.”

Karahan’ın kaşları çatıldı. “Virüs?” Kerem’in söylediğini düşündü. *Babanız odasından çıktığından sonraki ilk beş dakika tüm kameralara virüs verilmiş.* Kerem’in sözleri zihninden aniden gelip geçti. “Emin misin? Bunu nasıl anladın?”

“Ben de bu programın koruma kalkanını kullanıyorum,” dedi Nazlı, adamın kara gözlerine bakarak.

“Kerem, Turgut Kara’nın kameralarına virüs verildiğini söylemişti bana.”

Nazlı’nın bilemediği bu gerçek canını sıkımişti. “Şimdi mi söylüyorsun bunu bana?”

“Gereksiz gelmişti,” diyerek odaya tekrar göz gezdirdi. “Bir bilgisayar olmalı, Nazlı ya da tablet... Buralarda ya da başka bir yerde bir laptop gibi bir şey olmalı.” İkisi de odaya iyice bakındı. Yatak altlarına, kıyafet dolaplarına ama yoktu. “Yok burada ama annesine soralım. O kâğıdı çantana bırak!”

Nazlı hızla cüzdanını çıkardı. En güvenli yere bıraktı. Küçüktü ve kaybolması işten bile değildi.

Nevin’in annesi oturma odasında camın önünde öylece bakınıyordu. Misafirlerini görünce onlara döndü.

“Hiçbir şey bulamadık,” dedi Nazlı.

Karahan sesindeki gerginliği silmek için boğazını temizledi. “Kızınızın bilgisayarı var mıydı?”

Kadın her ikisine de dikkatlice bakındı. Tekinsiz birilerine benzemiyordu. Ne demesi gerektiğine karar veremedi ama Karahan, kadının bir anda değişen yüzünden aklından neler geçtiğini okuyordu.

“Bakın, kızınızı biri veya birileri hayattan kopardı ve bu kişi Nazlı değil. Öyle olsa burada olmazdı. Olmazdık. Bir şey biliyorsanız bizden saklamayın. Bunu kızınızı sizden alanlar için yapmayın ve korkmayın.”

Kadın başını önüne eğdi. Derinden gelen soluğuyla bir şeyler anlatacağı belli olmuştu. Nazlı gidip kadının yanına oturdu. “Lütfen!” dedi üzüntü içerisinde. Bunu yüz ifadesi de kadına yansıtıyordu. “Bir laptopu ve tableti var,” diyerek gözlerini Nazlı ve Karahan’a kaldırdı.

“Nerede?” diye soran Karahan’a son kez bakıp ayağa kalktı kadın. Karahan’ın hemen yanındaki koltuğa yöneldi. Karahan ve Nazlı, kadını gözleriyle takip ediyordu. Kadın ahşap kolçağı tek eliyle kuvvete ihtiyaç duymadan kaldırdığında kolçakta ortaya çıkan oyuk görüldü. Derin olduğu belli olan oyuya elini soktu kadın. Beyaz bir laptop ve siyah bir tablet çıkardı.

“Odasından ziyade bu koltukta vakit geçirirdi. İşi bitince kapatıp buraya bırakırdı. Eve misafir geleceği zaman bana sıkı sıkı tembihlerdi. ‘Bunlar benden kıymetli, dikkat et’ derdi.” Elindekileri Karahan’a uzattı kadın. “Umarım, ona bunu yapanları bulursunuz. Yüreğim soğumaz, evladım geri gelmez ama...” dedi kadın yutkunarak.

Kadının hâline Nazlı’nın içi yandı. Gözlerine koşuşan damlaları geriye itti. Yerinden kalkıp kadının yanına gelip elini tuttu. “Elimizden ne geliyorsa yapacağız.”

Evden çıkıp, arabanın yanına geldiklerinde birbirlerine baktılar. “Ben hiçbir şey anlamadım. Sen anladın mı?” diye sordu Nazlı.

Karahan dilini damağına vurdu. “Anlamak için can atıyorum, güzelim.”

“O zaman Ceren ve Şahin’e gidiyoruz.”

Ayaklarını yere ritmik şekilde vururken, kolları göğsünde bağlıydı Aslı ve Zeynep'in. Karşılarındaki kocaları çok ciddi göründü gözlerine. Kızlar için ürkmek veya korkmak imkânsızdı. Ama belli bir yere kadardı. Koca, kocaydı. Eşlik böyle bir şeydi. Biraz senden, biraz ondan... Hep bana hep bana da olmazdı.

“Sen aklını peynir ekmekle mi yedin?” dedi Aslı.

Yiğit hâlinden memnun ve rahat görünüyordu. “Yok, ben bal kaymakla yedim. O yüzden kafam bu şekilde çalışıyor,” diyerek sırttı.

“Ya sen, sen ne yedin, zıkkım falan mı?” dedi Zeynep.

Aras kahkaha attı. “Ya hatun, bitiyorum bu laflarına ama hayır, zıkkım yemedim.”

Ayaklarını yere vurdu Aslı. “Ben hayatımda hiç otobüse binmedim. Binmem! Binmeyeceğim!”

Yiğit sesini sertleştirip yüzüne de ciddi bir ifade takındı. “Bineceksin! Yoksa tüm arabalarına, kredi kartlarına, tüm haklarına el koyarım. Seni de bu evden çıkarmam.”

“Doktorum ben, Yiğit. Kendi param var!”

Zeynep kendini beğenmiş bir edayla, “Benim de kendi param var. Çalışıyorum bir kere ben,” dedi.

Aras güldü. Telefonunu cebinden çıkarıp bir numarayı aradı. “Eşimin tüm hesaplarını kapatın. Kartlarını iptal edin.” Karısının gözlerinin içine baka baka konuşup telefonu kapattı. Kızıl saçlarına yetişecek derecede öfkeden kırmızıya dönen Zeynep, Aras'ın üzerine atlayacakken Aslı tuttu.

“Dur! Madem öyle istiyorlar, öyle olsun.”

Yiğit tatminkâr bir gülüşle karısına baktı. “İşte benim akıllı karım. Senin en çok akıllı hâlini seviyorum, karıcığım.”

Aslı kendinden emin görünüyordu. Otobüsün ne olduğunu bile bilmiyordu. Ama ne olurdu ki yani... En fazla ne olabilirdi ki? Sonuçta pek çok insan toplu taşımayı kullanıyordu... “Sağ ol, aşkım. Nereye gideceğiz peki?”

“Şimdi biz Anadolu yakasında olduğumuza göre, Avrupa yakasına kadar yolculuk edeceksiniz. Biz sizi karşı tarafta ilk durakta bekliyor olacağız. Ama akşam beşte bineceksiniz.”

Zeynep kaşlarını çattı. “Neden akşam beş?”

“Artık onu da binince ve inince öğreneceksiniz. Ha unutmadan üzerinize pantolon giyin.”

Vardı bu işte bir hinlik ama hadi hayırlısı dedi Aslı. Otobüse yan yan bakan kızlar, önünde biriken insan kalabalığına da göz attı. Arkalarında duran kocalarına bakıp gülümsediler. “Sakın belli etme Zeynep,” diye fısıldadı Aslı.

Zeynep daha bir sırttı. “Deli misin? Tabii ki etmem!”

Eliyle *git* işareti yaptı Yiğit. Aslı bakışlarını tekrar otobüse çevirdi.

“Ne yazıyor üzerinde?” diye sordu Zeynep’e.

“500 T.”

“500 T ne, kızım?”

“Ne bileyim lan! Yürü hadi!” deyip adım attı Zeynep.

İtiş kakış otobüse bindiler. Bu bile onlara acayip gelmişti. Daha önce binmedikleri için her şey garipti. Bilmeseler de ve ne kadar uyanık olsalar da kendilerine oturacak yer bulamamışlardı. Kendilerine seçtikleri yerde ayakta dikiliyorlardı. “Bu mu yani, ne var bunda? Aha da bindik,” dedi Aslı.

“Hiç işte, kendilerini akıllı sanıyorlar. Ne kadar sürüyor ya karşı tarafa? Böyle ayakta...” Aslı’nın kulağına eğildi. “Kalabalık mı sanki, Aslı?”

“Oldukça.”

Havasız olan otobüsün içi bir süre sonra midelerini altüst etmeye başlamıştı. Derin nefesler alıyorlardı. Uzayıp giden dakikalar ölüm gibiydi. Tam iki saat olmuştu. Ve trafik felçti. *Dur! Kalk! Dur! Kalk!* Sabır taşı çatladı çatlayacaktı. Sıkıntıdan ter döker hâle gelmişlerdi. Ceza yerini bulmuştu. Aslı pişman olacak biri değildi. Ol-

mamıştı da. Ama bir dahaki sefere kocasına yakalanmamaya dikkat edecekti. Bindiklerinden beridir karşılarındaki koltukta başı örtülü bir genç kız onları göz hapsine almıştı. Aslı ilk başta önemsememişti ama en sonunda dayanamadı.

“Birine mi benzettin, hayırdır?” diyerek kaşını kaldırdı genç kıza.

Genç kız gülümsedi. “Evet, hocam siz Doktor Aslı Demirkan değil misiniz?”

Aslı kaşlarını çatıp kızı tekrar inceledi. “Evet, ben Aslı Demirkan’ım ama seni tanıyamadım.”

Genç kız tekrar gülümsedi. “Normaldir. Ben birinci sınıftayken siz asistanlığa başlamıştınız.”

Aslı zihnini yokladı. Kulağına kulaklık takmış, gözlerini kapatan Zeynep’i dürttü. Otobüs devriliyor zanneden Zeynep yerinden ok gibi fırladı.

“Lan ölüyor muyuz?” diye cırlayınca, Aslı elini ağzına kapatıp gülmeye başladı. “He canım, bak, burası da cennet!” Etraftan bir iki kıkırtı sesi yükseldi.

Zeynep derin bir oh çekti. Yerinde hareket edip kuvvetini diğer yanına verdi. “Ne dürtüyorsun o zaman?”

Az önceki genç kıızı gösterdi. “Tanıyor musun? Bizim hastanedenmiş.”

Zeynep kıza bakıp gülümsedi. “Ayça?”

“Merhaba hocam, nasılsınız?”

“Sağ ol tatlım, iyiyim,” dedikten sonra Aslı’ya döndü. “Doğum izni falan derken unuttun tabii.”

“Öyle olmalı,” dedi Aslı.

Hemen yan koltuktan bir ses geldi. Üçü de yana döndü. Kırklı yaşlarda olduğu belli olan adam oldukça da dinç görünüyordu. Gür kahverengi saçları vardı. Tek kolunu oturduğu koltuğun kenarına dayamıştı. Elini de çenesine koymuş, gayet sakin ruhlu biri olduğu da bir gerçektir. “Pardon?” dedi adam.

Aslı normal hâliyle tebessüm etti. “Evet, buyurun?”

Adam işaret parmağını başı örtülü olan Ayça'ya çevirdi. “Kulak misafiri oldum. Bu kızın hocası mısınız?” diye sordu.

Yine normal olarak cevap verdi Aslı. “Evet, neden sordunuz?”

Adam elini tekrar çenesine koydu. “Ben hoca olsam bu kızı okula almam. Ama sizin gibi medeni hanımları alırdım.”

Adamın ne dediğini idrak edemeyen kızlar öylece bakakaldı. Aslı sinir ve şaşkınlığın karışımı güldü. “Anlamadım, o neden?”

“Medeniyet ülkesinde yaşıyoruz. Okula bu şekilde girmesine izin vermezdim de ondan.” Adam, karşısındaki kadınları ne kadar kızdırdığını bilmeden, çattığı kişinin Aslı olduğunu hiç bilmeden sakince yanıtlıyordu soruları.

Zeynep, “Senin medeniyet anlayışın ne?” diye çıkıştı. Sesi de sertti.

“Geride kalmış şeyler bunlar. Eskilerin yaptığı cehalet ama artık medeni bir ülkede yaşıyoruz.”

Adam fazla sakin, kızlar fazla öfkeliydi. Adamın sakinliği bile sinir bozucuydu. Otobüsün içindeki herkes suspus olmuştu.

Aslı adama kaşlarını çattı. “Sensin lan eski! Sensin lan cehalet!” Aslı, adama doğru bir ayak mesafesi ilerleyerek bağırdı.

Adam hâlâ olduğu yerde sakince bekliyordu. “Lütfen bu şekilde kaba konuşmayın. Ben yanlış bir şey demedim. Doğru olan bu.”

“Ne lan doğru olan? O cahil dediğin kız tıp öğrencisi, doktor olacak!”

“Benim anneme cahil mi diyorsun? Eski mi diyorsun lan sen?”

Zeynep, Aslı'yı ezip adama yapışmak istedi ama Aslı izin vermedi. “Dur sen bir,” dedi Zeynep'e. Adama döndü. “Ulan seni medeniyetinde boğarım, kim vurduya gidersin. Çabuk kızdan özür dile!”

“Neden özür diliyorum ki? Ben doğru olanı söyledim,” diyen adam, kızların kayışını kopardı.

“Ne çekiyor bu kadın ırkı sizden! Başını bağlar, ezersiniz. Şort giyer, döversiniz. Kadınlar sizin köleniz mi? Sizin gibi dengesizlere göre mi giyinecekler? Çabuk kızdan özür dile yoksa seni pişman ederim!” Şoföre bağırdı Aslı. “Durdurun! Bu adamı da aşağı atın!”

Şoför, koltuğundan bir şeyler geveledi. Muhtemelen her gün buna benzer şeylerle karşılaşılıyor olmalıydı.

“Hayır, dilemem.”

Aslı kendini adama yaklaştırdı. “Dileyeceksin!”

Ayça, Aslı’ya hitaben, “Hocam, boş verin! Ben her gün defalarca görüyorum bu sahneyi,” demişti ve artık çok geçti. Otobüsün içinde Aslı ve Zeynep’in yükselip hiç alçalmayan sesine adam tepkisiz kalırken, diğer yolcular da adama tepkilerini göstermeye başladı.

Adam hâlâ sakindi. Yerinden hiç kalkmamıştı. Adamın son cümlesi, “Cahil bunlar işte, yaptıkları da cehalet!” olmuştu. Aslı ve Zeynep adamın üstüne atladılar. Diğer yolcular, Aslı ile Zeynep’i çekmeye çalışıyorlardı. Zeynep, adamın koluna vurmaya başlamıştı. Adam kendini korumak için kollarını başına siper etmişti. “Özür dile!” diyen Aslı, elini adamın saçına daldırıp var gücüyle çekti.

Eli boşlukta savrulunca ağzı bir karış açık bakakaldı. Elindeki gür kahve saçlara bakıyordu.

“Aaa, adamın başı koptu, Zeynep!” Avazı çıktığı kadar bağırdı. “Ay! Bu ne?” Elindeki peruğa bakıyordu.

Zeynep ellerini beline yerleştirdi. “Salak salak konuşma Aslı, peruk o. Bu medeniyet hayvanına ait.”

Gözleri adamın parlak kafasına kaydı. Hiç saçı yoktu adamın. Arabada bir uğultudur gidiyordu. Aslı bir peruğa bir parlak kafaya baktı. Dişlerini sıkıp perukla adamın kafasına kafasına vurmaya başladı. “Ulan seni haysiyetsiz! Ulan çakma sırma saçlı! Yüreğimi kaldırdın!” Bir iki bir iki indirmeye devam etti.

Otobüs durunca şoför bağırdı. “İnin! Ne çekiyoruz sizden? Bık-tım! Her gün aynı teranesiniz!”

Aslı ve Zeynep, adamın yakasından tuttukları gibi çıkışa iteklediler. “Yürü lan karakola gidiyoruz!” dedi Aslı. Adamı otobüsün kapısından resmen attılar, hem de Yiğit’in kucağına. Adamla burun buruna geldi Yiğit. Sonra da adamı iten kişiye baktığında karısı olduğunu gördü.

Adamı kucaklayan kocasına bakıp saçını başını düzeltti. “Şey aşkım...” diyebildi.

Adamı kucağından attı Yiğit. Suratını buruşturdu. “Ne aşkım?” dedi bıkkın bir ifadeyle.

Otobüsten inip eşlerinin yanına geldiler hızlı bir şekilde. “Ama bu adam, başı örtülü kıza hem de benim öğrencime hakaret etti.”

Yiğit, adamı öldürücü bakışlarıyla ezerken adam kaçması gerektiğini idrak etti. Ve ardına bakmadan kaçtı.

Aras ellerini birbirine vurup alkışladı. “Vallahi bravo!”

Yiğit, karısına ters ters bakmaktan öteye geçemedi. Ama bu sefer karısı haklıydı.

“Yürü Aslı, yürü!”

Ceren ve Şahin, önlerine bırakılan tablete ve laptopa baktılar. Kendi işlerini düzgün yapamayan polisler olarak utanç içerisindeydiler. “Nerede buldunuz? Biz bakmıştık kızın odasına,” dedi Şahin.

“Annesinden istedik. Biraz da iknaya gittik. Malum tatlı dil...”

Ceren telefon açıp incelemeleri için laptopu ve tableti almalarını söyledi.

“Buradan nereye varırsınız sizce?” diye sordu Nazlı.

“Eğer Turgut Kara’nın ofisindeki kameralara verilen virüs bu bilgisayardan gönderilmişse Nevin Aktaş’ın sizin peşinizde olduğunu gösterir. Ve yine bu demek oluyor ki tehlikesidesin, Nazlı,” dedi Ceren.

Nazlı iliklerine kadar ürperdiğini hissetti. “Ama kime ne yapmış olabilirim ki? Türkiye’ye döneli iki yıl bile olmadı. Yıllarca yurt dışında yaşadım.” Karahan nefesini tutmuştu. Kimsenin o kelimeyi söylemesini istemiyordu. Ama iki komiser de mecburdu.

Şahin bakışlarını Karahan’a çevirdi. “Belki seninle ilgili biridir, Karahan.”

Karahan korkuyla ürperdi. Tek korkusu Nazlı’ydı. Ona kendinden dolayı bir zarar gelecek olmasıydı. Nazlı bakışlarını hemen yanındaki ölümüne sevdiği adama çevirdi. O da en az onun kadar korkuyordu. Can mı, canan mı? Sorusunun tek cevabı ikisi için de canandı. Karahan’ın dipsiz kuyulara dönen kara bakışlarını rahatlatmak için gülümsedi Nazlı. “Ölürsem arkamdan gel, benim ne kadar kıskanç olduğumu biliyorsun.”

Karahan zorla da olsa Nazlı’nın kendisini rahatlatmak için söylediği bu cümleye acı bir gülüşle karşılık verdi. “Şüphən mi var?”

Odaya giren genç memur böldü konuşmayı.

“Gel Ercan, şu zimbırtıları aç!” dedi Ceren.

Ercan selam verip hemen başına geçti. Herkes pürdikkat Ercan’ı izliyordu. Önce laptopu açtı Ercan. Ekranda ışık belirmişti. Ama hemen ardından parola yazısını görmeleri aslında onları hiç şaşırtmamıştı. Tablette de aynı sorunla karşılaşmışlardı.

Şahin, “Ne kadar sürer bunu çözmen?” diye sordu.

Ercan hiç düşünmeden, “Belki bir, belki iki günümü alır, başkomiserim,” dedi.

“Çok değil mi?” diye sordu Karahan.

“Kilidi kırarım, uzmanım ama bu şifreye göre değişir. Bazı şahıslar sırf parola için bile program kullanıyor. Hem de çok iyi programlar. Eğer öyle bir engel varsa zaman alır.” Ercan’ın konuşmasını dikkatle dinlemişlerdi.

“Bu programları isteyen herkes elde edebiliyor mu?” diye sordu Şahin. Ceren gülümsedi. Şahin kendisi için dağları bırakıp rütbesini hiçe saymıştı. Adam bu işi öğrenmeye başlıyordu.

“Hayır, başkomiserim yani aslında evet. Parası olan herkes elde edebilir. Bazı programlar inanılmaz derecede pahalı olabiliyor.”

“Size verdiğim kâğıtta yazan program için ben yıllık yirmi bin dolar ödüyorum,” dedi Nazlı. “Nevin’in, bütün yılki maaşının üçte biri bile değil.”

“Banka hesabında kuruşlar var. Daha önce kontrol edildi,” dedi Ceren.

“Öyle olmayabilir de, başkomiserim. Belki de basit bir parola-
dır.”

“Hm,” dedi Ceren. “Senin bu hafta sonu düğün vardı, değil mi?”

Ercan mahcupça gülümsedi. “Evet, başkomiserim.”

“İyi o zaman, bir buçuk günün var. Bu sorunu çöz. Sana benden izin, bak bugün pazartesi, yarın geceye kadar müddetin var,” dedi Ceren.

Ercan’ın gözleri parladı. “İnşallah başkomiserim!”

“Çöz, balayın da benden, nereye istersen sana hediye,” dedi Karahan.

Ercan’ın gözleri dehşetle açıldı. “Yok, efendim olur mu öyle şey!” dedi utanarak.

Şahin gülümsedi. “Olur olur, al şimdi bunları, kaybol!” Ercan tableti ve laptopu aldığı gibi fırladı odadan.

“Biz gidelim, siz de işinize bakın,” diyen Karahan, Nazlı’nın elini tuttu.

Saat henüz erken olduğu için otele geri döndüler. Karahan odasına, Nazlı da elini yüzünü yıkamak için kendi bölümlerinin olduğu tuvalete girdiğinde bir kadının ağladığını duydu. İki kapıdan biri kapalıydı. Merak bedenini esir almıştı. Kim ağlıyor olabilirdi ki? Kapıya vurdu. “Kim var orada?”

Bir iki saniye geçince kapı açıldı. Nazlı'nın kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Ela?"

Ela, Nazlı'nın boynuna sarılıp daha çok ağlamaya başladı. Nazlı da ona sarıldı. Sakinleştirmek adına ellerini kızın sırtında gezdirdi. Ama Ela, Nazlı sarıldıkça daha şiddetli ağlıyordu. Elini yüzünü yıkamasına yardım ettikten sonra Ela biraz sakinleşmişti. "Ne oldu Ela, bu hâlin ne?" Bir abla edasıyla saçlarını geriye itti Ela'nın. Elindeki peçeteyle gözlerini sildi Ela. Sesi ağlamaktan kalınlaşmıştı. "Fatih ile tartıştık, biraz sinirlerim bozuldu."

Nazlı nefesini bıraktı. "Canım, ne var bunda kendini harap ediyorsun? Barışırsınız, halledersiniz."

Ela'nın gözleri parladı. "Hallederiz, değil mi abla?"

Nazlı gülümsedi. "Karahan ve ben bile halletmişiz, siz mi edemeyeceksiniz?"

Ela gülümsedi. "Haklısın."

"Ama neden tartıştınız?"

"O hemen evlenelim istiyor. Ama daha okulum bitmedi. Ben de yaza kadar bekleyelim dedim. Ben güzel bir düğün istiyorum. Henüz evimizi alacak kadar bile paramız birikmedi. Yeni bir hayata başlayacağız ve ben her şey güzel, gönlümce olsun istiyorum. O da bana kızdı. Ben de çözümünü ağlamakta buldum," deyip omuz silkti.

"Olur öyle şeyler. Fatih ile konuşmamı ister misin?"

"Hayır, ablacığım çok sağ ol. Ben hallederim. Hatta sen hiç ağladığımı da söyleme, bir de ağladım diye kızar sonra."

Ela'ydı işte. Saftı. Temizdi. Yaşadığı zor günler onu laf söz kaldıramaz hâle getirmişti. Zor bir hayatı olduğu kesindi. Ama Karahan ve Nazlı, onların koruyucu melekleri olacaktı. "Tamam, hadi işimiz var. Yüzüne bir şeyler sür de ağladığın belli olmasın."

Ela başını sallayıp onayladı. Nazlı odasına dönerken Fatih'in kulağını çekmeyi aklına not etti. Ela ile bir saat kadar raporların üstünden geçmişlerdi. Oturmaktan kaslarının tutulmasıyla pes etti

Nazlı. “Ela, yeter ben yoruldum!” Eliyle gözlerini ovaladı. “Gözlerim de ağrıyor birkaç gündür. Aslı’ya görünsem iyi olacak.”

Ela raporları toplayıp dışarıdaki kendi masasına geçmek için ayağa kalktı. “Tamam, ablacığım. Gerisini ben hallederim zaten.”

İçeri bodoslama dalan Nihat’la burun buruna geldi Ela. Nihat’ın sirke satan yüzüne utangaç bir şekilde bakıp dışarı çıktı. Ayağa kalkıp vücudunu esnetti Nazlı. Nihat da gelip odasının köşesindeki büyük koltuğa çöktü.

Ellerini beline yerleştiren Nazlı, dikkatle inceledi Nihat’ı. “Ne-
yin var, dost?”

Ellerini saçlarına götürüp karıştırdı Nihat. “Nil yok, daha ne olsun?”

“Hm, ne zaman dönüyor peki?” diye sordu Nazlı. Nil ve kızlar birkaç gündür şehir dışındaydılar.

“Yarın,” diyerek sıkıntılı bir nefes verdi Nihat.

“Sen bu hâldesin, Fırat ne âlemde?”

“Benden farkı yok.”

Nazlı masaya yaslanıp kollarını göğsünde bağladı. “Bunun olacağını biliyordun. Onların işi bu, çok kasma kendini.”

“Elimde değil. Yapamıyorum. Onun şarkı söylemesini istemiyorum, Nazlı.” Yoğun bir üzüntüyle gözlerine baktı Nihat.

“Buna hakkın yok, Nihat. Karın bile olsa onu isteklerinden ayıramazsın. Bu onun hayallerine, sevdiği işine baltayla vurmak gibi bir şey.”

Nazlı’nın haklı olduğunu biliyordu. Ama bu, içindeki sıkıntıyı hafifletmek yerine daha da harlıyordu. “Biliyorum ama yine de istemiyorum. Bir şekilde vazgeçirmek zorundayım. Ben karımın şarkı söylemesini istemiyorum. Hele hem şarkı söyleyip hem dans etmesini hiç istemiyorum. Ona yiyecek gibi bakan insanları öldürmek istiyorum. Başkaları kabul edebilir ama ben edemiyorum. Etmeyeceğim de!”

Nihat'ın hâli hiç hoşuna gitmemişti. Ama ona gerekli olan her şeyi söylediğini ve üzerine gitmenin bir anlamı olmadığını düşünmüştü.

“O zaman sana benden bir tavsiye: Ona doğru yaklaşırsan belki yola gelir. Ama kızar küersen olmaz. Nil de abisi kadar inatçı. Ve onun kadar da sert.”

Ayağa kalkıp ellerini cebine soktu Nihat. Nazlı'nın karşısında durdu. “Bunu düşüneceğim. Doğru söylüyorsun.”

Yok canım, aslında en başında söylediğim doğrudu diyemedi. “Bilemiyorum, göreceğiz bakalım.”

Karahan'ın onu her gün evden alıp işe getirmesi üzerine, arabası olmadığı için kendisini eve götürmesini söyleyecekti. Üzerini giyinip Karahan'ın odasına girdi. Karahan koltuğunda, kolları göğsünde bağlı şekilde uyuyor gibi dinleniyordu. Daha çok akli başka yerlerdeydi. Gözlerini aralayıp, Nazlı'yı görünce gülümsedi. “Akşam güneşi gibisin.”

Çantalarını koltuğun üzerine bırakıp Karahan'ın yanına ulaştı. Kollarını Karahan'ın boynuna dolayıp yanağına bir öpücük bıraktı. Karahan kendisine dolanan elleri dudaklarına götürüp öptü. Başını koltuğa yaslayarak Nazlı'nın öne gelen saçlarından kokusunu içine çekti. “Sen daha çok gemileri fırtınada batmış gibisin, Kara'm.”

Kara'm sözünü her duyduğunda yüzünde engel olunamaz bir gülümseme belirliyordu Karahan'ın. “Sen güneşsin, ben karanlık. Karanlıkta ne gördün de sevdin beni?”

Göz göze gelmişlerdi. İkisinin de içi aşkla kaynıyordu. Hangi kelime birbirinden üstündü? Hangi cümle ikisine daha yakışır ya da anlatırdı?

“Sen karanlığında güneşi nasıl görüp sevdiysen ben de seni öyle sevdim.”

“Karanlık güneşi görürse karanlık olmaz. Sen benim aydınlık yanımsın. Sen gelince daha net oluyorum. Etrafımı daha iyi görüyorum. Sen bu karanlığın tek ışığıydın, Nazlı.”

Dudaklarından fısıltı gibi dökülen ama aslında her biri kıymetli bir mücevheri andıran sözler, Nazlı’nın yüreğine nakış nakış işleniyordu. Sevmenin bir tarifi, açısı yoktu. Alabildiğine genişti. Kolunu uzatıp Nazlı’nın başını kendine yaklaştırdı. Kadife tene sokulurken alaca karanlık bile olsa, Nazlı varsa ışık vardı. İki gözü kör dahi olsa, Nazlı’nın ışığını görmese bile ısınısını hissederci.

İki kalbin bir bütün hâliydi onlar...

Kollarındaki kadının güzelliğine doyamayan Karahan, daha sıkı sardı Nazlı’yı. “Biz en iyisi otelde kalalım bu gece, eve gitme!”

Nazlı, Karahan’ın kısıkcından kurtulup tek kaşını kaldırdı. “Oldu canım, insanların gözüne gözüne sokalım kendimizi.”

Karahan bıkkın bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. “Sokalım Nazlı, ne olur? Ne çıkar, kim ne diyebilir?”

“Kalk Karahan, kalk ve beni eve bırak!” Aslında gitmeyi o da istemiyordu ama ağabeyinin delici bakışlarını hiç istemiyordu.

Karahan isteksizce yerinden kalkıp ceketini üzerine geçirdi. “Şu hafta bir geçsin, soracağım ben sana,” deyip başını salladı Karahan.

Nazlı kakhaha attı. “İşim zor anlaşılan.”

Karahan’ın dudakları yukarı kıvrıldı. “Tahmin bile edemezsin, müstakbel Bayan Atabey,” diyerek elini tutup kapıya yönelmişti. Ama onlardan önce Fatih telaşla odaya girdi. Fatih, endişeli bakışlarını ikisi arasında gezdirdi. Karahan’da sabit kaldı. “Abi!”

“Ne oldu?”

“Yalnız konuşsak?” dedi ürkek bir sesle.

Nazlı kaşlarını çatıp Fatih’e baktı. “Hayır, söyle!”

Karahan’ın işaretiyle Fatih derin bir nefes bıraktı. “Abi, Halil... Halil öldürülmüş!”

Nazlı, Halil’in kim olduğunu bilmiyordu. Telaşla Karahan’a döndü. “O kim?”

Karahan'ın yüzündeki ifadeler saniye saniye değişiyordu. Nazlı'nın cevap bekleyen bakışları ise hiç yardımcı olmuyordu. Cebindeki telefonun çalmasıyla ağır hareketle alıp baktığında Ceren'in aradığını gördü. "Evet?"

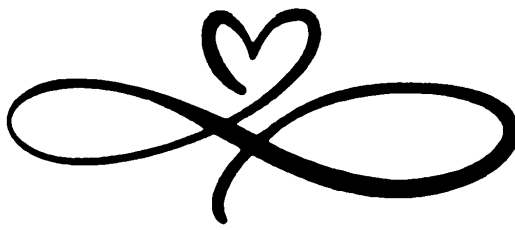
"Karahan, buraya gelmen lazım! Halil Ünal öldürülmüş, kim olduğunu bildiğini düşünüyorum." Ceren için bile -bir polis olarak öldürülme vakaları çok sık yaşanan bir durumdu- ama bu olanlar ilginç bir hâl almaya başlamıştı.

Karahan neyin içinde olduğunu bile bilmemenin ama hiç iyi bir şeyin içinde olmadığını tamamen farkına varmasıyla, "Hemen geliyorum!" diyerek kapattı telefonu.

"Ne oluyor Karahan, Halil kim?"

Nazlı'nın endişeli bakışları Karahan'ın içini dağlıyordu. "Güzelim, Fatih seni eve bıraksın, ben şubeye gideceğim." Tek adım attığında Nazlı'nın sesiyle durdu.

"Eve gitmiyorum ve seninle geliyorum." Nazlı'nın sesi *inadım tuttu* sesiyle aynıydı. Bunu Karahan'dan iyi kim bilebilirdi ki? Nazlı boşalan elini Karahan'ın eline kenetledi. "Anca beraber, kanca beraber, Atabey!"

21. BÖLÜM

İçinde bulunduğu oda sorgu odasıydı. Adı Kara olabilirdi ama o böyle bir duruma hiç düşmemişti. O kara dünyadan kaçmıştı. Ama kara dünya dönüp dolaşıp onu bulmuştu. Buna neden olan her kimse, Nazlı'sına ve kendisine bunları yaşattığı için gözünü kırpmadan öldürmeye ant içti Karahan.

“Ölen kişinin telefonu bulunamadı. Babanızdan aldığımız telefon numarasından çıkan dökümlerde senin numaranın oldukça fazla arandığını gördük,” dedi Ceren.

Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde bağladı Karahan. “Halil benim adamımdı.”

“Nasıl adamındı? Biz babanın adamı olduğunu biliyoruz,” diye sordu Şahin.

“O da doğru, bana Turgut Kara'nın haberlerini aktarıyordu. Ne yaptığını veya ne yapmadığını.”

“Nevin Aktaş cinayetiyle Halil Ünal cinayeti arasındaki bağlantı bariz ortada ama nedeni beni ciddi merak ettiriyor,” dedi Ceren.

Şahin tek eliyle kirli sakallarını ovaladı. “Telefondan sinyal alamıyor. Umarım, bilgisayardan bir şeyler çıkar. Yoksa bir sonraki cesedi ben de merak ediyorum.”

Karahan; sevdiği, sevdikleri için iliklerine kadar korktuğunu hissetti. Dışarı çıkan Karahan'ı Kerem karşıladı. “Geçmiş olsun. Babanız bir süre burada. Ellerin delil yok ama çalışanı olduğunu

ve yaptığı işi göze alacaklar. İki günden fazla tutamazlar.” Kendisini duvar gibi bir suratla izleyen Karahan’a bakıp omuzlarını dikleştirdi. “Benim bilmediğim bir şey var mı? Bir düşman?”

“Ben bilmiyorum, Kerem. Özel dedektif istiyorum. Bana iki düzine de koruma ayarla. Uzaktan Demirkan yalısını izlesinler. Benim evimin etrafını da sarsınlar. Otelin içine de dışına da yerleştir. Fatih ile beraber halledin. Bir sonraki ceset benim canımdan biri olursa bu şehri içindekilerle beraber yakarım!” Sesi sertti. Dediğini yapacak bir Karahan oluşmuştu.

Kerem onun bunu yapacağından hiç şüphe duymuyordu. Şehri yakmasa bile canını yakanı bulamazsa bu şehirde taş üstünde taş bırakmayacağını net olarak biliyordu. “Anladım, hallederim,” deyip arkasını dönüp uzaklaştı Kerem.

Kendisini koridordaki koltuklara oturmuş bekleyen güneşine baktı. Yüzünü ve sesini düzenleyip yanına vardı. “Hadi gidelim, güzelim.”

Nazlı üzgün bakışlarını Karahan’ı görünce gülümsemeye çevirdi. Elini tutup ayağa kalktı. “Gidelim.”

İkisi de birbirinden korkularını gizliyordu. İkisinin de aklında *ya ona bir şey olursa* sorusu vardı. Aşk böyle bir şey olmalıydı. Öncelik hep kalbinin sahibine aitti.

Yalının önüne arabayı park edip Nazlı’ya döndü. “Git ve dinlen.”

“Aklımı toplayamıyorum, Karahan! Nasıl dinleneyim?” dedi Nazlı.

Karahan’ın dudakları yukarı kıvrıldı. “Aslı’ya takıl. Onda aklını toplamak için bir plan vardır kesin.”

Nazlı küçük bir kahkaha attı. “Haklısın.” Yanağına bir öpücük bırakıp kapıyı açarak indi.

Elleri direksiyonda sevdiğinin gidişini izleyen Karahan, eve girene kadar ayırmadı bakışlarını. “Sana dokunan her parmağın dokusunu yakmazsam ben seni hiç sevememişim demektir!”

Eve girer girmez ağabeyiyle karşılaştı Nazlı. Yiğit nefes bile almadan Nazlı’yı soru yağmuruna tuttu. “Ne oldu? Karahan nerede?”

Haber kısa sürede duyulmuştu. Basın yemiyor, içmiyor, haber peşinde koşuyordu. “Bir şey yok abi, Karahan beni bırakıp eve gitti. İlgisi yok bu olayla. Bunu sen de biliyorsun.” Tehditkâr bakışlarını ağabeyine dikti.

Kolunu kardeşinin omzuna attı Yiğit. “Biliyorum bacım da bu olanlara akıl sır erdiremiyorum. Sana bir şey olur diye korkum.”

Kolunu ağabeyinin beline yerleştirdi Nazlı. “Biliyorum, abiciğim. Merak etme, yanımdan bir saniye bile ayrılmıyor. Aklın kalmasın.”

“Yemek hazır!” diyen Aslı’nın sesi yalıda yankılandı.

Nazlı gülümseyip ağabeyine baktı. “Seninki formunda, sesi cıvıl cıvıl.”

Yiğit de gülümserken, “Olmadığı bir an mı var, Nazlı?” diyerek başını salladı.

Yemekte Aslı ve Zeynep’in bugünkü maceraları konu ediliyordu. Zeynep kahkahayı patlattı. “Adamın saçına elini daldırıp çekince peruk Aslı’nın elinde kaldı.”

“Boş bulundum. Adamın kafası elimde kaldı sandım. Yüreğim ağzıma geldi.”

“Akıllandığını varsayıyorum, Aslı.” Karısına göz kırptı Yiğit.

Aslı kocasına omuz silkti. Nazlı’ya döndü. “Sana öyle bir kına gecesi organize ediyoruz ki bilsen...”

Nazlı’nın gözleri büyüdü. “Aman Aslı, rica ediyorum, normal bir şeyler olsun!”

Zeynep gülmemek için kendini zor tuttu. “Çok normal, Nazlı hiç şüphen olmasın.”

Zeynep'e neden inanmıyordu acaba Nazlı? Bu kızlar oturup plan yaptıklarında hep bir olay çıkıyordu. Aslı gayet rahat bir tavırla, "Yani tüm jet sosyete'yi çağırmış olabiliriz. Âlem eğlence görsün. Hem evlendiğimden bu yana hiç parti aktivitem olmadı," dedi.

Nazlı başını olumlu anlamda salladı. "Sadece buysa başımla gelinlerim."

Odasına çıkıp telefonu eline alarak Karahan'ı aradı. İlk çalışta telefon açılmıştı.

"Güzelim?"

Kara sevdanın sesi, Nazlı'ya dünyanın en güzel melodisi gibi geliyordu.

"Kara'm, neredesin?"

"Evdeyim, Ruken'le film izliyoruz."

Nazlı şok olma yolunda bir kez tıkanıp. "Film mi? Sen film izler misin?"

"Ruken'in izlediği filmleri izlemiyorum tabii ki, o benim izlediğim filmleri izliyor."

"Ne izliyorsunuz peki?"

"Ruken'e kalsa romantik ama tabii ki aksiyon izliyoruz." Ruken'in elinde tuttuğu küçük yastık, şiddet içeren sahnelerde bir o yana bir bu yana gözlerini örtmekteydi. Hem istemiyordu hem de başlamış, izlemeden geçemiyordu. "Yazık kıza da! Bilgisayardan haber var mı diye aradım seni?"

"Yok. Beni arayan olmadı. Demek ki basit değilmiş."

"Olabilir... Neyse siz devam edin, yarın görüşürüz." Karahan'ın da cevabını alıp kapattı telefonu. Her şey çok garipti. Fazlasıyla hem de... Tek isteği, Karahan'la mutlu olmaktı. Ama bu mutluluğu istemeyenler vardı. Kim olabilirdi? Aklı her saniye karışıyordu. *En iyisi biraz kitap okumak* diye düşündü.

“Bak sevgili nişanlım, ben seni çok özledim, sen beni özlemedin mi?”

Küçük Emrah⁶ modunda duran Nihat, az önce Nil'i kızdırmış, olayı severek anlatacağı yerde üzerine resmen benzin dökmüştü. Otel tutuşursa ilk Karahan gelirdi su serpmeye. O da belki... Karahan'ın kız versiyonu olan Nil, Nihat'ı burada boğmak istiyordu, sonra öpüp koklamak...

“Özlemiştim! Ama sen buz dağına çarpmama neden oldun. Ne demek istemiyorum, ne demek şarkı söyleyemezsin?” Elini de Nihat'a doğru salladı.

Nihat, Küçük Emrah modundan çıkıp kollarını göğsünde bağladı ve yüzüne çokbilmiş havasını takındı. “Peki, bir de şöyle bakalım: Şimdi ben senin gibi bir şarkıcıyım ve sürekli seni bırakıp başka şehirlere gidiyorum.”

Nil kaşlarını havalandırdı. “Eee sonra?”

“Sonra sahneye böyle çok yakışıklı ve seksi çıkıyorum. Konser alanı hıncahınc kaynıyor. Hem de kimlerle?” diye sordu Nil'e.

Kollarını göğsünde bağlayan Nil kaşlarını çattı. “Kimlerle?”

“Doksan altmış doksan sarı, kızıl, esmer hatunlarla.”

Nil dişlerini sıkarak öne bir adım attı. Amacı Nihat'ı şimdi boğmaktı. Bu kızgınlıkla öpüp koklamak istemedi.

Nihat elini kaldırıp, “Daha bitmedi!” dedi.

“Öldürürüm lan seni!” Nil, Nihat'ın gözüne ısırmağlık derecede tatlı görünüyordu.

“Ya sevgili nişanlım... Sonra o hatunlar bana ulaşmak için birbirlerini ezip bana ulaşıyor. Biri boynuma, biri koluma sarılıyor, öpüyor da öpüyorlar beni...” Nil'e göz kırptı.

“Bittin oğlum sen!” Kendini Nihat'ın üzerine attı. Nil'in bileklerinden son anda yakaladı Nihat. Yoksa yiyeceği birkaç yumruk 6 Emrah Erdoğan İpek, Türk şarkıcı, söz yazarı ve oyuncu.

vardı. Bileklerinden yakalansa da tekmelerine rastgele salladı Nil. Birçoğu da isabet ediyordu. “Sen ve hatunlar ha? Al sana!” deyip bir tekme daha attı.

“Ya, nasıl oluyormuş, hoşuna gitti mi hatun?” diyerek alaya aldı Nil’i. Daha çok öfkelenmesine yol açmıştı kızın.

“He gitti! Bak, şimdi bu da senin hoşuna gidecek.” Bacak dirseğini Nihat’ın malum yerine tüm gücüyle indirmeden hemen önce Karahan ve Nazlı’nın odaya girmesiyle istediği işi tamamlayamadı Nil.

“Ne oluyor?”

Âdeta gürleyen Karahan’ın sesini duyunca ikisi de bıraktı birbirini.

“Ay bu neydi? Dövüşüyor musunuz yoksa sev...” Karahan, Nazlı’ya dönünce Nazlı lafını yuttu. “Seviyor musunuz diyecektim, Kara’m!” Gülümsedi muzip bir ifadeyle.

Karahan kardeşine baktı. “Siz ikinizi var ya gömerim buraya!”

Ama Nil yeteri kadar kızgındı. Ağabeyine öfkeli gözlerle baktı. “Ona sor, ne oluyormuş!”

Nihat ellerini cebine sokup Karahan’a döndü. “Anlatayım, ben Nil’in şarkı söylemesini istemiyorum.”

Karahan önce kızgın oklar fırlatan kardeşine, daha sonra dibine kadar haklı gördüğü Nihat’a çevirdi bakışlarını. *Yürü be koçum, kim tutar seni* diye içinden geçse de, “Otel başımıza yıkmayın,” dedikten sonra dışarı çıktı.

Nil, ağzı bir karış açık, kapıdan sessizce çıkan fırsatçı ağabeyine baktı. Nazlı iki elini havaya kaldırdı. “Karahan işte.” Arkasını dönerek adamın peşine düştü.

Nihat, Nil’e yan bir bakış attı. Ama Nil onu az sonra parçalayacak gibi duruyordu. İki adımda Nihat’ın yanına gelip işaret parmağını adamın göğsüne bastırdı. “Ben işimi seviyorum. Sen de sevsen iyi olur.” Dişlerini sıkarak Nihat’a yaklaştı. “Seni o hayalindeki ha-

tunlarla diri diri gömerim! Bunu da bil!” dedikten sonra o da çıkıp gitti.

Nihat’ın keçilerinin kaçmasına az kalmıştı. “Ben de sana o işi bıraktırmaz mıyım, Nil!” diye fısıldadı. Bağırmadı çünkü sesini duyan Nil geri dönebilirdi. Saçlarını eliyle karıştırdı. “Aşk mı lazım? Dert mi? İkisinin birbirinden ne farkı var lan!”

“Ya sevgilim, Allah aşkına bu surat nedir?”

Dert gelmiş ve Asya’yı bulmuştu. Sabahın bu saatinde hiç üşenmeyip, uçaktan iner inmez Fırat’ın evine gelmişti. Ama karşılaştığı duvar gibi bir Fırat’tı.

“Asya, ben seni özlüyorum. Bu hep böyle mi olacak?”

Özlüyorum lafına bile tav olan Asya, dikildiği yerde kıpırdayıp Fırat’ın yanına oturarak koluna sarıldı. “Ben de seni özlüyorum. Uçaktan iner inmez yanına geldim. Bak, saat daha dokuz.” Kolundaki saati işaret etti.

“Öyle değil. Ben hep burada kalacağım ama sen hep seyahat edeceksin. O da yetmeyecek, binlerce insana şarkı söyleyeceksin. O da az, bir de dans ediyorsun.”

“Ama benim işim bu.” Asya’nın içindeki saf kız çocuğunun gözleri sulanmaya başlamıştı. Sesinin titremesinden az sonra ağlamaya başlayacak olan Asya’ya iyi hissettirmek adına kolunu omzuna atarak kendine sardı. Kedi gibi yerine yerleşmişti Asya. “Biliyorum işin. Ama beni de anla, aklım sende kalıyor. Hem de seni görmek istediğim zaman görememek beni deli ediyor.”

“Ben de farksız sayılmam. Ama ne yapabilirim? İş, Fırat bu yola girdik bir kere.” Asya, Fırat’ı nasıl sakinleştireceğini bilmiyordu. İnadım inat biri değildi Asya. *Yaparım oğlum ben işimi* diyebilen biri hiç değildi. Nahif bir yapısı vardı. Kırmadan, dökmeden seviyordu. Konuyu daha fazla uzatmamak adına kapatmak istedi Fırat.

Bir sonraki patlak nerede nasıl olurdu, bilmiyordu. Ama Asya'dan vazgeçmeyi asla düşünmüyordu.

"İyi o zaman, sen şimdi bana..." derken Asya'nın ince narin elini öptü. "Bu ellerinle bir kahvaltı hazırlarsın artık," dedi gülerek.

Asya ayağa fırladı. "Karadeniz kızımı ben!" İşaret parmağını çenesine koydu. "Ay, babam da Egeli ama neyse, mısır unu var mı?"

Fırat kaşlarını çatı. "Mısır unu?"

"Evet, canım mısır unu."

"Ne yapacaksın?"

Dilini damağına vurup şaklattı Asya. "Kuymak yapacağum da."

Gülümsemesi tüm yüzüne yayılan Fırat, Asya'yı elinden çekip kucığına oturttu. Kollarını Fırat'ın boynuna doladı Asya. "Kuymak sevmez misin?"

Odak noktası şimdilik Asya'nın dudaklarıydı. "Ben kuymağı yapacak olanı sevdim."

Sonrası Asya'nın kalbinde koca bir delik açıldı. Ve Fırat gelip o boşlukta kurulu tahta yerleşti. Kalkması ne mümkündü!

Öğlen yemeği için organize olan tüm kızlar masada hazır vaziyette yemeklerini bekliyorlardı. Uzun zamandır kare, dikdörtgen, yuvarlak masa toplantısı yapmamışlardı. Nazlı için zorla aldıkları izin Aslı'nın dikkatinden kaçmamıştı. Diktatör biri olmadığını biliyordu Karahan'ın. Korkusu, etraflarından ayrılmayan bir bela olduğu düşüncesi daha çok geriordu onu. Kocası, vaktizamanında kardeşini korumak için ayrılıklarına sebep olmuştu. Şimdi kendi eliyle yaptığı bu işin sonunda Nazlı'ya bir şey olursa hem vicdanen ömrü boyunca eziyet çekecek hem de Karahan ve Nazlı aşkı son bulacaktı. Kocasıyla dönülmez bir yola gireceği korkusu içinde boy gösteriyordu. "Bu işe el atsam mı acaba? Beni aşılıyor yahu! Ben ne anlarım cinayet vakasından..." diye düşündü Aslı.

Kızlar üzerinde göz gezdirdi Aslı. Asya hiç olmadığı kadar neşeliydi. Duru her zamanki gibi sakin ve sert duruyordu. Zeynep'in gözleri fıldır fıldır geziniyordu. Nazlı da ara ara düşüncelere dalıyordu. Azra ve Nil'in suratı sirke satıyordu. "Şişt sen!" dedi Nil'in dikkatini çekmek için.

Nil, Aslı'ya baktı. "Evet, ben."

"Neyin var, hatun?" dedi Aslı.

Hatun lafını duyunca dişlerini sıkıttı Nil. "Hatun deme! Sinirim geçmedi daha."

Yemekler servis edilirken hiçbir şey sormadı Aslı. Garsonlar çekilince, "Anlat, biz de bilelim," dedi.

Arkasına yaslandı Nil. "Nihat'la tartıştık."

Duru, kardeşine dönüp, "Neden?" diyerek kaşlarını çatı. O, ablaydı. Anne yerine geçen tek kişiydi.

"Çalışmamı istemiyor. Açık açık söyledi."

Asya'nın da neşesi kaçmıştı. Arkasına yaslanıp suratını buruşturdu. Aslı kardeşindeki ani değişimi fark etmişti. "Seninki de mi istemiyor?"

"İstemiyor ama zorlamıyor da, karışık."

"Yine de çatlaktan su sızıyor anlaşılan," dedi Zeynep. Asya da başını sallamakla yetindi.

"Şimdi doğruya doğru, ben olsam ben de istemezdim."

Aslı'nın söylemine ters bakış attı kızlar. Duru, "Ne yani onlar istiyor diye bırakalım mı bu işi?" dedi.

"Tabii ki hayır ama şu da bir gerçek ki sürekli tartışarak bir yere gelemediğiniz gibi sevginizden de olursunuz. Yıpratır sizi."

Nil dirseğini masaya dayadı. "Ne önerirsin peki, ne yapın diyorsun? Ya da ne yapmayın?"

"Bilemiyorum. Bırakmak olmaz da biraz esnetebilirsiniz belki. Güzel seven adamlara sahibiz. Kolay bulunmuyor. Fazla inadin kimseye faydası yoktur."

Aslı'nın sözlerine hepsi katılıyordu. Duru hariç. "Benim adamım da güzel sevenim de yok! Rahat mıyım ne?" Sırıtarak arkasına yaslandı.

Aslı tek kaşını kaldırdı. "He ya ben de soracaktım Avukat Kerem'le aranda ne var diye?"

Duru gözlerini devirdi. "Ya kadın, bir şey de kaçsın gözünden."

"Mümkün değil, bebeğim. O zaman Aslı efsane olur mu? Dökül hadi!" diyerek Duru'dan atak bekledi.

"Anlatacak kadar bir ilişkimiz olmadı. Bana göre biri değil."

Zeynep, "Neden böyle söyledin?" diye sorarken gözlerini kıstı. "Yoksa gey mi?" Asya içtiği suyu zor yuttu. Nil kahkaha attı.

"Daha beter," dedi Duru.

"Nasıl yani?" diye sordu Azra.

Duru derin bir nefes aldı. "Çok çapkın! Kadına benzer bir varlık görmesin, beyni bacak arasında, yani bir kalbi yok."

Aslı elini havada salladı. "Aman kalsın o zaman."

Azra'ya dönüp, "Sen anlat çiçeğim, senin derdin ne?" diye sordu.

Sıkıntı Azra'yı ele almıştı. Karakterine ters olan ağlamak isteği her saniye artıyordu. Yemeğiyle oynuyordu. "Onu denemek için bakire olmadığımı söyledim."

Masadaki kızlar kocaman açılmış gözlerle hep bir ağızdan, "Ne?" diye bağırdı.

Çatalı tabağına bırakıp arkasına yaslandı Azra. "Evet, söyledim ama sadece denemek için. Beni artık sevmiyor. Davranışları rutine bağlandı. Ben onun için köşede duran biblodan farksızım. Hep olmalıyım ama hiç şikâyet etmemeliyim. Ve daha nicesi..." diyerek nefesini dışarı saldı.

Aslı gözlerini kaçırdı Azra'dan. Murat artık çok oluyordu. Evlenmeye yanaşmadığı gibi terk de etmiyordu. Aslı'nın öfke damarı kabarmaya başlamıştı. "Ne dedi peki?" diye sordu Aslı.

“Çok kızdı. Sanki hakkı varmış gibi. Çekti gitti dün gece.” Azra’nın gözleri dolmaya başlamıştı.

“Ağlarsan Murat’ı vinçle ayaklarından bağlar, İstanbul’u turlarım, Azra!” diye çıkıştı Aslı.

Nazlı parmaklarıyla masada ritim tutturdu. “Ne kadar ilginç varlıklar. Kendileri o kadının koynundan kalkıp bir başkasının koynuna girmeleri arasında yirmi dört saati bile doldurmuyorlar ama iş kendi kadınlarına gelince el değmemiş istiyorlar. Günahsa erkeğe de günah. Ama bunun bilincinde değiller. Günahı geçtim, *biz erkeğiz* lafının ardına saklanıyorlar. Hem de kendileri ne isterse yapıyorlar. Ama iş bize gelince her şey yasak ve zararlı. *Kıskanıyoruz* lafının da ardına saklanıyorlar. Bu da en iyi numaraları.”

İşaret parmağını Nazlı’ya salladı Aslı. “Bingo, zeki görüm-cem!”

Zeynep arkasına yaslanıp Aslı’ya döndü. “Ee ne yapıyoruz?” dedi gülümseyerek.

Aslı ellerini havaya kaldırdı. Sinsi gülüşü tüm yüzüne yayıldı. Kızlar bu gülüşün ne anlama geldiğini biliyordu.

“O zaman dans!”

Nazlı telefonu kapatıp kızlara döndü. “Hadi iyisiniz. Bu gece otelde parti falan yok. Yani hanımlar, yeriniz ayrıldı,” dedi gülümseyerek.

Ellerini birbirine sürterek zafer gülümsemesi attı Aslı. “Beyle-rin yeri önde olsun, Nazlıcan.” Nazlı başını salladı. Aslı, Zeynep’e baktı. “Çiçek işi senin, bebek.”

Zeynep omzunu dikleştirdi. “O işi oldu bil.”

Duru, “Peki, jönümüz kim?” diye sordu.

“Modacıyım kızım ben, mankenden çok ne var bende? O iş de bende.” Telefonu çantasından çıkaran Azra, birkaç tuşa dokunup ku-

lağına götürdü. “Selim, nasılsın? Ben de iyiyim, sağ ol. Sana bir işim düştü. Beni kırmayacağını düşünüyorum.” Kızlar sessizce dinliyorlardı. Azra devam etti. “Akşam benimle bir partiye katılmanı istiyorum. Tabii müsaitsen. Öyle mi? Çok güzel... Ama şöyle bir durum var! Yok, merak etme, kötü bir şey değil. Benimle beraber birkaç saat dans dersi alabilir misin? Bak, en iyisi seninle buluşalım. Tamam, orada görüşürüz.”

Ayağa kalktı Azra. “Ben Selim ile buluşmaya gidiyorum. Asya, Nil ve Duru siz de benimle gelin. Oradan sizin koreografi hocanıza gideriz.”

Aslı da ayağa kalktı. “Durun, ben de geliyorum. Dans etmek benim de hakkım. Neyim eksik ayol?”

Nil güldü. “Fazlan var Aslı abla, fazlan.”

Nazlı da ayağa kalktı. “Önce beni otele bırakın. Malum, Karahan araba kullanmamı yasakladı şu dertler bitene kadar.” Zengin kalkışı eşliğinde hepsi görev yerlerine dağıldı.

Nazlı otele girer girmez soluğu Karahan’ın yanında aldı. Masasında çalışmakta olan Karahan, başını kaldırıp gülümsedi. “Yemek iyi geçti sanırım.” Gülümseyerek arkasına yaslandı. Nazlı’nın yüzü gülüyordu.

Nazlı yanına varıp masaya yaslandı. “Bilemezsin... Mükemmeldi!” Kızların planı aklına gelince gülüşü yüzüne yayıldı.

Bundan işkillenen Karahan gözlerini kısıp baktı. “Ufukta ne var? Kimin canı yanacak?”

Nazlı tutamadığı kahkahayla odayı inletti. Gülüşe takılı kalan Karahan da güldü.

“Murat.”

“Hayır... Peki neden?”

“Azra ile tartışmışlar. Zaten evlenmemek için kırk takla atıyor.”

“Fark etmiştim. Ama sebebi var mı?”

Nazlı omuz silkti. “Varsa da yoksa da bilmiyoruz. Otelin kokteyl solunu bu gece bizim kızların, haberin olsun. Birazdan gelip hazırlık yapacaklar.”

“Otel yıkılmaz inşallah,” diyen Karahan’ın dudaklarına bir öpücük bırakıp çıkışa doğru ilerledi. “Bence prestij kazanır. Otelde kalanlar da davetli. Bu kızlar efsane, Kara’m.”

Ardından gülümseyerek bakan Karahan, “Efsane olan bizim aşkımız, kadın!” diye söylendi.

Gözlerini belirtip Asya’ya fısıldadı Aslı. “Bu erkek mi?”

Asya gülmemek için dudaklarını ısırды. O da Aslı’ya fısıldadı. “Erkek ama tercihi biz değiliz. Zararsız yanı.”

Aslı’ya doğru kırta kırta kahkahalar atarak gelen Kadir, namıdiğer Kadoş, Aslı’ya mengene gibi yapıştı. Gözleri büyüyen Aslı put gibi kaldı.

“Ayyy Aslı kızzz! Sonunda nihayet tanıştık ayol. Ay kız, ben seni pek seviyorum. Evlendin koptun ayol cemiyetten,” dedi Kadoş. Demedi, âdeta şakıdı. Eli beli farklı yönlerle kayan adama transa girmiş gibi bakakalmıştı Aslı.

Ayol ne lan? Kimi seviyor lan bu? Aslı adamdan duyduğu sözleri beyninde döndürüyordu. Aslı’yı kendinden ayırdı. Aslı’nın iki yanağını ellerinin arasına alan Kadoş, “Ayol, ben kadın sevmem ama sana ölüyorum. Neyse ki klonun burada,” diyerek Aslı’nın yanaklarını sıktı. Yiğit görse nonoş Kadoş dinlemez, gömerdi yumruğu.

Aslı’ya konuşma fırsatı vermeden, dönüp ellerini havada birkaç kez çarptı. “Ay, haydin kız kuruları, kıymetli vaktimi verdim size! Kazık gibi dikilmeyin ayol! Tahta bacaklı, kereviz belli, pırasa saçlı karılar! Ayyy!” diye bıkkınlıkla yüzünü buruşturdu Kadoş. “Ay, ne bakıyorsunuz acaba?”

Nil, Duru ve Asya alışkındı. Ama Azra ve Aslı dehşetle seyrediyordu Kadoş'u.

Elini kısa saçlarına götürüp geriye itti Kadoş. "Ayol, güzelim değil mi, ondan bakıyorsunuz?" dedikten sonra yine kimseye söz hakkı vermeden, "Ay, ayol şiştim!" deyip yana çevirdi yüzünü. "Kız Seçilli! Çabuk bana maden suyu getir. Kime diyorum ay duymuyor musun? Kız klozet beyinli!"

Azra şaşkınca Aslı'ya baktı. "Oha! Bu ne lan?"

"Bu şey... Şey canım..." Aslı ne diyeceğini bulamayınca, "Ne bileyim lan ben? Allah'ın belası bir şey işte!" dedi. Şaşkınlığını yeni atıyordu üzerinden.

Kapıdan giren Selim'i anında fark eden Kadoş, kıcını belini kıvırmaya başladı. Giydiği dar kırmızı kot pantolon ve mavi gömlekle erkekten uzak bir görüntü sergiliyordu.

"Ayy ölüyorum! Yok öldüm, cennete düştüm, ayol!" Selim'in yanına sokuldu. "Hoş geldin, ışık yaydın, erkek güzeli." Selim'in yanağından makas aldı.

Azra, Selim'i kolundan tutup yanına çekti. "Ağır gel abla, o benim jönüm."

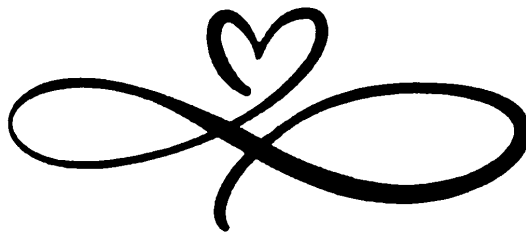
Gözleri büyüyen Kadoş carladı. "Ayy abla senin teyzendir, kazulet karı!"

Azra gözlerini devirdi. Asya olaya müdahale etmek isteyerek kolunu Kadoş'un omzuna attı. Aslı el kol işareti yapıyordu. "Kaç kız oradan," diye fısıldadı. Asya hiç umursamadı. "Hadi Kadoş, boş ver sen onları! İşimize bakalım biz."

Kadoş eski hâline dönüp kısa olan saçlarını hayalî bir görüntüyle geriye attı. "Haklısın kız, ben bu işte zirveyim," deyip sonra oraya buraya gezinmeye ve bağırmaya başladı.

Aslı, Yiğit'i arayıp Murat ile Azra'nın tartıştığını, onu barıştırmak istedikleri için bu gece otele Murat'la beraber gelmesini söyledi. Bilseydi karısı yine hain iş peşinde, yapar mıydı?

Yiğit, "Rahat dur!" diyerek Aslı'yı uyarmayı da ihmal etmedi.

22. BÖLÜM

Nazlı odasından Azra'nın getirdiği elbiseyi almak için hızla çıkmıştı. Henüz adımını bile atamadan Karahan'ın sert göğüs kaslarında buldu sağlam kafasını. Gözlerini acıyla yumdu Nazlı. Elini, burnu ve alnında gezdirdi. “İyi misin?” diyen sese açtı gözlerini. “Ne iyisi be adam! Kırdın kafamı, taş gibisin maşallah.”

“Hm. Bayılıyorsun ama bu taş.” Göz kırparak gülümsedi Karahan.

“Çekil, Azra beni bekliyor. Kıyafetimi getirdi,” deyip yine aynı hızla adım attığında Karahan kolundan yakaladı. Başını çevirip, ne dercesine baktı Nazlı.

“Bana bak Nazlı, eğer dizinden bir karış aşağıda olmazsa o etek, Azra'nın şirketini yıkarım başına.”

Nazlı gözlerini kısıp kolunu tek seferde çekti. “Hadi oradan, istediğimi giyerim! Sen de bana uzaktan bakarsın.” Arkasını dönüp yoluna devam etti.

Öfkeyle soluyan adam burun kemerini sıktı. “Kadınlar diyemiyorum ama sen nasıl bir şeysin, kadını...”

“Bu ne kızım! Harika bu elbise!” dedi Nazlı.

Azra'nın omuzları dikleşti. “Herhâlde yani, ben tasarlaçım onu.”

Eteği yerleri süpüren elbiseye bakıp güldü Nazlı. Karahan uzun olsun demişti, değil mi? Üstünde dekoltesi olmasın dememişti. Sırtı açık ama ön kısmı kapalı olan ve belден boğaza kadar taşlarla döşeli gülkurusu renginde olan elbise mükemmeldi.

Sahne çoktan hazır hâle gelmişti. Kızlar kıyafetlerini seçmişlerdi. Azra hariç hepsininki gayet doğaldı. Bu gece Murat'ı ku-durtma gecesi-ydi. Nazlı elbisesini giyip odasının bahçeye açılan cam kapısından kendine göz attı. *Aynanın yerini tutmaz ama* diyerek bir tur döndü. Beline kadar inen uzun sarı saçlarını otelin kuafö-ründe maşalamıştı. “Annen seni ne güzel doğurmuş,” diyerek kendi de öpücük attı. Bilgisayarını kapatıp çantasına bıraktı. Üzerine tele-fonu alarak diğer eşyalarını odasında bıraktı. Kapının kilidini çevirip çıktuktan sonra istikamet Karahan'ın odasıydı. Karahan'ı odasında bulamayınca telefon açtı. Yukarıda süitinde olduğunu öğrendi. *Bu sefer istikamet Karahan'ın süiti* deyip asansöre bindi. Kartı olmadı-ğına göre kapıyı tıklattı. İş dışında giydiği nadir takım elbiselerinden birini giymişti Karahan. İkisi de birbirini süzdü. Karahan, Nazlı'nın kıyafetine bayılmıştı. Her yeri kapalıydı.

“Vay anasını! Ben de annem beni güzel doğurmuş diyordum.”

Karahan, Nazlı'yı elinden tutup içeri çekti. Çektiği gibi de du-varla arasına sıkıştırdı. Aralarında yok denecek kadar az olan me-safe Karahan'a Kafdağı gibi geliyordu. Gözleri, Nazlı'nın her zerre-sini işgal altına alıyordu. Hiçbir detayı kaçırmak istemiyor gibiydi. “Kendine haksızlık ediyorsun, Aşk-ı Naz'ım.”

Bu söz her söylendiğinde Nazlı'nın kendini kaybetmesi şart mıydı? Gözlerini yumdu. “Bana bunu söyleme!”

Karahan'ın dudakları yanağından boynuna doğru yol çizmeye başlamıştı. “Neden?” diye fısıldadı kadının kulağına.

Bunu her söylediğinde kendimi kollarında kaybetmek istiyorum derse bu gece bu odadan çıkamazlardı. “Daha sonra söylerim,” diye-

rek zorla kopardı kendinden Karahan'ı. Adamın küfrettiğine yemin edebilirdi. Ama gülmekle yetindi.

"Çıkalım artık." Karahan suratsız ifadesiyle eliyle kapıyı gösterdi.

"Yok, önce sen çık, ben bir aynaya bakayım." Nazlı saçlarını geri savurdu. "Bozulmuş olmasın." Karahan, *ya sabır* çekip dışarı kapının önüne çıktı. Nazlı da iki saniye banyoya uğrayıp kapıyı çekip çıktı.

El ele asansöre bindiler. Karşı karşıya bakınca Karahan asansörün aynasından Nazlı'nın sırtını gördü. Hızla Nazlı'yı ters çevirdi. "Karahan!" demişti Nazlı. Ama Karahan göreceğini görmüştü. Aynada birbirlerine baktılar. "Saçların bozulmasın... İyi numara!" dedi öfkeyle.

"Ne var, canım? Saçlarım örtüyor zaten, ayrıca çok güzelim," deyip gülümsedi Nazlı.

"Güzelsen de bana, çirkinsen de bana. Ben kadınımı mektup gibi isterim. Bir ben açar, geri ben kapatırım. Kimsenin seni güzel bulması gerekmiyor."

Nazlı, adamın ses tonundan gayet ciddi olduğunu anlamıştı. "Ben başkaları için giyinmiyorum. Bunu da senin biliyor olman lazım," dedi tek kaşını kaldırıp.

Elini Nazlı'nın açık olan sırtında gezdirmeye başladı. Tırnaklarıyla çok da bastırmadan boynundan beline iniyor ve aynı yavaşlıkta geri çıkarıyordu. Aldığı titreşim, Nazlı'nın gözlerini yummasına neden olmuştu. Hiç iyi titreşimler değildi çünkü.

"Benim biliyor olmam bu güzelliği başka gözlerin görmesi anlamına gelmesin." Parmağını bel bitiminde durdurup oraya sertçe baskı uyguladı. "Gelsin mi?" Kulağına eğilip nefesini üfledi. "Kadınım..." Nazlı'nın dizleri titremeye başlamıştı. Neyse ki asansör şu an meşgul tuşundaydı.

"Sen!" dedi Nazlı. "Beni bu şekilde ele geçirmeye çalışıyorsun."

Karahan gülümsedi. “Ne şekilde? Baştan mı çıkıyorsun?” Parmağını elbiseden içeri soktu ve oraya sertçe bastı. “Gelsin mi?” diye sordu tekrar.

“Elini çekmezsen elime geçen her fırsatta buna benzer şeyler giyerim!”

“Bir dahaki sefere bununla kalmam, o zaman işkencenin âlâsını yaparım. Aklın durur.” Elini çekti Karahan.

Karahan’a dönerek parmağını göğsüne bastırdı. “Seni var ya hayallerinde boğarım! Aklın durur!”

Karahan’ı yakasından tutup, kendine çekerek kulağına fısıldadı. “Daha göremediğin Nazlılar var içimde, Kara’m.” Ve geri çekildi. Asansörün meşgul tuşunu kapattı.

“Kaşınıyorsun ama ben seni zevkle kaşırım.”

Nazlı açılan kapıdan adım atmadan, Karahan elini tutup çıkardı. Aklına gelen şeyle durdu Nazlı. Kadının duruşuyla döndü. “Neden durdun?”

Nazlı kaşlarını çatı. “Kameralar kapalıydı, değil mi?”

Asansör fantezilerine daha fazla görgü tanığı olmamak için kameralar gerekmedikçe açılmıyordu. “Kapalı,” dedi Karahan. Elini tutup kokteyl salonuna doğru ilerlediler.

“Hiç havamda değilim! Beni neden getirdiniz buraya?” Murat’ın yüzündeki somurtkan ifade geçmek bilmiyordu. Sağ yanında Aras, sol yanında Yiğit oturuyordu. Kenarlarda bulunan beş adet koltuktan biriydi oturdukları yer. Ama sahne olarak ayarlanan yere birkaç metre uzaklıktaydı. Sanki özellikle sahne doğrudan görülsün diye dizayn edilmişti.

“Söylesene Murat, senin derdin ne?” dedi Aras. “Sabahtan beri holdingi de birbirine kattın.”

Başını sağa sola sallayıp gülümsedi Yiğit. “Kardeşim,” diyerek Aras’ın dikkatini çekti.

Aras, ağabeyine baktı. “Ne?”

“Kadınlar... Ya da sadece Azra.”

Aras kaşlarını havaya kaldırıp, “Sonunda terk etti seni,” diyerek Murat’a baktı. “Gazan mübarek olsun, dostum. Oysa çok yakışıklı bir suratın vardı önceden. Artık bu şekilde gezeceksen çok özleyeceğiz o Murat’ı,” deyip arkasına yaslandı.

Murat’ın öfkesi piramitleri aşardı zaten. *En iyisi Aras’ı öldürmek* diye düşünse de, “Zevzek,” diyebilirdi.

“Eğlenmeye geldik, Murat. Keyfine bak,” dedi Yiğit.

Murat’ın aklı hâlâ Azra’da ve onun söylediği sözlerdeydi. Nasıl olurdu? Onca zaman kendisine dokunmasına dahi izin vermemişti. Murat buna saygı duymuş, asla itiraz ve ısrar etmemişti. Ama kalkıp *bakire değilim* diyebilmişti. İlk duyduğunda kanın beynine çıkmasıyla öfkelenmiş, ağzına geleni saymıştı. Ne dediğini bile hatırlamıyordu. Azra’yı çok seviyordu. Öncekilerden farklıydı. Özeldi, bambaşkaydı. Azra’nın dürüstlüğü, Murat’ın bugüne kadar görmediği bir durumdu. Murat’a göre kadınlar, sadece kendine layık av arayan açık gözlü ve güzel kadınlardı. O da zamanla kadınlara olan güvenini kaybetmiş ve onlara sadece tek bir amaçla yaklaşmıştı. Şehvet... Ve değer verdiği tek kadından bunu duymak onu sarsmıştı.

Karahan da gelip Yiğit’in yanına oturunca, “Nasılız?” diye sorken sert havasından dirhem taviz vermedi.

“Daha iyi olmak istiyorum, Karahan,” dedi Yiğit.

Karahan, Yiğit’in ne demek istediğini anlamıştı. “İyi olacağından şüphen mi var?”

“Evet. Kardeşim için endişeleniyorum.”

Birbirlerine hiç bakmadan konuşuyorlardı. İkisinin de tek sorunu Nazlı’ydı.

“Gerek yok! Yanında ben varım.”

“Bu olanlar bana geçmişte yaptığının doğru bir davranış olduğunu işaret ediyor.”

Karahan dişlerini sıktı ama yine de sesini ayarladı. Ve yine ona dönmedi. “Ben Nazlı’yı sen istedin diye bırakmadım. Bugün iste-

sen, ben de bıraksam -ki öyle bir konu mevzubahis bile değil- yine de sen istiyorsun diye bırakmam.”

“Neden bıraktığını biliyorum. O zaman yaptığını saygı duydum. Giden sen, gönderen ben olsam da saygı duydum. Bu beni her zaman rahatsız etti. Ama Nazlı’nın iyi olduğunu görmek beni rahatlatıyordu. Ama neden şu an diken üzerinde gibiyim, Karahan?”

“Senin saygı duyduğun şey, beni her gün yeniden öldürdü. Hangimiz iyiydi, Yiğit? Nazlı mı iyiydi? Yoksa ben mi?”

“Sen söyle Karahan, şu an hangimiz daha iyiyiz? Ne değişti? O zaman olmayan neden bugün olmasın?” Yiğit sıkıntılı bir nefes verdi. “Mutlu olmanızı istiyorum. Mezara girmenizi değil!”

“Onun bu kadar ileri gidebileceğini sanmıyorum. Ölmek, hele de benim tarafımdan öldürölmek istemez,” dedi Karahan.

“Bilemezsin. Belki önce öldürmek istiyordur. İntikamını almak, sonra da ölmek.”

Yiğit’in söylediğı her söz, Karahan’ın aklını kurcalıyordu. Bunu hiç düşünmemişti. Aslında düşünmüştü. Ama ihtimal vermemişti. Nevin’in ve Halil’in bu işle bir bağlantısı olma ihtimali hep düşük gelmişti ona. “*Ya varsa? Ya o yapmışsa?*” dedi zihninden bir ses.

Gözleri Nazlı’yı aradı. Yüreğine bir soğukluk, kara bir bulut, ardından fırtına istila etti. Nazlı’yı kenarda Hayat ile konuşurken gördüğünde içi biraz rahatlamıştı. Bu geceyi bozmak istemiyordu. Ve gece bitinceye kadar da Nazlı’yı gözlerinin önünden asla ayırmayacaktı. Sonrası için aklı ne diyorsa onu yapacaktı. Yanılıyor da olabilirdi.

“Menüye bakmaya zamanım olmadı,” dedi Nazlı, Hayat’a.

Hayat gülümseyip, “Merak etmeyin Nazlı Hanım, ben hallettim,” dedi.

“Zehra Hanım’ı göremedim. O katılmadı mı?”

“O biraz rahatsızmış. Katılamayacağını söyledi. Evine gitti.”

Koşarak yanlarına gelen Ela’ya döndüler. “Nazlı abla, Aslı abla seni çağırıyor.”

“Tamam.” Hayat’a selam verip kızların yanına ilerledi.

Odaya girer girmez Aslı, “Kızlar çıkıyor Nazlı, biz beylere uzak bir yerden izleyeceğiz, biliyorsun değil mi?” dedi.

“Biliyorum.”

Zeynep, Aslı, Ela ve Nazlı kendi yerlerine geçmek için çıktılar. Beylerin tam karşı koltuğu onlarındı. Geçip oturduklarında Yiğit karısına göz kırpınca Aslı da ona göz kırptı. Karahan ve Nazlı’nın bakışması aradaki yoğun duygulara delildi. Gözle görünür hâle getiriyordu Karahan. Bir erkek bu denli aşkla bakar mıydı? Adam, kızı gözleriyle seviyordu.

Kızlar sahnede yerlerini alınca müzik başlamıştı. Önce Asya’nın girişiyle başlayan tango parçası, *mazi kalbimde yaradır*⁷ şarkısıyla ışıklar kapandı. Nil ve Duru’nun da katılımıyla ortam ahenkli bir havaya dönmüştü. Pistin ortasında aniden yanan ışıkla bir çift belirdi. Ve müziğe kendilerini kaptırıp tangoyu görsel bir şova dönüştürdüler. Tüm konuklar, kızlar ve tabii ki beyler sahnede dans eden adamı tanımıyor olabilirlerdi. Çoğu tanıyor bile olabilirdi. Yeni mankenlerden olan Selim henüz yeni yeni tanınıyordu. Ama Azra’yı tek bakışta tanıyan beyler ve Murat oldukları yerde çakılı kaldılar. Yiğit, Aslı’ya *sen var ya* bakışlarını göndermek istiyordu ama karanlıktan seçemiyordu. “*Ah kadın, ah bu nasıl barıştırmak!*” diye geçirdi içinden.

Karahan sesini Murat’ın duyabileceği seviyeye getirip, “Murat, o hatun senin değil mi? Nasıl dans lan bu böyle?” derken amacı, misilleme yaparak iyice kızdırmaktı.

Murat kırmızı görmüş boğa gibi burnundan soluyordu. “Kes sesini!”

7 Mazi Kalbimde Bir Yaradır; sözlerini Necdet Rüştü Efe Tara’nın yazdığı, Necip Celal Andel tarafından bestelenen ilk Türk tangosudur. 1928 yılında bestelendikten sonra, ilk yorumu 1932’de dönemin ünlü seslerinden Seyyan Hanım tarafından plağa okunmuş ve o zamandan beri çok sevilen tangolar arasındaki yerini korumuştur.

Azra'nın bacağına dokunan o eli kıracaktı. Kesin kıracak, sonra da kızgın yağa sokacaktı. Murat, Azra'yı ilk defa kıskandığını fark etti. Daha önce Azra onu kıskandıracak hiçbir şey yapmamıştı. En azından bu derece...

Aras dudaklarını birleştirdi. "Uu, bu sert oldu!" dedikten sonra Murat'a dönüp, "Kalksana lan! Gitsene, alsana kızı!" diye bağırды.

"Ulan bana bunu yapanın neden Aslı olduğunu düşünüyorum? Yiğit, Aslı'nın yerine seni döveceğim." Murat ayağa kalkıp ceke-tinin yakasını düzelitti. "Ama önce bu güzel suratı halledeceğim." Önce hızlı, sonra ağır adımlarla sahneye girdi. Selim'i kenara çekti. "Kenarda bekle sen! Bu kızı halledeyim önce, sonra senin o güzel suratını halledeceğim." Selim gülümseyip kenara çekildi. Azra'nın kızgın bakışlarına aldırış etmeden, elinden tutup kendine çekti. "Sana bunun hesabını çok pis soracağım, Azra!" Azra'yı kendinden uzaklaştırıp tekrar kendine çekti.

"Sen kimsin de benden hesap soruyorsun? Ben senin hiçbir şeyin değilim!" Hem dans ediyorlardı hem de kavga.

"Sana kim olduğumu gösterirdim ama burası yeri değil. Yalancı bakire!" Azra'nın şaşırması olduğuna gülümsedi. "İnandım mı sandın? Ah aşkım, beni hiç tanımamışsın." Önce inanmıştı Murat. Kıskançlık dalgasının ilk kızgınlığı geçtiğinde yalan söylediğini iliklerine kadar hissetmişti. Kaldı ki onu seviyordu. Hayat kadını bile olsa onsuzluğa bu saatten sonra alışamazdı.

"Neye inandığın senin sorunun." Müzik bittiğinde ışıklar yanmıştı. Azra parmağını Murat'a salladı. "Sen artık yoksun! Ben, beni sevecek birine layığım!" Öfkeyle arkasını dönüp uzaklaştı. Kızlar da arkasından onu takip etti. Kızlar odaya doğru giderken Nazlı ters istikamet yönünü beylerin masasına çevirdi. Masanın önünde durduğunda Karahan ve Yiğit onu izliyordu.

Yiğit, "Ne oldu, Nazlı?" diye sordu.

Nazlı etrafına göz atarken, "Yok bir şey, abi," diyerek masaya baktı. "Hah bu çiçek!" Çiçeği eline aldı. "Hiç beğenmedim. Bunu kim koymuşsa ona kızacağım," deyip arkasını döndü ve beylerin garip bakışları eşliğinde kızların olduğu odaya doğru ilerledi.

Nazlı odaya girer girmez Aslı elinden kaptı çiçeği. Odadaki orta sehpayı koyup, içine elini sokup araştırdı. Gözleri kocaman açılıp, “Ah ha burada!” derken küçük ses kayıt aletini çıkardı.

“Bunu satan adam beş metreden bile kayıt yapabildiğini söyledi,” dedi Zeynep.

Kızlar pürdikkat kesildi. Nazlı, elini kalbine yasladı. “Ay bu çok heyecanlı! Ne konuşmuşlar acaba? Açsana Aslı!”

“Hadi bakalım, hain bir plan var mı? Ya da kötü bir söz... Murat ne dedi acaba?” deyip geri sarıp tuşa bastı.

Karahan ve Yiğit’in sesi duyulduğunda ilk önce kimse umursamadı. Yine aynı heyecanla dinlediler. Nazlı, ağabeyinin ne demek istediğini anlamamıştı. Ama ardından Karahan’ın sesinden yayılan kelimeler, Nazlı’nın beynine oklar saplanmasına neden olmuştu. Aslı, Zeynep ve Azra göz göze geldiler. Aslı elindeki cihazı kapattı. “Saçma sapan şeyler, aman ya kapatalım en iyisi.”

Ama sıkıntı, Nazlı’nın yüreğini ve yüzünü ele geçirmişti. “Dur biraz!” Aslı’nın elindeki cihazı saniye farkıyla kaptı elinden.

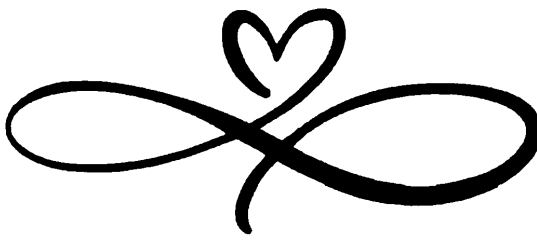
“Ay hayır, Nazlı! Saçma erkek muhabbeti işte, verir misin?”

Nazlı, Aslı’yı zerre kadar umursamadı. Nazlı karmakarışık yüzü ve aklıyla o kayıta kendiyle ilgili bir şey olduğunu çoktan anlamıştı. “Kes sesini Aslı!”

Geri sarıp tekrar açtı. Yine ağabeyinin ilk cümlelerinin normal bir konuşmayken Karahan’ın ağzından dökülen, “Ben Nazlı’yı sen istedin diye bırakmadım. Bugün istesen, ben de bıraksam -ki öyle bir konu mevzubahis bile değil- yine de sen istiyorsun diye bırakmam,” cümleleri kalbine giren ve orayı kanatan, ardından gelen cümlelerle de hançerin ucunun en derinlere saplanmasına neden oluyordu. Nazlı dolu dolu gözlerini kızlar üzerinde gezdirdi.

“Biliyordunuz!”

Ve ardından kapıdan çıkıp gitti.

23. BÖLÜM

Kapıdan çıktı ama nereye gideceğini bilmiyordu. Dolan ve ardından boşalan gözleri etrafı görmesini engelliyordu. Odadan birkaç adım atmıştı ki olduğu yerde durdu. Elinin tersiyle gözlerini sildi. Ama durmak bilmiyordu gözyaşları. Biri ağabeyi; baba yerine koyduğu, saydığı, sevdiği bir dediğini iki etmeyen canından çok sevendi. Diğer kalbini işgal eden, ruhuna can veren, gözlerinin gördüğü, kalbinin attığı tek adamdı. Neydi şimdi bu? Kader miydi? Nasip miydi? Suç muydu? Suçlu kimdi? Ya öldürülen... Peki, o kimdi? Sekiz koca yılı mı? Kaybolan genç kızlığı hayallerle ve öfkeyle geçen sekiz yılın suçlusu kimdi? Ellerini yüzüne kapattı. “Sekiz yılımı acıyla kim öldürdü?” Ağabeyi mi, sevdiği mi?

Arkasından yetişen kızlar, etrafını sardı. Aslı’nın yüzündeki keder daha önce görülmüş değildi. Ha ağladı ha ağlayacaktı. “Nazlı, vallahi ben çok sonra öğrendim. Ne yaptıysam sizin içindi.” Aslı o dinleme cihazını koyduğuna bin pişmandı.

Nazlı’nın gözü Aslı’yı görmüyordu. Söylediği sözleri beyni alılamıyordu. Aklında dönen iki isim vardı: Yiğit ve Karahan. “Neden yaptılar bana bunu?” diye mırıldandı.

Hiçbiri buna cevap veremiyordu. İçlerinde konuyu bilmeyen tek kişiydi Asya. Ve az önce o da Nazlı gibi öğrenmişti. Aslı, Nil’e dönüp fısıldadı. “Git, abini çağır!” Nil yerinden ok gibi fırladı. Nazlı içinde kopan fırtınaların birinden çıkıp diğerine giriyordu. Hiçbir çıkış iyi bir yöne götürmüyordu.

“Canım bak, olmuş bitmiş. Kız, bağır çağır ama lütfen ağlama!” dedi Aslı.

Nazlı duvar gibi olmuş yüzünü Aslı’ya çevirip bağırmaya başladı. “Ne olmuş? Ne bitmiş? Benim nasıl yaşadığımdan haberin var mı? Benim neler çektiğimi sen biliyor musun? Hayatımın en güzel yıllarını ben her an ağlayarak geçirdim!”

Aslı put gibi olmuştu. Gözünü bile kırıpamıyordu. Bu kadar büyük bir tepki beklemediği yüzünden belliydi. Gözlerinden dökülen her damla yaş, Nazlı içindi.

Karahan’ın endişeli ve sert sesi yankılandı koridorda. “Neler oluyor burada?”

Ardından Yiğit ve Aras da gelmişti. Nazlı gözlerini ağabeyi ve Karahan’ın üzerinde gezdirdi. Yiğit, Nazlı’ya bir adım atınca Nazlı elini kaldırdı. “Gelme!”

Yiğit şaşkın bakışlarla izliyordu. “Ne, ne var? Ne oluyor?”

Nazlı elinin içinde sıkıldığı bandı geri sarmaya çalıştı. Zordu. Elleri titriyordu. Tek eliyle gözlerini sildi. Ve düğmeye bastı. Kayıt cihazından çıkan konuşma iki kişinin birbirine söylediği her söz karşılarında tekrar ediyordu. Karahan gözlerini kapatıp başını geri attı. *Bu olmuş olamaz* diye düşündü. Ama gayet de olmuştu. Nereden çıktığını sormadı Karahan. Önünden giden çiçekte bir gariplik olduğunu anlamıştı zaten. Yiğit tek elini alnına koymuştu. Hiçbir zaman bilmeyecekti oysa.

Nazlı kayıt cihazını yere fırlattı. “Ne bu?” deyip yine iki adamı göz hapsine aldı. Ama ikisinden de ses çıkmıyordu. “Ne sandınız? Nazlı aptal, kandırılması kolay biriydi, değil mi sizin için? Hiç öğrenemez mi sandınız? Herkes susacaktı. Nazlı ölene kadar hiçbir şey bilmeyecekti mi sandınız?” Avazı çıktığı kadar bağırdı.

Karahan, Nazlı’nın ağlamasına dayanamıyordu. Bağırması, hesap sorması umurunda bile değildi. Nazlı, Karahan’ı tek kurşunla vurup öldürse bile Karahan’ın canı yanmazdı. Ama ağlamasaydı keşke... “Bunu konuşabiliriz, Nazlı. Ama lütfen ağlama!”

“Neyi konuşacağız, Karahan? Abim istiyor diye beni nasıl terk ettiğini mi?” Karahan dişlerini sıkıp sessiz kaldı. Nazlı, ağabeyine döndü. “Ya sen! Sen bana ağabeylik değil, babalık yapmadın mı? Bu nasıl sevgi?” Yükselen sesi alçaldı Nazlı’nın. “Hiç mi acımadın kardeşine? Neden yaptın?”

Yiğit en az kardeşi kadar üzgündü. Yıllar önce yaptığı hata bugün yüzüne tokat gibi çarpıyordu. Hem de kardeşi tarafından. Eli kolu kırılmış gibiydi. “Üzgünüm. Herkes hata yapar. Ben de yaptım.”

Nazlı kırık bir gülümseme sundu ağabeyine. “Hata mı? Senin hatan, benim yıllarıma neden oldu. Acılarıma, özlemlerime, kalbimi katran karasına çevirdi senin hata dediğin!” Eliyle bedenini gösterdi. “Baksana bana! Ben eski Nazlı mıyım? Nerede o kız? Nerede ota böceğe kahkaha atan kız? Yok! O öldü. Ve ikinizin yüzünden!” İkisini yarıp arasından geçip uzaklaşmaya başladı.

Yiğit, Karahan’a döndü. “Ne bekliyorsun? Arkasından git!”

Karahan girdiği şoktan çıkmıştı. Bu olanlar ona hayal gibi geliyordu. Oysa daha bir saat önce beraber ne kadar da mutluydular.

Aslı koşup kocasının boynuna sarıldı. Tuttuğu, biriktirdiği tüm gözyaşlarını akıtmaya başladı. “Benim hatam! Özür dilerim, Yiğit!”

Bir gün öğrenmesi gerekiyordu belki de. Buna bahane aramadı Yiğit. Karısına sıkıca sarıldı. “Ağlama Aslı’m. Hatayı ben yaptım. Sen ağlama!”

Karahan, Nazlı’yı lobiye varmadan bileğinden yakaladı. Nazlı’nın tüm direnişi ve itirazlarını görmezden gelerek, en yakın olan kendi ofisine sokup kapıyı da kilitledi. Arkasını döner dönmez Nazlı’nın, üzerine atlaması bir oldu. Yumruklarıyla Karahan’ı devirmesi mümkün değildi. Canını yakması bile mümkün değildi. Ama belki rahatlayabilirdi.

“Sen nasıl bir söze beni bırakıp gittin? Bunu bize nasıl yaptın?” Sürekli ağlıyor ve bağıra bağıra konuşuyordu. Karahan ona ne engel oluyor ne de tek söz söyleyebiliyordu.

“Konuşsana! Nasıl sevgi seninki? Böyle sevgi mi olur?” Geri çekilip Karahan’ın yüzüne baktı. Beton kadar sert duruyordu. Ama gözleri siyah birer ateş parçasıydı. Kara harelerin içinden kıvılcım çıkıyordu.

“Sen beni sevmiyordun,” dedi Nazlı.

Karahan şaşırmişti. “Ne demek sevmiyordum?”

“Ne demek ne... O zaman çok mu çirkindim? Çok mu çocuktum? Sevmiyordun, beni o yüzden terk ettin. Tek bir söze bıraktın beni! Yaktın. Yıktın beni, sekiz yıl sonra döndüğümdeki Nazlı’yı daha çok beğendin. Tabii senin gibi birine yirmi yaşındaki Nazlı çok da cazip gelmemiştir.”

Karahan’ın dişlerini sıktığını seğiren çenesinden anlamıştı Nazlı. Fakat umurunda bile değildi.

“Saçmalama Nazlı! Bu söylediğinin hiçbir anlamı yok bende.”

“Ya neden, neden?” diye bağırdı Nazlı. “Abim istedi diye bıraktın beni!” Sesi kısılmıştı. Dizleri titriyordu. Ara ara hissizlik oluşmaya başlamıştı. “Bu çok saçma.” Başını kaldırıp Karahan’a baktı. “Yine istese yine gidersin. Beni sensizliğe terk edip yine gidersin.”

“Yiğit istedi diye bırakmadım ben seni! Yemin ederim!” dedi Karahan tüm çaresizliğiyle.

“Değiştirmiyor, Karahan. Sen gittin, ben bittim. Sana körü körüne inandım, ben senin oldum. Karın oldum. Ama sen gittin. Yine gidersin. Ben buna dayanamam. Bunca şeyden sonra ölürüm.”

Karahan tek adımda Nazlı’ya ulaştı. Ama dokunmaya cesaret edemiyordu. “Özür dilerim. Değiştiremem. Hep söyledim. Geçmiş geri çeviremem. Ama ya ölürüm ya öldürürüm, Nazlı! Yine de gide-mem!” Tek bir dokunuş belki de ikisine de iyi gelecekti. Ya da ateşe odun atacaktı, harlayacaktı. Karahan bunu kestiremiyordu.

Nazlı başını sağa sola salladı. “Sana kızmış, küsmüş, kırılmış olabilirim ama ben sana hep inandım. *Git* dediğinde bile inandım. Ama bu... Bu sana olan güvenimi yerle bir etti. Beni bırakmayacağını artık bilemem.” Kalbi can çekişiyordu. Dudaklarından dökülen

kalbinin sesi değildi. Aklının sesiydi. Kalbi bu adama dörtmala koşuyordu. Ama akli geri geri kaçıyordu.

“İnanmalısın. Ben sana hiç yalan söylemedim. Seni hiç aldatmadım. Ve ben o gün sana *git* dediğimde bunun nedeni Yiğit’in isteği değildi. Bu, senin için doğru olandı. Senin iyiliğin içindi.” Derin bir nefes bıraktı Karahan. Tam anlamıyla kendini ifade edemiyordu. Belki bir gün gerçek nedenini anlatırdı ama bugün değildi o gün. Nazlı onu anlayacak durumda değildi.

“Ne iyiliği be?” diye bağırdı Nazlı. “Hangi iyilik? Ben yaşarken öldüm! Toprağın altına girmekte ne vardı... Senin adını anmadığım tek bir günüm bile olmadı. Sensizlik her gün ölmektir.” Dökülen yaşlarını elinin tersiyle sildi. “Bana ne olurdu, Karahan? Seninle olsaydım, bana ne olurdu?”

“Başımıza gelenlere bir bak! İpin ucunda sen varsın. Ve bunun tek nedeni benim. Adım gibiyim ben. Seni tanımadan önce de bir hayatım vardı. Kara günlerdi. Ve ben onları seninle beyaza çevirmek istedim. Ama sonumuz değişmez diye korktum. Benim tek korkum sensin.” Sesi hem yüksek hem de sert çıkmıştı.

Elini dönen başına götürdü Nazlı. Yer ayaklarının altından kayıyor gibiydi. Olduğu yerde sendeledi. Karahan’ın bunu fark etmesi saniye bile sürmemişti. İki koluyla eş zamanlı kavradı Nazlı’yı. Nazlı kendini Karahan’ın kollarında kara boşluğa düşmeden önce mırıldandı. “Ben seni anlamıyorum...”

Bedeni külçe gibi yığılıp kalmıştı. Karahan, Nazlı’yı kucağına aldığı gibi odadaki uzun koltuğa yatırdı. Ağlamaktan dağılmış yüz hatları adamın yüreğini dağılıyordu. Yarım saatte ölüyü andıracak beyazlık gelip misafir olmuştu Nazlı’ya. Bir adamı *ne yıkar* sorusunun cevabı, adamı yıkarsa aşk yıkardı. Nazlı’nın bu hâli Karahan’ı yıkmış, yakmıştı. O günkü gibiydi her şey. Aklından bu geçiyordu. “Hayır! Olmaz! Bu sefer gözlerini açtığında da ölüme kapadığında da beni göreceksin!”

Kapıya koştu. Doktor lazımdı. Ama bu saatte otelde doktor olmuyordu. Aklındaki bu düşünceyle kapıyı açtığında kızları ve bey-

leri kapıda gördü. İlk görüş alanına giren Zeynep olmuştu. “Yardım et! Nazlı bayıldı!” demesiyle hepsi odaya hücum etmişti. Zeynep, Nazlı’nın nabzını kontrol ederken Aslı da tek elini alnına diğer elini kalbine koymuştu. Ellerinde hiçbir tıbbi gereç yoktu.

Zeynep, Karahan’a döndü. “Tansiyon aleti, doktor malzemeleri olan bir yer var mı burada?”

Karahan, Fatih’e, “Koş!” dediğinde Aslı, “Dur, ben de gele-yim!” dedi ve beraber çıktılar.

“Neden bayılmış olabilir?” diye sordu Karahan.

Zeynep, “Sakin ol, önemli değildir. Sinirleri gerildi. Bünyesi de zayıf,” diyerek Karahan’ı rahatlatmak istedi ama Yiğit ve Aras’ı rahatlatmak daha zordu. İkisi de ölü gibiydi.

Aslı yanında şeker ölçüm cihazı ve tansiyon aletiyle geri döndü. Zeynep bir kolundan tansiyonu ölçerken, Aslı da diğer elinin orta parmağını tutup lanseti batırdı. İlk çıkan kanı silip ikinci çıkan kanı stripe akıttı.

“Nasıl?” diye sordu Karahan.

“İyi, bir şeyi yok. Sinirsel olmalı,” dedi Aslı.

Nazlı yavaş yavaş gözlerini açmaya başlamıştı. Nasıl tatlı bir geçiş yaşamıştı. Bir an silinmişti her şey. Başını çevirdiğinde, tüm aileyi etrafında görünce yine gerçeklere dönmüştü. Şu an herkes suç-luydu. Ve kimse ona yanaşmaya cesaret edemiyordu. Yiğit, Aras’a işaret verdi. Kendisi söylese gelmeyeceğini biliyordu. “Yorgun düş-tün Nazlı, eve dönelim. Her şeyi konuşabiliriz ama önce dinlen,” dedi Aras.

Nazlı, Zeynep’in yardımıyla yerinden doğruldu. Başını elleri-nin arasına aldı. Hâlâ bir miktar başı dönüyordu. “Gelmiyorum ben eve! Rahat bırakın beni!”

Yiğit beklediği sahnenin gerçekliğiyle dişlerini sıktı ve tek ke-lime etmedi. Edemedi.

“Nazlı lütfen, annem merak eder. Daha sonra yine hep beraber konuşabiliriz,” dedi Aras ısrarla.

Nazlı başını kaldırmadan sesini yükseltti. “Gelmiyorum! An-neme de *Nazlı attığımız kazığı öğrendi* dersiniz!”

Zeynep, kocasına kaş göz işareti yapmıştı. Yiğit kendini tutamadı. Hata yapmış olabilirdi ama hâlâ ağabeydi. “Nerede kalacaksın?” diye sordu.

Nazlı cevap vermeyince Yiğit bir kez daha sordu. Ama Nazlı yine cevap vermedi. Aslı, kocasının koluna dokunup *ne yeri ne zamanı* dedi gözleriyle. Yiğit, Karahan’a baktı. Karahan’ın başıyla onayladığı *merak etme* sessiz cümlesiyle önce Yiğit, ardından Aras ve diğerleri dışarı çıktı. Aslı ve Zeynep kalmıştı sadece. Aslı, Nazlı’nın yanına yere çöküp elleriyle kızın elini tuttu. “Affet beni! Ben bu oyundaki iyi karakterim. Söylemenin kolay olmadığı sözler var. Ve inan, o sözlerin sahibi bile değildim. Ben ve benim gibi olanlar yalnızca seni sevenler. Hem sen de benden benim iyiliğim için bir kardeşim olduğunu saklamıştın. İşte aynı öyle bir şey.”

Nazlı’nın kuruyan göz pınarları tekrar açıldı. İncileri bir bir yanaklarından süzüldü. Zeynep ve Aslı, çok sevdikleri görümcelerinin başına birer öpücük bırakıp, çıkışa doğru yürüyüp çıktılar. Aklı karman çormandı. Bu gece toplanacak gibi değildi. Gücü de yoktu. Karahan’ın odaya girmesiyle yavaşça ayağa kalktı. En azından başı dönmüyordu. “Gel, seni yukarı çıkarayım.” Daha çok şey söylemek istiyordu ama şu an susmak daha akıllıcaydı. Yarın sakın kafayla konuşabilirlerdi. En azından öyle olabileceğini umuyordu.

“Kartı bana ver. Seni daha fazla görmek istemiyorum.”

Ya sabır dedi içinden Karahan. Hepsi geçecekti ve eski hâllerine döneceklerdi. Mecburlardı. Başını sallayıp kartı Nazlı’ya uzattı. Kapiya doğru ağır adımlarla yürüdü Nazlı. Herkes gitmişti. Ama Fatih kapıda dikiliyordu. Onu buraya Karahan’ın dikmiş olması su götürmez bir gerçektir. Kartı Fatih’e uzattı. “Beni burada bekle, eş-yalarımı alıp geleceğim.”

“Bekliyorum, Nazlı abla,” dedi Fatih tüm samimiyetiyle.

Karahan’ın arkasında olduğunu hissediyordu. Onu hissetmek için gözlerine ihtiyacı yoktu. Umursamayıp odasına doğru yürüdü.

Kapıyı açıp girdi ve kapattı. Şimdi tamamen yalnızdı. Sırtını kapıya yasladı. Bir anda tepetaklak olan güzellikler geçti aklından. Daha bir iki saat önce adamın kollarındaydı. Ama şimdi ondan uzağa kaçmak için bir yanı can atıyor, diğer yanı avaz avaz *gitme* diye bağınyordu. Bıraktığı çantalar yerinde duruyordu. Ama aniden nefesinin daraldığını hissetti. Elini boğazına götürüp ovdu. Geçmiyordu. En iyisi biraz bahçeye çıkıp temiz hava almaktı. Kapıyı açınca sert ve oldukça soğuk hava elbiseyi delip tenine nüfuz etmişti. Dışarı çıkıp, derin birkaç nefes alıp geri verdi. Şimdi daha iyiydi. İlk an rahatlatan rüzgâr birkaç saniye sonra üşümesine neden olmuştu. Odaya geri dönmek için arkasını döndü. Bir kolun beline dolanması, acı yakıcı bir kokunun ağzı ve burnuna kapanmasıyla gözleri dehşetle açıldı. Belindeki el, bir anda boşalmıştı. Ama Nazlı kendinden geçmek üzereydi. Kendini savunmaya bile enerjisi kalmamıştı. Omzunda hissettiği iğne acısıyla sert bir şeyin içine düştüğünü anlamıştı. Aklında Karahan, kalbinde Karahan sona doğru yürüdüğünü idrak ettikten sonra, belki de hiç uyanamayacağı uykusuna dalmıştı.

Karahan odasında volta atıyordu. Kapısı açıktı. Fatih de kapının önünde dolanıp duruyordu. Yaklaşık yirmi dakikadır Nazlı'nın çıkmasını bekliyorlardı. Üzerine gidip üzme ya da öfkeliendirmek istemiyordu. Ama Nazlı çıkmıyordu. Sabrı tükenmişti Karahan'ın. *Ya yine bayılmışsa* diye bir anda aklına hücum eden düşünceyle kendini Nazlı'nın kapısının önünde bulduğunda, Fatih ona *ne oluyor* dercesine bakmıştı. Karahan'ın ani ve hızlı hareketlerinden ürkmüştü. “Abi?”

Karahan ona dönmedi ve cevap da vermedi. Kapının kolunu indirip odaya girdi. Saniyelik bir sürede odanın her yerinde gözlemini gezdirdi. Ama Nazlı odanın hiçbir yerinde yoktu. Çantaları bile buradaydı. Fatih de arkasından odaya girdiğinde göz göze geldiler Karahan'la.

“Abi, gitmiş!”

Olmaz, gidemezdi. Kıyafetleri, çantaları hatta telefonu bile masanın üzerinde duruyordu. Açık olan bahçe kapısına bakınca soluğu bahçede aldı. Etrafına göz attı ama Nazlı yoktu. Bahçenin ilerisine gerisine her yerine baktılar. Yoktu. Sıkıntı yüreğine oturmuştu. Yoktu. Nazlı’sı yoktu. Ellerini saçlarına götürüp çekti. Dişleri yerinden oynamıştı. Yüzü soğuk bir mermer taşını andırıyordu. Bedenindeki kemikler demir olmuştu. Kan yoktu. Donmuştu kanı. Bütün hücreleri aktivitesini durdurmuştu.

Fatih koş a koş a yanına geldi. “Yok, abi hiçbir yerde yok!” dedi sıkıntılı sesiyle.

Ellerini saçından çekti Karahan. Fatih, Karahan’ın sesini hiç bu kadar öfkeli ve sert hatırlamıyordu. “Yürü, kameralara bakalım!” Koşar adım önden yürüdü. Yürürken koşmaktı aslında yaptıkları. İki görevlinin bulunduğu kayıt odasına kapıyı kırarcasına açıp girdi. Otelin sahibini bu şekilde karşılarında beklemeyen iki genç delikanlı ayağa fırladı. “Efendim, buyurun!” dedi adı Sinan olan genç adam.

“Bütün görüntüleri istiyorum. Son yarım saatin tüm görüntüleri hemen!” diye bağırdı.

İki genç, yerlerinde ok gibi gerilip hemen tuşlarla dansa başladı. Adı Cihan olan genç, “Efendim, ne arıyoruz?” diye sordu.

Karahan kararmış gözlerini gencin üzerinde gezdirdi. “Nazlı’yı arıyoruz. Bakın nereden çıkış yapmış. Görmüş olmalısınız.” Sesi duvar gibiydi. Sesine çarpan olsa kendini yerde bulabilirdi.

On dakika içinde tüm görüntüleri incelediler. Ön kapı, arka kapı, havuz başı, otel içi bahçe görüntüleri ama hiçbirinde tek bir iz bile yoktu.

Karahan baktığı monitörden gözlerini çekip Fatih’e döndü. “Otelı kapat! Giriş çıkış her yeri kapat! Tüm odaları ara!”

Fatih başını sallayıp koşarak uzaklaştı. Gitmiş olsa, bir tek kamera bile görürdü. Her yerde kamera vardı. Çıkış ve giriş kapılarındaki kameralar karşı caddelere kadar görüntü alıyordu.

Allah'ım, başına bir şey gelmiş olmasın diyerek dualar ediyordu içinden. Duvar gibi sert görüntüsünün altında telaştan durmak üzere olan bir kalp vardı. Odasına doğru yürürken ki adımları ve duruşu etrafından geçtiği insanları korkutuyordu. Şu anki hâlini ay-nada görse tanıyamazdı. Adımlarını Nazlı'nın odasına çevirip odaya girdi.

Bahçeye çıktı. Amaçsızca etrafına bakındı. “Neredesin güzeli-m, nerede?” Az önce emirler yağdıran sert sesinden şu an çaresizlik dökülüyordu. Odaya tekrar girdiğinde beynine dank eden şeyle odanın kamerasını aradı. Şahıslara ait odaların kameraları izleme odasında kayıt altına alınmıyordu. Bizzat odanın sahibi tarafından kendi bilgisayarından izleniyordu. Odanın sağ üst bölgesindeki kameraya yaklaştı. Boyu uzun olduğu için hiç zorlanmadan uzandı. Dişlerini sıktıkça boyun damarları kasılıyordu. Kamera kapalıydı. Artık şüphesi yoktu, Nazlı kaçırılmıştı. Oysa kaçıp gitmesini isterdi. Küsseydi, kızsaydı, Karahan onu sevgisiyle ikna ederdi. Koskoca adamın yüreği dirhem kadar olmuştu. Küçülmüş, daralmış içinde un ufak hâle geliyordu. Telefonu eline alıp tuşlara bastı. Birkaç çalışın üzerine açıldı telefon.

“Karahan?” dedi Şahin.

“Nazlı kaçırıldı!” dedi Karahan, yüreği yana yana.

Bir anlık şok yaşayan Şahin, “Nerede, ne zaman?” diye sordu.

“Yarım saat oldu. Otelde,” dedi burun kemerini sıkıp.

“Geliyoruz!” diyen Şahin telefonu kapattı.

Nazlı'nın telefonunu eline aldı. Kamera kayıt sistemleri cep telefonlarından da izlenebiliyordu. Ama Nazlı'da o program yüklü bile değildi. Odadan çıkarak tekrar kayıt odasına doğru yürüdü. Hâlâ harıl harıl aramakta olan Cihan ve Sinan ayağa kalktı.

“Nazlı'nın odasındaki kameraya bakın hemen!” dedikten sonra Karahan önde, Cihan arkada koşar adımlarla tekrar Nazlı'nın odasına geldiler. Cihan kameranın kapalı olduğunu hatta bozulduğunu söyledi.

Bir kez daha umutları yıkılmıştı Karahan'ın.

Cihan aklına gelen şeyle gözlerini büyüttü. “Efendim!”

“Ne var?” dedi Karahan bir umutla bakan gence.

“Efendim, bir kamera daha var.”

Şaşıрма sırası Karahan’daydı. “Nerede?”

Cihan o yöne doğru yürüyerek konuştu. “Nazlı Hanım bunu ek olarak istemişti. Bu gizli bir kamera, kimseye söylememişse bir tek o ve biz biliyorduk.”

Odanın sol tarafındaki konsolun üzerindeki aslan biblosunun gözünde duruyordu.

Cihan kamerayı Karahan’a gösterdiğinde Karahan şok olmuştu. Kendisinin bile haberi yoktu. “Peki, bunu nereden izliyordu?”

“Kendi bilgisayarından, efendim.”

Gözleri odayı taradı ve hemen yan koltukta duran laptopu gördüğünde, koşup çantasından çıkardı. Masaya koyup açma tuşuna bastı. Gözleri umutla parlamıştı. Diziyle ritim tutuyordu. Duramıyordu yerinde, yüreği ağzında tabiri can bulmuştu. Ama ekran sesiyle beraber şifre yazısı yüzüne tokat gibi çarptı. Kendi isminden başlayarak bildiği tüm söylemleri onunla tanıştığı zamanki ve sonraki tüm tarihleri denedi ama olmadı. Bu bilgisayarı parçalara ayırmak istiyordu. Ama şimdi değildi. Önce açmalıydı. Peki, nasıl açacaktı? Telefonu alıp Yiğit’i aradı.

“Söyle?” diye açtı Yiğit.

“Hemen gelmelisin, yanında Zeynep ve Aslı da olsun. Nazlı kaçırıldı!”

İlk birkaç saniye hiçbir tepki alamadı. Yüzüne kapanan telefonu elinde sıkıp masaya doğru fırlattı. Şu an Yiğit’in haklı çıkmasından deli gibi korkuyordu. Fatih can havliyle odaya girdiğinde yüzü kireç kadar beyazdı. Ardından da Ela girdi. O da çok korkmuş görünüyordu. Fatih ile beraber yanlarında bir düzine korumayla Nazlı’yı aramışlardı ama yoktu Nazlı. Yer yarılmış, yerin dibine girmiş gibiydi.

“Yok, abi, hiçbir yerde yok. Korumalar hiçbir şey veya kimse görmemişler.”

Ayağa kalktı Karahan. Yumruk yaptığı elleri bir yer arıyordu. Önündeki masaya iki yumruğunu birden sayısızca indirdi. İndirdi. Ve yine indirdi. Masanın üzerinde ne varsa inip kalkıyordu. Uç köşede duran ne varsa yere dökülmüştü.

“Nerede? Nerede?” diye bağıırıyordu. Umudunu kaybetmek Karahan’ın işi değildi. Hele ki ucunda Nazlı varsa hiç değildi. Sekiz yıl sonra olmaz dediği olmuş, kader Nazlı’yı tekrar ona getirmiş ve karısı yapmıştı. Umut onunla beraber Karahan’a geri gelmişti. Ama ya yine olursa? *Ya yine kaybedersem* düşüncesi beynini istila ediyordu. “Olmaz, bu sefer olmaz,” dedi kendi kendine.

Ceren ve Şahin gelince olayın gelişini gidişini Fatih anlatmıştı. Tüm polisler oteli aramaya başlamıştı. Otel dışında iki cadde aşağılara kadar her yer, her kamera incelemeye alınmıştı.

“O bilgisayar hâlâ açılmadı mı?” diye sordu. Sesi her geçen saniye bir katili andırmaya başlamıştı.

“İki günde iki saat uykuyla hâlâ uğraşıyor. Yolda konuştum. Çok az kaldığını söyledi,” dedi Şahin.

“Bir umut kırıntısı daha... Dayan Nazlı’m, dayan. Bırakma beni! Bıraksan da yaşa, benimle değilse bile yaşa!” diyerek kendi içinde Nazlı ile konuşuyordu. Ve duyan bir tek kalbiydi.

Yiğit, odaya girmesiyle birlikte Karahan’ın üzerine atladı. Yakasından tutup kafa atarken bir adım sendeledi Karahan. Acıyla ve yaşadığı karmaşayla dolup taşan Karahan, yumruğunu Yiğit’in çenesine geçirdi. Aslı’nın çılgılığıyla kendine gelen Yiğit ve Karahan birbirlerine baktılar. Yiğit’in açılan kaşı da Karahan’ın kanayan burnu da iç açıcı görünmüyordu.

“Aferin size! Alkış da ister misiniz?” dedi Aslı.

Yiğit parmağını Karahan’a salladı. “Eğer kardeşimin başına bir şey gelsin, yemin ederim, seni öldürürüm! Gözümü bile kırpmam, Karahan!”

“Senin kardeşin, benim karım. Benim kadını. Onun başına bir şey gelirse bırak, önce ben yaparı öldüreyim. Sonra kendimi.”

“Ne demek lan karım, kadını?” diye hırladı Yiğit. Aras daha makuldü. Ve ağabeyini tutmaya çalışıyordu.

Karahan var gücüyle bağırı. “Gittim imama, nikâhıma aldım! Hem karım hem kadını! Bunca yıl sonra sana hesap verecek değilim!”

Yiğit duyduklarından sonra karısına baktı. Korkudan nutku tutulan Aslı, kocaman olmuş gözleriyle kocasına bakıyordu. “Hiç bana bakma, yeni duyuyorum.”

Dişlerini sıkıp Karahan’ın üzerine atlamak üzereyken Şahin araya girdi. “Yeter! Sidik yarışınızı sonraya bırakın!”

Karahan, Zeynep ve Aslı’ya döndü. “Bu bilgisayarın şifresini biliyor musunuz?”

Zeynep ve Aslı aynı anda başlarını olumsuz anlamda salladılar. Bir umut daha yıkılmıştı Karahan için. Gözlerini kapatıp başını geri attı. Otelin içi polis kaynıyordu. Her köşede birkaç tane mevcuttu. Otelin altını üstüne getirmişlerdi. Temizlik arabalarından mutfaktaki her deliğe, her tualete bakmışlardı. Görüntüler tekrar tekrar izlenmiş ama tek bir sonuç bile alamamışlardı. Nazlı’nın odaya girişinden sonrası muammaydı. Öfkeden ve korkudan yerlerinde bir saniye dahi duramayan Karahan, Yiğit ve Aras sürekli olarak içeri dışarı dolanıp duruyorlardı. Tam iki saat olmuştu. Nazlı ortadan kaybolalı iki koca saat... Zamanın hiç bu kadar zor geçtiğini hatırlamıyordu Karahan. İki saat neydi ki? Normal bir zamanda su misali akan zaman, şu an kanlı bıçaklı düşman gibiydi Karahan’a. Elinden hiçbir şey gelmiyordu. Tekrar tekrar bahçeye çıkıyor, her yere bakıyordu. Bir iz, bir işaret arıyordu. Ama yoktu. Hiçbir işaret yoktu. Üzerindeki tek beyaz gömleğiyle bahçede başını duvara dayamıştı. Ocak ayının son günleriydi. Soğuk her bir hücresine işliyordu. Ama umurunda bile değildi. Düşünüyordu, şifre ne olabilirdi? İllaki kendileriyle ilgili bir şey olduğu hissi ağır basıyordu. Ama neydi? İçeri girip laptopun başına oturdu. Aras, Aslı ve Yiğit oradaydı.

Aslı, “Bir şey mi hatırladın?” diye sordu.

“Hayır, tekrar tekrar yazacağım. Büyük harf, küçük harf, tarihler,” diye düz bir yanıt verdi.

Aras eliyle yeni çıkan sakallarını ovaladı. “Birkaç yıl önce bana bir şeyler söylemişti,” dediğinde Karahan gözlerini Aras’a dikti. “Ne?”

“*Hayatta bulamazsın, bilen iki kişiden biriyim, diğeri de unuttu*, beni bile unuttu demişti. Sonra da ağlamıştı. O gün onu hiç görmemiştim o andan sonra.”

Zeynep, “Bu ikinci kişi sen oluyorsun o zaman,” dedi Karahan’a.

Aslı, “Sen biliyorsun ama hatırlamıyorsun. Karahan geçmişe git!” dedi telaşlı çıkan sesiyle.

Karahan gözlerini kapatıp koltuğa yaslandı. Düşündü. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Olayın vahametinden kaynaklıydı belki de. Yoksa o, Nazlı ile ilgili hiçbir detayı unutmazdı. Belki de şu an Nazlı’nın canı ellerindeydi... Bulmalıydı, hatırlamalıydı!Gözlerini açtığını ten hareketiyle anlamıştı. Karanlık. Çok karanlıktı. Başını oynatmak istiyordu. Başının arkasında ağrı hissetti ama kımlıdayamadı. Cenin pozisyonunda olduğunu tahmin etti. Hiçbir eklemi hareket etmiyordu. İki yanında duran kollarına ağırlık binmiş, vücuduna söz geçiremiyordu Nazlı. “Allah’ım, neredeyim?” diyerek dudaklarını oynattı. Parmaklarını hareket ettirdi. Taştı bu dokunduğu ve genzini yakan ıslak toprak kokusu... Diri diri mezara gömüldüğü hissine kapılıyordu. Yüreği kuş kadar olmuştu. Korku her yanını sarmıştı. Burası her neresi ise bu şekilde ölmek istemiyordu. Aklından geçen öleceğim fikrinden sonra aklına üşüşen ağabeyi, Karahan ve annesi olmuştu. Açıp kapadığı gözlerinin içine toprak dolmuştu. Ellerine ihtiyacı vardı ama ulaşamıyordu. Gözlerini kapadı ve bir daha açmadı. Nefes alışları her geçen saniye daralıyordu. Hava tükeniyordu. Burada ölecekti. Belki bulunurdu. Belki de sonsuza kadar bulunamazdı. Bulunmamasını istedi. *Ailem beni bu hâlde görmesin* diye düşündü. “Karahan... Hayatta bir kadının sahip olacağı en gü-

zel adamdın. Kendine iyi bak.” Tekrar uykunun kollarına kendini bırakırken içinden ona olan aşkını dile getiriyordu.

Belki başka türlü olsaydık seninle... Başka bir iklimde, başka bir takvimde karşılaşıydık. Mesela, sadece senin ve benim olduğum bir dünya olsaydı, bir kısa öykü olsaydın bana sonu mutlu biten. Sen bana can olsaydın, ben sana canan. Adımızın yan yana yazıldığı bir yer olsaydı, ben giderken sana kalsaydı. İhtilal gibiyiz seninle, sürekli darbedeyiz.

Eksik olan yapbozlar gibiyiz. Şimdi yapboz bozuldu. Eksik çoğaldı. İçimdeki kasırgaya karıştı. Bir İstanbul sabahı gibisin içimde hem karışık hem vazgeçilmez. Artık kavuşmak kavramı yok. Karahan... Unutma beni...

Son beş dakikadır yaptığı tek şey geriye dönüp bakmaktı. Tekrar ve tekrar yıllar önce geçirdikleri her saniyeyi beyninde tarıyordu.

Ceren telefonla konuşarak içeri girdi. “Son on dakika, düşünnü başına yıkarım. Seni de içeri tıkarım,” diyerek kapattı telefonu. Kendini izleyenlere, “Dayanın, az kaldı,” dedi.

Karahan’ın tek düşüncesi, Nazlı’nın bu otelin neresinde olduğuydu. Ve şifre, illaki bir şey çıkmalıydı bu bilgisayardan.

Şahin içeri girip, “Köpekler yola çıktı. Sabır...” dedi.

Aslı masaya ellerini dayadı. “Hatırla Karahan! Sana söylemiş. Oturup kalktığınız, sohbet ettiğiniz mekânları düşün. Nerede buluşunuz? Nerede konuştunuz?”

Karahan dirseklerini masaya koyup başını ellerinin arasına aldı.

“Ben ne yapıyorum, biliyor musun?” dedi Nazlı.

Kampüsün içinde bir ağacın altındaydılar. Karahan sırtını ağaca yaslamıştı. Nazlı, güneş sarısı saçlarını Karahan’ın dizine sermiş, başını da yine sevdiği adamın dizlerine bırakmıştı. Parma-

ğına bir saç teli alıp arasında gezdirdi Karahan. “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Aşkımızı kelimelere döküyorum, kitap yazacağım. Yani yazıyorum aslında,” dediğinde Karahan gülümsemişti. “Sen beni yazamazsın ki...”

Nazlı kaşlarını çatıp, “O nedenmiş?” dedi.

“Sen daha benim seni ne kadar sevdiğimi görmedin. Bilmiyorsun.”

Nazlı kocaman gülümsemiş ve doğrulup Karahan’ın yanına, kolunun altına girmişti. “Üç tane çocuğumuz olacak. Ben öyle yazıyorum. İki erkek, bir kız... Kızımız tıpkı benim gibi abilerinin veya kardeşlerinin Naz’lısı olacak,” dedi iyice Karahan’a sokulurken.

“Bak bak, isim de buldun mu?” diye sordu Karahan.

“Evet, buldum. KAAN, KARAN VE NAZ,” dedi Nazlı havalı havalı. “Bilgisayarıma bu isimleri şifre bile yaptım. Bir sen, bir ben biliyoruz. Anlaştık mı?” diye Karahan’a elini uzatmıştı.

Karahan gülerek elini sıkmış, kendine çekip dudaklarına ufacık bir öpücük kondurmuştu. “Anlaştık, Aşk-ı Naz’ım. Anlaştık.”

Başını ellerinin arasından çekti. Böyle bir ayrıntıyı unuttuğu için sesli bir küfür savurdu kendine. Odadaki şaşkın bakışları görmüyordu bile. Parmakları titriyordu. Tuşlara yanlış basıyordu. Dişlerini sıkıp masaya iki eliyle yumruk attı. Bir saniyede geri toparlandı. Ve laptopa çevik hareketlerle Kaan, Karan ve Naz yazdı. Olmadı. Büyük harf denemek için tuşa dokunup tekrar yazmaya başladı. “KAAN-KARAN-NAZ.” Sırası bile hayalleriyle aynıydı. Ve ekran açıldı. Aslı, Zeynep ve Aras, Karahan’ın arkasına geçip açılan ekrana hayretle baktılar. Yüzünde gram değişiklik olmayan Karahan, hemen kamera sistemini bulup iki saat geriye sarmaya başladı.

Geçen birkaç dakikanın ardından izlemek için tuşa bastığında eş zamanlı Şahin'in telefonu çaldı. Nazlı'nın odaya girmeden önceki ilk birkaç dakikada hiçbir şey yoktu.

“Tek tek anlat!” diyen Şahin bakışlarını Karahan'a çevirdi. “Vural Kurtoğlu,” diye tekrar etti Şahin.

Karahan duyduğu isimle hızlıca Şahin'e çevirdi bakışlarını. Şahin gözlerini kapattı. Sessizce telefonu kapatıp cebine attı. Karahan açık olan laptopa döndü. Nazlı odaya girmişti ve bahçeye çıkmıştı. Bir dakika bile kalmadan tekrar içeri girmek üzereydi. Ve onu arkasından tutan kişi net olarak seçiliyordu. Kameranın görüş alanı bu kadardı. Hepsinin dili lal olmuştu. Ekrandaki kişinin Nazlı'yı kaçıran olmasını kimse hayal bile edemezdi. Birbirlerine öylece bakıyorlardı. Ayağa kalkıp laptopu ikiye ayırdı. Odanın sol tarafına doğru fırlattı. Ceren telefon elinde, Vural Kurtoğlu'na ekip göndermek için Şahin'e, “Ekip yolluyorum,” dedi.

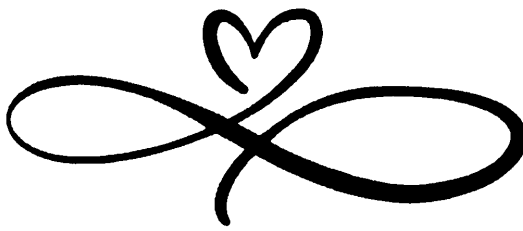
Karahan, Ceren'e parmağını doğrulttu. “Dokunursan seni de öldürürüm.”

Ceren polislik ömrü hayatında ilk defa korkmuştu. Bu adam yasa, kanun tanıyacak biri değildi. Fazla âşık, fazla cesurdu. Şahin uzanıp, Ceren'in elini tutup sıktı. Göz göze geldiler Ceren'le. Şahin ona gözleriyle işaret verdi. Ceren, “Duymadım ben o zaman,” dedi.

Kapıdan gürültülere giren Fatih, abisine baktı. “Vural Kurtoğlu'nu ara! Ona de ki: Ben gelmeden kendini öldürsün!” diye oteli ikiye bölen sesi, hiç bu kadar öfkeli çıkmamıştı daha önce. O adamı öldürecekti öldürmesine ama önce karısını, Nazlı'sını bulmalıydı.

Fatih telefonu eline alırken Karahan, Ceren ve Şahin kapıdan fırlayarak çıktı. Aslı, Aras ve Zeynep de onlarla beraber çıktı. Aslı, kapıya henüz yaklaşan Yiğit'i kolundan tutup kulağına fısıldadı. Yiğit'in gözlerinden lav akıyordu ve yakacağı tek kişi kardeşine uzanan el olacaktı.

Lobi ile asansör arasında karşılarına çıkan katil ile göz göze geldiler. Karahan'ın *sen artık ölüsün* bakışları kaçması için bir sinyaldi.

24. BÖLÜM

12 Yıl Önce Karahan Kara...

Yirmi iki yaşındaki genç bir adama göre böylesi fit bir vücut ve o yakışıklılık fazlaydı. Aynada tıraş losyonunu yüzüne süren Karahan'ı annesi mutlu gözlerle izliyordu.

"Hayırdır genç, bu telaş ne?" diye sordu Meral Kara.

Karahan annesine bakıp gülümsedi. "Sence?" diyerek göz kırptı annesine. "Seni de götürmek isterdim ama seni sevgilim zannedebilir. Fazla genç ve güzelsin."

Meral Hanım, oğlunun imasıyla kahkaha attı. "Hadi oradan, kırk üç yaşındayım ben. Genç ve güzelmiş..."

Karahan ağzına fermuar işareti yaptı.

Annesi dayanamadı. "Selin'e gidiyorsun sen," diye parmağını oğluna salladı. İnsanın aşkını gizlediği nerede görülmüştü? Hele de Karahan gibi annesiyle her şeyini paylaşan biri için imkânsızdı. Karahan'ın gözlerinden yıldızlar geçiyordu.

"Evet."

Tam bir saat sonra Selin ile buluşacakları yere gelmişti. Ve Selin, onu bekliyordu. Simsiyah saçlarının arasına bir öpücük bırakıp karşısına geçti. Yeşil gözleri ıslıl ıslıl parlayan Selin, Karahan'ın içini

ısıtacak gülümsemesini ona hediye etti. "Ağaç oldum ama Karahan! Nerede kaldın?" diye sitem etmeyi de ihmal etmedi.

"Geldim işte," diyerek karşısına oturdu. Sımsıcak bir haziran günüydü. Ama Karahan, Selin'in ateşiyle yanıyordu.

"İyi ettin," dediğinde Selin'in yüzü asıldı.

"Ne oldu, neyin var?" diye merakla ve telaşla sordu Karahan.

Selin sıkıntılı nefesini dışarı saldı. "Babam, ilişkimizi onaylamıyor, bunu zaten biliyorsun. Ama ben çok sıkıldım, Karahan. Sürekli tartışma içerisindeyim. Babam beni zorluyor," diyen genç kadın önündeki kahveye dikti gözlerini.

Yüzü en az Selin kadar asıldı Karahan'ın. "Yani? Ayrılmak mı istiyorsun?"

Selin başını kaldırıp doğruldu. "Tabii ki hayır! Bunu da nereden çıkardın?"

Karahan gülümseyip masanın üzerinde duran eli sımsıkı tuttu. "O zaman babana de ki beni istemeye geliyorlar. Belki ciddiyetimizi anlar."

Selin mutlulukla baktı sevdiği genç adama. Sonra elini hızla geri çekip göğsünde bağladı. Somurtup, yüzünü oturan diğer insanların üzerinde gezdirdi. "Olmaz. Sen bana evlenme teklifi bile etmedin. Ben seninle evlenmem."

Karahan gözlerini devirdi. Ah bu kızlar... Akılları fikirleri romantizmdeydi.

"Selin yapma, bunun için bana küsme şimdi. Yoksa kaçırırım seni! Düğün, nikâh, söz, nişan ne varsa hepsi bir günde olur," diyerek tek kaşını kaldırıp tehditkâr baktı.

Mizacı yumuşacık olan Selin anında yumuşadı. Karahan onun olsa yeterdi. Ki zaten onundu. Deli divane gibi seviyordu bu adamı.

"Yok aman kalsın." Ayağa kalktı. "Ben gideyim o zaman, babamın yanına uğrarım. Artık ne derse susacağım. O da bunu kabul edecek."

Elbette babası kabul etmemiştir. Ama Selin'in gözyaşlarına çok da dayanamamıştır. İstemiyordu. Kızının öyle bir adamın oğlu ile evlenmesini istemiyordu. Lakin kızı çok istiyordu. Yapacak bir şeyi yoktu. İsteme olayı olmamıştır. Bunu Selin'in babası şart koymuştu. Akşam yemeğinde bir araya gelen iki aile nişan gününe karar vermişti. Ama iki babanın da bu işte gönlü olmadığı açık seçik ortadaydı. Anneler birbirlerini çok sevmişlerdi. Zaten cemiyetten birbirlerini az da olsa tanıyorlardı. Mutluydular. Hem de çok... Selin'in bir dediği iki edilmiyordu. Karahan'ın ayakları yere değmiyordu. Mutluluktan her baktığı yerde Selin'i görüyordu. İlk defa âşık olmuş biri için ona çok fazlaydı. Yeni tattığı, ilk kez bildiği bu duygu bambaşkaydı. O yosun yeşili gözler aklından bir an çıkmıyordu. "Aşk çok başkaymış," diyordu kendi kendine. Nişana bir gün kalmıştı. Zengin ailelerin tek oğlu ve tek kızı olmak zordu. Hatta bir evin tek evladı olmak... Selin bir evin bir kızıydı. Babasının incisi, annesinin çiçeği idi.

Lüks villanın kapısında durdurdu arabayı. Ona gülümseyen kızın güzelliğine hayran kalmıştı. "Atla, gidelim!" dedi Karahan.

Selin koşar adım arabanın diğer ön kapısına dolanıp açtı. "Gidelim, sevgilim."

Karahan gaza basıp onu en çok seveceği yere götürmek için hareket ettirdi arabayı.

Selin'in gözlerini elleriyle kapatmış, adım atması için onu yönlendiriyordu Karahan.

"Nereye geldik, Karahan? Çok sıkıldım ben bu oyundan. Aç artık gözlerimi!" diye mızımlandı Selin.

"Sabırlı ol, güzel kız," diyerek bir adım daha attırdı. Uygun olduğunu düşününce ellerini yavaşça çekti. Selin göz kapaklarını yavaşça araladığında karşısındaki iki katlı küçücük ama çok sevimli evi görünce önce anlamadı. "Kimin evi, nereye geldik?" diye sordu.

Karahan kolunu Selin'in beline yerleştirip diğer eliyle evi işaret etti. "Burası bizim evimiz olacak. Tabii sen istersen. Ben çok sevi-

yorum bu evi. Annemin çocukluğunun ve bizim çocukluğumuzun... Çok uzun bir hikâyesi var. Babama kaçan annemi affeden dedem, tek çocuğuna kıyamayıp affetme şartı olarak bu evde oturmalarını istemiş. Biz bu evde büyüdük. Zamanla bize küçük geldi tabii. İleride de bizim çocuklarımızın evi olacak. Ve tabii sen istersen."

Selin'in gözleri dolmuştu. Bir yetmiş beş boyuyla Karahan'a sarılmakta hiç zorlanmadı Selin. "Deli misin sen? Tabii ki isterim!" Geri çekilip, "Ama birkaç değişiklik de yapabilirim. Olur mu?" diyerek çocuk masumluğunda sorup yerinde zıpladı.

Karahan gülümsedi. "Tabii ki yapabilirsin. Sen benim ol. Benim her şeyim senin olsun."

Selin kollarını Karahan'ın beline doladı. Başını göğsüne yasladı. "Seni çok seviyorum, Karahan."

Karahan'ın kalp atışı hız kazanıyordu. Kollarını Selin'e doladı. "Ben de seni seviyorum, güzel kız."

Giydiği nişan kıyafetinin içinde cennetten dünyaya inmiş bir peri kızı gibiydi Selin. Esmer tenine tezat beyaz taşlı elbise ona çok yakışmıştı. Annesi, "Kızım nişanda beyaz mı giyilir?" dediyse de Selin o elbiseye hayran kalmıştı.

Siyah smokin içinde tüm yakışıklılığıyla göz dolduran Karahan, kendini Selin'in yanında çok zayıf görüyordu. Kolunu açarak uzattı. Gülümsedi. "Sevgili müstakbel nişanlım!"

Selin elini ağzına kapatıp güldü. "Evet, sevgilim," diyerek koluna girdi.

İki zengin ailenin çocukları olarak aile içi bir nişan kabul görmemişti. İllaki büyük görkemli bir nişan olacaktı. Anneler bol bol hava atacak, babalar kasım kasım kasılacaktı. Ama iki babanın da suratı sirke satıyordu. Yüzden daha fazla olan konuk sayısı, Karahan'ın hiç sevmediği bir şeydi. Babasının kendi gibi arkadaşları ve

kayınpederinin yine kendi gibi olanlarıyla doluydu salon. Kol kola mutlu mesut indiler merdivenleri. Alkışlar ve kıskanç bakışlar ikisi içindi. Ama dünya yıkılsa Karahan'a vız gelirdi. Bu, Selin'e giden yolda ilk adımdı. Yüzüklerin takılma merasimi gelince Selin'in amcası ortaya geçmiş ve olağan konuşmayı yapmaya başlamıştı.

"İki ailenin dostluğu ve bu iki güzel gencin evliliğe olan ilk adımlarında..." diye devam eden konuşma, beş dakika boyunca devam etmişti. Selin fenalık geçirmemek için gözlerini salonda gezdirmeye başlamıştı. Bir yalı tutulmuştu. İçi oldukça ferah ve genişti. Üst balkondan gördüğü görüntüyle gözleri büyümüştü. Onun nereye baktığını merak eden Meral Hanım da gelininin baktığı yöne dönünce aynı şaşkınlık onda da oluşmuştu.

Meral Hanım ve Selin, kendini silahın ucundaki Karahan'a siper etmek için öne çıktığında silah defalarca ateş almıştı. Bir anda mahşer yerine dönen salonda herkes bir yana kaçmaya başlamıştı. Karahan kollarının arasına yığılan ömrüne ömür katan iki kadını dehşetle izliyordu. Kanı donmuştu. Beyazlar içindeki sevdiği ve melekler kadar güzel annesi kanlar içinde yerde kollarında hareketsiz yatıyordu. Hiçbir tepki veremiyordu. Olamazdı ki böyle bir şey! Bugün onun en mutlu günüydü. Hem bu neydi ki? Sessizce, "Anne! Selin!" diye inledi.

Karnından ve göğsünden vurulan Selin'de hiçbir tepki yoktu. Artık Selin var mıydı? Ya annesi... Ya o artık var mıydı?

İkisini de kollarına çekti. Her yeri kan revan içindeydi. Onların kanı bulaşmıştı. Ama Karahan görmüyordu. Erkekler ağlamaz sözü yalandı. Ağlamak en çok erkeklere yakışırdı. O güçlü görüntü kimde olursa olsun, koskoca adamı, azılı bir katili bile masum ve korunası gösterirdi gözyaşları...

Kollarından çekildiğini hissetti hayatında en sevdiği iki kadının. Engel oluyordu. Vermek istemiyordu. Kollarından tutulup çekildiğini anlayınca daha fazla karşı koyamadı.

İki demet çiçek vardı elinde. Neden mezara çiçek götürdüğünü anlamıyordu. Daha önce de hiç merak etmemişti ama kendini çiçek alırken bulmuştu. Selin'in en sevdiği papatyaları onun mezarının başına bıraktı. Gözünden düşen tek damla yaşı silmedi. "Üzgünüm güzel kız, beni affet! Ölen ben olmalıydım, sen değil," dedikten sonra duasını edip, aynı mezarlıkta yüz metre ileride gömülü olan annesinin yanına gitti. Annesinin en sevdiği kırmızı gülleri de onun başına bıraktı.

Toprağa elini sürdü. "Anne, oldu mu bu? Hani babaanne olacaktın?" Genç adamın gözleri sel olmuştu. Yüzünü sıvazlayarak gelen gözyaşlarını itti. Derin bir nefes aldı. "Tamam, ben Karahan'ım, ağlamam bir daha! Söz sana, bu sondu. Ama anne, beni affet, bundan sonra yapacaklarımla sana layık olamayabilirim." Ayağa kalkıp son kez mezara bakındı ve sonra iki elini cebine soktu. "Ben artık Karahan Atabey'im. Karahan Kara seninle öldü." Omuzlarını dikleştirdi ve ardına bir daha bakmadan mezarlığı terk etti.

İlk iş olarak soyadını değiştirdi. Sonra annesinden kalan iki otelin de sahibi oldu. Daha sonra evini değiştirdi. Ve kız kardeşlerini yanına aldı. Babası ona ağlaya ağlaya, "Ben yapmadım!" dediye de Karahan için bunun hiçbir önemi olmadı. Turgut Kara suçluydu ve hep öyle kalacaktı. Canını yaktığı onlarca insandan biri çıkıp gelmişti ve Karahan'ın en değerlilerini alıp götürmüştü.

Selin'in babası Vural Kurtoğlu karşısına geçip, "Kızımı siz öldürdünüz, bunun acısını ben çekiyorum ama sen de çekeceksin. Bir gün Karahan, bir gün bunun intikamı alınacak. Seni en mutlu olduğun gün kalbinden edeceğim!" demişti.

Ama Karahan bunu da umursamadı. Onun için artık mutluluk kavramı yoktu ve olamazdı. Selin yoktu. Annesi de yoktu.

Otel iki iken dört oldu. Dört iken altı... Tam dört yıl gülümsemedi. Kardeşlerine yapmacık gülücükler attı. Babasına olan nefreti hiç bitmedi. Kardeşlerini belli günlerde ve saatlerde babalarına gönderdi. Ve artık eski Karahan tamamen ortadan kaybolmuştu.

Nazlı'nın güneşi onu yeniden yakana kadar...

Ağabeyinin yanında Fırat ile kahkahalar atarken, o güneş sarısı belinde olan saçlar yüreğine ördüğü kalın duvarları bir bir yıkmıştı. O siyah gözler tam da Karahan'ın içi gibiydi. Orada kendini görmüştü. Nazlı'nın beyaz teni, Karahan'ın içindeki siyaha, "Ben seni beyaz dünyama davet ediyorum, senin siyahına inat!" diye bağırılmıştı.

İlk bakışta tek bir göz temasında dünyasına giren o güneş, onun gelecekteki beyaz dünyasıydı. Bunu o gün hissetmişti. Sevgi, dallı budaklı bir ağaçtı ve Nazlı, Karahan'ın bu dünyaya tutunması için gerekli olan tek dal parçasıydı. Karahan'ın kurumuş ağacının en nadide ve canlı tek dalıydı.

Onu göremediği günü günden saymıyordu. Her fırsatta karşısına çıkıp, Nazlı'nın gönlüne girmeyi başardığı gün mutluluğun ona çok uzak olmadığını hissetmişti. Aylarca süren gizli kaçak görüşleri sonunda ailesi tarafından öğrenildiğinde aslında hiçbir şeyin bu kadar zor olmayacağını düşünüyordu.

Nazlı, "Abim istemiyor, Kara'm ama umurumda bile değil. Gidelim buralardan," dediğinde hiç düşünmeden kabul etmişti Karahan.

"Gidelim, Nazlı'm." Gidecekleri gün, Yiğit'in karşısına geçip, "Çok seviyorsun. Ama başına bir şey gelirse sen de yanarsın ben de. Olanları sen bile unutmadın, benim görmezden gelmemi nasıl istersin? Sen tekrar yanmak mı istiyorsun? Yanında bizi de mi yakmak istiyorsun? Sen, Nazlı ölsün mü istiyorsun, Karahan?" dediğinde geçmişin yüzüne tokat gibi çarpmasıyla gitmekten vazgeçmişti.

Yiğit'e hep kızmıştı. Neden?

"Kardeşimi bırak!" dediği için değildi. Gerçekleri söylediği için kızmıştı. Haklı olduğunu bildiği için kızmıştı. Doğru söylediği için kızmıştı. Kızmak için biri lazımdı ve bunu ona hatırlatan kişiye kızgındı.

Nazlı'yı terk ettiği günden sonra hastane odasının kapısında iki gün uyanmasını beklemişti. Uyandığında belki o beni bırakmıştı.

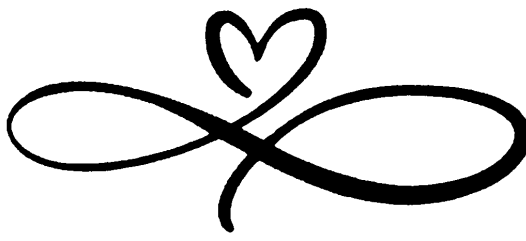
gibi saçma bir fikirle ve umutla beklemişti. Son umudu da yerle bir olunca, arkasını dönüp gitmekten başka çaresi kalmamıştı.

Karahan, geçen sekiz yılda bir an bile aklından çıkarmamıştı. Peşine taktığı adamı ona her gün, her saat rapor ediyordu. Fotoğraflarını her gün gönderiyor, nerede ne yaptığını biliyordu. Yanına bir tek erkek bile yaklaştırmaması onu mutlu ediyordu. Ama özlemekten de kendini alamıyordu. Defalarca Amerika'ya gitmişti. Onu uzaktan izlemiş, hasretine hasret katıp geri dönmüşü.

Ama artık olmuyordu, ne geçiyor ne de diniyordu. Onsuzluğa vurduğu cesaretin dalları bir bir yıkılıyordu. Vural Kurtoğlu'nu ne görmüş ne de hakkında bir şey duymuştu. Ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Tam on iki yıl geçmişti. Ölecekse de ölecekti. Gerekiyorsa da öldürecekti. Ama Nazlı'yı geri alacaktı. Karşısına çıkan Aslı ve o gün تنها bir çay bahçesinde yaptıkları konuşma ona Allah'ın bir lütfuydu.

“Kabul edeceğimi nereden çıkardın?” diye Aslı'ya sorduğunda, Aslı'nın ona, “Nazlı'yı sevmediğini söyle, ardıma bakmadan gideyim,” deyişi taşan son damla olmuştu.

Şu bir gerçektir ki Aslı olmasa Nazlı'ya bir adım bile gidemezdi. Eline bulaşan annesinin ve Selin'in kanı prangası olmuştu. Gitse bile tüm kapılar yüzüne kapanırdı. Nazlı ile Karahan'ın aşkının tek yelkeniydi Aslı.

25. BÖLÜM

Koridor ile lobi arasında kalmıştı ve karşısında yakalandığı ilk saniyede kendisini öldürecek bakışlarının sonunu işaret ettiğini düşünüyordu. Korkudan kendini açılan asansörün içine atıp, titreyen elleriyle bütün tuşlara defalarca basmaya başladı. Karahan'ın attığı büyük adımlar asansörün kapanmasına yetişememişti. Asansörün kaçınıcı kata çıktığına baktıktan sonra merdivenlere yöneldi. Ardından gelen Ceren, Şahin, Yiğit ve Aras'ın varlığını bile görmüyor, hissetmiyordu. Aklında sadece onu yakaladığında üzerinde uygulayacağı acılı ölümün nasıl olacağı vardı.

Her kata çıkıyor ama asansör bir türlü açılmıyordu. Hepsi ayrı asansör ve diğer yan merdivenlerden kaçırmamak için resmen görev dağılımı yapmışlardı. “Seni öldürmezsem bana yaşamak haram olsun!” diyerek bağıırıyordu Karahan. “Geberteceğim seni!” Şu an ne otel ne de otelde konaklayanlar umurundaydı.

Tam yirmi beş katı dörder dörder çıkıyordu. Aklında öfkesi kol gezse de önceliği dünya üzerinde gelmiş ve geçmişte kalbine taht kuran ve orada şahlanan kadındı.

Yirminci kata geldiklerinde nefesi tükenen Ceren ellerini duvara dayamıştı. “Şahin, sen git, ben gidemiyorum!” diyerek gözlerini kapatıp derin bir nefes çekti ciğerlerine.

Şahin, önden giden değil, resmen uçan Karahan'a bakıp Ceren'e döndü. “Bence biz fazlayız. Karahan'ın onu elinden kaçıracağını sanmıyorum,” diyerek basamağa oturdu. Ona başıyla onay ve

ren Ceren de oturdu. “Aşağıda ekip tuttu, her yeri çıkması mümkün değil,” dedi Şahin.

“Ne aşk varmış adamda, yıktı dünyayı başımıza,” dedi Ceren.

Şahin’in dudakları yana kıvrılmıştı. “Kıskandın mı sen?”

Gözlerini büyüten Ceren, adama şaşkınlıkla baktı. “Ne saçma-lıyorsun sen be!”

Şahin kahkaha attı. “Kıskandın!”

Beylik silahını çıkarıp Şahin’in kafasına dayadı Ceren. “Kes se-sini komiser! Tek kurşunla ölürsün!”

Şahin susup gözlerini Ceren’e çevirdi. “Bana hâlâ âşıksın,” de-diğinde Ceren silahı adamın kafasına bastırdı. Ama hiçbir şey söyle-medi. “Tıpkı benim gibi,” dedi Şahin, kadının gözlerinin içine baka baka. Silahı tutan bileğini yakalayıp uzaklaştırdı ve Ceren’in dudak-larına kapandı.

Soluğu artık kendine de az geliyordu Karahan’ın. Ama bu yo-rulduğu için değildi. Her geçen saniye Nazlı’nın canından gidiyordu. Karahan yorulsa ne olurdu? Yirmi beşinci kat son duraktı. Avucu-nun içi gibi biliyordu çünkü. Asansör durmuştu. Karahan asansöre birkaç adım mesafedeydi. Tekrar onunla göz göze geldiler. Ve en son merdiveni kendine şans bilen kişi koştu. Sürgülü demir kapıyı açarak kendini İstanbul’un ışıklarına ve buz gibi soğuşuna esir etti.

Daha terasa adımını atar atmaz Karahan kolundan yakaladı. “Nereye Ela?”

Ela’nın ürkek bakışlarının yerini meydan okuyan bakışlar aldı. “Ne var?” diye bağırды. Karahan, Ela’nın küstahlığına öfkelenip kızı tuttuğu kolundan terasın bir köşesine fırlattı. Acıyla yuvarlanan Ela ellerinden destek alıp doğruldu ve Karahan’a pis bir gülüş sergiledi.

“Hı hı ben yaptım! Hem de hepsini!”

“Yaşamak için tek bir şansın var. Nazlı nerede?” diye gürledi Karahan. Sesini kendi dahi tanıyamıyordu. Soğuk, buz gibiydi. İnce, keskin bir hançeri andırıyordu.

Ela kahkaha attı. “Çok geç, ölmüş olmalı,” diyen Ela’nın saçlarından tutup havaya kaldırdı. Ela’nın ağzından çıkan çığlığın hiçbir önemi yoktu Karahan için.

“Söyle!” diye tekrar bağırdı.

Aras ve Yiğit’in soluk soluğa çıktığı teras katında Karahan’ın, kızı çoktan yakalamış olduğunu gördüler. Ve icabına çok güzel baktığı için bir adım bile gitmediler. Onların arkasında sessizce yerini alan Fatih, ömrü hayatı boyunca sevdiği tek kadının nasıl bir haine dönüştüğünü izliyordu. Bitikti... Yıkılmış, dağılmış, parçalanmıştı. Canı alınmış, kanı çekilmişti. Put gibi kımıldamıyor, gözlerini bile kırpıyordu.

Saçından tuttuğu Ela’yı yere fırlattı. “Neden yaptın, Ela? O sana abla oldu. Ben sana abi...” dedi Karahan yorgun sesiyle. Zorla olmuyorsa yumuşatırdı ama yine de konuştururdu.

“Para için yaptım. Şu an çok zengin bir kadını. Vural Bey bana hatırı sayılır bir servet verdi. Ben de ona Nazlı’nın ölüsünü verdim. Bunu neden istediğini bile sorgulamadım. Umurumda da değildi. Hâlâ da değil. Siz zengin insanlar, bizim gibileri ne kadar umursarsınız ki? Bizim gibi... Benim gibi kimsesi olmayan, anne ve babası olmayan, bir aileye sahip olmayan bizleri... Bunların hepsi sizde var ve üzerine de çuvala para var. Sizi insan yerine koyuyorlar ama bizim gibileri asla koymuyorlar. İnsanların ağız kokusunu biz çekeriz ama parayı siz götürürsünüz. İhtişam içinde siz yaşarsınız ama biz uzaktan bakarız. Biz sizin gibiler için bir hiçiz. Çok para verdiler bana, çuvala. Hayatımda bir kez insan gibi yaşamak için insanlıktan çıktım ama pişman değilim.”

Ela yerden kalkıp Karahan’ın karşısına geçti. Rüzgâr çok fazlaydı ve şiddetle üşüyordu. İçindekileri kusmuştu. Tüm geçen zaman içinde Nazlı’yı ölesiye kıskanmıştı. Kendine güvenen, ayakları üzerinde duran, zenginlik içinde yüzen ve Karahan gibi bir adamın sevdiği kadın olmasını bile... Onu Karahan’a layık görmemişti. Kıskanmanın ötesine geçip onun gibi yaşamak için hırs yapmıştı.

Nefretini gizlemeyi başarmıştı, iyi kızı oynamak hiç zor olmamıştı. Sonucunda kazanacağı para onu dimdik ayakta tutmuştu.

“Yazık sana, hiç Fatih’i düşünmedin,” dedi Karahan yüzünü buruşturup, tükürür gibi bir ifadeyle.

“Fatih, ah evet Fatih, o bir aptal. İyilik meleği ama ben değilim. Ona defalarca seni bırakmasını, eğitimiyle daha iyi bir iş sahibi olmasını söyledim. Ama o beni dinlemedi. O gerçek bir aptal.” Ela büründüğü kişilikten resmen zevk alıyordu. Hâli ve bakışları çok farklıydı. Karahan her gün gördüğü masum kızı karşısında göremiyordu. Para, bir insanı nasıl bu hâle getirebilirdi?

“Hiç mi sevmedin onu?” diye sordu Karahan.

Ela dudaklarını buruşturdu. “Belki biraz. O, benim kurtuluş biletimdi.” Bir saniye düşündü. “Nazlı’yı farklı şekillerde de öldürebilirdim ama acılı olsun istedim. Ah Karahan, her kadının kolayca âşık olacağı birisin, biliyorsun bunu. Nazlı seni hiç hak etmiyordu. Bana teşekkür etmelisin.”

Karahan, kendini frenlemeye çalıştı. Ela’ya hangi yönden yaklaşacağı bariz ortadaydı. Ela’ya bir adım giderek, “Nazlı nerede?” dedi sakinlikle. Kendini zor tutuyor, her an benliğini kaybedip karşısındaki kızın boynunu kırabilirdi.

“Onun için artık çok geç. Unut onu. Ben en çok kaç yıl hüküm giyerim? Çıktığımda çok zengin bir kadın olacağım da,” dedi Ela, karşısındaki adamı umursamıyordu.

Karahan, Ela’ya bir adım daha yaklaştı. “Çok fazla hüküm giyemezsin. Gençsin sonuçta. Çıktığında her şeyi yapabilirsin. Ölmüş olsa bile bana yerini söylemelisin. Boşuna uğraştırma beni. Hem sonra seninle bu işi oturup düzgünce konuşabiliriz. Ölmemiş de olabilir, şikâyetçi olmayız, Nazlı sana kıyamaz ki. Hâlâ şansın var. Hapse girmeyebilir, zenginliğinin tadını çıkartabilirsin.” Ela’nın tam dibinde bitmişti Karahan. Kızın parlayan gözlerini görebiliyordu. Tek elini Ela’nın omzuna yerleştirdi. Diğer elini diğer omzuna ve oradan boynuna dokunup orada kaldı. Buz gibi yüzü ifade-

sizdi. Kendini ne kadar tutsa da sesi veya mimikleri onu ele verecek kadar gergindi.

“Sen benimle oynuyorsun, Karahan,” dedi Ela. “Sen Nazlı’ya çok âşıksın, ona bunu yaptığım için beni asla affetmezsin.”

Karahan acı bir gülüşle karşılık verdi. “Ben Nazlı’ya âşık değilim, o da herhangi bir kadın sonuçta... Ama yerini bilmeye hakkım var, öyle değil mi?”

Ela başını sağa sola salladı. Ağlamıyor, sızlanmıyor ve itiraf edecek gibi de görünmüyordu. “O ölmezse paramı alamam. Sana, size hiçbir şey söylemeyeceğim.”

Kızın boynunda duran elini çevik bir hareketle çenesine sapladı Karahan. Kızın başı yukarı kalkarken çenesi birbirine sıkıca yapıştırmış gibiydi. Gözlerine hücum eden yaşlar hissettiği acıdan kaynaklıydı.

“Söylemezsen sana yapacaklarıma ben bile şaşıırım, Ela! Her bir zerreni köpeklere yediririm. O kadar çok acı çekersin ki, bana yalvarırsın *beni öldür artık* diye.” Dişleri arasından buz gibi sesiyle tane tane vurgulayarak konuşmuştu Karahan.

Ela’nın teslim olmaya niyeti yoktu. Nazlı ölecekti ve o bir şekilde düştüğü yerden kalkacak, çok zengin bir kadın olarak hayatını sürdürecekti. Gözlerini kısıtı ve Karahan’ın sıkıca kavradığı çenesini zorla oynattı. “Gömdüm onu! Ama yeryüzüne,” dedikten sonra kahkaha atmaya çalıştı. Tam anlamıyla söylemiyordu. Ama Karahan kısa bir an kaşlarını çatıp düşünmüştü. Otelin içinde olduğu kesindi. Bahçe olsa toprak altında olurdu. Aklına dolan düşüncelerle kaşları derinden çatıldı.

Ela’nın boğazındaki elini sıkıttı. “Sen beni yanlış anlamamışsın Ela, ben Nazlı’ya âşık değilim. Evet, tırnağına zarar verenin canını alacak kadar çok seviyorum onu. Bu aşk değil, âştan öte bir şey.” Ela’yı kolundan tuttuğu gibi yirmi beşinci katın beş tuğla yüksekliğindeki korkuluktan aşağı fırlattı. Çığlıkları umurunda bile değildi. Havada süzülüşü kendini boşluğa bırakmamak için ki çırpınışları

hiç umurunda değildi. Yiğit ve Aras şok olmuştu. Tek bir söz bile çıkmıyordu ağızlarından. Dehşetti. Fazlasıyla vahşet.

“Bahçeye!” diye bağırarak Karahan, Yiğit ve Aras’ı kendine getirmişti. Arkalarını döndükleri ilk anda gözyaşları gecenin karanlığında parlayan Fatih’i gördüler. Ama Fatih az önce Ela’nın aşağı düştüğü yeri göz hapsine almıştı. “Sevmemiş beni!” dedi gücünü kaybetmiş sesiyle. “Abi, hiç sevmemiş.”

Karahan, Aras’a dönüp, “Sen Fatih’i aşağı indir,” diyerek yanından geçerken Yiğit de arkasından geliyordu.

Kendini Nazlı’nın odasına attığında doğrudan bahçeye çıktı. “Nerede?” diye sordu Yiğit. Aslı ve Zeynep de hemen arkalarındaydı. Ceren ve Şahin koşarak yanlarına gelmişti. Ve Karahan’a hiç iyi bakışlar atmıyorlardı. Şahin, “Ne dedi?” diye sordu.

Karahan, Şahin’i bile kışkandıracak keskin bakışlarıyla bahçeyi uçtan uca taramaya başladı. Başını kameraya çevirirken, “Kör nokta,” diye mırıldandı. Kapının bir buçuk metre sonrasını kamera görmüyordu. Ve Nazlı’nın odasının geniş cam panellerinin iki yanında duran dev saksılar vardı.

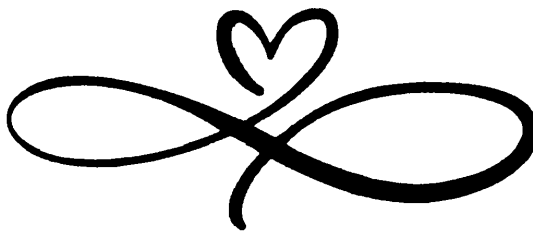
Ela, “*Yeryüzüne gömdüm onu,*” derken ne kastetmişti?

Otelin her yerine dağılmış olan polisler, korumalar bir anda sustu. O kadar şiddetli bağırıyordu ki Karahan... “Saksılar! Bütün saksıları açın!” Birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra Ceren ve Şahin’in de bağırmasıyla tüm görevliler saksılara yöneldi. Yiğit sol taraftaki saksıya geçip üzerindeki kısa süs ağacını tek çekişte yerinden çıkardı. Parmaklarıyla kazdı toprağı.

Karahan hemen yanındaki dev saksıya elini attı. Saksı üzerindeki, yaprağı her mevsim yeşil kalan bitkiyi tutup çekti. Çok kolay olmuştu. Köklü değildi. “Burada!” diye bağırdı. Elindeki çiçeği fırlatıp etrafını saranları görmeyecek kadar aklını kaçırmış görünüyordu. On santim toprağı eliyle eşeleyip etrafa saçtı. Gördüğü şeyle gözleri doldu. Yüreğı parçalandı. Kalbine kızgın bir demir basılmış kadar canı yandı. İki büküm, çamura bulanmış güneş sarısı saçlarla dişlerini sıktı. Aslı ve Zeynep’in dehşet içindeki bakışları, ellerini

ağızlarına kapatıp ağlamaları sessizdi. Eğer annesi Nazlı'yı bu hâlde görse gördüğü an kalpten giderdi. Yiğit'in gözleri gözyaşlarıyla dolmuştu. İnanamıyordu. Gözünden sakındığı kız kardeşinin hâli ona ağır gelmişti.

Toprağı başı çıkana kadar alıp fırlattı. Kendini toplayan Yiğit de yardım edince Nazlı'nın tüm bedeni ortaya çıkmıştı. Kendinde olmayan Nazlı, ne bulunduğu ortamdan ne de en sevdiklerinin onu bu hâlde gördüğünden haberi vardı. Nefes aldığından bile habersizdi çünkü o ölmek için uykuya dalmıştı.

26. BÖLÜM

Beyaz önlüğünü üzerine geçirmiş ağır aksak adımlarla ilerlerken, Nazlı'nın o anki görüntüsünü gözlerinin önünden silmek istiyordu Aslı. Uzun bir süre başarılı olamayacak gibiydi. Başını kaldırıp baktığında, Nazlı'nın kapısı önünde bekleyen ailesini gördü.

Karahan daha odaya yanaşmadan önünü kesti. “Aslı, gir ve çık, bir şeyler söyle,” derken yüzü hiç olmadığı kadar çökmüş görünüyordu.

“Hemen,” diyerek kocasına bakıp odaya girdi Aslı.

Nazlı'nın yanı başında, ortopedi uzmanı, kalp damar cerrahı ve elbette jinekolog ve yine elbette Zeynep hâlihazırda muayene için bekliyordu. Sıkıştığı dev saksıda yaklaşık üç saate yakın hiç kıpırdamadan cenin pozisyonunda kalmıştı. Kasları kilitlenmişti. Ve Nazlı'yı oradan çıkarırlarken çok dikkat etmişlerdi. Aslı ve Zeynep'in orada olması en büyük şansları olmuştu.

Hareketsizlikten kaynaklı kan dolaşımı yavaşlamış, tüm vücutta ağrı ve kramplara neden olmuştu. Neyse ki şimdi daha iyiydi. Ve hâlâ uyuyordu. Daha doğrusu uyutuluyordu. Uzun süre oksijensiz kalmıştı. Hastaneye getirilir getirilmez yoğun bakıma alınmış ve solunum cihazına bağlanmıştı. Başının hemen arkasında darbeye bağlı ufak bir şişlik vardı. Doktorların ilk yaptığı açıklamaya göre birkaç güne daha iyi olacaktı.

Zeynep'e kaş göz işareti yaptı Aslı. Zeynep, hocasına dönüp, “Hamdi Hocam?” dedi. Jinekoloji uzmanı olan, aynı zamanda da Aslı'nın ikizlerini dünyaya getiren doktordu.

“Evet, Zeynep beni buraya getirdin ama benlik bir şey yok sanki?” dedi Hamdi Bey.

Aslı hocaların hepsini tanıyordu. “Hocalarım, ailevi bir şey söz konusu, kan değerleri henüz çıkmadı. Ama Zeynep ile ikimiz hastanın hamile olma olasılığı olduğunu düşünüyoruz. O yüzden röntgene sokmalarına izin vermedik. Ve bunun şimdilik aramızda kalmasını istiyoruz,” dedikten sonra gülümsedi. “Kızımız henüz evli değil, abisi ve erkek kardeşi ikimizin eşleri malum. Dul kalmak istemiyoruz.”

Hamdi Hoca gülerek, “Ah Aslı, sen hiç değişmeyeceksin. İlk yıllarında da milleti örgütleyip üzerimize salmıştın. Hem de ne diye? Hocalar sınav notlarınızı haksız yere kırıyor diye,” dedi.

Aslı yüzünü buruşturdu. “Yapmayın hocam, ben öyle mi yapmıştım? Niye yapmışım ki? Kesin aklıma bir hinlik gelmiştir.”

Hamdi Bey başını sağa sola sallayıp gülümsedi. “Getirin ultrasonu,” dedikten sonra Aslı dikleşti. “Hemen hocam, iki dakıkaya buradayım.” Arkasını dönüp hızla odadan çıktı.

Kapıda bekleyenlerin sayısı artmıştı. Neriman Hanım’dan Ruken’e kadar herkes buradaydı. Ve Aslı’yı görür görmez etrafına toplandılar. Neriman Hanım iki gözü iki çeşme Aslı’nın ellerine sarıldı. “Aslı, kızım...” diyen kadın lafın geri kalanını bir türlü toplayamıyordu.

“Anneciğim, ağlama! Vallahi kızın sapaşağlam, billahi sapaşağlam. İki gün burada kalacak. Sadece kasları tutulmuş,” diyerek kayınvalidesine sarıldı. Duyduklarına inanmayan Karahan, Aslı’ya derin bakışlar atıyordu. “Ay bakma Karahan öyle, tallahi sapaşağlam. Hadi rahatlayın ve beni tutmayın, ultrason makinesi getirmem lazım,” dedikten sonra dilini ısırıldı.

Azra’nın tek kaşı havaya kalkarken ses etmedi, edemedi. O makineye aşına olan tek kişi Yiğit’ti. Sekiz ay boyunca Aslı ile haşır neşir olmuşlardı.

“Ne için?” diye sordu Yiğit. Aklına gelmişti ama gelmemesini yeğlerdi. “Kalbinin ritmini dinleyeceğiz, kocam. Uzun süre havasız kalınca...” diyerek tek kaşı havada hızla uzaklaştı. Yemiş miydi ki? Aslı’ya göre yemişti. Yiğit’in yüreği saftı.

Hamdi Bey’in, Nazlı’nın karnında itinayla gezdirdiği ultra-sonda ilk bir dakika hiçbir şey görünmedi. Zeynep ve Aslı’nın hamile teorisi çökmek üzereydi.

Hamdi Bey, gözlerini gezdirdiği monitörden başını kaldırıp gülümsedi. “Kalp atışı yok ama bir kese görüyorum. Muhtemelen iki haftalık, beş haftadan önce duyulmadığını siz de biliyorsunuz.” Zeynep ve Aslı sessizce Hamdi Bey’in arkasından *çak* yaptılar.

“Yalnız,” dedi Hamdi Bey. “Kese haftasına göre fazla büyük.”

Zeynep’in gözleri büyüdü. “Hocam! İkiz olabilir mi?”

Aslı güldü. “Ne bekliyorsun, kızım? Kendi ikiz zaten!”

Hamdi Bey elindeki cihazı yerine bıraktı. “Olabilir. Başka bir şey de olabilir. Kan değerlerini bana getirin,” diyerek ayağa kalktı. Aslı bir şey diyeceği esnada, “Tamam Aslı, aramızda! İki çocuk sahibi oldun, hâlâ kendin büyümedin, kızım!” dedi.

Aslı açtığı dudaklarını hiç kapatmadan gülümsedi. “Beni böyle seviyorlar, hocam.”

Hamdi Bey çıkarken, Zeynep ve Aslı da Nazlı’nın karnını güzelce temizleyip kapattılar.

“Daha da bırakamaz Karahan’ı. Karahan duysa Nazlı’yı yanına kelepçeyle bağlar,” dedi Zeynep.

“Bilmiyorum ki, Nazlı çok inat. Ama önce bir uyanсын bakalım,” dedi Aslı.

Dışarı çıktıklarında herkes Nazlı’yı görmek için can atıyordu. Ama görmeleri mümkün değildi. Aslı ve Zeynep dağılmış kayınvalidelerini kızının yanına kimseler görmeden sokabilmişti. O odaya, sevdiğinin yanına girmek için can atan Karahan ise önceliği Neriman Hanım’a vermeyi doğru bulmuştu. Kızını ruh gibi ağzında

tüple gören Neriman Hanım olduğu yere yığılmıştı. Kadın bir saattir ağlaya ağlaya helak olmuştu. Zeynep ve Aslı, zorla dışarı çıkarıp sessizce başka bir odaya soktular ve sakinleştirici verip sabaha kadar uyanmaması için dua ettiler. Ki saat zaten on ikiyi biraz geçiyordu. Herkes için yoğun ve korku dolu bir gece olmuştu.

Nazlı'nın iyi olduğunu bilen ama göremeyen Karahan, adımlarını başka bir odaya çevirdi. Kapıyı açıp girdi ve kapıyı sessizce kapattı. Geçirdiği kalp yangını ve şoktan dolayı kendine gelemeyen Fatih'e de sakinleştirici verilmişti. "*Abi, beni hiç sevmemiş,*" dediğinden bu yana başka hiçbir şey çıkmamıştı ağzından. Sandalyeyi Fatih'in yatağının yanına çekip oturdu. İki elini birleştirip çenesinin altına aldı.

"Üzgünüm demek isterdim, evlat. Ama değilim. Sen de üzülme. Haklısın, seni hiç sevmemiş. Aslına bakarsan hiç kimseyi sevmemiş, kendini bile. İyi olacaksın. Acılarını unutmasan da canını yakmayacak dereceye geldiğinde hayatına kaldığın yerden devam edeceksin. Ve bir gün seni gerçekten sevecek biri çıkıp gelecek. Uyanıp mantıklı düşündüğünde bana hak vereceğini düşünüyorum. Vermesen de canın sağ olsun, kardeşim. Bir gün gerçek aşkı bulduğunda beni anlayacaksın. İstersen yanında olurum, istemezsen de olmam. Bana diyeceğin her söze boynum kıldan ince."

Fatih uyuyordu. Ama gözlerinden yaşlar usul usul kulağına doğru kayıyordu.

"Bazen sevdiğin kadar sevilmezsin. Bu seni değiştirmesin, Fatih. Sen hep böyle kal, delikanlı."

Ayağa kalkıp odadan çıktı. Nazlı'nın odasının önüne geldiğinde Ceren ve Şahin'in de orada olduğunu gördü. Ellerini cebine sokup gayet rahat adımlarla yanlarına vardı.

Şahin, "Kız iki parça, Karahan. Derisi bile delinmiş. Beli ikiye bölünmüş. Bize söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Karahan derin bir nefes bıraktı. "Ne gibi, Şahin Başkomiserim?"

“Mesela Ela’ya ne oldu?” dedi Ceren, Karahan üzerinde temkinli gezen bakışlarıyla.

Yiğit ve Aras bir adım öne geçti. “Başkomiserim, biz de oradaydık,” dedi Yiğit.

Ceren her iki kardeşe de alay eder gibi bakındı. “Bozacının şahidi şıracı,” diye söylendi.

“Eğer Ela denen varlık kendini atmasaydı, onu ben atacaktım,” dedi Aras.

Karahan, gözlerini her iki adam üzerinde gezdirip sessizliğini korudu.

“Tabii ki ben atacaktım. Ama kendini atarak bize büyük bir iyilik yaptı,” dedi Yiğit.

Şahin ve Ceren sert bakışlarını Karahan’a dikti. Ondan bir cevap gelmemişti. Karahan tek kaşını kaldırıp, “Duydunuz, Ela kendini aşağı attı. Hiç pişman değildi yaptığına. Yerini bile söylememişti,” dedi.

“Bak Karahan, sana ve Nazlı’ya bunca iyiliğimiz dokundu. Bunu yapmış olmadığını düşünmek istiyoruz. Ama senin o hâlini göz önüne alırsak senin onu aşağı atma potansiyelin oldukça yüksek,” dedi Şahin.

“İstediyini düşünmekte özgürsün. Ama Ela kendini aşağı attı. Yaptığından hiç pişman olmadığını, hayatta kalırsa benim onu rahat bırakmayacağımı söyledi. Kurtuluşunun bu olduğunu da. Vural Kurtoğlu’nun ona hatırı sayılır bir servet verdiğini ama işlerin bu raddeye geleceğini düşünmediğini de ekledi. Bence Nevin’i öldüren hatta Halil’i öldüren de oydu. Ama siz burada benimle zaman harcıyorsunuz.”

Ceren dudaklarını buruşturdu. “İyi bari Vural’ı kurtardık, gidelim de sorguya alalım.”

Karahan kaşlarını çatıp gözlerini kıstı. Nazlı’yı bulma, Ela’yı ortadan kaldırma telaşında aklından çıkmıştı.

Çalan telefona bakmak için birkaç adım öteye gitti Şahin. Birkaç saniye sonra geri döndü. “Üzgünüm, tatlım ama Vural Kurtoğlu intihar etmiş,” dedi bıkkın sesiyle.

Karahan’ın yüzündeki gülümseme kayıtlara geçti. “Akıllı adam, zaten ben öldürecektim. Neyse ki ellerim temiz,” diyerek dalgasını da geçti.

“Dur bakalım, Karahan Bey, sabahın ilk ışığında buradayım. Fatih uyanır uyanmaz bize ne diyecek, çok merak ediyorum,” dedi Ceren.

Karahan yüzündeki gülümsemeyi soldurmadı. “Gitmeyin Başkomiserim, size bir oda açtıralım.”

Ceren şu anda bu adama uyuz olmuştu. Ama tek derdi adaletti. O bile şu an durumu idrak etmiş ve uyarınca davranmaya çalışıyordu. Karahan’ın, Ela’yı aşağı attığını biliyordu. Hem de gözünü kırpmadan. Bunu tahmin etmek zor değildi. Aşk başka dilde yaşanıyordu Karahan için.

Zorla gülümsedi Ceren. “Senin aşkının bir dili var mı Karahan?” diye konuyla zıt bir soru sordu. Aras ve Yiğit bile merak etmişti cevabı.

“Var!” dedi Karahan.

Şahin’in de ilgisini çekmişti. Kendi de rütbesini, kariyerini bırakıp Ceren için kalkıp gelmişti buralara. “Nedir?” diye sordu Şahin.

Karahan yüzünde tebessümle gözleri ıslıl ıslıl parlayarak, “Nazlı,” dedi. “O benim dilim değil; lügatim, tarihçem, devrimim. İhtilalim ve gelecekteki tek ihtimalim. Nazlı, benim sıratım ve cennetim. Ya onunla ya da onunla!” dedikten sonra ıslık çalarak dört çift şaşkın bakış eşliğinde Nazlı’nın odasına girdi.

Ceren şaşkın şaşkın Şahin’e döndü. “Seninki aşk mı lan, yıkıl karşımdan!” Eliyle kenara alıp önünden geçip gitti.

Şahin iki elini havaya kaldırdı. “Adam resmen harcadı beni!” diyerek Ceren’in ardından koştu.

Aras, Yiğit’e eğilip, “İyi ki kızlar yok!” dedi.

Yiğit başını olumlu anlamda salladı. “İyi ki...”

Nazlı’nın yanına bir sandalye çekip oturdu. Üzerine atılan çakıl taşlarının çizdiği her yerinde parmaklarını gezdirdi Karahan. Acısına ortak olmak istiyordu. Hatta tüm acısını almak istiyordu.

“Şimdi sen uyanınca yine eski Nazlı olacaksın. Bana yine kızacak, yine küseceksin. Ben de seni kazanmak için bin türlü takla atacağım. Sonra bana *neden bunlar benim başıma geldi* diye soracaksın. İşte ben buna hiç hazır değilim. Olacak mıyım, onu da bilmiyorum. Ama sen yaşa ki ben yaşayayım. Biz yaşayalım ki aşkımız yaşasın.” Nazlı’nın elini öpüp yatağa bıraktıktan sonra kendi elini de üzerine koydu. Kapı açılınca başını çevirdi Karahan. Kapıdan giren Aslı sessizce fısıldadı. “Seni gidi kaçak ziyaretçi!” Işığı kısıp Nazlı’nın ayakucuna oturdu Aslı. “Herkesi eve yolladım. Annem alt katta yatıyor.”

Karahan aynı sessizlikle, “Sen neden gitmedin? Çocukların var,” dedi.

Aslı omuz silkti. “Çocuklarıma teyzesi bakıyor. Gerçi şimdiden özledim.”

“Hm, bilmiyorum, çocuğum yok. Özlemek bana sadece Nazlı’yı hatırlatıyor,” derken Nazlı’ya döndü.

“Olur bir gün ama görüncem tam bir keçi! İşin ne zaman kolay olacak, Karahan? Şimdiye kadar sizi evlendirmiş ve çocuk bekliyor etmeliydim. Açıkçası zorlandım. Ama buna sebep sen ve sakladıklarınmış.”

“Haklısın, geçmişşi değiştiremiyoruz. Eminim, senin de değiştirmek istediğin şeyler vardır. Ama olmuyor.”

Aslı hüzünle baktı Karahan’a. “Öyle bir şansım olsaydı, anne ve babamı geri isterdim. Haklısın, değiştirmek imkânsız.” Ayağa kalktı. “Ben buralardayım, bir şey olursa bulursun. Zeynep de burada zaten. Ve ben seni görmedim.” Bir adım atıp geri döndü Aslı. “Bu arada kocama çok sert çıkıyorsun. Alınmıyorum sanma, o bir abi ve inan bana, Nazlı’yı en az senin kadar seviyor. Kendi kardeşle-

rini düşün. Eminim, sevdiği adam ile abisi arasında kalmak onları da üzerdi.” Karahan’dan bir cevap beklemeden odadan sessizce çıktı.

“Bir kez de haksız olsan ya Aslı...” diye mırıldandı. Başını Nazlı’nın yanına bıraktı. Oturur vaziyette uykuya dalmak hiç sorun değildi. “Beraber geçirdiğimiz üçüncü gecemiz, güzelim. Sabah ilk seni göreceğim.”

Belki sandalye üzerindeydi ama huzurun tam içindeydi. Avucunda hissettiği nabız, Nazlı kadar onu da yaşama bağlıyordu. Güneşi yanındaydı. Başka neye ihtiyacı olabilirdi ki?

Gözlerini açmadan önce bilinci yerine gelmeye başlamıştı. Göz kapaklarının üzerinde tonlarca ağırlık hissi vardı. Bilinci yerine geldikçe, en son ne şekilde ve nerede uykuya daldığını hatırlayınca kaçmak için ayaklarını ve ellerini oynattı. Zordu ama yapmıştı. Gözlerini yavaşça açtığı anda, karşısına çıkan beyaz tavanı gördüğünde gözlerini tekrar kapattı. “Cennete girecek kadar günahsız olamam,” diye mırıldandı. Tekrar gözlerini açıp etrafına bakındı. Önce pencere tarafından başlayıp, kapı tarafına kadar yavaşça bakınmaya devam ettiğinde korkudan gözleri büyüdü. Karahan kenarda elini çenesine dayamış, kendisini izliyordu. “Günaydın,” deyince Nazlı’nın gözleri sakince tekrar kapanıp açıldı. Yalnız olduğunu düşünmüştü.

Başına ne geldiğini bile bilmiyordu. Nasıl kurtulduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bakışlarını tavana dikti. “Beni nasıl buldun?” diye sordu. “Ya da beni kim buldu? Veya bana ne oldu?” diye usulca bir sesle sordu Nazlı.

“Önemi yok! Buradasın ve iyisin,” diyerek ayağa kalkıp kapıyı açtı. Kapıda bekleyen Aslı ile Zeynep’i içeri çağırdı.

Aslı ve Zeynep gülümseyerek içeri girdiler. Biri bir yanına, diğeri bir yanına geçip sarı saçlarına birer öpücük bıraktılar. “Çok şey kaçırdın, Nazlıcan. Çok atraksiyonlu bir geceydi,” dedi Aslı.

Nazlı kaşlarını çatıp Zeynep’e döndü. “Hiç bakma, görümceciğim, Aslı doğru söylüyor. Ömrüm oldukça unutmam,” dedi Zeynep.

“Yok, ben kardeşlerime cidden acımaya başladım. Siz normal değilsiniz. Şimdi biriniz bana ne olduğunu hemen anlatıyorsunuz. En son bahçeden içeri girerken ağzıma kapatılan acı bir koku ve omzumda bir iğne hissettim. Bir de bir şeyin içine düştüğümü,” dedi Nazlı.

Karahan’ın suratı duvar gibi olmuştu. Kamerada izlemişti ve yine aklına gelince, *Ela ölmeseydi tekrar tekrar öldürüp gömseydim* diye düşündü Karahan.

Karahan boğazını temizler gibi ses çıkarınca kızlar sustu. “Her neyse çok uyudun. Acıkmış olmalısın. Biz gidelim, sana yemek gönderelim,” diyerek iki kız da kapıya yürüdü.

“Başka refakatçi istiyorum,” dedi Nazlı.

Ona dönen bakışlara zıt o başını pencereye çevirdi. Böyle bir şeyi hepsi bekliyordu. Ne başına gelenden haberi vardı ne de onu kurtarmak için çok sevgili asistanını yirmi beşinci kattan aşağı atan Karahan’dan.

“Refakatçi kontenjanımız dolu, şekerim. Elindekiyle idare et. Annem birazdan gelir,” dedi Zeynep. Bu kızın az ve sert lafları bazen çok can sıkıcı olabiliyordu.

Aslı, Nazlı’ya bakarak, “Bizi yalnız bırakır mısın Karahan?” dedi.

Karahan’ın gitmeye niyeti yoktu. “Hayır, bırakmam!” Aslı güven veren bakışlarıyla Karahan’ı uyarıp dışarı çıkmasını bekledi. Yarım dakikalık bakışların ardından pes eden Karahan eli mahkûm odadan çıktı.

“Kendine gel, Nazlı!” diye hafif perdeden bağırdı Aslı.

Nazlı başını hızla çevirip, “Kendimdeyim zaten,” diye karşılık verdi.

Zeynep, “Hayır, değilsin! Seni ne hâlde bulduğumuzu bilmiyorsun. İnan, bilmek de istemezsin. Ve toplamda üç saatte bu beğenmediğin adam dünyayı tersine çevirdi,” diyerek çıkıştı.

Nazlı konuşmak için ağzını açamadan Aslı girdi söze. “Karahan olmasaydı, sen şu an yoktun.” Sonra iki adımda yanına gelip Nazlı’ya doğru eğildi. “Tebrik ederim Nazlı, iki haftalık hamilesin bu arada.”

Aslı’nın söylediği sözler, Nazlı’nın beyninde kendine yer anıyordu ve bulduğunda gözleri dehşetle açıldı. Yataktan hızla doğrulunca aynı anda başında hissettiği dönmeyle elini başına götürdü.

Aslı onu yatağa geri yatırınca, “Ha diyorsan ki bilen var mı? Yok! Bana bak kızım, aklını topla yoksa ben toplarım. İnan bana, ne oldum dersin,” dedi hain bakışlar eşliğinde.

“Nasıl olur ama?” diye mırıldandı Nazlı. Nazlı şu an ne kendine ne olduğunu soracak hâldeydi ne Karahan’ın onu nasıl ve nerede bulduğunu, tüm soruları toz olup uçmuştu. Aklında tek kalan *hamilesin* diyen Aslı’nın sesiydi.

Zeynep kahkaha attı. “E öğrenmişsin nasıl olduğunu,” diyerek göz kırptı.

“Zeynep...” diye carladı Nazlı. Zeynep ağzına fermuar işareti yaptı.

“Ha bir de ikiz olma ihtimali varmış,” dedi Aslı.

Nazlı daha fazla şaşırmıştı. “Ne?”

“Ama merak etme, hocayı kafaya aldık. Kimseye bir şey demeyecek. Ama bu senin Karahan’ı affetmek için en büyük bahanen olsun, Nazlı. Yeter artık!” dedi Zeynep.

Tükenmiş bir şekilde gözlerini kapattı Nazlı. “Kafa buluyorsunuz benimle.” Gözlerini açıp kızlara baktı. “Şaka olduğunu söyleyin,” diyerek medet umdu. Ama kızlar başını olumsuz anlamda salladı.

“Hayır, tatlım iki haftalık olduğu için daha kalp atışı yok. Ama kese var ve normalinden büyük. Tabii bu dış gebelik de olabilir. İki hafta sonra net olarak görebiliriz. Ama ikiz oldukları beşinci veya altıncı haftaya kadar belli olmaz,” dedi Zeynep.

“Neden ben?” dedi Nazlı. “Neden hiç huzur bulamıyorum?”

Aslı, “Sen Allah’ın sevgili kulusun. Karahan gibi bir adama sahipsin. Bunun kıymetini bilmelisin,” dedi göz kırpıp.

“Dün gece öğrendiğim gerçekleri ne yapayım, ha Aslı? Nasıl yutayım? Onların yüzüne her baktığımda bana nasıl kazık atıklarını nasıl unutayım?” diye çıkıştı Nazlı.

“Bak! Her şeyin bir açıklaması var. Ama o açıklamayı biz yapacak değiliz. Zaten tam da anlamadık,” diyen Aslı’ya kaşlarını çatıp baktı Nazlı. “Önce bana ne olduğundan başlayın,” dedikten sonra kızlar birbirlerine baktılar.

İkisi de yatağın ucuna oturdu. Zeynep, “Kaçırıldın ve bir sakşıya gömüldün,” dediğinde şok bakışlarını Zeynep’ten çekip Aslı’ya çevirdi. “Ve o sakşı, oteldeki ofisinin hemen yanındaki sakşıymış. Biz seni tam üç saat boyunca başka yerde aradık. Odanın kamerası devre dışı kalmış. Ama sen akıllı kadınsın. İkinci ve gizli kamerayı bulduk. Ve izledik.”

“Ama o görüntüler benim laptopumda izlenir sadece ve açamazsınız. Yani şifresini bir tek ben biliyorum,” dedi Nazlı.

“Karahan da biliyormuş ama biz anlamadık o an ne yazdı,” dedi Zeynep.

Dudakları yukarı kıvrıldı Nazlı’nın. “KAAN KARAN NAZ...”

Aslı kaşlarını çatıp, “Onlar kim?” diye sordu.

“Sekiz yıl önce söylemişim ona bunu, unutmamış. Eğer bir gün çocuklarımız olursa isimleri bu şekilde olacaktı. İnanmıyorum, nasıl buldu?”

“Ee aşk, bebeğim. Neyse ki koyacaksınız, sorun yok inşallah,” dedi Aslı.

Nazlı eski hâline geri döndü. “Bana bakın, kimseye söylemek yok. Hele Karahan’a asla! Ben daha karar vermedim. Belki de doğurmam.”

Aslı ve Zeynep gözlerini devirdi.

“İyi de beni kim kaçırdı ve neden kaçırdı?” deyip diğer olaya döndü Nazlı.

“Neden yaptığını bilmiyoruz ama seni kaçırان kişi ve aynı zamanda Nevin ile Halil’in de katiliyle aynı kişi,” dedi Aslı ama *Ela* demeyi diline bir türlü yerleştiremiyordu. Sustu.

“Yani?” diyerek merakla sordu Nazlı.

“Laptopu açıp baktığımızda seni kaçırان kişiyi hepimiz gördük. O da oteldeydi, hem de içimizden biriydi. Karahan onun peşine düştü ve yakaladı. Seni yeryüzüne gömdüğünü söyledikten sonra kendini otelin terasından aşağı atmış,” diyen Zeynep de Aslı gibiydi. Ne içine ne de dışına vuruyordu üç harfı.

“Çatladım burada! Kim diyorum, kim?” diye bağırdı Nazlı.

Aslı bakışlarını kucığına çevirdi. Alçak sesle, “Ela,” dedi.

Birkaç saniye öylece kaldı Nazlı. Sonra gülümsedi. “Hangi Ela, benim asistanım mı? Fatih’in sevdiği kız mı?” diye şaşkınlıkla sordu.

Zeynep, “Ta kendisi,” dediğinde Nazlı başını sağa sola sallayıp, “Olmaz. O bir melek, siz bana şimdi Ela’nın öldüğünü mü söyluyorsunuz? Hayır, size inanıyorum. Bir yanlışlık olmalı!” diyerek yatakta zorla doğrulup sırtını yatak başlığına dayadı. Ağlamaya başladı. “Yalan bu! O bana *abla* diyordu. Neden yapsın ki? Yalan!” diye bağırdı.

“Sakin ol lütfen! Biz de isterdik yalan olmasını ama değil, kendi gözlerimizle gördük. Ayrıca Yiğit ölmeden önce itiraf ettiğini söyledi.” Aslı teskin etmeye çalıştı ama Nazlı deli gibi ağlıyordu.

“Neden ama neden?”

“Onu biz de bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, para için yaptığı. Eminim, Karahan’ın sana mantıklı bir açıklaması olacaktır,” dedi Aslı.

Kendi ölmüş olsaydı, Karahan’ın ne hâlde olacağını düşündü Nazlı. Ve bir anda aklına geldi. “Fatih! O nerede, nasıl?”

“İki oda geride, dün gece sakinleştirici yaptık. O da uyanmış olmalı,” dedi Zeynep.

Nazlı üzerindeki örtüyü tutup fırlattı. “Beni ona götürün!”

İkisi de biliyordu ki Nazlı'yı ikna etmek deve ile hendek meselesiydi. Ve hiç itiraz etmediler. Zeynep'in üzerine giymesi için getirdiği sabahlığı giyerek yavaş adımlarla yürüdü. Kaslarının daha önce bu şekilde tutulduğunu hiç hatırlamıyordu Nazlı. Karahan ortalarda görünmüyordu. Kızlar koluna girip onu Fatih'in odasına götürdüler. Kapıdan girer girmez Karahan'ın çatık kaşlarına maruz kalan Nazlı ondan çekti gözlerini. "Neden izin verdiniz?" diye kızlara söylendi Karahan.

"Sanki bilmiyorsun huyunu, birkaç saat saksıda kaldı diye değişti mi sandın? Bu kızın kafasına çiçek diksen inadından büyümmez," dedi Aslı.

Nazlı onları es geçip odada Fatih'i aradı. Ama yoktu. "Nerede Fatih?" diye sordu.

Karahan alçak sesle, "Lavaboya girdi," derken Fatih çıktı. Ve Nazlı ile karşı karşıya geldiler. Kendini biraz olsun toplayan Fatih, Nazlı'yı görünce başını çevirdi. "Bana bakma, abla," dediğinde gözlerinin dolduğunu görmüştü Nazlı. Nazlı'nın gözyaşları da hazırda bekliyordu. "Neden Fatih?"

Fatih ağlamamak için kendini sıkıyordu. "Çok utanıyorum," derken sesi boğuk çıkmıştı.

"Ben de utanıyorum, biliyor musun?"

Fatih, Nazlı'ya kaldırdı gözlerini. "Sen neden utanıyorsun ki? Başına ne geldiyse suçlusu benim."

"Senin başına gelenlerin de suçlusu benim, Fatih." Gözyaşları bir bir iniyordu hem Nazlı'nın hem de Fatih'in. Aslı ve Zeynep'in bile gözleri dolmuştu. Karahan pencereden bakmayı seçmişti. Böyle daha kolaydı. Tek ve en büyük suçlunun kendisi olduğunu bilmek yeterince zordu.

"Ben," dedi Fatih. "Çok üzgünüm, kalbim çok ağrıyor, aklım almıyor. Bu hissi tanımıyorum. Annemi bilmem, babamı bilmem... Tek bir akrabam bile yok. Ben sevgiyi ve sevmeyi onda tatmıştım." Fatih burnunu çekip Nazlı'ya baktı. "Ama o beni hiç sevmemiş."

Nazlı hıçkırarak hıçkırarak ağlayarak Fatih'e sarıldı. "Çok üzgünüm," dedi Nazlı. Gerçekten çok üzgündü. Hem aylardır yanında masum melek sandığı kızın kendi canına kastetmesine hem de onu deli gibi seven bu gence ihanet etmesine inanamıyordu ama gerçeklerle yüreği parça parça olmuştu. Karahan'ın Ela'yı aşağı attığı asla Nazlı'nın aklından geçmiyordu. Daha nasıl sevildiğini bilmiyordu Nazlı.

Karahan hariç herkes ağlıyordu. Ama Karahan'ın kalbi ağlıyordu. Bunu da kimse görmüyordu. Dün gece bu gencin gözlerinin önünde sevdiği kadını öldürmüştü. Ama o genç ona, "*Yapmasaydın,*" dememişti bile. Uyanır uyanmaz, "*Özür dilerim, abi,*" demişti.

Kapı açıldı. İçeri giren Ceren ve Şahin, herkesin ağladığını görünce yanlış bir zamanla seçtikleri kanısına varsalar da iş işti.

Ayrılıp yatağına oturan Fatih'in yanına da Nazlı oturdu. Gözlerini silip komiserlere baktılar.

"Geçmiş olsun," dedi hem Şahin hem de Ceren.

"Nazlı, odana gidersen iyi olur. Fatih'in ifadesi alınacak, sonra seninki de..." dedi Ceren.

Nazlı, "Tamam," diyerek ayağa kalktı. Kalkınca bacağına giren ağrıyla ağzından ufak bir inleme çıktı. Karahan hızlı bir adımla yanına varıp kucağına aldı Nazlı'yı. "Her şeyeine tamam ama inadını saksıda bırakmanı çok isterdim, güzelim."

Nazlı ona hiç bakmadı bile. "O saksıyı senin kafana geçirmeden ya bırak ya götür!"

Şahin kendini tutamayıp gülümsedi. Karahan, senin lüğatin sökmüyor, mesele kadınların lüğatini bulmakta."

Karahan gözlerini kısıp Şahin'e baktı.

Ceren, Şahin'e küçümsercesine baktı. "Adamın kalbi ihtilal yaptı be! Tek ihtimalini tırnaklarıyla buldu. Kes sesini Şahin!"

Nazlı'ya anlatılmayan ne vardı acaba? Lügat, ihtilal ve ihtimal artı tırnak neydi? Karahan başını sağa sola sallayıp odadan Nazlı ile çıktı.

Aslı sinir krizi geçiriyordu. “Aman ya nedir sizden çektiğim? Daha birini baş göz edemedim. Siz bir rahat durun!” diyerek söylene söylene çıktı odadan.

Şahin ardından başını eğip baktı. “Teyze kızım da delirdi sonunda.”

Zeynep güldü. “O zaten deli,” deyip topuklarını vura vura kapıyı çekip çıktı.

Fatih’e dönen komiserler, alacağı cevabı hiç merak etmiyorlardı. Farklı bir şey duymayı beklemiyorlardı ama mecburdular.

“Evet, bize anlat bakalım, Fatih,” dedi Ceren.

Fatih oturduğu yerden kımıldamadan başını kaldırdı. “Neyi komiserim?”

Şahin, genç adamı tepeden tırnağa süzdü. Çökmüş göz altları ne derece yıkılmış olduğunu ele veriyordu. “Ela’ya ne oldu? Kendini yirmi beşinci kattan aşağı attığına inanmıyoruz. O senin kız arkadaşınmış. Sana güveniyoruz, bize doğru bir bilgi verebilirsin.”

Fatih yeterince üzgündü ve hiç zorlanmıyordu. “Beni çok sevdiğini ama yüzüme bakacak cesareti olmadığını söyledi. Ve sonra kendini aşağı attı,” derken hiç gocunmuyordu. Ağabeyi bir suç işlemişti. Katil olmuştu. Haklı haksız tartışılması çok gereksizdi. Onun yerinde kim olsa aynı şeyi yapmazdı. Uzun yıllardır Karahan’ın yanında çalışıyordu. Karahan; kendisini beş parasız bir hâlde ayağında yırtık bir ayakkabı, üzerinde kış günü olmasına rağmen ince bir tişörtle bir bankın üzerinde yatarken bulmuştu.

Üç beş serserinin onu *o bank benim* diyerek itip kakmasına şahit olduğundan bu yana değişen hayatını ağabeyine borçluydu. Bitirdiği üniversite, edindiği mesleğe Karahan sayesinde kavuşmuştu. Birçok yabancı dili onun emri üzerine öğrenmişti. Fatih dün bir hiç gibi yaşarken bugün kariyer sahibi bir gençti. Saygı görüyor ve saygı duyuyordu. Evet, sevdiğini elinden almıştı Karahan. Bu bir gerçektir. Ama sevdiği kız onu hiç sevmemişti ki... Ölmesinden hatta ağabeyinin onu aşağı atmasından ziyade takıldığı ve üzüldüğü konu buydu. Ela’nın acısı ya geçecekti ya da sonsuza kadar sürecekti. Tek

tutunduğu dal nefretti. Artık güven çok kolay olmayacaktı. Yüreği aşk acısıyla yanıyor olsa da elden gelen bir şey yoktu. Ela ölmüştü. Fatih'in de kalbini öldürmüştü. Ona inanmış ve yürekten bağlı bu genci artık güvensiz bir adam yaparak hayattan bir şekilde gitmişti. Fatih, Ela'nın nasıl gittiğiyle ilgilenmiyordu. Son ümitleri de yıkılan komiserlerin omuzları çöktü.

“Anlaşıldı, sizden bir şey çıkmayacak,” dedi Şahin.

Ceren, “Başka şahidimiz mi var sanki?” diye mırıldandı.

Komiserler, Nazlı'nın odasına girip ona da birkaç soru sorduktan sonra elleri boş bir şekilde koridora çıktılar. Karahan da tam arkalarındaydı. Şahin montunun cebinden çıkarttığı zarfı Karahan'a uzattı. “Bu senin, Vural Kurtoğlu sana bırakmış.”

Karahan zarfa birkaç saniye baktı ama elini uzatmadı. “İstemiyorum.” O adamdan gelecek hiçbir şeyi istemiyordu. Bir kâğıt parçası bile olsa...

“Biz okuduk. Sen de okursan hayrına olur diye düşünüyoruz,” dedi Ceren.

Bir dakika kadar ikilemde kaldı ama sonunda eline alıp buruşturup cebine soktu. “Belki okurum.” Merak etmiyordu. Etmek bile istemiyordu. Ama almıştı bir kere.

“Hadi iyisin. Şahit yok. Dosya kapanacaktır,” dedi Şahin.

Karahan oralı bile olmadı. “Umurumda bile değil, komiserim. Tekrar görüşmemiz, umarım düğünüm olur,” diyerek Şahin ve Ceren'in ellerini sıktı.

Ceren, hastaneyi terk ederken Şahin'e söylendi. “Bunlar hep senin yüzünden!”

Kaşları havaya kalktı Şahin'in. “O neden?”

“Merdivenlerde beni öpmeseydin, onların peşinden gidebilirdik. Üstlerden duyan olsa mahkemelik oluruz.”

Şahin gülümsedi. “Zincire bile vursunlar, umurumda değil! Öptüm!” diyerek arabanın şoför koltuğuna oturdu. Ceren'in dudakları

yukarı kıvrılmıştı. Ama arabaya binmeden önce eski hâline dönmeyi ihmal etmedi.

Nazlı ilk fırsatta Aslı'yı ve Zeynep'i yanına çekip baştan anlatmalarını istedi. Kendisi ortada yokken Karahan'ın neler yaptığını en ince ayrıntısına kadar anlatmıştı kızlar. Çok sevdiği ama bir o kadar da kızgın olduğu Karahan'a tekrar âşık olurken, zekâsına da hayran kalmıştı. Eğer ortadan kaybolan Karahan olsaydı, kendisinin bu denli güçlü olacağını hiç sanmıyordu. "Yine de kırgınım ve kızgınım. Hem abim olacak adam nerede?" diye sordu Nazlı.

Aslı ellerini beline yerleştirdi. "Of kızım! Sen ne ayaksın ya? Senin onu görmek istemediğini düşündüğü için gelmiyor."

"Olabilir. Karahan'ı da görmek istemiyorum ama dibimden ayrılmıyor."

Zeynep aklına gelen şeyle çılgık attı. "Ay biz ne unuttuk, Aslı!"

Aslı başını salladı "Ne unuttuk?"

Şaşkınlıkla izleyen Nazlı, "Ne oldu?" diye sordu.

"Kızım, dün gece Yiğit, Karahan'a vurduğunda ne demişti Karahan?" dedi Zeynep.

"Abim, Karahan'a mı vurdu? Ne manyak kadınlarınsınız ya, bir şeyi toptan anlatmıyorsunuz!"

Aslı çöküşe geçip nefes bıraktı. "Aman ya bir şey demedi, *hem karım hem kadını* dedi."

Nazlı'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır..."

Zeynep parmağını Nazlı'ya salladı. "Seni seni! Nikâh kıydın ama bize söylemedin."

Nazlı suçlu suçlu baktı. "Annem istedi."

"Ne?" diye bağırdı iki kadın da.

"Bağırmayın tepemde, annem gözümünden anladı."

“Vay kaynana vay, az değilsin! Ama çok kızdım, şu an operasyon yapıyor ama beni çağırıyor,” dedi Aslı.

“Yeter, çok sıkıldım. Aslı operasyon istiyorsan bana bir ev bul, ne otele ne de yalıya gitmeyi düşünüyorum.” Ağzını açıp karşı çıkacak olan kızları parmağıyla durdurdu. “Kesin kararım. Ne abim ne de Karahan umurumda! Kimseye de hesap vermeyeceğim.”

Birbirlerine bakan kızlar, Nazlı’nın inadından böyle yaptığını biliyorlardı. Dün gece sevdiği iki adamın da kendisi için neler yaptığını iyice anlatmışlardı. Karahan’ın onu bir daha terk etmeyeceğini biliyordu. Ve ağabeyinin her ne için söylediye bir daha söylemeyeceğini de biliyordu. Ama geçen onca yılın bir intikamı olmalıydı. Nazlı da bunu seve seve yapacak biriydi. Ve içine düştüğü her ne ise bu sefer tam anlamıyla öğrenmeden beşiz bile doğursa bu iş zordu.

“Peki ama Karahan izin vermez, sen de biliyorsun,” dedi Aslı.

Nazlı omuz silkti. “Ona sormuyorum.”

“Neyi sormuyorsun sen?” diyerek kızların arkasından boy gösterdi Karahan.

Nazlı ölüp gittiği adama yüz çevirdi. “Bir süre başka bir evde kalacağım. Kızlar bana ayarlayacak. Ve sen...” Karahan’a döndü. “Bana karışmayacaksın, kimse karışmayacak. Öyle de bir hakkın yok zaten.”

Karahan tek kaşını kaldırıp sevdiğine baktı. “Yapma ya! Boyum uzun diye yalı kazığı mı sandın beni? Bu hafta sonu düğünümüz var. Bugün çarşamba olduğuna göre pazar günü evleniyoruz. Ve sen buna engel olamazsın. Kimse engel olamaz.”

Nazlı sahte bir kahkaha attı. “O beni neden terk ettiğini bilmeden önceydi. Düğün falan yok!”

Karahan dişlerini sıktı.

Aslı ve Zeynep film izler gibi seyrediyorlardı.

“Nazlı, abartmasan,” dedi Zeynep.

Aslı da eltisine katıldı. “Fazla naz âşık usandırır, Nazlı. Hani bil diye söylüyorum. Abartma ve anneni düşün. Yazık kadına.”

Nazlı ellerini saçlarına götürdü. Birkaç saniye kızların haklılık payını hesapladı. Başını kaldırıp Karahan'a baktı. "Ertele, annem için."

Karahan, *ya sabır* çekip, "Peki ama zannetme haftalar sürer! Ya sen tıpış tıpış gelirsin ya da ben ne yapacağımı çok iyi biliyorum!" dedi.

Nazlı, Karahan'ın net tavrına baktı. "Ne biliyor acaba?" diye sordu kendi kendine.

Ertesi gün hastaneden ayrıldılar. Nazlı'yı Azra'nın evine kısa süreli konuk olarak yerleştirdiler. Karahan ne dediyse Nazlı'yı kararından vazgeçiremedi. Başına gelenlerden dolayı çok da üzerine gidemedi. Annesi çok üzülse de engel olmadı. Kızına karşı kendini bir nebze olsun suçlu hissediyordu. Yiğit kendi kendini yiyordu ama ne çare, elden bir şey gelmiyordu. Artık yirmi yaşında bir başına bir genç kız değildi. Karısı başta olmak üzere bir ordu dolusu militanı vardı. Tek istediği, evinden gelinliğiyle kendisini affetmiş şekilde mutlu mesut çıkan bir Nazlı'ydı.

Azra çantasını koluna takıp Nazlı'ya seslendi. "Ben çıkıyorum, tatlım!"

Tam bir haftadır Azra ile birlikte yaşıyordu. Ve hiç şikâyetçi değildi. Bu kızlar, Nazlı için Allah'ın ona gönderdiği kan bağı olmayan kız kardeşlerdi. Saçını tepeden bağlamıştı. Yüzünde gram makyaj olmayan, üzerinde eşofmanlı Nazlı esneye esneye kapıya, Azra'nın yanına geldi.

"Tamam, canım."

Kaşlarını çattı Azra. "Kuzum, sen hep uyur oldun. İyi misin? Bak, yardımcı kız gelir birazdan, bir şey olursa hemen ararsın."

“Tembellik tarzım değil, kızım. Ben kendimi bildim bileli çalışıyorum. Ondan oluyor sanırım. Ne olacak bana? Karahan’ın kapıya diktği ordu sağ olsun. Bahçeye çıksam burnumda bitiyorlar.”

Azra güldü. “Kıymetini bil, adam seni çok güzel seviyor. Bak benimkine, öküzle yarışa girse kazanır,” diyerek suratını astı. Yine aklına gelmişti işte. Zaten hiç çıkmıyordu ki!“Murat’ın amacı ne, ben hiç anlamıyorum. Seni sevmediğini düşünmüyorum. Ama başka bir şey var ya da haklısın. Ağzı cafcaflı laflar yapmıyor, bir de üzerine odunluğunu koyuyor,” dedi Nazlı. “Ama emin ol, seni alana kadar peşinden gider.”

“Aman o mu benim peşimden gelecek? Güldürme beni! Ona yalan söyledim diye bir haftadır surat yapıyor bana. Ben de ona... Yani bu iş bitti bitecek.” Sıkıntılı bir nefes verdi. “Neyse bu biz Türklerin malum huyu, kapı önü muhabbeti bitmez. Geç kalıyorum.” Kapıyı açıp çıkma niyetindeydi Azra. Ama karşısında Karahan’ı görünce önce durdu.

“Hoş geldin, Karahan. Görüşürüz, Karahan!” diyerek hızla ayrıldı.

Karahan, hoş bulduk bile diyememişti. Karşısında gördüğü Nazlı’yı tanıyor olamazdı. Ah hayır, onun her hâlini bir kilometreden tanırdı. İşte şimdi tam bir kız çocuğu vardı karşısında. Nazlı’nın ise bu hâlini umursadığı yoktu. Sevecek adam, kadını her hâliyle sever ve beğenirdi. Davet beklemeden içeri girdi Karahan. Huyu kurusun, istediği zaman, istediği kadar kaba olabiliyordu.

Gözlerini deviren Nazlı, kapıyı kapatıp ardından salona girdi. Elleri cebine sokmuş, karşısında ful yakışıklı ve karizmatik bir adam vardı. Hem de dibine kadar onundu. Nazlı onu özlediğini daha yoğun hissetmişti. Bir haftadır görmüyordu. Bunu kendisi istemişti. Ama daha ilk günden zor gelmişti ve inadından kimseye söyleyemiyordu.

“Ben de seni özledim, güzelim.”

Nazlı uzun süredir Karahan'ın üzerinde tuttuğu bakışlarını çekti. Salondaki büyük koltuğa geçip, o yokmuş gibi iki elini başının altına alıp uzandı. "Seni özlediğimi de nereden çıkardın?"

"Tabii ki içindeki küçük kızın bakışlarından. Sana şöyle diyor: *Koşsana kızım, adamın gelmiş! Özledin işte, itiraf et.*"

Bu adamın empati kurmak gibi huyları da mı vardı? Gözlerini kapattı. "Neden geldin, onu söyle! Çok uykum var, uyumak istiyorum," diye mırıldandı.

Kaşlarını çatan Karahan, Nazlı'nın yanına varıp, eğilip elini kadının başına koydu. "Hasta mısın, neyin var?"

"Uykum var."

"Sen! Bu saatte uykun var? Normal değil bu, hadi doktora gidelim," deyince Nazlı gözlerini fal taşı gibi açtı. Doktor demek, bebek demektir. Olmazdı. Şimdi değildi. Ah duyduğunda *neden ben-den sakladın* diye bir ton fırça yiyecekti. Ama şimdi değildi. Hemen doğruldu. "Hayır, iyiyim. Sadece çalışmaya alışkın olan bedenim tembellik yapıyor."

Başını Nazlı'nın az önce kalktığı yere eğdi Karahan. Korkmuştu bir an. Dizlerini yere koyarak Nazlı'yı kendine çekti. "Bensizlik yaramıyor sana, yetmedi mi sence?"

Nazlı dilini damağına vurup, "Cık," dedi. "Yetmedi."

"Ama seni çok özlüyorum."

"Özlemek iyidir. Özlenenin kıymeti artar."

"Delirtme beni, kadını! Ne kıymeti, ne artması?" diye çıkıştı Karahan.

Karahan her *kadını*m dediğinde Nazlı'nın içi bir hoş oluyordu. Yine de, "Bana kadını dem!" dedi sert bir sesle.

Nazlı'nın tek bir harfinden ansiklopedi yazabilen Karahan gü-lümsedi. İki eliyle belinden çekerek kendine iyice yaklaştırdı. Kadının beyaz boynuna başını soktuğunda mis gibi kokusunu aldı. "Sen benim kadını değil misin? Kime kadını diyeyim ben? Senden başka kadını mı var benim?"

Nazlı, Karahan'ın bu kahrolası çekiminden bazen nefret ediyordu. Nereden vuracağını çok iyi bilen adam, en büyük kozunu her zaman oynamaktan geri durmuyordu. Ten çekimi her zaman işe yarardı. Karahan bunu çok iyi biliyor ve uyguluyordu.

“Var mı yoksa benden mi gizliyorsun?” deyip iki eliyle Karahan'ı geri itmeye çalıştı. Karahan kendi ayrılmasa onu itmesi mümkün değildi.

Gözlerinin içine derin derin bakan Karahan, “Evet, bir saray dolusu cariyem var. Ama senden saklıyorum,” dedi.

Bir saray dolusu cariyeye fikri çok iğrenç gelmişti Nazlı'ya. Bir o kadar da kanının kıskançlıktan kaynamasına neden olmuştu. *Renk verme kızım Nazlı!* “O yüzden mi varla yok arası olan benim peşimdesin? Sarayında bekleyen cariyelerine gitseydin ya!” Kollarını göğsünde bağlayıp arkasına yaslandı.

Allah'ım, ne zor şey bu kadınlar... Sevsen olmuyor, sevmesen hiç olmuyor. Kaldı ki bu Nazlı, gel de sevmeye, gel de nazına ölme... Karahan gülmek için alt dudağını ısırды. “Benim sarayımın tek cariyesi sensin. Bunu da bile bile bana işkence ediyorsun. Üstelik hayalî cariyeleri kıskanıyorsun.” Ellerini havaya kaldırdı. “Pes diyorum güzelim, pes!”

Göz ucuyla izlediği Karahan'ın bu hâli çok komik gelmişti. Kendini tutamayıp kakhaha attı.

Karahan onu kendine çekip dudaklarına sokuldu. Nazlı itiraz etmeye fırsat bile bulamamıştı. Balsa bile bir süre sonra pes edeceği garantiydi. Hangi kadın, sevdiği adama karşı koyabilmişti ki, Nazlı karşı çıkabilsin?

Nazlı'nın tenine istilasına ara verip geri çekildi. “Şu inadin diyorum, ne olacak? Şimdi balayında olmamız gerekiyordu,” diyerek Nazlı'nın boynuna doğru ilerledi.

“İnat etmiyorum. Sen benden bir şeyler gizliyorsun. Artı daha ne olduğunu, neden olduğunu bilmediğim ve ayrı geçen yılların hesabını bana daha vermediniz.”

Karahan üzerinden çekilen romantik örtüyle beraber geri çekildi. “Önemi var mı? Unutsak, her şeyi hiç konuşmasak? Sana bunu bir daha asla yapmam. Bunu sen de biliyorsun. Hepimiz gençtik. Fazla cahil, fazla cesur roller aldık. Becerebildik mi? Hayır. Her şey biz insanlar için, Nazlı. Yanlış yaptım, biliyorum ama en kötü yanlış en güzel doğrunun üzerinde yaptığım için özür dilerim.”

Karahan’ın her sözünü dikkatle dinlemiş, bazı yerlerde hak vermişti. Ama hâlâ bilmesi gereken bir şeyler vardı. Ve bilmek için elinden ne geliyorsa yapacaktı.

“Güzel laflar ediyorsun da bana hiçbir şey açıklamıyorsun.”

“Bir gün söz ama bugün değil.”

“Anlamıyorsun, Karahan. Senin bildiğin ama benim bilmediğim her neyse beni rahatsız ediyor. Az kalsın ölüyordum ve bunların benim başıma neden geldiğini bile bilmiyorum. Tamam, senin düşmanın olduğu aşikâr. Ama neden, neden işte? Aklımda bu sorulardan çok var. Bir kez gözümü kapattım, senin oldum. Bir kez daha kapatırsam kendimi nikâh masasında bulurum,” deyip sıkıntılı bir nefes verdi.

Karahan hâlâ onun önünde dizlerinin üzerinde duruyordu. “Ne, neyi değiştirir, Nazlı? Ne duysan seni sakinleştirir?”

“Ben zaten sakinim. Duyacaklarım hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Ama anlat ki bileyim. Ve susayım. Ben bilinmezlikten köşe bucak kaçan biriyim. Ama seninle ne kadar bilinmez varsa hepsi gelip yakama yapıyor.”

Elbette duyacakları hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Aldatılmış olması hâriçti. Aklında, hayalinde asla bir kadınla aldatılmış olma ihtimali can bulmuyordu. Bu konuda Karahan’a olan güveni tamdı. Gerçek her ne ise Karahan’ı ondan alamazdı. Hele şimdi çocuklarını içinde taşıırken bu hiç olmazdı. Kaldı ki bu adam için bitmek tükenmek bilmeyen aşka sahipken.

“Demek hiçbir şeyi değiştirmeyecek? O hâlde kalk, seni yalıya götüreyim. Ya da benim evime yani evimize...” Nazlı’nın boynuna doğru sokuldu yine.

Nazlı gözlerini devirdi. İki eliyle itti tekrar. “Yavaşama Karahan, yavaş gel!”

İki kaşı havaya kalktı Karahan’ın. “Ne?”

İlk defa Nazlı’dan böyle bir kelime duyuyordu. Nazlı’ya argo konuşmak acayip şekilde de yakışıyordu. Erkekler canım cicimden daha fazla seviyordu belki bu tür kelimeleri ya da bir biçimde reddedilmek onlara kamçı vazifesi görüyordu.

Nazlı iki eliyle ağzını kapattı. Karahan gülmemek için dudaklarını ısırdı. “Yine söylesene,” dedi.

Nazlı başını olumsuz anlamda salladı. “Azra ile yaşarsam böyle olur!” Karahan tuttuğu kahkahasını bıraktı. “Bence ağzına çok yakıştı. Her zaman olmaz ama arada böyle sözler kullanmalısın.” Yine sokulmaya başlamıştı.

“O neden o?”

“İnanılmaz çekici oluyorsun.” Karahan’ın bitmek bilmeyen arzuları, Nazlı’ya ecel terleri döktürüyordu. Karşı koymak elinden gelmiyordu ama sarılmak da inadına sığıyordu.

“Sen artık gitsen diyorum.” Yavaşça ayağa kalkarken Karahan da yerinden doğruldu.

“Hayır, bana mantıklı bir şey söylemeden olmaz.” Ceketinin açık olan yerlerinden geniş göğsü *ben buradayım* diyen adama baktı Nazlı. Çikolata gibi görünüyordu gözüne o esmer ten. “Çikolata.” Aniden çikolata çıkmıştı ağzından.

Karahan kaşlarını çatı. “Nasıl?”

Nazlı anında geri toparlandı. “Hiç ya canım çikolata istedi birden.” Arkasını dönüp dilini ısırdı. “Of, git artık Karahan! Bak, ne kadar mantıklı bir cümle kurdum.”

Mutfağa doğru iki adım atmıştı ki, “Dur orada!” diyen Karahan’ın sesiyle çakılı kaldı.

Geri zekâlı Nazlı, anladı işte... Kendi kendine homurdandı. Yavaşça ona dönüp iki elini beline yerleştirdi. “Durdum, ne oldu?”

Karahan ciddi bir sesle konuşarak yaklaştı. “İki gün müsaade! Ya yalıya dönersin ya da bizim evimize.”

Nazlı içinden, *oh* çekip dışarıya çemkirdi. “Yapma ya emrin olur! Babanın uşağı mı var burada, emir veriyorsun?”

Karahan gülümseyip, “Cık,” dedi. “Babamın gelini var. Emir değil rica, seni benden ölüm bile alamaz, kızım. Peşinden mezara giririm. Boşuna Çin işkencesi etme bize. İki gün sonra ya kendin gelirsin ya da ben seni sırtıma atıp götürürüm.” Nazlı’nın dudaklarına eğilip öpücük bıraktı. “Görüşürüz, güzelim.”

Kapının koluna elini atmış olan Karahan öylece dinledi. “İki günün var, Karahan! Ya bana her şeyi anlatırsın ya da canım nereye isterse oraya giderim. Beni de zor bulursun. Ha dersen ki *GİDE-MEZSİN*, giderim! Parmak izimi bile bulamazsın.”

Karahan hiç dönmeden gözlerini kapatıp açtı. Karahan zordu da Nazlı çok mu kolaydı? Ağır ağır arkasına döndü. Çokbilmiş havasını takınan Nazlı kollarını göğsünde bağlamıştı. Gideceği falan yoktu. Sadece blöf yapıyordu.

“Sen bilirsin, güzelim,” diyerek kapıdan çıkıp gitti. Nazlı’nın yüzündeki şok ifadesini gördüğünden beri hain bir gülümseme vardı yüzünde. Akşama kadar evde pinekleme Nazlı’ya zor geliyordu. Saat sekiz olmuştu ve yaptığı tek şey yiyip içip oturmaktı. Televizyon karşısında elinde bir elma ile savaşıp dururken, Azra gelip kendini koltuğa attı. Ayağındaki topuklu ayakkabıları tepikleye tepikleye çıkartıp uzandı. Suratı sirke satıyordu.

“Hayırdır, Azra?”

“Ne hayrı be! O hiyardan hayır mı olur? Olsa olsa cacık olur. O da karta kaçmış, acı olur.”

Nazlı güldü. “Ne oldu yine?”

“Ne olacak, paşam bana kur yapıyor. Bugün sağımdan solumdan ayrılmadı. Sizin holdingdeydim bugün. Öpücük atmalar, göz kırpmalar, sarılmaya çalışmalar...”

“E ne güzel! Yapsa kabahat, yapmasa kabahat kızım sana da.”

Biraz sakinleşince, “Of!” dedi Azra. “Bilmiyorum. Aşk mı onun hissettiği? Sevdığını söylüyor ama görselde hiçbir şey yok. Yani aslında var.” Kafası karışmıştı. “Aman bilmiyorum işte öyle...” dediği esnada kapı çalındı.

Nazlı onu durdurup, “Ben bakarım,” diyerek ayağa kalkıp kapıyı açtı.

Aslı, Asya, Zeynep, Nil ve Duru kapıdan didişerek içeri girdiler. Aslı, Nazlı’nın yanağından makas alıp Karahan’ın sesini taklit etti. “N’aber güzelim?”

Nazlı gözlerini devirdi. Onların arkasından salona ilerledi. Herkes kendine bir yer bulup çoktan oturmuştu.

Zeynep, “Ee kaçak görünce, nasılsın?” diye sordu.

Nazlı kısa ve öz, “İyilik küçük gelin, annem nasıl?” dedi.

Aslı, “Çok istiyorsan gelir görürsün. Yok öyle bedava haber,” dediğinde Nazlı yerinden kalkıp Aslı’nın yanına sokuldu. “O kocan olacak adamı da çok özledim. Karahan dibimden ayrılmıyor ama o hiç gelmedi bile,” dedi içli içli. Gözleri dolmuştu. Hatalar sevgiye, özleme engel olamıyordu. Hele de Nazlı’nın bu hassas döneminde. Aslı kollarıyla sardı Nazlı’yı. “Kıyamam ben sana... Ben kocamın kafasını kırmaz mıyım?”

Zeynep yüzünü sevimli bir hâle sokarak Nazlı’ya baktı. “Oy yavrum, bebişler kendini göstermeye de başlamış,” dediği anda odanın içinde küçük çaplı bir faciaya neden olmuştu.

“Ne?” diye bağırان kızlar, bir anda ayağa fırladılar. Nazlı kızmaması gereken yerde ağlamaya başladı.

Asya havaya zıpladı. “Ya ben teyze mi oluyorum yine?” diye el çırpı. Sonra bir an durdu. “Ama bu ne zaman oldu? Hem niye bebişler, kaç tane?”

Aslı parmağını kaldırıp iki işareti yaptı. Nil ve Duru, yüzlerinde kocaman bir gülümsemeyle Nazlı’nın dizlerinin önüne çöktüler.

Nil, “Nazlı abla, çok sevindim! Ya ben şimdi hala mı oluyorum? Allah’ım, hem de iki tane!” diyerek elini Nazlı’nın karnına koydu. Nazlı gözlerini silmekle meşguldü.

Duru kendinden hiç beklenmeyen bir tavırla Nazlı’nın boynuna sarıldı. “Çok mutlu oldum ben! Gerçekten tebrik ederim!”

Şoktan çıkan Azra, “Yuh sana Nazlı, insan bir söyler ama!” dedikten sonra Aslı ile Zeynep’e dönüp, “Lan sizi koynumda yılan diye mi besledim kaç yıldır?” diye çemkirdi.

Nazlı kendini toparlayıp, “Karahan da dâhil kimse bilmiyor, ağzını açanı vururum. Daha sürünmedi,” dedi.

Nil, “Daha nasıl sürünsün, Nazlı abla? Bir dağları delmediği kaldı,” dedi şaşkınlıkla.

“Benden sakladığı şeyler var ve söylemiyor. Önce onları duymak istiyorum.”

Nil ile Duru yavaşça ayağa kalkıp yerlerine oturdular. “Bilemiyorum, sen daha iyi bilirsin,” diyebildi Duru. Ama Aslı, o şey her ne ise o iki kızın bildiğini anlamıştı.

Cama atılan minik taşla hepsi birden korkuyla çılgık attı. Aslı, Azra’ya baktı. “Bu ne kız? Sapığın mı var?”

“Ne bileyim ben,” diyerek koşup perdeyi çekti. Karşısında gördüğüyle, “Oha!” dedi. Kızlar merakla hepsi birden cama sinek gibi yapıştı. Murat ve saz ekibi, bu soğukta bahçeye kamp kurmuş gibiydiler.

Nil, “Ya o abim değil mi?” dediğinde Nazlı, “Ta kendisi,” diye yanıtladı.

“Amanın hepsi burada,” dedi Aslı.

Azra perdeyi kapatıp, balkon kapısını açıp çıktığında kızlar da arkasından çekirge sürüsü gibi doluştu. İki elini beline yerleştirip sert bir sesle, “Ne işin var burada senin? Hayırdır, saz ekibin de burada?” dedi.

Murat elleri cebinde, yüzünde çok nadir gösterdiği gülümsemeyle duruyordu. “Senin için, aşkım.”

“Aşkını köpekler yesin Murat, defol git!” Arkasını döner dönmeyiz, kızlar onu tutup Murat’a çevirdi.

Nazlı, “Ay bu evlenme teklifi edecek vallahi!” dediğinde Nil de ona katıldı. “Yeminle edecek! Hem de malum müzik şefimiz de burada.”

Asya, Fırat’a el salladı. “Hoş geldin, sevgilim.” Fırat hayali bir öpücük yolladı sevdiğine. Nazlı, Karahan’a ters ters bakıyordu. Ama Karahan, ona tam aksi aşk dolu yoğun bakışlar atıyordu. Yiğit ve Aras da vardı. Hatunlarına göz kırptılar. Ah, Nihat olmadan olur muydu? “Ben de buradayım, tatlım,” dediğinde Karahan’dan tekme yedi. “Sus lan! Asıl ben buradayım.”

Nihat hiç umursamadı. “Yiğit abi, bir şey diyecektim...”

Nihat bir tekme daha yedi. “Kes sesini! Atarım nişanı, görürsün bir şeyi,” dedi Karahan. Nihat yutkundü ve sustu.

“Aşkım, çok özür dilerim, beni affet!” derken apartmandaki tüm pencereler insan dolmaya başlamıştı.

“Murat, rezil oluyorum! Git!” diyerek dişlerini sıktı Azra.

Murat arkasına dönerek Fırat’a işaret verdi. Fırat başını salladı. Karahan’a yaklaşp, “Hâlâ şansın var,” diye fısıldadı.

Karahan gülümsedi. “Ama o şarkı sosyal platformda 93 milyon kez tıklanmış, Fırat. Hem Murat bu işi bana bıraktı. Hadi kaybol!”

Fırat ekibini getirmek yerine kurduğı sistemin tuşuna bastı. Şarkı başladığında bir sıkıntı yoktu. Ama ilerlediğinde Azra’nın gözlerinden ateşler çıkmaya başlamıştı. Murat dumur olmuştu. Gözleri Azra’dan özürler diliyordu. Ama çare neydi? Pencerelerden sarkan insanlar kıkırdamaya bile başlamıştı. Murat, Karahan’a sağlam bir küfür savurdu. Karahan kahkaha atmamak için üstün bir çaba içerisindeydi.

Gece gölgenin rahatına bak

Bir de dön kaderimin bahtına yâr

Seni düşlerin anlayacak da

Dön memleketin hâline bak
Aldı dünya çantasını
Gidiyor bıraktı bize fazlasını
Dönüp bakmaz arkasına
Bir de gel tat kalbimin bombasını.
Adaleti koyduk ortasına
Dön dedi döndük voltasına
Fakirin paradan haberi yok ama
Zenginın meyvesini koy votkasına
Hadi gönlümü vurdun da
Söyle kim kimin umurunda
Yılan yatıyor koynunda
Bir öpücük kondur boynundan⁸

Şarkı biter bitmez Azra avazınca bağırdı. “Allah seni bildiği gibi yapsın, Murat! Yıkıl git, gözüm görmesin seni!” dedikten sonra içeri girmek için arkasını döndüğünde, kızları da beraber iterek eve soktu. Sinirden gözleri dolmuş ve elleri titremeye başlamıştı.

Murat, Karahan’a baktı. “Karahan, istikbalimle oynadın.”

Karahan başını kapıyı kapatıp perdeyi çeken Azra’ya çevirdi. “Sıkıntı yok,” derken cebindeki orta büyüklükte ama camı kıracak güçte olan taşı eline havaya atıp tuttu. “Şimdi ben bunu atacağım, sen de adam gibi hatta fazla cesur biçimde teklifini edeceksin. Ne lan o öyle *aşkıma affet*? Biraz maço olsana, kız senden fazla maço!”

Murat’ın kaşları havaya kalktı.

Karahan taşı isabet aldı. Ama yandaki ışığı kapalı olan cama fırlattı. Büyük bir gürültüyle aşağı inen camların sesine kızların çığlığı da eşlik etti. Boş odanın büyük camı şangır şungur aşağı inmişti.

8 “Gece Gölgenin Rahatına Bak”, 12 Aralık 2016’da 2645 Records etiketiyle yayımlanan Çağatay Akman single’ıdır. Şarkının sözlerini Çağatay Akman ve Koray Albayrak yazdı.

Murat, Karahan'a baktı. "Ne yaptın sen? Vallahi keser bizi Azra şimdi!"

Yiğit araya girmek istedi. "Lan oğlum, sen garip bir şey çıktın. O bir kadın, seversin, öpersin, yumuşar, kabul eder. Sen öl desen ölür."

Murat elini saçına götürüp karıştırdı. "Ne bileyim ben, daha önce Azra'yı mı sevdim? Başkalarını seviyormuş gibi yaptım. Bu kadın bana dünyayı ters çevirtti."

Azra elinde tavayla balkona çıktı. Hâli hâl değildi. Dokunsan ateşi ortalığı yakardı. Gözleri çakmak çakmak olmuştu. "Ulan kafanı kırarım senin!"

Giriş katında oturduğu için balkon yerden yarım metre yüksekteydi. Çoktan atlayıp Murat'ın kafasına tavayı indirecekti ama eteği buna müsaade etmiyordu. Azra'nın ardından onunla birlikte balkona dolan kızlardan Nil ve Asya kıkırdamaya başlamıştı. Aslı, susması için Asya'ya bir çimdik atmıştı ama Asya daha çok gülmeye başlamıştı.

Karahan fısıldadı Murat'a. "Hadi içindeki öküzü dışarı çıkar!"

"Öküz mü? Ben öküz değilim!" Karahan'a kızgın bir bakış attı.

"İyi, göster o zaman neymişsin," dedi Karahan.

Omuzlarını dikleştirdi Murat. Elinde tavayla bekleyen Azra'ya baktı. "Beni onunla mı korkutacaksın? Peki, sence o tava beni durdurur mu?"

Kaşları çatılan Azra hiçbir şey demedi.

"Yok, o beni kesmez. Yok mu evde kasap bıçağı falan? Onu al gel sen!"

Elindeki tavayı Duru'ya verdi Azra. "Duru, bana bıçak getirir misin?" Gözleri büyüyen Duru etrafına bakındı. Zeynep'in *getir* işaretiyle bir dakika bile sürmeyen zaman diliminde elinde bıçakla geri döndü. Azra bıçağı aldı.

"Bu seni keser herhâlde! Birinci kalite İsveç ürünüdür," diyen Azra'nın gözleri ateşle kavruluyordu. Yakacağı tek kişi de Murat'tı.

Yukarıdan biri seslendi. “Ay polis yok mu polis, kesecek gül gibi oğlanı?”

Zeynep kahkaha attı. Eğilip yukarı baktı. “Korkma teyze, kesmez.”

Yukarıdaki kadın çemkirdi. “Terbiyesiz, teyze senin annendir!”

Aslı gaza gelip yukarı baktı. “Arkadaşımın kusuruna bakma babaanne, güccük daha bilmiyor bu işleri,” deyince kızlar arkada gülmekten helak oluyorlardı.

Kadın tekrar çemkirdi. “Ay ne terbiyesiz şeyler bunlar!” Alelacele içeri girdi. Pencereyi de sertçe vurarak kapattı.

“Menopoz dönemi galiba,” dedi Zeynep. Kızlar sesli kahkaha attılar.

Sap gibi bekledi ama gözlerini Azra’dan bir an bile çekmedi Murat. “Sen şimdi beni öldür o bıçakla yoksa vallahi de billahi de benimle evleneceksin.”

Azra bıçağı daha sıkı kavradı. “Yok ya! Kim dedi sana bunu?”

Murat ağır adımlarla balkonun önüne kadar geldi. Hâliyle Azra’dan oldukça aşağıdaydı. Kısa mesafede durdu.

Yukarıdan bir kadın sesi daha geldi. “Ay bırak onu, yakışıklı! 3. Kat 6 numara gel bana, ben evlenirim seninle. Ne yapacaksın o çirozu?”

Aslı ellerini havaya açtı. “Fesuphanallah!” Eğilip kadına konuştu. “Canın koca istiyorsa Esra Erol’a git şekerim sen. Yok, başıma vurdu diyorsan otoyol müsait.”

“Öh hö!” diyen Yiğit’in sesini duyunca kocasına baktı Aslı. Sonra yine yukarı baktı. “Bizim adamlarımıza dokunursan ölürsün. Kapat lan camı!” diye bağırdı. Kadın omzunu silkerek camı kapatıp perdeyi hızla çekti. Camlarda hâlâ bekleyen üç beş kişi mevcuttu. Merakla izliyorlardı. Murat ayağını balkonun betonuna koyup korkuluktan aldığı destekle balkona çıktı. Azra’nın tam karşısına dikildi.

9 Esra Erol Özbir, Türk sunucu ve televizyon programcısı.

“Özür falan dilemiyorum, vazgeçtim. Hem neden özür diliyorum ki? Seni sevdiğim için özür mü dileyeceğim?”

Kızlar hep bir ağızdan, “Ooo!” demişti. Yiğit ve Karahan’dan yüksek perdeden ıslık sesi kulakları delip geçmişti.

Azra gözlerini kısıp Murat’a baktı. “Ne sevgisi be! Sen ne biliyorsun sevmeyi? Senin bildiğin ancak odunluk!”

Murat ceketini geri itip ellerini beline yerleştirdi. Başını sağa sola çevirip Azra’da kaldı. “Odunum. Odunlar sevemez mi? Âşık olamaz mı? Ne yani sen şimdi...” Murat parmağını kendi göğsüne bastırdı. “Bu odunu sevmiyor musun?” diye sordu.

Azra elindeki bıçağı havaya kaldırdı. “Sevme sen beni! Söke-rim senin kalbini yerinden, daha kolay olur işim!”

Murat dişlerini sıkarak, Azra’nın bileğini yakalayıp bıçağın ucunu kalbinin üzerine koydu. “Sök hadi! Benimkini söktün diyelim, kendi kalbine ne yapacaksın?”

Karşısındaki adamın haklı olduğunu biliyordu. Erkekler işlerine gelince nasıl da mantıklı düşünüp hareket edebiliyorlardı. Kadın yüz bin kelime söylese o duymaz ama bir cümle ile kadının tüm kelimelerini kifayetsiz bırakabiliyordu. Azra, bileğini geri çekmek için hamle yaptı ama inatla daha çok bastırdı Murat. Biraz daha bastırırsa bıçağın ceketi delmesi işten bile değildi.

“Bırak!” dedi Azra.

Murat az daha bastırdı. “Önce cevap vereceksin!”

Azra dişlerini sıkarak konuştu. “Aptal olma, bırak!”

Murat az daha bastırdı bıçağı. Azra bıçağı aldığı güne lanet okumaya başlamıştı. “Hayır,” dedi Murat.

“Ay, sen bana ne sordun ki cevap istiyorsun?” diye bağırdı Azra.

“Bak atarlı prenses, ben bilmem öyle süslü laflar. Ya sen bu adamı böyle kabullenirsin ya da böyle kabullenirsin.” Azra’nın gözlerinin içine baka baka sarf ettiği sözler, havada asılı kalmıştı. Kimse tek kelime bile etmiyordu. Azra da dâhildi.

“Şimdi bu bıçağı ya sapla ya da benimle evlen. Saplarsan ölü-rüm. Evlenmezsen de ölürüm.” Murat, bıçağı az daha bastırdı.

Azra gözlerini kısıp baktı. “Elini bileğimden çek!” Sesi sertti. Bıçak ceketi delip geçmişti. Azra bunu hem görüyor hem de bıçağın tenine dokunduğunu hissediyordu.

“Hayır!” dedi Murat.

Adamın tenine batan bıçak, Azra’nın kalbine batıyordu aslında. Bu, öküzlükte terfi almış adamı seviyordu. Hem de çok... Ondan genç olması bunu değiştirmiyordu. Aralarındaki dokuz yaş hiç gö-züne görünmüyordu. Etrafında onlarca yakışıklı ve genç erkeğin olması, kalbindekinin yerini almıyor, her geçen gün yerini sağlam-laştırıyordu. Gardını indirmeye karar verdi. Bu yol zor bile olsa, çe-kilmez bile olsa adı aşktı, gerisi teferruat...

“Murat, elimi bırak! Bıçak canını yakıyor!”

Murat üzgün bakışlarını çekmiyordu. Ne dese olmayacaktı. Azra hem inatçıydı hem de lafını esirgemiyordu.

“Öldür kızım beni! Ne yapayım ben daha? Seni başkasının ya-nında görmektense öldür gitsin!”

Azra sinirle bileğini çekti ama yine alamadı. “Aptal mısın sen ya? Seni öldürürsem kiminle evleneceğim ben?”

Murat ilk anda idrak edemedi. Öfkeyle çıkışınca her zamanki ters laflarını edeceğini zannetmişti. Birkaç kıkırtı sesi yükseldi. Ama Azra, Murat’ın şapşal hâlini izliyordu. Üzülmüş olan Murat, bakış-larını yere indirip anında kocaman açılan gözlerini Azra’ya çevirdi. “Ne?”

“Ne, ne kabul ediyorum. Senden daha iyisini beklemek hata olur. Ama bunu da sevdim, hiç değilse adam gibi teklif ediyorsun.” Murat gülümsedi. Azra da...

Apartmanın üst katlarından yükselen, “Öp! Öp!” sesleriyle göz-lerini kapattı Azra. “Taşınıyorum, ne meraklı komşularım varmış,” diye mırıldandı.

Murat, Azra'yı kendine çekip sarıp sarmaladı. Alnına öpücük bıraktı Azra'nın. Karahan ve Yiğit'in yine yüksek çıkan ısıkları ortalığı inletti. Hepsi gülümsedi. Azra geri çekildi.

"İçeri gel de şu kalbine bakalım."

Murat, Azra'yı bırakıp, cebinden çıkardığı kutudan yüzüğü çıkarıp Azra'nın parmağına taktı. Kare ama dehşet büyüklükteki tek taş pırlanta yüzüğüne baktı Azra. "Çok güzel..."

"Senin kadar değil," diyerek göz kırptı, kanatlarının altına çekip kızların arasından içeri girdiler.

"Bak bak, yüzüğü görünce mayalanmış hamur gibi oldu," dedi Nil.

Nihat hızla gelip balkonun parmaklığından içeri atlayıp kolunu Nil'e doladı. "Sen beni görünce neye benziyorsun?"

Karahan cebine attığı birkaç taştan birini çıkarıp Nihat'ın dizine isabet aldı. Acıyla dizini tuttu Nihat.

"Çek pençelerini!" dedi Karahan.

Nazlı ellerini beline yerleştirdi. "Karahan!" dedi sesini yükseltip.

Karahan, Nazlı'ya döndü. "Evet, güzelim?"

"Kes şunu, rahat bırak!"

Karahan da balkona gelip Nazlı'nın karşısına geçti. "Olur, sen öyle istiyorsan neden olmasın?"

Asya ağzını şaşkınlıkla açtı. "Oha ya deve gibi adamı minnacık kız dize getiriyor!"

Karahan gülümsedi. "Kız minnacık ama sevdası büyük," diyerek Nazlı'yı kolunun altına çekti. Ve eş zamanlı dizine taş darbesi aldı.

Yiğit pis pis baktı. "Çek pençelerini!" deyince Nazlı ağabeyiyle göz göze geldi. Ama Karahan tabii ki Nazlı'yı bırakmamıştı.

Aslı "Öhöm, sanırım burada benim," dedikten sonra ellerini beline yerleştirdi. "Yiğit, kes şunu, rahat bırak, demem şart oldu."

Bu gece kapı yerine kullanılan balkondan Fırat, Yiğit ve Aras da atlayıp evin kroki alanına giriş yaptılar. Aras ve Yiğit, Nazlı'ya döndü.

“Biraz konuşalım mı ikizim?” dedi Aras.

“Konuşalım, ikizim.” Ağabeyinin ürkek bakışlarına meydan okuyup, “Ve abiciğim,” dedi Nazlı. Yiğit az da olsa gülümsemeye çalıştı. Nazlı evden gittiğinden bu yana pek gülmüyordu. Nazlı biyolojik olarak kız kardeşiydi. Ama gönülde kızından hiçbir farkı yoktu.

Aras, Yiğit ve Nazlı, Nazlı'nın kaldığı odaya geçtiler. Nazlı yatağın üzerine oturdu ama kardeşi ve ağabeyi karşısına geçip ayakta durdular.

Yiğit zor bir konuşma olacağını bildiğinden çok sıkıntılı görünüyordu. “Özür dilerim,” diyerek söze girdi. “Belki bir anlamı yok ama özür dilerim.”

Nazlı soluğunu bırakıp, “Neden abi?” diye sordu. “O zamandan bu zamana hiçbir şey değişmedi. Ama geçen zaman geri gelmeyecek. Bana en başında gerçek her neyse anlatabilirdiniz. Ama beni uzaklaştırmak size en kolay yol olmuş.”

“Anlaşılan o ki Karahan sana bir şey anlatmamış ama yine de haklısın. O zaman için doğru olan o gibi gelmişti hepimize, bilemedik,” dedi Aras.

“Evet, Karahan bana henüz bir şey anlatmadı. O yüzden size ne kadar kızacağımı bilmiyorum. Neden ne olduğunu hatta şu an neler olduğunu söyleyip beni rahatlatmıyorsunuz?”

Yiğit, dizlerini yere koyarak Nazlı'nın önünde eğildi. “Bak kardeşim, tek istediğimiz senin yaşamandı. Ha evet, canını kurtardık ama kalbini feda ettik. Zaman dönüp yine aynı yere geldi. Eyvallah dedik. Ama bilemedik sizin bu kadar büyük sevdiğinizi. Gençtir dedik, unuttur dedik, başka birini bulur dedik, yine olmadı. Olmadı madem dedik, hadi şimdi oluyorsa karışmıyoruz da dedik, hatalıyız hem de çok, lafımız yok. Ama başına gelenlerden de gör ki biz sadece seni düşündük. Ama haklı ama haksız...”

Nazlı ağabeyinin her sözünü beynine kazıdı. Kendine göre haklı yönleri vardı. Onun iyiliğini düşündüklerinden zaten şüphe etmemişti ama yine de bu açıklama azdı. En azından Nazlı için.

“Başıma gelenler sizin haklı olduğunuzu gösteriyor ama benim çektiklerime derman olmuyor. Geçen zamanıma, döktüğüm gözyaşlarıma ve yıllarca beslemeye çalıştığım ama hiç beceremediğim nefret duygusuna merhem olmuyor. Ama artık çok düşünmemeye çalışıyorum. Kader diyorum, vakti gelmeden güneş bile doğmuyor diyorum. Saati gelmeden ezan bile okunmuyor... Belki diyorum, hakkımda hayırlı olan buydu. Keşkelere sığınmak istemiyorum artık.” Gülümsedi. Aras ve Yiğit’in de gülümsemesine sebep oldu. “Sizi çok seviyorum, beyler.” Parmağını ağabeyine çevirdi. “Hele seni var ya baba gibi seviyorum. Bir tek sen olsan bile hayatımda sırtım yere gelmez, biliyorum. Kimse için sizi harcamam. Biliyorum, siz de beni harcamazsınız. Hayatımızda seveceğimiz insanlar olmalı ama bir abim, bir de kardeşim olmalı,” diyerek sözünü tamamladı.

Aras bir yanına, Yiğit bir yanına oturdu. Nazlı’yı aralarına alıp kollarını sardılar. Aras, “Harcadın beni, yazdım kenara,” dedi sabah-tan beri tepesinde dağılmış topuzla oynayarak.

Yiğit, kardeşinin alnına öpücük bırakıp geri çekildi. “Sen küçükken de sarıydın. Koca kadın oldun, hâlâ sarısın,” diye konuyu değiştirmek istedi. Bu kadar dram yeterliydi.

“Esmer hâlimi düşünemiyorum. İyi ki anneanneme çekmişim. Yoksa sizin gibi kara kara olurum.”

Ayağa kalkıp odanın kapısını açtılar ve Aras’la didişerek ağabeyinin kolunda salona girdiler. Bu görüntüye özellikle çok mutlu olan Aslı, Zeynep ve Karahan’dı. Karahan gözüyle yanını işaret etse de Nazlı ağabeyinin yanına oturdu. Karahan kısık gözlerle baktı Nazlı’ya. Ama Nazlı oralı bile olmadı. Çaylar içilip koyu bir muhabbete girdiler. Şarkıyı Karahan’ın seçtiğini öğrenen Azra, “Alacağın olsun, Karahan! Keser döner, sap döner,” dediğinde Karahan korktuğunu kimseye çaktırmadı. Bu kızlardan her şey beklenirdi. Onu ka-

çırmış olmaları bile yeterli bir sebepti korkmak için. Kalkma zamanı gelince Yiğit, “Hadi bakalım, eve gidiyoruz,” demişti Nazlı’ya.

“Eve gelirim ama otele dönmeyi düşünmüyorum. Ayrıca o otele girebileceğimi hiç zannetmiyorum.”

Bakışlar Karahan üzerinde yoğunlaştı. Bu konuda söz hakkı onundu. Onu zorlayamazdı. Ve bu konuda ikna etmek bile yapabileceği bir şey değildi. Kaldı ki istemiyordu da. Öne doğru eğilip kol dirseklerini bacak dirseklerinin üzerine dayadı. “Otel tasfiye ediliyor. Kapatıyorum. Otel binasını çocuk esirgeme kurumuna bağışladım. Bir ay sonra Demirkan Holding ile ortak yaptığımız otelin açılışı var. En azından yetismeye çalışıyor. Belki İstanbul’da bir tane daha açabilirim. Ama henüz değil.” Başını kaldırıp Nazlı’ya baktı. “Seni oraya götüreceğimi nasıl düşünürsün, Nazlı?”

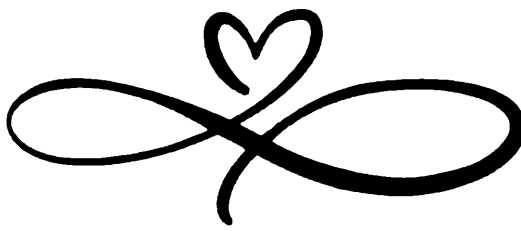
Nazlı, bu adama daha kaç defa âşık olabilirdi? Hesap yapıyordu zihninde, on yüz bin milyon kez kararına vardı. Ama sonra vazgeçti. Belli rakam koymak yerine sınırsız kez âşık olmayı seçti. “Düşünmedim de yeri geldi diye söyledim.”

Aras araya girdi. “Otel yetişecek, merak etme. İsim tabelası bile hazır.”

“İsmi neydi ki?” diye düşündü Nazlı. Karahan’ın tüm otellerinin adı Atabey’di. “Farklı mı?” diye sordu. Merakı ağır basmıştı.

Karahan ayağa kalktı. “Sürpriz olsun. Beraber gideriz, görürsün.”

Nazlı meraktan çatlardı ama bu adama küstü. Küs olmasa ağzından girer, burnundan çıkar öğrenirdi.

27. BÖLÜM

Eve döndüğünde annesi kendisini tutamayıp ağlamıştı. Hormonları değişen Nazlı da boş durmamıştı. İlk iş olarak yeğenlerini uyurken izleyip, elini karnına götürüp kendi kendine konuşmuştu. “Kardeş ister misiniz? Belki bir kız, bir erkek. Belki iki kız... Belki de iki erkek.”

Mışıl mışıl uyuyan ikizlere hayalî öpücük atıp odasına girdi ve çalan telefonu eline alıp baktı. Bu saatte kim arardı? Tabii ki aşk... “Evet?” diyerek ruhsuzca açtı telefonu.

“Evet değil, Aşk-Kara’m, Kara’m, sevgilim, sevdiğim, diyeceksin kadın. Ama sakın aşkım falan deme.” Telefonun diğer ucunda suratını buruşturdu. *Aşkım* kadar eğreti gelen bir kelime düşünemiyordu.

“Uyumak istiyorum, Karahan. Neden aradın?”

“Desen ağzın mı eğilir, Nazlı?”

Gülmemek için dudaklarını ısırды Nazlı. “Sadede gel.”

“Yarın ne yapıyorsun? Düğün işini konuşalım.”

Nazlı bıkkın bir nefes bıraktı. “Sen benimle konuş önce, ben ertesi gün imzayı atacağım.”

Kısa bir an sessiz kaldı Karahan. Öğrenmeden durmayacağını biliyordu. Ama Karahan’da ona anlatacak güç yoktu.

“Peki ama sana ben anlatmayacağım,” dedi Karahan.

Nazlı kaşlarını çatı. “Ne demek o? Kim anlatacak ve neden?”

“Bak güzelim! Duyacağın şeyler bizi ayıramaz. Ama seni ne hâle getirir, bilmiyorum ve ben senin o hâlini görmek istemiyorum.”

Nazlı hiçbir şeyi şu an merak ettiği kadar merak etmemişti. İçine düşen kurtların biri içeri, biri dışarı çıkıp kafa karıştırıyordu. “Korkmalı mıyım? Senin bu dediklerin bana çok garip geliyor.”

“Hayır, korkma! Ben hep varım. Hep senin için vardım. Hep senin için var olacağım. İçinde şüphe taşıma,” diyerek kızın kafasını daha fazla karıştırdı.

“Kiminle konuşacağım peki?”

“Yarın sana atacağım adrese gelersin. İyi geceler, kadınım,” dedikten sonra telefonu kapattı Karahan.

Nazlı şok olmuştu. Gözlerini büyütüp telefona baktı. “Allah’ım, bu adam çekilir mi?” Kendi kendine konuştu. Yatağına girip örtüyü üzerine çekti. Yüzünde bir tebessümle, “Hem de ölene kadar çekilir, şükürler olsun,” diyerek aklında kurduğu kurgularla uykuya daldı.

Sabahtan öğlene kadar elinde telefonla gezdi Nazlı. Aramak istemiyordu. Ve gelecek tek çağrıyı bekliyordu. Saat bire doğru telefonuna gelen mesaj sesiyle irkilerek heyecanla açtı. Üsküdar’da bir kafenin konumuydu ve Karahan’dan geliyordu. Yerinden ok gibi fırladı. Annesine seslenip çıktığını söyledi. Arabasına binerek konuma doğru sürdü. Kiminle konuşacağını çok merak ediyordu. Bir yandan da acayip saçma geliyordu. Ama işin ucunda öğrenmek vardı. Sonunda da huzur... Kim olduğu önemini yitiriyordu. Kafeden içeri girdiğinde, oldukça klas bir mekân olduğunu gördü.

Yanına yanaşan garson, “Buyurun hanımefendi, rezervasyonunuz var mıydı?” diye sordu.

Hiçbir fikri yoktu. “Nazlı Doğan adına var mı, bakar mısınız?” diye yanıtladı garsonu.

Garson birkaç saniye süren incelemenin ardından, “Doğan değil de Nazlı Atabey olarak bir kayıt var, efendim,” dedi.

Nazlı adının yanında Karahan'ın soyadını duyunca içine hoş bir dalga yayılmıştı ama gözlerini de devirmeden edememişti. “Tamam, o benim.” Masasına geçip oturunca kendine açık bir çay istedi. Çay gelmişti. Yarı olmuştu ama ne gelen ne de giden vardı. Zaten heyecan almış başını gidiyordu, bir de beklemek ölümdü.

Karşısına geçip oturan kişiye çevirdi yüzünü. “Duru?” dedi hayretle. Duru aklına hiç gelmemişi.

Çantasını koltuğun üzerine bıraktı Duru. “Nazlı.”

“Sen, abin seni mi gönderdi?”

Duru arkasına yaslandı. “Üzgünüm, tatlım. Abim benden daha çekici geliyor sana, biliyorum ama evet, beni gönderdi.”

“Etrafımda kim varsa her şeyi biliyor. Bazen kendimi aptal gibi hissediyorum.”

“Herkes değil, şahit olanlar biliyor. Ve inan bana, bu seni aptal yapmaz.”

Duru da kendine bir çay söyledi ve ilk yudumunu alıp Nazlı'ya baktı. Kız meraktan bir aylık doğuracak gibi duruyordu. “Öncelikle sakın ol. Malum bebekler... Hem de anlatacağım şeylerde sizi etki-leyecek bir şey olmadığını göreceksin.”

Nazlı sıkıntılı nefesini dışarı saldı. Elini, *başla* der gibi öne uzattı.

“Hayat bize bazen ciddi oyunlar oynar, Nazlı. Kiminde iyi olur-sun, kiminde kötü. Kimse kötü olmak istemez tabii ki ama bu, elimizde olan şeyler değildir. Hayatımızda öncelerimiz ve sonralarımız vardır. Gelenler ve gidenler. Senin gibi gelip hiç gitmeyenler. Acılar ve tatlılar. Ve aşklar,” dedi Duru.

Anlamamıştı Nazlı. “Aşklar?” diye tekrar etti.

“Evet, aşklar. Abim bundan on iki yıl önce bir kız sevmişi. Veya öyle hissetmişti. Şimdi seni nasıl sevdiğini görünce, Selin'i aslında daha çok ilgi veya hoşlanma olarak görüyorum. Tabii bu benim düşüncem. Doğrusunu sana abim, sen istersen anlatacaktır.”

Nazlı taş kesilmişti. Gözlerini bile kırpamıyordu. Beynindeki çark dönmeyi kesmiş, öylece bekliyordu. “Selin...” çıktı ağzından. “Başka biri...”

“Evet, şimdi arkana yaslan ve duyacaklarına hazırla kendini.”

Duru, Nazlı’ya en başından en sonuna Selin’den Nazlı’ya kadar hatta gidişine kadar olan tüm gerçekleri tek tek anlattı. Nazlı soru sormak için bile ağzını açmadı. Sadece dinledi. Annesini ve sevdiği kızı bir günde kaybetmiş, Karahan’a yüreği o an cız etmişti. Annesini anlatırken ağlayan Duru’ya kendi gözyaşlarıyla eşlik de etmişti. Kendisi sekiz yıl yaşadığı yalnızlık ve özlemle yanarken, Karahan’ın da yandığını tam da o an iliklerine kadar hissetmişti. Bazen konuşmak çok zor hâle geliyordu. İnsanlar acılarını hep içlerinde taşıyorlardı. Mutluyken bile... Çünkü Karahan, Nazlı ile olan mutlu günlerinde bile bunların hiçbirini anlatmamıştı. Bu kızılacak birinci şeydi.

“Vural Kurtoğlu, Selin’in babasıydı. Ela’yı bu yola sokan, iki kişinin de ölümüne neden olan kişi. Kızının intikamı için sekiz yıl beklemiş. Abimin mutlu olmasına engel olmak, onun yüreğinin soğumasına neden olacaktı. Bu çok hastalıklı bir durum, o ayrı tabii. Senin kurtulduğun gece Vural Kurtoğlu intihar etti. Ve hayatımızdan sonsuza kadar çıkıp gitti. Sanırım, senin öldüğünü düşünüyordu.”

Her bir kelimeyi içine sindirdi Nazlı. “Çok mu sevmişti Selin’i?” diyerek içindekinin dışarı çıkmasına müsaade etti.

“Bunu ben bilemem. Ama seninle boy ölçüşemeyeceğini elbette biliyorum. Sadece yirmi iki yaşındaydı. Kalbin kanat açtığı zamanlar. Abim bugün o Karahan değil. Selin olsaydı, ne olurdu, bilemiyorum. Farklı biriydi. Ben o zaman on beş yaşındaydım. Etrafına sevgi çiçekleri açan bir kızdı. Güzeldi. Çok güzeldi. Her erkek onunla olmak isterdi. Abim de onlardan biriydi. Ve çok gençti. Ona âşık mıydı diye sorarsan değildi, Nazlı. Ben âşık adamı senin sayende gördüm. Abim de hayata senin sayende geri döndü. Seni tanımadan önce tam dört yıl hiç gülmedi. Ve sen gittikten sonra da gülmedi.”

“Ben, bilemiyorum. Bir ölüyü kıskanmak istemiyorum. Kaldı ki bunun için bir neden de yok. Her erkek tek bir kişiyi sevecek diye bir kaide de yok. Ama bilmiyorum. Aklıma takılan bir şey var. Ve bunu sen çözemezsin.”

“Haklısın, benden bu kadar. Neden ben geldim, bunu ona sor. İnan bana, cevabı seni tatmin edecektir. Çünkü ben sordum.” Ayağa kalkıp çantasını koluna taktı Duru. “Seni ayrıldığınız sahilde bekliyor,” dedikten sonra çıkıp gitti.

Nazlı da yavaş hareketlerle yerinden kalkıp kafeden çıktı. Aklında, hayalinde hiç böyle bir senaryo yoktu. Duydukları onu hem üzmüş hem de gereksiz bir kıskançlığa sürüklemişti. Biliyordu, Karahan onu çok seviyordu ama bir *ama* vardı aklında. Sahile gelene kadar da aklı aynı soruyla meşgul oldu.

Arabasını durdurup bankta oturmuş, denizin dalgalarında boğulan adama içi yanmıştı. Seversin yana yana, başkasını sevse bile seversin kahrolarak. Acıtır, yine seversin. Kanatır, daha çok seversin. Altından kalkamayacağın dertlere sürükler, yine seversin. Onun canı yanar, seninki yanar, kanar ama yine de seversin. Sevgi tek başlı bir meşale ya sevdiğini bulur, takas edersin ya da tek başına yanarsın. Ama yanarsın... Takas yapılmıştı. Meşaleler el değiştirmişti. Nazlı’nınki Karahan’da, Karahan’ınki Nazlı’daydı. Şüphe yoktu ama bir *ama* vardı. Nazlı’ya kendini Nazlı olarak hissettirecek bir ama...

Soğuk rüzgârın etkisini azaltmak için sıkıca kapattı önünü. Adımlarını ağır ağır Karahan’a doğru attı. Duyacakları onun için milat olabilirdi. Birinin yerine konmak en çok bir kadına dokunurdu. Karahan’ın yanındaki boş yere oturdu. Aralarında az biraz mesafe vardı. Şu an o mesafeyi kapatmak ikisi için de zordu. İkisi de korkuyordu. Birbirlerine kısa bir bakış atıp denize çevirdiler bakışlarını.

“Bana anlatmalıydın,” dedi Nazlı. Karahan gibi kollarını göğsünde bağlamıştı. Rüzgâr saçlarını yalayıp geçiriyordu.

“Utandım,” dedi Karahan.

Nazlı neden utandığını tam anlamamıştı. “Neden ve kimden?”

“Önce Selin’den, sonra senden.” Nazlı, Karahan’ın ağzından ilk defa başka bir kadının ismini duyuyordu. Kalbine yumruk darbesi almış gibi hissetti. Karahan devam etti. “Selin’den utandım çünkü çok gençti, çok güzeldi. Beni seviyordu ve benim yüzümden ölmüştü. Utandım çünkü onu senin kadar sevmemiştim. Bunu ona yaptığım için utandım. Senden utandım çünkü senden önce kalbimi senin kadar olmasa da başka birine açtığım için utandım. Hiç bilmemeni isterdim. Aklında önceleri olmasın isterdim. Ama olmadı. Geçmiş ayağıma dolandı ve ikimizi de yere düşürdü.”

“Sevmek utanılacak bir duygu değil, Karahan. Sebepler, sonuçlar ne olursa olsun değil. Aynı şey benim başıma da gelebilirdi. Benim öncelerim seni rahatsız mı edecekti?”

Karahan kısa bir bakış attı Nazlı’ya. Sonra yine denize çevirdi yüzünü. “Sen farklısın. Benim için farklısın. Ben, senin kalbinde ilk ve tekim. İstedim ki ben de senin için öyle olayım. Sana, senin bana geldiğin gibi geleyim. Aslında geldim. Sen benim ruhuma adını kazıyan tek kadınsın. Yerin yedi kat dibindeki pisliğe bile batsan ben seni yine oradan çıkarıp elinden tutardım.”

“Peki, neden bana izin vermedin?”

“Sadece utandım, başka açıklaması yok.”

“Güzel miydi?” diye sordu Nazlı.

Karahan hiç düşünmedi. “Çok güzeldi.”

“Saçları da sarı olmalıydı?” diye sorarken göz ucuyla Karahan’ı izliyordu.

“Kömür kadar siyahtı,” diye yanıtladı Karahan, Nazlı’ya bakmadan.

“Kesin gözleri siyahtı,” diyerek yine Karahan’a baktı Nazlı.

“Hayır, yeşildi.” “Teni de benim kadar beyazdı.”

“Esmerdi. Oldukça esmer,” diye mırıldandı Karahan.

Nazlı’nın dudakları yukarı kıvrıldı. “Boy da kesin bir altmıştı.” “Senin giydiğin ayakkabılarla benim boyuma gelirdi.”

Nazlı'nın merakı onu ürkütüyordu. Selin'e benzetilme korkusu taşıyordu Nazlı. Karahan bunu her kelimesinden anlıyordu.

"Çok da inat olmalıydı."

Karahan başını olumsuz anlamda salladı. "Her istediğini sorgusuz yerine getirirdi."

"Benim kadar anti romantik biriydi o zaman," dedi Nazlı.

Karahan kollarını çözüp Nazlı'ya döndü. "Hayır, değildi. Ota böceğe bile aşk beslerdi," dedi sinirle. Orada durmuş, ömrünü verdiği kadına eski sevgilisinin karakter analizini veriyordu. Açıklamak yeteri kadar zordu, Nazlı daha da zor hâle getiriyordu.

"Hayır, Nazlı! Sen, Selin'e benzemiyorsun. Yanından bile geçmiyorsun. Sen onunla geceyle gündüz gibisin. Seni Nazlı olarak sevdim, Selin olarak sevmedim. Ben senin güneş rengini, kara gözlerini, beyaz tenini, minik bedenini ve inadını sevdim," dedi hırsla.

Nazlı önüne dönüp kollarını göğsünde tekrar sıkıca bağladı. Karahan onu izliyordu. Yüzünde bir şeyler arıyordu. "İyi o zaman, evlenelim."

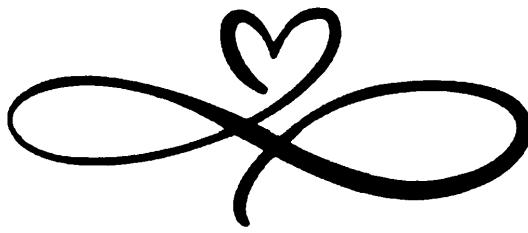
Birkaç saniye öylece kaldı Karahan. Her şeyi bekliyordu ama bu cümleyi beklemiyordu. Gülümsedi. "Başka şansın varmış gibi bir de söylüyorsun. Aksi mümkün değil!"

"İnadım tutmasın ama dikkat et. Sonra birkaç ay daha beklersin," diyerek omuz silkti Nazlı. Karahan dudaklarını Nazlı'nın buz gibi olmuş kulağına götürüp fısıldadı. "Sen bana hiç acıımıyorsun."

Nazlı kaşlarını çatı. "Neden acıyayım sana?"

Karahan olduğu yerden kıpırdamadan sıcak nefesini Nazlı'ya üfledi. Buz gibi havada alev alan Nazlı gözlerini kapattı.

"Yanıyorum hatun, yanıyorum."

28. BÖLÜM

Aslı ayağını ritmik şekilde yere vuruyordu. Karşısındaki kadının inadı, onu canından bezdirme yolunda emin adımlarla ilerliyordu. “Ne demek düğün istemiyorum?”

Kayınvalidesine döndü. “Anne, şu kızına bir şey söyle! Vallahi bak, hamile falan demem, alırım elime!”

Nazlı’nın hamile haberi annesini çok mutlu etmişti. Tabii bunda düğünün yakında olacak olması rahatlıktı. Henüz ağabeyi ve Aras bilmiyordu. Neriman Hanım, bilmesinler diye dua ediyordu. Gerek-siz tartışmalar istemiyordu.

Neriman Hanım üzgün bakışlarla kızına baktı. “Senden başka kızım mı var, Nazlı? Ben isterim düğün.”

“Ya anneciğim, nikâh düğün değil mi? Ne fark eder? İlla göbek mi atalım pistte?” dedi Nazlı.

Aslı kakhaha attı. “O dediğin sosyete düğünlerinde olmuyor, şekerim. Mozart¹⁰’tan bilmem kaçınıcı senfoni dinlersin.”

“Yok, Nazlı. Her haltı sen biliyorsun. Üstüne bir de çocuk yapıyorsun. Sus otur, Aslı haklı!” dedi Neriman Hanım.

Nazlı suçlu suçlu oturup sesini kesti. Annesine yanaşıp utanmaz utanmaz sırttı. “E şey, annem...”

Neriman Hanım gözüyle işaret etti. “Ne annem?”

10 Wolfgang Amadeus Mozart, Klasik Batı Müziği’nde Klasik dönemin etkili ve üretken bestekârlarından biridir. Yapıtları, senfonileri, konçertoları, oda orkestralarını, piyanoyu, operayı ve korolu müzikleri etkilemiştir. 35 yıllık ömrüne 626 eser sığdırmıştır.

“Bebekler doğunca bana gelir bakarsın, değil mi? Ben çalışmak istiyorum da, bir tek sana güvenilebilirim.”

Aslı’nın gözleri yuvalarından çıkacaktı neredeyse. “Oha, yok artık! Hayatta olmaz! O benim annem, sen el oldun. Hadi canım, başka kapıya!” diyerek Neriman Hanım’ın yanına oturup koluna girdi Aslı.

Nazlı da annesinin diğer koluna sıkıca sarıldı. “Hadi lan oradan! O beni doğurdu. İkizleri sen doğurdun. Ama maşallah annem büyüttü. Yok öyle yağma, o benim!”

Neriman Hanım gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

“Kızımmm, aklını alırım senin! Ben doktorum, sabah akşam çalışıyorum. Rasim ile Zeynep’e kim bakacak? Defol git! Kocan sana İtalyan dadı tutsun.” Gözünü çıkara çıkara, “O benim!” dedi.

Nazlı, Aslı’ya burun kıvırdı. Annesinin omzuna yattı. “Annem, canım annem. Gelirsin, değil mi?” diyerek kedi gibi sokuldu.

Aslı elini uzatıp Nazlı’yı annesinden sökmek istedi. “Çekil lan oradan, otelci güzeli!” Elini yumruk yapıp Nazlı’ya salladı. “Karahan seni nah çalıştırır, hayal kurma!”

Neriman Hanım, Aslı’ya baktı. “Ayıp kızım, o ne öyle...” dedi ama kahkaha atmak için içi kaynıyordu.

Zeynep eve yeni gelmiş, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle salona girmişti. “Ben geldim, yalının sultanları,” diyerek kollarını havaya kaldırdı. Ama ortamda rehavet vardı ve anında analiz etti. “Ne oluyor yine burada?”

Aslı başıyla Nazlı’yı işaret etti. “Hatun, çocuklar doğunca annesini yanına istiyor.”

Zeynep’in gözleri büyüdü. Koşarak Neriman Hanım’ın önüne eğilip kollarını kayınvalidesine doladı. Başını kadının yumuşacık göbeğine yasladı. “Annem, sakın öyle bir şey yapma!”

Nazlı çemkirdi. “Ay, ne acayip gelinler çıktınız! Size ne be!”

Neriman Hanım az sonra çatlayacaktı. Bu kadar da tutulmazdı ki bir kahkaha? Zeynep başını Nazlı’ya çevirdi. “Bir kurtulamadık

senden! Görümce görümce görünmez dağların ardına gidesice diye boşuna dememişler!” diye hırladı.

Nazlı’nın gözleri kısıldı. “Sizi abime ve Aras’a şikâyet edeceğim. Şunlara bak...”

Aslı tek kaşını kaldırmış, bilmiş bilmiş bakıyordu. “He he et de görelim. Elimizde ultrason fotosu var, kızım.” Sinsice güldü.

Zeynep başını kayınvalidesine çevirdi. “Gitmezsin, değil mi an-nem? Hem sen gidersen benim bebeğimi kim büyütecek?”

Aslı’nın gözleri kocaman açıldı. “Oha! Hamile misin?” Ağzı bir karış açık baktı.

Nazlı’nın omuzları çöktü. “Tohumunu tutamadin, değil mi çir-kef gelin?” dediğinde Neriman Hanım çatladı. Öyle sesli güldü ki Zeynep’in başını koyduğu göbeği az sonra Zeynep’e beyin sarsıntısı geçirtecekti. Kadın kendini geri atıp gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü.

Nazlı, “Ah ha da delirdi,” derken Aslı, “Yazık oldu, akıllı kadındı oysa,” dedi.

Zeynep kadını sarstı. “Anne, iyi misin kız?”

Neriman Hanım gülmeyi kesip Zeynep’in boynuna sarıldı. “Oy kuzum, Aras’ım da mı baba oluyor?” diyerek Zeynep’i bağrına bastı.

“Evet ama kusura bakma anacığım, biz bir atıp çift tutturamadık. Tek bebek,” dedi Zeynep.

Neriman Hanım geri çekilip, “Edepsiz gelin,” dedikten sonra yanaklarından öptü.

Nazlı kollarını göğsünde bağlayıp tribini attı. “He anne, Aras’ının bebeği oluyor, zaten Nazlı kim ki?”

“Sus kız! Gebe falan dinlemem, alırım elime terliği!”

Nazlı’nın gözleri dolmaya başlamıştı. Neriman Hanım kızını kendine çekip sarıldı. “Ne fark eder kızım, ha Aras ha sen?” deyip kızını öptü.

Nazlı anında eski hâline geri döndü. “Bakacaksın yani...”

“Gücüm yettiği sürece hepinize yeterim. Elden ayaktan düşünce de siz bana bakarsınız.”

Üç kadın da annelerine sokuldu. Zeynep beline, Aslı ve Nazlı kollarına sarıldı. Aslı, “Öyle deme, kadın! Bak, ağlarım. Benim ağlama fobim var, bilmiyor musun sen?” diye mırıldandı.

Zeynep, “Sen daha gençsin, kız. Eversek gelinlik istersin,” dediğinde Neriman Hanım gelinine gülerek cevap verdi. “He kızım, kırmızı kurdele de isterim.”

Salona giren Yiğit ve Aras, onların bu hâlini mutlu bir tebesümle izledi. Aras, “Yer açın, biz de üvey değiliz,” dedi.

Neriman Hanım, Aras’a baktıktan sonra Zeynep’ten gözleriyle izin aldı. Oğluna tekrar döndü. “Baba olacaksın ama hâlâ çocuk gibisin, Aras.”

Aras alık balık gibi baktı. Ağzı şaşkınlıktan birkaç santim açılmıştı. Yiğit sırtına vurdu kahkaha atarken. “Aramıza hoş geldin, babacık!”

Aras’ın dudaklarından, “Ne babası?” döküldü.

Zeynep ayağa kalkıp ellerini beline yerleştirdi. “Şambabası, Aras! Ne babası olacak?” diye Aras’a tek kaşını kaldırdı.

“Sen hamile misin?” diyen Aras’ın şoku henüz geçmemişti.

Zeynep kollarını göğsünde bağladı. “Yok, aslında değilim! Sadece numara yapıyorum, Aras,” dedi göz devirip. Aras’ın gözleri yukarı doğru kaydıktan sonra bedeni yerle buluştu. Hepsı birden ayağa fırladı. Aras’ın başına biriktiler. Zeynep kravatını gevşetip eliyle yüzüne hava verdi. “Ay aşkım, vallahi hamileyim! Ben şey olsun diye şey ettim... Aras, kendine gel!”

Aslı yerde mutluluktan bayılan Aras’a bakıp kocasına sert bir yüzle döndü. “Aşk olsun Yiğit, sen bayılmamıştın! Adamdaki aşka bak!”

Yiğit şaşkın bakışlarla baktı. “Yine bana nasıl bağladın, Aslı?”

“Sus Yiğit, sus!” diyerek Aras’a döndü Aslı.

Kendine yavaş yavaş gelen Aras, kesik kesik gülümsemeye başladı. “Ben baba oluyorum. Ben baba oluyorum.” Doğrulup ayağa kalktı. Zeynep’e gözleriyle tüm aşk sözlerini bir çırpıda sunan Aras, Zeynep’ten de aynı bakışları alıyordu. Neriman Hanım odada fazlalık olanlara göz işareti yaptı. Sessizce salondan sıvıştılar.

“Vallahi aşkım, tek attık, tek tuttu. İkiz falan değil.”

Aras, Zeynep’e sıkıca sarıldı. “Ayet mi var ikiz olacak diye? Teşekkür ederim, karıcığım.” Alnından öptü karısını...

Düğüne razı olan Nazlı, üç gün sonra resmî olarak Nazlı Atabey olacaktı. Başına gelenlerden sonra doktora hiç gitmemişti. Zeynep’in demesine göre bebekler şu an beş haftalık olmuştu. Bedeninde elbette gözle görülen bir değişiklik yoktu. Ama ciddi oranda iştahı açıktı. Midesi falan da bulanmıyordu. Neriman Hanım ikizlere hamileyken kendisinin de böyle olduğunu söylemişti. Elinde sürekli olarak elma ile dolaşıyordu Nazlı. Ve ekşi elma olması şarttı. Karahan’a bebekleri henüz söylememişti. Amacı balayında sürpriz yapmaktı. Karahan her akşam uğruyor, öpücüğünü almadan da gitmiyordu. Eğer Nazlı’nın isteği sade bir nikâh olsaydı, şu an balayında olacaklardı. Ama düğüne meraklı olan familyası yüzünden üç gün sonra gerçekleşecek düğünle evleneceklerdi.

Saat gecenin üçüydü. Odanın içinde bir sağa bir sola dönüp duruyordu Nazlı. Nereden ve nasıl geldiğini bilemediği can erliğini tam ısıracakken uyanmıştı. Odanın ortasında durdu. “Ya ama tuza bile banmıştım, neden uyandım?” Ellerini yüzüne kapattı. “Allah’ım, erik istiyorum!” Bir müddet daha dolandı. Ama yok, bu böyle olmayacaktı. İstikamet Aslı...

Kapıya yavaşça tıklattı. Ve birkaç saniye içinde Aslı kapıda bitti. “Ay, ne oldu? Çocuklar, çocuklarım...” diye konuştuğunda Nazlı hızla eliyle ağzını kapattı Aslı’nın. Kaşlarını çatan Aslı sustu. Nazlı uzanıp oda kapısını çekti.

Fısıltıyla, “Aslı, ya...” dedi Nazlı.

“Ne oldu, kızım? Ağrın, sancın mı var?” diye merakla ve telaşla sordu.

“Yok, iyiyim.” Gözlerini suçlu çocuk edasıyla devirip baktı Nazlı. “Benim canım erik istiyor.”

Aslı gecenin bu saatinde kahkaha atarsa tüm yalı ayağa kalkıp *ne oldu* diye sorardı. Dudaklarını birbirine bastırdı. “Ya Nazlı, beni Karahan olarak falan mı görüyorsun? Normalde canı erik isteyen hamile bir kadının bunu kocasına söylemesi gerekmez miydi?”

“Aslı, ben erik istiyorum, bırak gerisini. Bak, rüyamda tuza banıp yiyemeden uyandım.” Dilini damağına vurup şaklattı Nazlı. “Aslı, ağzımda tadı var, normal mi bu?”

“Normal, şekerim normal. Ben ağzımda baklavanın şerbetiyle uyandığımı bilirim. Ama erik zor be gülüm. Kızım, şubat ayındayız. Hayır, bulsak bile bu saatte olmaz.”

Nazlı’nın yüzü düştü. Hayalleri bir bir yok oldu.

“Tamam, sabah olsun, her yeri arar, buluruz.”

Nazlı kocaman gülümsedi. “Buluruz, değil mi?”

Sabah kahvaltıya inmek için odasından çıkan Zeynep’i, Nazlı ve Aslı kollarından çekip durdurdular. “Ne oluyor lan?” diye carladı Zeynep.

Aslı, “Canın erik çekiyor mu Zeynep?” diye sordu.

Nazlı meraklı gözlerle izliyordu. Zeynep suratını buruşturdu. “Hayırrrrr,” diyerek uzattı.

“Artık çekiyor,” dedi Nazlı.

Zeynep tek kaşını kaldırdı. “O niye ya?”

“Çünkü Nazlı’nın canı erik çekiyor ve şubat ayındayız. Gidip marketten alamayız. Sen Aras’a diyeceksin, o da bize erik bulacak,” dedi Aslı.

“Hm... Ya Nazlı, kızım git kocana söylesene!” dedi Zeynep.

Nazlı gözlerini devirdi. “Hayır, balayında söylemek istiyorum. Ve üzerine de erik istiyorum, hem de tuzla yiyeceğim,” derken dudaklarını yaladı Nazlı.

“Git, Google¹¹ teyzeye sor, çok kadın aynı dertten muzdarip. Aşerenler için site bile var,” dedi Zeynep.

“Ben dün gece sipariş verdim. Ama Nazlı’nın istediği gibi olmayabilir. Mayhoş yazıyordu,” dedi Aslı.

Beraber aşağı inip kahvaltı masasına oturdular. Zeynep, “Aras?” dedi.

Aras yüzünde hâlâ aptal gülümsemeyle dolanıyordu. “Söyle aşkım.”

Zeynep ağzına bir küp peynir attı. “Benim canım can eriği istiyor, Aras.”

Aras ayağa fırladı. Fırlarken de sandalyesi ve çatalı yere düştü. Zeynep korkuyla elini kalbinin üzerine koydu. “Aras!” diye bağırdı.

Aras bir o yana bir bu yana bakınıp ensesini kaşıdı. “Ben hemen gidiyorum. Oğlumun canı erik istemiş,” dedikten sonra koşarak salondan ayrıldı. Kocasının arkasından bakan Zeynep kaşlarını çatı. “Ne dedi o, oğlum mu dedi?”

Kahkaha attı Nazlı. “Hı hı, oğlum dedi.”

Neriman Hanım, Yiğit’in olmadığını fırsat bilip gözlerini kızı ile gelini arasında gezdirdi. “Hanginiz istiyor bu eriği?”

Zeynep parmağını Nazlı’ya salladı. “Tabii ki o!”

“Evladım, sen de bir karar ver! Tatlı mı, ekşi mi?”

Nazlı, “İkisi de,” dediğinde Aslı, “Geçmiş olsun... Biri kız, biri erkek,” dedi.

Nazlı keyifle arkasına yaslandı.

¹¹ Google: İnternet araması, çevrim içi bilgi dağıtımı, reklam teknolojileri ve arama motorları için yatırımlar yapan çok uluslu Amerikan anonim şirkettir. İnternet tabanlı hizmet ve ürünler geliştirir, ek olarak bunlara ev sahipliği yapar.

“Kahvaltını et görümce, benimle hastaneye geliyorsun. Beş hafta oldu. Artık kalp atışını duyabiliriz,” dedi Zeynep.

Tam da dediği gibi olmuştu. Nazlı yattığı yerde heyecandan titriyordu. Hamdi Hoca’nın karnına sürdüğü jel ile heyecanı tavan yapmıştı. Hamdi Bey, karnında gezdirdiği ultrason cihazı elinde, gözleri monitörde dikkatle inceliyordu. Aslı ve Zeynep de hemen arkasındaydı.

Zeynep, “Gelişme var mı hocam? Beş haftalık olduğunu tahmin ediyorum,” diye sordu.

Hamdi Bey monitöre bakarken, “Hm... Büyük gelişme var. Keseler ayrılmış,” dedi.

Zeynep, “Çift yumurta ikizi,” dedi yeni bir heyecan dalgasıyla. Kızlar sevinçle gülümsemişti.

Hamdi Bey, “Hayır, çift yumurta ikizi değil,” dediğinde hepsinin gülüşü yüzünde dondu.

“Nasıl yani, hocam?” dedi Zeynep.

“Sen doktor değil misin kızım? Gel, kendin bak!” dedi Hamdi Bey.

Zeynep monitöre iyice yaklaştı. Ve milimetreyi incelemeye başladı. Nazlı nefesini tutmuş, gelecek haberi bekliyordu.

Gözlerini kısan Zeynep, ekranda gördüğü şeyle ağzı bir karış açık kaldı.

“Ayran budalasası gibi açtın ağzını! Ne gördün, kızım?” dedi Aslı.

Hamdi Bey, “Öhö!” dediğinde Aslı sevimli sevimli sırıttı. “Affedersiniz, hocam.”

“İkiz değil,” dedi Zeynep. Nazlı üzgünce gözlerini kapattı. İkiz fikrine çok fazla alışmıştı. “Üçüz!” diye bağırdı Zeynep.

Nazlı gözlerini hızla açıp başını kaldırdı. “Ne?” diye bağırdı.

“Büyük ihtimal üçüz. Hâlâ henüz çok küçükler,” dedi Hamdi Bey.

Hamdi Bey, çerçevesiz gözlüğünü geriye itti. “Yirmi beş yıl oldu. Bu gözler boşuna bozulmadı,” dedikten sonra ayağa kalktı. “Duyalım bakalım şu miniklerin kalplerini,” deyip ultrasonu kar-nında gezdirmeye başladı.

Kalp atışlarını dinleyen Nazlı, hayatında daha önce böyle güzel bir ses duyduğunu hatırlamıyordu. Birbirini takip eden güm güm sesleri, kendinden geçmesine neden oluyordu. Yıllarca beklemişti. Sevdiği adamı hayallerinde barındırmıştı sadece. İçinde büyütmek için deli olduğu nefreti ona yöneltmek için deli olmuş ama başarılı olamamıştı. Ama kader, ona en güzelinden bir tekme atıp yine başa çevirmişti sahneyi. Sanki yıllar hiç geçmemiş, onca şey hiç yaşanmamıştı. Ömrünü verdiği adamdan üç çocuk birden ellerine veriliyordu. Nazlı mutlu olmasın da kim olsun? Bu anı Karahan’la yaşamak istedi, bebeklerinin kalplerini beraber duymayı ve Karahan’ın o anki yüzünü görmeyi ama ona sürpriz yapmayı kafasına koymuştu.

Aslı ile beraber eve dönüp annesine iki değil, üç bebek olacağını söylediklerinde kadın kısa çaplı şok yaşamıştı. Ve şimdiden kızına üzülmeye başlamıştı. Üç çocuk doğunca neyse de taşırken kızının ne hâle geleceğini düşünmüştü. “Allah büyüktür, Neriman!” dedi içinden.

Yalının üst salonunda denize karşı oturmuş, erik bekleyen bir adet Nazlı mevcuttu. Aslı’nın sipariş ettiği erikler henüz gelmemişti. Aras da tüm şehri aramıştı. Eylül, ekim ayları olsa bulunması çok kolay olurmuş ama bu mevsimde çok zormuş. İllaki olan iller varmış, gelmesi birkaç gün sürermiş. Miş de miş miş... Ofladı Nazlı. “Ne acayip bir duygu bu,” diye mırıldandığında telefon çaldı.

“Kara’m?” diyerek açtı telefonu.

“Nazlı’m, yemeğe mi çıksak?” dedi Karahan.

“Ne o, özledin galiba?” diyerek gülümsedi Nazlı.

“Ömrüm seni özlemekle geçti Nazlı, ben bu işin...”

“Ağzımızı bozmayalım lütfen, sevgili kocacığım.”

Karahan'ın içine işleyen bu söylem gülümsemesine neden olmuştu. "Kocan merak ediyor, karısı akşama kadar neler yapıyor, neden holdinge falan takılmıyor, çalışmıyor? Belki kocası holdinge gelmiştir de karısını görmek istiyordur?"

"Canım istemiyor. Alışım galiba evde oturmaya, hem sen ne arıyorsun holdingde?"

"Otelde ilgili bir toplantıya katılacağım birazdan. Sesini duymak istedim."

"Otel ne zaman açılıyor peki?"

"Biz balayından dönünce."

Aslı koşu koşu elinde bir tabak erikle salona girdiğinde Nazlı'nın gözleri kocaman açıldı. Karahan ne söylüyordu, hiç duymuyordu bile. Yüksek sesle, "Erik!" diye bağırdı.

Aslı gelip tabağı önüne bıraktı. "Ye gülüm!"

Kaşları çatılan ve ne olduğunu anlamaya çalışan Karahan bağırdı. "Erik kim lan?"

Karahan'ın sesiyle kendine gelen Nazlı, telefonu Aslı'ya uzattı. "Al sen şunu."

Tabağa sarıldı Nazlı. Aslı telefonu kulağına götürdü. "Alo?"

"Aslı, Erik kim? Sizin evde ne işi var?"

Aslı neye uğradığını şaşırды. "Şey Karahan... Erik şey..."

"Aslı, bir dakikan var! Kim olduğunu söyle yoksa yalığa geliyorum!" diye kükredi Karahan.

Aslı elini havada sallayıp yüzünü buruşturdu. "Şey canım, Erik Erikson¹²," dedikten sonra rahatlayıp, "Televizyonda gördü Nazlı. Çok yakışıklı bir adam, Nazlı da onun koyu hayranı da ondan attı telefonu," dedi.

12 Erik Erikson, Danimarka ve Alman kökenli Amerikalı psikolog. Gelişim psikolojisi ve psikoanaliz alanlarında çalışmaları, özellikle insanların sosyal gelişim teorisi ile tanınmaktadır. "Kimlik bunalımı" kavramını ilk kullanan psikologdur.

Erik Erikson'un kim olduğunu bilseydi, Karahan bu kadar kıskanmazdı elbette. Aslı dudaklarını birbirine bastırdı. Gülmemesi çok zordu.

“Sök o televizyonu, denize at! Nazlı'ya da söyle, aklını alırım onun!”

Ve kesik sinyaller... Aslı'nın suratına kapattı telefonu Karahan. Aslı telefona bakıp sıırttı. “Uy ah ha ne kızdı be!” Arkasına dönüp Nazlı'ya baktı. Ağlıyordu kız.

“Bu nasıl mutluluk, Nazlı ya?”

“Ne mutluluğu, kızım? Bu erikler tatlı, ben ekşi istiyorum!” dedi ve daha çok ağlamaya başladı.

“Lan senin doğuracağın çocuğa ne diyeyim ben... Onlar da anası babası gibi arızalı. Allah'ım!” diyerek aşağı indi.

Aslı, Zeynep'i arayıp Aras'ı tekrar aramasını, her nereden buluyorsa bulmasını istedi. Kendi arasa olmayacaktı.

Zeynep telefona sarılıp Aras'ı aradı. Toplantıda olmasına rağmen tek çalışta açtı Aras telefonu.

“Bebeğim, vallahi bulacağım. Bugün olmazsa yarın ama söz, bulacağım!” diye tek nefeste konuştu.

Zeynep geriye yaslanıp rolünü sahneledi. Sahnelerken de suratı buruş buruştu. *Nazlı aşerecek başka bir şey mi bulamamıştı?* “Aşkım, içim yanıyor ama böyle erikkkk erikkkk diye.”

Aras tedirgince kıpırdandı. “Hem bulacağım hem yedireceğim, hiç merak etme, sultanım,” diyerek kapattı telefonu. Yiğit bıyık altından gülümsedi. Ama Karahan ne olduğunu anlamamıştı.

“Ne buluyorsun, Aras?”

Aras gülümsedi. “Zeynep hamile.”

Karahan mütevazı bir tebessümle, “Tebrik ederim,” dedi.

“Teşekkür ediyorum ama canı erik istiyor ve ben henüz bulamadım.”

Karahan’ın suratındaki gülümseme soldu. Düşünceleri birbirine girdi. Beynindeki odacıklardan çıkan düşünceler birbirine çarptı. *Hamile* ve *erik* düşünceleri avaz avaz bağırmaya başladı. *Nazlı hamile!* Telefonunu alıp Erik Erikson’un kim olduğuna baktı. Gördüğü erkek fotoğraflarıyla gözleri kısıldı. *Ulan Aslı!* İçine çocuksu bir sevinç yayılırken neden kendisinin haberi olmadığını şiddetle merak etti. Yine de gülümsedi ve buna şahit olan Aras ve Yiğit garip garip baktılar.

“Hayırdır, birader? Neye güldün?” diye sordu Yiğit.

Karahan yalnız olmadığını onlar konuşunca anlamıştı. Çünkü kısa vadeli bir mutluluk girdabına düşmüştü. “Hiç, Aras’a çok sevindim.” Aras’a bakıp, “Ben o eriği bulurum,” dedi.

Aras sevinçle karşıladı. “Ciddi misin? Çok sevinirim!”

“Evet, bulurum ama sen benim bulacağımdan kimseye bahsetme, akşama kadar elimde olur. Akşam ben getiririm eve.”

Aras canına minnet bilerek, “Tamam, hiç kimseye söylemeyiz, değil mi abi?” dedi.

Yiğit ellerini havaya kaldırdı. “Hiç beni bağlamaz. Umurum dışısınız, ben geçtim o yollardan. Aslı beni gecenin üçünde kaldırıp taze baklava açtırdı. Adama döktüğüm dillerin hesabı yok.”

Karahan gülümsedi. *Erik, öyle mi? Yedim seni, Nazlı...*

Artık canına tak diyen Nazlı, yerinde hem kıpırdanıp hem de oflamakla meşguldü. Ne vardı yani alt tarafı can eriğiydi! Akşamın sekizi olmuştu. Ama erik hâlâ ortada yoktu. Aslı bütün manav, market ne varsa aramış ama bulamamıştı. Akşam yemeğine çeyrek kala eve gelen Yiğit ve Aras’ın da ellerini boş görünce son umutları da tükenmişti. Aklında erik ile yediği yemekten pek de bir şey anlamamıştı. Saat dokuz gibi herkes salonda çaylarını içiyordu. Nazlı ara

sıra unutsa da anında yine aklına geliyordu. Kapının zil sesiyle hepsi birbirine baktı. Neriman Hanım, “Biri mi gelecekti?” diye sordu.

Aras, “Karahan uğrayacaktı,” diye cevap verdi.

Neriman Hanım ayağa kalktı. “Oy damadım gelmiş, karşılayayım,” diyerek kapıya yürüdü. Nazlı da ayağa kalktı ama şu an Karahan istediği şeyler sıralamasında ikinci sıradaydı. Karahan ve Neriman Hanım salona konuşarak girdiler. Ayakta hoşbeş faslı bir iki dakikaya sığmıştı. Karahan oturacağı esnada durdu. “Duydum ki bebek geliyormuş.” Gözleri kızların üzerinden saniye farkıyla gezindi.

Nazlı hafifçe öksürdü. Kızlara da kaçak bir bakış attı. En son Karahan’a baktı. “Ya, Zeynep bebek bekliyor, bir kez daha hala oluyorum, Karahan,” diyerek gülümsedi.

Karahen gözlerini kısıp Nazlı’ya baktı. “Hı öyleymiş, bir de canı erik çekmiş, doğru mu?”

Nazlı’nın gözleri kocaman açıldı. Yerinde kıpırdandı, diliyle dudaklarını ıslatarak Zeynep’e ve Aslı’ya baktı.

Aslı, “Ya sorma Karahan, ara ara bulamadık. Mahvoldu Zeynep,” derken yanındaki Zeynep’i dürttü.

Zeynep anında galeyana geldi. “Öldüm bittim, Karahan! Çok yiyesim var ama bulamadık işte...”

Karahen, “*Bu kızlar Oscar¹³’a aday olsa kazanırlardı,*” diye içinden geçirdi.

“Üzülme Zeynep, ben bugün holdingdeydim. Aras’ın konuşmasına şahit oldum. Sürpriz olsun diye sana söyletmedim,” dediğinde Nazlı kendini tutamayıp, “Buldun mu yoksa?” diyerek gözlerini fal taşı gibi açtı. Karahan, Nazlı’nın bu çocuksu hâline de ilk defa şahit oluyordu. Gülmemek için dudaklarını sağa sola kıvırdı.

“Ah Nazlı’m, benim adım Karahan.”

13 Akademi Ödülleri veya popüler adıyla Oscar ödülleri, film endüstrisindeki sanatsal ve teknik başarılarla verilen ödüllerdir. Ödüller, Kaliforniya merkezli Sinema Sanatları ve Bilimleri Akademisi (Academy of Motion Picture Arts and Sciences) tarafından yılda bir kez verilir.

Salon kapısına doğru yürüyüp gözden kayboldu. Bir dakikayı içine alan zamanda tekrar salona girdi. Ardında üç tane adam ve ellerinde birer kasa erikle. Üç adam da sırayla gelip birer kasa can eriğini salonun ortasına bırakıp çıktılar. Nazlı çölde su görmüş gibiydi. Onlara saldırmak ve kanmak istiyordu da nasıl yapacaktı bu kalabalıkta? Üç kasa erik gözlerinin önünde *beni ye beni ye* diye bekliyordu.

Aslı, Zeynep'e eğildi. "Oha lan! Çocuk başına birer kasa almış!" Zeynep küçük bir kahkaha attı. Ve herkesin bakışlarını üzerine topladı. Aras heyecanla gelip Zeynep'in koluna girdi. "Aşkım, işte erik, hadi ye!" dediğinde Zeynep korkuyla Nazlı ile Aslı'ya baktı. Aslı, *ye* diye, Nazlı *yersen seni öldürürüm* diye bakıyordu.

Karahan her anı tahlil edip Zeynep'e döndü. "Aşk olsun, Zeynep! İstanbul haller müdürlüğünün altını üstüne getirdim, neyse ki sevenim çok da buldum. Lütfen ye."

Bir tane erik alıp Zeynep'in önünde durdu Karahan. Eriği Zeynep'e uzattı. Ama Zeynep öğrenerek bakıyordu eriğe.

"Yıkasaydık bari," dedi Zeynep.

Karahan'ın dudakları yukarı kıvrılmıştı. "Merak etme, ben yıkattım. Gönül rahatlığıyla yiyebilirsiniz."

Nazlı'nın içi gidiyordu. Utana sıkıla, "Şey... Biz de mi yesek çok cazip görünüyor da?" dedi gözlerini Karahan'dan kaçırıp.

Karahan kaşlarını çatı. "Hayır, bunlar sadece Zeynep'in."

Nazlı yutkundu. *Olsun, nasılsa gidecekti Karahan. Erikler gelmiş miydi? Gelmişti.*

Zeynep'e dönen Karahan, "Ye şunu," dediğinde Aras ve Yiğit kaşlarını çatı.

"Karahan!" dedi Aras.

Karahan, Zeynep'e bakıyordu. Cevap dahi vermedi. Zeynep eriği eline alıp dudaklarına götürdü ama ısıramıyordu. Sanki ağzının içi doluydu ve eriğe yer yoktu. Aklına gelenle zıpladı Zeynep. "Tuz... Tuz yok, yiyemiyorum!"

Nazlı'nın ağız suları daha fazla yutkunmasına neden oluyordu.

Karahan, Nazlı'nın eskiden beri eriği tuzla yediğini biliyordu. Bu yüzden cebine attığı tuzluğu çıkarıp Zeynep'in eline verdi.

Yiğit, "Hayırdır birader, bu ne böyle tam teşekküllü gelmiş-sin?" dediğinde Karahan, Yiğit'e döndü. "Huyum kurusun Yiğit, ben hep böyleyim." Tekrar Zeynep'e dönerken Nazlı ile göz göze geldi. Ama Nazlı gözlerini kaçırdı. Zeynep, avucuna döktüğü tuza eriği batırdı ve ağzına götürdü. Yok, olmuyordu. Eskiden de ekşi sevmezdi, şimdi midesi bulanıyordu. Tuzun ve ekşinin tadı diline dağılmaya başladığında yüzünü buruşturdu.

Nazlı derin bir nefes alıp bıraktı. "Çıkar o eriği, Zeynep!"

Kızın hâline resmen acımişti. Ama kendi hâline daha çok acı-mıştı. Gözünün önünde üç kasa erik vardı ve bir tane bile yiyemi-yordu. Bu inat, bu işkenceye değemezdi. O erik yenecekti. Karahan ne hâli varsa görecekti. Sonra da Nazlı'ya gösterecekti. Sürprizin de içine etmişti.

Zeynep koşarak odadan çıktı. Hepsi de arkasından bakıyordu. Aras, "Zeynep!" diyerek onu takip etti.

Karahan ellerini cebine sokup Aslı'ya döndü. "Demek Erik Erikson, ha Aslı?" Aslı tek gözünü kapatıp yüzünü buruşturdu. "He Karahan, ne yakışıklı adam bir bilsen..."

Karahan dudaklarını büzdü. "Çok."

Yiğit'e döndü Karahan. "Sanırım, Zeynep'in erik yiyesi kaç-mış, ben en iyisi geri götüreyim, ziyan olmasın."

Nazlı son inat kırıntısını yok etti. "Hayır, onları götüremezsın!"

"Allah Allah! Nedenmiş o? Gördüğüm kadarıyla başka hamile de yok evde, kim yiyecek bu kadar eriği? Yok, ben en iyisi götüre-yim," derken erik kasasına elini attı Karahan.

"Karahan, bırak dedim sana!" diye bağırdı Nazlı.

Karahan doğrulup Nazlı'ya döndü. "Neden?"

Nazlı sağa sola baktı. "Sana ne? Belki ben seviyorum, belki ben yiyeceğim, belki benim canım çekti."

Yiğit gözlerini devirip karısına baktı. “Ben size ne diyeyim daha? Ne hâliniz varsa görün,” diyerek odadan çıktı.

Aslı ile Neriman Hanım göz göze geldiler. Aslı başıyla işaret edince kayınvalidesiyle kocasının arkasından odadan çıktılar. Bu süre zarfında Karahan’la Nazlı gözleriyle konuşup resmen dövüşüyorlardı. Yalnız kaldıklarını hissedince Karahan ağzını açtı.

“Bana söylemek istediğin bir şey var galiba?” Sesini sert tutmaya çalışıyordu ama kahkahalarla gülmek de istiyordu. Çok fena oyuna gelmişti Nazlı.

“Şey...” dedi Nazlı. “Önce şu erikleri yeSEM?”

Karahan gülmek ama çok gülmek istiyordu. Yine de yüzünü hiç değiştirmede. Yere bakıp dudaklarındaki gülümseye bir son vermek için çaba gösterdi. Dünya üzerindeki tek kadını hamileydi. Onun çocuğunu taşıyordu. Bu onun için eşsiz bir mutluluktan ama oyunu Nazlı başlatmıştı. Karahan da sürdürüyordu.

“Tabii ki, hepsi senin olsun, Nazlı’m. Hayırdır, şubat ayında ne erik sevdası bu böyle?” diyerek kaşını kaldırdı.

Nazlı nereye kaçsa ya da saklansa bilemiyordu. Şimdi erikten önce de fırça yenmezdi ki canım? *Benden nasıl gizlersin, Nazlı* diye çemkirecekti Karahan. “Kara’m, vallahi sürpriz olsun diye şey ettim... Yoksa senin çocuğunu senden ne diye gizleyelim? Vallahi bak, balayında söyleyecektim.” Gelip Karahan’ın önünde durdu. Sevimli sevimli baksa, bir de öpse hemen affederdi ki Karahan. O, Nazlı’ya nasıl kıysındı ki? Kıyamazdı ki...

“Beni mutlu etmenin belli bir zamanı mı olmalı, Nazlı? Ya başıma bir şey gelseydi, ya ölseydim, ya hiç bilmeseydim? Böylesi bir haberi gizleyemezsin!”

Nazlı, Karahan’a sarıldı. “Söyleme öyle şeyler! Ağlarım bak.”

Nazlı’nın yüzünü elleri arasına alarak burnunun ucuna ufak bir öpücük bıraktı. “Ağlama! Ama bunu da hemen sindirmemi bekleme. Sen erikleri ye, ben de gidip çocuğumun benden gizlendiğini düşünerek dertleneyim.”

“Saçmalama Karahan! Ne dertlenmesi? Senin şimdi havalara uçuyor olman gerekiyordu.”

Kadının yüzünü bırakıp Nazlı’yı kendinden uzaklaştırdı. “Çok üzgünüm, Nazlı. Ama haftalardır benden saklıyorsun. Çok üzülüm. Hatta kırıldım.” Yalancı yüz ifadesi arkasına dönene kadardı. Karahan arkasını döner dönmez, alt dudağını dişleri arasına alıp kahkahasına engel oldu.

Nazlı, giden adamın arkasından ağzı bir karış açık bakmıştı. Ellerini beline yerleştirip gözlerini hırsıyla kıstı. “Odun! Kütük! Gıcık! Uyuz! Pis Karahan! Ukala Karahan!”

Aslı odanın ortasında dolanan kocasına baktı. Çok da sinirli gibi durmuyordu. Hayret, Aslı’ya da çıkışmamıştı. Kocasını bilmesee seviniyor diyecekti.

“Şey... Sevgilim, sen bana neden kızmadın? Burada hazır bekliyorum da.”

Yiğit anında durup karısına baktı. “Kızmak seni değiştirir mi? Kızmıyorum çünkü zaten biliyordum.”

“Nasıl biliyordun?”

“Hamdi Hoca ve ultrason...” dedi Yiğit, karısına göz kırparak.

“O zaman sevindin.” İki adım atıp kocasına sarıldı. “Karahan’ın Nazlı’yı nasıl sevdiğini sen daha iyi bilirsin. Zaten üç güne gidiyor kardeşin.”

“Sebep o değil de,” dedi Yiğit. Kardeşinin aşkına, bir insanın canına kıymış birine ayrıca da bunca yılı devirmiş bir aşka laf etmenin kendine yakışmayacağına kanaat getirmişti Yiğit.

Aslı susan kocasına baktı. “Sebep ne?”

Girdiği düşünce denizinden çıktı bir çırpıda. “Olmasa iyiydi ama yapacak bir şey yok.”

“Öyle ne diyelim... Hadi gel gidelim, yemiş mi erikleri?” Yiğit’in elinden çekiştirdi. Geri dönüp, “A bu arada bir değil, üç yeğen geliyor,” dedi Aslı. Duyduğuyla yerinde donup kalan Yiğit’in yüzündeki şaşkınlık ifadesine Aslı kahkaha attı.

Yarım saattir eriklerin başında durmuş, bacaklarını uzatmış, önündeki üç kasa eriğe sevdalı gibi bakıp her alışında başka bir kasayı kullanarak erikleri götürüyordu Nazlı. “Dertlenecekmiş,” deyip erikten bir tane daha ağzına attı. Kütürt diye çıkan sesle mest oldu. Tam istediği gibiydi. “Çok biliyorsun sen.”

Çekirdeği çıkarıp getirdiği tabağın içine bıraktı. Kasaya uzanıp bir tane daha alarak tuza bandı ve ağzına attı. “Mm,” diyerek gözlerini kapattı. “Uyuz falan ama bulmuş işte.” Ağzı bir an durdu. “Ay, Kara’mı özledim!” Ağzındaki eriği çiğnemeye devam ederken gözleri doldu. “Bir teşekkür bile ettirmedi. Zalim! Zalim!”

Zeynep, “Nazlı, neden ağlıyorsun kızım sen? Bulduk işte. Bak, senin yüzünden ne hâle geldim,” dedi eliyle midelerini tutan kadın.

Nazlı başını kaldırıp Zeynep’e baktı. Yüzü bembeyaz olmuştu. “Karahana çok kızdı,” dedi Nazlı.

“Ne bekliyordun? Ben olsam ben de kızardım!” dedi Yiğit.

Nazlı utançla başını eğdi. Sadece Karahan’a yakalanmakla kalmamış, herkese ilan etmişti. Utandığını fark eden Aras ve Yiğit, kardeşlerinin yanına yere oturdu. Aras bir erik alıp ağzına atıp çatır çatır yemeye başladı. “Of, ne ekşi ama helal olsun vallahi! Ben bulamadım ama o buldu.”

Nazlı hiç başını kaldırmadı. Hâlâ utanıyordu. Yiğit, Nazlı’yı kolunun altına çekti. “Demek üç tane ha? Vay anasını... Bu arada sen ana oluyorsun. Kızım, sen kendin çocuksun hâlâ, nasıl bakacaksın üç tane çocuğa? Ama neyse zengin adama gittin. O sana birkaç bakıcı tutar,” dediğinde Nazlı şaşkınlıkla baktı ağabeyine. “Ne?”

“Ne değil, dayı oluyoruz. Hadi iddiaya girelim. Açık artırma açıyorum ve üç erkek diyorum. Yüz binle açıyorum,” diyen Aras’a Nazlı şaşkınlıkla bakarak, “Buyur?” diyebildi.

“İki kız, bir erkek, yüz bin de benden!” dedi Yiğit.

Aslı ile Zeynep birbirlerine baktılar. İkisinin de aklından Nazlı’nın hayali olan iki erkek, bir kız ihtimali geçiyordu.

“Aynı fikirdeyiz galiba, eltim,” dedi Zeynep.

Aslı, Zeynep’in koluna girdi. “Hem de cinse cins, eltim.” Kocasına ve Aras’a döndü. “İki erkek, bir kız, yüzer bin de bizden! Ama üzerine birer de BMV vision nex 100 isteriz.”

Aras ve Yiğit birbirlerine baktılar. “Bu cinsiyet belli de bizi mi soyuyorsunuz, hayırdır?” dedi Aras.

Yiğit, “Yok, dört beş aydan önce belli olmuyor cahil, öğreneceksin daha,” derken Nazlı ortada oynanan piyesin neresinde rol aldığı hâlâ seçmiş değildi. Saf saf izliyordu.

“Bak, abiciğim nasıl biliyor. Sadece tahmin diyelim,” dedi Zeynep.

“Hatun, senden mi esirgerim... Ben kabul ediyorum,” dedi Aras.

Yiğit de karısına göz kırptı. “Sen iste yeter, sultanım.”

Kızlar bu laflara erimeye yüz tutmuştu ki, Neriman Hanım, “Ya üç kız olursa?” dedi.

Yiğit, Nazlı’yı kendine çekip alnına öpücük bıraktı. “O zaman da bu paraları toplar, bacıma veririz.”

Nazlı kendini tutamayıp hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak ağabeyine sarıldı.

“Ağlama kız! Kalk, elini yüzünü yıka! Aras seni Triphan’a götürsün,” dedi Yiğit.

Aslı kahkaha attı. “Ha gayret kocam, benim laflarımı ezber yapar oldun. Yakında senden benim erkek versiyonum bile çıkar.”

“Olmaz. O zaman aynı evde yaşayamayız. Bu yalıya bir Aslı yeter,” dedi Yiğit.

Zeynep, “Ama daha küçük Zeynep var. Onun da anasının yolundan gitmediği henüz belli değil,” dediğinde Yiğit’in gözleri karışını buldu. “Hiç sorun değil. İkisi de benim sonuçta.”

Nil’i arayıp Karahan’ın evde olup olmadığını sordu Aslı. Neyse ki evde olduğunu öğrenince Aras, Nazlı’yı saat kaç olursa olsun, geri dönmesini şart koşarak Karahan’ın evine bırakıp eve döndü. Saat gece on bire gelmişti. Ve Nazlı, o eriklerin tamamını yiyememişti. Yiyecekti. Bir tane bile kalmayana kadar... Aklının bir kısmı Karahan’da, diğer kısmı evdeki eriklerdeydi.

Duru kapıyı zile basılmadan açtı. Nazlı’nın kabanını alırken, “Nerede?” diye sordu Nazlı.

“Odasında. Ama ne oldu?” diye sordu Duru.

“Bebekleri öğrendi. Bu kadar zeki olmasını beklemiyordum. Erik aşkım tuttu, o da fark etti.”

“Aman canım, onda ne var... Git yanına, beş saniyede erir!” diyerek kahkaha attı Duru.

“Bizde gönül alma işleri hep onun rolü, ben nasıl yapıldığını bile bilmiyorum.”

“Zor olacağını düşünmüyorum. Ama benim de ilgi alanım değil tabii.”

“Olur olur. Bir gün o da olur.”

Basamakları çıkmaya başlamış hatta kendini Karahan’ın kapısı önünde bulmuştu. Kapıyı tıklatma gereği duymadan usulca açtı. Odanın ışığı açıktı. Demek ki hâlâ uyumamıştı. Başını odanın içine sokup, etrafa göz attığında üzerinde spor giyimin onu her zamanki görüntüsünden daha çekici yapan Karahan’la göz göze geldi. Karahan koltuğunda oturmuş, gazete okuyordu. İş olsundu. Sanki sabah okumamıştı. Maksat Nazlı’yı delirtmek olsundu. Bu anın tadını sonuna kadar çıkarmaya niyetliydi. Nazlı’yı görmezden gelip gazete-

sine geri döndü. Odaya girip sarı saçlarından omzuna düşenleri geriye itti. Çenesini havaya kaldırıp adama doğru adımladı. “Kara’m?”

Karahan hiç istifini bozmadı. “Nazlı, burada bu saatte ne işin var?” Oysa ne güzel yapmıştı gelmekle... O güneş ışığını evine, odasına getirmekle... Hem de karnında bebeğiyle... “*Diren Karahan!*” dedi iç sesi.

Soğuk bir Karahan da hiç çekilmiyordu. Nazlı soğuk bir Karahan’a âşık olmazdı. Adamın tepesinde durup kollarını göğsünde bağladı Nazlı. “Neden geldiğimi çok iyi biliyorsun. Beni gecenin bu vaktinde buraya bu asık suratın getirdi. Lanet olsun içimdeki Karahan aşkına!”

Gözlerini hiç görmediği kelimeler üzerinde gezdirdi Karahan. Söylediği hiçbir söze aldırımıyordu. Daha fenalarını da duymuştu. Sonuç, Nazlı onu seviyordu. “Ha evet, bana baba olacağımı söylemedin ve ben kızdım diye olmalı.”

Nazlı bıkkınca omuzlarını indirdi. “Söyledim ya sana ama sen beni anlamadın. Vallahi sürpriz olsun istedim, billahi sürpriz olsun istedim. Yorma beni, Karahan. Ayıp senin bana yaptığın, benim için canını veren adama hiç yakışmıyor.”

Gazeteyi elinden bırakmadı. Aksine arka sayfayı çevirdi. “Birbirine karıştırma! Ben baba oluyorum. Bu zaten sürpriz ama bilmiyorum, yine sürpriz. Ne kadar ironik, değil mi Nazlı?”

“Hı hı, çok ironik, sorma!” Karahan’a baktı. Hiç baba oluyor da seviniyor gibi bir hâli falan da yoktu. Orada durmuş, neden söylemedin laga lugaşı yapıyorlardı.

“Sen hiç sevinmedin mi? Evet, sevinmemişsin. Benimle *neden* kavgası yapıyorsun.”

“Çok sevindim. Bak, sevinçten gazeteye sarıldım,” dedi Karahan.

“Sevinmedin sen,” dedi Nazlı.

Gazeteden başını kaldırıp kadına baktı. *Bak, yine gözleri dolmaya başladı. Sesi de titriyor, bu kadına nasıl direneceksin, Kara-*

han? Karnında bebeğini taşıırken... Taşımadığı zamanları da biliyoruz. Sen kim, Nazlı 'ya dayanmak kim? İç sesiyle çatışması bittiğinde nefesini saldı. Gazeteyi parmakları arasından yere bıraktı. Tepesinde dikilen kadının bağlı kolundan tutup kucağına oturması için yönlendirdi. İncecik belinden kolunu geçirip aradaki boşluğu kapattı. "Sevinmediğimi nasıl düşünürsün, Nazlı'm?"

Az önceye nazaran daha iyi görünce Nazlı dudaklarını büktü. "Hiç öyle bir tavır alamayınca..." dedi, Karahan'ın tişörtünün yakasıyla oynarken. "Aşk olsun Kara'm, biz sekiz yıldır bugünü bekliyoruz sanıyordum. Yanılmışım."

"Bak, hâlâ ne diyor... Bizim bir çocuğumuzun olması nasıl harika bir duygu, anlatamam." Başını Nazlı'nın göğüs oluğuna yasladığında elleri kadının sırtında yerini almıştı. Nazlı'nın parmakları Karahan'ın kömür karası saçlarının arasında gezintiye çıkmıştı.

"Öğrendiğinde söylemeliydin. Bu tür şeyler gizlenmemeli. Ve ben sana kızmadım, sana böyle bir oyun oynamak geldi aklıma. Sen o hâlde kıvrılırken gözüme nasıl çekici ve sevilesi göründüğünü bir bilebilseydin keşke," derken yüzünü Nazlı'nın göğüsleri arasına sokup kahkaha attı. Öyle keyifli bir hâli vardı ki Nazlı'nın dudak uçları dahi yukarı kıvrılmıştı. "Ya, eee sonra..." dedi, parmakları hâlâ Karahan'ın saç dipleri arasında geziniyordu. Karahan kendini bırakmış, en sevdiği yerlerden biri olan göğüslere başını yaslamış gülüyordu.

"Nazlı, asla unutamam o sevimli görüntünü. Ömrümün sonuna kadar kalbimde saklayıp mutlu olacağım."

"Hm," dedi Nazlı. Adamın saç diplerinden sıkıca tutarak gerdirdiğinde Karahan'ın gülen kara gözlerine sıırttı. "Yalnız bir sorunuz var, Kara'm. Yok, aslında üç sorun."

Karahan sağlık sorunları olarak algılayıp kaşlarını çattı. Gülüşü solmuş, gözleri endişeyle dolmuştu. "Ne?"

Yakın mesafe oldukları hâlde biraz daha sokuldu Nazlı. "Bir çocuğumuz olmuyor, Aşk-Kara'm."

Karahan iyice işkillenip kaşlarını daha derin çattı. “Nasıl yani, hamilesin. Değil misin?” diye sorarken sesi giderek kısılmıştı. Öğrendiğinden beri baba olmanın hayalini kurarken şimdi...

“Hamileyim de bir çocuğumuz olmuyor.”

İdrak etmek için birkaç saniye geçmesi yeterliydi ki, Nazlı’nın gülün yüzü açıkça anlatıyordu.

“İkiz, iki tane!” dedi heyecanla.

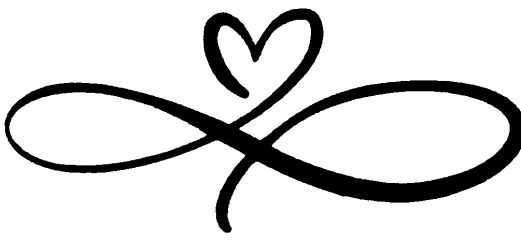
Nazlı kaşını kaldırıp dilini damağına vurup *cık* etti. “Hayır, ikiz değil.”

Aklı karışmaya başlamıştı. Bir değil, iki değil... “Kaç tane?” derken Nazlı’nın ince beline göz atıp, şapşalca bir bakışla kadına kaldırdı gözlerini.

Havaya kaldırdığı elinin üç parmağını açtı Nazlı. “Üçüz! Tek atış, üç bebek. Pes! Sekiz yılın acısı ancak bu şekilde çıkardı.”

Şaşkınca açılan dudaklardan öptü Nazlı. “Sunî teneffüs ister misin kocacığım? Az önce kahkaha atıyordun, ne oldu?” dedi ve adamın yüzündeki ifadeyi hatırına kazıdı. “Artık benim de unutamayacağım böyle sevilesi ve sevimli bir görüntü hatıram oldu, Kara’m.” Kahkahasını ortama enfes sesiyle yaydı. Karahan nefes almayı unutmuş gibi duruyordu. Nazlı’nın sesiyle kendine az da olsa gelmişti. Nazlı’yı kendine daha sıkı sardı. Elini Nazlı’nın saçları arasına daldırıp, kendine çektiği kadının dudaklarına kapanmadan hemen önce...

“İtfaiye çağır, güzelim. İstanbul yanıyor.”

29. BÖLÜM

Aynada kendini süzdü Nazlı. Sıfır beden incecik bir kadınken belinin bir anda kalınlaşmaya başlaması elbette normaldi. “Of!” Odasından Aslı’ya seslendi. “Aslı!” derken sesi feryat ediyor gibiydi.

Aslı tek nefeste kapısında bitti. Gözleri korkuyla açılmıştı. “Ne oldu? Ağrın, sancın mı var?”

“Hayır, kızım ya...” Eliyle belini işaret etti. “Baksana Aslı, belim kalınlaşıyor,” dedi yüzünü buruşturup. Aslı gözlerini devirdi. Nazlı sıkıntıyla devam etti. “Ne yedim de ben böyle yaradı, Aslı?” diye mızdırdı.

Aslı küçük bir kahkaha attı. “Karahana’yı yemiş olabilir misin?”

Nazlı gözlerini kısıp tatlı sert bir öfkeyle baktı. “Edepsiz gelin!”

Aslı omuz silkti. “Hazırsan kuaför geldi.”

Bu gece yapılacak kına gecesi için camianın tüm kadınları davetliydi.

Karahan bebekleri öğrendiğinde Nazlı’yı yalıya geri götürmek istememişti.

“Saçmalama Karahan! Zaten rezilliğin dibine vurdum. Ne demek buradan gelin olursun?” demişti Nazlı.

Karahan hâlâ düşünen bir suratla, “Ama Nazlı’m, önceden seni bırakmak zor geliyordu, şimdi senden dört tane oldu. Hiç beni düşünmüyorsun,” demişti.

Nazlı gözlerini devirmişti. "Abartma istersen. Sonuçta iki gün sonra sonsuza kadar seninle yaşayacağız."

Bu cümle, Karahan'ın son akıl kırıntılarını da halının altına süpürmüştü. Gülümseyip hoşluktan karışan bakışlarıyla, "Siz benimle yaşayacaksınız. Sen ve çocuklarımız. Kulağa hoş geliyor," dedi.

Nazlı, onun bu hâline tebessüm etmişti. "Gerçekten inanılmaz. Altı ay önce seni ezip üzerinde tepinmek isteyen bir kadını getirdiğin hâle bak. Rüyamda görsem bilinçaltı der, geçerdim. Hatta bilinçaltı bile diyemezdin. Hayalim bile değildi."

Karahan, Nazlı'yı kolundan tutup göğsüne yaslamıştı. "Seni hep bekledim. Ama ben de hiç hayal kurmadım. Sadece istedim ve bekledim." Karahan bunları söyledikten sonra Nazlı'yı saçlarından defalarca öpmüştü.

Dilini damağına vuran Nazlı, yasladığı yerden başını kaldırıp Karahan'a baktı. "Erik," derken gözleri büyümüştü. "Ben hâlâ erik istiyorum."

Karahan kahkaha atıp dudaklarına sokulmuştu. Geri çekilip, "Sen iste, ben mevsimleri sana çeviririm," demiş ve elinden tuttuğu gibi mutfağa indirmişti. Kocaman bir kâse eriği, bir kâse tuzla bırakıp karşısına geçip oturmuştu. Kendisi erikten çok hoşlanan biri değildi. Ama anlaşılan çocukları çok sevecekti. Nazlı'yı kendi çocuklarıyla bile olsa paylaşmak fikri hiç hoşuna gitmemişti. Ya da henüz bir evladin ne demek olduğunu tam olarak bilmiyordu. Nazlı erikleri tuza banıp, çatır çutur ısırmaya başladığında Karahan yüzünü buruşturdu. Ama Nazlı, tam tersi bir ısırp bir daha ısırıyor, her ısırdığında tekrar tekrar tuza banıyordu. Eve yeni dönen Nil, evde olan Ruken ve Duru da erik yeme şenliğine eşlik etmişti.

Ruken, "Ya Nazlı abla, kız olursa bana benzer mi? Yani ben halayım ya..." derken sevimli sevimli sırtıp konuşmuştu.

Nil, "Biz amcası mıyız? Belki bana benzeyecek," derken Duru da kendi çapında saçlarını eliyle arkasına atıp, "Dağılın gençler, burada ben varım," dediğinde Karahan onların bu mutlu hâllerine bile mutlu olmuş hatta utanmasa ağlama isteği bile ağır basmıştı.

Nazlı onun evindeydi. Karısıydı. Kadınıydı. Kardeşlerinin yengesini hatta ablasıydı. Gönlünün tek kraliçesi, çocuklarının annesiydi. Karahan ağlamasını da kim ağlasındı? Ama yine de güldü. Geçmişe inat...

Acılara inat...

Geleceğe inançla güldü...

Giydiği bindallıyı taşımaya bir Nazlı daha lazımdı. Dantelleri ağırdı ama çok yakışmıştı. Zaten kırmızı türü renkleri en sevdiğiydi. Aslı, küçük Rasim'i babasına bırakıp minik Zeynep'i yanına aldı. Oğlunun tepesine bir öpücük bırakıp, "Erkek erkektir yiğidim, baba ile kalacaksın," dedi. Minik Rasim, dedesi Rasim'e benzeyen yeşil gözlerini annesine dikip, "Anne," diyerek başka bir şey diyemediği için bununla yetinmişti.

Aslı kocasına döndü. "Sana emanet, kocacığım," diyerek yanına en kokulusundan bir öpücük bıraktı. Yiğit burnuna dolan vahşi parfüm kokusuyla derin bir nefes aldı. "Eve gelince sen de bana emanetsin, karıcığım," deyip gözlerini kıstı.

Aslı kendine yakışan kabarık bir topuzla salık olmayan saçlarını geriye attı. "Deli gibi oynamayı düşünüyorum, sevgilim. Çok yorgun olacağım. Sen iyisi mi hayalimi emanet al."

Yiğit başını aşağı yukarı sallayıp, "Ne fark eder... Üzerinden bir de tır geçer, daha iyi uyursun," dedi.

Aslı'nın gözleri yuvalarından çıkacaktı. "Hadi len oradan!"

Aras ve Zeynep'in salona kavga dövüş girmesiyle müstehcen konuşma yarım kaldı.

Aras, Zeynep'in peşinde konuşup duruyordu. Aslı ile Yiğit onları izledi.

"Zeynep, oynadığını duymayayım. Bu sana son sözüm!" deyip sıkıntılı bir nefes bıraktı.

Zeynep kollarını göğsünde bağladı. "Aras, ben doktorum. Hem de kadın doğum... Sence benden daha iyi kim bilir bu işleri?"

Aras elini havaya salladı. “Ben bilmem doktor falan. Hamilesin ve oynamanı istemiyorum.” Konuşurken gözleri Zeynep’in ayakka-bısına takıldı. Gözleri kocaman açıldı. “O ayakkabıları çıkar! Düşüp zarar göreceksin.”

Zeynep ayağına baktı. Alt tarafı on bir santimlik bir ince to-puktu. Ne vardı yani? “Oldu, canım! Kına gecesinde babet mi giye-yim? Aras, beni rahat bırak!”

Aslı’nın kıkırtısına döndü ikisi de.

“Sen hiç merak etme Aras, Zeynep’e ben göz kulak olurum.”

Aras sahte bir gülüş sergiledi. “Sen şuna *ben suç ortağı olurum Aras, senin ruhun duymaz* desene Aslı!”

Aslı şaşırmış gibi yaptı. “Aaa, o ne demek, Aras? Aşk olsun!”

Karahan, Nil, Duru, Ruken ve Nihat’ın salona girmesiyle bu ko-nuşma da yarım kalmış oldu. Aslı kimseye çaktırmadan göz kırptı. Karşılık olarak Nihat da başını eğip, *o iş bende* mesajını Aslı’ya yol-ladı. Aslı bir gülüşle karşılık verdi.

Zeynep, Ruken’e baktı. “Ruken, bu sen misin? İnanamıyorum, ne kadar da güzel olmuşsun!”

Ruken, mutlulukla parlayan gözlerini Zeynep’e çevirdi. “Te-şekkür ederim.”

Karahan, Ruken’i kolunun altına çekti. Aslı’ya dönüp, “Nazlı nerede?” diye sordu Karahan.

“Yukarıda, iner şimdi,” dedi Aslı.

Karahan, Nazlı’yı görmek için can atıyordu. Zaten güzel bir kadını vardı ama nasıl olduğunu yine de merak ediyordu. Gelinle-rin hep bir farkı olurdu. Nazlı eteklerini sürüye sürüye merdiven-lerden inmeye başlayınca, önde Karahan ve diğerleri salon kapısına yürüdüler. Bindallının üzerine yaptırdığı saçlarıyla muhteşem gö-rünüyordu. Karahan eşsiz bir tablo izler gibiydi. Nazlı, akşamın ka-ranlığına inen güneşti Karahan için. Geceye güneş doğmazdı ama Karahan’ın tüm gecelerine güneşti Nazlı. Eteğini toplayarak, son

basamağı da inip önlerinde durdu. Ağabeyi, Aras ve Karahan'ın tutuklu bakışlarını izledi. Ayılmaya niyeti olmayan adamlara el salladı.

“Benim ben Nazlı!”

Karahan kırpmayı unuttuğu gözlerini cana getirdi. Dudaklarını birkaç kez kırttı, oynatıp geri kapattı. *Hangi kelime Nazlı'yı anlatır* diye düşündü. Ama bulamadı.

Yiğit öne geçip kardeşinin ellerini tuttu. Gözlerine bakarak, “Sen, çok güzelsin. Kaderin de güzel olsun,” deyip alnından öptü kardeşini.

Nazlı tebessüm ederek, “Âmin... Teşekkür ederim, abilerin en iyisi,” dedi.

Aras, “İkizim sen,” dedi. “Afet-i devran olmuşsun,” diyerek yanına gelip sarıldı.

Neriman Hanım başörtüsünün ucuyla gözlerini sildi. Tek kıızıydı ve bugünü uzun zamandır bekliyordu. Bir kız evlat kırk yaşına kadar bekâr kalsa, bir anne *bir kırk yıl daha kalsaydın kızım* derdi. Mutluluk gözyaşı tam da böyle bir şeydi.

Aslı kayınvalidesinin ağladığını görünce dayanamadı. Ellerini havaya kaldırdı. Birkaç kez çarptı. “Aaa, bu ne canım! Haydi gençler, gidiyoruz. Kurtlandık, gidip dökelim,” diyerek kapıyı açtı. Aslı'nın daha ilk sözüyle kendilerine gelen aile fertleri salonu boşaltmaya başladı. En son Nazlı ve Karahan kaldı. Kendisine gülümseyen kadınına bakışları garipti. Yoğundu...

“Ee... Sen bir şey demedin. Yakışmamış mı Kara'm?”

Dudakları yukarı kıvrıldı Karahan'ın. “O kadar güzelsin ki... Uygun kelime arıyorum ama bulamıyorum.”

Nazlı sıcacık bir gülümsemeyle karşılık verdi. Elini Karahan'a uzattı. “İyi madem, sen düşün. Ama önce benim kınaya yetişmem lazım. Malum, yarın gelin oluyorum.”

Karahan, kendisine uzatılan eli sıkıca tuttu. “Hem de benim gelinim.”

Kına açılışı olarak sahne alan Asya, Nil ve Duru kıyafetlerini aynı ama renkleri farklı olarak seçmişti. Payetli straplez ve oldukça mini olan elbiseler içinde göz kamaştırıyorlardı. Ve Nazlı'nın gece-sine ahenk katma görevini üstlenmişlerdi. Kırmızı tüllerle süslenmiş, en üstünde altın işlemeli gelin koltuğunda oturan Nazlı acayip sıkılmıştı. Kalkmasına izin yoktu. Neriman Hanım ayağındaki ayak-kabırlarla ortalıkta dolaşmasını yasaklamıştı.

“Of!” dedi Nazlı. “Normalde oynamam ama şu an çok istiyorum.”

Yanında oturan Ruken ile kızların performanslarına içi gidiyordu. “Azıcık ayağa kalk abla, annen ortalarda yok,” dedi Ruken, gözlerini salonda gezdirip. Nazlı sanki bu sözü bekliyormuş gibi ayağa fırladı. Eteğini düzeltti. “Evet ya sanki benim değil kına gecesi,” diyerek kızların yanına doğru ilerledi.

Birden aklına gelen düşünceyle Ruken'e döndü. “Bana yardım et, Ruken.”

“Olur. Ederim.”

Şarkının bitmesine daha vardı. “*Aman... Biterse bir daha söy-lesinler,*” dedi içinden.

Platformun arkasına dolanıp Ruken'in de yardımıyla sahneye çıktı Nazlı. Gözlerini ilk çıkaran Aslı olmuştu. Nil ile Asya'nın ortasında yerini alan Nazlı, onlara ayak uydurup sağa sola dönüp ritim tutmaya başladı. İşte şimdi kına eğlencesi moduna girmişti. Kendini fazla zorlamadan, kızların yaptığı keskin hareketler yerine daha nazik olanını yaparak bebeklerini de tehlikeye atmamış oldu. Kolay değildi. Bir değil, iki değil, Karahan'ın üç çocuğunu taşıyordu. Birine bile zarar gelmesini asla istemezdi. Zeynep, Azra, Aslı ve Ruken yan yana durmuşlardı. Nazlı ve kızların performansına kıskançlıkla bakıyorlardı.

“Bizim ne eksikimiz var?” dedi Azra.

Zeynep gözlerini kıstı. “Katılıyorum, fazlamız var.”

Aslı ellerini beline yerleştirdi. “Yürüyün, sahneye çıkıyoruz.”

Önden sahneye yürüyen kızların arkasından seslendi Ruken. “Durun, ben de geliyorum, bilmem ama oynarım. Yıllar sonra keşke demeyeyim,” diyerek uzun eteğini toplayıp sahnenin yolunu tuttu.

Kızların çıkışıyla biten şarkıyı Aslı parmağını havada sallayıp, *tekrar* işareti yapıp yerini aldı. En önde Neriman Hanım yüzünde kızgın bir ifade ama içinde mutlu mu mutlu bir anne edasıyla izliyordu. Oğulları için, kızı için ve gelinleri için kendi adına da onlar adına da dile getiremeyeceği bir mutluluk yaşıyordu. Tüm evlatlarını dünya evine yerleştirmişti. Onları, onları seven insanlara emanet etmişti. Artık yaşlılığının tadını gerçekten de çıkartabilirdi. Sahnede kendilerinden geçen kızlar daha önce bu kadar eğlendiklerini hatırlamıyorlardı. Asya, Nil ve Duru’nun bu işi neden bu kadar sevdiklerini daha iyi anlamışlardı. Saatler ilerleyip kına yakma merasimini başlatan Aslı, kenarda oturmayı ve izlemeyi kendine görev edindi. Aşırı şekilde yorulmuştu.

Kına gecesi de ayrı güzel ama düğün bir başkaydı. Heyecan iki misliydi. Hele de bunca yıl sonra gelen bu mutluluk, Karahan için bambaşka bir duyguydu. Giydiği smokinin içinde bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Sabrı tükenen Karahan yukarı doğru bağırdı.

“Duru, Nil, Ruken inin artık!” Saatine bakıp ofladı. “Geç kalaçağız, kızlar!” diye yine bağırdı.

Tam dibinde duran Duru, “Ne bağıırıyorsun, abi? Buradayız,” dedi. İçindeki adrenalın hissinden etrafını görmüyordu. Duru’yu fark edememişti.

“Hadi kızım, hadi gidelim artık!” diyerek kapıya yürüdü Karahan.

Nil koşarak indi. “Abi, babamı beklemiyor muyuz?”

Kardeşi merakla sorunca olduğu yerde durdu. Hiç dönmedi. “Arayın, saraya gelsin,” dedikten sonra kapıyı açtı.

Kızlar birbirlerine bakıp *of* dediler. Babaları ve abileri arasında kalmaktan yorgun düşmüşlerdi. Bundan sonra tek umutları Nazlı'ydı. Düğün akşam olacaktı ve saat tam olarak altıydı. Karahan'a kalsa saat beşte yola çıkmaya hazır vaziyetteydi. Bir saat kızları beklemiş, bu ona ömür gibi gelmişti. Kapıya çıkıp arabaları park ettikleri yere doğru yürüdü.

Simsiyah ve uzun limuzine gülerek baktı. "Karahan'la evlenirsen kara limuzine de binersin artık, Nazlı'm," diye mırıldandı. Tek şoför kendisiydi. Ve düğün arabasını kendi kullanmak istiyordu. Kapısını açıp kendini içeri attı. Ardından gelen kızlar da binince istikamet Demirkan yalısıydı.

Ruken ağabeyinin yanına, öne oturmuştu. Çok hanım hanımcık olan Ruken'in zaafılarından olan teknoloji ve araba tutkusu yüzünden bindiğinden beridir limuzini inceliyordu.

"Abi?" dedi Ruken.

Karahan sevinç naraları atan sesiyle, "Söyle abim?" dedi.

"Abi, bana bundan alır mısın?" derken arabayı resmen okşuyordu. Karahan kahkaha atınca Ruken'in gözleri büyüdü. Genelde, hatta hiç kahkaha atan biri değildi ağabeyi.

"Alırım abisi, istediğin limuzin olsun."

Ruken sevinçle ellerini birbirine vurdu. Karahan devam etti. "Ama bu büyük, sana bunun ufak modelini alalım." Arkadan konuşmayı duyan Nil ve Duru konuşmaya dâhil oldu.

Duru, "Abi, ben de yalı istiyorum. Bana yalı alır mısın?" diye sordu. Karahan bugün iyi günündeydi.

"Alırım bacım, sen iste yeter ki..."

Duru, Nil'e baş işareti yapıp şansını dene demek istedi.

Nil şirin bir sesle konuşmaya başladı. "Abicik, ben de köşk istiyorum. Bana da alır mısın?"

Karahan'ın dudakları yukarı kıvrılmıştı. "Sana Nihat alsın, bacım," dediğinde Nil'in gözleri doldu. "Aşk olsun sana ama! Evle-

nince senin kardeşin olmuyor muyum?” Somurtan genç kız, önüne dönüp kollarını göğsünde bağladı.

Karahan bir kahkaha daha attı. “Şaka yapayım dedim. Biliyorum, beceremiyorum ama içimden geldi. Köşk de neymiş? Ben sana saray alırım, kız,” dedi Karahan.

Nil’in dolan gözleri elmas gibi parladı. “Değil mi abiciğim...” diyerek arkadan başını uzatıp Karahan’ın omzuna bıraktı.

Yalının önüne durdurdu limuzini. Şubat ayının soğuğu kızların giydiği narin elbiselerden girip tenlerini dondurmuştu. Koşar adım eve ulaştılar. İçeri girince hepsi bir oh çekti. Yalının tüm ışıkları yanıyordu. Burası düğün eviydi. Gelip gidecek akraba olmasa da oldukça kalabalık bir aile olmanın keyfini sürüyorlardı. Karahan evdekilerle selamlaştı. Lakin yerinde duramıyordu. Bu ona göre çok farklıydı. Evet, dinen evliydim. Ama artık birlikte yaşayacak, her gece gözlerini kapatırken ve her sabah uyandığında yanında olacaktı Nazlı’sı. Bundan daha değerli bir şey şu an için ve gelecekteki ömürleri için söz konusu bile değildi. Karahan’ın kara dünyası artık güneşine kavuşuyordu.

Aslı üzerindeki yeşil, etekleri saten ama üst bölgesi parlak yeşil taşlarla bezeli elbisesinin eteklerini savura savura yanlarına geldi. Bir yanında artık bir yaşında olan ikizleri de vardı. Mehmet Rasim’e siyah smokin, minik Zeynep’e halasının gelinliğinin aynı modeli olan beyaz bir gelinlik giydirmişti. Görünüş olarak da halasıyla klonlanmış gibi duran Zeynep çok ama çok tatlı olmuştu.

Karahan, Zeynep’i kucağına aldı. “Kızın böyleyse halası nasıl acaba?” dedi Karahan.

Aslı tebessüm etti. “Ölüyorsun meraktan ama sabret, iner şimdi.”

Karahan’ın merakı ikiye katlanmıştı. Onun bu hâliyle alay eden Fırat arkasına yaslandı. “Hey gidi Karahan, kim derdi bir kadın için üç buçuk atacaksın?”

Karahan ritim tutturduğu dizini durdurup Fırat’a gözleri kısık baktı. “Kes sesini, ecelin elimden olmasın!”

Aslı'nın kuzeni, Hilal'in eşi Kemal de orada bulunuyordu. Ve Karahan'ın hâlinde en iyi o anlardı. Hilal, Nazlı ile Karahan'ın hikâyesini kocası Kemal'e anlatmıştı.

Kemal, Fırat'a hitaben, "Sanırım, sen hiç sevip de beklememişsin," derken Karahan'a döndü. "Hilal benim beşik kертmemdi. Ona rağmen ben başkasına yâr olacak korkusuyla dokuz yıl yaşadım. Ve sonunda evlendiğimizde karmakarışık hissediyorduk."

Karahan'ın ilgisini çekmişti Kemal. "Nasıl yani karışık?" diye sordu.

"Mutlu, umutlu, biraz hayal mi gerçek mi, oldu mu olacak mı... Hepsi birbirine girmişti."

Karahan da tam olarak bu noktadaydı. Onca yılın ve onca yaşanan olayın bir götürüsü daha vardı. Hayal ve gerçek arasında kaybolma hissi... Nazlı'nın eteklerini gördü önce, tül, beyaz tül. İşte bu tam hayaldi. Karahan bunun hayaliyle yanmıştı. Tam sekiz yıl boyunca... Şöyle bir soru vardır hani: Gitmek mi zor, kalmak mı? Gidersin, gittiğin yere düzen kurar alışırın. Unutmazsın. Ama gittiğin yerde her köşede hatıraların yoktur. Oralara baktığında onu hatırlatmaz sana. Kalırsın, baktığın her yerde o vardır. Her şeyde o. Onun gezdiği sokaklar bile acı verir. Önceden onun olduğu ama artık olmadığı şehir ve gökyüzü bile onu sana hatırlatır. Nazlı gitmişti. Karahan kalmış... Giden de unutmamıştı, kalan da. Giden gittiği yere alışmış, kalan gidenin ardından yanmıştı. *Gitmek mi zor, kalmak mı* sorusunun cevabı kalmaktı. Gidenin yokluğu ile yanmaktı.

Gelinlik, her gelini dünyanın en güzel kadını yapma lüksüne sahip tek elbiseydi. Gelinliği giyen kim olursa olsun, mutlaka güzeldi. Çok güzeldi. Nazlı ise perilerin gerçekten kızları varsa, kesinlikle o güzelliğe sahipti. Karahan eteklerini görmüştü ama bakışları usulca yukarı tırmanıyordu. Alt tarafı birkaç tül. Bu fark niye? "Allah'ım, sana çok şükür," diye mırıldandı. Ama sesini sadece yanında olan Aras ve Yiğit duymuştu.

Usulca kaldırdığı bakışları en son Nazlı'nın kara gözleriyle bulduğunda, geçmiş zihninden silinmiş, geleceğin en güzel fragma-

nını izliyordu Karahan. Umut, mutluluk ve aşk; filmin başrol oyuncusu adam ve kadın için sonu mutluluk olan muhteşem gelecek...

Aynı hislerle kocasına bakan Nazlı, dolan gözlerine akma diye komut veriyordu. “Artık gözyaşı yok! Hep gülelim!” diyordu kendine.

Adımlarını yavaş yavaş Nazlı’ya çevirdi. Önünde gelip durduğunda bakışları hiç kopmamıştı zaten.

“Nasıl olmuşum?”

Karahan’ın dudakları yukarı kıvrıldı. “Lügatimde kelime bitti, Nazlı’m. Anlatamıyorum.”

Nazlı gülümseyip eteklerini eliyle kabarttı. “Biraz karıştır, bulursun bir şeyler.”

Karahan derin bir nefes bıraktı. “Dünya üzerinde senden daha güzeli yok. Özeli de yok. Benim için hiç olmadı. Olmayacak. Sen benim karanlık krallığımın tek beyaz kraliçesisin.”

Nazlı tarifi imkânsız bir mutlulukla dolmuştu. Her mutluluğun kendine has başka başka türleri vardı. Nazlı da bu türleri her gün öğreniyordu.

Nihat’ın ısıklık sesiyle bozulan ambiyans yerini neşeye bıraktı. Ağabeyine ve ikizine sarılan Nazlı, her gelinin başına gelen o tatlı ama buruk anı yaşadı. Yiğit, kardeşinin alnına dudaklarını bastırıp çekti. “Sen onun kraliçesi olabilirsin ama önce benim prensesimsin, unutma!” dediğinde Nazlı ağlamamak için zor dayandı.

Aras, “Kızım, sen benim ikizimsin. Bizim bağımız doğuştan. Krallığım yok ama kalbimin tahtı senin, çok mutlu ol falan da demiyorum. Eminim olacaksın,” dedi ve Nazlı sahip olduğu bu iki güzel adam için ne kadar şükretse az olduğunu bir kez daha kavradı. Neriman Hanım zaten günlerdir her köşede gizli gizli ağlıyordu. *Kızın varsa bunu yaşarsın. Ama yirmi sekiz yaşında, ama otuz sekiz yaşında... Bu duygu büyüyemez ve küçülmezdi.*

Annesine sarıldığında kendini çok sıkıldığı için karnında hissettiği krampla yüzünü buruşturdu Nazlı. Bunu fark eden Zeynep olmuştu ve Neriman Hanım'ı hemen uzaklaştırdı.

Şimdi Yıldız Sarayı'nın tam ortasına kurulan nikâh masasında yan yana oturduğu Karahan'la konuşan nikâh memurunu dikkatle dinliyorlardı.

Memur önce Nazlı'ya sordu. Nazlı'nın zirveye çıkan heyecanı daha gidecek yer bulamıyordu kendine. "Evet!" dediğine dua etti, buna çok bin kez şükürdü.

Cevap sırası Karahan'a gelince Karahan, Nazlı'ya döndü. İki geçmişin iki kara gözlü insanının, bir kara sevdasıydı beyaza dönen... Nazlı'nın kara gözlerine baka baka, "İki cihanda da evet!" dedi.

Nazlı'nın kocaman gülüşüyle salonda çıkan alkış sesleri, Karahan'ı hayal âlemine götürüp geri getirmişti. İlk dans müziği seslendirmek üzere sahnede yerini alan Asya, önünde duran mikrofona eğildi ve söylemeye başladı. Bu şarkıyı Asya seçmişti. Gitarını alıp oturan Fırat'a göz kırptı.

Karahan geçmişİ hızla taradı zihninde. "Biz daha önce hiç dans etmedik, değil mi?" diye sorarken gözlerine yaşanamamışların hüznü oturdu.

Nazlı başını salladı. Nazlı onun hüznünü içinde hissediyordu ama artık mevsim aşka, huzura dönmüştü. Ortamı dağıtmak için gülererek konuştu. "Hayır, bir sekiz yıl alacağım var, Bay Atabey."

Gülerek cevap verdi Karahan. "Borçluysam dibimden ayrılma, Bayan Atabey."

Düğünün ilerleyen saatlerinde masalar tek tek gezilmişti. Bakandan, milletvekiline, belediye başkanına kadar pek çok önemli davetli vardı. Kocasının ve ağabeyinin hatırı sayılır kişiler olduğunu biliyordu ama bu kadarını tahmin etmemişti. Nazlı'nın elinden tutup sahnenin en önüne getirdi Karahan. "Ne oldu, neden getirdin beni buraya? Daha sağ tarafa hiç gidemedik. Ayıp olmasın?"

"Senin için bir sürpriz hazırladım."

“Ne sürprizi? Bak ya, yine mi Aslı? Bu sefer ne yaptı?”

“Bu sefer Aslı değil. Bizzat kocan yani ben,” derken gülüyordu. “Ben ve kocan,” diye tekrar etti Karahan.

Nazlı kahkaha attı. “Şaşkın ördek gibisin bugün, kocacığım.”

Yüzlerce insanın içinde Nazlı’nın dudaklarına dokunup geri çekildi Karahan. Nazlı’nın büyüyen gözlerine hiç aldırış etmeden uzaklaşmaya başladı. “Burada kal ve bekle, sakın ayrılma.”

Kızların tamamı Nazlı’nın sağını solunu doldurdu. Aslı, “Adam öptü iyi mi? Öküzün çok romantik, Nazlı,” dedi.

“Vallahi öyle...” diyen kadın, uzaklaşan adamına bakıyordu.

Zeynep diğer yanından sokuldu. “Nasıl, iyi öpüyor mu kız?”

Azra boş durur muydu? “Kötü öpse bir atış üç bebek nasıl olacak, saf!”

Nazlı renkten renge girmişti. “Ay, siz ne edepsiz oldunuz böyle!”

Aslı, “Sus kız, bundan sonra yansın geceler!” diyerek kahkaha attı.

“Dilin kopmasın, Aslı! Senin yatak odasının derecesi eksiye mi indi, hayırdır? Nereden geliyor bu ateş?”

Zeynep, “Ooo, sert oldu,” diyerek yalancı bir tartışmanın içine çekmeye çalıştı kızları.

Aslı kahkaha attı. “Aferin, öğreniyorsun.”

Müzik yerini başka bir müziğe bıraktı. Ve bütün kızlar dikkat kesildi. Ege’nin en değerli oyunu olan zeybek müziğini Nazlı daha ilk dakikada çözmüştü. Ve sürprizin bu olduğunu anlamıştı. Karahan, iri bedeniyle sahneyi tek başına doldurmuştu. Ya da Nazlı’nın gözü bir tek onu görüyordu. Aras ve Yiğit de ardından gelip yerlerini almışlardı. Ve müziğin ritmine göre hareket etmeye başladılar.

“Müthiş!” dedi Zeynep.

Aslı, “Âşığım ben bu adama!” dedi kocasını hayranlıkla süzerrek.

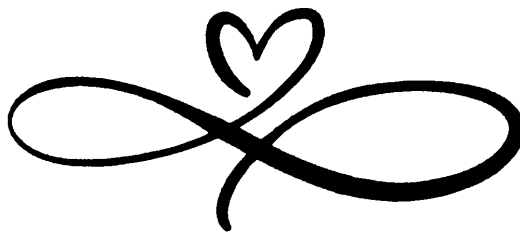
Nazlı, Karahan'dan alamadığı gözleriyle, "Ömrümün tek sahibi." diye mırıldandı.

Önlerinde döne döne zeybek oyununu hakkıyla yerine getiren beyler, görsel şovlarıyla eşlerinin ve salonda bulunan herkesin beğenisini kazanmışlardı. Üçü de birbirinden yakışıklı bu adamlar, en çok kadınların ilgisini çekiyorlardı. Ama çoktan üzerlerinde satıldı yazısını bildikleri için içleri gide gide bakıyorlardı. Karahan en son Nazlı'nın önünde durup başını eğdi. Ve kaldırırken cebinden çıkarttığı kırmızı gülü Nazlı'ya uzattı. Nazlı uzanıp gülü alırken mutluluktan gözleri dolmuştu.

"Seni seviyorum!" dedi Karahan.

Nazlı'nın yanağından aşağı inen kaçak bir damla eline düştü. Karahan uzanıp elini eliyle sildi. Nazlı, Karahan'a baktı. "Sil baştan âşık olalım mı Karahan? Sen az önce elimi silerken ben sana yine âşık oldum."

Karahan kendine has o muhteşem gülüşüyle elinden tutup göğsüne yasladı Nazlı'yı. "Olalım Aşk-ı Naz'ım, her gün yeniden defalarca âşık olalım."

30. BÖLÜM

Artık düğünün bitiş vakti gelip çatmıştı. Neriman Hanım'a ağlamamasını, bunun Nazlı'ya zarar verdiğini kızlar anlatmıştı. O yüzden kısa bir veda gerçekleşmişti. Ağabeyi ve Aras'la sarılıp evliliğinin mimarı olan üç kadına döndü.

“Size çok şey borçluyum. Başıma gelen en iyi şeylerden biri de sizsiniz. Siz ne küsmeyi ne de kızmayı biliyorsunuz. Allah sizi sevmek için yaratmış. Ben de çok şanslıyım ki, kalbinizde yerim var, biliyorum. Ama ben de sizi çok seviyorum, hatunlar.”

Azra ki, ağlamamayı beceremeyen kadının gözleri dolmuştu. Hiç böyle bir konuşma beklemiyordu. Elini yüzüne hava verir gibi salladı. “Amma dramatize ettin! Bak, ben ağlamam ama ağlarsam üç gün susmam.”

Aslı ve Zeynep de çok duygulanmıştı. Hiçbir zaman, hiçbir şeyi karşılık bekleyerek yapmamışlardı. Ama bu konuşma yüreklerine dokunmuştu. Karahan, karısının yanına gelip durdu. “Eşime yüzde bin beş yüz katılıyorum. Benim için siz başkasınız. Ne isterseniz boynum kıldan ince.”

Aslı'nın gözyaşı firar etti gözlerinden. Eliyle sildi yüzünü... “Bir defolun gidin lan, bu ne böyle!” dedi Aslı.

Yiğit, gelip karısının belinden sarıldı. “Evet, siz bir gidin artık. Ne diye benim karımı üzüyorsunuz?”

Nazlı ile Karahan birbirine bakıp gülümsediler. Hayatta kardeş sahibi olmak şart değildi. İnsan gibi insan olan dostlar olmalıydı. Nazlı da Karahan da her ikisine de sahiplerdi. Turgut Kara, yavaş ve

çekingen adımlarla gelip Nazlı'nın karşısında durdu. Gelinine bakarken gözleri dolmuştu. Yıllarca bu anı beklemişti. Oğlu onu kabul etmeyebilirdi ama o, oğlunu çok seviyordu. Nazlı da kayınpederine sevecen bakışlar yolladı. Tüm herkes onları izliyordu.

“Bu anı öyle çok bekledim ki bilemezsin, kızım. Üç kızım vardı. Dört oldu. Sen de bana *baba* dersen dünyanın en mutlu kayınpederi ben olurum.”

Karahan bu andan hiç hoşlanmamıştı, yine de bozmak için herhangi bir söz söylememişti.

“Ben ömrümde hiç baba demedim. Hiç kimseye baba demedim,” dediğinde gözleri akmak için onu zorluyordu. Ve Nazlı'nın bu sözlerine Aras, Yiğit ve Neriman da gizli gizli ağlamaya başlamıştı. Bir babanın yerini hiç kimse dolduramazdı. Ama boşluğun yanına bir dolu cisim konabilirdi. Kendini toparlayıp, “Ama diyebilirim, zor olmasa gerek... Baba!” dedi.

Turgut Kara'nın gözleri sevinçle parlamıştı.

Bu an Karahan'ı bile mutlu etmişti. Babasını kabul etmiyordu. Sevmediğini söylüyordu. Her şeyin tek suçlusu olarak ilan etmişti. Her evladın içinde olan, o doğuştan ölüme uzanan baba, anne sevgisini tamamen silmeyi kimse başaramamış, Karahan da başaramamıştı. Kendi babasına baba diyen bu kadını, kalbine daha ne kadar sıkıştırabilirdi? Emin değildi. Nazlı için her zaman bir boşluk söz konusuydu.

Nil, Duru ve Ruken de ağlama modunda eşlik ediyordu. Onların da annesi yoktu. Ve fark değişik değildi. Acı acıydı. Yokluk yine yokluktu.

Turgut Kara, elini cebine atıp siyah kadife bir kutu çıkardı. Kapağını açıp Nazlı'ya çevirdi. “Bu; benim eşimin, çocuklarımin annesini. Bir tek bunu ben sakladım. Diğerlerini kızlar aralarında paylaştı. Bunu ona ben almıştım. Evliliğimizin ilk yıl dönümünde.”

Yüzüğe bakarken gözleri dolan ve sesi titreyen adam boğazını temizledi. “Ama hiç takmazdı. Ona neden takmadığını sormuştum. Çizilmesin, *eskimesin*, oğlumun eşine takacağım. Hep hayalimdi

anneden kızına, geline geçen takılar demişti bana, ben de sakladım. Eğer bir şey, herhangi bir şey nasibinde varsa dönüp dolaşıp seni buluyormuş.” Turgut Kara, yüzüğü çıkarıp, Nazlı’nın elini eline alarak parmağına geçirdi. Nazlı’nın eli hâlâ havada duruyordu.

Turgut Kara, “Bu yüzük senin. Hep seninmiş. Nasibinde bugün varmış. Sana Meral annenden hatıra...” dedi.

Ruken çok az anımsıyordu annesini ama en çok o yaşıyordu onun yokluğunun özlemini. Herkes ağlıyordu. Gözyaşları sel olmuştu. Bu kadar dramı kimse beklememişti. Karahan arkasını döndü. Kızların o hâlini gördükçe babasına olan öfkesi katlanıyordu. Ama tam da böyle anda ağzını açması imkânsızdı. Kaldı ki o da ağlamamak için kendini sıkıyordu.

Nazlı elini uzattı Turgut Kara’ya. Ne yapmak istediğini anlayan kayınpederi elini uzattı. Nazlı öperek başına koydu. Nazlı’nın elini bırakmadığı babasının yüzüne baktı. “Emanetiniz emanetimdir. Bir gün ben de oğlumun eşine takacağım.”

Turgut Kara kollarını açıp, Nazlı’yı sessizce davet ettiğinde, Nazlı hiç itiraz etmeden sarıldı.

Zeynep’in uçağa binmesine izin vermemesi üzerine, yurt dışı hatta uzak yurt içi balayı hayali bile suya düşen taze çiftin umutları tükenmiş değildi. Karahan, “Biz de yakın bir yere gideriz, ama gideriz,” demesiyle, Bursa’da bir dağ evi ayarladı Karahan. Yaklaşık iki saattir yol alıyordu. Ve gideceği yere yarım saat kalmıştı. Sabah olmak üzereydi. Yanında mışıl mışıl uyuyan karısına çevirdi yüzünü, melekler gibi uyuyordu Nazlı’sı. Koltuğu tamamen arkaya yatırmıştı ama yine de yarım saatte bir uyandırıp arabayı durduruyor, Nazlı’yı indirip birkaç adım attırıyordu.

Nazlı mızımızlanıyordu ama Karahan hiç aldırılmıyordu. Gebelik ikinci ayındaydı ve Zeynep, “*Tek olsa bir şey demem ama üç tane*

olduğu için vücudu daha çabuk tepki verir, ayakları şişebilir,” demişti.

Karahan ne Nazlı’ya ne de onunla beraber olan çocuklarına kıyamıyordu. Babası ile olan konuşmayı yol boyu zihninde döndürüp durmuştu. Kalbine yumruk darbesi almış gibiydi. Daha önce hiç sorup araştırmayı düşünmemişti. *Doğru mu? Yanlış mı? Ne yapıyorum?* diye bile dememişti. Ama artık emin değildi. Akli fena hâlde karışmıştı. Şafak sökmeye başladığında arabayı evin önünde durdurdu. Işıkları yanan eve baktı. Gelmeden önce evi iyice ısıtmalarını ve tüm ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde bırakmalarını istemişti.

Nazlı’ya baktı. Hâlâ uyuyordu. Evliliklerinin ilk gecesini uyuyarak geçiren bir gelini vardı. Gülümseyip başını sağa sola salladı. “Çok şanslı bir gelin ama,” diye mırıldandı. Arabadan inip kapıyı yavaşça kapattı. Önce eve gidip kapıyı açtı. Ardından Nazlı’nın kapisını açıp kucağına aldı. Nazlı hâlâ uyuyordu. Bebekler kucağa alındığında uyanmazlardı. Nazlı da hiç farklı değildi Karahan için.

Arabanın kapisını ayağıyla kapattı. Eve girdiğinde dışarısının buz havası kendini sıcacık bir ortama bırakmıştı. Diğer kapıyı yanlışlıkla sertçe kapattığında Nazlı gözlerini açtı. Uyku sersemi etrafına sonra da kocasına baktı. Başını Karahan’ın omzuna iyice yasladı.

“Aman Allah’ım, kaçırdım sanki.”

Karahan sarı saçlarının arasından öptü karısını. “Evet, sonsuza kadar benim sarayımda tek cariyem olacaksın.”

Nazlı başını kaldırıp gözlerini kıstı. “Hani kraliçeydim? Ne ara cariyeye sıfatına indim?”

Karahan’ı dehşete düşüren bu söz oldu. Kadınların akli saniyede kaç kez tik tak yapıyordu? Ah, aklına Aslı geldi. Hep onun halt yemesiydi. Hiç durmadan kızlara acayip şeyler öğretiyor olmalıydı. “Hm, sen uyandın sanırım. Zihnin açılmaya başladı, hatun.”

Nazlı’nın gözleri kocaman açıldı. Başını kocasının omzuna bıraktı. “Yok yok, o senin gördüğün hayal, rüya falandı.”

Karahan kahkaha atıp Nazlı'yı yukarı yatak odasına çıkardı. Yatağa yatırdığında, Nazlı yan dönüp yatağa gömüldü.

“İyi madem, ben de gideyim, evliliğimin ilk gecesi kanepede yatayım. Sen rahat rahat uyu, güzelim.”

Nazlı'nın ne yapacağını merak ediyordu. Daha önce yaşamamış olsalar korktuğunu düşünecekti. Ama üç çocuktan sonra bu ihtimali eledi. Yorgun olduğunu biliyordu. Nazlı'nın dehşetle açılan gözleri dönüp Karahan'ı esir aldı. “Ne saçmalıyorsun sen? Ne demek kanepede yatayım?”

Karahan'ın dudakları yukarı kıvrılmıştı. Tek kaşını kaldırıp baktı. “Hm, senin daha iyi bir fikrin varsa açığım, hani bil diye söylüyorum.”

Onun o karizmatik duruşu ve üzerine ölünesi gülüşü, Nazlı'nın yüreğine inerken gülümsedi. “Tabii ki var.” Elini kocasına uzattı. Kendisine uzanan eli sıkıca tuttu Karahan. “Neymiş, çok merak ettim?” Konuşmaya başladığında çoktan dudağından boynuna doğru yol almaya başlamıştı Karahan.

“Yak beni Karahan!” dedi Nazlı. “Sende yanıp sende söneyim.”

Nazlı'nın her kelimesi kan akışına hız kazandırıyordu. Yüz hizasına gelip nefesine doğru fısıldadı. “Yanalım ama sönemeyiz!”

Akşam güneşi batarken, üzerine aldığı şala güzelce sarılıp dağ havası almak için balkona çıktı Nazlı. Birkaç saat önce uyanmışlardı. Hayat gözüne hiç bu kadar ahenkli gelmemişti daha önce. Karahan'la hiçbir tasa, endişe olmadan aynı güne beraber uyanmak eşsiz bir güzellikti. Aynı duygular Karahan'ı da esir almıştı. Gözlerini alabildiği yeşil ormanın üzerinde gezdirdi. Derin bir nefes ile tertemiz havayı ciğerlerine doldurdu. “Müthiş,” diye mırıldandı.

Arkasından yaklaşp, bir kolunu kızın boynuna, diğerini Nazlı'nın karnına koydu Karahan. Üç tane çocuğu olacaktı. Bu bile akıllamaz bir hayal gibiydi. Ve kimden? Nazlı'sından... Ömrünü

verdiği kadından... Nazlı, sırtını ve başını Karahan'a yasladı. "İyi ki yurt dışına gitmemişiz. Güzel ülkemın hiç bilmediğim yerleri varmış. Burası çok güzel, Kara'm."

Karahan alın boşluğuna bir öpücük bırakıp bakışlarını Nazlı'nın göz gezdirdiği ormana çevirdi. "Türkiye'yi hiç gezmedin, değil mi?"

"Hayır, hiç fırsatım olmadı."

"Hamile olmasaydın, seni başka yerlere de götürürdüm. Mesela Mardin."

"Doğu'yu hep merak ettim. Ama kaderime Amerika gibi rezil bir ülke düştü. Hafızamı kaybetsem kaybolmam herhâlde orada. Ayak basmadığım çok az yeri var."

"Kader, sen plan yaparken kendi yolunu çoktan çizmiş oluyor."

Nazlı'nın çılgılığı ile korkuyla kasıldı. Kollarını çözüp karşısına geçti. "Nazlı?" diyerek yüzünde acıya dair izler aradı. Ama Nazlı gözlerini uzağa çevirmiş, sevimli sevimli bakıyordu. "Karahan, köpek yavrusu!" Karahan başını çevirip hedefi buldu. Ama yüzünü buruşturdu.

"Ödümü koparttın, bir şey oldu sandım!"

Nazlı, Karahan'ı duymuyordu bile, Karahan'ı itip köpeğe doğru yürümek istedi. Ama Karahan elinden tutup durdurdu. Kocasına dönen Nazlı, "Ne oldu?" dediğinde aklına gelen gerçekle kahkaha attı. "Hayır, bana hâlâ hayvanlara dokunamadığını söyleme!"

Karahan dudağını *umurumda değil*ler anlamında kıvırdı. Kocasının elinden çektiirdi. "Bak, ben sana öğretirim," diyerek köpeğin yanına getirdi. Sahipsiz olduğu belli olan yavru köpek, kendini çağıran Nazlı'ya önce dikkatle baktı. Yanına yaklaşıncı o da kaçmadı. Nazlı ilk önce başına dokunup tüylerini kabarttı.

Karahan ileride bekliyordu. "Nazlı, çek o elini, hastalık bulaşır!" derken bile yüzünü buruşturup bazen de başka yöne bakıyordu.

"Koskoca adamsın! Gel, dokun şuna! Bak, nasıl tatlı! Emin ol, yemez seni." Yavru köpek sevildiğini anlayınca Nazlı'ya sokuldu.

Karahan bunu görünce, “Nazlı, bırak şunu lütfen! Bak, ısırır belli olmaz.” dedi.

Nazlı, Karahan’ın yanına varıp elini uzattı. Karahan, Nazlı’nın eline baktı. Az önce köpeğe dokunduğu elini Karahan’a uzatıyordu. *Gel de tutma şimdi o eli...* Çocukluğundan kalma bir travma olan hayvanları uzaktan sevmeye güdüsünü hiç yenememişti. Yenmek istememişti. Onun için çok da önemli olan bir konu değildi. Ama şimdi en sevgilisi az önce köpeği okşadığı eliyle onun elini tutmak istiyordu.

Hayvana dokunma korkusu mu? Nazlı’yı kırma korkusu mu? Hangisinin o an ağır bastığı açıktı. Elini uzatıp Nazlı’nın elini tuttu. Gülümsedi ve adamı çekerek köpeğin yanına getirdi. Köpek yavrusu sevildiğini biliyordu. Ama Karahan’dan hiç hoşlanmamıştı. Onun yerine Nazlı’nın ayakkabısını yalamaya başlayınca Karahan’ın yüzü daha da değişti. “Ah Nazlı’m, yapma lütfen, eve girelim hadi.”

Ama Nazlı’nın hiç öyle bir niyeti yoktu. “Hadi ama Kara’m, zararsız. Onlar da bizim kadar sevmeye ve sahip çıkılmaya muhtaçlar. Kendini onun yerine koysana, seni sevmeyen, senden güçlü biri istediğinde onu öldürebilir. Ve bu, suç bile değil. Onlara değersiz hissettiriyor olmalı. Annem çiçeklerini bile beni sevdiği gibi sever. Eğer bir canlıysan sevmeye ve bakılmaya muhtaçsın demektir.” Nazlı bakışlarını kendisine tatlı tatlı bakan yavruya çevirdi. İki eliyle yavrunun başını avuçladı. “Çok sevimli, Karahan.”

Nazlı’nın söylediği sözler kalbine yer etmişti. Haklıydı ama Karahan için kolay değildi. Hiç yapmamıştı. Denememişti bile. Nazlı onun ikilemde kaldığını anlamıştı. “Bak, şimdi yanıma çok.”

“Neden?”

Nazlı gözlerini devirdi. “Seni ona yem edeceğim Kara’m, yanıma gel lütfen!”

Esprisine gülmek istemişti. Ama kızdırmak da istemiyordu. Çaresizce karısının yanına çöktü.

“Elini bana ver ve gözlerini kapat.”

Karahan’ın gözleri büyüdü. “Ya elimi ısırırsa?”

Nazlı gülmek hatta kahkaha atmak istedi. Adamın damarına da basmak şu an için gereksizdi. “Aşk olsun, ben senin elini verir miyim ona? O el bana lazım,” diyerek göz kırptı.

Karahan’ın aklı uçup gitti. Az değildi Nazlı. Hayır hayır, fazla cüretkârdı. Ve bu hâli, Karahan’ı olduğundan başka bir adama doğru çeviriyordu. Başını sağa sola sallayıp elini uzattı. Nazlı elini tutarken, “Gözlerini kapat,” deyince Karahan eli mahkûm onu da yaptı.

Nazlı, Karahan’ın elini yavrunun yumuşacık tüyleri arasında gezdirmeye başladı. “Bak, ne kadar yumuşak. Ve sıcacık.”

Karahan elinin altındaki tüyü ve sıcaklığı hissetmişti. İlk önce elini hemen çekmek isteğiyle dolup taşmış ama çekmemişti. Parmakları yumuşak tüyün verdiği hisse alışınca kendi iradesiyle bir iki kez dokundu. Ama bu, bir seferde geçecek bir olay değildi. Nazlı elini bırakınca o da çekti yavrunun üzerinden. Gözlerini açıp kendisine gülümseyen karısına baktı.

“Nasıl, o kadar zor değilmiş, değil mi?”

“Hayır, değilmiş. Ama ben uzaktan sevmeye devam edebilirim yine de,” diyerek elini üzerine sürmeden ayağa kalktı. Nazlı da onunla beraber kalktı. “Huyun kurusun adam, hep uzaktan seviyorsun. Bağışıklık mı kazandın?” diyerek tatlı sert çıkıştı Nazlı.

Karahan eğilip, hırçınken bile çekici görünen karısının dudığına masum bir öpücük bırakıp eve doğru yürüdü. “Hayır güzelim, artık bıraktım o işleri. Son derece yakından seviyorum. Hem de güzel seviyorum, kabul et.”

Nazlı ardından bakarken kahkaha atmamak için dudaklarını ısırdı. “Hıh küstah sen de, güzel seviyormuş... Kim diyor bunu?” diye bağırarak sordu.

Karahan tırabzandan tutup geri baktı. “Seni ve beni tanıyan, aşkımıza şahit olan herkes öyle diyor.”

Nazlı düşündü birkaç saniye. “Hm, kim bunlar ya? Ben niye tanımıyorum? Ama sanki haklılar,” derken Karahan’a doğru yürümeye başlamıştı. Adamın açtığı kollara girdi.

“Binlerce kelime var bizi anlatan. Ama eksik,” dedi Karahan.

Nazlı, kollarını kocasına dolayıp sıkıca sarıldı. “Ne kadar yaşasak da eksik kalır. On binlerce kelime daha olsa yine de eksik kalacak.”

“Haklısın,” dedi ve saçlarından öpüp geri çekildi Karahan. “E, sen acıkmadın mı?” diye sordu. “Hava da karardı.”

Yavru köpek gelip, Nazlı’nın ayağına dolanıp havlamaya başladı. Nazlı, Karahan’ı bırakıp eğilip yavruyu kucağına aldı.

Karahan, başını sağa sola salladı. “Hemen Zeynep’i arıyorum. Ve bunun,” derken parmağıyla yavruyu işaret ediyordu. “Sana ne kadar zararlı olduğunu soruyorum,” dedikten sonra hızla cebinden telefonu çıkarıp Zeynep’i aradı. Birkaç çalıştan sonra hızla konuşan Zeynep’le Karahan telefonu uzaklaştırdı.

“Ne oldu? Sancı mı var? Ay, düştü mü yoksa?” Az soluk alan Zeynep’in cin aklı çalışıp gözlerini kıstı. “Lan ne yaptın kıza! Allah’ım, inanamıyorum! Karahanın!”

Karahan telefonu kulağına götürdü. “Biraz nefes al Zeynep, Nazlı iyi.”

Derin bir soluk bırakan Zeynep, “E, beni niye arıyorsun?” diye sordu.

“Nazlı’nın kucağında şu anda bir köpek yavrusu var ve indirmiyor. Bu ona zarar verir mi ya da bebeklere?”

“Söyle ona, indirsin o köpeği, doğurunca sever. Bir de değil üç bebek, mikrop kapabilir.” Karahan telefonu diyafona almıştı.

Nazlı yüzünü buruşturup, “Duyduk, sus tamam!” dedi.

Telefonun diyafonda olduğunu bilmeyen Zeynep açtı ağzını “Manyak mısın kızım sen? Git, kocanı sev! Hayır yani illa hayvar olsun, cinsinden olsun istiyorsan aslan gibi kocan da var. İndir lar onu kucağından! Git, ellerini iyice yıka, üzerini de değiştir.”

Karahan kakhaha atınca Nazlı da ona eşlik etti. İki kişinin kakhaha sesleri Zeynep’in kulaklarını tırmalamıştı. Neden güldüklerin anlaması kısa sürmüştü.

“Ha, Hım, neyse oldu artık. Neyse siz gidin, şimdi bir sonrak hamileliğin hayalini falan kurun. Belki beşiz olur.”

Nazlı gözlerini kısıp telefona baktı. “Yok öyle bir ihtimal, sen doğur.”

Karahan ise Nazlı’ya *bak, dinle* işareti yapıyordu sessizce.

“Yok canım, ben almayayım şimdi, bir tane kâfi. Yakında doçent olacağım. Kariyerimi de düşünmem lazım. Hadi öptüm, size bol şekerli geceler.” Ve telefon kapandı. Suratı asılan Nazlı, kucağındaki yavruyu yere bıraktı.

“Ne oldu şimdi?” diye sordu Karahan.

“Üç çocuk oldu, Karahan. Ve benim kariyer bitti. Annemi de vermez bu deliler bana.” Kollarını göğsünde bağladı Nazlı.

“Neden bitsin, Nazlı’m? Sen çok zekisin. Bunu evde öldürmene ben izin verir miyim? Merak etme, ister evde, ister holdingde, ister otelimizde yine aynı tempoda çalışırsın. Annen olmazsa ben birini biliyorum.”

Nazlı yıkılan hayallerini bir saniyede göklere çıkaran Karahan’a döndü. “Ya, kim o? Ben herkese emanet edemem çocuklarımı!” Tüm neşesi yerine gelmişti. Işıl ışıl gözlerle bakan Nazlı’ya kollarını doladı.

“Halam.”

Şaşırان Nazlı, ağzı bir karış açık, “Senin halan mı vardı?” dedi.

“Evet ama biraz aramız açık. Babamdan dolayı... Yine de böyle bir şeyi kaçıracağını sanmıyorum. Onu bildiğim günden bu yana *hani torun*, lafını duyarım. İstanbul’da yaşamıyor.”

“Nerede yaşıyor?”

“Hatay’da.”

Nazlı uzanabildiği kadar yükselip kocasını öptü. İçeri doğru yürüdü. “Tamam, beni hemen halanla tanıştıırıyorsun. Ayrıca çok ayıp, benim hiç akrabam yokken senin küs olman. Kıymetini bil.”

Bir kadın dır dır ederken bile güzelse o kadını çok seviyor olmandan geliyordu kesinlikle. Karahan, yıllar önce annesinin anlattığı bir hikâyeyi hatırladı.

Bak genç, zamanın içinde bir yerde iki çift eş varmış. Birincisi kocasını çok seviyormuş ama kocası kadını sevmiyormuş. Kadın, eşi daha dudaklarından isteği dökülmeden anlayıp yerine getiriyormuş ama adam zorla değil ya kadını sevemiyormuş. Kadının her yaptığı gözüne batıyormuş. Kadın da buna çok üzülmüyormuş.

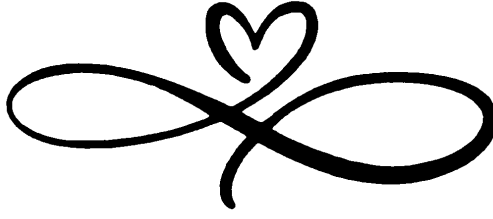
Diğer çift ise şöyle: Kadın kocasını severmiş ama etmediği eziyeti, dırdırı da bırakmıyormuş ama kocası kadını çok seviyormuş. Karısı bir gün koltukta oturan ve çay bekleyen kocasının önüne çayı şak diye bırakmış. Adam karısına bakıp, "Ya hatun, deli oluyorum senin bu hâllerine! Sen hiç değişme," diyormuş.

Aradaki farkı gördün mü? Eğer seviyorsan sevdiğinin her hâlini seversin. Ve her hâli seni cezbeder. Eğer sevmiyorsan ağzıyla kuş tutsa sana yaranamaz. Seviyorsan ne yapsa önüne geçemezsin o sevginin. İşin sırrı, önce sevmekte sonra sevilmede... Zaten sevilen de seven oluyor. Tabii ki karşındaki seni sevmek zorunda değil. Bu da olsa olsa kaderin olur.

Bugün bunun ne kadar doğru olduğunu anlıyordu. Daha önce de biliyordu ama aklına bugün gelmişti. Başını sağa sola sallayıp yeniden bir fikir üretti Karahan. Nazlı'yı her hâliyle yeniden ve yeniden sevmek... Adımlarını Nazlı'nın olduğu yere çevirdi. "Haklısın, karıcığım. Çok ayıp ettim. Hemen halamı arıyorum."

Tipik Türk erkeği olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu Karahan. Ama bundan hiç şikâyetçi değildi. Kendini bildi bileli güçlü, her şeyi bilen, en iyisini düşünen adam olmaktan artık sıkılan Karahan, iç dünyasını Nazlı'ya endekslemeye karar verdi. "O ne derse o bitti." Sonra iç sesi sordu Karahan'a. "Nedenmiş?"

Karahan iç sesine cevap verdi. "Çünkü ondan bir tane var bu dünyada. Sahi başka kadın var mıydı?" Umarsızca kıvırdı dudaklarını. Hiç umurunda değildi.

31. BÖLÜM

Balayından döneli bir hafta olmuştu. Nazlı, kızlara takılmak ve annesine gidip gelmek dışında evde oturuyordu. Ama hiç Nazlı'ya göre bir eylem değildi. Ömrü hayatı boyunca hep aktif biri olmuştu. Ve şimdi sürekli kendine bir iş araması onu çalışmaktan daha fazla yoruyordu.

Dünya üzerinde Karahan'dan daha mutlusu yoktu. Eve döndüğünde karşısında Nazlı'yı görmek tarifi imkânsız bir mutluluktu. Nazlı ile her an başka güzeldi. Nazlı'nın sıkıntısını biliyor ama hiç üzerine uğramıyordu. Çünkü bir bildiği vardı. Havaalanında, çıkış bölümünde arabaya yaslanmış, halasını bekliyordu. Bu da bir sürprizdi. Kendi Nazlı'dan bir adım uzağa gidemiyordu. Kendi yerine Nihat'ı göndermişti. Zor olmuştu ikna etmek. Halasıyla arasında telefonda geçen diyaloga gitti aklı.

"Ne oldu, hızlı oğlan?" demişti telefonu açan hala Hurinur Hanım.

Kahkaha atmak istemişti Karahan. Artık gülmek hem de sesli gülmek hiç zor gelmiyordu.

"Ne hızlı, halam? Benim ben Karahan!"

"En son ne zaman aradın sen, keleş oğlan? Dur bakayım, birkaç yıl oldu mu?"

Karahan bir de iki buçuk yıldır aramadığı halasına İstanbul'a gelmesini söyleyecekti. Gözlerini yumdu.

"Bana hâlâ kırgınsındır diye cesaret edemedim." Paçayı kurtarmak istedi ama ne mümkündü Hurinur Hanım'ın elinden kurtulmak.

"De get kara kurt! Sen kimi kandırıyorsun? Söyle hele, ne istiyorsun?"

"Hala, ben evlendim."

"Bak ya... Evet, biliyorum. Beni de çağırmadın. Hep derim babana, senden bir bok olmaz diye."

Karahan yüzünü buruşturdu. Giydir halam, giydir. "Aşk olsun, halam! O nasıl söz?" dedi Karahan.

"Sadede gel, Karahan."

"E şey, halam... Ben yeni evlendim ama karım iki aylık hamile." Hiç de utanmıyordu. Öyle rahat rahat konuşuyordu. Ne güzel bir lakırtıydı. Karım hamile... Gülümsedi öyle kendi kendine.

"Uyy uçkursuz sıra seni, ne pok yedin sen?"

"Ya hala, boş ver orasını! Benim diyeceğim..." Derin bir nefes alıp verdi. Nazlı için yapmak zorundaydı. "Karım bir değil, üç bebek bekliyor. Ve ona yardım edecek biri olmalı. Senden iyisini bulamadık," diye bir çırpıda söyledi.

"Üç mü?" Kadın cidden çok şaşırmıştı.

"Evet, üç."

"Abooo sen iyi pok yemişsin, zimbirtı oğlan."

Karahan sesli kahkaha attı. "Zimbirtı... Sen geliyor musun? Onu de, ben seni alırayım."

Hala biraz düşündü. Karahan'ı ve kızları çok seviyordu. Evlenmişti ama çocuğu olmamıştı. Eşiyle çocuksuz da olsa mutlu mesut yaşamışlardı. Ama eşi beş yıl önce vefat etmişti. O da eşinin olduğu memleketi terk etmek istemişti. Kırk beş yaşında olan hala, dışarıdan bakıldığında otuz beş gösteriyordu. Bazı kadınlar yaşlanmak bilmiyordu. Ayrıca ilk ve tek erkek yeğeni olarak Karahan'a ayrı düşküdü. Ama Karahan'ın inadının aynısı kendinde de vardı. La-

kin Karahan aşkı uğruna inadinı yenmiş ve halasını aramıştı. Güle oynaya giderdi. Ama...

“Sen kapat, ben biraz düşüneyim, hırt oğlan.” Ve telefonu şak diye kendi kapattı. Karahan telefona bakıp şok olmuş gözleriyle öylece kalmıştı.

Üzerinden geçen iki gün sonra arayıp, “He aldır beni,” dedikten sonra telefonu tekrar Karahan’ın yüzüne kapatmıştı.

“Çekeceğimiz var senden, hala!” diye söylendi Karahan.

Mini topuklarıyla yeri döve döve gelip karşısına dikilene kadar Karahan kendi düşünceleriyle boğuşuyordu. Ayaklarından başlayıp yüzüne kadar ağır ağır çıkardı bakışlarını Karahan.

“Ne bakıyorsun? Aç kapıyı!” diyerek yana kaydı hala.

Karahan gözlerini devirip kapıyı açtı. “Buyurun küçük hanım, dalmışım da.”

Küçük hanım lafına uyuz olduğunu biliyordu halasının. Evin iki çocuğundan biri olan halası, rahmetli dedesinin de göz bebeği idi. Ona hep bu şekilde seslenirlermiş. Hurinur Hanım da mizacı sert biri olduğundan bu iki kelimeyi hiç sevmezmiş.

“Küstah oğlan! Ben dedim abime, bundan bir hıyar olmaz diye,” diyerek arabaya bindi. Arkasını dönünce Nihat’la burun buruna geldi Karahan. Nihat hayattan bezmiş gibi görünüyordu. Ve Karahan bunun sebebinin halası olduğunu biliyordu. Dudakları yukarı kıvrıldı. “Vah acıdım sana damat, anlaşılan halam seni iyi benzetmiş.”

Nihat elini saçlarına götürüp karıştırdı. “Bir de değil, bin hala da gelse beni benzetemez. Alacağım kızı, sen de vereceksin.”

Karahan gözlerini kısıp baktı. “Zevzek sen de! Damarıma basma, yüz sene nişanlı gezersin!”

Nihat’ın dudakları yukarı kıvrıldı. “En geç Nazlı’nın doğumu, ama en erken iki ay! Sen bilirsin, kayınço,” deyip kendi arabasına binmek için uzaklaştı. Çaktırmıyor olabilirdi. Ama Karahan, Nihat’ı

fazlasıyla seviyor, kardeşini de ondan başkasına layık görmüyordu. Bu inadı Karahan'a ilaç gibi geliyordu. Ve Nihat'la uğraşmak oldukça zevkliydi.

Arabaya binip geçecek bol laf sokmalı yolculuğa başlamış oldu. Ve tam tahmin ettiği gibi halası bir an susmamıştı. Kendi konuşuyor, kendi cevap veriyordu. Bunu yaparken de Karahan'a giydirebildiği kadar giydiriyordu. Ve bizim laf yemez Karahan susuyordu. Sebep neydi? O, her zaman halasının evlat yerine koyduğu biriydi. Karahan da bunu pekâlâ biliyordu. Ayrıca halasının da onu çok sevdiğini biliyordu.

Evdeki hizmetçilere henüz el atmamıştı Nazlı. Ama en kısa zamanda bu kızlar bu evden gidecekti. Ortalıkta *Best Of Türkiye* Güzellik Yarışması'na katılmış da dereceye girerek eve hizmetçi olmuş bu kızları, Nazlı evde tabii ki istemiyordu. Kapı ziline sesi evde yankılanınca kapıya doğru yürüyen kızıl afeti durdurup, "Sen dur, ben açarım!" diyerek geri püskürttü. Kapıyı açar açmaz, karşısında Karahan'ı görünce gülümseyip sarıldı. "Hoş geldin."

Dudaklarını karısının saçlarına götürüp öptü. "Hoş bulduk, güzelim."

"Hadi içeri geçelim," dedi Nazlı.

Karahan daha *sürprizim var* diyemeden Hurinur Hanım kapıda göründü. "Bize hoş geldin yok mu gelin hanım?"

Nazlı kaşlarını çatıp kadını baştan ayağa süzdü. Deniz gözlüydü karşısındaki kadın. Siyah saçları ve beyaz teni, Nazlı'ya birini animsatıyordu. Her hâliyle birini...

Karahan'a baktı. Anlamsızca gözleriyle *kim bu* diyordu. Karahan, halasına döndü. "Tanıştırayım, sana sürpriz yapalım dedik. Halam Hurinur," deyince, Nazlı şaşkınlıkla açılan ağızıyla hemen kadının eline uzandı.

“Çok üzgünüm, ben tanıımıyordum.”

Hurinur Hanım, eline uzandığını görünce elini vermek yerine Nazlı’ya sarıldı. Bunu beğenmişti. Bu zamanda elinden öpen kızlar neredeydi...

“Önemi yok.” Nazlı’dan ayrılıp Karahan’a baktı Hurinur Hanım. “Bu hırt oğlan, beni düğüne bile çağırmadı.”

Nazlı şaşkın çıkan sesiyle, “Ne oğlan?” diye carladı.

Hurinur Hanım kahkaha atarken Karahan söylendi. “Bari karımın yanında yapma, hala!”

Onları hiç umursamayıp salona doğru yürüdü hala hanım. “Hadi oradan, karısıymış. Ne olmuş yani sen evlendin diye ben mi değişeceğim?”

Nazlı, yaşını başını almış ama bu şekilde konuşan hiç kimseyle karşılaşmamıştı. Kaldı ki kadın daha genç duruyordu. Ama Karahan bile otuz beşe yaklaşmıştı. Halası kaç yaşında olabilirdi ki? Düşüncelerinden Karahan ayırdı onu. “Ben yanlış mı yaptım acaba, Nazlı? Halam geçen yıllar içinde daha mı azmış ne?” Cidden kafası karışmıştı.

“Cevap vermek için önce halanı bir tanıyalım.”

Hala çoktan kendine bir yer bulup oturmuştu. Salona giren Nazlı’yı süzdü. Karşısına geçip oturan kadına dikkatle baktıktan sonra Karahan’a döndü. “Bu bit kadar kız için mi yaktın dünyayı, ateş oğlan?”

Karahan, halasının huyunu biliyordu. O yüzden hiç sesini çıkarmadı. Halası önce Nazlı’nın nasıl biri olduğunu bilmek istiyordu. Ve Nazlı’dan gelecek cevabı bekledi. Nazlı şok olmuştu. Karahan’ın da tek kelime etmemesi üzerine daha çok kızdı. Halaya dönüp, “Beğenmedin mi?” dedi arkasına yaslanırken.

Hala, Nazlı’dan gelen cevabı beğenmişti. Bu söze iki gözü iki çeşme ağlasaydı, bu iş başlamadan biterdi. Gülümsedi. “Çok beğendim seni, tam istediğim gibisin.”

Yine şok olan Nazlı öylece kaldı. Hala, Karahan'a döndü. "Aferin kılıç oğlan! Bir baltaya sap eder bu kız seni."

Yok artık! Bu kadın hangi dilde konuşuyordu? Nazlı hiçbir şey anlamamıştı. Nazlı'nın şaşkın hâlini anlayan Karahan, karısını kolunun altına çekti. "Halamın insan deneme metodu, güzelim. Sen ona tam istediği cevabı verdin. Halam olduğuna bakma, aramızda on bir yaş var. Dedemin kartlık zamanlarında yaptığı bir hata, halam."

Nazlı daha fazla şaşıramazdı. Karahan halasına neler söylüyordu? Hurinur Hanım gözlerini kıstı. "Hoşt, sensin kart! Neyini aldı bu kız senin? Tohuma kaçtın iyice, yazık ayol bu kıza gencecik, tap-taze."

Nazlı içinde kaynayan kazanın kapağını açıp kahkaha atmaya başladı. Hala da Nazlı ile güldü. Ama Karahan için tam tersi söz konusuydu. Nazlı'ya döndü. "Hayırdır, hatun? Çok hoşuna gitti. Sen de halam gibi mi düşünüyordun?"

Nazlı boğazını temizler gibi ses çıkardı. "Aşk olsun, Kara'm! Seni nasıl sevdiğimi bilmesen..." derken tek kaşını kaldırıp ona bir mesaj yolladı. Mesaj aynen şöyleydi: *Gecelerin ateşli adamı daha neler? Bizde çok iş var, oğlum!*

Karahan başını aşağı yukarı sallayıp *sen görürsün* mesajı yolladı. Halasına dönüp susmasını söyleyecekti ki Nil'in içeri çılgık çılgığa girip halasının üzerine atlamasıyla diyemedi. Hala yeğene bakan Nazlı, "Tabii ya, Nil ile hala ikiz gibi," diye mırıldandı. Nil, halasına sarılıp geri çekildi. "Oy halam, sen buradasın, inanamıyorum!"

Karahan ayağa kalkıp Nazlı'yı da peşinden kaldırdı. "Siz hasret giderin, bizim Nazlı ile dışarıda işimiz var."

Ne Nil ne de hala Karahan'ı duyuyordu.

Nazlı merakla, "Ne işimiz var?" diye sordu.

"Seni bir yere götüreceğim," diyerek göz kırptı Karahan.

Hava kararmıştı. Zaten Karahan'ın istediği de buydu. Arabayı Nazlı'ya yapacağı, günün ikinci sürprizi için bir sokak geriye park etti. Etrafına bakınca gözleri kocaman açıldı Nazlı'nın. "Sen beni otele mi getirdin?"

"Evet," derken karısına döndü Karahan. Hayran hayran süzüyordu karısını. Aslında şu an evlerinde ve odalarında olmaları gerektiğini hissetti Karahan. O minicik dudakları ısırma vardı. Ah, bu adamda bu aşk yere göğe sığmıyordu. Başını Nazlı'nın omzuna yerleştirdi. Boynuna doğru yol almaya başlamıştı. "Eve mi dönsek, Nazlı'm? Aklıma dâhiyane bir fikir geldi."

"Oldu, canım. Ben biliyorum senin o dâhiyane fikirlerini. Otel bitti mi? Hadi beni götür! Çok merak ediyorum, Kara'm."

Çaresiz geri çekilip kaşlarını çatı Karahan. İsteddiği tam olarak *gidelim* demesiydi. "Bitti. Ama henüz açılmadı." Karahan arabadan inince ardından Nazlı da indi. Karısının yanına gelip kollarını Nazlı'ya doladı. "Şimdi ben senin gözlerini bağlayacağım."

"Neden?" Daha çok merak etmişti Nazlı. Gözleri Karahan'ın yüzünde dolanıyor, bir ipucu arıyordu.

Karahan dayanamayıp dudaklarına sokuldu. Minik tadımlık bir temas alıp geri çekildi. "Dediğimi yap ve soru sorma," dedikten sonra cebinden çıkarttığı kalın kurdeleyi Nazlı'nın gözlerine bağlamaya başladı.

"Anlaşıldı, patron!" dedi Nazlı.

"Aferin benim söz dinleyen karıma." *Karım* kelimesi Karahan'ın ağzında baldan tatlı bir lezzet bırakıyordu. Söylemesi hoştu ama Nazlı'ya söylerken, söylemesi harika oluyordu. Her an yaptığı gibi Rabb'ine teşekkür etti.

"Ama bak, her zaman olmaz, kocam. Biliyorsun, benim adım Nazlı."

Karahan, Nazlı'yı önüne alırken, "Bence bana kocam derken iki kere düşün. Çünkü o ağzını ısırma istiyorum. Ve burası yeri değil," dedi.

Nazlı dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra muzipçe gülümseyerek, “Tamam, kocam,” dedi.

Karahan etrafına bakındı. Kimselerin olmadığını görünce eğilip Nazlı’nın kulağını dişlerinin arasına aldı. Hafifçe can yakmadan ısırdı. Nazlı’nın isyankâr sesi kısıktı. “Karahan...” diyebildi.

“Söyle, kadını! Bir şey mi diyecektin?” Kulağına fısıldadı. “Öp beni Karahan, *sev beni Karahan* falan diyeceksen lütfen eve sakla.”

Nazlı ellerini havaya kaldırıp, “Pes ediyorum!” dedi. Bu adamın bu hâllerinin yeri ve zamanı yoktu. Ve her geçen gün artıyordu.

“İyi edersin, her an vazgeçebilirim.”

Karahan, Nazlı’yı yavaş yavaş yürüterek otelin önüne kadar getirdi. Ana yola az mesafesi vardı otelin. Devasa bir de bahçesi... Otelin pek çok ışığı yanıyordu.

“Şimdi bağcığı açıyorum, hazır mısın?” diye sordu.

Çok heyecanlanan Nazlı yerinde kıpırdadı. “Hadi Kara’m, çok merak ettim, aç şunu!”

Karahan, arkadan bağcığı açınca, Nazlı gözlerini yavaşça açtığında karşısında otelin devasa tabelasını gördü ilk. Kocaman harflerle içinden yayılan sarı ışıkla *AŞK-I NAZ* yazısını görünce ellerini dudaklarına kapattı. Gözleri tabelanın her yerinde gezindi. “İnanmıyorum... Sen...” diyebildi.

Karahan arkadan Nazlı’ya sıkıca sarıldı. “Evet ben, otele aşkımızın adını verdim. Beğendin mi?”

“Çok beğendim!” Karahan’ın kollarında dönüp ona sarıldı. “Çok güzel olmuş! Teşekkür ederim, Karahan! Çok teşekkür ederim!”

Karahan, karısının alnına dudaklarını bastırdı. “Teşekkür etme, eğer edilecek bir teşekkür varsa o bana ait, *AŞK-I NAZ*... Kesinlikle bana ait.”

Ertesi gün Nazlı tüm ailesini halasıyla tanıştırmak için yemek organize etmişti. Hala hanım, Nazlı'ya hiçbir iş yaptırmamış hatta yemekleri bile kendi yapmıştı. Çok konuşmasının dışında Nazlı asla şikâyetçi değildi. Kadın kendi sorup kendi cevaplıyordu. Nazlı bunu Karahan'a söylediğinde, *"Uzun yıllardır tek başına yaşıyor, normal olmalı,"* demişti kocası.

Çok uyanık biri olduğu sugötürmez bir gerçektir. Zekâsı tanıdığı birine çok benziyordu. *Aslı!* Bu kadında Aslı'dan bir şeyler vardı. Kırk beş yaşına rağmen dışarıdan taş gibi bir hatun profili çiziyor olması bir yana gözleri de çakmak çakmak yanıyordu. Ve hiçbir detay gözünden kaçmıyordu. Gececek zamanları merak etmeye başlamıştı Nazlı. Hiç çocuk sahibi olmamış birine çocuklarını nasıl emanet edeceğini de sormuştu Karahan'a. Aldığı cevap ise *"Halam çocuk doktorudur,"* olmuştu.

İşte buna daha çok şaşırmıştı Nazlı. Hurinur Hanım eşini kaybettikten sonra doktorluğu bırakmıştı. Kalp krizinden ölmüştü eşi. Henüz elli yaşındaydı. Geçirdiği krizde hiçbir doktor arkadaşı ona yardım edememiş, hayata gözlerini kapatmıştı. Hurinur Hanım da aksi bir düşünceyle mesleğini bırakmıştı. Belki bencilce bir düşünceydi ama elinden değil, kalbinden geliyordu bu bencillik. Eşini çok sevmişti. O gidince her şeyi ardında götürmüştü eşi.

Nazlı, Turgut Kara'yı da arayıp davet etmeyi ihmal etmemişti. Ama bunu Karahan'a henüz söylememişti de. Zilin sesini duyunca masaya göz atıp kapıya yürüdü. Tüm ailesini bir anda karşısında görünce çok mutlu olmakla beraber çok duygulanmıştı. Artık ayrı yaşıyor oluşundan onları özliyordu. Ailenin dışında olan yoktu. Murat, Fırat, Azra herkes gelmişti. Nazlı için önemli bir yemektir. Hem kayınpederine torun müjdesi verecekti hem de evli olarak verdiği ilk davetti. Hem de halayı tüm aileyle kaynaştırmak istiyordu. Bu hiç zor olacak gibi görünmüyordu. Hurinur Hanım, herkesi tek tek selamlamıştı. Neriman Hanım'la özel olarak ilgilenmesi Nazlı'nın çok hoşuna gitmişti. Aslı, Nazlı'yı kenara çekince Zeynep ve Azra da onların yanına vardı.

Aslı, “Bu hala mı, emin misin?” diye sordu.

Nazlı, “Evet halası, çok genç duruyor. Ama Karahan’la aralarında on bir yaş varmış zaten,” diye açıklama yaptı.

Zeynep, halayı göz hapsine almıştı. “Yani kırk beş yaşında, bu gençlik iksiri var demek ki... Ben öğrenmeye gidiyorum,” diyerek uzaklaştı.

Azra, “Nasıl biri peki?” diye sordu. “Bana biraz enteresan bir tip gibi geldi.”

Aslı da dikkat kesildi. Tam istediği soruydu. Bunca zaman elleriyle yaptığı bu kadar uğraşı bir halanın gelip mahvetmesine izin verecek değildi. Parçalardı da izin vermezdi.

“Çocuk doktoruymuş aslında ama eşi ölünce bırakmış. Komik biri, Karahan’ı sürekli tersleyip *hırt* oğlan, kelek oğlan diye çağırıyor. Babası yüzünden araları açılmış birkaç yıldır. Kızlara çok iyi davranıyor, bana da öyle. Bugün bana hiçbir iş yaptırmadı. Ve inanmayacaksınız, onu terslediğim için sevdi beni,” dedi Nazlı.

Kızlar ikna olmuş gibi başlarını salladılar. Aslı bağladığı kollarını çözdü. “Gidip bir de biz tersleyelim o zaman, bakalım bizi de sevecek mi?”

Azra da ona hak verdi. “Sevmezse ne yaparız, pampa?” diye takıldı.

Aslı burnunu kıvırdı. “Götüne fitili takar, uzay boşluğuna fırlatırız, pompiş.”

Nazlı kahkaha attı. “Allah’ım, nasıl bir şansım varmış... Sana hamdolsun! Aslanlarım benim, sırtım yere gelmez, göreyim sizi!” diyerek fitili ateşlemiş oldu.

Turgut Kara’nın da katılımıyla artık gelecek herhangi biri kalmamıştı. Karahan çok memnun olmasa da bunu yapanın Nazlı olduğunu bildiğinden sesini çıkarması mümkün değildi. Babasına kısa bir *hoş geldinden* başka bir cümle kurmamıştı. Hurinur Hanım’ı karşısında gören Turgut Kara, kardeşine öyle sıkı sarılmıştı ki, Hu-

rinur Hanım, “Abi, bir geri bas, nefes alamıyorum!” demişti. Buna gülümseyen kızlar olmuştu. Bu halada iş vardı.

Yemek masasına oturdular. Hoşsohbet, muhabbet ortam gayet güzeldi. Usul usul yapılan ikili üçlü bazen de toplu anlatımlar ortama ahenk katıyordu. Nazlı kendi söyleyemeyeceğinden annesine göz işareti yaptı. Neriman Hanım bunu anlayıp Turgut Kara’ya döndü. “Hayırlı olsun, dünürüm.”

Adam şaşırmıştı. “Neye Neriman Hanım, bilemedim?”

“Malum, düğün olalı on beş gün oldu ama affına sığınarak söylüyorum. Nazlı ile Karahan’ı ben evlendireli bayağı oldu.”

Adam şaşırmıştı. Konunun nereye varacağını hiç bilmiyordu. Masadakilerin hiç umurunda bile değildi. Onlar konuya çoktan vâkıftı zaten.

“Öyle mi? Ben bilmiyordum,” dedi Turgut Kara ama konuşmanın devamını merak ediyordu.

Neriman Hanım, “Torunlar geliyor, efendim,” derken Nazlı biraz utanmıştı. Başını önüne eğip Karahan’a sokuldu. Karahan, Nazlı’nın utandığını anlamıştı. Kulağına eğilip, “Ah, çok utangaç bir hatunum var,” dedi ve az daha eğilip, “Aslında o bir panter neyse ki bilen tek kişi benim,” diyerek bıyık altından gülümsedi.

Nazlı’nın utancı geçeceği yerde ikiye katlandı. “Panter sana bunun hesabını soracak!” diye fısıldadı.

Karahan aynı fısıltıyla, “Tırmalayarak mı?” deyince Nazlı gözlerini devirdi.

Turgut Kara’nın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. “Torunlar derken?” diyen adamın gözü, Nil ve Nihat’a kaydı. Bunu fark eden Nil’in lokması boğazında kaldı. Nihat gülümseyip Nil’in sırtına hafifçe vurdu. “Helal nişanlım, helal!”

Neriman Hanım yanlış anlaşıldığını anlamıştı. Çocukları da zan altında bırakmıştı. Bir çırpıda, “Yok, efendim. Nazlı üzüz bekliyor,” deyiverdi.

Yaşlı adamın gözleri kocaman açıldı. “Üçüz mü?”

Neriman Hanım, “Evet Turgut Bey, üç tane torunumuz olacak,” dedi.

Turgut Kara’nın şaşkınlığı yerini gülümsemeye bırakmıştı. “Ben çok sevindim. İnşallah kucagımıza aldığımız günleri de görürüz.” derken gözleri Nazlı ile buluşmuştu Turgut Kara’nın. Nazlı tebessüm edip önüne bakmıştı.

Hurinur Hanım gerilip omuzlarını dikleştirdi. “Evet, ben de onlarla ilgileneyeceğim.” Gözleri Karahan’a kaydı. “Bu hırt oğlanı sevmesem de çocuklarını seveceğim garanti. Annesi güzel.”

Aslı kendini tutamayıp kahkaha attı. “Ne oğlan ne oğlan?”

Karahan içinden halasına bir güzel sayıyordu. Ama şimdi ağzını açanı vurmayı planlıyordu. Aslı hariç, onun kredisi sonsuzdu.

Aslı sesini ve yüzünü düzenledi. “Kusura bakma, Karahan ama halan öyle deyince tuhaf geldi.”

Zeynep ve Azra da kendini tutuyordu. Asya ve Ruken’den de küçük kıkırtılar baş gösteriyordu.

Karahan tüm yıkılan asaletiyle yerinde dikleştirdi. “Sorun değil. Ama bunu halamdan başkasının ağzından duyarsam,” derken gözleri gülmek için fırsat kollayan Nihat, Yiğit, Aras, Murat ve Fırat’ın üzerinde gezindi. “Çenesinin yeni hâline Google’den bakabilir. Güzel şeyler yapıyorlar. Hani söylemiş olayım,” diyerek gözdağını da vermişti.

Aslı biten muhabbeti fırsat bilip arkasına yaslanarak, “Hala?” dedi. Başka bir şey demek istemedi. Resmîyet hep bir mesafe doğururdu. O da bunu şimdiden kaldırmak istedi. Ve kadının tepkisini merak etti.

Hurinur Hanım, Aslı’ya dönüp gülümseyerek, “He halam?” dedi. Aslı buna şaşırılmıştı. Resmîyet olmasın demişti ama bu hatun bodoslama samimiyete dalış yapmıştı. Aslı parmaklarıyla masada ritim tutturdu. İkili birbirlerine bakıyorlardı. İkisi de birbirinin göz-

lerinde aynı şeyi arıyorlardı. “Sen nasıl birisin? İyi misin yoksa kötü mü?”

Dışarıdan bakanların gördüğü manzara aynı ip üzerinde iki cambaz, kim atlar kim geçer görüntüsüydü. Bir dakikaya yakın bir zaman diliminde kimse konuşmamış, Aslı ve Hurinur Hanım göz göze bakışmışlardı. Aslı gülümsedi. “Şimdi halacığım, ben aslında Nil’e gıcığım. Nihat’ta gözüm var, kız kardeşime istiyorum Nihat’ı. Bana engel olabilir misin?”

“Aslı!” diyen Asya’nın sesi yükselmiş, Fırat’ın sesi daha şiddetli, “Aslı!” demişti.

Nil gözlerini dışarı çıkarıp, “Aslı!” demiş, Nihat dişlerini sıkarak, “Aslı!” demişti. Hepsi aynı saniyeye denk gelmişti.

Hurinur Hanım’ın da Karahan’ın da dudakları yukarı kıvrıldı. Onları böyle izlemek çok zevkliydi. Nazlı’nın ağzı bir karış açtı. Aras ve Yiğit ise yemek yiyorlardı. Aslı taktiği idi, biliyorlardı.

“Sen onları ayıramazsın,” dedi Hurinur Hanım.

Aslı tek kaşını kaldırdı. “Nasıl emin olabilirsiniz?” diyerek meydan okudu.

Hurinur Hanım, iki elini masanın üzerinde birleştirdi ve Aslı’ya döndü. “Sende her şey var, kızım ama sende kötülük yapacak kalp yok. Bu senin en büyük kusurun olmakla beraber en büyük özelliğin.”

Hiç şaşırmadı Aslı. Tam da böyle bir şey bekliyordu. Ama yine de cümleleri bu şekilde kurması çok hoşuna gitmişti. Gülümsedi.

Hurinur Hanım, Aslı’nın ne yapmak istediğini kavramıştı. “Peki, ben Karahan’la Nazlı’yı ayırmaya karar verdim. Sen beni durdurabilir misin?”

Karahan sertçe öksürdü. Nazlı, Karahan’a daha bir sokuldu.

Aslı’nın dudakları yukarı kıvrılmıştı bu sefer de. “Durdurabilirim.”

Hurinur Hanım cevabı merak etmişti. Arkasına yaslandı. “Nasıl?”

“Çok basit, madem bende kötülük yok, ben de seni seve seve harcarım.”

Hurinur Hanım gülümsedi. “Bu iyiydi. Sevdim seni, deli kız.”

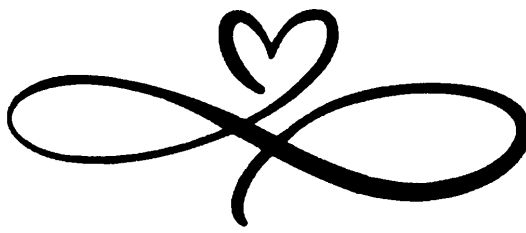
Aslı da gülümsedi. “Ay sorma hala, ben de seni sevdim ama önce teraziye koymam lazımdı. Seni ekibe dâhil ediyorum.”

Neriman Hanım küçük bir kahkaha attı. Yiğit ve Aras gözlemini devirdi. Karahan’ın dudakları yukarı kıvrıldı. Hurinur Hanım şaşırdı. “Ekip?”

Karahan herkesin yerine sesli düşündü. “Buyurun cenaze namazına, artık iflah olmayız.”

Yiğit kaşığını tabağına bıraktı. “Yandı gülüm keten helva.”

Azra’nın sesi duyuldu yüksek perdeden. “Hadi millet, önümüzdeki maçlara Hurinur halayla gidiyoruz!”

FİNAL

Altı Ay Sonra...

Yattığı yerden önüne bakmak istemişti Nazlı ama maalesef yaklaşık olarak dört aydır uzandığı yerden önünü görmesi hiç mümkün değildi. Tabiri caizse tam bir dünya gibi bir görünüme kavuşmuştu. Ne kalkabiliyor ne de oturabiliyordu. İçinde kımıl kımıl eden üç bebekten gelen enerji olmasa kendini ölmeye yakın ağır bir hasta gibi hissederci.

Son bir aydır çok gerekmedikçe yataktan kalkamıyordu. Karnı gerçek anlamda büyüktü. Bu da Nazlı'nın ince bel kemiklerine üç bebeği taşıırken oldukça ağrı veriyordu. Zeynep, günlük iki saatte bir on dakika yürüyüş yapmasının yeterli olacağını söylediği günden beri, Karahan her iki saatte bir zorla da olsa kaldırıyor, bazen evin içinde bazen de bahçede dolaştırıyordu yürek yangınını.

Kendisine evlat vermek için çırpınan ve aklının dahi almaya-çağı bu hâle gelmesinin tek nedeni olarak kendisini görüyordu. O yüzden de ağzından çıkan her kelimeyi tartıyordu. Alınması, kırılması mümkün olan hiçbir kelimeyi söylemiyordu. Nazlı'nın, "Hadi itiraf et, çok çirkinim. Enimi boyuma katsan senden iri olurum. Hiç çekici bir yanımda kalmadı," deyişi bile Karahan'ı zerre ilgilendirmiyordu. Dudaklarını bükerek konuşan Nazlı'yı dudaklarından öperek ona haksız olduğunu anlatıyordu. "Hiç boşuna uğraşma güzelim, hâlâ çok güzelsin," derken bakışlarını Nazlı'nın bedeninde gezdirip olgunlaşan hatlarına dikkatle bakmış ve "Ah, ne kadar çekici görüdüğünü bilemezsin," demişti. Komodinin üzerindeki telefona

uzanıp eline aldı. Çok canı sıkılmıştı. *Biri gelse de sohbet etsek* diye düşünmüştü. “Of!” diyerek telefonun kilidini kaldırdığında odanın kapısı gürültüyle açıldı.

İçeri dalış yapan kızlar, yine ayaküstü bıcır bıcır bir tartışmanın içindeydiler. “Kusura bakma ama Asya, seninki de çok yavaş, kaç ay oldu? Edeceği bir teklif yani!” Zeynep elini havaya kaldırıp ördek taklidi yaptı. “Sadece riv riv edeyi seninçi,” diyerek şiveli konuştu.

Kollarını göğsünde bağlayan Asya saçını savurup Nazlı’ya döndü. “Şunlara bir şey söyler misin Nazlı? Beynimi yiyorlar!”

Nazlı gülümseyip başını yastığa yerleştirdi. Bu kızlar bildiğin can suyuydu. Neşesi yerine gelmişti.

“Kız küçük gelin, sen kendine bak. Kaç ay bekletti Aras seni?” dedi Nazlı.

Zeynep düşünür gibi yaptı. “Hm, bir sekiz aydan fazlaydı.”

Aslı, Zeynep’in poposuna çimdik attı. “Ne ugraşaysun bacumla o hâl?”

Zeynep çığlık atıp elini çimdik atılan yerin üzerine koydu. “Ay, ne nemrut kardeşlersiniz be!” Asya’ya döndü yine. “Ha ben oni buni bilmam. O uşak artık bir teklüfla gelecek da.”

Azra, Nazlı’nın ayakucuna oturdu. “Yavrular yazıktır ama Fırat bugüne kadar hepimizin teklifine önayak oldu. Acaba diyorum teklifi Asya mı yapsa?”

Kızların hepsi susmuştu. Başlarının üzerinde yanan lambayla gözleri parladı.

“Yaparım vallahi.” Omuz silkti Asya. “Erkekler mi teklif edecek hep? Aşkımız olay olmadı, bari bir farkımız olsun,” diyerek ablasına baktı.

Aslı da Asya gibi düşünüyordu. “Olur vallahi, hemen bir plan yapıyoruz.” Asya’ya döndü. “Git, Nil ve Duru’yu çağır sen.” Asya yerinden ok gibi fırladı.

Nazlı, kızların hummalı bir düşünceye daldığını görünce kaha kaha attı. Kızların başı ona dönmüştü. Odaya giren Karahan, Naz-

lı'nın attığı kahkahaya gülümseyerek gelip yanına oturdu. Saçlarına öpücük bırakıp bakışlarını kızlar üzerinde gezdirdi. "Ne oluyor yine?" diye sordu.

Nazlı bir şey demedi. Daha doğrusu gerçeği demedi. "Birinin başına çorap örülüyor, Kara'm. Baş da bu üç kaçık çekiyor."

Karahan elini alnına vurup şaklattı. "Ah, o yüzükleri almamalıydım, Nazlı'm. Ondan beri kayışı kopardılar."

Aslı bir adım öne çıktı. "Karahan, bizimle bu işte olmalısın. Sana ihtiyacımız var."

Karahan kaşlarını çatıp baktı. Hiç kızlarla beraber bir operasyona katılmamıştı. *Bu eğlenceli olabilir* diye düşündü. "Hm, neymiş onu bir öğrensek?"

Aslı kısaca planı Karahan'a ve tüm kızlara anlatınca Nazlı'nın gözleri kocaman açıldı. "Ben de orada olacağım yoksa bu iş yatar. Arar, Fırat'ı söylerim."

Kızların hepsi Karahan'a baktı. Karahan da Nazlı'sına. "Ama güzelim," derken üzerine pek çok bahane sunacaktı ki, Zeynep araya girdi. "Tekerlekli sandalye getiririm ben sana, bir de uygun araba ayarlarız. Hiç olmadı, olayı sizin bahçeye taşırız. Hiç merak etmeyin. Çocuk ve göz doktorumuzdan doğum doktoruna kadar branşımız var. Emin ellerdesin."

Karahan, Nazlı'ya baktı. Yalvaran gözlerle bakan karısına nasıl olmaz desindi. "Tamam, bari hastaneye yakın bir yer olsun. Ne olur ne olmaz."

Nazlı havadan bir öpücük attı kocasına. "Aslan kocam benim!"

Tek tek organize edilen beylere verilen adrese Fırat'la beraber gitmeleri söylendiğinde Aras kahkaha atmıştı. "Yok artık. Sen herkese teklif hazırla, seninki kadından gelsin..."

Ertesi gün öğlen saatlerinde Asya, Fırat'ın nabzını ölçmek için mekânına uğradı. Odasının kapısını açıp, başını içeri soktuğunda tüm dengeleri altüst eden görüntüyü beynine kazıdı. Kadının biri Fırat'ın boynuna kollarını dolamıştı. Ha öptü ha öpecek vaziyette duruyordu. Fırat, kadının kollarını boynundan sökmeye çalışırken gözleri Asya'yı buldu. Asya, hiç beklemediği bu görüntü karşısında öylece kalakalmıştı. Bedenini içeri sokmayı başardığında akıl fonksiyonları çalışmaya başlamış, göz pınarları kendini serbest bırakmıştı. Fırat'ın yüzü kireç kadar beyaz bir renge girmişti. Odaya Asya'nın girmesiyle diğer kadın yüzünde ahlaksız bir gülüşle kenara çekildi.

“Asya!” diyerek bir adım attı Fırat.

Asya eliyle onu durdurdu. “Gelme lütfen!”

Fırat, kıza dönüp Asya'nın hiç duymadığı bir ses tonuyla bağırdı. “Çık dışarı, kovuldun!”

Kadının yüzü ölü gibi renk değiştirmişti. Yine de saçını savurdu. “Hayır, ben istifa ediyorum. Ne hâliniz varsa görün!”

Olmayan son gurur kırıntısını da yerle bir edip, yoğun parfüm kokusunu Asya'nın burnuna doldura doldura odadan çıktı. Fırat, Asya'nın gördüğünü yanlış anladığına emindi. Kadın yanında bir yıldır çalışan vokallerden biriydi. Fırat, uzun süredir kadının hâlini ve tavırlarını fark ettiği için, tam da bugün uyarmak istemişti. Ama kadının kucağına atlayacağını hiç hesap etmemişti. Hele de Asya'nın bunun üzerine geleceğini, asla!

Asya'ya yaklaştı. “Sevgilim, yanlış anlama lütfen. Hiçbir şey gördüğün gibi değil.”

Asya içinden düşünüyordu. Tüm aldatan erkekler yakalandıkları zaman aynı şeyleri söylerdi. Fırat da aynen şu an öyle yapıyordu. *Değil ben, dünyanın en saf kadını olsa bile bunu yemezdi,* dedi kendine.

Gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle sildi. “Yok, neden yanlış anlayayım? Basbayağı kadını öpecektin. Allah bilir, daha neler yapıyorsunuz... Tabii sen de haklısın. Ben sana ne verebildim

ki?” diyerek Fırat’ın kalbine balyozla vurup darmadağın kan revan içinde bırakmıştı. Hem Fırat’a inanmıyor hem de kendisini bir erkeğe verilecek tek şeyin birkaç dakikalık zevkten ibaret olduğunu düşünüp kendini küçük görüyordu. Fırat şimdi hangisine yansındı? Eğer kendisi Asya’yı bu hâlde bulsa ortalığı darmaduman eder, o adamı yere serer, Asya’yı da bir daha görmek istemezdi. İçi yansa da aşktan ölse de istemezdi. Aldatılmanın ne kadar iğrenç bir duygu olduğunu aldatıldığında öğrenmişti. Bunu Asya’ya ya da bir başka kadına da asla yapmazdı. Ama şimdi Asya’ya ne dese kendisine inanmayacaktı.

“Lütfen, daha neler! Sen benim incimsin. Gerçekten gördüklerin seni yanıltıyor. Asya, nasıl inanırsın? Benim seni ne kadar sevdiğimi, nasıl sevdiğimi bilmiyor musun?”

Asya elbette biliyordu. Fırat kedisini kıymetli bir inci gibi seviyordu. Her zaman bulunmayan, en değerli olan gibi... Ama bu görüntü, tüm incilerin ipini koparıp etrafa saçmıştı. Ah bağırarak çağırmak kim, Asya kimdi? Aslı olsaydı, bağırıyor, ortalığı birbirine katmıyorsun diye Asya’yı silkelirdi. Ama Asya usulca inen gözyaşını silip arkasını döndü. “Üzgünüm, Fırat ama gördüklerim bir anda sindirebileceğim şeyler değil. Belki hiçbir zaman sindiremeyeceğim şeylerdir.” Kapıyı açıp çıkıp gitti.

Fırat onu durdurmak için arkasından gitmeyi düşündü. Ama şu an için onu ikna etmenin çok zor olduğunu biliyordu. Vazgeçti.

Asya arabaya binince daha şiddetli ağlamaya başladı. Az biraz kendini toplayınca Aslı’yı aradı. Ağlamaktan çatallaşan sesini Aslı daha ilk saniyede hissedip bağırdı. “Asya, iyi misin?”

Bir kez daha hıçkırdı. “Hayır, değilim. Planı iptal et, eve geliyorum.” Telefonu kapatıp eve iki gözü yaşla ilerledi.

Aslı yanmış tutuşmuştu. Ne olmuştu ki? Arıyor ama Asya telefonu açmıyordu. Evin içinde sağa sola dönüyor, elinde telefonla

kızları arayıp haberdar ediyordu. Durdu. “Fırat!” Hemen telefonun tuşlarına dokunup Fırat’ın numarasını çevirdi. İlk çalışta açan Fırat, daha Aslı lafa girmeden anlatmaya başladı. “Vallahi yanlış anladı! Aslı, inan bana! Yemin ederim, doğru değil!”

Aslı’nın kıvrak zekâsı olayı çözmüştü. “Seni bir kadınla gördü, değil mi?” Gözlerini kapatıp omuzlarını indirdi Aslı.

“Kadın bana çok yakındı. Ama benim bir suçum yok. Asla böyle bir adiliği yapmam ben, inan lütfen.” Fırat çok ama çok üzgündü. İçinde bir yerler hem kırılmıştı hem de Asya için buruktu. Elini alnına koyup Aslı’nın ne söyleyeceğini dinledi.

Aslı derin bir nefes alıp sesli şekilde bıraktı nefesini. “Bana kadının adını, adresini mesajla,” dedikten sonra kapattı telefonu. Aslı’nın bu işi çözeceğinden emindi Fırat. Ama çözüldüğünde Asya ile aralarının nasıl olacağını bilmiyordu. Mesajı attıktan sonra arabasına binip Karahan’ın yanına doğru yola çıktı. Aslı, Zeynep ve Azra ile telekonferans yapmak için çalışma odasına geçti.

“Hayırdır? Uzun zamandır telekonferans yapmıyoruz,” dedi Azra.

“Sorun var desene... Durum çok ciddi. Ötsene kızım!” dedi Zeynep.

“Asya, Fırat’ı bir kadınla samimi bir şekilde görmüş. Ağlaya ağlaya eve geliyor şu an. Fırat yapmadığını, kadının ona sarıldığını falan söyledi.”

İki kadın da hiç ses vermedi bir süre. Azra boğazını temizledi. “Fırat’a ne kadar inanıyoruz?” diye sordu.

Zeynep de ona hak verdi. “Doğru soru ama ben sanmıyorum. Fırat’tan beklemem. Aras olsa şak diye inanırdım.” Kocasını da harcamıştı.

“Fırat’a inanmak işi çözmüyor. Kadının adı ve adresi elimde,” dedi Aslı.

Azra heyecanla bağırdı. “Yeah! Baskına gidiyoruz yani...” Telefonun diğer ucundan kollarını esnetti. “Pas tutmuştum ben de, iyi gelecek desene.”

Zeynep, “Hm, ben de yanıma bir iki neşter neyim alayım. İşkence aleti olarak kullanabiliriz,” derken tırnaklarını inceliyordu.

“Toplayın ne varsa işte, ben Asya geldikten bir süre sonra çıkacağım. Adresi size atarım, orada buluşalım,” dedi Aslı.

Ardından Yiğit’i arayıp durumu izah etti. Yiğit çok şaşırılmıştı. “Yanlışınız var, sultanım. Fırat bu dünyada sevdiği veya sevmeyeceği bir kadını aldatacak son adam,” dediğinde Aslı, “Nasıl yani, ay yoksa hadım mı Fırat?” diyerek gözlerini büyütmişti.

Yiğit’in kükremesiyle yerinde zıpladı. “Saçmalama Aslı! Sana ne elin şeyinden!”

“Ay tamam, aşkım! Benim akıl bazen uçuyor ya aklıma geldi işte, ne yapayım?” diyerek alttan almıştı.

“Fırat ilk eşinden kendisini aldattığı için boşandı. Ve o kadar acı çekti ki, kimseye bu acıyı yaşatmayacağına yemin etti. Kaldı ki Asya’yı çok seviyor. Yanlış anlama söz konusu,” diyen Yiğit’in de telefonunu kapatmıştı. Şimdi de ağlayan hem de aralıksız ağlayan kız kardeşinin başucunda onu teselli etmekle meşguldü.

“Üzme kendini, bak sonra kendine kızacaksın boş yere ağladım diye,” dedi Aslı. Ama Asya onu hiç duymuyordu. Birkaç saatin sonunda yorgun düşüp uykuya dalan Asya’yı annesine emanet edip evden çıktı. Karahan’ın onu aramasıyla arabanın diyafonunu açıp cevap verdi. “Efendim?”

“Aslı, Fırat’a inandığını duymak istiyorum,” dedi Karahan.

“Ben inansam ne olacak, Karahan? Asya hiç inanmıyor. Çok üzgün.”

“Ah yapma, sen Aslı’sın. Bul şu işin kolayını,” diyen Karahan’a cevap verdi Aslı. “Buldum, şimdi onu yolmaya gidiyorum.”

“Tamam, sen o işi hallet. Beni ara, gerisi de benden olsun. Ben eve geçiyorum. Nazlı’yı size getireceğim. Kaçırmasını istemiyorum. Önümüzdeki elli yıl başıma vurur yoksa.”

“Tamam, ararım seni.” Telefonu kapattı. Ardından Nil’i arayıp, durumu ona da anlatarak Asya’nın yanına gitmesini ve telefonunun hep müsait olmasını söyledi.

Aslı varacağı adrese geldiğinde Azra ve Zeynep çoktan gelmiş, onu bekliyorlardı.

Arabasını park edip kilitledi. Kızların yanına varıp, “Hazır mısınız pompişler?” dedi.

Azra yüzünü buruşturdu. “Deme şunu, deme! Babaannem götüne diyordu onu, babaannemin değerlisine benzer bir hâlimiz mi var?”

Aslı, Azra’nın bu hâline ve söylediği sözlere kahkaha atmak istiyordu ama içinden hiç gelmiyordu. Kocasına bir kez daha kızıp, kendine bir kez daha Karahan ve Nazlı’nın arasına set olduğuna şükretti. İnsanın kardeşi mutsuzken kendinin gülmesi haksızlık gibi gelmişti o an. “Anlaşılan o ki hazırsın, gülom. Haydin gidelim.”

Apartmanın 3. katına çıkıp 5 numaranın ziline bastılar. Kısa bir bekleyişin ardından kapı aralandı. Kapıda yarı çıplak duran kadın önce kızları inceledi. “Kime baktınız?” diye sordu.

Aslı tek kaşını kaldırdı. “Feyza burada mı?”

Kadın içeri doğru seslendi. “Feyza, seni arıyorlar!” demesiyle kapı ardına kadar açıldı. Neye uğradığını şaşırان kadın, Azra tarafından yaka paça içeri götürüldü. Yedi buçuk ayına giren Zeynep, Nazlı’dan iki kat daha iyiydi. Fındık kadar karnı vardı ve ona hiç engel olmuyordu. Uzun boyuna göre ideal bir karnı vardı. Bir buçuk ay sonra bir kızı olacaktı.

Aslı da Azra’nın ardından içeri girdi. Zeynep de kapıyı kapatıp arkalarından girdi.

Koltuğun birine fırlatılan kadın korkuyla olduğu yere sindi. Feyza ne olduğunu anlamak için ayağa fırlamıştı. Karşısında gördüğü yüzü tanıyordu. Aslı...

“Ne oluyor, eşkiya mısınız?” diye bağırdı Feyza.

Aslı vücuduna yayılan karınca hissine engel olamıyordu. Elini kaldırıp kadına vurmak üzere gardını aldı. Tokadı indirirken, “Yok, ben Azrail'im! Ölmeye hazır mısın?” dedikten sonra odanın içinde yankılanan ten sesi kulakları delip geçmişti.

Dengesini zor toparlayan Feyza ayağa kalktı. Aslı'nın üzerine yürüdü. “Sen kime vuruyorsun, sürtük?”

Aslı'nın yanına daha varamadan, Azra kollarından yakalayıp etkisiz hâle getirdi kadını. Kulağına eğildi. “Bence bunu öldürmeyelim.”

Zeynep elindeki neşteri havada sallarken, “Ya ama tüm pis işler bana kalıyor. Doktorum diye hep kesme işi bana kalsın,” diye alayla mızımızlandı.

Feyza'nın ev arkadaşı, olduğu yere daha da sokulup hiç sesini çıkarmadı. Zavallı, Feyza'dan fazla korkmuştu. Feyza, neşteri görünce yutkundu. Ve aynı anda saçlarından tutan Azra, kadını koltuğa fırlattı. Feyza korkuyla geri geri gitmişti. Aslı üzerine doğru yürüdükçe gidemeyeceğini bile bile geriledi.

“Fırat'la aranda ne var?”

Azra telefonu açmış, görüntülü sohbete bağlamıştı. Nil de telefonu açmıştı. Asya diğer uçtan ağlaya ağlaya izliyordu.

“Hiçbir şey yok, vallahi yok!” dedi Feyza titrek sesiyle.

Aslı bağırdı. “Ne demeye başkasının adamına sarılıyorsun lan o zaman?”

Feyza tekrar yutkundu. “Ben sadece şansımı denemek istedim. Uzun süredir istiyordum Fırat'ı. Ama o hiç bana karşılık vermedi. Yemin ederim ki...”

Aslı, kadına iğrenerek baktı. Bu tip kadınlar yüzünden yüzlerce yuva yıkılıyordu. Sebebi de kocaman bir hiçti. Sadece şansını de-

nemek isteyen... Bugün Fırat'ta yakalayamayan ama uçkuru gevşek olan onlarca erkeğinin aklına girip evlere ateş düşüren bu tip kadınlardı. Her erkek Fırat gibi olsaydı, belki de bu tip kadınlar da olmayacaktı. Her yanlış anlamaya bir "Aslı" düşmüyordu. Yüz yanlış anlamaya da bir "Aslı" düşmüyordu. Ne oluyordu? Bom! Sen bir yana, ben bir yana, çocuklar ortada.

Aslı kadının yüzüne tükürdü. "Sen pislikten ibaretsin! Ama dua et, ben değilim. Yoksa seni ıssız bir yere götürüp oraya gömerdim."

Feyza utanç mı yoksa olmayan gururunun verdiği umutsuzlukla mı başını eğdi, bilemedi.

"Gidelim," diyen Aslı'nın tahammülü yoktu. Biraz daha kalsa bu kadın yüzünden hapse bile girebilirdi.

Geldiklerinin aksine sessizce çıktılar. Herkes arabasına binerek yalının yoluna girdiler. Aslı hâlâ kendine gelmiş değildi. Aldatmak, aldatılmak çok ağır şeylerdi. Allah'tan hiçbir zaman başına gelmesi için yardım istedi. Yol boyunca da dua etti. Kızlar eve girdiklerinde doğrudan Asya'nın odasına çıktılar. Nazlı da gelmiş, Asya'nın yatağında erik yiyordu. Bir kadının dokuz ay erik aşermesi normal miydi? Aslı gözlerini devirip, "Küçük birer Hulk¹⁴ doğuracaksın, Nazlı," dedi.

Nazlı gülümsedi. "Şirin¹⁵ mi isterdin? Mavi yiyecek var mıydı? Belki şirinleri doğururdum."

Gözleri Asya'yı bulduğunda köşede berjere sinmiş, hâlâ ağlıyordu. Aslı yanına gelip koltuğun kol kısmına oturdu. "Annem ya şasa ve bugünü görse sana şöyle derdi: *Ah benim saftirik kızım*, hâlâ ne ağlıyorsun?"

14 Hulk, Marvel Comics adlı çizgi roman üreticisinin ortaya çıkardığı bir hayali kahramandır. Stan Lee ve Jack Kirby tarafından oluşturulmuştur. İlk defa The Incredible Hulk #1 adlı bölümde görülmüştür. İnanılmaz bir güce sahip olan bu yeşil dev, duygularını kontrol edemez. Radyasyon kaynaklı mutasyon geçirmiştir.

15 Şirinler (Fransızca: Les Schtroumpfs), Belçikalı çizer Pierre Culliford'un oluşturduğu çizgi roman ve animasyon dizisinin ortak ismi. 1958'de Pierre Culliford tarafından çizgi roman olarak ortaya çıktı. 1981'de televizyonda gösterilen Şirinler büyük ilgi gördü.

Asya açık kahveden koyu kahveye dönmüş gözlerini Aslı'ya çevirdi. "Abla, Fırat beni hiç affetmeyecek. Ona inanmadım."

Canı ne zaman sıkılsa veya içi acısa, Aslı'ya hep *abla* diye sesleniyordu. Ve Aslı, onun abla deyişine öyle alışmıştı ki hep abla desin istiyordu. Kolunu kardeşine doladı Aslı. Saçlarından öptü. "Kim olsa yerinde aynı şeyi düşünürdü. Fırat bunu anlayacaktır. Git, yüzünü gözünü düzelt, ablan daha ölmedi. O anlamazsa ben ona seve seve anlatırım."

Asya yerinden kalkıp banyoya girdi. Aslı da Nazlı'ya döndü. "Kız bütün dünya, kocan nerede?"

Nazlı dudaklarını büktü. "Burada değil. Fırat'ın yanına gideceğini söyledi."

Aslı, Karahan'ı arayıp neler yaptığını anlattı. Asya duşa girmiş olmalıydı ki uzun süre çıkmadı. Aslı da kendini Nazlı'nın yanına atıp eriklerden araklamaya çalıştı. Nafile, Nazlı bir tane bile vermedi. Yiğit ve Aras eve döndüklerinde Nazlı'yı görmeyi hiç beklemiyorlardı. Aras, Nazlı'nın bu bütün dünya hâline çok gülüyor ama hiç çaktırmıyordu. Çok eskiden Nazlı biraz kilo alsa deliye döner, verene kadar evde ıspanak ve pırasa yemeği yaptırırdı. Şimdi ne bulsa yiyor, kilo gibi derdi yok sayıyordu. Ama karısının hamileliğine bayılıyordu. Zeynep'i bulduğu, evine gelin yaptığı güne şükreliyordu. En çok da onu kaderine yazana...

Nazlı'yı aşağı indirmek yerine akşam yemeğini üst salona hazırlatmıştı Neriman Hanım. Herkes oradaydı. Ama Hurinur Hanım yoktu. Onun da gelmesinin ardından yemeğe geçtiler. Yiğit ve Aras, Nazlı'yı tekerlekli sandalyeye oturtup masaya geçmesine yardım etmişlerdi. Karahan hâlâ yoktu. Asya yemeğine işkence ediyordu. Ondandır ki gayet hoş bir şekilde yemeklerini yiyorlardı. Ama Asya'nın lokmaları boğazına diziliyordu. Tek istediği Fırat'ı görmektir. Ama kimseye diyemiyordu. Utanıyordu. Ona haksızlık etmişti. Kendi de haksız değildi. Ama işte adam suçsuzdu. Güvensizlik ilk defa aralarına girmişti. Karahan merdivenleri ağır ağır çıktığında ilk

hisseden Nazlı olmuştu. Bin kişi arasından hem hisseder hem de görürdü. Karahan, Nazlı'nın gecesi; Nazlı da Karahan'ın gün ışığıydı.

“Kara'm,” dediğinde tüm başlar Karahan'a döndü.

Karahan, Asya'ya baktı. “Fırat aşağıda, gitsen iyi olur.”

Asya yerinden fırladı. “Koşarım ki!” dediğinde çoktan merdivenleri inmişti.

Aslı, “Ne durumda?” diye Karahan'a sordu.

Karahan, “Zor getirdim. Gerisini sen düşün,” dedikten sonra kendini Nazlı'nın karşısındaki boş sandalyeye bıraktı. Aslı önüne dönüp çatalıyla yemeği didiklemeye başladı.

Asya hızla indiği merdivenleri aşip salona girdiğinde, Fırat'ı manzarayı izlerken buldu. Şimdi bir adım gitse, gidemiyordu. Suçlu hissediyordu. Ona inanmamıştı, hem de Aslı'dan dinlediği eski eş ve aldatma olayına çok üzülmüş, suçluluk duygusu ikiye katlanmıştı.

Birkaç adım yaklaşp, “Fırat,” dedi. Sesini kendi bile zor duymuştu. Fırat başını sese çevirip, Asya'nın çocuk gibi masum ve suçlu hâlini görünce içi dağlanmıştı ama kendi içi de kan ağlıyordu. Başını pencereye geri çevirip boş gözlerle dışarıyı izledi. “Evet?” dedi ruhsuz bir sesle.

Asya ne diyeceğini bulamayınca, “Şey... Ben...” diye geveledi.

Fırat tekrar Asya'ya döndü. “Sen bana inanmadın. Onu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Asya'nın gözleri dolmaya başlamıştı. O, böyle sert sözlerle gelebilen biri değildi. “Özür dilerim. Ama sen olsan ne düşünürdün? Kendini benim yerime koyar mısın?”

Asya haklıydı. Ama bu, Fırat'ın içindeki güvensizlik duygusunu silmiyordu.

“Haklısın.” Asya'ya doğru bir adım geldi. “Ben güvensiz bir ilişki istemiyorum, Asya. Çok üzgünüm ama bir süre birbirimize izin verirsek iyi olacak diye düşünüyorum.”

Asya hıçkırmamak için arkasını dönerek, “Haklısın,” dedi. Sesi titriyordu. Hatta zor konuşmuştu.

Fırat çok üzölmüştü ama bir ilişkide güven şarttı. Yıllar içerisinde bunu iyi öğrenmişti. Kendisi Asya’ya ihanet etmeyecekti. Ama Asya’nın da buna inanması gerekiyordu.

Asya hızla merdivenleri çıktı. Salonda bir oda dolusu insan onu ağlarken görünce ayağa fırladı. Aslı, kardeşinin yanına gelip kolundan tuttu. Yüksek sesle sordu. “Ne oldu?” Yüzü de sesi kadar sertti.

“Gidiyor. Beni terk etti. Güvensizlik istemiyormuş,” diyebildi hıçkırıklarının arasından. Kimseden çıt çıkmıyordu. Herkes birbirine bakıyordu.

Nazlı oturduğu yerden seslendi. “Sen de izin mi verdin? Git-sene peşinden!”

Asya yaşlı gözlerini Nazlı’ya çevirdi. “Ne yapayım ya?” Karahan buna benzer bir görüntüyü hatırladı. Nazlı ile göz göze geldiler.

Nazlı tekrar Asya’ya dönüp, “Gidemezsin diyeceksin, aptal!” dedi.

Karahan bıyık altından gülümsedi. Genelde bu sözü hep kendisi Nazlı’ya söylemişti. Sonra başını kaldırıp Asya’ya döndü Karahan. “Evet. Gidemezsin diyeceksin. Bak, gidemeyen karşımda oturuyor. Öyle kolay mı gitmek?”

Nazlı kocasına havadan öpücük yolladı. “Fazla gurur gereksiz. Suçluysan affettirirsin,” derken Asya’ya bakıyordu.

Aslı da hak verip Asya’ya bağırdı. “Hâlâ burada mısın sen?”

Asya kulağını dolduran bu sözlere kayıtsız kalamayıp silkelendi. “Gideyim mi?” diye sordu ahaliye.

Ahali hep bir ağızdan, “Evet!” diye bağırdı.

Asya gözlerini kaçırdı. “Ama gitmiştir.”

Karahan ayağa kalktı. “O zaman biz de onu bulmaya gideriz.”

Nazlı kollarını havaya kaldırdı. “Kara’m, beni bırakma, merak-tan burada doğururum.”

Karahan, Nazlı'ya gülümseyerek bakınca, Nazlı tek gözünü kapatıp şirin şirin sırıttı. "Bırakmazsın, değil mi kocam?"

"Seni nasıl bırakırım, Nazlı'm..." diyen Karahan'a, Aslı "Öhö!" dedi. "Burada aşk acısı çekenler var. Sizin filme ara versek diyorum."

Yarım saat içinde iki arabaya sıkış tıkış bindiler. Karahan, Nazlı'yı kendi arabasının ön koltuğuna oturttu. Koltuğu iyice arkaya doğru yatırdı. Karahan, Fırat'ı arayıp nerede, ne yapmakta olduğunu çaktırmadan sordu. Kendi kulübünde odasına çekilmişti. Kimseyi görmek ya da konuşmak istemiyordu. Asyasız geçecek günleri düşünerek kendine eziyet etmeyi planlıyordu. Zeynep hamile olması nedeniyle diğer arabanın ön koltuğuna oturmuştu. Arabayı kullanan Yiğit'ti. Aras da Zeynep'in arkasında yerini aldı. Aslı sıkıştığı yerde kıpırdandı. "Azra, sen kilo mu aldın? Çekilsene kızım, havada kaldım resmen!"

Azra'nın gözleri yuvalarından çıkacaktı neredeyse. 4x4 cipin en arka tarafına oturan Murat seslendi. "Aslı, Azra'nın kilosu gayet yerinde, sen almış olmayasın?"

Azra kahkaha attı. Aslı arkaya dönüp keyif yapan Murat'a çemkirdi. "Sana ne Murat, sen terazi misin?"

"Ay ablalarım, abilerim neden iki araba? Bu evde kişi başına iki araba düşüyor. Bırakın, ben kendi arabamla gelirim," dedi Asya.

Kapı koluna sarıldığında Aslı durdurdu. "Ay Asya, biz de biliyoruz. Otur şuraya, maksat muhabbet olsun." Yiğit arabayı çalıştırıp gaza yüklendi.

Mekânı basar gibi zengin girişi yaptılar. Garsonlar gelenleri iyi tanıdığı için hemen yer hazırladılar. Karahan, Nazlı'yı sandalyesine bırakıp masaya doğru ilerledi. "Karıcığım, bugün doğurmazsan üç hafta daha kesin bekleriz gibi geliyor bana, sen ne diyorsun?"

Nazlı karnını okşayıp, “Vallahi kocam, ben de aynı şeyi düşünüyorum. Çok atraksiyonlu bir gün oldu,” dedi kahkaha atarak. “Özlemişim.”

Nil ve Duru sahneyi ayarlarken, Asya tüm cesaretini toplayıp sabah ağlayarak çıktığı odaya doğru yürüdü. Kapıyı tıklayıp açtı. Fırat görünürlerde yoktu. İçeri girip kapıyı kapattığında Fırat’la burun buruna geldiler. Asya heyecana kapılıp kekelemeye başladı. “Ben... Ben şey ettim...”

Fırat, kaşlarını çatıp ne demek istediğini anlamaya çalışmakla beraber burada ne aradığını da anlamaya çalıştı. “Asya, burada ne işin var?”

Asya tuttuğu nefesi saldı. “Ben geldim çünkü öyle kolay kolay beni terk edemezsin,” diyerek çenesini kaldırdı.

Fırat’ın kaşları havaya kalktı. “Terk etmek deme lütfen. Ben öyle bir şey demedim.” Asya’nın bu cesaretine ilk defa şahit oluyordu. Sesi gereğinden alçak çıkmıştı Fırat’ın.

Asya diklenmesini sürdürdü. “Ya ne yaptın? Sen değil miydin bir süre görüşmeyelim diyen?”

“Evet ama terk etmedim.”

Asya gözlerini devirdi. “Her neyse...” dedikten sonra bakışlarını masumlaştırdı ve Fırat’a dikti. “Özür dilerim. Ama seni o kadının kollarında görünce dayanamadım. Kıskançlık ruhumu ele geçirdi. Yoksa sana güvenmediğimden değil.”

Fırat tek elini alnına koyup orayı ovaladı. “Bak Asya, ben bir kadını aldatacak kadar adi biri değilim. Hele seni aldatacak hiç değilim çünkü seni çok seviyorum. Sen herhangi bir kadın değilsin. Ola ki bir gün buna benzer bir görüntüyle yine burun buruna geldik, yine aynı şey olmayacak mı?”

Asya gözlerini kısıp Fırat’a baktı. “Yok, susarım diyemem ama ben Aslı’nın ikiziyim. O kadının saçını başını yolarım. Seni de buna izin verdin diye paralarım.”

Fırat belli belirsiz gülümsedi. “Sen... Beni paralarsın?”

Asya gaza gelip, “Şüphen mi var? Ben sevdiğim adamı başkasına verir miyim?” dedi.

Fırat’ın gülümsemesi büyüdü. Yüzüne yayıldı. “Sevdiğin adam?” derken kaşlarını kaldırdı.

Asya onun bu hâlimden cesaret alarak kollarını Fırat’ın boynuna doladı. “Kusura bakma ama ben Karahan’la Nazlı’nın gazına geldim. Ama çok haklılar. Seni bir hiç uğruna bırakamam. Onların yaşadığı acıyı yaşamak istemiyorum. Ben seni istiyorum.”

Fırat boşta kalan ellerini Asya’nın beline ve sırtına yerleştirdi. Kadını kendine biraz daha sıkı sardı. “Ne istiyorsun, duyamadım da?” Asya’nın yanağından başlayarak dudaklarına doğru minik öpücükler bırakıyordu.

“Seni istiyorum. Kıskanmak suç mu? Sen de olsan beterini yapardın bana. Sahneye çıkıyorum diye suratın bir hafta düşüyor. Yazık değil mi bana? Hem sen bana yapmazsın da ben sana yapar mıyım sanıyorsun?” Başını geri atıp Fırat’ın dokunuşlarından kendini kurtardı. “Bir anlaşma yapalım seninle, mezara kadar olsun.”

“Ne gibi bir anlaşma bu?”

“Her ne olursa olsun, sen bana, ben sana kayıtsız şartsız birbirimize inanacağız. İnanacağım.”

“Söz mü diye bile sormayacağım, Asya. Ben aptalın biriyim. Sen beni affet bence. Seni bırakabileceğimi nasıl düşündüm?” dedi Fırat.

Asya en tatlı gülüşüyle karşılık verdi. “Ah Fırat ya, bence bizden bir baltaya sap olmaz. Sen aptal, ben saf... Bizim çocuklarımız zekâ engeline takılır.” Bunu söylerken de aklına bir profesörün yeni bir buluş bulmuş olası heyecanı yüzüne yansımıştı.

Fırat kahkaha attı. Kızın dudaklarını kavramadan önce nefesine doğru fısıldadı. “Seni de yerim, çocuklarımızı da.” Asya’yı kendine daha sıkı sardı. İçine sokmak ister gibiydi. Onu bu denli severken, hangi aptal düşünce ondan ayrılmayı beyin hücrelerine göndermişti? *O hücre ölmeli* dedi içinden Fırat. Kulakları çınlatan sesle ayrıldılar. İki de birbirine kaşları çatık baktı.

“Asya Demirkan! Fırat Altınoluk! Lütfen el ele sahneye!”

Bu ses, Nil’e aitti. Fırat kim olduğunu hemen anlamamıştı. Ama Asya da pek tabii hemen anlamıştı.

“Ne oluyor?” diye sordu Fırat.

“Bilmiyorum.”

Asya’nın elinden tutup odadan çıktılar. Aşağı kata inip kulüp girişinde göründüler. Alkış kıyamet, ısıklar bir anda kulübün içini esir almıştı. Asya ile Fırat’ı el ele gören herkes bir *oh* çekmişti. Aksi düşünülemez bile olsa içlerinde bir *ama* vardı. O da kaybolup gitmişti. Asya, Fırat’a döndü. “Sen otur, benim sahnede işim var.”

Fırat itiraz etmeden diğerlerinin yanına geçip oturdu. Asya da sahnede yerini aldı. Kızlar da arkasındaydı. Asya’nın sesinden, kızların vokalistliğinden oluşan seslendirmeye başlayan müzik, herkesin ruhuna dolmuştu. Fırat, yüz yıl daha yaşasa evlilik teklifi alacağını hem de Asya’dan hem de herkese uyguladığı taktikle asla aklının ucundan bile geçirmezdi. Çok şaşırılmıştı. Oysa bu iş ona aitti. Ama sevdiği kadın ona evlenme teklifi ediyordu. Hem de söylediği şarkı sözleriyle yüreğini ezip geçerek... Şarkının ortasında yerinden kalktı. Sahneye çıkıp Asya’nın yanında durdu. İlk nakaratı kendi söylemeye başladığında, Asya’nın gözlerinde açan çiçekler Fırat’a aşk olarak geri dönüyordu. Şarkının son sözlerini birbirlerine bakarak aynı anda tekrar ettiler. Müzik durunca, Asya elindeki mikrofonu yere atıp Fırat’a sarıldı. Fırat, tüm sevgisiyle dudaklarını bastırıp Asya’nın alnını öptü. Birbirlerine bakıyorlardı, ikisinin de göz bebeklerinde aşk ve sevinç hareleri uçuşuyordu.

Gülümseyip aynı anda, “Evet!” dediler.

Nazlı’nın çığlığıyla tüm sistem çökmüştü. Herkesin bakışları Nazlı’ya döndü. Karahan, feryat eden karısına baktı. Birkaç saniyelğine öylece kalmıştı. Anında kendine gelip bağırdı. “Nazlı!”

Nazlı, Asya ile Fırat’ı izlerken çok duygulanmıştı ama böyle bedenini saran bir hoşnutluk oluşmuştu. Onları öyle aşkla bakarken görünce daha mutlu olmuş ve aniden kasığına giren sancıyla kendine engel olamamıştı. Acıyla yüzü buruştu. Karahan’a baktı. Kocasının

siması aniden değişmişti. “Sakin ol. İyiyim,” der demez bir sancı daha gelip bıçak kesigi atar gibi Nazlı’yı yarıp geçmişti. Zeynep anında yanında bitmişti. “Tamam, normal bunlar. Olabilir,” demişti ama eli ayağına dolanmıştı. Burada, bir gece kulübünde Zeynep ona anca ebelik yapabiliirdi.

“Ay ama sen sezaryen olacaktın! Bu neyin sancısı, Nazlı?” derken aslında kendi kendine sesli düşünmüştü. Ama konuştuğunu, Karahan kolundan tutup kendine çevirince anladı. Karahan, yüzüne biriken korku ve stresle bağırdı. “Yani, ne demek istiyorsun?”

Aslı hemen müdahale etti. “Lan gidin, arabayı çalıştırın! Daha ne bekliyorsunuz? Bebekler geliyor! Kal mı geldi, Zeynep? Kendine gel!”

Evet, kal gelmişti. Zeynep, Nazlı’yı başka seviyordu. O öylesine bir hastası değildi ve endişe, doktorluk diplomasını umursamamıştı. Lakin anında kendini toplayarak profesyonel hâline geri döndü. “Hızlı hızlı!” diye bağırdı.

Aras ve Yiğit kapıya koştu. Karahan, Nazlı’yı kucağına almak için eğildiğinde Nazlı durdurup, “Hayır, dokunma bana!” dedi. Karahan olduğu yere çakılı kaldı.

Nazlı, Zeynep’e döndü. “Kız, ben altına işiyorum!”

Aslı, kendini tutamayıp öyle şiddetli bir kahkaha attı ki herkes deli görmüş gibi Aslı’ya baktı. Zeynep olduğu yerde öylece kalan Karahan’ı sarstı. “Suyu geldi. Karahan, kaldır Nazlı’yı arabaya, doğum başladı.”

Nazlı şaşkın şaşkın, “Ne suyu, kızım?” diye sordu.

Aslı gülmesine ara verip, “Hiç canım, bebekler çiş yapmış, o su merak etme,” deyip tekrar güldü.

“Ay o su...” diyerek ne olduğunu hatırladı sonunda Nazlı.

Karahan artık kendine gelip Nazlı’yı kucağına aldığı gibi çıkışa doğru koştu. Pılını pırtısını toplayan kızlar da onların peşinden koşar adım çıktılar. Karahan, Nazlı’yı Yiğit’in arabasına bindirdi.

Öne kendi, Nazlı'nın yanına da Zeynep oturdu. Karahan'ın yüksek perdeden çıkan sesiyle Yiğit gaza öyle bir bastı ki tekerlekler yolu bildiğin ağılattı. Arkalarından bakan bir ordu insan vardı. Asya elini beline yerleştirdi. "Ben dedim size, iki araba ile gelmeyelim diye! Kaldık mı şimdi?"

Azra, "Ya Fırat, onun arabası var," deyince Fırat cebinden çıkardığı anahtarı Murat'a fırlattı. "Al bunu, benim diğer arabam da burada."

Aras, Murat ve Fırat kızları artı Nihat'ı arabalara bildiğin tıkip hastanenin yolunu tuttu.

Zeynep odanın kapısını açıp dışarı çıktığında tüm sülaleyi karşısında gördü. En önde Karahan, Zeynep'i soru yağmuruna tuttu.

"Evet, konuşsana!"

"E, şey... Hocam dedi ki bebekler doğmaya hazır." Zeynep ağzında bir şey geveliyordu. Bunu fark eden iki kişiden biri Aslı, diğeri de Azra'ydı. Birbirlerini çok ama çok iyi tanıyan kızların en ufak bir şeyi saklaması dahi imkânsızdı.

Aslı, "Şey ne Zeynep, ne diyeceksin?" diye merakla sordu.

Zeynep gözlerini Karahan'a çevirdi. "Normal doğum yapmak istiyor Nazlı. İlk bebek buna çok uygun. Ama sonraki iki bebek için bir şey diyemiyoruz."

Karahan onca ay her şeyi araştırmıştı. Az çok bilgisi vardı. "Mümkün değil. Ya ilk bebekten sonra ters giden bir şey olursa?"

Zeynep, "Çok büyük bir sorun çıkmaz. Ama şöyle ki ilk bebek normal doğarsa ve diğerleri gelmezse hem normal hem ameliyat olur. Bu da onu oldukça zorlar. Bebekler için biraz tehlikesi var, yok değil hani," diyerek telaş yapmadan anlatmaya çalıştı.

Neriman Hanım öne geçti. "Allah büyüktür. Ama sen ona anlat kızım bunu." Karahan'a döndü. "Oğlum, sen de gir yanına, anlat.

Hiç gereği yok. Aslı da ameliyat oldu. Gayet de sağlıklı, ben onun derdini biliyorum. O en son narkoz aldığında kendini çok kötü hissetmişti.”

Zeynep doktoru olarak sordu. “Nasıl kötü, alerjisi falan mı var?”

“Yok, kızım. Amerika’da geniz eti ameliyatı olmuştu. Narkoz verilip uyurken bir daha hiç uyanamayacağı hissine kapılmıştı. O uykunun çok farklı olduğunu söyler hep, psikolojik bir şey olmalı. Hem de şimdi çocuklarını ve kocasını düşününce ikiye beşe katlanmıştı korkusu.”

Nazlı bundan Karahan’a hiç bahsetmemişti. İlk defa duyuyordu Karahan. İçi burkulmuştu. Bunca zaman bu korkuyla nasıl yaşamıştı? İnsanlara göre saçma ama Nazlı’ya göre bildiğin korkuydu. Korkuyorsan korkuyorsundur, bunun ötesi berisi yoktur.

“Ben yanına girebilir miyim?” dedi Karahan. Onu görmesi ve konuşması şarttı. Zeynep eliyle *girebilirsin* işareti yaptı. Karahan odaya girdiğinde Nazlı’yı gözlerini odanın penceresine sabitlediğini görmüştü. Başını çevirip, Karahan’ı görünce gülümsedi. Karahan yanına gelip yatağın kenarına oturdu. Nazlı’nın elini elinin içine alıp her zamanki aşk dolu, yoğun hâliyle gözlerine baktı. “Ağrın var mı?”

“Biraz, ağrı kesici verdiler. Kas gevşetici gibi bir şey de verdiler. İyi gibiyim.” Nazlı’nın yüzü her zamankinden daha beyazdı.

“Çok iyi,” dedi Karahan. “Normal doğum istediğini biliyorum. Ama bunun mümkün olmadığını sen de biliyorsun, Nazlı’m.”

Nazlı boğazına oturan yumruyu zorla aşağı itti. “Biliyorum, Kara’m ama yine de istiyorum. Belki şansım vardır da olur.”

“Bak, güzelim. Bu iş, şans işi değil. Çocuklarımızı tehlikeye atma. Ama kendini hiç atma. Ben çocuklarımı da istiyorum ama en çok seni istiyorum. Senin annesi olmadığın çocukları ben nasıl büyütürüm, Nazlı?”

Ağlama isteği ağır basmıştı. Gözlerinden süzülen yaşlar yastığına dökülüyordu. “Ama korkuyorum,” dedi titrek sesiyle.

Karahan uzanıp alnından öptü. “Dünya üzerinde binlerce kadın ameliyatla doğum yapıyor ve inan bana, hepsi uyanıyor. Kaldı ki sen çok sağlıklısın. Üç tane çocuğu taşımak her kadının harcı değil. Sen sekiz ayı geçirdin.” Derin bir nefes aldı. “Ve korkman gereken tek şey, beni bu dünyada sensiz bırakmak olsun.”

Nazlı boşta kalan eliyle gözlerini sildi. “Haklısın. Ama yine de çok korkuyorum, Karahan.”

“Korkma! Ben, sen gözlerini kapattığında da açtığında da tam karşında olacağım, söz veriyorum.” Elini dudaklarına götürüp öptü Karahan.

“Uyanırım, değil mi?”

O kadar içli sormuştu ki Nazlı, Karahan’ın yüreği parçalara ayrılmıştı. Yine de gülümsedi. “Tabii ki uyanacaksın.” Sonra yüzünü buruşturdu. “Ama sonraki birkaç yıl için söz veremiyorum. Sürekli ağlayan üç bebeğimiz olacak. O zaman da uyumak isteyeceksin. Bana narkoz verin diye yalvaracaksın.”

Nazlı’yı güldürmüştü. “Ya deme öyle! Vallahi Aslı hep uyuyordu. Belki ağlamazlar.”

Kapı tıklanarak açıldığında ikisinin başı da kapıya döndü. Aşağıdan başlayan ilk Asya’nın başıydı. Onun üzerinde Nil, Duru, Azra ve Aslı ama sadece başları vardı. Pişmiş kelle gibi sırtıyorlardı. Aslı ağzını açıp, “Şey...” dediğinde Zeynep arkadan iki eliyle kızları içeri itince, hepsi birbirinin üzerine düşmüştü. Zeynep iki elini beline yerleştirip yerde yatan kızlara baktı. “Bu karınla başımı nasıl uzatayım ben?”

Karahan ve Nazlı öyle bir kahkaha attı ki kızlar bile susup onlara baktı.

Aslı, “Üstümüze de bas bari yuh sana! Malzeme ettin bizi!” dedi. Yerden kalkıp üstlerini başlarını düzelttiler.

Zeynep, Nazlı’ya döndü. “Evet Nazlı, hazır mısın anne olmaya?”

Nazlı önce Karahan'ın gözlerine baktı. Karahan ona güven verircesine baktı. Nazlı da Zeynep'e dönüp, "Hazırım," dedi.

Anestezi uzmanı, Nazlı'ya iğneyi damar yolundan enjekte ederken Nazlı'nın kara gözleri, Karahan'ın kara gözlerindeydi. Göz bebekleri kayıp giderken dilinden dökülen tek söz *Karahan* olmuştu.

Karahan başını semaya kaldırıp gözlerini yumdu. "Allah'ım, sen büyüsun, beni onların acısıyla sına," diye mırıldanarak dua etti. Elini sedyeye bırakıp odadan çıkarken, aslında kendi canını o sedyede bıraktığını biliyordu. Yarım saattir ameliyathanenin kapısında hiç durmaksızın volta atan iki kişi vardı. Biri Yiğit, biri Karahan... Biri dayı, biri baba olmak içindi bu voltalar. Ama ikisi de en önce Nazlı'yı iyi şekilde görmek için can atıyorlardı. Karahan attığı her adımda canından bir parça bırakıyordu. Evlat sahibi olmak eşsiz bir duyguydu. Ama çok sevdiğin eşini korkulara salmak da eşsiz bir korkuydu. Bir kezde üç çocuk sahibi olmak onlara verilen en büyük hediye idi. Bir kez daha Nazlı'yı bu kapıda beklemek asla istemiyordu. Buna tam da şu anda karar vermişti. Nazlı ne derse desin, bir daha onu tek başına bu korkulara emanet etmeyecekti.

Hamdi Bey'in otomatik kapıdan çıktığını gören herkes ayağa kalkıp doktorun etrafını sardı. Doktorun yüzünde güller açıyordu. Meslek hayatı boyunca çok ikiz bebek görmüştü. Ama üçüz ilk defa ellerine doğmuştu. Birkaç hastasının üçüz gebeliği düşüklerle ikiye indiği olmuştu. Türkiye'de doğan üçüz bebeklerinde biri bile Hamdi Bey'e nasip olmamıştı.

Karahan'ın tıkanan nefesi konuşmasına engel olmuştu. Aslı onun yerine sordu. "Hocam, hadi ne oldu?"

Hadi söyle ihtiyar dediğini Hamdi Bey biliyordu. Aslı'ya gözlerini kısıp baktı. "Dördü de çok iyi," derken gülümsüyordu.

Aile efradı derin bir nefes bırakıp, "Oh!" dedi.

Hamdi Bey, Karahan'ın karmaşık yüzüne baktı. "Geçmiş olsun," demeyi uygun gördü. Kendini az buçuk topladı Karahan. "Teşekkür ederim. Karımı ne zaman görebilirim?"

Hamdi Bey'in dudakları yukarı kıvrılmıştı. "Bebekleri sormadınız." Genelde eşler ilk bebekleri sormaz mıydı? Doktor buna çok alışkındı.

"Benim bebeklerim, evet ama onlarla henüz tanışmadık. Ama karımla dünyaya geldiğimizden bu yana beraberiz."

Doktor Hamdi Bey, böyle bir açıklamayı hiç aklının ucundan bile geçirmezdi. Çok hoşuna gitmişti. Gülümsedi. "Merak etme, Nazlı çok iyi, birazdan odaya alırlar. Ama uyanması zaman alır."

Karahan gözlerini yumdu. Rahatlama evresine girmişti. Ama yine de gözüyle görmeden tam olarak rahatlamayacaktı.

"Peki ya bebekler?" diye sordu.

"1900 gram doğdular. Bu onlar için ideal kilo, yaşamsal organları tam olarak tamamlanmış. Sadece çok küçükler. Birkaç gün hastanemizde misafir edeceğiz."

Doktorun gitmesinin ardından Zeynep dışarı çıktı. Elindeki telefona bakıp ağzı kulaklarında çıkmıştı ameliyathaneden. Ahaliye bakıp, "Ya nasıl tatlılar!" diye elindeki telefonu millete uzattı. Elden ele gezen telefon en son Karahan'a geldi. Karahan bugün şaşkın ördük baba rolündeydi. Üzerine çöken saflık onu ele geçirmişti.

Ekranda gördüğü minicik bedenler onun çocuklarıydı. Yıllarca hayalini kurmaya korktuğu, ya annesi Nazlı olmazsa diye düşünüp sonra vazgeçtiği hayal... Sonra diğer fotoğrafa, daha sonra diğer fotoğrafa... Her fotoğrafta gülüşü biraz daha büyümüşü. Onun bu şaşkın ve mutlu hâlini ölümsüzleştiren Nihat olmuştu. Ama Karahan fotoğrafının çekildiğini bile fark etmemişti.

Azra, "E, biz niye fotoğrafa bakıyoruz? Bu bebeklerin kanlı canlısı nerede?" diye sordu.

"Steril kapıdan kuvöze götürüldü. Şimdi göremezsiniz. İlk muayeneleri yapıldı ama daha çok işleri var," dedi Zeynep.

Karahan dikkatle dinlemişti. "Nazlı nerede?"

Aklındaki tek kişi Nazlı'ydı. Onu görmeden ve onun güneşinde ısınmadan rahat edemeyecekti.

“O da o kapıdan çıkarıldı. Odasında olmalı şu an,” diye yanıtladı Zeynep.

On beş dakika sonra Nazlı’nın odasına hücum eden sevenlerinin tek isteği kadının uyanmasıydı.

Nazlı’nın gözleri kapalıydı. Hâlâ uyanmamıştı. Dudakları kurumuştı. Yüzü kefen kadar beyazdı. Başında asılı serum şişesini görünce bile Karahan ölmek istemişti. Bir de bu bitik hâli yüreğini dağlamıştı.

Aslı, Nazlı’nın elini tuttu. Buz gibiydi. Ama bunun normal olduğunu bildiğinden hiç sesini çıkarmadı. Birazdan ısınacaktı nasıl olsa. Kendisi de bu yoldan geçmişti. Tabii onunki bir kalp kriziyle olmuştu. Nazlı’nın mırıldanması üzerine Aslı anlamayıp, “Sessiz olun!” dedi herkese. Oradakiler neden sessiz olduklarını anlamadan sustuklarında Nazlı’nın sayıklamasını duydular.

“Karahan...” diye sayıklıyordu. Ardından dökülen söz odadaki herkesin gözyaşlarına neden olmuştu. “Gitme... Bırakma beni.”

Neriman Hanım dayanamayıp odadan çıktı. Yiğit az çok neden olduğu bu sözlerle kendine lanetler etti. Boğazına oturan yumruyu zorla aşağı itmeye çalıştı. Yapamayınca o da kendini dışarı attı. Karahan iki elini birden yüzüne kapatıp yaklaşık beş saniye kadar hiç açmadı. Aslı eliyle herkese çıkmasını işaret ettiğinde, çıtını bile çıkarmadan odadan sessizce çıktı. Karahan ellerini indirmede. Nazlı’nın solgun yüzüne bakmaya utanıyordu.

“Keşke,” dedi içinden, yıkılmış yüz ifadesiyle baktı sevdiği kadına. “Keşke tüm dünyayı yaksaydım da seni göndermeseydim. Keşke tüm insanlığı yok etseydim de kimse sana zarar vermeseydi. Keşke ben seni hiç bırakmasaydım. Sana bu sözleri söyleteceğime ölseydim. Ve sen beni bu kadar sevmeseydin, ben dünyayı yakamadım ama sen benim yüreğimi yaktın, Nazlı’m. Affet beni, en çok sen sevmişsin. Bu aşta mağlup ben, galip sensin.”

“Kara’m,” diye cılız bir ses duydu. Yüreğini yakan kadının se-siydi bu. Ellerini hızla çekti yüzünden. Nazlı’ya doğru yürüdü. Elini

tutup zor da olsa gülümsedi. “Nazlı’m... Uyandın,” diyerek alnına dudaklarını bastırdı.

Nazlı gözlerini yavaşça açıp kapattı. Tekrar açıp Karahan’a baktı. “Ben doğurdum sanıyordum. Senin bu hâlin ne?” diye sordu usul usul, yorgun çıkan nefesiyle.

Nazlı’nın ellerini dudaklarına götürüp öptü Karahan. Feri sönmüş ama aşkın ışıltısını ödünç verdiği kara gözlere baktı. “Sen doğurdun, ben öldüm. Sen bu dünyada bana üç evlat verdin, ben sizinle yeniden doğdum. Ondan bu yorgunluğum.”

Nazlı elini Karahan’ın yanağına koydu. Hiç gücü yoktu ama Karahan’a dokunmak ona güç veriyordu. “Gözümü kapattım, seni gördüm. Açtım, yine seni gördüm. Sen sözünü tuttun. Bize ölmek değil, sevmek yakışır. Seni seviyorum... İki cihan saadetim.”

Nazlı’nın yanağında olan elini sıkıca tutup öptü.

“Seni sevmek, bana bu dünyada verilen en büyük hediye. Uğruna dünyayı yakacağım kadın, seni seviyorum.”

Saat gecenin ikisi olmuştu ama kimsenin gitmeye niyeti yoktu. Bebekler henüz gelmemişti. Hurinur Hanım’a göre yarın sabaha kadar gelmezdi. Hatta odaya bile gelmeyebilir yönündeydi. Yiğit tüm aileyi toplayıp en sonunda gitmeye ikna etmişti. Arabalara binip herkes evinin yolunu tutmuştu. Nazlı’ya kocası yeter de artardı bile... Nazlı uykuya daldığında bile Karahan uyumamıştı. Gün, ışığına kavuşana kadar Nazlı’yı izlemişti. Bazen ağrıların verdiği inlemelerle içi *Nazlı* diye can çekişmişti. Gün ağardığında o öylece koltukta hâlâ Nazlı’yı izlemekle meşguldü. Hiç sıkılmadan, yorulmadan...

Kapı usulca açıldı. Karahan kapıdan sızan ışığa çevirdi başını. Aslı gitmemiş ve bu saate kadar da uyumamıştı. Aslı, Nazlı’ya göz attı. Uyduğunu anlayınca Karahan’a eliyle *gel* işareti yaptı. Karahan yavaşça yerinden kalkıp Aslı’yı takip etti. Koridora çıkınca Aslı yorgun gözlerini Karahan’a çevirdi. “Seni çocuklarınla tanıştırmak istiyorum. Bu şerefi bana bahşeder misin?”

Karahan gülümsedi. “Sen bana ömrümü vermişsin Aslı, ben sana bu şerefi bahşetmişim çok mu?”

Aslı başını çevirip mütevazı bir gülüşle baktı adama. “Deme şöyle, ben bahaneyim, kader diye bir şey var.”

“Evet, haklısın. Kaderin kalemi yazar ya işte, sen o kalemin mürekkebisin. Allah kimseyi kimsenin karşısına boşuna çıkarmıyor.”

Aslı ellerini havaya kaldırdı. “Pes ediyorum! Sen haklısın,” dedi gülerek.

“Ama Nazlı tek başına kalmasın.” Karahan, Nazlı’sını yalnız bırakmak istemiyordu.

Zeynep arkadan seslendi. “Hop! Yavaş, ben de buradayım,” diye çıkıştı.

Karahan başını sağa sola salladı. “Siz gerçek misiniz?”

Azra gözlerini ovuşturarak Zeynep’in arkasından geliyordu. “Vallahi biri çimdik atsin. Rüya mı bu? Sahi biz gerçek miyiz lan?”

Aslı, Karahan’ın şaşkın yüzüne bakıp sırtıttı. “Biz üçümüz anao-kulundan beridir gerçeğiz. Ha dersen ki sırrınız var mı, var!”

Karahan kaşlarını çatıp baktı. “Neymiş sırrınız?”

Aslı çok önemli bir sır verirmişçesine Karahan’a doğru eğildi. “Bizde delilik esas, dürüstlük vazgeçilmez, beraberlik sonsuz, sevgi baki...” diye söylediği tüm sözleri aynı kapıya çıkarıp noktayı koydu.

Karahan hâlâ sözleri düşünüyordu. *Esas, vazgeçilmez, sonsuz, baki* düşünmekten vazgeçti. Bu kadınların sırları bile anlatılmaz, yaşanırdı. Yaşarken bile kafan karışabilirdi. O yüzden hiç düşünme gereği duymadı Karahan. Zeynep ve Azra, Nazlı’nın odasına girdi. Karahan ile Aslı da bebeklerin bulunduğu bölüme inip izleme camının önüne geldiler. Karahan içeri göz gezdirdi. On tane bebek vardı. Ama hangisi kendi bebekleriydi? Nazlı olsa hisseder, bulurdu. Babalar bu özellikte yaratılmış canlılar değil miydi?

“Hangileri?”

Aslı parmağıyla işaret etti. “Şu en arkada kuvözün içinde olanlar.”

Üç tane kuvöz sırayla dizilmişti. Karahan onlara baktı. “İnanılmaz... Üçü de benim çocuklarım mı?” Nazlı’dan artık dört taneydi. Ama ya Karahan’dan? Ondan da dört taneydi. Kendi kanından, kendi canından üç evlat. Nazlı’nın ayaklarına pas pas olsa bunun hakkını ödeyemezdi.

“Evet, benim de iki tane ama üç cidden çok farklı,” dedi Aslı. O da Karahan gibi bebekleri izliyordu.

“Yakından ne zaman göreceğiz?” diye sordu Karahan.

“Sabah olabilir belki, bebekler çıkmasa da siz içeri girebilirsiniz.”

Uzaktan ve kuvözün içinden doğru düzgün seçemiyordu bebekleri. “Çok küçükler,” diye mırıldandı Karahan. “Bunlar büyür mü?”

“Öyle çabuk büyür ki anlamazsınız bile,” dedi Aslı. İçerideki hemşireye işaret yaptı Aslı. Hemşire kuvözün tekini camın önüne yanaştırdı. Karahan bebeğe öyle odaklanmıştı ki kız mı, erkek mi olduğunu sormak aklına bile gelmemişti.

“Kızın,” dedi Aslı.

Karahan’ın kaşları havaya kalktı. Tekrar etti. “Kızım...” İçinden ılık ılık bir sevgi dalgası kızından Karahan’a, Karahan’dan kızına doğru görünmez bağlarla örülüyordu. “Kızım.” Bu sözü çok sevmişti. “Kızım...”

Nazlı gözlerini araladığında, Zeynep ile Azra’yı kafa kafaya vermiş uyurken gördü. Gülümseyip komodinin üzerinde duran peçeteleri eline alıp sıktı. Top hâline gelince kızların yüzüne doğru fırlattı. Kuş uykusuna yatan kızlar, minik de olsa darbeye uğrayınca yerlerinde zıpladılar. Nazlı’nın hain gülüşünü görünce, hiçbir şey demeden eski hâllerini alıp yine uykuya dalmak için birbirlerine sokuldular.

“Ne uyuyorsunuz? Hey doktorum, bebeklerim nerede?”

Zeynep hiç gözünü açmadan yerinde kıpırdanıp Azra'ya sokuldu. "Yenidoğan odasında, yat zıbar, Nazlı."

Uykusunu alan Nazlı, bebeklerini görmek için deli oluyordu. "Ya beni götür ya onları getir!"

"Sekiz ay durdun, az daha bekle, zıbar yat diyorum."

Uykusu kaçan Azra doğruldu. "Aman ya bir uyutmadınız! Ben evime gidiyorum, üç beş saate gelirim." Nazlı'ya havadan öpücük yolladı. Çantasını aldığı gibi koşar adım çıktı hastaneden. Bütün gece kızlarla kafeteryada konuşup kahve içmekten ve sıradaki aksiyon için kafa yormaktan artık yorgun düşmüştü. Evini ve yatağını bulursa en mutlusu o olacaktı.

Zeynep, Azra'dan boşalan yere ayaklarını uzattı. "İyi de sen doğurdun ama ben hâlâ hamileyim, bilmem oradan belli oluyor mu?"

Konuşarak koltuğa yerleşen Zeynep'e döndü Nazlı. "Ama sen doğur, göreceğim ben seni."

Aslı ile Karahan odaya girince Zeynep toparlandı. "Ben odama gidiyorum. Biraz uyumaya ihtiyacım var."

Aslı da esnedi. "Ben de geliyorum, Zeyno'm."

Nazlı, kızların bu hâline bakıp gözlerini kısıp bağırdı. "Ya siz benimle kafa mı buluyorsunuz? Çocuklarıma götürün beni!"

Zeynep bıkkınlıkla Nazlı'ya döndü. "Canımcık, her şeyin vakti var. Yat diyorum. Babası gördü, sana anlatsın," dedikten sonra Aslı'nın koluna girerek odadan çıktılar.

Birbirine bakan karı koca gülümsedi. "Bazen çok gıcık olmu-yorlar mı Kara'm?"

"Onların farkı bu, güzelim." Karahan yatağın kenarına oturup Nazlı'nın elini tuttu. "Bir daha söylesene?"

Nazlı anlamadığı için, "Neyi?" diye sordu.

"Çocuklarım," dedi Karahan gülümseyerek. Nazlı da gülümsedi. Yoğun bir duygu ikisi arasında mekik dokuyordu. "Çocuklarım... Çocuklarımız... Gördün mü? Nasıllar, çok mu küçükler?"

“Gördüm, bana göre çok küçükler. Ama doktor iyi olduklarını söyledi. Uzaktan gördüm, sadece kızımızı yakından, o da cam panelin arkasından...”

Nazlı’nın gözleri dolmuştu. “Kızım,” diyerek tekrar etti Nazlı. “Ya diğerleri?”

“Onlar da çok iyi, merak etme.”

Saat ona doğru tüm aile yeniden hastaneye gelmişti. Nazlı’da artık son sabır çanları çalıyordu. Bebekleri getirmeyi uygun bulmayan doktor, Nazlı’yı bebek odasına almayı, akşama doğru da bebekleri annesine vermeyi uygun görmüştü. Tüm aile cam panelin arkasından Nazlı’nın, bebekleri ile tanışmasını izliyordu. Hemşirenin kuvözden çıkardığı bebeği annesinin kollarına bırakmasıyla Neriman Hanım sevinç gözyaşlarına boğulmuştu. Kızı büyümüş, o da artık anne olmuştu. Bir anne için eşsiz bir mutluluktu. Hele bir de böyle güzel bir evlilik yapmış, dünyanın en şanslı kadınlarından biriydi kızı. Çünkü eşi tarafından seviliyordu ve sayılıyordu. Nazlı, bebeğinin kokusunu almak için eğilip burnuna burnunu değdirdi. *Cennetin kokusu* derdi annesi hep, Nazlı cennetin kokusunu bugün merak etmiyordu. Çünkü doya doya hissedebileceği üç bebeği vardı. Derin derin soludu. Sonra diğerini, daha sonra diğerini.

“Siz,” dedi içinden bebeklerine bakarken. *“Bana bu dünyada verilmiş en değerli adamın en değerli hediyesisiniz. Sizi bana verene şükürler olsun.”*

Panelin arka tarafından kocasıyla göz göze geldiler. Tam da bir yıl önce bu aylarda Karahan’dan alacağı intikamın temelleriyle uğraşıyordu. Onu delirtmek, kıskandırmak, her fırsatta laf sokmak için canını dişine takmıştı. Gururu gözlerini kör etmişti. Çok pişmanlık hissediyordu. Ona *git* diyen adama, *neden* diye sorma gereği bile duymadan gitmişti. Karahan’ın kendisini sevdiğini bile bile onun o saçma sözlerine inanmıştı. Hiçbir adam öyle güzel rol yapamazdı. Nazlı nasıl kanmıştı? Bugünkü akılsa Karahan’ın ayağına bir zincir bağlar, gider ucunu da kendi ayağına bağlar ama yine de git-

mezdi. Ve onu da göndermezdi. Bu gecikmiş mutlulukta suçlu varsa Karahan kadar kendi de suçluydu. Yine de son sözü kaderdi. *Ol* demeden öldürmeyen Rabb'inin yazdığı kaderdi. "Olacağa çare yokmuş," diyebilirdi. "Vakti gelmeden güneş bile doğmuyor, ezan bile okunmuyor, sevdiğim." Gözlerini Karahan'dan alıp kucağındaki kızına çevirdi. "Ah be kızım, öyle bir adamın kızı oldun ki, sonumuz hayır olsun. Başımız büyük dertte," diyerek gülümsedi.

Artık akşam olmuştu. Gelenler, gidenler derken Nazlı yorgun düşmüştü. Ama aileden kimsenin gitmeye yine niyeti yoktu. Herkes bebekleri yakından görmeyi çok istiyordu. Özellikle halaları Nil, Duru ve Ruken deli gibi dönüyorlardı etrafta. Hemşirenin kapıda görünmesiyle nefesler tutuldu. Bebek arabasında yan yana yatırılmış üç küçük bebek odaya girdiğinde, artık hayatları boyunca bu bir oda dolusu insan tarafından hunharca sevilleceklerini bilemezlerdi ama öğreneceklerdi. Bebek arabasının başına toplanan aile, arabayı Nazlı'nın yanına çektiler. Karahan da Nazlı'nın yanına oturdu. Hem çocuklarını hem de ailesini izledi.

Aslı, Zeynep'i dürttü. "Hadi söyle artık."

Bebeklerin isimleri doğumlarına göre konacaktı. Herkes Zeynep'e odaklanmış, bekliyordu.

Zeynep ortamı gırgıra bağlamak istedi. Parmağını dudağına götürdü. Biraz düşündü. "Cık, olmaz, söylemem!"

Gözleri büyüyen Karahan ve Nazlı, "Neden?" diye sordu aynı anda.

"Yok öyle bedava, bahşişimi isterim."

Nazlı gözlerini devirdi.

"Ne, ne bahşiş? Bizden alacağınız yüzer bin ve BMW arabalar ne oluyor acaba?" dedi Aras.

Yiğit de karısına bakıp, "El insaf yahu!" diye çıkıştı.

Aslı burnunu kıvırdı. "Aman canım siz de..."

Karahan söze girmek istedi. Ne olduğunu anlayamadı çünkü. “Ben anlamadım. Neden iki araba ve neden yüzer bin?”

“Çocukların cinsiyeti hakkında iddiaya girmiştik ve biz kazandık,” dedi Zeynep.

“Hm, öyle yani,” diyerek iki çılgın kadının kocalarına baktı. *Yazıktı bu adamlara ama neyse* dedi içinden. “Tamam, Azra da dâhil arabalar benden.”

Üç kadının da gözleri parladı.

“Yok artık daha neler!” dedi Yiğit.

“Yani... Biz de alırdık ama bedava sirke baldan tatlıdır, enişte,” dedi Azra kızlara bakıp. Aralarındaki sessiz iletişimle kabul ettiler.

Zeynep, “Madem öyle, tamam o zaman,” deyip parmağını bebekler üzerinde gezdirdi. Ortada yatan bebeğin üzerinde durdu. “Bu Kaan.” Sol taraftaki bebeğe geçti. “Bu Karan.” Sağdaki bebeğe geçip, “E, bu da Naz,” dedi.

Nazlı ile Karahan aynı anda konuştu. “Naz değil.”

Aslı kaşlarını çatı. “Nasıl Naz değil? On yıllık hayali mi değiştirdiniz?”

Karahan ile Nazlı birbirine bakıp gülümsediler. “Yok, değiştirmedik,” dedi Nazlı.

Karahan, Aslı’ya döndü. “Hayali gerçeğe çeviren birine borcumuz vardı. Biz de kızımızın adını Aslınaz olarak değiştirdik.”

Aslı çok duygulanmıştı. Ellerini yüzüne yelpaze yaptı. Ağlamak istemiyordu. “Ama siz beni ağlatacaksınız! Ben... Teşekkür ederim.”

Odadaki herkes bu adı sevmişti. Dillerinde tekrar ediyorlardı. “Aslınaz...”

“Biz uygun gördük Aslı, sen...” Zeynep ve Azra’ya baktı Nazlı. “Ve siz kızlar, bizim için çok şey yaptınız. Yakıştığını da düşünüyoruz ayrıca.”

Azra, Murat’a baktı. “Aşkım, bu ailede herkes çocuğuna yengesinin adını takıyor. Senin ailede varsa küs falan haberim olsun.”

Murat tek gözünü kapatıp diğerini tavana dikti. “Aklımda biri var aslında,” dediğinde herkes gülmeye başlamıştı.

Nazlı, “İyi de sen bunları nasıl ayırt ettin? İkisi de birbirine benzemiyor hatta hiçbir şeye benzemiyorlar,” diye sordu Zeynep’e.

“Çok basit, ilk doğanın kolundaki künyeye işaret bıraktım. Sonra ikinciye, sonra da üçüncüye.”

Aras gözlerini kısıp karısına baktı. “Karahan, sana geçmiş olsun. Meğer künyede yazıyormuş.”

“Feda olsun,” dedi Karahan.

Zeynep, “Eyvallah enişte,” diyerek sırtıttı. “Ayrıca o işaret bana has, anlamanız mümkün değildi,” diye de ekledi.

Karahan bebeklerden birinin bileğine baktı. Hemen yanında kızı vardı. Ve elleri kahvaltı çatalına benziyordu. Pembe künyede “Bebek Atabey” yazısının yanında çöp kız resmi vardı. Çok küçük çizilmişti ama çöp kızın iki kolu bir bacağı vardı. Karahan hâlâ inceleyen oğlu Kaan’a geçti. Bunun da çöp adam ve kolu bacağı yoktu. Kaşlarını havaya kaldırdı. Karan’ın bileğinde de çöp adam ama iki kolu vardı. “Çok ilginç bir işaretmiş. Çocuklar yirmi yaşına gelse biz bunları çözemezdik.”

Aslı da eğilip baktı. “Çize çize çöp adam mı çizdin?”

Zeynep omzunu silkti. “Başka bildiğim mi var?”

Azra elini Zeynep’in omzuna attı. “Bana söyleseydin ya bebeğim. Ben oraya Leydi Gaga¹⁶’yı çizerdim.”

Hastanede geçen birkaç günün ardından eve dönen bebekler ve Nazlı, daha rahat bir nefes almışlardı. Nazlı neredeyse evin parkelelerini öpecekti. Ağrıları minimum seviyeye inmişti. Artık sütü de geliyordu. Ama üç bebeği emzirmek tam bir işkenceydi. Zaten yetmiyor olması nedeniyle bebekler ek gıda alıyordu. Ama yine de elinden geldiğince kendi sütünü veriyordu. Bebekler bir haftada iki kilo üç yüz grama ulaşmışlardı. Ama hâlâ çok çok miniklerdi. Hurinur hala

16 Leydi Gaga Stefani Joanne Angelina Germanotta, bilinen adıyla Lady Gaga, Amerikalı şarkıcı, şarkı yazarı ve oyuncu.

ve annesinden, bir haftada oldukça fazla şey öğrenmişti. Neriman Hanım da çok seviyordu bebekleri ama Hurinur Hanım çok başka seviyordu. Her birini kucağına aldığı anda birkaç damla gözyaşı kesin akıyordu. Nazlı, annesinden sonra çocukları emanet edeceği yegâne insanın halası olduğuna daha iyi ikna olmuştu. Turgut Kara hastaneye ziyarete geldiğinde mutluluktan ağlayanlar takımına girmişti. Yıllarca beklediği torun, torunlar hâlinde kucağına verilmişti.

Odasının camından dışarıyı izleyen Nazlı, Karahan'la babasını konuşarak arabadan indiğini gördüğünde gülümsedi. Akıllı, Vural Kurtoğlu'nun bıraktığı mektubu bulduğu güne döndü.

Evliliklerinin ilk ayında Nazlı, odasının düzenini değiştirmek için odanın altını üstüne getirdiği gün, dolabın içinde bulduğu kâğıdı alıp açtığı anda çok şaşırmıştı. Yatağın ucuna oturup okumaya başlamıştı.

Ben Vural Kurtoğlu...

Senden nefret ediyorum, Karahan Kara. Bu dünyada en değerli varlığımı elimden aldın. Kızımı!

O gün ölen sen olacaktın. Selin kendini sana siper etmeseydi... Kendi kızımı kendim öldürdüm. Bunun azabıyla yaşadım yıllarca. Senden en değerlini alacağım vardı, aldım! Şimdi gidiyorum bu dünyadan. Hayatımı mahvettin. Seninki de mahvoldu. Huzurla ölebilirim.

Elindeki kâğıdı sıkıttı Nazlı. Ela'nın onu gömdüğü saksı içinde öldüğünü düşünerek yazmıştı demek Vural Kurtoğlu. Yıllarca babasını, Selin'in ve annesinin katili olarak bilmişti kocası. Yerinden kalkıp arabasına bindiği gibi otele gelmişti. Karahan'a mektubu gösterdiğinde, "Nereden buldun onu?" demişti Karahan. Birkaç kez aklına gelmiş ama umursamamış, daha sonra da bulamamıştı.

Karahan, Nazlı'nın zoruyla mektubu okumuştı. Elini alnına koyup bir süre öylece kalmıştı Karahan. Nazlı ne sormuş ne de konuşmuştu. Elinden tutup ayağa kaldırmıştı kocasını. "Babana gidi-

yoruz. Bir gün, affetmeyi öğrendiğinde oğlumu bana getir, demişti baban.”

“Ben o kadar şeyi affetmişim, unutmuşum, senin farkın ne?” demişti Nazlı.

Karahan başını önüne eğerek teslim olmuştu. Diyecek tek bir sözü dahi yoktu.

Turgut Kara'nın evine girdiklerinde Nazlı etrafa göz gezdirmişti. Son aylarda Turgut Kara tüm işlerini tasfiye etmiş, küçük bir çiftlik evinde yaşıyordu. Tek başına... Oldukça sade ev dikkatinden kaçmamıştı.

Bahçede kahvesini içen Turgut Bey, Nazlı'yı ve Karahan'ı karşısında görünce çok şaşırmıştı. Hoş geldin faslından sonra karşılıklı oturan baba-oğul ve Nazlı bir süre sessiz kalmıştı. Nazlı dayanamayıp çantasındaki mektubu çıkarttı ve kayınpederine uzatmıştı. Adam ne olduğunu anlamamıştı ama eline alıp, açıp okumaya başladığında hiç şaşırmamıştı. Gülümseyip mektubu Nazlı'ya uzattı.

Turgut Kara'nın gülüşünden haberi olduğunu anlayan bir tek Nazlı değildi.

“Sen biliyordun,” diyen Karahan'ın sesi kendine bile yabancıydı. Eziliyordu. Babasının karşısında darmadağın oluyordu.

Başını sallayıp, “Tabii ki biliyordum,” dedi babası.

Karahan, babasına bakamadı. Gözleri masanın üzerindeydi. “Bana da söyleyebilirdin,” diyebilmişti haksız yere, söyleyecek başka bir şeyi yoktu.

“Söyledim. Hep söyledim. Ben yapmadım dedim. Ama sen bana inanmadın. Bunun için seni hiç suçlamadım. Benim de babam benim gibi olsaydı, sanırım ben de inanmazdım.”

Karahan sesini çıkarmadı. Babasından ne özür dilemişti bugüne kadar ne samimi bir konuşmaları olmuştu. Tam da o an annesine daha çok ihtiyaç duyduğunu hissetmişti en acı şekilde. Anneler, çocuklar ve babaları arasındaki en güzel setti.

Nazlı, annesi tarafından görevlendirilmiş gibi söze girdi. “İyi... Güzel... Babacığım, hadi bu akşam benim misafirim olun. Size ellerimle yemekler hazırlarım. Beni hafife almayın, ben Neriman Sultan’ın kızıyım. Terlikle başımda bekleyip içli köfte yoğurtmuştı bana,” diyerek gülümsemişti.

Karahan’ı kısıldığı kapandan, babasını da önünde eğilir diye korktuğu oğlundan bir çırpıda çekip çıkarmıştı. Oğluna göz atan Turgut Bey, Karahan’ın da kedisine gel bakışlarını yakalayınca ayağa kalktı. “Üzerine bir de köpüklü Türk kahvesi yaparsan gelirim.”

Nazlı tebessüm ederken, “Başımıla,” demişti.

Kızlar babalarını evde hem de yemek masasında görünce dehşete kapılmış, Nazlı’nın etrafını sarmıştı. Hepsi bir ağızdan aynı şeyi sormuşlardı. Nazlı da onlara kısaca anlatmıştı. Üç kız kardeş de Nazlı’ya sarılıp ağlamıştı. Üçü de aynı fikirdeydi. “Mucize gibisin, Nazlı...”

Ama en çok Ruken sevinmişti. On dokuzuna yeni giren genç kız, babasına âşık ve onu görememenin üzüntüsünü yaşıyordu. O akşam babasının yanından hiç ayrılmamıştı.

Nazlı ne o gece ne de ondan sonraki gecelerde Turgut Kara’yı bir daha kendi evine göndermemişti. Artık yalıdaki hayatı gibiydi her günü. Evin her yerinden biri çıkıyordu. Evdeki çıtır hizmetçileri Fatih’in başına sarmıştı. Otelden de kırk elli yaşlarında bir kadın istemişti. Artık cidden daha huzurluydu. Turgut Kara ve kocası yine konuşarak odasının kapısına kadar gelmişti. Kapıyı vurup açtı Karahan. Babası yanındaydı ve öylece girmeyi uygun görmemişti.

“Gelin gelin, çocuklar da *nerede bu dedemiz, babamız* diye beynimi yediler.”

Kayınpederi bebeklerin yan yana duran küçük beşiklerine yanaşıp başını eğdi. “Kızım, bak bu babasına benziyor.”

Turgut Kara hangisinin Kaan, hangisinin Karan olduğunu hâlâ seçemiyordu. Ama Nazlı ile Karahan ilk günden ezber yapmışlardı.

Gösterdiği bebeğe bakan Karahan, “Baba, o Karan,” dedi.

Turgut Bey ensesini kaşdı. “O kısmına girmiyoruz,” dedikten sonra Kaan’a baktı. “Bu kesin Yiğit’e benziyor ya da Aras’a. Karahan’la hiç ilgisi yok.”

Nazlı güldü. “Olabilir. Aslınaz kime benziyor? Bana benzemediği aşikâr. Annem benim çok çok ama sarı olduğumu, kaşlarımın, kirpiklerimin bile beş yaşında kumrala döndüğünü söylüyor.”

Turgut Kara gülümsedi. “Aslınaz... İnan ki kızım, halalarına dahi benzemiyor. Değişik bir bebek. Adını Aslı koydunuz, kesin ona benzeyecek ya da çok küçük, belli olmuyor. Belki de ben unuttum, Duru’ya da benziyor olabilir. Yaşlılık...”

“Aslı mı?” diyen Karahan’ın kaşları havalanmıştı. “Yani tamam, severiz sayarız da zor biri Aslı. Duru’ya mı benzese... Akıllı uslu.”

Turgut Bey kahkaha attı. “Şarkıcı olursa ne olacak?”

Karahan yüzünü buruşturdu. “Ah o iş hep Aslı’nın halt yemesi, beni Nazlı ile tehdit edip almıştı izni. Yoksa hayatta izin vermezdim.”

Nazlı da beşiklerin yanına gelip kızına baktı. “Ben söyleyeyim, fiziki olarak henüz erken ama adı konana benzeyecek. Anneler his-seder ve içimde bir yerler *Aslı 2* dünyada diye bağıyor.”

Turgut Kara kahkaha atarken, Karahan elini alnına vurdu. “Aşk olsun Nazlı, bunu önce deseydin ya! Ben nasıl başa çıkarım bu kızla?”

Nazlı gülerken Karahan da ona eşlik etti.

Aslında Karahan şeref duyardı kızının Aslı’ya benzemesinden. “*Umarım benzer ve gelecekte ayrılan ve çok seven insanlara yardım eder,*” dedi içinden.

“Tamam, Aslı’mız var, Zeynep’imiz var,” derken karısına baktı. “E, şimdi Zeynep ile Aras’ın da kızı olacak. O da olsa olsa Azra olur. Gelecekteki TİM hazır.”

Nazlı da Karahan’a hak vermişti. “Korkmamız şart,” dedi tek kaşını kaldırıp. “Eyvahlar olsun, Kara’m...”

Bebekler artık ikinci ayını bitirmişti. Hurinur hala, Nazlı’ya anneden farksızdı. Her işine koşuyor, bebekleri Nazlı’nın bunalma anında elinden alıyordu. Karahan bakımları için birini daha tutmuştu. Bir gece Nazlı bakıyor, bir gece Hurinur hala bakıyordu. Neriman Hanım, Hurinur halaya ne kadar teşekkür etse yetiremiyordu. Bir gün kızlar geliyorsa bir gün Nazlı bebekleri alıp yalıya gidiyordu. Şimdilik hayat kolay geçiyordu. Ve her gün daha kolay olacaktı. Çocukları büyüyordu. Karahan evden çıkmak istemiyordu. Tüm işleri Nihat ile Fatih’in üzerine yıkıyor, günün çoğunu evde bebekler ve Nazlı’sıyla birlikte geçiriyordu. Tutmayı da öğrenmişti. Zaten Karahan’ın uzun kolları ve büyük ellerinin arasında kayboluyorlardı. Kaan’ı kucağına almak için beşiğe eğildiğinde, Kaan’ın *aggu* demesiyle Karahan’ın yüzü şaşkın bir hâl aldı. Arkasını dönüp, “Nazlı!” diye hafif perdeden bağırdı. Nazlı koşa koşa gelip karşısında durdu. Genelde Karahan bu şekilde hiç seslenmezdi. Bir şey oldu zanneden Nazlı, gözlerini bebeklerin üzerinde gezdirdi. “Ne oldu, Kara’m?”

Karahan kaşlarını havalandırdı. “Hatun, bunlar konuşuyor.”

Nazlı’nın gözleri kocaman açıldı. “Nasıl konuşuyor?”

Karahan oğluna tekrar baktı. “Az önce aggu dedi Kaan.”

Nazlı elini ağzına kapatıp gülmeye başladı. Ama bu basit bir gülüş değildi. Nazlı gülmekten ağlıyordu. Kaşlarını çatan Karahan, Nazlı’ya baktı. “Ne oldu şimdi, sen neden gülüyorsun?”

Nazlı bozulan kocasını fark edince susarak toparlandı. “Şey Kara’m, aggu bebeklerin öylesine çıkarttığı seslerdir.”

Karahan göz bebeklerini yuvasında çevirdi. “Hm, o yüzden anlayamadım demek ki.”

Nazlı tekrar gülmek istemişti ama Karahan’ın ters bakışıyla hemen vazgeçti. “Tamam, gülmüyorum,” derken bile gülüyordu. Karahan da gülümsedi en sonunda. Nazlı, Karahan’a sarılıp yüzünü göğsüne yaslayıp resmen güldü. Aklına geldikçe kahkaha atmak istiyordu ama kocası bozuluyordu. Kıyamıyordu ki onun o iri cüsseli bozulan yüzüne. Karahan’ın kollarında gülmemek için verdiği çaba boşunaydı. Karahan kollarında içi ve dışı kıkırdayan kadını hissediyordu. “Hadi hadi tutma kendini, gülebilirsin.”

Nazlı gülmeye başladı. Alnını kocasının göğsüne yaslamıştı. Kahkaha atıp çocukları ürkütmek istemiyordu. Ama kendini tutukça daha çok gülmek istiyordu. Söylediği bir söz için bu kadar çok gülen karısını anlamış değildi. Ama şikâyetçi de değildi. Nazlı onun kollarında hep gülsün istiyordu. Ağlayacaksa mutluluktan ağlasın, üzüntü, keder bir daha hiç onlara gelmesin de istiyordu Karahan.

Nazlı’yı daha sıkı sardı. İçine sokarcasına, kendi canına katar gibiydi. Sevmek yetmiyordu, yanında olması bile uzaktaymış hissi veriyordu Karahan’a. Elinde olsa canına katar, bir salise bile yanından ayırmazdı. Onsuz geçirdiği yıllara yanmaması elinde olan bir duygu değildi. Geldiği güne şükrediyordu. Hayallerinde bile bu kadar güzel olacağını bilemezdi.

Bazen tek başına kaldığı anlarda düşünceleri gider, Amerika’ya Nazlı’sının yanına misafir olur ama umduğunu bulamaz, geri dönerdi. İşte o zamanlar Karahan’ın içine oturan acı büyüdükçe büyür, aklını kaçırmamasına ramak kalırdı. Aşkın acısıyla yoğrulmuş yılların ardından böyle dört bir tarafı Nazlı ile dolu olacağını biri çıkıp söylese, Karahan onu bir temiz döver, üzerine de basar geçerdi kendisiyle alay ediliyor diye. Hayalin bile çok güzeli, gerçekleşmeyecekse acı verirdi. Ve Karahan’ın daha fazlasına ne kalbi ne aklı yeterdi.

Nazlı’nın altın sarısı saçlarına birkaç öpücük bıraktı. “Ah be kadınım... Ne vardı kendini bu kadar sevdirecek sende? Senin sevgin

benim içime sığmıyor. Sonra ben şaşırıyorum, daha nasıl sevebilirim seni diye...”

Nazlı kollarını daha sıkı sardı kocasına, gözlerini yumdu. “Ah be adam, ne vardı beni bu kadar sevecek? Bazen sana yetemem diye korkuyorum. Sonra diyorum, bitmesin bu ateş. Ben onun güneşi olayım, o benim gecem olsun. Ne sen bensiz olabilirsin ne ben sensiz olabilirim. Gece gündüze mecbur, gündüz geceye...” diyen karısını geri çekip aşk ışıltısıyla parlayan kara gözlerine baktı.

“Sevmeyene karınca yük, sevene filler karınca. Dağı bile taşır insan âşık olup, inanınca. Arza hacet yok, hâlim sana ayandır. Dile gerek yok, sessizliğim sana beyandır. Söze lüzum yok, susuşum sana kelimadır. Kelama ihtiyaç yok, aşk sana figandır¹⁷,” diyen Karahan, derin bir nefes alıp devam etti. “Sen yanımda ol, geceyi de sırtlarım gündüzü de. Gideceksen bir gün bu dünyadan sakın ola bensiz gitme. Bizim sevdamız ebedî, sen varsan ben varım, yoksan zaten hiç olmamışım!” Kadının alnına dudaklarını bastırdı Karahan. Geri çekilip gülümsedi. “Toprak olsa bile sever bu adam seni.”

SON

17 Şems-i Tebrizi'ye ait söz.